

Giới thiệu Vị Chanh Bạc Hà

Bạn đang theo dõi truyện Vị Chanh Bạc Hà - một trong những tuyệt phẩm ngôn tình sắc đặc sắc từ tác giả Nghiễm Lăng tán nhân.

Thanh mai trúc mã phàm tình tục ái thâm niên đã lâu, em gái xinh đẹp lạnh lùng (**Em gái ở đây là con của mẹ kế, ko cùng huyết thống*). Hương chanh nhàn nhạt, hương bạc hà trong trẻo mát lạnh, bạn thích vị nào hơn? Cùng đọc truyện online để cảm nhận với tác giả nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Một ngày mùa hạ nắng chói chang, ánh mặt trời bên ngoài có cảm giác hơi gay gắt, bên trong lại tràn đầy khí lạnh. Với kiểu thời tiết này, ai nấy đại khái đều thầm nghĩ chỉ muốn ở trong phòng.

Trong căn phòng rộng rãi tràn đầy ánh sáng, Tần Hàm Lạc miễn cưỡng dựa vào lưng ghế, một đôi chân thật dài tùy ý gác lên bàn máy tính, bàn tay phải không ngừng di động.

Cầm con chuột, chơi một trò chơi nhàm chán, li trà chanh trên chiếc đĩa thủy tinh bên cạnh đang thả ra những giọt nước lạnh như băng.

Tư thế này thật sự bất lịch sự, nếu bố cô Tần Trọng ở nhà mà thấy thì chỉ sợ sẽ bị răn dạy một trận, ông là giáo sư môn lịch sử ở trường trung học, thực sự rất cổ hủ. Câu nói đầu tiên ông thường hay nói với con gái mình là “Con gái nên có dáng vẻ của một cô gái, nói năng dịu dàng nhỏ nhẹ, ngồi phải có tư thế, đứng phải có dáng có hình.”

Tần Hàm Lạc chơi game mà có chút không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn chiếc di động im lặng đặt một bên, như thể đang chờ điện thoại hay tin nhắn gì đó, đôi khi lại cầm lên nhìn một chút, do dự một lát, sau đó lại đặt xuống.

Tình trạng này, dùng để suốt cả một buổi chiều, đột nhiên cô như có phần mệt mỏi, vươn tay, ưỡn lưng một cái thật lớn. Kì nghỉ hè dài đằng đẵng này, thật sự có chút nhàm chán, đặc biệt là thời gian gần khai giảng như bây giờ, cô buồn bã nghĩ, bụng li trà chanh bên cạnh lên, nhấp một ngụm, một làn hương thơm ngát dần tỏa ra trong miệng, trên mặt cô liền hiện ra thêm vài phần thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1

Một ngày mùa hạ nắng chói chang, ánh mặt trời bên ngoài có cảm giác hơi gay gắt, bên trong lại tràn đầy khí lạnh. Với kiểu thời tiết này, ai nấy đại khái đều thầm nghĩ chỉ muốn ở trong phòng.

Trong căn phòng rộng rãi tràn đầy ánh sáng, Tần Hàm Lạc miễn cưỡng dựa vào lưng ghế, một đôi chân thật dài tùy ý gác lên bàn máy tính, bàn tay phải không ngừng di động.

Cầm con chuột, chơi một trò chơi nhàm chán, li trà chanh trên chiếc đĩa thủy tinh bên cạnh đang thả ra những giọt nước lạnh như băng.

Tư thế này thật sự bất lịch sự, nếu bố cô Tần Trọng ở nhà mà thấy thì chỉ sợ sẽ bị răn dạy một trận, ông là giáo sư môn lịch sử ở trường trung học, thực sự rất cổ hủ. Câu nói đầu tiên ông thường hay nói với con gái mình là “Con gái nên có dáng vẻ của một cô gái, nói năng dịu dàng nhỏ nhẹ, ngồi phải có tư thế, đứng phải có dáng có hình.”

Tần Hàm Lạc chơi game mà có chút không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn chiếc di động im lặng đặt một bên, như thể đang chờ điện thoại hay tin nhắn gì đó, đôi khi lại cầm lên nhìn một chút, do dự một lát, sau đó lại đặt xuống.

Tình trạng này, lặp đi lặp lại suốt cả một buổi chiều, đột nhiên cô như có phần mệt mỏi, vươn tay, ưỡn lưng một cái thật dài. Kì nghỉ hè dài đằng đẵng này, thật sự có chút nhàm chán, đặc biệt là thời gian gần khai giảng như bây giờ, cô ư ờ oải nghĩ, bụng li trà chanh bên cạnh lên, nhấp một ngụm, một làn

hương thơm ngát dần tản ra trong miệng, trên mặt cô liền hiện ra thêm vài phần thích thú.

Một hồi chuông vang lên dồn dập, Tần Hàm Lạc giật mình, vội vàng buông chiếc li trong tay xuống, nhanh chóng cầm lấy di động bên cạnh, thậm chí không kịp nhìn tên hiện lên trên màn hình đã vội vội vàng vàng ấn nút nghe: “A lô?”

“Hi hi, đang làm gì thế?” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe quen thuộc truyền tới.

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, trong nháy mắt khuôn mặt bị phủ kín bởi sự thất vọng tràn trề, thần kinh đang căng thẳng bỗng nhiên thả lỏng, giọng nói cũng kèm theo vài phần lười biếng: “Tứ Toàn à, tao đang chơi game thôi, chán quá.”

“Nhận được điện thoại của tao, hình như mày rất thất vọng?” Người ở đầu dây bên kia hiển nhiên rất quen thuộc với cô, mở miệng trêu chọc.

“Ha ha...đâu có.” Trong giọng nói của Tần Hàm Lạc có vài phần xấu hổ.

“Công việc gia sư của tao đến hôm nay là kết thúc rồi, tao đã mua nước trái cây, chân vịt, chân gà,...tới đây cùng uống vài chén đi.” Hiển nhiên Trương Tứ Toàn đang rất vui vẻ.

Trương Tứ Toàn là bạn học và cũng là bạn của Tần Hàm Lạc ở trường đại học A, có thể nói giữa hai người không có gì phải giấu nhau, không có bí mật gì.

Tần Hàm Lạc nhìn ánh mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ, ngữ khí lại không chút do dự: “Được, chờ đó, tao lập tức đến.”

Đứng dậy tắt máy tính, uống cạn trà trong chiếc li thủy tinh, sau đó trở lại phòng ngủ của mình, nhanh chóng cởi bỏ bộ đồ ngủ, thay vào một chiếc áo T-shirt màu trắng, cộn thêm một chiếc quần bò rộng thùng thình đã bị giặt đến bạc màu, cầm ví tiền cùng chìa khóa là hai vật chắc chắn phải mang theo, lúc ra đến cửa, lại đá đôi dép lê mình đang đi ra, thay một đôi giày Nike, rồi vội vàng đi xuống dưới lầu.

Tần Hàm Lạc, sinh viên năm thứ hai đại học A, có bố là giáo sư lịch sử của trường Nhất Trung tại thành phố A, mẹ cô đã mất trong một vụ tai nạn xe năm cô mười lăm tuổi, hai bố con vẫn luôn nương tựa lẫn nhau mà sống, bất quá giữa hai bố con, tính cách lại cực kì khác biệt. Bố thì nghiêm túc cổ hủ, con gái lại rất tùy ý, bình thường thì sống chung, nhưng lại chẳng thân mật, căn nhà một trăm năm mươi mét vuông mà bố con hai người sống này, bình thường cũng vắng vẻ lạnh lẽo.

Cũng may tuy từ nhỏ Tần Hàm Lạc đã mất mẹ, nhưng vẫn còn có ông ngoại cực kì yêu thương cô. Ông ngoại ở thành phố B, cơ bản thì cứ cách hai tháng cô sẽ tới thăm ông một lần, tình cảm giữa ông cháu hai người, thoát nhìn đúng là còn thân thiết hơn giữa hai bố con với nhau.

Bình thường người khác nghe cái tên Tần Hàm Lạc, trực giác sẽ cho rằng đây là tên con trai, đồng thời cảm thấy cái tên này rất kì quái, mỗi lần người khác tỏ vẻ kinh ngạc, cô đều giải thích một phen: “Không phải thế, bởi vì bố tôi là giáo viên môn lịch sử, ông ấy rất thích triều đại nhà Tần, mà chúng tôi cũng vừa đúng họ Tần. Hàm Dương là kinh đô của triều Tần, mà đồng thời ông ấy cũng một lòng yêu mến nơi có thành Lạc Dương thời cổ, cho nên liền cho tôi lấy tên này.”

Bất quá dần dần, cô cũng mất kiên nhẫn phải đi giải thích lại cái tên này, thành ra khi người khác nói: “Ồ! Tên này hình như là tên con trai mà.” Hoặc là “Tên cô thực kì cục nhỉ”, cô đều chỉ cười trừ.

Xe taxi phóng như bay, không bao lâu liền tới một tiểu khu ở cách không xa trường đại học A. Tần Hàm Lạc ngửa đầu nhìn một khung cửa sổ trên một tòa nhà cao tầng, nét mặt bỗng nhiên hiện lên một nụ cười sáng lạn. Thực tế, mỗi lần cô trở lại nơi này, đều có cảm giác thoải mái tự tại như về nhà vậy, chỉ vì nơi này có một căn hộ nho nhỏ gồm hai phòng ngủ một phòng khách, là thuộc về cô.

Lần đầu tiên khi cô đến trường đại học A báo danh là đi cùng ông ngoại. Trường A rất coi trọng điểm thi, hơn nữa còn có danh tiếng về môn khoa học xã hội, tòa sáng lấp lánh, thành ra trường học đương nhiên cũng không tệ. Nhưng mà, ông ngoại vốn rất thương cô, từ sau khi mất con gái, có thể nói là cưng chiều hết mực đưa cháu gái duy nhất này, thế nhưng lại vì ký túc xá của trường không có điều hòa mà không hài lòng, cố ý lấy tiền để dành của mình, mua một căn hộ nho nhỏ bên cạnh trường, không để cô ở trong trường. Tuy Tần Trọng cực lực phản đối chuyện này, nhưng cũng không thể thay đổi được gì.

Bình thường lúc đi học thì Tần Hàm Lạc sẽ ở chỗ này, chỉ có ngày nghỉ mới trở về ở cùng Tần Trọng.

Ra khỏi thang máy, Tần Hàm Lạc lấy chìa khóa, thuận thực mở cửa, thay dép lê, vừa đi vào phòng khách, bất giác liền sững sờ.

Chỉ thấy một cô gái tựa vào sofa, trên người mặc một bộ quần áo cực kì mỏng manh lộ bả vai, dáng người như ma quỷ khiến người ta phải nổi giận chỉ cần liếc một cái là không sót chút gì, mái tóc ngắn gọn sóng màu nâu tùy ý buông lơi, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp động lòng người hơi ngẩng lên, mỉm cười nhìn Tần Hàm Lạc.

“Mày đừng nói với tao là mày mặc như vậy đi làm gia sư cho người khác đấy nhé.” Tần Hàm Lạc đặt chìa khóa lên chiếc bàn trà bằng thủy tinh, rồi cũng ngã người xuống phía bên kia sofa.

“Đương nhiên không phải, tao vừa không muốn quyến rũ thanh niên đang hoang, cũng không muốn câu dẫn thiếu nữ gia giáo. Trời nóng thế này, vậy mà lần nào đi ra ngoài tao cũng đều bọc mình thành xác ướp, không phải là do hôm nay được giải phóng nên mới mặc như vậy sao, dù sao tao cũng không sợ mày thích tao.” Trương Tứ Toàn nghiêng đầu, cười, chỉ chỉ đồ ăn trên bàn trà: “Đó, cảm ơn mày đã cho tao mượn nhà để ở trong kì nghỉ hè này, đây là phần thưởng.”

Tần Hàm Lạc cũng không khách khí, đi rửa tay ngay. Cầm một chiếc cánh gà nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Hè này không về, ba mẹ mày không có ý kiến gì à?”

“Cũng lười về, hơn nữa họ cũng thật sự rất bận. Mà lại nói, tao ở bên ngoài đi làm gia sư kiếm tiền tiêu vặt, ba mẹ tao có thể nói gì đây, hẳn là họ vui mừng vì tao độc lập mới phải.” Ngữ khí Trương Tử Toàn thực lạnh nhạt, ngón tay thon dài trắng nõn, xoay xoay ly rượu trong tay.

“Nhưng mà, cô bé xinh đẹp khoa âm nhạc lớp dưới về nhà nghỉ hè rồi, mày ở đây không thấy buồn chán cô đơn sao?” Tần Hàm Lạc cười xấu xa hỏi.

“Trở về là tốt nhất, tao đã sớm chán con bé rồi.” Trương Tử Toàn vừa nghĩ tới cô nàng Tạ Oánh Oánh thích dính lấy người khác kia là lại thấy đau đầu.

Hai người bạn cùng lớp, cùng là người được mọi người trong lớp chú ý, trong hai năm thời gian liền phát hiện ra bí mật lẫn cảm là cả hai đều thích con gái, đây là nguyên nhân lớn nhất thúc đẩy tình bạn âm áp giữa hai người. Cho tới giờ, có thể thẳng thắn nói chuyện với nhau, có thể cùng nhau tâm sự, có thể dựa dẫm tinh thần lẫn nhau, đây là một chuyện thực tự nhiên, cũng là một chuyện may mắn.

Tần Hàm Lạc gặm xong một cái cánh gà, lại bóc một gói khoai tây chiên, lắc đầu nói: “Mày không khỏi quá tuyệt tình đi, mới được bao lâu mà đã thấy chán người ta? Lòng nhiệt tình lúc theo đuổi người ta đi đâu mất rồi?”

“Mày nghĩ tao giống mày chắc, si tình như thế, thích một người là có thể thích đến tám năm mười năm, vậy mà đến giờ còn không dám thổ lộ, sao mày chưa ghen chết luôn đi.” Trương Tử Toàn tròn mắt lườm cô một cái: “Đúng rồi, tiền nữ công công chứa lại nữ thần trong lòng mày đâu? Đi đâu rồi?”

“Cô ấy tới nhà bà ngoại rồi.” Tần Hàm Lạc cười khổ lắc đầu: “Cả ngày hôm nay di động tắt máy, bây giờ còn chưa gọi cho tao.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2

Giản Hân Bồi từ cửa trạm đi ra, liếc mắt một cái liền trông thấy cô gái đứng dưới tán dù che nắng cách đó không xa mỉm cười nhìn mình. Cô một đầu tóc ngắn nhẹ nhàng, khuôn mặt xinh đẹp, sống mũi cao, bởi vì ánh nắng chói chang gay gắt giữa hạ mà làn da kia như trắng nõn, ẩn ẩn lộ ra sắc hồng, mà chiếc áo phông vô cùng đơn giản màu lam nhạt cùng chiếc quần bò cũ kĩ bạc màu trên người lại khiến cho đáng người cô càng thêm thon dài cao ráo.

Vừa thấy người này, trên mặt Giản Hân Bồi lập tức nở rộ nụ cười ngọt ngào, còn chưa kịp ra đón, chiếc dù đã che trên đầu nàng, một lọ nước khoáng đúng lúc đưa tới tay, ngay cả nắp cũng đã được cẩn thận mở ra.

“Hàm Lạc, cậu luôn cẩn thận săn sóc như vậy, mình cảm thấy mình bị cậu làm hư luôn rồi.” Giản Hân Bồi uống một ngụm nước lớn, một cổ cảm giác mát lạnh lan tỏa trong lòng, thoải mái cực.

Tần Hàm Lạc hơi mỉm môi, ngưng ngưng cười cười: “Chúng ta đi thôi, ba mình không ở nhà, mình ra ngoài ăn đi, không phải cậu nói đồ ăn ở Tam Hòa Lâu ngon lắm sao, chúng ta đến đó nhé?”

“Thôi, về nhà mình đi, mẹ mình đã chuẩn bị đồ ăn rồi, cậu cũng về ăn cùng mình đi, không phải cậu luôn khen mẹ mình nấu ăn ngon sao, mấy ngày qua mình tới nhà bà ngoại, cậu cũng lâu rồi chưa được ăn còn gì.” Giản Hân Bồi vừa cười, vừa đón một chiếc taxi.

Vừa về nhà, Giản Hân Bồi liền vội vàng đi tắm rửa. Di Giản còn đang bận rộn trong phòng bếp, Tần Hàm Lạc ngồi trong phòng khách không yên, thỉnh thoảng lại chạy vào phòng bếp: “Di à, cháu đến giúp di nhé.” Nhưng mà lần nào cũng đều bị đẩy ra: “Chỗ này di không cần cháu giúp đâu, cháu đi xem ti vi đi, trong tủ lạnh có trà chanh và hoa quả, cháu muốn gì thì cứ lấy mà ăn.”

Tần Hàm Lạc bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải buông tha việc đi quấy rầy bà, cô nhìn trên bàn, đã bày sẵn vài món ăn, canh cá đậu phụ, cà chua trứng gà xào xà ớt, ngó sen ướp lạnh, liền vội vàng nói: “Di à, bác trai không có nhà, chúng ta chỉ có ba người, không cần làm nhiều đồ ăn đâu.”

“Nào có gì nhiều, tất cả đều là món ăn gia đình bình thường thôi mà, còn có cả tím xào thịt mà cháu thích ăn nữa, cháu ngoan ngoãn ngồi ở phòng khách xem ti vi đi, đừng thối mặt nữa.” Thanh âm mơ hồ truyền tới từ phòng bếp.

Tần Hàm Lạc le lưỡi, trở lại phòng khách ngồi.

Đối với nhà họ Giản, cô đã tới vô số lần, quen đến không thể quen hơn được, ba mẹ của Giản Hân Bồi đều là giáo viên của Nhất Trung, cùng một đơn vị với ba cô, hai nhà đều ở khu dành cho người nhà của Nhất Trung, chỉ có điều không ở cùng một sân. Cô và Giản Hân Bồi trừ lần ở tiểu học không cùng lớp ra thì cấp 2 hay cấp 3 cũng đều là bạn cùng lớp, thi đại học cũng vào đại học A, chẳng qua một người khoa tiếng Trung, một người khoa tiếng Anh mà thôi. Hai người có thể nói là thanh mai trúc mã.

Tần Hàm Lạc nghiêng người ngồi trên sofa, tâm tình tốt thần kì, đúng lúc đang hứng thú xem chương trình thể giới động vật, di động lại đột ngột kêu

vang, vừa nhìn xem liền thấy một tin nhắn, đến từ Trương Tử Toàn: “Đón được công chúa chưa?”

Cô mỉm cười, ngón tay bay nhanh trên bàn phím, chuẩn bị trả lời tin nhắn, lại nghe thấy một thanh âm lười biếng vang lên: “Nhắn tin với ai vậy?”

Tần Hàm Lạc nghiêng đầu nhìn xem, trong nháy mắt trái tim liền đập thình thịch, Giản Hân Bồi đang tựa vào cửa phòng mình, nghiêng đầu dùng chiếc khăn tắm thật lớn lau tóc, lộ ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, hơi có nét ửng hồng, đôi mắt đẹp sáng ngời lúc này có vẻ đặc biệt mơ màng, bởi vì vừa tắm rửa xong, nàng chỉ mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, chẳng những bà vai mịn màng có thể nhìn một cái không sót gì, mà cặp đùi đẹp trắng mịn như tuyết cũng khiến cho người ta phải trầm ca ngợi.

“Vội Từ Toàn.” Cô vội cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nàng.

“Tới đây, sấy tóc giúp mình.” Nói xong câu này, nàng lại xoay người trở về phòng ngủ, nhanh đến nỗi Tần Hàm Lạc không kịp chối từ.

Tần Hàm Lạc hơi cười khổ, chỉ có thể theo nàng vào phòng.

Hương chanh nhàn nhạt truyền tới từ người cô gái đi trước, từng đợt lại từng đợt chui vào mũi cô, thiêu đốt lòng Tần Hàm Lạc. Đây là mùi hương cô quen thuộc, Giản Hân Bồi vẫn thích dùng sữa tắm hương chanh, vì thế sau này cô cũng yêu thích mùi hương này, cũng mua loại sữa tắm đó. Cô thích được mùi hương này vây quanh, như vậy có thể có cảm giác như người kia ở ngay bên cạnh.

Những sợi tóc đen nhánh mềm mại bay lên quẩn quanh căn cổ trắng nõn thon dài, cô gái xinh đẹp trong gương nhắm mắt lại, để mặc cô đùa nghịch mái tóc mình.

Lòng cô trong nháy mắt liền hỗn loạn, cảm giác như thần kinh toàn thân đều căng thẳng, trái tim cũng đập kịch liệt. Loại cảm giác này khiến cho cô hoảng hốt. Nhưng mà, may mắn là tiếng tim đập rộn ràng đã bị thanh âm máy sấy che dấu hết.

Cô không hiểu, rõ ràng hai đứa vốn vô tư, là bạn bè thân thiết nhiều năm, vì cái gì một khi sinh ra tình cảm khác thường, cô liền không bao giờ có thể bình thân ở chung cùng Giản Hân Bồi nữa.

Không thể cùng ngủ trên một chiếc giường, bởi vì cô sẽ mất ngủ cả đêm, thậm chí sinh ra ý niệm đáng khinh. Không dám lại chủ động nắm tay nàng, bởi vì lòng bàn tay sẽ đổ mồ hôi, cho dù giữa mùa đông giá lạnh. Không thể lại có động tác thân mật nhỏ nào, không thể gần gũi nữa, bởi vì cô sẽ khăn trương, trái tim cô sẽ đập cực kì vội vã.

Phải, cũng như lúc này vậy.

Đây là một loại tra tấn, nhưng cũng là một loại ngọt ngào. Trong đó có đủ cảm giác phức tạp vì điệu hoặc chua xót hoặc ngọt ngào, cũng không thể sử dụng từ ngữ để hình dung một phần vạn.

Bên trong gian phòng, rốt cục cũng yên tĩnh trở lại, mái tóc đen kia, mềm nhẵn tựa sa tanh, trong gương, Giản Hân Bồi vừa lòng mỉm cười với Tần Hàm Lạc: “Phòng có mở điều hòa mà, sao cậu lại đổ mồ hôi thế?”

Tần Hàm Lạc buông máy sấy, đưa tay lau mồ hôi trên trán, đang muốn tìm từ trả lời, thanh âm đi Giản liền đứng lúc giải cứu cô: “Hàm Lạc, Bồi Bồi, mau ra đây ăn cơm.”

Tần Hàm Lạc không nhận được mà thậm chí phào một hơi.

Thức ăn thực phong phú, và lại mỹ vị ngon miệng.

Chu Vân Tổ không nhận được mà gấp thêm nhiều đồ ăn vào bát Tần Hàm Lạc: “Ăn nhiều một chút, béo lên một tí, có điều đừng cao thêm nữa, con gái cao một mét bảy đã là đủ rồi.” Bà vốn rất thích cô bé Hàm Lạc này, ít nói, nghe lời, đối xử với người ta cũng nhã nhặn lễ độ, nhất là sau khi mẹ Hàm Lạc qua đời, bà lại càng sinh lòng yêu thương đứa nhỏ này, thường thường gọi cô qua nhà dùng cơm.

“Mẹ, cậu ấy cũng đã hai mươi mốt rồi, làm sao còn cao được nữa, mẹ lo lắng nhiều cũng bằng thừa thôi.” Giản Hân Bồi lắc đầu, trong lòng lại vui sướng khi mẹ mình yêu quý Hàm Lạc như thế. Trong thế giới của nàng, có ba mẹ, Hàm Lạc, đó là trọng tâm trong cuộc sống, nàng vui khi thấy họ ở bên nhau thân mật như vậy.

Về sau thì sao? Có lẽ còn có bạn trai nữa. Nàng nhỏ hơn Hàm Lạc một tuổi, thiếu nữ hai mươi, đúng là tuổi đẹp nhất khát khao một tình yêu.

“Hàm Lạc, ông của cháu gần đây khỏe không?” Chu Vân Tổ quan tâm hỏi.

“Khỏe ạ, lần này cháu ở bên ông hơn nửa kì nghỉ, tâm tình ông cũng tốt lắm.”

“Tính tình ông cháu có chấp lắm, đã về hưu rồi, bà cũng mất lâu như vậy, bên cạnh lại không có người thân, sao lại không chuyển đến ở cùng bố con cháu, cũng đỡ khiến cháu phải lo lắng.” Chu Vân Tổ thở dài nói.

“Ông nói muốn cháu học, không muốn cháu ở bên mãi, suốt ngày chăm sóc người.” Tần Hàm Lạc vừa ăn cơm, vừa nói: “Hơn nữa, ông lại có thành kiến với ba cháu.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3

Mấy ngày sau, ngày nào Tần Hàm Lạc cũng ở bên Giản Hân Bồi, cùng nhau dạo phố, ăn đêm, xem phim, có khi cô cũng sẽ chạy tới chỗ Trương Tử Toàn, cùng nhau ngồi ở sofa xem tivi, lại hoặc là, buổi tối tới quán bar. Cô không dám nghĩ tới tương lai, nhưng mà những ngày như vậy, mỗi ngày đều ở bên người mình thích, bên bạn bè thân nhất của mình, cô thấy thực sự thỏa mãn.

Cứ thế tới gần khai giảng, Tần Trọng bỗng nhiên gọi điện thoại về, nói là chuyến du lịch đã kết thúc, ngày mai sẽ về nhà, hơn nữa, ngày mai con gái của Mễ Tuyết Tuệ, Mễ Tiểu Nhân sẽ tới nhà, bảo cô ra ngoài mua ít đồ ăn và hoa quả, để trong tủ lạnh để dự trữ.

Mễ Tiểu Nhân, Mễ Tiểu Nhân... Tần Hàm Lạc khinh thường bĩu môi, vừa nghe tên đã có cảm giác là một cô nhóc còn chưa hoàn toàn phát dục. Có điều cô bé kia thực còn nhỏ quá, mới học cấp ba, còn chưa tới mười tám tuổi.

Trong lòng Tần Hàm Lạc, mười tám tuổi chính là tuổi hoa, giờ nhớ lại lúc mình mười tám tuổi, đọc lại vài trang nhật ký cùng suy ngẫm thì đều nhận không được mà cả người nổi da gà, rất lạnh người, rất giả tạo. Hàng ngày nhàn rỗi lại tìm việc để làm, không bệnh cũng kêu, nhìn mọi vật chung quanh đều thấy thương cảm, ngắm sao băng rơi liền không nhận được mà rơi nước mắt, hoa tàn hoa nở, xuân đi thu đến, cô đều có thể viết xuống cả trang giấy đầy cảm khái.

Thời kì trưởng thành, chính là một chữ, giả vờ!

Giả vờ u buồn, giả vờ chín chắn.

Cúp máy với Tần Trọng, cô lập tức gọi điện cho Giản Hân Bồi, thuật lại lời ba nói cho nàng, hủy lời hẹn cùng đi bơi với nàng, tuy Giản Hân Bồi cực kì thất vọng nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng.

Vừa nghe Giản Hân Bồi không để bụng chuyện mình lỡ hẹn, Tần Hàm Lạc liền nhẹ nhàng thở phào, lập tức ra khỏi nhà, đi siêu thị mua ít thịt cùng rau dưa. Lời Tần Trọng nói, cho tới giờ cô cũng chưa từng trái, cô nghĩ, nếu ba không dẫn mẹ con đi Mễ ra ngoài ăn cơm mà lại muốn mua đồ để và nhà làm, điều này đủ để chứng minh ông rất mong có thể sớm hưởng thụ cảm giác ấm áp của gia đình. Nghĩ tới đây, miệng cô không khỏi lộ ra một tia mỉm cười.

Vì chuyện này, khi cô mua thức ăn về liền bắt đầu tổng vệ sinh toàn bộ phòng. Tuy Tần Hàm Lạc không phải người đặc biệt chăm chỉ, nhưng ít nhất thì rất siêng năng, cũng muốn giữ thể diện cho ba mình. Loay hoay mất nửa ngày, bụi bặm trên toàn bộ đồ đạc đã biến mất, sàn nhà cũng bóng đến độ soi gương, khắp nơi đều sáng sủa hẳn lên.

Tần Hàm Lạc buông khăn lau ra, nhìn bốn phía chung quanh, vừa lòng nở nụ cười, trong lòng lại nhẹ nhàng nói: “Ba à, chúc mừng ba từ nay về sau chấm dứt cuộc sống cô độc!”

Sáng hôm sau, rốt cục Tần Trọng cũng trở lại, người đàn ông nghiêm túc mà cứng nhắc này, cho dù đi ra ngoài du lịch cũng không mua được món quà đáng yêu nào cho con gái cả, nhưng Mễ Tuyết Tuệ lại mang về một chuỗi phật châu tinh xảo, nói là cầu được ở cổ miếu.

Tần Hàm Lạc thần sắc vui sướng, hai tay đón lấy chuỗi hạt xinh đẹp kia, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn dì Mễ.” Ánh mắt lại hướng qua vai Mễ Tuyết Tuệ, nhìn về phía cô gái trẻ tuổi một thân váy liền màu trắng kia, cũng không ngờ người ta cũng đang nhìn mình, ánh mắt hai người giao nhau, đều khẽ giật mình.

Trong khoảnh khắc ấy, lòng Tần Hàm Lạc liền nổi lên một loại cảm giác kinh dị, cô bé trước mặt kia, lại đâu chỉ hai chữ “xinh đẹp” đơn giản trong miệng Bồi Bồi là có thể hình dung.

Em thấp hơn Tần Hàm Lạc nửa cái đầu, mái tóc đen bóng như tơ được tùy ý buông xõa trên bờ vai, ngũ quan tinh xảo, mặt mày như họa, một đôi môi mỏng manh ướt át kiều diễm như đóa hoa hồng, làn da trong suốt mịn màng, ả ả ánh lên sắc hồng, từ đầu đến chân tựa như một con búp bê xinh đẹp đáng yêu. Nhưng em đứng đó, im lặng mà đậm đặc, trên người lại toát ra khí chất trong trẻo lạnh lùng thanh nhã như vầng trăng, làm cho người ta cảm thấy không thể thân cận.

Mễ Tuyết Tuệ theo ánh mắt Tần Hàm Lạc nhìn qua, vội vàng nói: “Hàm Lạc, để dì giới thiệu, đây là con gái dì, Tiểu Nhân, gọi chị đi.”

Tần Hàm Lạc cười cười, nhìn em nói: “Chào em.”

Mễ Tiểu Nhân cắn cắn môi, đôi con ngươi trong suốt lóe lên một tia không tình nguyện, nhưng không mở miệng gọi, chỉ hơi gật đầu, xem như chào hỏi,

rời liền đi qua bên người Tần Hàm Lạc, vào phòng khách.

Lúc đi qua, Tần Hàm Lạc ngửi được một làn hương tươi mát nhàn nhạt, vị bạc hà? Mùi hương thực lạnh, cũng xứng với người.

Mễ Tuyết Tuệ bắt đầu nhìn bóng dáng con gái mình, xấu hổ nói với Tần Hàm Lạc: “Con bé này được chiều từ nhỏ đến hư rồi, con đừng để bụng.”

Tần Hàm Lạc mỉm cười nói: “Đi cứ đùa, con sao lại để bụng được.” Trong lòng lại thầm nghĩ, đáng vẻ xinh đẹp thì giỏi lắm chắc, lại không lễ phép như vậy, nháy mắt hào cảm đối với người ta liền giảm đi vài phần.

Tần Trọng buông túi du lịch, nhìn nhìn chung quanh, sự khác lạ của căn nhà vừa nhìn là hiểu ngay, trong mắt ông hiện lên vài tia khen ngợi, ngoài miệng lại nói: “Còn đứng đó làm gì, mau đi rót nước cho dì Mễ và Tiểu Nhân đi.”

Tần Hàm Lạc đi qua, mở tủ lạnh, bung hoa quả đã rửa tới phòng khách, để lên bàn thủy tinh: “Dì Mễ, Tiểu Nhân, trong tủ lạnh có trà chanh, rất có tác dụng giải khát, uống cái này được không?”

“Ừ.” Mễ Tuyết Tuệ nở nụ cười tươi.

“Không cần đâu, có nước lạnh không?” Mễ Tiểu Nhân lại nhẹ nhàng nói.

“Có.” Tần Hàm Lạc ngần ra, lập tức rót hai chén trà chanh cùng một ly nước lạnh, đặt trước mặt bọn họ, mình cũng rót một ly, ngồi lên chiếc sofa đơn bên cạnh Mễ Tiểu Nhân.

Tần Trọng nhìn ba người, trên mặt xuất hiện một tia mắt tự nhiên, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Có chuyện này ta muốn nói với hai đứa.” Nghiêng đầu nhìn Mễ Tuyết Tuệ, cùng bà trao đổi ánh mắt một chút, tiếp tục nói: “Ta và Tuyết Tuệ đã nhận giấy kết hôn rồi, từ nay về sau mọi người chính là người một nhà. Bắt đầu từ ngày mai, Tuyết Tuệ và Tiểu Nhân sẽ chính thức chuyển về đây sống. Tiểu Nhân, phòng của con là gian phòng ở ngay đối diện phòng Hàm Lạc, trong ngày hôm nay mọi người sẽ giúp con bố trí đâu vào đấy. Hàm Lạc, về sau con phải coi Tiểu Nhân như em gái ruột, quan tâm tới em nhiều một chút, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4

Trường trung học khai giảng sớm hơn đại học nhiều, nhất là cấp 3. Sau bữa sáng ngày hôm sau, Tần Trọng phân phó: “Hàm Lạc, ngày mai Tiểu Nhân khai giảng, hôm nay con dẫn em đi siêu thị mua một vài đồ dùng học tập và sinh hoạt đi, ngày mai cũng dẫn em đến trường nữa.”

Mễ Tuyết Tuệ làm việc cho một công ty đầu tư nước ngoài, lần này xin vài ngày nghỉ phép đã đến hết kì hạn, thời gian sắp tới có vẻ bận rộn, mà Tần Trọng là đàn ông, tất nhiên sẽ không quan tâm tới mấy việc nhỏ vụn vặt này, dù sao Tần Hàm Lạc còn hơn mười ngày nghỉ nữa, nên cứ đơn giản giao toàn bộ việc này cho cô.

Mễ Tiểu Nhân nghe xong, khẽ lắc đầu nói: “Bác Tần, không cần đâu, tự con đi mua là được rồi, hơn nữa con cũng không phải trẻ con, không cần có người đưa đi.”

“Tiểu Nhân, con cứ nghe lời bác Tần đi, mẹ phải đi làm, có Hàm Lạc đưa con đi, mẹ yên tâm hơn rất nhiều.” Mễ Tuyết Tuệ mềm giọng dịu dàng nói.

Tần Hàm Lạc uống cạn chút sữa còn lại trong cốc, cười cười với Mễ Tiểu Nhân: “Phải đó, gần đây tôi rảnh đến phát chán, vừa lúc đi ra ngoài một chút.”

Môi Mễ Tiểu Nhân khẽ giật, cũng không từ chối nữa, lại cúi đầu ăn tiếp. Mễ Tuyết Tuệ cảm kích nhìn Tần Hàm Lạc, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Ở cách khu dành cho người nhà Nhất Trung không xa có một cái siêu thị lớn, tuy giờ là buổi sáng nhưng nơi này vẫn rộn ràng nhộn nhịp, Tần Hàm Lạc phụ giúp đẩy xe, nhìn chung quanh, miệng thì lầm nhảm: “Nước gội đầu, kem đánh răng, bàn chải, sữa tắm...”

Từng thứ một lần lượt được cho vào xe đẩy, cô cứ nhắm thứ tốt nhất đắt nhất mà mua, dù sao cũng là do ba cô trả tiền. Đương nhiên, khi cô chọn thứ gì đó cũng sẽ hỏi ý kiến Mễ Tiểu Nhân, Mễ Tiểu Nhân lại chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, im lặng đi theo bên cạnh.

Đi đến trước giá đựng các loại sữa tắm và dầu gội, Tần Hàm Lạc nhìn qua một lượt, đột nhiên lấy ra một chai sữa tắm hương bạc hà, cười với Mễ Tiểu Nhân: “Dùng loại này à?”

Đôi mắt xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân ánh lên nét kinh ngạc: “Sao chị biết tôi dùng mùi hương này?”

Tần Hàm Lạc hơi nhướn mày: “Hôm qua chẳng may ngủi được.”

Mễ Tiểu Nhân nhìn cô, mặt hơi đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác không nói lời nào, hai người tiếp tục đi về phía trước, một lát sau, Mễ Tiểu Nhân nhìn không được nói: “Không phải các thứ đã mua khá đủ rồi sao?”

“Còn có hai thứ chưa mua được.”

“Cái gì?”

Tần Hàm Lạc cười đến đáng giận: “Đại loại là băng vệ sinh.”

Mễ Tiểu Nhân ngẩn ra, sắc mặt càng đỏ, thoát nhìn hồng hồng đáng yêu, cực kì mê người. Tần Hàm Lạc tiến đến trước mặt cô bé: “A, mặt em đỏ gì chứ? Đây là chủ đề bình thường giữa con gái với nhau mà, tôi cũng là con gái, em xấu hổ cái gì.”

“.....”

“Làm sao vậy?”

“Thứ này tôi có thể đến trường mua.”

“Thôi đi, Bát Trung của em là hình thức quản lí phong bế, qua khai giảng đã vào trường rồi thì khó có thể đi ra. Tuy trường học cũng có siêu thị nhỏ và cửa hàng, nhưng lựa chọn cũng không nhiều như nơi này. Con gái khi dùng mấy thứ này cần phải cẩn thận chọn lựa cho tốt, không thể tùy tiện được.”

Mễ Tiểu Nhân không nói, nhưng đôi con ngươi trong suốt như hắc bảo thạch cũng không còn vẻ lạnh nhạt như trước nữa, ánh mắt nhìn về phía Tần Hàm Lạc đã khác biệt rất lớn so với hôm qua.

“Bình thường dùng là vải sợi bông hay có bề mặt lưới? Là bông thì có vẻ mềm mại thoải mái, lấy loại này đi.” Tần Hàm Lạc vừa cầm mấy gói Sophie bỏ vào xe, vừa lầm bầm nói.

Mễ Tiểu Nhân bắt đầu nhìn bốn phía, rốt cục nhìn không được chủ động mở miệng: “Ồ đây có rất nhiều người, chị có cần phải nói to thế không.”

“Liên quan gì đâu, đi vào chỗ này bình thường đều là con gái cả, cho dù là đàn ông thì cũng là kiểu bạn trai tốt biết cẩn thận chăm sóc, không cần đề ý.” Tần Hàm Lạc không cho là đúng, cô cầm một gói nhỏ nhỏ gì đó giơ lên, cười xấu xa: “Băng ABC, mát mát lạnh lạnh, hẳn em sẽ thích.”

Phải nhìn, nhưng không thể nhìn, Mễ Tiểu Nhân đỏ bừng mặt, cắn răng, giờ nắm đầm nhỏ nhỏ làm bộ muốn đánh, Tần Hàm Lạc cười nói: “Em lại muốn đánh gì chứ? Hôm qua ngáng tôi ngã, tới giờ tôi vẫn còn đau này.”

“Đó là chị tự làm tự chịu!” Mễ Tiểu Nhân nhớ tới chuyện hôm qua lại nổi giận: “Ai bảo chị rồi việc như vậy, không có việc gì lại đi bắt nạt người khác.”

“Ai bảo em khi không lại đi giả vờ cái gì lạnh lùng chứ! Cứ như ai thiếu nợ mình mấy ngàn vạn không bằng, tôi liền nhìn không được muốn chọc em cho vui.” Tần Hàm Lạc trả lời đúng lý hợp tình.

Mễ Tiểu Nhân không thêm đề ý đến cô, vừa đi trước vừa nói: “Chị nói cần phải mua hai thứ, vậy còn thiếu gì nữa?”

“Đồ ăn vặt chứ còn gì, em lại không thường về nhà, mua vài món mang tới trường ăn đi.” Lúc này Tần Hàm Lạc lại khôi phục thái độ đứng đắn.

Chocolate, hạt dẻ, thịt bò khô, khoai tây chiên, bánh quy, thạch hoa quả... Tần Hàm Lạc chọn mãi ở quầy đồ ăn vặt, mỗi loại đều mua, trong lòng cô, con gái bình thường sẽ không từ chối mấy thứ này, quả nhiên, Mễ Tiểu Nhân cũng không tỏ vẻ phản đối.

Thanh toán tiền ở quầy thu ngân xong, Tần Hàm Lạc nghĩ đến mình là chị, vốn định xách hết các túi, nhưng lại sợ Mễ Tiểu Nhân ngại, nên lấy tay ước lượng sức nặng, rồi tự mình xách hai túi nặng, đưa một túi khăn giấy rất nhẹ cho Mễ Tiểu Nhân.

Hai người song song đi về nhà, Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên nghiêng đầu nói: “Mấy đồ ăn vặt chị mua, hẳn là những đồ mình thích ăn phải không?”

“Đúng vậy, sao em biết.” Tần Hàm Lạc mỉm cười nói.

“Vậy chị là mua cho mình hay mua cho tôi?” Mễ Tiểu Nhân hừ nhẹ một tiếng.

“Đương nhiên là mua cho em rồi, tôi vẫn luôn rất tự tin đối với khẩu vị của mình, đương nhiên cũng tin em sẽ thích. Lại nói, sau khi mua về tôi còn có thể chiêm chút tiện nghi, thỉnh thoảng ăn vụng vài món.” Tần Hàm Lạc miễn cưỡng nói, như thể ngại em hỏi nhiều thêm nữa.

“Tôi cảm thấy đôi khi chị thoát nhìn thực có chút vô lại.” Khóe miệng Mễ Tiểu Nhân hơi cong lên, đôi con ngươi trong suốt như nước lộ ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Kì nghỉ hè dài đằng đẵng rốt cục đi qua, lại đã đến thời gian khai giảng của trường ĐH A.

Giữa trưa, các khu căn tin đều náo nhiệt cả lên. Trương Từ Toàn phụ trách đi gọi hai phần đồ ăn, Tần Hàm Lạc lại đi qua một bên mua hai li nước sinh tố dưa hấu. Sau đó hai người chiếm một cái bàn, bắt đầu ăn uống.

Lịch trình mùa hè rất bận rộn, một ngày ba bữa cũng không có thời gian ăn, hơn nữa buổi sáng hai người cùng nhau làm vệ sinh phòng kí túc của Trương Từ Toàn, đều rất đói. Trương Từ Toàn ăn đến vui vẻ, lang thôn hồ yết, ngay cả một người nữa xuất hiện bên cạnh cũng chưa phát hiện ra.

“Ha, Oánh Oánh, đã lâu không gặp.” Tần Hàm Lạc nhìn cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh, cười chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh: “Ngồi đây ăn cùng đi.”

Oánh Oánh? Trương Từ Toàn nghe được cái tên này, bỗng nhiên mất ngon, miệng chứa đầy đồ ăn, ngừng đầu lên, chạm phải chính là đôi mắt chứa đầy tình cảm mang theo vài phần oán, trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng nuốt đầy miệng đồ ăn xuống, cười khan vài tiếng: “Ha ha, em thế nào lại bỏ gần lấy xa, chạy đến tận căn tin bên này vậy?”

“Vì sao em tới đây ăn cơm, chị không biết chắc?” Tạ Oánh Oánh thăm oánh nhìn hai người, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: “Nghỉ hè chị làm gì? Điện thoại không nghe, nhắn tin cũng không trả lời, em.....” Liếc nhìn Tần Hàm Lạc một cái, do dự định nói lại thôi.

“Có vẻ tôi ở đây khiến hai người nói chuyện không tiện a, hắc hắc, nghĩ sao thì tôi cũng là người thức thời, vậy tôi qua bên kia tìm Trương Trác Từ ăn cơm.” Tần Hàm Lạc vừa dứt lời, trên đùi bỗng nhiên truyền đến một trận đau nhói, mặt liền biến thành trạng thái vận vẹo, suýt nữa hét lên.

Ánh mắt Trương Từ Toàn đầy uy hiếp nhìn Tần Hàm Lạc ba giây, sau đó mới ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cần gì phải thế? Với quan hệ của tụi mình, tao nói gì cũng không cần phải giấu mày mà, mày lại nói nhiều như vậy, thật đúng là cả nghĩ. Ồ, sao sắc mặt khó coi thế? Mày nhìn mà xem, tao đã bảo mày đừng có ăn khổ qua mà, thế mà còn nói trời này ăn để giải nhiệt.” Giọng nói dường là thần kỳ dịu dàng cùng quan tâm.

Tần Hàm Lạc vẻ mặt nhăn nhó, gầy gầy khổ qua trong bát còn chưa kịp đưa vào miệng, gật đầu nói: “Không phải do khổ qua, là... là do vừa rồi không cẩn thận bị muối đốt, aish, thời tiết nóng như vậy, khó trách căn tin lại tự nhiên có muối.”

Trương Từ Toàn nghe cô chửi đều, đang muốn mĩa mai đáp lại, ánh mắt Tần Hàm Lạc bỗng nhiên đầy kinh ngạc, lấy khuỷu tay huých cô: “Mau nhìn bên kia.”

“Cái gì?” Trương Từ Toàn cau mày, quay đầu nhìn chung quanh.

“Kia kia!” Tần Hàm Lạc dùng ánh mắt không ngừng ra hiệu, Trương Từ Toàn cùng Tạ Oánh Oánh đồng loạt nhìn về hướng kia.

Cách đó không xa một thân ảnh quen thuộc đập vào mắt, cô gái một thân áo trắng ngắn tay, cộng thêm chiếc váy dài màu xanh nhạt, mái tóc nâu uốn quăn hơi gọn sóng, đang đứng kia, mặt mày hớn hờ trò chuyện cùng vài nam sinh. Cô tên Ninh Surong, là lớp phó của lớp Tần Hàm Lạc, vốn hôm nay khai giảng, có thấy cô cũng không khiến người ta kinh ngạc như vậy, nhưng cái cô Ninh Surong này, diện mạo vốn cực kì bình thường, mọi ngày vốn hầu như thời gian đều ở thư viện, chưa bao giờ chú ý bản thân, quần áo của cô, bình thường không phải màu đen thì chính là màu xám, một bộ quần áo vài ngày không đổi là chuyện thường, cho nên hôm nay thấy người ta ăn mặc thế này thực sự khiến Tần Hàm Lạc một phen kinh ngạc.

“A, thì ra là cô ta.” Trương Từ Toàn phản ứng dị thường lạnh nhạt.

“Chắc chắn, biến hóa thực lớn nha, một thân quần áo này làm cho cậu ta nhìn trông thuận mắt hơn không ít. Hắc hắc, ngay cả tóc cũng đi sửa sang lại.” Tần Hàm Lạc thờ dãi.

Trương Từ Toàn lại ngay cả mí mắt cũng không thèm động: “Tục ngữ nói, quần áo làm nên con người, vàng bạc làm nên phật, lời này tự nhiên là có đạo lý của nó. Trước kia cô ta không trang điểm thì bảy phần giống quý, ba phần giống người, giờ ăn mặc chải chuốt như thế, dĩ nhiên là ba phần giống quý, bảy phần giống người, đây thật sự không thể không xem là một bước nhảy vọt nha.”

Tạ Oánh Oánh vừa nghe được những lời này, liền nhin không được “xì” một tiếng bật cười thành tiếng.

Tần Hàm Lạc lắc đầu nói: “Miệng của mày thật đúng là không nói được cái gì tốt cả.” Trong lòng cũng thầm thấy buồn cười, thực tế cũng không thể trách Trương Từ Toàn không tốt, mà là do Ninh Surong kia, ngày thường trừ việc bỏ công sức ra học hành thì việc lấy lòng nam sinh cũng rất không tiếc sức, đối xử với bạn nữ thì nhỏ mọn không chịu được, nhưng đối với phái nam thì lại cực kì hào phóng, là loại điển hình đem những lời “Khắc cực thì hút, cùng cực thì đẩy” phát huy tới cực hạn. Từng vô số những ngày mùa hè cùng mùa đông, có người nhìn thấy cô ta ở căn tin, mắt không thèm nhìn mấy bạn nữ cùng lớp bên cạnh, tươi cười đầy mặt bỏ tiền túi đi mua trà cúc ướp lạnh hoặc trà sữa nóng đưa đến bàn một vài nam sinh, mà ở ký túc xá nữ, chuyện cô ả vì một phần tiền mà cùng bạn nữ so đo đến đỏ mặt tía tai đã xảy ra vài lần. Mà quá nhất là, chính mình bộ dáng bình thường, lại dường như có thù oán rất sâu với mấy bạn nữ xinh đẹp trong lớp, thường xuyên xảy ra và chạm. Trương Từ Toàn đã tranh chấp với cô ả hai lần, cho nên giờ hai người ngẫu nhiên nhìn thấy nhau cũng đều coi đôi phương như không khí.

Đối với việc này, Trương Từ Toàn thường xuyên gio tay làm bộ bất đắc dĩ: “Không có biện pháp, mỹ nữ trời sinh chính là chộc cho người ta ngửa mặt, huống chi tao lại vừa xinh đẹp mà đáng lại chuẩn, quả thực là thiên địch lớn nhất của cô ta, đâu có gì lạ khi tao bị coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong

thịt.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Đào mất một cái là hết hai ngày cuối tuần, mọi thứ lại chậm rãi đi vào quỹ đạo, ngày ngày bắt đầu tuần hoàn lặp đi lặp lại, lớp học, thư viện, căn tin... mỗi ngày đều phải đi qua những nơi đó.

Hôm nay là chiều ngày thứ sáu, khóa chiều vừa kết thúc, mọi người hoan hô một tiếng, đều tự thu dọn đồ đạc, tốp năm tốp ba rời khỏi phòng học, nơi nơi chuyện trò cười đùa ồn ào. Một nữ sinh vừa thu dọn sách vở, vừa hỏi Giản Hân Bôi: “Cuối tuần có buổi giao lưu hữu nghị với bên Viện Thể thao, cậu có tới không?”

“Để xem đã, xem tớ có bận gì không.” Giản Hân Bôi nghĩ nghĩ, cười nói.

“Trả lời chắc chắn đi nào, mọi người trong ký túc đều tham gia cả, cậu không đi không được, hơn nữa, nghe nói Viện Thể thao có rất nhiều người dễ nhìn, cậu đi cũng là để giúp giữ thể diện thôi, để cho mấy người đó biết Viện Ngoại ngữ chúng ta cũng có mỹ nữ.” Hai người cùng nhau ra khỏi phòng, nữ sinh tên Vương Nha Nha kia nhìn trước ngó sau, lại hạ giọng nói: “Tớ cũng là không muốn cho cái người ở cách vách hưởng hết hào quang. Mặc kệ, cậu nhất định phải đi.”

Cái người gọi là “ở cách vách” kia kỳ thật là một nữ sinh ở phòng bên cạnh, tên Trầm Du, nhà giàu, lại được công nhận là hoa khôi của Viện Ngoại ngữ, làm người rất kiêu ngạo, chèn ép người khác, quan hệ trong lớp không tốt lắm.

Giản Hân Bôi bất đắc dĩ lắc đầu: “Cũng không biết mấy người nghĩ gì mà cả ngày so đo mấy chuyện này, được rồi, tớ sẽ cố gắng tới.”

Vừa ra khỏi khu lớp học, Vương Tiểu Nha mất tinh, cánh tay huých Giản Hân Bôi: “Hắc, tuần nữa lại đây chờ cậu kia. Chắc, thật sự là người giống người lại khác mệnh nha, sao tớ lại không có một người bạn tốt như vậy nhỉ, cái gì tốt đẹp cũng đều bị cậu chiếm cả.”

Tần Hàm Lạc thường xuyên đến Viện Ngoại ngữ đón Giản Hân Bôi sau khi tan học, thêm vào nữa cô có ngoại hình tuấn tú nổi bật, bởi vậy bạn học của Giản Hân Bôi phần lớn đều nhận ra cô.

Giản Hân Bôi mỉm cười, chào Vương Nha Nha, tiến lại dưới tàng cây, thực tự nhiên ôm lấy cánh tay Tần Hàm Lạc: “Chờ lâu không?”

“Vừa đúng lúc.” Tần Hàm Lạc ngại ngùng cười. Rất kỳ quái, ở trước mặt người khác cô rất thoải mái, nhưng vừa đến trước mặt Giản Hân Bôi liền tay chân luống cuống, trở nên không còn là mình.

“Mình thích cậu mặc quần áo thể này.” Giản Hân Bôi nhẹ giọng nói, tiến lại gần đưa tay vuốt chiếc áo sơ mi ca rô hồng trắng mà cô mặc.

Theo nàng tới gần, làn hương chanh ngọt ngào kia càng ngửi thấy được rõ rệt, trong nháy mắt trái tim Tần Hàm Lạc không khỏi loạn nhịp, mà vài lọn tóc của nàng khẽ phất qua hai má cô, mang theo cảm giác ngứa ngứa, như thể có dòng điện chạy qua, lại khiến cô đỏ mặt trong chớp mắt.

“Thời tiết nóng quá.” Cô làm bộ như vô tình ngửa đầu, giờ tay ôm chần, che dấu cảm xúc của mình.

May mà Giản Hân Bôi cũng không nhận ra được sự khác thường của cô, rất nhanh lại lui lại, hai người bắt đầu bước đi. Giản Hân Bôi nhớ tới một chuyện, liền bỗng nhiên nghiêng đầu cười: “Cậu biết không, trong ký túc xá của mình có người nói chúng ta giống một đôi lesbian.”

“Cái gì?” Tim Tần Hàm Lạc khẽ nhảy lên một cái, lại nhú mày giận dữ nói: “Nói linh tinh.”

“Bọn họ còn nói mình với cậu đứng cạnh nhau, hai người lại càng nổi bật, thoát nhìn rất xứng đôi.” Đôi mắt sáng ngời của Giản Hân Bôi chứa đựng ý cười: “Bất quá cậu cũng không cần nổi giận, họ chỉ nói đùa thôi. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Tần Hàm Lạc khản trương bật hỏi.

“Chỉ là nếu cậu là con trai thì tốt, mình đây nhất định sẽ không phải cậu thì không lấy làm chồng, như vậy, mình nhất định sẽ là cô gái hạnh phúc nhất thế gian.” Trong giọng Giản Hân Bôi đượm chút u buồn: “Hàm Lạc, cậu hoàn hảo như vậy.”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, nếu mình là con trai? Mình sao có thể là con trai được đây? Một cổ chua xót chậm rãi dâng lên trong lòng, hồi lâu, cô mới xoay qua, thản nhiên nói: “Ngốc, trên thế gian này làm gì có người hoàn hảo. Huống chi, làm bạn của mình, chẳng lẽ cậu không hạnh phúc sao?”

“Cũng hạnh phúc, nhưng mà...nhưng mà mình sợ, nếu...Nếu về sau hai đứa đều có người yêu, mình sợ khi ấy chúng ta sẽ trở nên xa cách, tất cả sẽ

không còn tốt đẹp như vậy nữa. Hàm Lạc, bất cứ lúc nào mình cũng không muốn mất cậu.” Đôi mi thanh tú của Giản Hân Bồi khẽ nhúu, nghiêm túc nói.

“Sẽ không, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, cậu sẽ không mất mình đâu.” Tần Hàm Lạc khó khăn nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: “Mình sẽ là bạn của cậu cả đời này.” Cô không muốn tiếp tục đề tài này nữa, lại nói tiếp: “Bữa tối cậu muốn ăn ở trường hay về nhà ăn?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Mễ Tiểu Nhân đang tập trung suy nghĩ một đề toán, chợt thấy phía trước tối đen, một đôi tay lạnh lẽo nhấn nhủi đã che lấy mắt mình, em hơi ngẩn ra, khẽ nhủi mày: “Thúy Nhi, đừng đùa nữa được không?”

Tần Hàm Lạc vốn tưởng sẽ nghe được một tiếng hét chói tai, nếu không thì ít nhất cũng dọa em giật mình, ai biết phản ứng lại lạnh nhạt vậy, trong chớp mắt liền cảm thấy mất hứng, buông tay ra: “Thúy Nhi cái gì, là chị em tôi này!”

Từ nhỏ đến lớn cô cũng không có anh chị em gì, mọi việc đều tự làm một mình, từ ngày bị ngã rồi thay đổi cách nhìn với Mễ Tiểu Nhân xong, thực sự thấy vui khi có thêm một cô em gái, giờ tiếng “chị gái” gọi lên miệng, đúng là thực tự nhiên.

Nghe được thanh âm của cô, Mễ Tiểu Nhân kinh ngạc quay đầu: “Sao chị lại tới đây?” Nhưng nội tâm đã có chút vui mừng nhàn nhạt, như thể ở trong một góc sâu thẳm nào đó đã sớm ẩn ẩn chờ đợi giây phút này.

“Đi bảo tôi mang canh cá tới cho em.” Tần Hàm Lạc nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh đều tăm tắp.

“Ồ.” Thanh âm Mễ Tiểu Nhân không nghe được chút vui sướng gì, ngược lại không hiểu sao có phần mất mát.

Tần Hàm Lạc đi đến trước bàn em, đóng sách lại, bỏ vào ngăn bàn, đưa tay kéo em đi: “Chiều nay nghỉ ngơi thôi, đọc sách gì chứ, học đi đôi với hành hiểu không. Trưa đi có nấu canh cá để em bồi bổ thân thể, đến ký túc thừa lúc còn nóng uống đi.”

Mễ Tiểu Nhân nhìn nhìn bên ngoài, kín đáo rút tay lại: “Bên ngoài trời đang mưa rất lớn.” Em âm thầm nắm bàn tay vừa bị Tần Hàm Lạc kéo, trên mặt thoạt nhìn có phần không yên.

“Tôi đã mượn Thúy Nhi cây dù rồi, bằng không em nghĩ tôi với em đi kiệu gì đây.” Tần Hàm Lạc cười đến đắc ý.

Từng hạt mưa rơi trên tán dù, phát ra tiếng “lộp bộp”, mặt đường đã thấm ướt một lớp nước mưa, khi bước lên, bọt nước văng khắp nơi, bởi vậy hai người phải đi thật cẩn thận. Mà lại nói, dù của Thúy Nhi có vẻ nhỏ quá mức, Tần Hàm Lạc nhìn bờ vai phải bị nước mưa làm cho ướt sũng của Mễ Tiểu Nhân, lại nghiêng tán dù sang phía em một chút.

Hai người đi đến khu ký túc xá rồi mới đồng thời thở phào một hơi, Tần Hàm Lạc gập ô lại, dù dẫm nước trên đó. Mễ Tiểu Nhân lặng nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Chị... quần áo chị ướt hết rồi.”

Tần Hàm Lạc cúi đầu nhìn mình, hôm nay cô mặc một chiếc quần dài màu trắng, cùng một chiếc áo Polo kẻ sọc màu xanh biển, lúc này đã bị nước mưa thấm ướt một nửa, bị Mễ Tiểu Nhân nhắc mới nhận ra, chỉ cảm thấy quần áo dính sát vào người, ẩm ướt khó chịu nói không nên lời, nhưng ngoài miệng lại cười nói: “Không có gì, mát lắm mà.”

Nói xong liền xoay người lên lầu, đi được vài bước, cảm giác em chưa lên cùng, lại quay đầu gọi: “Sao không đi lên, còn đứng ngây đó làm gì!”

Lúc đến được phòng ký túc, Chung Thúy Nhi đang vừa ngồi ăn này nọ, vừa ồn ào nói giỡn, vừa thấy hai người đi vào liền nhìn Tần Hàm Lạc từ trên xuống dưới: “Á! Sao mới đi một lát mà đã ướt sũng cả rồi?”

“Em còn nói nữa, cái dù gì mà bé đến vậy chứ!” Tần Hàm Lạc oán giận đặt ô xuống.

“Chị cũng đâu có nói là đi đón Tiểu Nhân lại đây đâu, cho nên em mới chỉ đưa cho chị một chiếc, nếu chị nói sớm thì em đã đưa thêm một cái nữa rồi.” Chung Thúy Nhi ừ ừ khuất nói.

“Cái này còn phải nói sao, là do em ngốc thì có.”

“Hừ, vậy chị thông minh như thế, sao không nghĩ tới việc này?!”

“Tôi đây là sợ em keo kiệt nên mới không tiện hỏi.”

“.....”

Mẽ Tiểu Nhân không để ý tới hai người, đi thẳng đến phòng tắm, cầm lấy một chiếc khăn màu trắng đi ra, đưa cho Tần Hàm Lạc: “Lau tóc đi.”

Thế này Tần Hàm Lạc mới thôi không cãi nhau với Chung Thúy Nhi nữa, vừa lấy khăn lau tóc, vừa chỉ vào một cái túi to nói: “Mở ra đi, canh bên trong chắc vẫn còn ấm, giờ uống ngay đi. Còn có hạt dẻ, bình thường em ăn nhiều chút, sữa thì mỗi đêm trước khi đi ngủ uống một chai, giúp ngủ ngon. Chà, khăn này thơm thật...”

“Đây đều là do mẹ em bảo chị mang tới?” Mẽ Tiểu Nhân tròn mắt liếc cô, giọng nói lại thực dịu dàng.

Tần Hàm Lạc nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nói: “Ừ. Dì rất quan tâm tới em”

Mẽ Tiểu Nhân nhìn về phía thạch hoa quả cùng chocolate trong tay Chung Thúy Nhi, sòng mắt khẽ chuyển: “Ồ, thì ra mẹ còn biết mua chocolate cùng thạch cho em cơ đấy.” Khóe môi lại lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Ách...” Tần Hàm Lạc thấy lời nói dối bị vạch trần, liền ngượng ngừng cười cười: “À ừ, tôi phải đi rồi, em mau uống nhanh đi.”

Mẽ Tiểu Nhân nhìn sắc trời âm u bên ngoài, cắn cắn môi, nói: “Mưa vẫn còn lớn lắm, lại nói... phải ra đến cổng trường mới có thể đón được xe, quần áo chị vẫn còn ướt, nếu dầm mưa nữa sẽ cảm mất.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 8

Trong lớp, một vị giáo sư tóc trắng xóa nước miếng tung bay, đang đàm luận về sự tối nghĩa của thơ trù tượng cùng với thơ sơn thủy tươi sáng sâu sắc của Tạ Linh Vận.

Tần Hàm Lạc tay trái chống cằm, nghe còn thật sự nhập tâm, tay phải lại múa bút thành văn, ngoáy bút viết “sàn sạt”. Trương Tử Toàn ngồi bên cạnh nhìn cô, bỗng nhiên viết xuống quyền vờ một hàng chữ, sau đó đẩy sang trước mặt cô.

Tần Hàm Lạc hơi liếc nhìn, chỉ thấy bên trên viết: “Mày nói tối qua ngủ ở Bát Trung?” Chữ viết ngoáy vô cùng, cô nhú nhú mày, sáng đã nói qua việc này rồi, sao còn rồi việc vậy, đẩy quyền vờ lại phía kia, cũng lười quan tâm. Ai ngờ Trương Tử Toàn cười, lại đặt bút viết một hàng chữ, lại đẩy quyền vờ sang tiếp.

Lần này là viết: “Có loạn luân không?”

Tần Hàm Lạc vừa đọc được, không khỏi vừa tức vừa buồn cười, cũng không nói gì, đặt bút “xoẹt xoẹt” viết ba chữ “Đồ thần kinh” lên trên quyền vờ, sau đó còn bỏ thêm ba dấu chấm than thật to, rồi mới đưa trả lại.

Trương Tử Toàn nhìn, mấy chữ kia gần như chiếm cả trang giấy, đúng là lãng phí mà, cô cảm thấy buồn cười, biết người ta bức mình, liền cũng không nhắc lại nữa.

Tan học, cô lại gần Tần Hàm Lạc, nhẹ giọng kêu: “Tiểu Lạc Lạc...”

Tần Hàm Lạc chỉ thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, ánh mắt dò hỏi quyền sách: “Gi? Có gì muốn tao giúp thì cứ nói đi, đừng buồn nôn như thế.”

“Hắc hắc, lần sau tới Bát Trung cho tao theo với nhé? Tao rất tò mò về cô em gái kia của mày!”

“Mày nghĩ cũng đừng có nghĩ!”

“...Chà, mày thực bá đạo nha, mày không muốn còn chưa tính, lại ngay cả nghĩ cũng không cho tao nghĩ, tao lại cố tình muốn nghĩ đấy.”

Thấy cô thái độ như thế, Tần Hàm Lạc liền có ý nói: “Nghe nói Tạ Oánh Oánh gần đây ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, gầy đi không ít, thực đúng là có tội nha...”

Vừa nghe thế, Trương Tử Toàn liền như thể quả bóng xì hơi, cúi đầu ảo não. Từ sau khi chia tay với Tạ Oánh Oánh xong, giờ mỗi lần đi qua Viện Âm nhạc cô đều phải đi đường vòng.

“Mày đừng nói thế được không, tao đã áy náy lắm rồi, mày...mày còn muốn làm tao thấy tội lỗi thêm nữa.” Về mặt đầy đau khổ nói.

“Ồ, tao quên mất mày còn biết áy náy cơ đấy.” Tần Hàm Lạc hừ nhẹ một tiếng, nhớ tới lời Mễ Tiểu Nhân nói hôm qua về những kẻ bất trung trong tình yêu, lại bồi thêm một câu: “Tao nói mày này, em gái tao là một cô gái tốt, mày đừng có ý đồ gì với con bé!”

“Mày nói gì thế, tao cũng là người tốt chứ bộ.” Khuôn mặt Trương Tử Toàn lộ ra vẻ thất vọng: “Quên đi, mày nhỏ mọn như vậy, hừ! Tao cũng đâu định ăn con bé đâu...”

Trong lúc nói chuyện, chuông báo reo vang, cô liền vội vàng ngậm miệng.

Tiết buổi sáng vừa kết thúc, Tần Hàm Lạc rất nhanh thu dọn sách vở, nhìn nhìn ra ngoài, vội vã chạy đi.

“Này! Mày chuẩn bị đến Viện Ngoại ngữ ăn cơm à?” Trương Tử Toàn gọi.

“Xin lỗi nha, lại phải bỏ rơi mày rồi.” Tần Hàm Lạc đứng ở cửa, quay đầu làm cái mặt quỷ: “Bất quá, mày yên tâm đi, mày không cô đơn một mình đâu, mấy anh đẹp trai trong lớp chờ đợi cơ hội được ăn cơm cùng mày đến sắp hóa đá rồi kia kìa.” Nàng vừa nói, còn vừa cười cười ám chỉ với mấy nam sinh bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 9

Ở căn tin số 3, sinh viên vừa ăn, vừa trò chuyện khí thế ngất trời, mà mấy cái ti vi lớn lại chiếu các chương trình khác nhau, nào tin tức, rồi bóng đá, âm ỉ khắp nơi.

Giản Hân Bồi cùng Tần Hàm Lạc ngồi đối diện như mọi lần, nàng cẩn thận chọn ra thịt bò trong đĩa, gấp vào bát Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc thích ăn thịt bò nhất.

“Mấy ngày liền cậu cũng không đến đây ăn cơm với mình, sao hôm nay gọi cậu tới cậu lại im lặng thế.” Thấy Tần Hàm Lạc không nói câu gì, Giản Hân Bồi mím môi, giọng nói chứa ý làm nũng.

“Đại loại là mệt quá ý mà.” Ngờ khi Tần Hàm Lạc lại thần nhiên.

“Mệt? Làm gì mà mệt?”

“Đi học mệt thôi, còn có mấy ngày qua thường xuyên chơi bóng rổ cùng mấy đứa bạn.” Tần Hàm Lạc vẫn cúi đầu ăn cơm.

Chơi bóng rổ? Giản Hân Bồi đôi mắt sáng ngời, nàng suy nghĩ một chút, sau đó lại nhẹ nhàng nói: “Hàm Lạc, có chuyện này mình muốn nói với cậu.”

Rốt cục cũng muốn nói sao, Tần Hàm Lạc dừng đĩa, suy nghĩ một chút, sau đó ra vẻ bình tĩnh nói: “Chuyện gì? Cậu nói đi.”

Giản Hân Bồi cắn môi, khuôn mặt xinh đẹp khẽ ửng hồng, nàng có chút ngượng ngùng, lại một chút hưng phấn, nhưng mà khi đối mặt với Tần Hàm Lạc, lại có thêm một phần khấn trương, như sợ cô không vui, chính nàng cũng không rõ loại cảm giác kỳ quái này là gì. Hồi lâu, nàng hít sâu một hơi, cúi đầu không dám nhìn Tần Hàm Lạc, nhẹ giọng nói: “Có một người con trai theo đuổi mình.”

“Uhm...cậu đâu bao giờ thiếu con trai theo đuổi.” Ngẫm nghĩ thật lâu, mới có thể nặn ra một câu này.

“Nhưng mà, người này không giống.” Ánh mắt Giản Hân Bồi tỏa sáng, lộ ra ánh sáng khác thường. Cố Minh Kiệt như ánh mặt trời, đẹp trai, nhưng lại rất dịu dàng săn sóc, thật đúng là bạch mã hoàng tử trong mộng của phần lớn các cô gái.

Tần Hàm Lạc trầm mặt, chờ nàng nói tiếp.

“Anh ấy có giọng nói rất cuốn hút, tiếng ca lại êm tai, quả thực có thể cuốn người ta vào cảm xúc của mình, Anh ấy giống cậu, cũng thích chơi bóng rổ, hơn nữa rất giỏi.” Giọng Giản Hân Bồi đầy vui sướng, dù là ai cũng đều nghe được ra.

Trái tim Tần Hàm Lạc như thể bị một con dao cứa qua, cảm giác đau đớn ấy, dần lan tràn từng chút một, cô cắn chặt hàm răng, đầu lưỡi rốt cục không cảm giác được vị ngọt của thức ăn, chỉ cảm thấy miệng đắng chát. Giản Hân Bồi, cậu ấy chưa từng khen hai người bạn trai trước đó như vậy. Về mặt này, ngữ khí này, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

“Cậu thích hán?” Kỳ thật những lời này không cần hỏi, về mặt của nàng đã nói lên hết thảy, nhưng cô vẫn ôm một tia hi vọng.

“Mình cũng không biết.” Giản Hân Bồi sâu kín thở dài: “Mấy ngày nay anh ấy thường xuyên đến Viện Ngoại ngữ tìm mình, cho nên...cho nên mấy ngày qua mình không gọi điện được cho cậu, anh ấy...anh ấy vì mình mà bị thương nhẹ, kỳ thật mình cảm thấy rất áy náy.”

“Là bạn của Văn Bác, mình biết.” Tần Hàm Lạc hơi cử động thân mình, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

“Cậu...cậu cũng biết?” Giản Hân Bồi kinh ngạc hỏi.

“Văn Bác vừa đến tìm mình, nói cậu giận cậu ta, muốn tuyệt giao.”

“Hàm Lạc, mình...không phải mình cố ý giấu cậu, mình chỉ là...chỉ là còn chưa chuẩn bị tốt để nói với cậu...cậu đừng giận được không...” Về mặt Giản Hân Bồi trở nên hoảng hốt, chộp lấy tay Tần Hàm Lạc, cẩn thận nói.

“Không sao cả, mình không trách cậu giấu mình.” Tần Hàm Lạc cố gắng mỉm cười: “Nhưng mà, cậu có thể tha thứ cho Văn Bác không, hẳn là vì quá thích cậu cho nên mới gây ra sai lầm như thế.”

Giản Hân Bồi nhú mày: “Hắn...thật như thế bị thần kinh ý, còn can thiệp vào tự do của mình, mình ghét nhất cái tính đấy, cứ tự cho là đúng! Cứ như thế trừ hắn ra thì con trai không còn ai tốt cả vậy.”

Thế sao? Cậu ghét người khác can thiệp vào tự do của cậu, vậy mình sẽ không như thế, sẽ để dành ra thêm nhiều không gian riêng nữa cho cậu, miễn khiến cậu ngày nào đó cũng chán ghét mình, phải không? Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng né tránh tay nàng, cười nói: “Cậu ta cũng chỉ là lo lắng quá cho nên mới làm sai vậy thôi, cậu niệm tình người ta quan tâm cậu nhiều năm như vậy, đừng biến thành nghiêm trọng đến mức tuyệt giao, được không?”

“Được rồi, cậu đã nói vậy thì mình sẽ không so đo với hắn nữa, chỉ hi vọng lần sau hắn đừng có làm chuyện gì khiến mình khó chịu như thế.” Giản Hân Bồi nói đầy bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

Ông ngoại của Tần Hàm Lạc là cán bộ về hưu của một cơ quan chính phủ ở thành B, từ sau khi bạn già qua đời, ông liền một mình sống ở gian nhà giành cho người nhà của cơ quan. Ông là người rộng rãi lạc quan, hơn sáu mươi tuổi, thân thể lại vẫn còn cường tráng, nhưng từ vài năm trước sau khi đứa con gái duy nhất gặp tai nạn mà qua đời, tinh thần liền kém đi rất nhiều.

Tần Hàm Lạc cùng Tần Trọng đều rất lo lắng cho ông, từng mấy lần muốn đón ông về thành A cùng sống, nhưng lần nào ông cũng từ chối. Bởi vì chuyện tai nạn của con gái, ông vẫn còn thành kiến sâu với Tần Trọng, nhưng mà thực tế chuyện này không phải là lỗi của Tần Trọng, mẹ Tần Hàm Lạc là gặp tai nạn trên đường đi du lịch, nhưng không biết thế nào mà ông lại không tha thứ cho con rể. Hơn nữa chưa quá hai năm mà Tần Trọng đã tìm người phụ nữ khác, chuyện này lại lọt vào tai ông, tuy rằng Tần Trọng rất cẩn thận để tâm tới tâm tình của ông và Tần Hàm Lạc, đợi đến năm nay mới kết hôn, nhưng ông già lại nói từ nay về sau sẽ không bao giờ đặt chân vào nhà họ Tần một bước. Mỗi lần nhớ cháu gái, ông sẽ đến thành A để thăm, trước kia là ở khách sạn, sau Tần Hàm Lạc vào ĐH, ông liền đơn giản mua một căn hộ nhỏ ở gần đó cho cô ở, thứ nhất là cho cô một chỗ dừng chân thoải mái, hai là để đến khi mình tới thăm cũng tiện hơn.

Trương Tử Toàn hôm nay thực quy củ, mặc giống Tần Hàm Lạc, một chiếc quần bò đơn giản, một cái áo T-shirt cổ chữ V màu đỏ, nhẹ nhàng thoải mái, có một vẻ đẹp khác thường ngày. Dọc đường đi, Tần Hàm Lạc nhìn không được trêu đùa cô, nói cô mỗi lần đi gặp trường bồi đều giả bộ thực nữ.

Trương Tử Toàn lại bỗng nhiên tới gần, cố ý dùng loại khẩu khí điệu đà ồm ồm nói: “Hàm Lạc, mày có phát hiện một việc không?”

Tần Hàm Lạc tóc tai dựng đứng: “Cái gì?”

“Hôm nay bọn mình mặc đồ đôi nhé.” Trương Tử Toàn dựa vào càng gần, đầu gần như tựa lên vai cô. Thì ra Tần Hàm Lạc cũng mặc một cái áo T-shirt cổ chữ V, chẳng qua là màu trắng.

“Hừ quá đi, hôm nay chính thức dẫn bạn gái đi ra mắt ông ngoại mà cũng không báo cho người ta biết trước để chuẩn bị, người ta thực khản trương nha.”

“Mày im cho tao, tao sai rồi, mau khôi phục lại ngữ điệu bình thường đi!” Tần Hàm Lạc nhú mày khó sở nói.

Thế này Trương Tử Toàn mới ngồi thẳng người, vẻ mặt cực kỳ đắc ý: “Ai bảo mày nói tao giả vờ ngoan ngoãn! Hừ, tao vốn chính là ‘bách biến nữ lang’*, lúc nên ngoan thì ngoan, nên phóng túng thì phóng túng.”

(*Cô gái có thể biến hóa trăm lần -> người tùy thời mà thay đổi thái độ, cư xử)

“Mây là ‘bách biến lang nữ’*, lúc nên thánh thiện trong sáng thì trong sáng, lúc nên phóng đãng thì phóng đãng.” Tần Hàm Lạc nhin không được bật cười khanh khách.

(*lang: sói -> lang nữ: cô gái xấu xa – đại loại thế @@)

“Đi chết đi!” Đầu Tần Hàm Lạc đã bị một cái hạt dẻ phi trúng.

Hai người một đường nói nói cười cười, thời gian trôi qua thật mau. Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào trong xe, Trương Tử Toàn tựa vào cửa sổ, nhìn khung cảnh làng quê lướt qua như bay dưới bầu trời xanh bên ngoài, đôi núi liên miên trùng điệp, lại quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Tần Hàm Lạc, tâm tình tốt lắm, thực cảm thấy chuyến đi đến thành B lần này là một quyết định sáng suốt.

Đến thành phố B, xuống xe, hai người mua ít bánh điểm tâm cùng hoa quả mà ông ngoại thích, rồi đi thẳng tới mục tiêu.

Ông ngoại vừa mở cửa, nhìn thấy Tần Hàm Lạc thì không khỏi cười đến không khép miệng lại được, vội vàng tiếp đón hai người vào nhà. Tần Hàm Lạc chỉ vào Trương Tử Toàn, cười nói: “Ông ngoại, đây là bạn học Trương Tử Toàn của con, cuối tuần không có việc gì nên con dẫn cậu ấy tới đây thăm ông.”

Trương Tử Toàn vội vàng nói: “Con chào ông.” Cô nhìn thấy ông lão từ mi thiện mục, vẻ mặt tươi cười hòa ái này, lòng bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt thân thiết, tiếng “ông” này phát ra là từ tận đáy lòng.

Ông ngoại vui tươi hơn hờ nói: “Tốt, tốt. Một mình ông ở nhà cũng buồn, con dẫn bạn tới, ông rất vui, mau, mau vào.”

Hai người vội vàng thay giày, vào phòng.

Trương Tử Toàn theo Tần Hàm Lạc đi vào căn phòng cô ở, để đồ đạc xuống, sau đó tùy ý đi qua đi lại, cẩn thận đánh giá căn hộ. Đại khái là có bốn phòng ngủ hai phòng khách, sáng sủa rộng rãi, không nhiễm chút bụi nào, trong tất cả các phòng đều có đầy đủ đồ gia dụng hiện đại, thật sự không giống nơi một ông lão cô đơn sống.

“Trời ạ, nhà lớn thật a, lại còn sạch sẽ vậy, ông ngoại mày dọn dẹp chắc cũng cực lắm, cuối tuần mày hẳn là nên tới đây giúp mới phải.” Cô sợ hãi than.

“Ông về hưu rồi nên cũng rảnh rồi, suốt ngày ngoài đánh Thái Cực Quyền hay tản bộ ra thì chính là ở nhà chăm sóc hoa cỏ cùng dọn dẹp. Ông thích sạch sẽ, cũng có thú vui của mình. Mày xem, hoa bày trên cửa sổ đều là do ông sưu tầm, trông rất được đấy chứ, ban công cũng có, để tao dẫn mày đi xem.” Lúc Tần Hàm Lạc nói những lời này, đáy mắt không khỏi ánh lên chút kiêu ngạo.

Trương Tử Toàn nhìn nhìn, trên cửa sổ quả nhiên có một loạt bồn hoa, cảnh lá sum xuê, có vài loại hoa đã nở đủ mọi màu sắc trông rất đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Mẽ Tiểu Nhân về đến nhà, Mẽ Tuyết Tuệ kinh ngạc vui mừng ra đón, Tần Trọng đang ở trong phòng khách xem tin tức nhìn thấy em về cũng vội vàng đứng lên, miệng giật giật, hồi lâu sau mới nói: “Về rồi à? Cấp ba việc học nặng nề, nửa ngày nghỉ cuối tuần này tốt nhất là trở về, để mẹ con làm ít đồ ngon cho con bồi bổ thân thể.” Ông vốc người rõ ràng, thân thể cường tráng, khuôn mặt vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng ánh mắt thật ra lại ôn hòa hơn một chút so với bình thường.

Mẽ Tiểu Nhân rót một chén nước uống, gật gật đầu.

Mẽ Tuyết Tuệ vội hỏi: “Muốn ăn gì? Để mẹ làm cho con.”

“Không cần, trong nhà có gì ăn thì cứ ăn cái đấy đi, con đi tắm rửa trước đã, rồi cứ để con nấu nướng.” Em vừa uống nước, vừa không dấu vết nhìn chung quanh, ánh mắt hơi lộ vẻ thất vọng. Đặt li xuống, đi về phòng, đi được vài bước lại nhin không được dừng lại, quay đầu nhẹ giọng hỏi: “Người kia... người kia không về à?”

“Người kia?” Mẽ Tuyết Tuệ về mặt nghi hoặc.

Mặt Mẽ Tiểu Nhân không khỏi hơi nóng lên, gọi cả tên cả họ Tần Hàm Lạc thì dường như rất kỳ quái, nhưng gọi là Hàm Lạc thì em còn chưa gọi thân mật vậy nổi, còn chị gái? Em lại không muốn. Mẽ Tuyết Tuệ hỏi tiếp, em liền không khỏi hồi hận với câu hỏi của mình.

“Con nói chắc là Hàm Lạc phải không?” Tần Trọng nhưng thật ra lại lập tức hiểu ý em.

“Con nói Hàm Lạc à, con bé này, sao không lẽ phép vậy chứ? Về sau phải gọi là chị, người ta lớn hơn con ba tuổi kia mà.” Mễ Tuyết Tuệ vừa trách cứ, vừa ngạc nhiên vui mừng trước ngữ khí quan tâm của em đối với Tần Hàm Lạc: “Nó tới thành B thăm ông ngoại rồi, con muốn gặp chị?”

“Không...không phải, chị ấy...tuần trước có tới trường thăm con, cho nên con chỉ hỏi chút thôi.” Khuôn mặt trắng nõn của Mễ Tiểu Nhân khẽ ửng hồng, như muốn thanh minh cái gì mà vội vàng nói.

Ngữ khí bức thiết của em khiến Mễ Tiểu Tuyết sùng sốt, Mễ Tiểu Nhân cũng ý thức được mình có phần kích động, liền miễn cưỡng cười cười che dấu, nói: “Con đi tắm đây.” Cầm đồ đạc, không có tình thân trở về phòng.

Mễ Tuyết Tuệ nhìn Tần Trọng, lắc đầu nói: “Con bé này, nói chuyện thực lộn xộn.”

“Có lẽ là lần trước Hàm Lạc tới thăm nên quan hệ cả hai thân mật lên không ít, người trẻ tuổi mà, thế nào cũng có đề tài để nói.” Tần Trọng nghĩ nghĩ, lại nói: “Như vậy đi, để anh gọi điện kêu Hàm Lạc về nhà ăn cơm, lúc này hẳn nó cũng về tới thành phố A rồi.”

Mễ Tiểu Nhân trở lại phòng, đóng cửa lại, sau đó tựa lưng vào cửa, chính em cũng tự hiểu, lần này trở về chính là muốn gặp một người mà thôi, giờ người kia không có ở đây, em quả thực có loại xúc động muốn trở lại trường, nhưng mà, em biết đây là chuyện không thể.

Em chậm rãi tới bên giường, ngồi xuống. Phòng em đã bị Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ tự tiện bố trí lại thành lấy màu hồng làm chủ, đại khái bọn họ nghĩ phạm là con gái thì đều thích loại màu sắc lãng mạn tươi trẻ này. Em bắt đầu nhìn quanh bốn phía, em thật sự không thích căn phòng này.

Phòng? Ý niệm trong lòng vừa động, nhớ ra Tần Hàm Lạc ở phòng đối diện, cơ hồ có loại xúc động muốn đi qua nhìn xem phòng cô, nhưng mà, cũng chỉ là nghĩ thế thôi, chưa được sự đồng ý của người khác, em chưa bao giờ tự tiện vào phòng người ta, huống hồ, đi vào rồi thế nào? Mễ Tiểu Nhân, này...có chỗ không bình thường. Em tự nhủ thầm, một cổ phiến não chưa từng ném qua này lên trong lòng. Ngay từ đầu em đã phát hiện ra mình có chỗ không bình thường, giờ càng ngày càng rõ ràng, em không phải loại con gái chỉ biết đọc sách, em biết và cũng có thể chấp nhận được những sự việc mới lạ, với điều kiện không vi phạm đạo đức hay luật pháp. Trên thực tế, học sinh trung học thời nay cũng không giống ngày xưa, phần lớn đều có tư tưởng trưởng thành sớm, cho nên, lúc đêm dài yên tĩnh, em cũng không phải chưa từng tự phân tích các loại tâm tình kỳ lạ của bản thân, mà đáp án từ lâu đã tồn tại trong lòng, em cũng không sợ hãi, chỉ là, lại vì vậy mà phiền não.

Em ngồi trên giường, yên lặng tự hỏi tâm tình phức tạp của mình, hồi lâu sau, rút cục đứng dậy, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Trên xe trở lại thành phố A, Trương Tử Toàn vừa lật xem chiếc váy xinh đẹp ông ngoại có ý mua cho cô, vừa hưng phấn nói: “Ông ngoại thực tình mắt, tao rất thích bộ váy này.”

“Hừ!” Tần Hàm Lạc có ý hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn. Ông ngoại cực thích Trương Tử Toàn, dẫn cô đi mua quần áo, còn đi khắp nơi ăn đồ ngon, lúc cả hai gần đi còn dặn dò liên tục, bảo cô lần sau lại tới chơi, đứa thân là cháu gái này ngược lại lại bị vớt qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12

Không gian trong chiếc taxi nhỏ hẹp ngập tràn hương bạc hà lạnh lạnh nhàn nhạt, khiến người ta cảm thấy tâm thần bình an. Tần Hàm Lạc nhìn đôi mắt trong suốt của em, hơi xuất thần một lát, mới nhẹ nhàng nói: “Em hỏi đi.”

“Chị cảm thấy sao về chuyện con trai thích con trai?”

“Hả?” Tần Hàm Lạc không khỏi giật thót.

“Tôi là hỏi về loại tình yêu kiểu như thế.” Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân vẫn chú ý biểu tình biến hóa của cô.

Tần Hàm Lạc chợt dạ quay đầu sang chỗ khác, nhìn về phía trước, lấy lại bình tĩnh rồi mới hỏi: “Lớp em có chuyện như vậy sao?”

“Chính xác mà nói thì là trường tôi có chuyện như vậy.” Mễ Tiểu Nhân ngẫm nghĩ, nghiêm trang trả lời.

“Ồ.” Tầng đá trong lòng Tần Hàm Lạc như được nhấc ra, trầm ngâm nói: “Kỳ thật đây là chuyện riêng của người ta, tôi cảm thấy người ngoài không có quyền can dự hay soi mói, chỉ cần hai bên cùng có tình cảm thì sẽ đáng được người ta chúc phúc cùng tôn trọng.”

“A, như vậy sao.” Mễ Tiểu Nhân hơi gật đầu, bộ dáng chuyên chú học hỏi.

Tần Hàm Lạc thấy vẻ mặt em như thế, môi giật giật, tựa hồ còn muốn hỏi gì đó, ánh mắt chớp động, rồi lại bỗng nhiên mím chặt môi. Đề tài này chấm dứt, trong xe lại lần nữa chỉ còn tiếng nhạc.

Xe taxi vừa đến cửa Bát Trung, Mễ Tiểu Nhân ngại phiền toái, ra ý bảo không cần kinh động bảo vệ cửa để đưa giấy chứng nhận rồi mới có thể lái xe vào trường, liền cười gật đầu chào Tần Hàm Lạc, không nói lời nào xuống khỏi xe.

Vừa xoay người, tiến vào cổng, miệng em bắt gặp nụ cười ngọt ngào động lòng người, đôi mắt đẹp trong suốt sáng ngời.

Nếu không ngại chuyện con trai thích con trai, vậy tất nhiên cũng sẽ không để ý chuyện con gái với con gái, nếu có thể có thái độ như thế đối với loại tình cảm này, như vậy, chấp nhận hẳn cũng không phải là vấn đề lớn, không phải sao?

Tần Hàm Lạc ngờ ngác nhìn bóng dáng em đi xa, bỗng nhiên ảo não, cô không rõ vừa rồi vì sao lại hèn nhát như vậy, dĩ nhiên lại chột dạ đến nỗi tim cũng đập loạn nhịp, không dám nhìn thẳng vào mắt cô nhóc kia, mà lại rất mất mặt quay đầu sang chỗ khác. Thật đúng là dọa người mà! Cô thầm tự khinh bỉ bản thân, đồng thời lại giận chính mình, cơ hồ hận không thể cho mình cái tát, bàn tay giờ đến giữa chừng lại trông thấy ánh mắt nghi hoặc của người lái xe qua kính chiếu hậu, cuối cùng sau khi cân nhắc liền hạ tay xuống, rầu rĩ cúi đầu nói với tài xế: “Đi vòng lại đến ĐH A!”

Chạng vạng, mặt trời dần lặn xuống phương tây, chút ánh sáng còn sót lại dịu dàng phủ trên mặt đất, ngôi trường ĐH A xinh đẹp bị bao bọc trong một quãng sáng vàng nhạt.

Khuôn mặt xinh đẹp của Giản Hân Bồi thần thái bay bổng, khoe môi cong lên một nụ cười ngọt ngào nhàn nhạt, vừa kéo cánh tay Tần Hàm Lạc, vừa kể lại quãng thời gian ở bên Cố Minh Kiệt gần đây.

“Anh ấy thật sự là một chàng trai rất lời cuốn, ở giữa đám đông anh ấy thoát nhìn rất nổi bật, lúc nói chuyện, khi chơi bóng, rồi lúc ca hát cũng vậy.” Lúc nói những lời này, trên mặt nàng hiện lên thần sắc kiêu ngạo, được một người ưu tú như thế theo đuổi, dù là ai đi nữa thì lòng hư vinh cũng được thỏa mãn nho nhỏ.

“Anh ta đối xử với cậu có tốt không?” Lòng Tần Hàm Lạc giống như bị kim đâm, trên mặt lại tỏ vẻ như không có việc gì, quan tâm hỏi một câu. Có trời biết, vừa rồi cô vốn nằm trên bãi cỏ ven hồ tùy ý trò chuyện vui vẻ với Trương Từ Toàn, Giản Hân Bồi lại tới kéo cô cùng đi tới Viện Thể thao xem Cố Minh Kiệt chơi bóng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 13

“Thúy nhi, cậu đã từng thích ai chưa?” Lúc ăn cơm trưa, Mễ Tiểu Nhân hỏi một câu như vậy, làm cho Chung Thúy Nhi đang ăn suất bị nghẹn.

Cô đẩy đẩy cặp kính cận, nhìn Mễ Tiểu Nhân từ trên xuống dưới đánh giá vài giây: “Hôm nay cậu có chỗ không bình thường nha, mọi ngày trừ ăn cơm cùng nhau ra thì chính là cầm quyển sách, tớ mà định nói với cậu về đề tài đó thì cậu sẽ không kiên nhẫn nghe, hôm nay dĩ nhiên lại tự dưng hỏi.”

“Tớ đột nhiên tò mò không được sao.” Về mặt Mễ Tiểu Nhân thật ra lại rất trấn định tự nhiên.

Chung Thúy Nhi như thể kẻ trộm nhìn ngó chung quanh một vòng, thấy không có bạn cùng lớp ngồi quanh đó, liền buông lỏng tâm tư, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Tớ... tớ có người mình thích rồi. Thật ra, ở trong lớp tớ thân nhất với cậu, tớ đã sớm muốn nói với cậu, nhưng mà... nhưng mà tớ thấy phản ứng của cậu với chuyện đó rất hồ hững, hơn nữa ngày nào chủ nhiệm cũng nhấn mạnh chuyện không yêu đương, không cho phép yêu đương, nhiệm vụ quan trọng nhất của học sinh trung học là học tập, cho nên tớ vẫn luôn do dự.”

“Người đó là bạn cùng lớp phải không?” Mễ Tiểu Nhân khẽ cười nói.

“Sao cậu biết?” Chung Thúy Nhi đầy ngạc nhiên hỏi.

“Thôi xin! Nhìn cậu vừa rồi ra vẻ thần bí, bộ dáng sợ người khác nghe được như vậy, nếu không phải cùng lớp thì sao cậu cần phải lo lắng thế.”

“Tớ viết với tính cách của cậu thì sẽ không kể với người khác, cho nên mới có thể yên tâm nói ra. Nếu bị chủ nhiệm biết được thì tớ sẽ chết mất, cậu cần phải giữ bí mật giúp tớ đó.”

“Yên tâm đi!”

“Lòng tớ lúc này thấy phiền lắm” Chung Thúy Nhi cầm đũa gắp gắp đồ ăn trong bát, bỗng nhiên tinh thần uể oải, không muốn ăn chút nào.

“Phiền cái gì?”

“Không phải vừa rồi cậu hỏi tớ cảm giác thích một người như thế nào sao? Để tớ nói cho cậu biết, cảm giác đó cứ như thể gặp quý ý! Mỗi ngày gặp mặt rồi mà trong lòng vẫn nhớ người ta, bạn ấy cười với tớ, hoặc là liếc mắt nhìn tớ nhiều hơn một cái, tớ sẽ mặt đỏ tim đập, sẽ nhin không được mà đi phòng đoán tâm tư người ta, sẽ nghĩ không biết có phải cậu ấy cũng hơi thích tớ không, nhìn thấy cậu ấy nói với mấy bạn nữ nhiều một chút là lòng tớ lại thấy nhức nhối. Có đôi khi, tớ thật sự muốn ở bên cậu ấy một mình trong chốc lát. Có một lần, mọi người đi hết cả, chỉ còn mỗi bạn ý ngồi trong lớp đọc sách, tớ nhìn bóng dáng cậu ấy, lại thấy khăn trương sợ hãi, ngay cả dũng khí mở miệng cũng biến mất. Tớ cảm thấy...loại cảm giác này rất tra tấn người khác, có chút ngọt ngào, nhưng đắng chát lại nhiều hơn, là đơn phương mà thôi! Aish!” Chung Thúy Nhi vô lực gục lên bàn, giận dữ nói.

“Là như thế sao?” Mễ Tiểu Nhân có chút xuất thần.

“Giờ tớ cảm thấy bản thân lúc nào cũng căng thẳng, vốn học hành đã áp lực, giờ lại vì việc này mà phân tâm, còn phải cẩn thận che dấu tình cảm của mình, sợ bị cậu ấy nhận ra, hoặc là bị người khác nhận ra, thậm chí còn phải đề phòng giáo viên chủ nhiệm mắt sáng như đuốc, cực siêu hiểu lòng người, sợ cô ấy ngày nào đó phát hiện ra tình thần tớ không ổn định rồi kéo tớ đến văn phòng truy hỏi.” Bộ dáng Chung Thúy Nhi như thể sắp khóc đến nơi.

“Cậu có thể thổ lộ với cậu ta mà.”

“Đó là một ý kiến rất ngốc, cho dù việc con gái chủ động không phải chuyện to tát gì, nhưng cũng phải đợi sau khi tốt nghiệp trung học đã.” Chung Thúy Nhi cực kì buồn bực, giận dữ nói: “Kỳ thật thời gian này cũng không quan trọng, nặng nhất chính là chọn trường, nếu tớ có thể thi đỗ ĐH A, vậy thì cái gì cũng không cần nghĩ, đến lúc đó ăy à, muốn thích ai thì thích, giáo viên cũng sẽ không quản, cha mẹ cũng không xen vào, cũng không cần lo lắng đề phòng.”

Mễ Tiểu Nhân ngăn ra: “Cậu muốn thi vào ĐH A?”

“Đúng vậy.” Chung Thúy Nhi trợn mắt liếc em: “Đối với một học sinh đầu lớp như cậu mà nói thì có thi vào mười trường ĐH đứng đầu cả nước cũng không thành vấn đề, nhưng mà với tớ mà nói, ĐH A đã là nguyện vọng cao nhất rồi. Không được, tớ nhất định phải loại bỏ tất cả các loại tạp niệm trong lòng, cố gắng học, còn có hơn một học kỳ nữa thôi. Có cái gì quan trọng hơn bước ngoặt lớn của cuộc đời đâu!”

“Ừ, ĐH A cũng rất tốt.” Mễ Tiểu Nhân có chút dăm chiêu nói.

“Phải rồi, cậu đột nhiên hỏi tớ vấn đề này, có phải chính cậu thích ai đó rồi không?” Chung Thúy Nhi lấy lại tinh thần, đầu óc đột nhiên rõ ràng.

“Cũng không hẳn, chỉ là có cảm tình thôi.” Mễ Tiểu Nhân thấy Chung Thúy Nhi thẳng thắn với mình như thế, cũng không muốn nói dối người ta, liền mỉm cười đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Chương 14

Thứ bảy, Trương Tử Toàn cùng Tần Hàm Lạc đi đến mall để mua một chiếc di động màu bạc xinh đẹp, lại đến chỗ bán điện thoại mua sim mới. Sau khi xong xuôi, việc đầu tiên Tần Hàm Lạc làm chính là gọi điện thoại cho ông ngoại, nói cho ông biết số mới, sau đó mới gọi về nhà, không khỏi bị Tần Trọng răn dạy vài câu, nói cô cầu thả vứt đồ bừa bãi, di động cũng mất. Tần Hàm Lạc biết mình đuối lý, có điều buồn không muốn nói nửa lời, thậm chí quyết định cuối tuần này tuyệt đối không về nhà.

“Nói, mày làm gì mà mất di động? Đồ lớn vậy, rớt mà cũng không có cảm giác à? Mày đúng thật là đồ chết tiệt, quá phí tiền mà.” Trương Tử Toàn vừa đi vừa nói.

“Sao tao biết được, chắc là lúc nằm bên hồ di động rơi khỏi túi.” Tần Hàm Lạc thấp thòm trả lời.

“Sinh viên thời nay a, phẩm chất thật đúng là càng ngày càng kém mà, tao đã nghĩ sẽ có người nhặt được, nhìn danh bạ trong điện thoại thì có thể tìm đến trả cho mày, dĩ nhiên đợi vài ngày mà ngay cả một bóng người cũng không có.” Trương Tử Toàn tức giận bắt bình nói.

Tần Hàm Lạc không khỏi cười khổ, trong lòng thầm xin lỗi toàn thể sinh viên bị nghi oan.

Đến giữa trưa, hai người đều đói bụng, liền tìm tiệm KFC ngồi.

“Lạ nhỉ, sao mày không gọi cho Giản công chúa nói số điện thoại mới cho người ta biết? Hơn nữa hôm qua cũng không thấy mày chờ cậu ấy về cùng.”

Trương Tử Toàn vừa ăn hamburger, vừa dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô.

“Nói cho cô ấy sớm hay muộn cũng thế cả thôi, dù sao gần đây cậu ấy bận yêu đương, không có thời gian, cuối tuần cũng khỏi cần làm phiền.” Tần Hàm Lạc vừa lấy khoai tây chiên cầm tương cà chua, vừa lạnh nhạt nói.

“Oa!” Trương Tử Toàn dùng mũi ngửi ngửi: “Sao trong không khí lại ngửi thấy mùi chua thế nhỉ, mày ngửi thấy không? Trời ạ! Ngay cả hamburger cũng chua hần lên.”

“Mày thần kinh à!” Tần Hàm Lạc trừng mắt, có chút thẹn quá hóa giận.

“Như vậy mới phải chứ.” Trương Tử Toàn thấy cô xù lông, liền cười hi hi nói: “Nên cách xa người đó ra một chút, không chiếm được thì không chiếm được, trên đời này không thiếu con gái tốt, mày cần gì phải khổ sở, nhìn người ta ‘ngọt ngào thắm thiết’ làm gì, không bằng tìm một người khác để yêu đi.”

Tuy Tần Hàm Lạc lòng tràn đầy buồn bực, nhưng lúc này không khỏi dờ khóc dờ cười: “Một câu hay như thế, qua miệng mày cũng bị xuyên tạc.”

“Tao đây gọi là vận dụng linh hoạt.” Trương Tử Toàn phản bác.

Tần Hàm Lạc không để ý tới cô, nghịch nghịch cái ống hút trong tay, không nói lời nào.

“Đúng rồi, không phải ngày mai Bát Trung được nghỉ nửa ngày sao, chúng ta tới rủ em mày đi chơi được không?” Trương Tử Toàn nháy mắt đề nghị.

“Không được!” Tần Hàm Lạc nói như chém đinh chặt sắt.

“Haiz, đâu phải tao có ý đồ gì với con bé đâu chứ, tao chỉ là... chỉ là muốn ngắm mỹ nữ thôi mà, dẫn tao đi! Thuận tiện xem trường của em ấy thế nào.” Trương Tử Toàn tròn to đôi mắt xinh đẹp vô tội.

Tần Hàm Lạc thở dài: “Không phải, giờ con bé đang học cấp ba, thật sự nếu không có việc gì thì bọn mình đừng quấy rầy, miễn khiến người ta phân tâm.”

“Cũng tốt, đến lúc đó bảo Tiểu Nhân thi vào ĐH A, liền có thể bồi dưỡng cô bé đi theo con đường này rồi.” Trương Tử Toàn cười không chút ý tốt nào.

“Không có chuyện đấy đâu, con bé học giỏi lắm, thành tích rất tốt, có thể thi vào ĐH tốt hơn trường A nhiều.” Tần Hàm Lạc tròn mắt lườm cô một cái: “Lại nói, giờ tao thực sự coi người ta là em gái rồi, tao sẽ không để mày bẻ cong đâu.”

“Nhờ đâu chính em ấy cong thì sao? Mày phải biết, tiểu mỹ nhân như thế khẳng định có rất nhiều con trai theo đuổi, cho nên bình thường chắc chắn mắt cao hơn đỉnh, con bé lại lạnh lùng như thế, người khác phải lại càng khó tiếp cận, như vậy người cùng giới theo đuổi là rất có ưu thế... Á, chết tiệt!” Cô còn đang nói đến hai mắt tỏa sáng, di động lại rất không đúng lúc vang lên, ba chữ “Trần Hải Dương” hiện lên trên màn hình, khiến cô như gặp phải quỷ, đẩy di động qua một bên mặc cho kêu, còn mình thì nằm úp sấp trên bàn cau mày nhăn mặt đau khổ.

“Làm sao vậy? Lại là Trần Hải Dương?” Tần Hàm Lạc buồn cười hỏi.

“Đúng vậy, thằng nhãi đó từ lần trước cùng ăn với tao một bữa ở căn tin xong, hần liền đeo bám dai hơn.”

“Thì mày cứ nói rõ ràng với hần, từ chối là được rồi.”

Trương Tử Toàn tròn mắt liếc cô: “Mày nói dễ nghe nhỉ, nếu là người ngoài lớp thì tao cũng sẽ làm vậy, nhưng mà cùng lớp, về sau còn phải học chung một thời gian dài nữa, tao cũng không muốn quyết liệt quá. Hôm đó vốn chính là tao không đúng, nếu tao lập tức đối xử lạnh nhạt với hần, hần tự nhiên sẽ hiểu ra ngày đó tao hoàn toàn chỉ muốn lợi dụng hần để chọc tức Ninh Suong, chọc giận rồi một cước đá văng hần, như thế không chỉ tổn thương tự tôn nam nhân của hần, mà về sau còn có thể oán hận tao. Hàng ngày mọi người cùng đi học, cúi đầu không thấy ngẩng đầu là thấy, tao phải cố kỵ suy nghĩ của những người khác nữa, không muốn đắc tội hần. Ôi! Khó trách người ta thường nói, thỏ không ăn cỏ gần hang, giờ ta đã hiểu được nỗi khổ này.”

“Vậy giờ mày chuẩn bị làm gì?”

“Làm gì bây giờ? Hần giờ cũng không nói với tao cái gì, chỉ là hẹn đi ăn, rồi xem phim gì đó, tao sẽ cứ giữ khoảng cách, đợi tầm hơn hai ngày nữa hần chính thức nói gì đó, đến lúc ấy lại nói rõ ràng với hần sau.” Cô đem miếng tart trứng cuối cùng ăn sạch, rồi lấy giấy lau miệng, cảm thấy mỹ mãn nói: “Được, no rồi, đi thôi.”

Hai người ra khỏi KFC, đi một đoạn đường, lên xe bus. Tần Hàm Lạc nhìn dãy dãy nhà cao tầng ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: “Tử Toàn, mày khỏi về ở ký túc xá nữa, căn hộ của tao có hai phòng ngủ, mày ở một phòng đi.”

“Hà?” Trương Tử Toàn ngẩn ra.

“Giờ không phải ngày nào Trần Hải Dương cũng tới tìm mày sao, Ninh Suong không làm gì được mày, sẽ lại gây ra thêm nhiều thị phi nữa. Mày tới ở cùng tao, hàng ngày có mày ở cạnh, tao cũng sẽ không có thời gian suy nghĩ chuyện của Bồi Bồi.” Tần Hàm Lạc nghiêm túc nói.

Trương Tử Toàn suy ngẫm: “Cũng được, chỗ này thoải mái hơn nhiều so với ở trường, nhưng nếu ông ngoại đến thăm này thì sao?”

“Vậy không phải quá dễ sao, tao với mày ngủ một phòng, đem phòng của tao cho ông. Hoặc là, tao ngủ một hai đêm ở sofa trong phòng khách cũng được, mỗi lần ông tới đây cũng chỉ ở hai ba hôm thôi mà.”

“Thế về sau mày yêu đương thì phải làm sao giờ? Sẽ chê tao là người thừa mất.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 15

Tần Hàm Lạc vội vàng đuổi theo, Giản Hân Bồi đang đứng ở chỗ chờ thang máy, cô vội tới trước mặt nàng, đưa tay giữ chặt tay nàng, lại phát hiện nàng quật cường nín chặt môi, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt.

Cô không khỏi giật mình sửng sốt, đáng lẽ lúc Bồi Bồi khóc cô đã từng thấy nhiều lần. Lúc mẹ cô qua đời, nàng và mình cùng òa lên khóc lớn, khi trung học mình phát sốt phải nằm viện, nàng đưa tới cháo thịt trứng mà đi Gian nấu, ngồi bên giường cô lặng yên rơi lệ, đúng rồi, còn có... còn có năm ấy mười tuổi, một buổi tối ngủ lại nhà nàng, đêm gặp ác mộng òa khóc bưng tỉnh, nàng ôm cô, vừa lấy khăn lau nước mắt cho cô, vừa cùng nhau khóc. Cô nhớ rõ, tối hôm ấy, Bồi Bồi vừa gọi đầu, từng làn hương chanh nhàn nhạt tỏa ra từ mái tóc, nhưng tuy mình ôm nàng, nước mắt lại thế nào cũng không dừng được, thấm ướt mái tóc nàng. Hai người nằm sát bên nhau, Bồi Bồi vừa khóc, vừa an ủi cô: “Hàm Lạc đừng sợ, chỉ là mơ... chỉ là nằm mơ thôi.” Nhưng thân mình nhỏ nhỏ của nàng cũng run rẩy, nàng giật lấy từng tấm từng tấm khăn giấy, lau đi nước mắt trên mặt mình, lại lau đi nước mắt nàng...

Cũng chính buổi sáng hôm sau ngày ấy, cô đã nghiêm túc hứa hẹn với nàng: “Bồi Bồi, cậu vĩnh viễn là người bạn tốt nhất của mình, về sau mình sẽ không bao giờ đối xử tốt với ai hơn với cậu.”

Trong lúc nhất thời, hàng loạt kí ức bỗng trở nên rõ ràng vô cùng, thanh âm non nớt thốt lên lời hứa hẹn khi ấy tựa hồ vang lên bên tai, Tần Hàm Lạc có chút thất thần, cõi lòng trong nháy mắt liền hòa tan thành nước, thanh âm của cô rất thấp, lại mang theo nỗi đau đớn không nói nên lời: “Cậu... cậu khóc?”

Không đợi được đến khi bàn tay cô gạt đi nước mắt cho nàng, thang máy đã tới. Giản Hân Bồi cũng không thèm nhìn cô, gạt tay cô ra, lập tức đi vào thang máy, trực tiếp ấn nút, Tần Hàm Lạc vội vàng chạy vội vào theo.

Trong không gian nhỏ nhỏ, không khí vô cùng áp lực. Bàn tay Tần Hàm Lạc hơi mở ra, muốn nắm tay nàng, nhưng dừng lại như thể bị cái hắt tay ban nãy xóa tan hết sạch, lập đi lập lại vài lần như thế, cuối cùng lại chỉ gặt gao nắm chặt thành nắm đấm.

Hai người một trước một sau ra khỏi thang máy, đến cổng lớn của tiểu khu. Thành phố xinh đẹp ngoài này, khu vực phồn hoa ấy đã sớm lên đèn rực rỡ, cảnh đêm tràn đầy đủ màu sắc của các loại đèn nên ông, đặc biệt mê người, từng chiếc xe lao vun vút cùng người đi đường tới lui, nhịp nhàng như nước chảy.

Đứng bên cạnh đường cái, Giản Hân Bồi rốt cuộc nhịn không được, quay đầu nói: “Cậu đi theo làm gì?”

“Đưa cậu về nhà.” Tần Hàm Lạc không dám nhìn vào mắt nàng, nhẹ giọng nói.

“Tôi không cần cậu đưa, tôi có chân, có thể tự về!” Giản Hân Bồi lớn tiếng nói.

Tần Hàm Lạc thở dài: “Cậu đi một mình về, mình lo cho sự an toàn của cậu, không yên tâm.”

“Không an toàn cũng không phải chuyện của cậu! Cậu vẫn cứ nên mau trở về cùng bạn tốt xem phim đi.” Giản Hân Bồi nổi giận nói, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, nói xong câu này, nước mắt lại tuôn nhau ứa ra.

Lòng Tần Hàm Lạc hơi rung động, ngẩng đầu lên, dưới ngọn đèn, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ảm ảm tức giận, hàng mi dài cong cong đượm những giọt nước mắt trong suốt, bộ dáng kia tuy là đang tức giận, lại vẫn đáng yêu đến vậy, khiến cho trái tim người ta đập rộn ràng.

Tần Hàm Lạc cố lấy dũng khí, vươn tay ra ôm lấy khuôn mặt nàng, hơi dừng lại, thấy nàng cũng không phản kháng, ngón cái liền nhẹ nhàng vuốt ve, lau đi nước mắt trên má nàng, thanh âm thỏ thẻ lại tràn ngập đau đớn: “Bồi Bồi.....”

“Hàm Lạc, Hàm Lạc...” Có lẽ là bị nỗi khổ sở ẩn chứa trong giọng cô làm cho rung động, Giản Hân Bồi lập tức nhào vào lòng cô, ôm chặt lấy cô, nức nở nói: “Mình không quen khi không có cậu bên cạnh, mình chán ghét cảm giác tìm không thấy cậu, mình... mình sợ cậu bị người khác cướp mất... Cậu là người bạn thân thiết nhất của mình... Xin lỗi, mình không nên nổi giận với cậu, mình cũng biết mình không nên chiếm hữu quá mạnh mẽ như vậy, nhưng khi nhìn thấy cậu vui vẻ cùng người khác, mình thực sự khổ sở...”

Đã bao lâu rồi chưa ôm thân mật như vậy? Hốc mắt Tần Hàm Lạc ướt át, cô gắt gao ôm lấy nàng, vuốt ve mái tóc mềm mại kia, tựa đầu chôn ở đầu vai nàng, trong lòng vừa ngọt ngào, lại cũng chua xót, nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt trào ra: “Không sao cả, mình... mình không trách cậu.”

“Mình biết mình được nuông chiều lại tùy hứng, trừ ba và mẹ ra, chỉ có cậu nhường nhịn mình nhất. Mình, mình thực sự sợ ngày nào đó cậu sẽ chán ghét mình...” Nước mắt Giản Hân Bồi thấm ướt áo Tần Hàm Lạc.

“Mình vĩnh viễn cũng sẽ không chán ghét cậu.” Thanh âm Tần Hàm Lạc phá lệ ôn nhu.

“Vậy vì sao mấy ngày qua cậu không để ý tới mình? Cậu thay số điện thoại cũng không báo cho mình biết trước...” Giản Hân Bồi ủy khuất nói.

Tần Hàm Lạc há miệng thở dốc: “Bồi Bồi, mình... mình...” Trong lòng cô đang kịch liệt giằng co, có nên nói hay không? Có nên nói không... nàng đã quan tâm tới mình như vậy, thế thì, trong lòng nàng, có phải cũng hơi thích mình không?

Nghĩ đến đây, Tần Hàm Lạc liền thấy khản trương, lại có chút hưng phấn, cô hít một hơi thật sâu không khí ban đêm lạnh lạnh, nhịp tim đập trở nên vội vã mà rõ ràng: “Thật ra... thật ra...”

Vài tiếng kia dường như có sức nặng ngàn cân, nghẹn ứ ở cổ họng, đúng là lại khó mở lời đến vậy. Mặt Tần Hàm Lạc đỏ bừng, hô hấp dồn dập, may mà tiếng xe đến xe đi âm ỉ làm nhòa đi âm thanh, tiếng kèn xe vang lên không dứt bên tai, khiến cô không quá mức xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 16

“Hàm Lạc, mày nói Giản công chúa quan tâm tới mày như vậy, chỉ bởi vì mấy ngày mày không để ý tới người ta mà kích động đến thế, cô ấy... Có phải kì thật trong lòng cô ấy cũng thích mày không? Tao có chút hoài nghi.” Nghe Tần Hàm Lạc kể lại đại khái chuyện vừa xảy ra, Trương Từ Toàn đã sớm rời toàn bộ lực chú ý khỏi tivi, nghi hoặc lại hưng phấn hỏi.

Tần Hàm Lạc hai tay xoa mặt, lắc đầu: “Không phải.”

“Sao mày có thể nói chắc chắn như vậy chứ? Cô ấy thậm chí còn ghen với quan hệ tốt đẹp của tao và mày kia mà.”

“Mày nghĩ tao chưa từng nghĩ tới việc này chắc? Tao còn lên mạng lên tra tìm, có loại tình huống gọi là ‘Người cùng giới quyền luyến không muốn xa rời’, chắc hẳn mày cũng biết. Tao nghĩ Bồi Bồi cùng lắm là loại này thôi, người cô ấy thích là Cố Minh Kiệt.”

Tần Hàm Lạc đứng lên: “Không nói nữa, tao đi tắm rửa rồi đi ngủ đây.”

“Nhưng mà...”

“Không cần nhưng mà gì cả, về sau đừng nói tiếp đề tài này nữa!” Tần Hàm Lạc không kiên nhẫn ngắt lời cô, xoay người về phòng lấy quần áo.

Trương Từ Toàn thở dài, đành phải ngậm miệng lại.

Từng ngày trôi qua, từ sau đêm đó, Giản Hân Bồi không còn chủ động liên lạc với Tần Hàm Lạc nữa, mà Tần Hàm Lạc tựa hồ cũng hạ quyết tâm sẽ nhân từ với mình một chút, cũng không hề tìm nàng. Mỗi ngày cô đều như hình với bóng với Trương Từ Toàn, đi học, tan học, dùng cơm, có điều, cô không còn đi tới căn tin số 3 nữa, đều ăn cơm ở căn tin số 2 ở gần Viện Văn học, thỉnh thoảng hứng lên liền cùng Trương Từ Toàn đi mua nguyên liệu về nhà nấu nướng.

Cô trở nên càng ngày càng trầm mặc ít nói, trừ Trương Từ Toàn ra, cô ít khi giao tiếp với bất kì ai, cũng ít ở lại trường, ngay cả môn bóng rổ ưa thích cũng để qua một bên. Nhưng Trương Từ Toàn biết, trong lòng cô không lúc nào không nhớ tới Giản Hân Bồi, thậm chí có bạn cùng lớp vô tình nhắc tới Viện Ngoại ngữ, ánh mắt của cô cũng trở nên đau xót. Làm bạn thân, cô thật sự lo lắng khi thấy Tần Hàm Lạc như thế, từ trong cốt tủy cô đã vốn là người không chịu nổi sự tịch mịch, thích tìm niềm vui, nhưng trong khoảng thời gian này, vì Tần Hàm Lạc mà thế nhưng cô cũng trở nên đứng đắn thành thật hẳn lên. Ba chữ “Giản Hân Bồi” trở thành cấm kỵ, ai cũng không nhắc tới, như thế chỉ cần nói ra, miệng vết thương sẽ lại đầm đìa máu chảy.

Con gió đêm trong lành mát mẻ, đùa nghịch mái tóc dài của người thiếu nữ, vài lọn tóc nghịch ngợm mon man trên đôi gò má trắng nõn kia, khiến nàng có cảm giác ngứa ngứa.

Giản Hân Bồi khẽ thở dài, tay phải đưa lên vén tóc qua sau tai, lại nằm úp lên mặt bàn đá, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm chiếc vòng tay bằng bạc trên cổ tay trái, có chút đăm chiêu, dưới ánh đèn hờn ám, sợi dây kia lóe lên ánh bạc rạng ngời.

Một bóng người từ con đường trải đá cuội bước tới, ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện nàng, tay vươn ra từ sau lưng, đặt vài thứ lên bàn.

“Hey! Mỹ nữ, đây là trà mà sữa mà em thích uống này.” Giọng Cố Minh Kiệt trầm thấp mà có từ tính, nghe thực thoải mái.

“Cám ơn.” Giản Hân Bồi nâng lên mí mắt, nhẹ giọng nói.

“Sao tối nay em không tự học? Anh chờ em ở đó hồi lâu, sau đó tìm quanh mới tới đây.” Cố Minh Kiệt nói.

Giản Hân Bồi hơi nhúu mày: “Không có tâm tình.”

“Gần đây em làm sao vậy? Suốt ngày rầu rĩ không vui.” Thanh âm Cố Minh Kiệt đầy quan tâm, cẩn thận hỏi: “Bồi Bồi, có phải là anh làm gì khiến em giận dữ không vui không? Gần đây anh thấy em ngày càng ít nói với anh.”

“Không có.” Giản Hân Bồi miễn cưỡng cười cười: “Không liên quan tới anh, không phải em đã nói sao, em với bạn thân giận nhau.”

Cố Minh Kiệt kinh ngạc: “Chính là Tần Hàm Lạc sao? Hai người còn chưa làm hòa? Không phải ngày đó em nói qua vài bữa sẽ ổn thôi à.”

Nhất thời Giản Hân Bồi không biết nên trả lời thế nào, bình thường cho dù có ngẫu nhiên lỡ miệng thì hoặc là đợi cô bình tĩnh lại, nhiều nhất nàng chờ chưa tới một ngày, Tần Hàm Lạc sẽ tìm đến cười làm lành, hoặc là mua món gì đó nàng thích ăn để dỗ ngọt. Nhưng lần này đã hai ngày trôi qua, không chỉ không thấy cô đến tìm, mà ngay cả bóng người cũng không thấy. Lúc mới đầu, nàng đương nhiên càng tức giận, nhưng mà lúc này, lại có cảm giác không yên lòng, nhưng càng nghĩ, lại càng không thấy có lí do gì phải chủ động đi tìm cô, lần này rõ ràng cô sai trước, vô duyên vô cớ bắt hòa với mình. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cắn chặt môi.

“Vì sao hai người giận nhau?”

Chuyện gì nhỉ? Vấn đề này cũng khó trả lời. Giản Hân Bồi ngẫm nghĩ, cúi đầu nói: “Vài việc nhỏ linh tinh gì đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 17

Thứ sáu, Tần Hàm Lạc Và Trương Từ Toàn ra khỏi trường, trở lại căn hộ ấm áp của mình. Vừa vào cửa, Trương Từ Toàn liền gục lên sofa, nằm tứ chi đang rộng.

“Cuối tuần làm gì đây? Làm gì nhỉ?” Cô lẩm bẩm, như đang hỏi người khác, lại giống như tự hỏi mình.

“Ha ha, nhà Triệu Văn Bác mới khai trương một quán bar trên đường Giải Phóng ở gần đây, hôm qua rủ tao tới chơi, vốn tao không muốn đi, nhưng nếu mày thấy chán thì chúng ta có thể tới đó cho vui.” Tần Hàm Lạc vừa lấy khăn lau mặt, vừa nói.

Trương Từ Toàn vừa nghe thế, lập tức hưng phấn hẳn lên, cô vội vàng ngồi dậy: “Tốt, vậy bọn mình tới đó xem sao. Nhà hần mờ, vậy chắc tốn khá nhiều tiền. Aish, gần đây chán quá đi mất, ngày nào cũng ở cạnh mày, không đi bar được, cũng không tìm được mỹ nữ.”

“Mày nói như vậy, bỗng dưng tao cảm thấy mình công đức vô lượng.”

Trương Từ Toàn ngăn ra: “Gì cơ?”

“Tao khiến mày không thể rời khỏi tao, như vậy, bao nhiêu mỹ nữ có thể thoát khỏi nanh vuốt của mày, đây không phải là chuyện rất công đức sao?” Tần Hàm Lạc cười nói.

“Đi chết đi!”

[Nguyên Điểm] ở phía tây của đường Giải Phóng là quán bar mới khai trương của nhà Triệu Văn Bác. Lúc Tần Hàm Lạc và Trương Từ Toàn tới, Triệu Văn Bác đã ở ngoài chờ, từ xa chào hỏi: “Ha ha, hai vị mỹ nữ đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh mà.”

Trương Từ Toàn nhìn Triệu Văn Bác một thân âu phục màu trắng, liền “chặc chặc” vài tiếng: “Triệu thiếu (gia) bắt đầu thay hình đổi dạng a, thiếu niên sáng lạn như ánh mặt trời bắt đầu đi trên con đường trở thành người đàn ông đích thực, không tệ, không tệ...”

“Ha ha.” Triệu Văn Bác bị cô nhìn ngấm khiến có chút ngượng ngùng, sờ sờ đầu cười gượng vài tiếng.

“Đừng nghe nó nói, nó đùa ông ấy mà, mà mặc thế này làm gì, quần bò áo sơ mi là được rồi, đầu cần mặc như ông già thế.” Tần Hàm Lạc cười nói.

Triệu Văn Bác bất đắc dĩ đáp: “Cũng hết cách, mẹ tôi mua cho, bắt tôi phải mặc. Được rồi, vào đi, tôi chờ hai người lâu lắm rồi đó.”

Quán bar khá rộng rãi, bên trong ánh đèn mờ ảo, trang hoàng rất được, nhìn chung rất tao nhã. Phía trong quầy bar hình trứng là một bar-girl khá gọi cảm xinh đẹp, bản tình ca lãng mạn bằng tiếng Anh nhẹ nhàng truyền vào tai, tình cảnh này, thực sự khiến cho người ta bất giác có chút say mê.

Triệu Văn Bác dẫn hai người tới ngồi xuống cạnh quầy bar: “Muốn uống gì?” Hần nghiêng đầu cười hỏi.

“Nước trái cây.” Tần Hàm Lạc trả lời không chút nghĩ ngợi.

“Thật là, uống gì không uống lại đi uống nước trái cây, đến ly cocktail cũng không nữa, bartender ở đây chế biến rượu không tệ đâu. Nào, Từ Toàn, hai chúng ta uống rượu.” Triệu Văn Bác kêu hai ly whisky đá, đưa cho Trương Từ Toàn một ly.

“Tôi đây không muốn làm bạn với hai tên tửu quỷ như mấy người.” Tần Hàm Lạc uống một ngụm nước trái cây.

Toàn bộ lực chú ý của Trương Từ Toàn chỉ đặt trên người bar-girl, ánh mắt cô qua lại tuần tra mấy lần, cuối cùng dừng lại trên thân người ta, nhìn không được lác đầu nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Ánh mắt Triệu Văn Bác cũng theo đó nhìn qua, kỳ quái hỏi: “Đáng tiếc gì? Cô gái kia trông cũng rất được mà, đáng người khá, tuy so với mỹ nữ như bà còn có phần không bằng, bất quá thế đã không tệ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 18

Tắm rửa xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, Tần Hàm Lạc một tay cầm chiếc khăn tắm lớn lau mái tóc vẫn còn nhỏ nước, một tay nhẹ nhàng mở cửa vào phòng.

Mễ Tiểu Nhân đọc được đoạn thơ này, hơi trầm tư, trong lòng lại ần ần có chút không thoải mái, lúc này vừa nghe thấy động tĩnh ở đằng sau liền xoay người lại, hai người mặt đối mặt, đều ngẩn ra.

Tần Hàm Lạc hiển nhiên giật mình, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, cũng thoải mái nói: “Em về rồi à? Hoan nghênh tới thăm phòng tôi.”

Mễ Tiểu Nhân có chút thấp thỏm không yên, dù sao thì chưa được sự đồng ý của người ta mà đã đọc những điều người ta viết, liền cố gắng tự trấn định, đưa mắt nhìn chung quanh, nói: “Phòng của chị sao lại chỉ dùng màu trắng và lam vậy?”

Tần Hàm Lạc ngồi lên giường, vừa nhàn nhã lau tóc, vừa cười đáp: “À, bởi vì tôi đều thích hai màu này.” Cô ngẩng đầu lên, ngẫm nghĩ, nói: “Tôi thích bầu trời cao rộng, thích đại dương bao la hùng vĩ. Màu lam là màu của thiên không cùng biển rộng, lại thực thuần khiết, tôi thích sắc tinh thuần không pha lẫn chút tạp chất nào. Hai màu này phối hợp với nhau đồng thời khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, hơn nữa cũng khiến tâm thần yên ổn. Đám mây màu trắng, trôi lững lờ trên nền trời xanh thẳm, cánh buồm trắng, lướt đi trên mặt biển sóng trào, rất đẹp, phải không?”

Trong nháy mắt, thần sắc Mễ Tiểu Nhân có chút mơ mộng, như thể thực sự thấy trước mắt mở ra cảnh trời xanh bát ngát, cánh buồm trắng tinh cùng mặt biển rì rào sóng vỗ, em khẽ thở dài: “Đúng vậy. Em cũng thích hai màu này.” Nói tới đây, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra nụ cười nghịch ngợm: “Vậy thì, nghĩ đồng đôi phòng với em, được không?”

Rất kì lạ, em tự nhiên lại đưa ra yêu cầu vô lý này, em tựa hồ có trực giác sâu sắc rằng Tần Hàm Lạc sẽ không từ chối mình. Dù là với ai, em cũng vẫn đều duy trì một khoảng cách nhất định, lại chỉ duy nhất nguyện ý lộ ra một mặt trẻ con tùy hứng làm nũng trước mặt cô.

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, cười khổ nói: “Tuy tôi không thích màu hồng phấn cho lắm, nhưng cũng không ghét. Bằng vào việc em là em gái tôi, thôi thì đến lúc đó em muốn thì cứ đổi.”

Mễ Tiểu Nhân mỉm cười, em vô thức nhẹ nhàng đưa đầu ghé dựa, lặng im một chút, mới làm bộ như lơ đãng nói: “Em...vừa rồi không cẩn thận mở quyển bút kí của chị, chẳng qua...em chỉ mới đọc một trang thôi.”

Tần Hàm Lạc dừng động tác sấy tóc trên tay, sắc mặt khẽ biến, cô ngẩng đầu nhìn lại, đồ vật trên bàn học đã bị thân thể Mễ Tiểu Nhân che khuất, ánh mắt cô đành phải chuyển qua khuôn mặt em, nhìn vào mắt cô bé. Ánh mắt em vẫn trong suốt như thế, trong veo, đượm chút ý xin lỗi, làm cho trái tim người ta trong nháy mắt liền mềm lại. Đối với một cô bé như Mễ Tiểu Nhân thì cho dù em có lật tung phòng người lên chẳng nữa, người lại có thể nhẫn

tâm nói được gì đây?

“Ah, cái kia...tôi viết lung tung thôi.” Tần Hàm Lạc không biết em đọc được trang nào, không khỏi có chút chột dạ. Quyển vở kia vốn cô chỉ dùng làm bút ký, nhưng đêm qua lúc ngồi đó lại phát điên viết một bài như vậy, lúc này không khỏi thẹn hối hận.”

Mễ Tiểu Nhân như không nghe thấy lời cô, khép hờ đôi mắt nói: “Xem ra không giống như viết cho con trai, từng câu từng chữ đều xuất phát từ trái tim, con gái không cần thiết phải vì không có được tình yêu của người con trai mà ủy khuất cầu toàn như vậy.”

Mặt Tần Hàm Lạc đã hơi nóng lên, cứng họng không nói nên lời, lại nghe Mễ Tiểu Nhân nói: “Huống chi, ‘hắn’ nhắc tới ở trong này là một người con trai khác nhĩ, chị không có việc gì lại đi so bì với một tên con trai làm gì? Người chị thích là gay à?”

Gay? Trẻ con thời nay nói chuyện đều thẳng thắn thế sao? Tần Hàm Lạc toát hết cả mồ hôi, có loại cảm giác dở khóc dở cười, một hồi lâu sau mới nói: “Không phải, là do mấy hôm trước tới trường giáo sư có giảng về một bài thơ hiện đại, tôi đọc thấy hay nên viết linh tinh vài câu.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Giản Hân Bồi đứng đó, nhìn hai người thân thiết đùa giỡn đi tới từ xa, nháy mắt liền đau đớn, thì ra trong thời gian chiến tranh lạnh này chỉ có nàng nhớ thương, có nàng khó chịu mà thôi. Cô bé bên cạnh Tần Hàm Lạc thanh thuần như nắng, lúm đồng tiền sáng lạn tựa ánh bình minh, đó chắc là cô em gái mà mẹ kế của cô mang đến. Hai người mặc quần áo giống nhau, đều áo phông màu trắng cổ chữ V, trên cổ tay...còn đeo chuỗi phật châu sáng lấp lánh giống nhau như đúc.

Giản Hân Bồi theo bản năng nhìn chiếc lắc bạc trên tay mình, ngực như bị tắc nghẹn, một cổ chua xót xông thẳng lên đầu, khiến nước mắt ứa ra, nàng liền vội vàng cúi đầu.

Tần Hàm Lạc trông thấy nàng, cũng ngẩn người, tâm tình không hiểu sao lại thấy khản trương, cô và em đều phải đi qua chỗ nàng để tới bến xe, không thể tránh được, chỉ đành cắn răng bước tiếp. Đối với Giản Hân Bồi, cô hiện tại trên cơ bản là dùng tâm tính giống đã điều để đối mặt, tận lực không nghĩ tới nàng, không cho mình biết sự tình của nàng, nhất là chuyện của nàng và Cố Minh Kiệt. Cho dù có lúc không kiềm chế được bản thân thì cũng muốn dằn lòng chú ý sang chuyện khác.

Cô vốn định đi chậm một chút, nhưng Giản Hân Bồi vẫn đứng đó bất động, cô chỉ đành rào bước chân, đến khi lướt qua người Giản Hân Bồi, lại vẫn ngừng lại một chút, tận lực giả bộ tươi cười, dùng thái độ như với bạn bè bình thường mà giả dối chào: “Hi, Bồi Bồi, tới trường ha.”

Giản Hân Bồi không có phản ứng gì, ngay cả đầu cũng không cử động một chút, Tần Hàm Lạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại không hiểu sao có chút mất mát. Lúc lướt qua người nàng, cô nhìn không được kéo tay Mễ Tiểu Nhân. Bàn tay Mễ Tiểu Nhân thực mềm mại, rất thon nhỏ, ngón tay hơi lạnh, nụ cười trên mặt em dần biến mất, trên mặt lại khôi phục thành bộ dáng đăm đăm như xưa. Lòng bàn tay Tần Hàm Lạc hơi đỏ mồn mồn, đi được tám chục bước, bỗng nhiên cúi đầu nói thầm bên tai em: “Tiểu Nhân, hôm nay cứ để tôi đưa em tới trường đi.”

Đúng vậy, cô muốn đưa Tiểu Nhân tới trường, vô luận thế nào hôm nay cô cũng không muốn cùng Giản Hân Bồi chung một chiếc xe tới trường.

Xe bus tới Bát Trung từ từ lăn bánh, Mễ Tiểu Nhân ngồi dựa vào cửa kính, mắt nhìn ngoài cửa sổ, không nói một lời. Tần Hàm Lạc tựa vào lưng ghế, nhớ tới bộ dáng cúi đầu làm như không biết của Giản Hân Bồi, lòng khó chịu dị thường, sao nàng lại đứng đó? Nàng đang chờ ai? Chờ Cố Minh Kiệt tới đón sao? Cuối tuần...có phải nàng sẽ đi núi Nam Tú với Cố Minh Kiệt không?

Ý nghĩ này vừa nảy lên trong đầu, cô liền vội vàng bấu chặt cánh tay, nhắc nhở bản thân không nghĩ tới chuyện của nàng nữa, cảm giác đau đớn truyền tới từ cánh tay khiến cô nhìn không được mà nhủ mảy.

Xe qua được hai bên, Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Bến tiếp theo chị xuống đi.”

“Hả?” Tần Hàm Lạc không hiểu ra sao.

“Em nói, bến sau chị xuống xe đi.” Mễ Tiểu Nhân phi thường kiên nhẫn lặp lại một lần.

Tần Hàm Lạc khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì nếu chị xuống bến sau sẽ không phải lo cô gái vừa rồi đã đi mất.” Mễ Tiểu Nhân mặt không chút thay đổi nói: “Nếu chị muốn đưa em đi, vậy phải thành tâm thành ý, giả tâm giả ý như vậy, em không thích!”

Tần Hàm Lạc xấu hổ không thôi, cô nhìn mọi người ngồi chung quanh, lắp bắp nói: “Tôi...tôi...không phải...”

“Không phải cái gì?” Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân hơi nghi ngờ: “Hừ! Bỏ tiểu thư chỉ dùng để chị làm lá chắn thôi sao? Làm thế thật đáng xấu hổ!”

Tần Hàm Lạc có cảm giác như trước mặt em mình biến thành hoàn toàn trần trụi, mặt xoạt cái đỏ bừng: “Tiểu Nhân, tôi...tôi...”

Đang lúc nói thì xe đã dừng lại.

“Tôi cái gì mà tôi?!” Mễ Tiểu Nhân hơi liếc nhìn cô, không chút lưu tình nói: “Chị xuống xe cho em, sau đó đổi xe trở về trường mình đi.”

“Ừ...tôi xuống đây...” Tần Hàm Lạc thứ nhất là hết cách, thứ hai là thật sự cũng không muốn tiếp tục đề tài này, chỉ đành khúm núm từng bước quay đầu xuống xe.

Xe ngừng lại trong chốc lát rồi lại tiếp tục lăn bánh, Mễ Tiểu Nhân lên nhìn về phía Tần Hàm Lạc qua cửa kính xe, thấy cô đứng ven đường nhìn chung quanh, đang chờ xe, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, liền không nhìn được mà lộ ra một tia mỉm cười, rồi đảo mắt như nghĩ đến cái gì, lại nhẹ nhàng thở dài.

“Thúy Nhi, nếu người cậu thích đã thích người khác, vậy cậu sẽ thế nào?” Mễ Tiểu Nhân gục lên bàn, ánh mắt nhìn quyển sách, miệng lại nói những câu không liên quan.

“Những lời này của cậu thực khó nha.” Chung Thúy Nhi dừng bút, cố gắng nhíu mày suy nghĩ, nhẹ nhàng nói: “Tớ sẽ rất rất khó chịu.”

“Ừ, sẽ khó chịu.” Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân hơi âm trầm xuống, im lặng một lát, lại bồi thêm một câu: “Nếu người mà người đó thích lại không thích người đó, vậy thì cậu sẽ có cảm giác gì?”

“À!” Chung Thúy Nhi vừa nghe thế, lập tức mặt mày hớn hơ; “Vậy thì đương nhiên sẽ vui vẻ, rất vui vẻ, hi! Đối với tớ mà nói thì thế rất có lợi! Trong tình cảm chỉ sợ không có khe hở để tiến vào thôi, không thể tốt hơn được!” Dáng vẻ của nàng nghiêm nhiên như thể là một cao thủ tình ái tự phong vậy, tuyệt không đỏ mặt, lúc này đã quên sạch chuyện mình thăm mền người khác mà không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20

Rất nhanh đã tới Trung thu, Tần Trọng cùng Mễ Tuyết Tuệ rất coi trọng dịp lễ lần này, đã sớm tỉ mỉ chọn lựa bánh Trung thu, cũng mua rất nhiều đồ ăn về nhà. Tần Trọng còn tự tới thành phố B, muốn đón ông ngoại Tần Hàm Lạc về đây cùng đón tết đoàn viên, kết quả lại vô ích mà về.

ĐH A cùng Bát Trung đều được nghỉ, Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân trước sau về nhà, Trương Tử Toàn cũng về nhà đón tết cùng cha mẹ.

Trong phòng khách nhà họ Tần, người một nhà ngồi cùng uống nước hoa quả, Mễ Tuyết Tuệ nhìn Mễ Tiểu Nhân cùng Tần Hàm Lạc, vẻ mặt tươi cười: “Thời gian này mẹ học được vài món mới, ngày mai tết đoàn viên sẽ làm cho mọi người nếm thử. Hai đứa thấy chưa? Đồ ăn trong tủ lạnh đều là do ba mẹ mua hôm nay, tất cả đều là đồ hai đứa thích ăn nhất.”

Tần Hàm Lạc không buồn hé răng, gặm quả táo, bỗng nhiên giương mắt nhìn về phía Tần Trọng: “Ba, con không định đón Trung thu ở nhà, con sẽ đón xe đến thành phố B, con muốn đón tết với ông ngoại.”

“Cái gì?!” Sắc mặt Tần Trọng hơi trầm xuống: “Mấy năm trước mày bỏ mặc ba để tới chỗ ông ngoại còn chưa tính, năm nay di Mễ và Tiểu Nhân cũng ở đây, chẳng lẽ mày cũng không quan tâm tới suy nghĩ của họ, chạy tới chỗ ông ngoại đón tết sao?”

“Ah, bác Tần, con không nghĩ gì đâu, con cảm thấy đón tết cùng ông là chuyện nên làm.” Mễ Tiểu Nhân nhìn chằm chằm tivi, ngữ khí cùng vẻ mặt đều có vẻ như không chút nào để ý.

Mễ Tuyết Tuệ nhìn không được nhẹ kêu: “Tiểu Nhân!” Bà không muốn Mễ Tiểu Nhân đáp trả Tần Trọng như vậy, trong lòng đã có chút sốt ruột.

Mễ Tiểu Nhân quay đầu, lại dùng ánh mắt vô tội nhìn về phía bà. Mễ Tuyết Tuệ bất đắc dĩ thở dài, chuyển hướng sang Tần Trọng: “Anh à, có chuyện gì thì cứ từ từ nói, Hàm Lạc là hiếu thuận nên mới vậy, anh đừng trách nó.”

Tần Hàm Lạc đảo mắt nhìn về phía bà, cười cười xin lỗi: “Di Mễ, con xin lỗi, nhưng con nhất định phải tới chỗ ông ngoại.”

Mễ Tuyết Tuệ hơi thất vọng, lại vẫn cười cười: “Không sao.”

Ngữ khí Tần Trọng hơi dịu xuống: “Mấy hôm trước ba đã đặc biệt tới thành phố B để đón ông con, nhưng ông lại không muốn tới đây, ta cũng không có cách nào, đành phải gọi cho mấy đứa cháu chắt của ông, họ sẽ tới đón ông cùng đón Trung thu, cho nên con cứ yên tâm đi. Di Mễ con đã rất tốn công cho ngày này, ta cũng hy vọng một nhà mình hôm nay có thể hào hào bên nhau đoàn viên, lần này con đừng tới thành phố B, được không?”

“Con không yên tâm chút nào cả! Con không muốn để ông ngoại với họ, bọn họ cũng có bậc trưởng bối của mình, ông ngoại ở nhà người khác, nhìn nhà người ta đoàn tụ, sẽ lại càng thấy buồn.” Bình thường Tần Hàm Lạc tuy không thân thiết với ba mình, nhưng cô cũng coi như nghe lời Tần Trọng, chỉ duy nhất những chuyện liên quan tới ông ngoại thì cô lại rất bướng bỉnh.

“Rầm” một tiếng, Tần Trọng hung hăng ném thẳng quyển sách lên bàn, sắc mặt ông dị thường khó coi: “Mày nhất định phải tới thành phố B chứ gì? Mày chỉ nghĩ tới ông ngoại mày, còn không thêm nghĩ tới cảm nghĩ của chúng ta, mày cứ phải để cho tao khó chịu mới được à?!”

Tần Hàm Lạc không chút yếu thế, đáp trả: “Con không thể không đi!”

“Vậy về sau khỏi cần về căn nhà này! Mày cứ đến mà ở với ông mày!” Thấy cô như thế, Tần Trọng nổi con thịnh nộ.

“Anh à!” Mắt thấy xung đột giữa hai người hết sức căng thẳng, Mễ Tuyết Tuệ nhìn không được kéo tay Tần Trọng.

“Không về thì không về.” Tần Hàm Lạc thấp giọng nói, Tần Trọng lại vẫn nghe được.

“Mày!” Tần Trọng tức đến không nói được câu gì, đứng lên, rào bước tới trước mặt Tần Hàm Lạc, “chát” một tiếng, trên gò má trắng nõn của Tần Hàm Lạc đã có thêm năm dấu tay hồng hồng.

“Mày còn dám cãi!”

Biến hóa lần này bất ngờ không kịp đề phòng, Mễ Tuyết Tuệ cùng Mễ Tiểu Nhân đồng thời quay lại, kinh ngạc nhìn. Mễ Tuyết Tuệ sợ hãi đứng lên, đẩy Tần Trọng một phen: “Anh điên à! Vì việc này mà đánh con làm gì! Có cái gì không thể từ từ nói?”

Tần Trọng nhìn dấu tay trên má Tần Hàm Lạc, lòng có chút hối hận vì đã đánh nặng tay, nhưng vừa thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, lại nổi giận.

Mễ Tiểu Nhân cắn chặt môi, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ nhìn về phía Tần Trọng, Tần Hàm Lạc uể oải đứng lên, như không có việc gì cười cười với Mễ Tuyết Tuệ và Mễ Tiểu Nhân, rồi đứng dậy trở về phòng.

Cô cảm chiếc ba lô thể thao của mình, nhét vài đồ thiết yếu quan trọng vào, chỉ lát sau đã thu thập thỏa đáng, đang chuẩn bị rời đi lại nghe được một âm thanh dịu dàng vang lên phía sau: “Haizz! Em thật hâm mộ chị...”

“Hâm mộ cái gì? Hâm mộ tôi bị tát?” Tần Hàm Lạc bật cười xoay người, nhìn thần sắc phức tạp của Mễ Tiểu Nhân.

Mễ Tiểu Nhân dựa vào cửa, lắc lắc đầu: “Hâm mộ chị có thể đi đón tết với ông ngoại mình, em muốn tới thăm bà nội, nhưng nhà bà ở quê, rất xa so với thành phố B. Em không muốn ở lại với họ... muốn cùng đón Trung thu với hai người đó.”

Tần Hàm Lạc ngẫm nghĩ, bỗng nhiên lớn mật nói: “Em có thể đi cùng tôi tới chỗ ông ngoại, chắc chắn ông sẽ rất vui.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21

Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng nức nở: “Em ghét ba chị đánh chị, chán ghét bạo lực. Huống chi... căn bản chị không làm gì sai cả, ông ngoại chị đã mất đi mẹ của chị, đã chịu đủ đã kích rồi, giờ người chị là một ông già cô đơn. Ba chị mất đi một người vợ còn có thể cưới mẹ em, nhưng ông thì chị có một người con gái duy nhất, rút cuộc không thể có cách nào lại có thêm một người nữa, chị vốn nên ở bên ông nhiều hơn.”

Những lời em nói đúng là những gì Tần Hàm Lạc nghĩ, chính vì nguyên nhân này mà mỗi lần lễ tết mừng năm mới gì đó, Tần Hàm Lạc đều để ba lại, còn mình thì tới chỗ ông ngoại.

“Tiểu Nhân, em đừng ghét ông ấy. Kỳ thật, aish! Mặc dù ông ấy có chút nghiêm khắc, lại cứng nhắc, cũng vô cùng bảo thủ, nhưng lại rất có trách nhiệm. Em phải tin tưởng, mẹ em là người phụ nữ tuyệt vời đến vậy mà có thể yêu ông ấy thì tuyệt đối có lý do của nó. Về phần em nói mẹ em chưa li hôn đã đi theo ông ấy, chuyện này tôi còn chưa biết rõ ràng, có điều, dù sao ông ấy giờ cũng là chồng của mẹ em, cũng là ba của chị, ông ấy... đối xử với em cũng không tệ lắm, em cố gắng sống hòa thuận với ông ấy, được không?”

“Uhm” Lần này Mễ Tiểu Nhân đặc biệt nhu thuận.

Mắt Tần Hàm Lạc rung rung lệ, đưa tay vuốt ve mái tóc em, nhớ tới mẹ mình, ông ngoại, lòng cô đặc biệt khổ sở, nhịn không được đem đầu Mễ Tiểu Nhân ấn lên vai mình, nước mắt em rất nhanh đã thấm ướt áo cô.

Thời gian chậm chạp trôi qua, trong lòng hai người, chua xót lẫn nhu tình tràn đầy. Hương bạc hà lành lạnh nhàn nhạt tỏa ra từ trên người Mễ Tiểu Nhân khiến cho người ta say mê.

Hồi lâu sau, vẫn là Tần Hàm Lạc tỉnh ngộ trước, đây là đi thăm ông ngoại mà, sao có thể khóc được, nếu ông nhìn thấy hai mắt các nàng sưng húp thì phải giải thích thế nào đây? Nghĩ thế, cô vội buông Mễ Tiểu Nhân ra, ngồi thẳng người, luống cuống tay chân lấy giấy ra lau nước mắt cho em, sau đó cũng vội vàng lau qua loa cho mình.

“Sao vậy?” Mễ Tiểu Nhân cũng ngồi thẳng dậy, khó hiểu hỏi.

Tần Hàm Lạc vội giải thích: “Đề lát nữa tới thành phố B, tôi không muốn ông nhìn thấy hai đứa mình như thế. Em mau lau nước mắt đi.”

“Vâng.” Mễ Tiểu Nhân nhận lấy tờ giấy ăn, cẩn thận lau nước mắt cho mình.

“Tiểu Nhân.” Tần Hàm Lạc chần chừ nói: “Lúc gặp ông, em đừng kể chuyện ba đánh chị cho ông, ông sẽ nổi giận mất, hơn nữa về sau sẽ lại càng ghét ba chị.”

Mễ Tiểu Nhân nhịn không được tròn mắt lườm cô: “Em không hiểu chuyện đến vậy sao?”

Tần Hàm Lạc ngượng ngùng cười: “Không phải, tôi chỉ sợ em không cẩn thận nhắc tới thôi.”

“Lại đây, để cho em xem mặt chị đỡ hơn chưa.”

Tần Hàm Lạc liền vội vàng nghe lời ghé sát lại, Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng sờ: “Ừ, còn hơi sưng, nhưng không sao, không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra được.”

“Em yên tâm đi, tới thành phố B rồi chúng ta còn phải đi mua bánh Trung thu tặng ông nữa, tôi biết một cửa hàng bán bánh Trung thu rất ngon. Sau đó, mình đi tìm tiệm KFC nào đó, rửa sạch mặt mũi, ăn uống một chút rồi sau đó về nhà, đảm bảo ông sẽ không nhìn ra được.” Tần Hàm Lạc như đã dự kiến trước nói.

“Ừ, chủ ý này không tệ.” Trên mặt Mễ Tiểu Nhân rốt cục cũng lộ ra vẻ tươi cười, sau đó lại chu miệng: “Em hơi khát.”

“Đây.” Tần Hàm Lạc cười khê, lấy một bình nước khoáng từ trong ba lô ra, quơ quơ trước mặt em, ánh mặt trời hắt vào qua khung cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt tươi cười sau khi khóc xong của Mễ Tiểu Nhân, tươi trẻ mà quyến rũ, tất cả những điều này khiến cho tâm tình cô rất tốt.

Trong phòng khách, Mễ Tiểu Nhân câu nệ ngồi, vẻ mặt khấn trương hiếm có. Tần Hàm Lạc nắm tay em động viên, sau đó đẩy mặt tươi cười, như lấy lòng ông ngoại nói: “Ông à, đây chính là Tiểu Nhân con đã kể với ông, vâng... chính là con gái của dì Mễ.” Nói xong liền thối thò bắt an nhìn biểu tình ông ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 22

Cùng ông ngoại đón một ngày lễ Trung thu tốt đẹp xong, Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân liền trở lại thành phố A.

Trước cổng Nhất Trung, Tần Hàm Lạc khoác hờ ba lô, hai tay đút túi, hất hất cằm cười với Mễ Tiểu Nhân: “Được rồi, mau vào đi, tắm rửa thoải mái một cái rồi lập tức đem theo quần áo trở lại trường.”

“Chị thật sự không quay về sao?” Mễ Tiểu Nhân hơi nhú mày.

“Em không nhớ sao? Ba tôi bảo sau này tôi cứ sống cùng ông ngoại, không cần trở về căn nhà kia nữa, thế nên chắc mấy tháng tới tôi sẽ không về.” Tần Hàm Lạc thần nhiên nói.

“Nhưng bác Tần giận quá nên mới nói vậy thôi mà, không phải chị nói chị cũng thương ông ấy sao?”

Tần Hàm Lạc nửa đùa nửa thật nói: “Nhưng tôi cũng có lòng tự trọng của mình. Yêu ông ấy, cùng khó chịu việc ông ấy đánh tôi lại là hai chuyện khác

nhau. Được rồi, đi thôi.” Cô chậm rãi lùi lại mấy bước, phát phát tay, sau đó xoay người.

Mễ Tiểu Nhân đuổi theo vài bước: “Đội đã!”

Tần Hàm Lạc quay đầu: “Làm sao vậy?”

“Nếu... nếu em muốn gặp chị thì phải làm sao? Ông ngoại nói... ông hy vọng chúng ta có thể thường xuyên tới thăm ông.” Mễ Tiểu Nhân hơi cup mắt, thanh âm đặc biệt thấp.

“Việc này, chúng ta trao đổi số di động đi...” Nói tới đây, Tần Hàm Lạc nhin không được tự vỗ đầu mình. Bởi vì Mễ Tuyết Tuệ sợ ảnh hưởng tới việc học tập của con gái nên vẫn không cho em dùng di động. Vừa nghĩ tới việc này, cô lại vội vàng sửa lại: “Để tôi nói cho em số của tôi, nếu có chuyện gì thì cứ gọi.”

Cô lấy một cây bút từ trong ba lô ra, lại xuất ra quyển sổ, chuẩn bị xé giấy, nghĩ nghĩ lại cất đi, khóe miệng cong lên một nụ cười tình nghịch: “Em qua đây một chút.”

Mễ Tiểu Nhân nghi hoặc tới gần, bàn tay liền bị giữ chặt lấy, em ngẩng người nhìn cô, đã thấy Tần Hàm Lạc nhanh chóng cúi đầu, theo đó là một cảm giác ngứa ngứa tê dại truyền đến từ lòng bàn tay.

“Tôi ghi lại cho em số mình rồi nha!”

Mễ Tiểu Nhân nhìn dây số trong lòng bàn tay mình, dờ khóc dờ cười, cắn răng oán hận nói: “Ngày nào đó em cũng muốn lên về một chú rùa con lên mặt chị.” Em hơi nhúm mày, đôi mắt to tròn trũng lên, bộ dáng giả vờ tức giận thoát nhìn đặc biệt đáng yêu.

Tần Hàm Lạc nhìn không khỏi ngẩn ngơ, lúc này lòng yêu thích em vô hạn, nhin không được tiến lên trước, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc em: “Nếu tôi có một cô em gái ruột như vậy thì thực tốt biết bao.”

Mễ Tiểu Nhân ngẩng đầu, đang muốn tỏ vẻ cực kì bất mãn với những lời này thì bỗng nhiên cảm giác Tần Hàm Lạc đã ôm lấy bà vai mình, ôm em vào lòng. Hô hấp của em chợt dừng lại, nháy mắt trái tim liền đập gia tốc, cánh tay lại lỏng không biết làm sao, đành buông thõng bên người.

“Có điều... có cùng huyết thống hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ coi em như em gái ruột của mình mà đối đãi, thậm chí còn tốt hơn nữa.” Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng thì thầm những lời tương tự như lời hứa này bên tai em, sau đó chậm rãi buông ra. Đem tất cả những lời cất giấu sâu trong nội tâm mấy ngày nay nói ra lời, như thể có chút ngưng ngừng, cô lại cúi đầu: “Được rồi, tôi đi đây, em cũng vào đi thôi.”

Mễ Tiểu Nhân ngơ ngác nhìn bóng dáng cô dần đi xa, hai má nóng bỏng chậm rãi phục hồi lại. Em quạt cường cảm môi, đôi mắt đã rung rung lệ, hồi lâu sau mới cúi đầu thì thầm: “Em không muốn làm em gái chị...”

“Hàm Lạc, nhìn bên kia kia.” Trương Từ Toàn bĩu môi với Tần Hàm Lạc, ở một góc trong căn tin số 2, Giản Hân Bồi ngồi đối diện Cố Minh Kiệt cùng nhau ăn cơm, hai người vừa nói vừa cười.

“Không nhìn!” Tần Hàm Lạc tức giận đáp trả.

Khoảng thời gian này Giản Hân Bồi đều chạy tới căn tin ở gần Viện Văn học để ăn cơm, hồi đầu lúc Trương Từ Toàn mới nhìn thấy, còn sợ Tần Hàm Lạc chịu kích thích gì đó, khi ăn cơm còn có ý nói mấy chủ đề Tần Hàm Lạc hứng thú, dẫn dắt rồi đi lực chú ý của cô, không để cô nhìn thấy hai người kia. Nhưng mà một lần rồi hai lần, gần đây cơ hồ ngày nào Giản Hân Bồi cũng tới, khiến cô không thể không chủ động nhắc nhở Tần Hàm Lạc nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23

Sân trường trồng đến cả trăm cây hoa quế, vì thế nên nơi nơi tràn ngập hương quế nhàn nhạt, vừa lúc đêm về, mùi hương này liền cảm thêm ngào ngát.

Trương Từ Toàn tựa vào lan can ở chỗ ngồi trong chòi nghỉ mát, nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, hít một hơi thật sâu: “Thơm quá, một đêm như vậy thực thích hợp để hẹn hò, vậy mà thế nào tao lại ngồi đây với mày nhỉ.”

“Cô bé má lúm đồng tiền kia đâu? Mày có thể đi tìm người ta mà.” Tần Hàm Lạc cười nói.

“Hi hi, tao đã nói rõ với em ấy rồi, chỉ làm bạn thôi, không làm người yêu được. Tao cũng không muốn yêu ai cùng Viện, nhờ đâu chia tay, tình cờ gặp

nhau lại thấy ngại.”

“Cô bé đó nhìn thực hoạt bát đáng yêu, mày đừng có hại con nhà người ta.”

“Xi! Nói gì vậy!” Trương Tử Toàn lườm cô một cái.

Tần Hàm Lạc cười, dựa vào cây cột, mở lon coca, uống mấy ngụm.

“Phải rồi, Hàm Lạc, chủ nhật mấy tuần nay mày không về nhà, không muốn gặp cô em gái xinh đẹp của mình sao? Nếu tao có một cô em xinh như thế thì tao chỉ ước được ngày ngày ở lì trong nhà thôi.” Trương Tử Toàn đùa cợt.

Tần Hàm Lạc trầm mặc một chút, mới nói: “Tao với ba có chút mâu thuẫn.”

“Hả? Về vấn đề gì?”

“Lần trước tao tới chỗ ông đón Trung thu, ba tao không đồng ý, sau đó...sau đó tát tao một cái, rồi bảo tao cút tới chỗ ông mà ở.” Tần Hàm Lạc hơi do dự, nhưng vẫn không giấu Trương Tử Toàn.

“Cái gì! Tát á? Đây là bạo lực gia đình mà!” Trương Tử Toàn căm giận nói: “Huống chi cùng đón Trung thu với ông ngoại thì làm sao, chỉ như vậy mà cũng đánh mày?!”

“Có lẽ là bởi đó là ngày hội truyền thống đầu tiên từ sau khi ông ấy tái hôn, nên ông ấy có vẻ rất coi trọng. Ba tao rất hy vọng mọi người có thể như người một nhà, thân thiết cùng bên nhau trong lễ đoàn viên.”

“Vậy thì cũng không thể đánh mày được!”

“Quên đi, Tử Toàn, mày tức giận làm gì, ông ấy là ba tao, nếu đánh tao thì tao cũng đâu thể nói gì được.” Tần Hàm Lạc vỗ vỗ vai cô, có chút buồn cười.

“Aish! Tao bỗng dưng hơi lo, mày nói xem ba mày là một người truyền thống cổ hủ như thế, đến lúc đó biết mày thích con gái thì ông ấy sẽ thế nào? Chỉ một việc nhỏ vậy đã có thể đánh mày, nếu ngày nào đó biết mày thích con gái, vậy còn không đánh chết mày chắc!” Trương Tử Toàn có chút lo lắng nói.

Tần Hàm Lạc lặng người ngẩn ra, cười nói: “Mày nghĩ xa thế làm gì? Còn chưa tới nước đó mà.”

“Xa á? Giờ bọn mình đã học ĐH năm thứ ba rồi, còn có hai học kỳ nữa, rồi thực tập thêm một kì là có thể đi làm. Mày đừng nói với tao, đến lúc mày đi làm lại vẫn cô đơn một mình đấy nhé?”

“Dù sao...thích một người lại không thể có được, vậy thì cô đơn một mình cũng chẳng có gì không tốt cả.” Tần Hàm Lạc nhẹ giọng nói.

“Mày...” Trương Tử Toàn thờ dài, đứng dậy nói: “Quên đi, về nhà ngủ thôi. Ở vấn đề tình cảm, tao với mày luôn nói không hợp ý nhau, mày đúng là đồ đầu gỗ mà.”

Thời tiết dần dần lạnh.

Mùng ba tháng mười một là sinh nhật mười tám tuổi của Mễ Tiểu Nhân. Tầm quan trọng của sinh nhật mười tám tuổi ở trong lòng mọi người không thua gì khi hai mươi tuổi cả. Tần Hàm Lạc vẫn nhớ rõ việc này, nhưng từ sau lần chia tay khi hai người trở về từ thành phố B, Mễ Tiểu Nhân vẫn chưa gọi điện cho cô, mà cô, cũng không biết làm cách nào để liên lạc với em.

Tối thứ sáu, Trương Tử Toàn cùng Triệu Đình hẹn nhau đi xem phim, có rú cô đi nhưng cô từ chối. Cô ở trong phòng của mình, chơi một game gì đó trong chốc lát, đến khi cảm thấy mắt có chút mệt mỏi liền đi lên giường nằm, lòng đang tính toán xem ngày mai có nên đến Bát Trung thăm Mễ Tiểu Nhân không thì di động bỗng nhiên vang lên. Cô bắt lấy di động, nheo mắt nhìn, là số của Mễ Tuyết Tuệ.

Nghe hay không nghe đây? Cô vẫn còn hơi do dự.

Từ lần trước khi cô giận dữ nói không trở về nhà, cứ chủ nhật Mễ Tuyết Tuệ lại gọi tới, kêu Tần Hàm Lạc cuối tuần về nhà, nhưng lần nào cô cũng lấy cớ hoặc là ở trường có việc bận, hoặc sinh nhật bạn học hay tụ tập gì đó để từ chối. Mễ Tuyết Tuệ sốt ruột, sau lại vài lần nói dối cô, nói Tần Trọng ở nhà hối hận đến mức nào, hy vọng cô trở về cỡ nào. Đương nhiên, Tần Hàm Lạc cũng chẳng phải đứa trẻ ba tuổi, tất nhiên sẽ không tin những lời bà nói, Tần Trọng trong lòng có ý hối hận thì có thể, nhưng nếu muốn nghe chính miệng ông thốt ra hai chữ “hối hận” thì trừ phi mặt trời mọc đằng tây. Cho nên, cuối tuần Tần Hàm Lạc vẫn chui trong phòng mình, nói đi nói lại, cô thấy vạn phần may mắn vì ông ngoại đã mua cho mình căn hộ nhỏ này, để cho cô ngoại trừ trường học ra thì vẫn còn có chỗ trú chân.

Di động vẫn không thuận theo không buông tha đồ chuông không ngừng.

Tần Hàm Lạc vạn phần bất đắc dĩ, nhấn nút nghe: “A lô?”

“A lô, Hàm Lạc, cuối tuần này chắc không bận việc gì chứ? Ngày mai về nhà được không?” Thanh âm Mễ Tuyết Tuệ vẫn thực ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 24

Cuối cùng thì Tần Hàm Lạc không trả lời câu hỏi kia của Trương Tử Toàn, hai người uống hết chai rượu được mua về. Uống nhiều rượu như vậy, đối với Trương Tử Toàn mà nói thì cũng không phải việc gì lạ, từ lượng của cô ai cũng biết là rất khá, nhưng mà đối với Tần Hàm Lạc thì đây lại là lần đầu tiên, khiến cho hậu quả chính là Trương Tử Toàn phải nửa đùa nửa công cô về giường, cởi giày rồi đắp chăn cho cô, sau đó ngày hôm sau trực tiếp ngủ thẳng đến mười hai giờ.

Chủ nhật, trong phòng ăn nhà họ Tần, bầu không khí thực trầm mặc.

Tần Hàm Lạc cùng Mễ Tiểu Nhân cúi đầu lặng lẽ ăn cơm, Tần Trọng cứng ngắc cảm thấy, Mễ Tuyết Tuệ ra dấu bằng mắt với ông mấy lần, ông vẫn cứ định nói lại thôi.

Một bữa cơm ăn xong trong im lặng, Mễ Tuyết Tuệ ra ý bảo Mễ Tiểu Nhân giúp bà dọn bàn, cười bảo Tần Hàm Lạc vào phòng khách ăn hoa quả. Tần Hàm Lạc gật gù đầu, rồi lập tức đi qua phòng khách, về phòng mình.

Cô nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, tùy tiện rút một quyển sách từ trên giá sách ra, tựa lưng trên giường lật xem. Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa. Tần Hàm Lạc nghiêng tai lắng nghe, tiếng vang trầm mà hữu lực, không cần phải nói thì cũng biết Tần Trọng đang ở ngoài.

Cô cup mắt, tiếp tục nhìn quyển sách trên tay, nhẹ giọng nói: “Mời vào.”

Tần Trọng mở cửa ra bước vào rồi khép lại, đứng tại chỗ trong chốc lát, rồi bước tới bên giường, kéo chiếc ghế dựa ra ngồi xuống đối diện Tần Hàm Lạc, hồi lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Ông ngoại con có khỏe không?”

“Vẫn ổn, cảm ơn ba quan tâm.” Tần Hàm Lạc khách khí nói.

Đôi mày rậm của Tần Trọng nhíu lại: “Hàm Lạc, con không nên dùng thái độ đó nói chuyện với ba!”

Tần Hàm Lạc lật một trang giấy, khẩu khí hờ hững: “Ah, con chỉ là đang thay ông ngoại cảm ơn ba thôi. Tuy trước kia ông là cha vợ của ba, nhưng dù sao giờ ba cũng có cha vợ mới rồi, vậy mà còn có thể quan tâm tới ông như vậy, cũng thực khó.”

“Mày!” Tần Trọng lập tức bật dậy, nghĩ tới lời Mễ Tuyết Tuệ ngàn lần căn dặn, lại ngồi xuống: “Con là có ý kiến về việc ta cưới dì Mễ sao? Chẳng lẽ sự quan tâm cùng thương yêu mà dì Mễ dành cho con, con đều không cảm nhận được?”

“Ba nhầm rồi, con không có nửa phần ý kiến về việc ba cưới dì Mễ, bà ấy quả thực ôn nhu, cũng thực hiền lành, có thể cưới được bà là phúc của ba. Trước kia con cũng đã nói rồi.” Ngữ khí Tần Hàm Lạc thực bất đắc dĩ, cô và Tần Trọng, quả thực rất khó hiểu nhau.

“Vậy thái độ con như thế là ý gì?”

“Con không có ý gì cả, đời này con chỉ có một ông ngoại thôi, con sẽ thay mẹ ở bên ông, hiếu thuận ông, bất luận ai cũng không ngăn cản được quyết tâm này. Đánh cũng được, mắng cũng thế, những ngày lễ quan trọng, con vẫn muốn ở cùng ông. Ông già rồi, con không biết còn có thể ở bên ông bao lâu, cho nên con sẽ quý trọng từng ngày.” Ánh mắt Tần Hàm Lạc rời khỏi quyển sách, kiên định nói.

“Ta không hề nói con không được hiếu thuận với ông ngoại, ông cũng vĩnh viễn là cha vợ của ta.” Tần Trọng thở dài một tiếng: “Chuyện lần trước là ba không đúng, ba cũng là hy vọng cả nhà chúng ta ngày đó có thể cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên. Cuộc hôn nhân trước đó của dì Mễ con không được suôn sẻ, mà ta, lại mất đi mẹ con. Hai chúng ta đều toàn tâm toàn ý mong có thể tạo nên một gia đình mới ấm áp, cũng hy vọng con và Tiểu Nhân có thể thương yêu nhau như chị em ruột thịt, con có thể hiểu được nỗi lòng này của ba không?”

“Con và Tiểu Nhân tốt lắm, con sẽ coi em ấy như em gái ruột của mình.”

“Thời gian này dì Mễ vẫn thầm trách ba, ba cũng tự mình đề tỉnh lại một chút, quả thật không nên vì chuyện đó mà đánh con, con luôn... là đứa trẻ rất nghe lời.” Tần Trọng gian nan nói ra những lời này.

“Ba, có phải trước khi dì Mễ ly hôn ba đã thích bà ấy không?” Tần Hàm Lạc bỗng nhiên cố lấy dũng khí hỏi ra những lời này.

“Cái gì?” Câu hỏi này hiển nhiên nằm ngoài dự kiến của Tần Trọng, ông chân tay luống cuống mất vài giây, mày chau lại: “Trẻ con, hỏi mấy chuyện đó làm gì! Vớ vẩn!”

Tần Hàm Lạc nhìn bộ dáng lúng túng của ông, không khỏi có chút khâm trọng, lại vẫn bướng bỉnh nói: “Con không phải trẻ con! Con chỉ muốn hỏi ba một câu thôi, có phải trước khi đi Mễ ly hôn mà hai người đã qua lại không?”

Sắc mặt Tần Trọng liền đen lại: “Nếu có thời gian rảnh rồi đi quan tâm loại sự tình này thì không bằng học bài đi còn hơn, về sau không cho phép nhắc tới chuyện này nữa!” Trùng mắt lờm cô một cái, sau đó đứng lên sải bước ra ngoài, cửa bị đóng thật mạnh vang lên cái “rầm”.

Tần Hàm Lạc ngẩn người một lúc lâu, buông quyển sách ra, cũng mở cửa đi ra ngoài, nhẹ nhàng bước tới trước cửa phòng Mễ Tiểu Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 25

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, theo bản năng dừng cước bộ. Giản Hân Bồi vội vàng nói với Cố Minh Kiệt: “Minh Kiệt, em có việc muốn nói với Hàm Lạc, giờ anh có thể về trước được không?”

“Nhưng không phải em nói muốn ra ngoài ăn thịt nướng sao?” Cố Minh Kiệt nhìn nàng, lại quay đầu nhìn sang Tần Hàm Lạc.

Ánh mắt Giản Hân Bồi mang theo một chút ý xin lỗi: “Mai mình lại đi, được không?”

“Ừ, cũng được.” Cố Minh Kiệt không tình nguyện gật gật đầu, nắm tay nàng, lại nhìn nhìn bóng dáng Tần Hàm Lạc, sau đó đi về phía Viện Thể thao.

Giản Hân Bồi thấy hân đi xa rồi, liền hít vào một hơi thật sâu, xoay người đi tới trước mặt Tần Hàm Lạc, Tần Hàm Lạc vẫn cứng ngắc đứng bất động tại chỗ.

Hai người lại một trận trầm mặc.

“Cậu gọi mình lại là có chuyện gì?” Hồi lâu sau, Tần Hàm Lạc nhin không được đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Chúng ta nói chuyện đi.”

“Nói chuyện gì?”

“Hàm Lạc, gần đây rốt cuộc cậu làm sao vậy? Cậu đối xử với mình... đối xử với mình chẳng hề giống trước kia nữa.” Nghe ngữ điệu như chẳng hề quan tâm của cô, rốt cuộc Giản Hân Bồi mất kiên nhẫn, ngữ khí trở nên vội vàng kích động hẳn lên.

Tần Hàm Lạc bất đắc dĩ nói: “Mình chẳng sao cả.”

“Vậy vì sao cậu lại làm vậy? Có phải là có bạn tốt của cậu, rồi cô em gái đáng yêu kia nữa, cho nên có thể đương nhiên gây xích mích với mình, phải không? Mấy hôm trước mẹ mình cũng hỏi, hỏi vì sao lâu như vậy cậu không tới nhà mình, mình cũng không biết phải giải thích thế nào cả, bà ấy thích cậu nhiều đến mức nào cậu biết không!” Giản Hân Bồi nói một hơi xong những lời này, lại cúi đầu, thanh âm trở nên rất nhẹ: “Cậu đã từng nói, sẽ không đối xử với bất kì ai tốt hơn đối xử với mình.” Nói tới đây, thanh âm đã có chút nghẹn ngào.

“Hiện giờ mình đối xử với người khác tốt như đối xử với cậu sao?!” Tần Hàm Lạc cố gắng khiến trái tim cứng rắn hơn, lạnh lùng nói.

Giản Hân Bồi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Tần Hàm Lạc, loại thái độ lạnh lùng này nàng chưa từng bao giờ thấy.

“Mình có ngày ngày đi đón người khác sau khi tan học sao? Mình có ngày ngày chạy tới căn tin của học viện của người khác để ăn cơm à? Người khác đi dạo phố mình thường xuyên đi cùng chắc? Khi người ta mua quần áo mình chẳng lẽ cũng một tắc không rời? Còn người ta thích ăn cái gì mình cũng nhớ kỹ hết à...” Ngữ khí Tần Hàm Lạc càng ngày càng lạnh như băng.

“Cậu...” Giản Hân Bồi lặng người đứng đó, không biết nói gì mới phải.

“Bồi Bồi, tự cậu nói xem, mình có đối xử với ai khác như thế không?” Tần Hàm Lạc nhìn vào mắt nàng, nghiêm túc hỏi.

“Không... không có.”

“Vậy tốt lắm. Mình vốn cũng đâu vi phạm lời hứa? Mình nào đối xử với ai khác tốt hơn đối xử với cậu đâu, vậy cậu nhắc tới những lời đó làm gì!”

“Nhưng gần đây cậu cũng không làm vậy với mình! Cậu căn bản không để ý tới mình!” Giản Hân Bồi bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Cậu...”

“Đó là bởi vì gần đây cậu có bạn trai ở bên cậu, việc này vốn là việc hán nên làm, mình để cho cậu có càng nhiều không gian và thời gian ở bên bạn trai, mình sai sao? Cho nên, đó là lý do để giờ cậu hỏi tội mình?” Tần Hàm Lạc không kiên nhẫn ngăn lời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26

Thứ ba, tiết học buổi chiều vừa kết thúc, Tần Hàm Lạc chào Trương Tử Toàn một tiếng rồi khẩn cấp lao ra khỏi lớp, vội vàng tới cổng trường, đón xe bus tới Bát Trung.

Dọc đường đi, cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nghĩ tới không biết lúc Mễ Tiểu Nhân nhìn thấy nàng sẽ thế nào thì lòng không khỏi hưng phấn, ôm chặt hộp chocolate trong lòng.

Kỳ thật chủ nhật vừa qua Mễ Tuyết Tuệ và Tần Trọng đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho Mễ Tiểu Nhân. Một nhà bốn người cùng tới một nhà hàng nổi tiếng ở thành phố A để ăn cơm, quà Mễ Tiểu Nhân nhận được là hai bộ quần áo rất đẹp và một chiếc đồng hồ. Lúc ấy Tần Hàm Lạc đã thấp giọng hỏi em hôm thứ ba muốn cô tới Bát Trung lúc nào, là giữa trưa hay buổi chiều. Mễ Tiểu Nhân nói giữa trưa Chung Thúy Nhi và một vài người bạn sẽ cùng em đi ăn ở tiệm cơm nhỏ trong trường, mấy người đó rất thích vui đùa ẩm ỹ, cho nên buổi chiều cô hẳn tới.

Xe chạy phi thường chậm, mỗi lần đến một bến, rất nhiều người lên xuống, Tần Hàm Lạc thầm sốt ruột, thỉnh thoảng giơ tay xem đồng hồ, cô nhất định phải tới Bát Trung trước giờ tự học buổi tối, nếu không chẳng những không thể ăn cơm tối với em, mà chỉ sợ ngay cả tặng quà cũng không kịp. Bát Trung tan học lúc năm rưỡi, bây giờ là đến giờ tự học. Lúc tới Bát Trung, quả nhiên đã sáu giờ hai mươi phút. Tần Hàm Lạc trầm ảo não, sớm biết thế không bằng ngồi taxi tới đây. Xuống xe, đi tới cửa bảo vệ trình báo thẻ học sinh, sau đó đi cửa hông vào, cô cúi đầu nhìn thời gian, đang chuẩn bị chạy tới kí túc xá của Mễ Tiểu Nhân thì lại cảm giác có một người đi tới trước mặt.

Đầu tháng mười một thời tiết đã hơi se lạnh, Mễ Tiểu Nhân đứng trước mặt mặc một thân quần áo thể thao màu trắng, duyên dáng yêu kiều, đôi mắt đẹp mang ý cười, có lẽ vì đứng hứng gió khá lâu nên hai má bị lạnh mà hơi ửng hồng.

“Sao em ở đây? Đợi tôi à?” Tần Hàm Lạc vừa mừng vừa lo nói.

Mễ Tiểu Nhân mỉm cười, thoát nhìn có vài phần ngượng ngùng: “Uhm, em sợ không đủ thời gian, đến ký túc xá cũng khó đi, không muốn chị mất công một chuyến.”

Tần Hàm Lạc cảm động, giữ chặt tay em, chỉ cảm thấy những ngón tay lạnh lẽo, giọng nói của cô có vài phần thương tiếc: “Em đứng đây nhờ trúng gió, cảm thì sao?” Liếc mắt lại nhìn thấy trong tay em có hai chiếc túi giấy, cũng không biết là cái gì, cô không khỏi có chút ngạc nhiên: “Ồ, em cầm gì thế?”

“Đồ ăn thôi, chẳng qua đã nguội rồi.” Mễ Tiểu Nhân chu miệng, khẽ nhún mày.

“Món gì thế? Không đủ thời gian mất, mau lên, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm.”

“Thôi khỏi, đồ ăn trong trường ăn mãi cũng chán. Hôm nay em đã hỏi lộ ông cụ bảo vệ để em đi ra ngoài một chút, ở ngoài có cửa hàng bánh nướng ngon lắm, em mất năm phút mua hai cái về đó. Đi, theo em tới chỗ này.” Mễ Tiểu Nhân vừa nói vừa kéo Tần Hàm Lạc đi.

Em kéo Tần Hàm Lạc tới bãi cỏ bên cạnh sân thể dục, trên bãi cỏ có một vài tảng đá hình thù kì quái, nhìn qua bóng loáng sạch sẽ, em ngồi lên một khối trong đó, lại ra ý bảo Tần Hàm Lạc cũng ngồi xuống.

Tần Hàm Lạc nhìn sân thể dục rộng lớn ở bên phải, lại nhìn một hàng cây cao lớn bên trái, nói: “Chỗ này thực không tệ, vì sao không thấy có ai ở đây?”

Mễ Tiểu Nhân cười đáp: “Giờ trời lạnh, ai còn đến đây nữa, lúc mới khai giảng có rất nhiều người đến đây vào giờ nghỉ.”

Tần Hàm Lạc gật gật đầu, trân trọng cầm trong tay hộp chocolate cùng quyển tư liệu ôn tập: “Sinh nhật vui về! Mười tám tuổi, giờ không phải trẻ con nữa, là thiếu nữ rồi đó.”

Mễ Tiểu Nhân nhìn cô, mỉm cười, nhận lấy món quà, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

“Em đưa tôi đến đây, chẳng lẽ không chuẩn bị mời tôi bữa cơm sao?” Tần Hàm Lạc nói đùa.

“Có mà.” Mễ Tiểu Nhân khẽ cười. Em hơi lưỡng lự, đặt món quà của mình lên đầu gối, sau đó mới đưa tay mở túi giấy đang cầm ra, đưa một chiếc bánh nướng cho Tần Hàm Lạc, còn mình cũng cầm một chiếc.

“Em mời tôi ăn cái này?” Một cơn gió thổi qua, Tần Hàm Lạc lạnh đến rớt cổ, biểu tình cũng thực khoa trương.

“Sao chứ? Ăn ngon lắm mà.” Mẹ Tiểu Nhân lắc đầu.

“Cũng phải, một lát nữa em còn phải tự học, đi gọi vài món cũng không đủ thời gian. Có điều sinh nhật ăn cái này, tôi thì không sao cả, chỉ ủy khuất em thôi.” Tàn Hàm Lạc giờ chiếc bánh lên, cắn một miếng.

Bánh nướng rất thơm, hẳn vốn ăn ngon lắm, nhưng giờ đã nguội lạnh nên hương vị bị giảm đi đôi chút. Mẹ Tiểu Nhân cắn một miếng, lại nhìn Tàn Hàm Lạc: “Hình như, hình như ăn không ngon như mọi ngày.”

“Đâu có, ăn ngon lắm” Tàn Hàm Lạc cắn từng miếng từng miếng, như thể đang ăn thứ gì ngon nhất trên đời vậy, vừa ăn vừa cười với Mẹ Tiểu Nhân. Nụ cười của cô như có sức cuốn hút kỳ dị, khiến Mẹ Tiểu Nhân có cảm giác kỳ quái, dường như chiếc bánh này ăn ngon hơn mọi lần nhiều lắm.

Nhưng chỉ một lát sau, vẻ tươi cười trên mặt Tàn Hàm Lạc liền chậm rãi cứng đờ. Chỉ đơn giản cảnh này bỗng nhiên khiến cô nhớ lại quãng thời gian học cấp 2. Những ngày ấy, mỗi khi tan học, cô và Giản Hân Bồi sẽ cùng góp số tiền tiêu vặt còn lại của mình đi mua thứ gì đó. Có một lần, trên người cả hai chỉ còn một đồng, sau đó hai người mua một cây mía, mỗi người một nửa, vừa ăn, vừa cười đùa. Thời gian ấy, cô và nàng đã từng vui vẻ như vậy, cho dù chỉ một cây mía cũng đủ đem đến niềm hạnh phúc lớn lao cho cả hai, nhưng hiện tại thì sao?

Tàn Hàm Lạc nghĩ đến đây, lòng trào dâng một cảm giác chua xót, đã bao lâu rồi chưa được vui vẻ như vậy?

Mẹ Tiểu Nhân rõ ràng cảm giác được biến hóa của cô, tạm dừng việc nhai nuốt, nhẹ giọng hỏi: “Chị sao vậy?”

“Không...không có gì.” Tàn Hàm Lạc nhớ tới hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của em, liền vội vàng dứt bỏ tạp niệm, nặn ra nụ cười tươi.

Còn năm phút nữa là đến bảy giờ, Tàn Hàm Lạc đưa Mẹ Tiểu Nhân đến trước khu lớp học, Mẹ Tiểu Nhân nhìn cô, vài lần muốn nói lại thôi.

“Tốt lắm, mau đi đi.” Tàn Hàm Lạc thúc giục.

Mẹ Tiểu Nhân vẫn không nhúc nhích, em giờ giờ hộp chocolate trong tay: “Em rất thích món quà này, bắt quá tư liệu ôn tập thì thôi, em vừa nhìn đã thấy chóng mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 27

Tàn Hàm Lạc cúp máy, Trương Từ Toàn cùng Triệu Đình vẫn đang cười hi hi ha ha ném bóng ngô vào nhau. Từ Toàn vừa né vừa hỏi: “Nghe giọng chết dờ sống dờ của mày, chẳng lẽ là điện thoại của Giản công chúa?”

Tàn Hàm Lạc ôm chặt gối ôm trong tay, không để ý tới cô, lại nói với Triệu Đình: “Má lúm đồng tiền nhỏ, đêm nay khỏi đi, ngủ lại đây cũng được.”

“Được.” Triệu Đình hơi mỉm cười, nhưng lại trả lời rất to. Em vẫn phản đối Tàn Hàm Lạc gọi mình là “má lúm đồng tiền”, vô số lần sửa lại cho đúng mà cũng không được, giờ cũng không thể không chấp nhận biệt danh này.

“Ngủ thế nào đây?” Trương Từ Toàn ngừng động tác trên tay, khăn trương hỏi, không kịp đề phòng một viên bóng ngô bay tới, trúng ngay chính giữa trán.

“Thì em ấy ngủ phòng mày, mày ngủ với tao chứ sao.” Tàn Hàm Lạc trợn mắt, lại nhìn bóng rơi dưới đất: “Trước khi ngủ thì dọn dẹp sạch sẽ cho tao.”

“Ừ.” Trương Từ Toàn vẻ mặt ôn nhu trả lời, lại cúi đầu làm bộ thẹn thùng: “Có điều...có điều tối đến mày đừng giờ trò gì với tao nha, người ta...người ta thực sự trong sáng lắm, nếu mày động tay động chân, không đứng đắn, thấy sắc đẹp lại nảy lòng tham thì hạnh phúc cả nửa đời này của người ta có thể bị hủy mất.”

“Tao khinh!”

“Kinh tòm!”

Tàn Hàm Lạc và Triệu Đình đồng thời lên tiếng.

“Cả đêm này, mọi người ngủ tư thế kappa, ai cũng không được xoay người, hừ!” Tàn Hàm Lạc vì chứng minh mình trong sạch, hung tợn nói.

“Vì sao chứ? Tiểu Lạc Lạc, ah, tao biết rồi, mày sợ tao đối mặt với mày thì mày nhìn thấy gương mặt xinh đẹp cùng dáng người xuất chúng của tao sẽ

thấy tự ti phải không? Lại hoặc là, mảy sợi thân thể thiếu nữ nóng bỏng khôu gọi này sẽ châm ngòi tâm chí không kiên định của mình, khiến mảy cảm lòng chẳngặng, phải không? Há?” Trương Từ Toàn ngẩng cao chiếc cằm tỉnh xảo, chớp chớp mắt ái muội với Tần Hàm Lạc.

“Trời ạ! Bảo tao đi chết đi, mảy một ngày không khiêu chiến với dạ dày ruột gan tao thì mảy chết à? Tao đi ngủ đây, má lúm đồng tiền ngủ ngon nhé!” Tần Hàm Lạc đứng lên, nhanh như chớp chạy về phòng mình.

Triệu Đình cười đến nỗi cằm cái chén cũng không xong, ánh mắt Trương Từ Toàn lại chuyển hướng về phía em, bắt đầu rống lên một bản tình ca: “Đôi mắt nho nhỏ, hàng lông mi dài, đó là dấu hiệu đẹp nhất của em, mỗi ngày tôi đều ngủ không được, nhớ đến nụ cười của em...”

“Hát sai rồi, là ‘má lúm đồng tiền nhỏ, hàng lông mi dài’, cái gì mà ‘đôi mắt nhỏ’ chứ.” Triệu Đình vừa cười, vừa nhịn không được vạch ra chỗ sai của cô.

“Aish, là em không biết thôi, cổ nhân ngày ấy rất kiêng kị tên húy của hoàng đế, không thể gọi thẳng tên hoàng đế, nếu không chính là phạm vào tội lớn. Giờ người hiện đại ấy à, lại kiêng kị mỹ nữ, cũng không thể gọi trực tiếp tên mỹ nữ, hoặc là biệt danh, bằng không lòng sẽ tự thấy có lỗi, cho nên ngay cả khi hát tôi cũng không dám gọi tên em.” Trương Từ Toàn nghiêm trang nói.

“Đồ hâm, mặc kệ chị, em cũng đi ngủ đây.” Triệu Đình cười mắg, cũng trở về phòng Trương Từ Toàn.

Hai cánh cửa đều khép lại, Trương Từ Toàn đứng giữa, lăm lăm một lúc lâu: “Đừng ăn cỏ gần hang, cỏ gần hang dù tươi, nhưng ăn vào sẽ xấu hổ lắm” Rốt cuộc liền đẩy cửa phòng Tần Hàm Lạc.

Giữa trưa, Tần Hàm Lạc chạy tới một siêu thị trong trường chờ mua đồ uống này nọ, cô chuẩn bị buổi chiều vừa tan học liền trực tiếp đón xe từ trường ĐH A tới thành phố B.

Mua vài thứ rồi đi, đi được một đoạn đường thì bỗng nhiên nghe được có người gọi đằng sau: “Này!” Cô sững sốt, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái ăn mặc thời trang ôm túi lớn túi nhỏ, đứng cách đó khoảng mười thước nhìn mình.

Thấy cô sững sờ, cô gái kia liền chỉ vào mấy túi đồ trong tay, ngượng ngùng cười nói: “Bạn à, có thể xách dùm mình không?”

Tần Hàm Lạc nhận ra cô gái này, là bạn học cùng lớp với Giản Hân Bồi, tên Trầm Du. Cô ít nhiều đã nghe sơ qua về cô gái này từ miệng Giản Hân Bồi cùng vài người bạn cùng lớp khác, nhà giàu có, ngạo mạn bức người, là một nàng công chúa kiêu ngạo, đánh giá cơ bản của mọi người đều là vậy. Hơn nữa, cô cũng biết, người trong phòng ký túc của Giản Hân Bồi với nàng tạo thành thể nước với lửa, mà nàng và Giản Hân Bồi bình thường cũng không thêm đếm xỉa tới nhau.

Nhưng mà, Trầm Du ôm một đồng bẩy tám túi to như vậy, quả thật có chút chật vật. Tần Hàm Lạc hơi do dự một chút, liền tiến lại, cầm giúp một nửa. Mấy chiếc túi ký thật cũng không nặng, chỉ hơi nhiều, cầm không tiện.

“Đi đâu?” Tần Hàm Lạc nghiêng đầu hỏi.

“Đến ký túc xá.” Trầm Du cảm kích nhìn cô: “Cám ơn bạn.”

Nhìn Trầm Du ở khoảng cách gần như vậy, Tần Hàm Lạc phát hiện ra kỳ thật nàng nhìn rất được, vẻ xinh đẹp của nàng khác với Giản Hân Bồi. Giản Hân Bồi là kiểu ngọt ngào, là loại công chúa bốc đồng thích làm nũng. Mề Tiểu Nhân thì thanh thuần nhưng không mất nét quyến rũ, là hình tượng cô gái nhà bên, Triệu Đình nhỏ nhắn dễ thương, lại là hình tượng cô em gái nhỏ. Trầm Du thoát nhìn thì trưởng thành hơn các nàng một chút, ăn mặc rất hợp thời trang, khuôn mặt nhỏ nhắn tỉnh xảo được trang điểm nhẹ nhàng, mặt mày lại ẩn ẩn lộ ra một cổ kiêu ngạo, kể cả khi chính miệng đang nói lời cảm ơn.

Tần Hàm Lạc không khỏi thấy buồn cười, khó trách quan hệ giữa nàng và các nữ sinh khác lại kém vậy, ai mà chịu nổi cái loại thái độ nhìn từ trên cao xuống này.

“Mình nhận ra bạn, bạn tên là Tần Hàm Lạc.” Tần Hàm Lạc đang miên man suy nghĩ, Trầm Du bỗng nhiên mở miệng nói.

“Há?” Tần Hàm Lạc nghiêng đầu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28

Trận cãi nhau buổi trưa ít nhiều ảnh hưởng đến tâm tình Tần Hàm Lạc, nhưng sau khi cô rầu rĩ không vui đặt chân đến thành phố B xong, một tin xấu còn

đáng sợ hơn đã ập đến, ông ngoại yêu dấu của cô khi kiểm tra thì phát hiện ra bị bệnh tim, đang nằm ở bệnh viện điều trị.

Lúc cô hồi rở ràng tình huống rồi vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện tốt nhất ở thành phố B thì cậu của cô, cũng chính là cháu của ông ngoại đang ở phòng bệnh với ông. Cô chỉ kêu một tiếng “cậu” rồi bỏ nhào vào bên giường nắm tay ông, nước mắt liền ào ào rơi xuống.

Ông ngoại đang nằm trên giường truyền dịch, sắc mặt thoát nhìn thập phần tái nhợt, ông hơi giơ tay lên, vuốt tóc Tần Hàm Lạc, hơi chút cố sức nói: “Cháu gái ngoan.”

“Ông, ông vào bệnh viện khi nào vậy, sao không nói cho con biết?” Tần Hàm Lạc nức nở nói.

Cậu xen vào nói thay: “Ông là sợ ảnh hưởng tới việc học của con, không để cậu nói, cũng không nói cho ba con.”

“Tiểu Lạc đừng khóc, ông không sao đâu.” Ông miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Cậu, bác sĩ nói thế nào ạ? Bệnh của ông có nặng không? Thân thể ông luôn tốt, hai tuần trước con đến thăm ông ông vẫn khỏe mạnh lắm mà, như thế nào lập tức lại...” Tần Hàm Lạc mắt rung lệ, quay đầu hỏi cậu mình.

“Bác sĩ nói bệnh tim giai đoạn đầu, không có gì đáng ngại, ở bệnh viện nằm sáu hôm là được rồi, nhưng về sau ở nhà phải điều dưỡng thân thể cho tốt, chú ý ăn uống và nghỉ ngơi, phải khống chế cảm xúc nữa.” Cậu cười trấn an cô, an ủi.

Tần Hàm Lạc hơi yên lòng, đầy cảm kích nói với cậu: “Hai ngày qua cậu vất vả rồi, hôm nay con đã tới, con sẽ ở đây chăm sóc ông, cậu cứ về nhà nghỉ ngơi đi, thứ hai còn phải đi làm, chậm trễ công tác nhiều quá cũng không tốt.”

“Nhưng thứ hai con cũng phải đi học mà.”

“Con có thể xin nghỉ.”

“Không được! Hai đứa ai cần đi làm thì đi làm, nên đến trường thì đến trường đi, ta...ta mời người chăm sóc đặc biệt là được.” Ông ngoại khe khẽ thở hắt hắt nói.

“Không cần! Con sẽ ở đây cùng ông!” Tần Hàm Lạc quật cường nói. Rồi cô ra khỏi phòng bệnh, đi trên hành lang gọi cho Trương Tử Toàn: “Tử Toàn, ông tao bị bệnh phải nằm viện, tao muốn ở đây chăm ông, mày viết hộ tao đơn xin phép rồi thứ hai đưa cho giáo viên chủ nhiệm nhé.”

“Hả? Ông bị bệnh à? Không sao chứ?” Ngờ kị Trương Tử Toàn thập phần kinh ngạc, nghe được ra cũng thực lo lắng.

“Không sao, chỉ là sắc mặt không tốt lắm, tại ngày nào cũng ở bệnh viện truyền dịch mà.”

“Nghỉ bao lâu?”

“Một tuần.”

“Có làm không vậy? Ngất mát, lâu như thế thì chỉ sợ chủ nhiệm sẽ không đồng ý đâu.”

“Mày giải thích hộ tao tình hình đi, có thể xin được bao lâu thì bấy lâu, đến lúc ấy nghĩ biện pháp sau.” Tần Hàm Lạc nhủ chặt mày, ngữ khí lo âu.

“Vậy được rồi, mày cứ chăm sóc ông đi, cũng chú ý thân thể mình đó.”

“Ừ.” Lòng Tần Hàm Lạc dâng lên một trận ảm áp, cúp máy.

Trong quán bar, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, mọi người điên cuồng vặn vẹo trên sàn. Giản Hân Bồi một tay xoa xoa huyết Thái Dương, một tay cầm ly rượu, không hiểu sao cảm thấy phiền muộn.

“Bồi Bồi, mình ra nhảy đi, ai cũng đi cả rồi.” Cố Minh Kiệt nhẹ nhàng kéo tay nàng.

“Được.” Giản Hân Bồi buông ly, cởi áo khoác, theo hắn đi ra khỏi băng ghế, nàng lập tức đi tới trước, Cố Minh Kiệt muốn kéo cũng không được, không biết nàng định làm gì, liền vội vàng đuổi theo.

Giản Hân Bồi đi được vài chục bước, nhảy lên một cái đài cao, mỉm cười, mặt hướng về phía Cố Minh Kiệt, theo tiết tấu âm nhạc bắt đầu từ từ vuốt ve mái tóc mượt như tơ của mình, thậm chí chiếc eo thon, dưới tiếng nhạc cuồng nhiệt, không coi ai ra gì tự uốn éo thân mình. Bên trong nàng chỉ mặc một bộ quần áo bó, dáng người thoát nhìn càng có vẻ yếu điệu.

Chương 30: Chương 29

Cố Minh Kiệt lấy thẻ phòng, mở cửa ra, sau đó đóng lại, thờ hồng học đặt Giản Hân Bôi lên giường. Hắn điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, sau đó nằm xuống cạnh Giản Hân Bôi, nhẹ nhàng khẽ gọi bên tai nàng: “Bôi Bôi, Bôi Bôi...”

“Uhm...” Giản Hân Bôi mí mắt nặng trĩu, không còn sức để tự hỏi, thông khổ cau mày, xoay mặt sang hướng khác.

Cố Minh Kiệt cánh tay run rẩy, bắt đầu cởi quần áo nàng, lúc này thần chí Giản Hân Bôi đã tỉnh táo một hai phần, trên người truyền đến cảm giác man mát, khiến nàng như ý thức được cái gì, theo bản năng kháng cự: “Không... đừng...” Thanh âm hàm hồ vô lực, tay lại không còn sức để giờ lên.

“Bôi Bôi, cho anh... anh đã nhìn lâu lắm rồi, xin em...” Thanh âm Cố Minh Kiệt bởi vì dục vọng cùng kích động mà khẽ run, động tác trên tay một chút cũng không ngừng, đến khi cơ thể tuyết trắng hoàn mỹ không tì vết kia lộ ra trước mặt, hắn liền như thể một tên con trai lần đầu tiên tiếp xúc thân thể con gái, đầu “âm” một tiếng, chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân như muốn phun ra... thật đẹp... nàng thật đẹp...

Hắn vội vàng cởi quần áo ra, mê loạn điên cuồng hôn nàng, da thịt nàng, bóng loáng nhẵn nhụi, hắn vừa hôn môi, vừa thì thào: “Ah, Bôi Bôi... Bôi Bôi... anh yêu em”

Thân thể Giản Hân Bôi bởi vì những nụ hôn cùng sự vuốt ve của hắn mà cũng hơi phản ứng, nàng tựa hồ có phần không thích ứng được cảm giác tê dại ần ần truyền đến từng đợt kia, muốn mở to mắt để nhìn xem phát sinh chuyện gì, nhưng mí mắt hình như mang sức nặng ngàn cân. Miệng nàng khẽ ní non, thân thể như muốn né tránh, nhưng mà, hết thảy đều phí công.

Hô hấp của Cố Minh Kiệt dần trở nên gấp gáp, dục vọng như ngọn lửa thiêu đốt, thiêu đốt khiến trái tim hắn sôi trào, trong lòng lúc này chỉ có một ý niệm mãnh liệt trong đầu, đó là hoàn toàn chiếm được cô gái xinh đẹp đáng yêu trước mặt này.

“Bôi Bôi, anh muốn em...” Thanh âm hắn bởi vì dục vọng mà trở nên trầm thấp, như cầu xin thì thầm bên tai Giản Hân Bôi.

“Hâm Lạc... cậu không để ý tới mình.” Thanh âm Giản Hân Bôi gần như không thể nghe thấy, giống như lộ ra vô cùng vô tận ủy khuất, làm lòng người ta chua xót.

Cố Minh Kiệt ngẩn ra, hơi phần nộ nói: “Bôi Bôi, giờ chỉ có hai người chúng ta, là thế giới của đôi ta, đừng nhắc tới tên người khác nữa, anh muốn em thoải mái tận hưởng quãng thời gian của đôi mình, anh muốn em nhớ kỹ đêm nay!”

Trán hắn đã lấm tấm mồ hôi, thanh âm trở nên khàn khàn: “Bôi Bôi, cho anh, được không?”

“Ah...” Giản Hân Bôi thống khổ rên rỉ một tiếng, liếm liếm đôi môi khô khốc. Cố Minh Kiệt lại coi hành động này như ngầm đồng ý, lấy tay chống người, chậm rãi tiến vào thân thể nàng, cảm giác ấm áp kia, khiến hắn kích động đến cơ hồ muốn roi nước mắt.

Giản Hân Bôi chỉ cảm thấy thân thể mình đau đớn như bị xé rách làm đôi, nàng rên rỉ đầy thống khổ, đầu óc bị cảm giác đau đớn mãnh liệt kích thích khiến cho thanh tỉnh không ít. Nàng cố gắng mở to mắt, nhìn thấy lại là khuôn mặt hơi vạm vỡ vì kích động của Cố Minh Kiệt.

“Anh... đồ khốn.” Trong nháy mắt, nàng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều ngữ khí vốn mang theo ý trách cứ mãnh liệt lại nghe thật hữu khí vô lực, thành ra giống như tình nhân bất mãn làm nũng. Nàng cố sức nâng tay lên đẩy thân thể Cố Minh Kiệt, nhưng lại bị hắn dễ dàng chụp lấy nắm chặt trong tay.

“Bôi Bôi... sớm hay muộn chúng ta cũng sẽ tới bước này, em yên tâm, anh sẽ rất dịu dàng.” Cố Minh Kiệt dùng thân thể, chờ nàng thích ứng, ngữ khí hắn nghe thực ôn nhu, cũng rất thành khẩn: “Bôi Bôi, chúng ta là người yêu, anh yêu em, anh thực sự yêu em, đừng từ chối anh, bộ dáng lúc em khiêu vũ trên đài hôm nay thật sự đẹp đến mê người, vừa nghĩ đến dáng vẻ ấy, anh liền chịu không nổi...” Hắn lộn xộn nói.

Giản Hân Bôi sắc mặt thống khổ, nước mắt từng giọt từng giọt tuôn rơi, chất cồn làm cho thần chí của nàng lại một lần nữa mơ hồ, đầu óc mê muội, mê muội, nhưng là nàng muốn khóc, bởi vì nàng rất đau, rất đau...

Cố Minh Kiệt thương tiếc lau đi nước mắt nàng, cũng rút cuộc không thể nhẫn nại, hắn cử động hạ thân, bắt đầu ra vào bên trong cơ thể nàng.

Theo động tác của hắn càng ngày càng kịch liệt, Giản Hân Bôi đau đớn phát ra tiếng nức nở mơ hồ, trên người có thêm sức nặng của một người khiến nàng không thở nổi, hạ thân lại truyền đến cảm giác đau đớn sắc nhọn, khiến nàng không thể chịu nổi, hai tay nàng chỉ có thể bắt lực kháng cự.

“Xin anh... đừng mà, đau quá...” Nàng cúi đầu đau đớn khóc xin.

“Ngoan, sẽ ổn thôi mà.” Cố Minh Kiệt vừa thở hổn hển vừa an ủi, lại ra sức cử động. Dưới sự kích thích của chất cồn cùng cảm nhận, Giản Hân Bôi thể nhưng lại hôn mê, Cố Minh Kiệt lại vẫn hăng hái rong ruổi trên cơ thể nàng.

Cùng lúc đó, Triệu Văn Bác lại mở máy xe, vừa tìm kiếm vô mục đích trên đường, vừa lo lắng gọi cho Tần Hàm Lạc: “Tôi gọi điện hỏi thăm mấy đứa bạn rồi, cô ấy cùng đám Cố Minh Kiệt com nước xong liền đi ra bar uống rượu vui đùa. Tôi mới gọi người vào đó tìm, nhưng không thấy! Hơn nữa, bên

Viện Thể thao nói đám Cố Minh Kiệt và Lí Sâm đều không về trường.”

“Tôi mới gọi cho Vương Nha Nha, nàng nói Bồi Bồi cũng không về ký túc.” Tần Hàm Lạc đứng trước phòng bệnh, xuyên qua tấm kính thủy tinh nhìn ông ngoại nằm trên giường, lòng vụn vặt lo lắng.

“Đề tôi tới nhà cô ấy xem!” Triệu Văn Bác phiền muộn nói.

“Đừng! Nếu cậu ấy không về nhà, bác Giản sẽ lo lắng!” Tần Hàm Lạc lập tức gạt bỏ ý tưởng này của hắn.

“Vậy phải làm sao bây giờ?! Cô ấy không nghe máy, còn tắt điện thoại, nếu là vì chuyện lần trước mà còn ghét tôi thì cũng thôi, nhưng nhờ đâu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?!”

Tần Hàm Lạc cắn cắn môi, vụn vặt hối hận vì vừa rồi không nghe điện thoại của nàng, nếu không phải ông ngoại bị bệnh thì giờ cô cơ hồ muốn lập tức trở về thành phố A. Cô vừa day day trán, vừa nói với Triệu Văn Bác, lại như an ủi mình: “Không sao đâu, Cố Minh Kiệt ở bên cô ấy, hẳn là không có việc gì...”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 30

Hàm Lạc...Hàm Lạc, Giản Hân Bồi co rúm thân mình, hốc mắt cay xè, tối hôm qua, điều nàng nhớ rõ ràng nhất chính là mình đã gọi cho Tần Hàm Lạc, nhưng lại bị tắt máy, sau đó...sau đó uống thêm vài ly rượu, còn về những chuyện tiếp theo lại rất mơ hồ, tiếp đó là đau đớn, đau đớn...

Không biết vì cái gì, nàng bỗng nhiên sợ Tần Hàm Lạc biết chuyện này, tuy quan hệ giữa cả hai gần đây không hiểu sao trở nên bế tắc, nhưng không ai hiểu Tần Hàm Lạc hơn nàng. Ngay cả khi cô thường xuyên cười nhạo việc này, nhưng tính cách cô thực ra lại giống ba mình Tần Trọng ở một số phương diện, bảo thủ mà truyền thống. Nàng nhớ rõ không biết lần nào, khi thảo luận đến đề tài đêm đầu tiên, Tần Hàm Lạc từng nghiêm trang nói với nàng: “Bồi Bồi, mình hi vọng lần đầu tiên của cậu có thể trao cho người đáng giá cho cậu gửi gắm hạnh phúc cả đời.”

Nghĩ đến đây, nàng chớp lấy chiếc lắc bạc trên tay, lặng im òa khóc ở băng ghế sau. Nàng thích Cố Minh Kiệt, nhưng lại không muốn phát sinh chuyện như vậy. Tuy năm nay đã hai mươi tuổi, nhưng đối với lần đầu tiên của mình, nàng luôn nghĩ sẽ rất thuần khiết đẹp đẽ, nàng hy vọng sẽ là ở trong một bầu không khí lãng mạn, cùng với người mà mình yêu thương, ở trên chiếc giường mà hai người có thể ngủ cả đời...mà không phải giống như tối hôm qua. Cố Minh Kiệt thực sự khiến nàng thất vọng...

Mà giờ nhớ tới Tần Hàm Lạc, lại sợ khiến cô thất vọng, thậm chí, sợ cô giận...Không biết vì sao, trực giác nói cho nàng biết, Tần Hàm Lạc sẽ vì việc này mà nổi giận.

Đến Nhất Trung, nàng trả tiền xuống xe, lúc xoay người đi về phía nhà mình, lại phát hiện một chiếc xe màu bạc đỗ trên con đường cách đó không xa, nàng không khỏi dừng cước bộ.

Triệu Văn Bác mở cửa xe, đi đến trước mặt nàng, sau đó dừng lại, khuôn mặt hắn thoát nhìn lo lắng mà tiêu tụy, hai mắt hằn tơ máu, thoát nhìn như một đêm không ngủ.

“Anh tìm em cả đêm, lái xe điên cuồng đi tìm, còn thiếu điều tìm đến nhà em, vì thế, lúc rạng sáng anh đứng chỗ này chờ, anh nghĩ, mặc kệ em ở đâu thì hẳn em cũng sẽ về nhà.” Hắn bình tĩnh nhìn nàng, thanh âm trầm thấp.

Giản Hân Bồi cúi đầu nhìn mặt đất: “Anh tìm tôi làm gì?”

“Hàm Lạc nói khuya hôm qua em gọi cho cô ấy, cậu ấy ở thành phố B có việc, nên bảo anh gọi cho em, sợ em có việc gì quan trọng.”

“Cô ấy gọi cho anh?” Giản Hân Bồi liền lập tức ngẩng đầu.

“Em khóc?” Triệu Văn Bác không trả lời nàng, lại hỏi ngược lại.

Giản Hân Bồi quay đầu sang một bên, tận lực nhẹ nhàng bằng quơ nói: “Tôi qua đi uống rượu với một đám bạn, đau đầu, cho nên...”

“Là thế sao?” Sắc mặt Triệu Văn Bác trở nên tái nhợt, thanh âm run run nói.

“Anh tìm tôi, sao không gọi điện thoại?” Giản Hân Bồi cảm thấy chột dạ, nhìn không được nói sang chuyện khác.

“Chính vì gọi điện nên mới lo lắng đến vậy. Anh gọi mãi gọi mãi, cuối cùng...điện thoại tắt, lúc rạng sáng ba bốn giờ anh còn gọi cho Hàm Lạc, cô ấy

cũng gấp đến sắp chết luôn!” Triệu Văn Bác nhìn vào mắt nàng.

Giản Hân Bồi ngẩn ra, lấy điện thoại ra, định bật lên, ngẫm nghĩ rồi lại bỏ vào túi: “Ồ trong quá bar nên không nghe thấy, sau đó điện thoại hết pin nên tự động tắt. Xin lỗi, khiến anh lo lắng.” Nàng cúi đầu, câu “xin lỗi” này nghe ra là phát ra từ tận tâm can.

“Nếu uống rượu thì đầu chắc khó chịu lắm, mau về nhà tắm nước nóng, sau đó nghỉ ngơi cho tốt đi.” Triệu Văn Bác cúi đầu, ngữ khí vẫn thực dịu dàng.

“Xin...xin lỗi, khiến anh cả đêm không ngủ, anh...cũng mau về nghỉ ngơi đi.” Giản Hân Bồi gian nan nói, đối với người con trai si tình trước mặt này, lần đầu tiên nàng sinh ra loại áy náy sâu sắc như thế, điều này khiến tâm tình nàng vốn u ám lại càng thêm trầm trọng, nàng cảm thấy mình như sắp không thở nổi.

“Ừ, vậy anh đi.” Triệu Văn Bác mấp máy môi, quay đầu, tạm dừng một chút, rốt cục vội vội thêm một câu tối nghĩa: “Trên cổ có...dấu, đừng thắng cổ áo khoác lên đi, đừng để cho hai bác thấy được.” Nói xong liền sai bước đi về phía xe mình.

“Rầm” một tiếng, cửa xe bị đóng lại thật mạnh, rốt cuộc nhìn không được chưa xót trong mắt, hần biết, cô gái mà hần vẫn yêu sâu đậm từ lúc còn học trung học, tối hôm qua đã trở thành người phụ nữ của người khác, đây là loại tư vị khiến người ta khó có thể chịu nổi đến mức nào chứ? Hần bỗng nhiên rất muốn khóc lớn một trận.

Giản Hân Bồi bị lời hần nói làm cho giật mình đứng tại chỗ, hồi lâu sau mới kéo chặt áo khoác, chậm rãi đi vào cổng lớn Nhất Trung, nàng không quay đầu nhìn Triệu Văn Bác, nhưng mà đối với chàng trai này, giờ khắc này nội tâm tràn ngập cảm kích sâu sắc, nàng bắt đầu hối hận vì trước kia đối xử với hần quá phẫn bao nhiêu lần.

Lúc này, nàng chỉ muốn chạy nhanh về nhà, thời tiết rất lạnh, trong lòng còn lạnh hơn, chỉ có nhà mới có thể làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31

Sáng chủ nhật, Cố Minh Kiệt tâm tình phức tạp trở về ký túc của Viện Thể thao, dù trong lòng vẫn còn sót lại một tia hưng phấn, nhưng cảm xúc lo lắng sợ hãi vẫn chặt chẽ của vậy.

Trong phòng có mấy người vẫn đang ngủ, có người đã nấu mì ăn rồi, đại khái là chuẩn bị ra ngoài, vừa thấy hần về, một nam sinh lập tức hứng thú tiến lại: “Kiệt soái, tối hôm qua ông không về ngủ nhì...”

Cố Minh Kiệt tức giận trừng mắt liếc hần: “Sao? Không về không được à?”

“Ha ha! Đương nhiên được, có điều, tối hôm qua ông cùng đi với Giản mỹ nữ mà, thấy sao? Có tin tức phản chấn lòng người gì muốn báo cáo một chút không?”

“Đi đi, mặc kệ ông!” Cố Minh Kiệt đi thẳng đến giường mình, bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị lên giường ngủ.

“Vừa về đã ngủ ngay à? Hay là đêm qua mệt quá?” Nam sinh kia cười đầy tò mò.

Cố Minh Kiệt còn chưa kịp trả lời, nam sinh lăm miệng giường bên đã thò đầu ra: “Từ khi ông có bạn gái tới giờ chưa đêm nào không về ký túc cả, ha ha, rõ ràng là có gì xảy ra mà, mau mau khai ra đi!”

Tên còn lại hòa theo: “Đúng thế, không có gì xảy ra thì ông đúng là không phải đàn ông! Nói mau nói mau, tối qua rốt cuộc thế nào?!”

Mấy người tranh nhau nói, Cố Minh Kiệt nhìn không được rên rỉ, nằm ngửa trên giường.

Rốt cục Tần Trọng cũng biết tin ba vợ mình sinh bệnh, lập tức xin trường cho nghỉ, ruột gan như lửa đốt đi tới thành phố B. Ông ngoại nhìn thấy hần tuy sắc mặt không tốt đẹp gì, nhưng cũng không phản đối hần ở lại. Một ngày sau, Mễ Tuyết Tuệ dù bận trăm công nghìn việc cũng xin phép nghỉ để tới, như một cô con gái bình thường tận tâm chăm sóc ông cụ lúc tuổi về già. Bởi vì trước đó đã có hảo cảm với Mễ Tiểu Nhân, hơn nữa Mễ Tuyết Tuệ lại chu đáo cẩn thận, tuy quan hệ của ông với Tần Trọng không được cải thiện, nhưng thật ra ở chung với Mễ Tuyết Tuệ lại thật phần hòa hợp.

Rất nhanh, dưới sự đồng lòng ép buộc của ba người, Tần Hàm Lạc không thể không về thành phố A để tiếp tục học.

Trương Tử Toàn thấy bạn mình trở về, có vẻ cực kì vui vẻ, mấy ngày qua ở một mình trong căn hộ kia thật quá mức lạnh lẽo. Cô trước tiên quan tâm hỏi

một đồng câu hỏi về tình hình ông ngoại, sau đó gọi Triệu Đình, cùng tới một nhà ăn nhỏ trong trường gọi vài món, mời Tần Hàm Lạc ăn cơm.

“Chăm sóc ông mấy ngày, trông mày gầy đi không ít.” Trương Tử Toàn vừa nói, vừa gấp đồ ăn vào bát cô: “Trưa cứ ăn tạm ở đây đã, tối chị đây sẽ dẫn mày đi ăn vài món ngon.”

Tần Hàm Lạc cảm kích cười cười, yên lặng ăn.

“Tao vốn vừa gọi cho Triệu thiếu rú tới ăn cơm, nhưng hắn nói buồn ngủ. Hàm Lạc, mấy ngày qua bắt gặp hắn trên đường, cứ cảm thấy thần sắc hắn không giống ngày thường, thoát nhìn dường như lòng đầy tâm sự. Hôm nay tao gọi hắn, cả nửa ngày cũng không thấy phản ứng gì.” Trương Tử Toàn kỳ quái nói.

“Chính là cậu công tử bạn của hai người mà em gặp ngày đó sao?” Triệu Đình mỉm cười ngọt ngào: “Lần trước không phải anh ta dẫn theo bạn gái sao, nói không chừng là do người ta cãi nhau với bạn gái thôi.”

“Không phải đâu.” Tần Hàm Lạc cau mày, trầm ngâm nói: “Thật ra... thật ra tao cảm thấy, với tính cách của Triệu thiếu thì hắn không có khả năng buông bỏ Bồi Bồi nhanh như vậy được. Mấy hôm trước, uhm, mấy hôm trước...” Nói tới đây lại dừng lại.

Trương Tử Toàn kinh ngạc hỏi: “Mấy hôm trước làm sao?”

“Không có gì.” Tần Hàm Lạc miễn cưỡng cười. Tối hôm đó khi cô gọi điện thoại cho Triệu Văn Bác, hắn liền điên cuồng gấp gấp tìm kiếm Bồi Bồi, hiển nhiên lòng vẫn chưa buông bỏ nàng.

Trương Tử Toàn thấy cô không nói, liền hiểu được có thể có gì khó nói rõ thành lời, liền thoải mái cười, nói với Triệu Đình: “Haizz! Chuyện của người khác chúng ta không cần để ý nhiều vậy làm gì, ăn đi ăn đi, đừng lãng phí tiền của tôi.”

Tối về đến nhà, Tần Hàm Lạc mời một ngã xuống sofa, ôm lấy bả vai mình.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 32

“Hân Bồi, Cố đẹp trai lại đứng dưới lầu chờ cậu kìa, không phải hai người cãi nhau đấy chứ? Sao nhẩn tâm vậy, ngày ngày người ta tới đón cậu đi ăn, vậy mà cậu lại chui trong phòng không ra.” Vương Nha Nha đẩy cửa phòng, khó hiểu nhìn Giản Hân Bồi nằm trên giường.

Giản Hân Bồi xoay người, mệt mỏi nói: “Không muốn ăn.”

“Cậu biến thành tiên à? Hôm qua cũng không thấy cậu ra ngoài ăn, này, cậu không khỏe chỗ nào à?” Vương Nha Nha khó hiểu.

Lời nói còn chưa dứt, điện thoại trong ký túc lại vang lên, Vương Nha Nha vội chạy ra nghe, Giản Hân Bồi liền xoay người bật dậy, thốt lên: “Đừng tiếp!”

“Sao vậy? Cố đẹp trai gọi tới à?” Vương Nha Nha hiểu ra.

Giản Hân Bồi không nói gì. Mấy ngày nay nàng đều tắt di động, nhưng mỗi ngày Cố Minh Kiệt lại gọi cả chục cuộc tới ký túc xá, nàng vì không muốn ảnh hưởng tới bạn học nên đã lên rút dây cấm ra, nhưng hôm nay không biết ai đã cắm vào.

“Aish! Hân Bồi, hai ngày nay cậu đều như vậy, ai cũng cảm thấy kỳ quá đó. Tớ cảm thấy Cố đẹp trai rất tốt với cậu mà, dịu dàng săn sóc. Một cô gái mà tìm được một người bạn trai như vậy thì thật là quá có phúc mà. Cho dù giữa người yêu có cãi nhau gì, giận dỗi là chuyện bình thường, nhưng cũng không nên làm quá. Đi xuống đi, ăn một bữa cơm, rồi sau đó cái gì cũng đều ổn cả. Nhìn bộ dáng cậu như thế, tớ cũng cảm thấy rất khó chịu.” Vương Nha Nha khuyên nhủ.

Giản Hân Bồi lộ ra nụ cười chua xót, nàng làm cách nào có thể khiến Vương Nha Nha hiểu được tâm tình mình lúc này đây? Nghĩ lại, mấy ngày qua mình ở ký túc xá thái độ rất khác thường, khó tránh khiến bạn bè thấy kỳ quái, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đành nói: “Được rồi, tớ đi ăn cơm vậy.”

Wương Nha Nha cười cười, vỗ vỗ vai nàng: “Thế mới phải chứ.”

Giản Hân Bồi mới vừa ra khỏi khu nhà liền nhìn không được nhũ mày, phản xạ có điều kiện lấy tay che ánh mắt trời chói mắt. Mấy ngày qua nằm lì trên giường, nàng dường như đã không còn quen với thứ ánh sáng chói chang bên ngoài này.

Đứng ở nơi đó, đợi cho bản thân thích nghi một chút, khi lần nữa mở mắt ra, đập vào mắt là một khuôn mặt đẹp trai lại hơi tiêu tụy trước mặt.

“Bồi Bồi, rốt cuộc em cũng chịu ra.” Thanh âm Cổ Minh Kiệt run nhè nhẹ, đôi con ngươi tối sẫm ánh lên ý cầu xin.

“Không phải tôi đã nói mấy ngày nay đừng tới tìm tôi sao.” Giản Hân Bồi quay đầu qua một bên, thần sắc cực kì lạnh lùng. Nói thật, nàng thật sự không biết nên đối mặt với Cổ Minh Kiệt thế nào, trong lòng là thất vọng, thậm chí căm hận, nhưng mà, dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra, dù sao bọn họ là người yêu, dù sao.....

Nàng là con gái, nỗi giận đau lòng vài ngày, rồi nên thế nào đây? Chia tay sao? Cả đời không thêm đề ý tới hân?

“Anh không kiềm chế được mà đến tìm em. Bồi Bồi, tha thứ cho anh.” Cổ Minh Kiệt cầu xin: “Anh đối với em là thật lòng, anh yêu em. . . Tha thứ cho anh lần này được không?”

Ánh mắt Giản Hân Bồi không nhìn hân, lại thấp giọng nói: “Tôi đối rồi. . .”

“Vậy mình đi ăn đi, đến căn tin số 2 nhé, không phải em thích ăn cá ở đó sao?” Cổ Minh Kiệt mừng rỡ.

Căn tin số 2, đã lâu rồi chưa tới, Hàm Lạc, lâu rồi nàng chưa gặp, nhưng mà. . .nhưng mà nơi đó có cả Triệu Văn Bác. Nàng nhớ tới tình cảnh sáng hôm ấy, không khỏi có chút nao núng, nhưng cước bộ lại không kiềm chế được mà bước về hướng đó.

Thế nào Cổ Minh Kiệt cũng không nghĩ tới, trên đường đi căn tin số 2 lại đụng phải oan gia ngõ hẹp là Triệu Văn Bác, mà chuyện xảy ra sau đó càng làm cho hân vô cùng xấu hổ, hối hận cả đời.

Triệu Văn Bác đứng trước mặt hân, hai mắt đỏ bừng hung hăng trừng mắt với hân khoảng mười giây, sau đó không nói một lời kéo tay Giản Hân Bồi đi qua bãi cỏ bên cạnh, phần nộ nói: “Bồi Bồi, em còn ở bên tên đê tiện này làm gì chứ!”

Cổ Minh Kiệt đuổi sát theo, đưa tay ngăn hân lại: “Mày muốn gì?”

“Tao muốn gì á?! Tao muốn dạy cho thằng khốn nạn như mày một bài học! Thằng cầm thú đê tiện! Tao phải cho mày một bài học, về sau biết đường mà tôn trọng phụ nữ!” Triệu Văn Bác hung tợn nói, bỗng nhiên dùng sức vung một cú đấm thẳng vào cằm Cổ Minh Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 33

“Rầm” một tiếng, Cổ Minh Kiệt đá văng cửa phòng ký túc, vọt tới trước một chiếc giường, nam sinh ngồi trên giường còn chưa kịp phản ứng đã bị hân túm áo, sau đó cái mũi bị trúng một quyền thật mạnh, cái mũi vừa xót vừa đau, chất lỏng ấm áp màu đỏ tươi không ngừng chảy ra.

Nam sinh kia thảm thiết kêu lên, phản ứng lại, dùng sức giãy khỏi tay hân, kêu lên: “Kiệt soái, ông điên à?! Sao lại đánh tôi!”

Cổ Minh Kiệt mắt đỏ bừng lại lần nữa xông lên, áp chặt hân lên giường: “Mày thằng miệng rộng ba hoa, hôm qua mày đi sang phòng khác thêm mắm dặm muối nói linh tinh cái gì?! Há?!”

Lúc này đúng giờ nghỉ trưa, vài nam sinh khác đều ở trong phòng, kinh ngạc vài giây rồi vội vàng tiến lại tách hai người ra: “Đây là sao vậy? Kiệt soái, xảy ra chuyện gì?”

“Mày hỏi hân đi! Đêm đó bọn mày ép hỏi chuyện giữa tao và Bồi Bồi, tao chỉ nói vài câu, kết quả là hân lại đi phòng khác thêm mắm dặm muối kể với đám tiểu Cao cùng Phong ca, truyền ra ai cũng biết. Triệu Văn Bác nói chuyện này cho Bồi Bồi, Bồi Bồi cô ấy liền chia tay tao! Cô ấy chia tay với tao rồi!” Cổ Minh Kiệt thở hắt ra, vẻ mặt thập phần kích động.

Mấy người nghe xong, đều hai mắt nhìn nhau, một người nói: “Thế cũng hơi quá, loại chuyện này thảo luận trong ký túc là được rồi, truyền ra ngoài như vậy, nữ sinh nào chịu nổi?”

“Tôi. . .bởi vì tiểu Cao rất hứng thú với cô ấy, cứ hỏi chuyện tình của hai người, tôi liền. . .liền. . .” Nam sinh giường bên cạnh vừa lấy giấy lau mũi, vừa lùi lại.

“Cho nên cái gì mày cũng nói với hân! Còn nói xấu xa như vậy! Há?! Tao kể với mày như thế khi nào?!” Cổ Minh Kiệt rống giận xông lên, làm bộ như muốn đánh, mấy người liền vội vàng giữ chặt hân lại.

“Các anh em, các anh em, đều bình tĩnh một chút đi!” Ký túc xá trưởng vội vàng nói: “Cùng một phòng cả, đừng làm cái chuyện động tay động chân thế, truyền ra ngoài cũng không hay. Lần này Đại Đầu hơi quá phận, có điều Kiệt soái à, ông từ từ giải thích với Giản mỹ nữ đi, có nam sinh nào không nói

vài lời này đó ở ký túc xá đâu. Vấn đề là Triệu Văn Bắc lại cố ý lợi dụng điểm này để chia rẽ hai người mà thôi. Giản Mỹ Nữ là cô gái kiêu ngạo lại sĩ diện, đương nhiên không chịu nổi, có điều, ông đã làm thế, cô ấy thế nào cũng sẽ không thật sự vì việc này mà trở mặt với ông đấy chứ? Con gái thời nay, có mấy người không ở chung với bạn trai đâu, không phải chỉ nói vài câu thôi sao? Nếu như vậy mà cũng muốn chia tay, vậy thì cứ chia tay thì hơn. Không sao đâu, qua đợt này sẽ ổn mà.” Hân vỗ vỗ vai Cố Minh Kiệt an ủi.

“Không phải, không phải! Tôi thấy cô ấy... lần này cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi đâu.” Cố Minh Kiệt suy sụp ngồi trên giường, nghĩ tới biểu tình căm hận của Giản Hân Bồi lúc nãy, liền cúi đầu, thống khổ vùi mặt vào lòng bàn tay.

“Nghe nói hôm thứ sáu Cố Minh Kiệt ra khỏi trường bị người ta đánh cho một trận, đánh đến mặt mũi bầm dập, còn phải đến bệnh viện khám.” Trong quán bar nhà Triệu Văn Bắc, Trương Tử Toàn khề lặc ly rượu, cười như không cười nói.

“Thế à? Còn có chuyện này sao?” Triệu Văn Bắc ngửa người tựa vào sofa, chậm rãi đổ thứ chất lỏng màu hổ phách vào miệng, không chút để ý nói.

“Ít già vờ thôi, Triệu thiếu.” Trương Tử Toàn liếc hân: “Chỉ có quý mới tin việc này không phải do ông làm.”

“Tôi chỉ hận không thể đánh cho hân tàn tật cả đời!” Triệu Văn Bắc siết chặt chiếc ly thủy tinh trong tay, oán hận.

“Ai nha, thôi quên đi, dạy dỗ hân một trận là được rồi, ông thật sự muốn gây ra tai nạn chết người chắc? Chỉ sợ lần này đánh hân ông sẽ gặp phiền toái mất, nếu hân một lòng muốn trường xử lý tình hình thì ông phải cẩn thận chút...”

Triệu Văn Bắc gờ hai tay: “Chúng có đâu?! Một lòng muốn trường xử lý cái gì? Thứ sáu tôi đã sớm lái xe về nhà, đâu liên quan tới tôi?” Hân “hừ” một tiếng thật mạnh: “Nếu tôi không học trường này thì tôi đã chính tên súc sinh đó đến chết rồi!”

“Tôi nói này, kỳ thật lần này ông cũng xung động quá, cần gì phải nói cho Giản công chúa biết việc đó chứ. Lần này cô ấy chịu kích thích nặng nề, giờ ngày nào Hàm Lạc cũng tới tìm mà người ta đều tránh không chịu gặp kìa.” Trương Tử Toàn nhũn nhũn nói.

“Tôi không nói cho cô ấy thì cô ấy sẽ rời Cố Minh Kiệt chắc? Tôi cũng hết cách mà, vì cái gì nữ sinh mấy người lại thích vẻ bề ngoài đến vậy chứ! Cố Minh Kiệt chính là tên mặt trắng lỗ mũi! Cô ấy lại coi là hoàng tử!” Triệu Văn Bắc cầm giận uống cạn một chén, một lát sau, đôi mày hiện ra vẻ sầu lo, lại nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, bình thường cô ấy rất kiêu ngạo, mà chuyện này lại khiến cô ấy khó lòng chấp nhận nổi, cho nên nhất thời không có biện pháp đối mặt với bạn bè như chúng ta thôi, qua một thời gian là sẽ ổn, kỳ thật, việc này cũng không có gì quá, không phải lỗi của cô ấy, ít nhất, trong lòng tôi cô ấy vẫn như trước kia.

“Thật sao? Ông thật sự nghĩ như vậy?” Trương Tử Toàn thực kinh ngạc, bình tĩnh nhìn hân.

“Thật!” Triệu Văn Bắc thở dài thật mạnh, đặt mạnh chén rượu lên bàn: “Cô ấy là người con gái đầu tiên tôi yêu, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì trong lòng tôi cô ấy đều vĩnh viễn tốt đẹp như vậy.”

Trương Tử Toàn lắc lắc đầu, Giản Hân Bồi thật sự nên lựa chọn Triệu Văn Bắc làm bạn trai, nếu như vậy, có lẽ Tần Hàm Lạc sẽ dễ chịu hơn nhiều.

“Nhắc tới Hàm Lạc, cuối tuần vì sao cô ấy lại tới thành phố B, cũng không cùng chúng ta tới đây giao lưu cảm tình.” Triệu Văn Bắc bất mãn nói.

“Không phải đã nói ông ngoại cô ấy sinh bệnh, cô ấy phải đi thăm sao.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34

Kì nghỉ đông, trường ĐH A trở nên vắng vẻ. Nơi sân ga, Tần Hàm Lạc đi tiễn Trương Tử Toàn cùng Triệu Đình và một vài bạn học chơi khá thân. Các nàng ôm nhau, cười nói đến lúc khai giảng sẽ gặp nhau thế nào, rồi lúc nghỉ đông sẽ liên lạc ra sao.

“Thật ra, tao hơi lo cho mày.” Trương Tử Toàn nghiêng đầu, nghiêm trang nhìn Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc ngăn ra, rồi lại lắc đầu thấp giọng nói: “Tử Toàn, tao không sao.”

“Aish, tao lo mày nhớ tao quá thôi.” Trương Tử Toàn đưa tay gõ lên đầu cô.

Tần Hàm Lạc sờ sờ đầu, nhin không được cười khổ, mà hứng thú để đầu vỗ mồm cũng chẳng có. Trương Tử Toàn ôm cô, nhẹ nhàng thì thầm: “Thật ra tao vẫn hy vọng mày có thể cách xa Giản công chúa một chút, bởi vì như thế, mày có lẽ sẽ đỡ khổ hơn, nhưng kì nghỉ đông này tao lại hy vọng mày có

thể tới gần nàng, sưởi ấm cho nàng, bởi vì lần này tao cũng thấy đau lòng thay cho nàng.”

“Tao hiểu.” Yết hầu Tần Hàm Lạc như bị cái gì chặn lại. Trương Tử Toàn buông cô ra, cười vẫy tay, xoay người lên xe.

Ra khỏi nhà ga, Tần Hàm Lạc thờ dài một hơi, tới gần? Ám áp? Tử Toàn cũng biết mà, vừa nghĩ một cái là Bồi Bồi liền tới nhà bà ngoại, nàng cố ý trốn tránh mọi người. Cô căn bản không biết làm thế nào mới có thể tới gần nàng.

Bồi Bồi, rốt cuộc cậu muốn trốn tránh mình tới khi nào? Cô nhìn bầu trời xám xịt phương xa, miệng thì thảo.

Sau khi ĐH A được nghỉ không lâu thì Bát Trung cũng được nghỉ. Chuyện đầu tiên Mễ Tiểu Nhân làm khi về là đổi phòng với Tần Hàm Lạc.

“Máy tính vẫn đặt ở đây à?”

Nụ cười thanh tân xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân xưa tan đi không ít lo lắng trong lòng cô.

“Đương nhiên, mọi thứ đều không đổi, chỉ đổi chủ mà thôi. Em rất rộng rãi mà, mọi thứ trong phòng em em cũng đều không mang lại đây.” Mễ Tiểu Nhân dựa vào chiếc gối lớn, cười đầy vẻ đắc ý.

“Được được, em nói thế nào thì cứ làm thế ấy đi, cùng lắm thì tôi chạy vào phòng em nghịch máy tính.” Trong mắt Tần Hàm Lạc mang theo một tia cung chiều.

“Ê!”

“Ê cái gì mà ê? Gọi chị gái! Không lẽ phép!” Tần Hàm Lạc vừa xoay người đi chuyển con chuột, xem đám Trương Tử Toàn có ơ không, vừa ngửi khí hung hăng nói.

“Chị gái cái đầu ý!” Mễ Tiểu Nhân cầm cái gối đập lên lưng cô: “Chị đúng là mặt dày mà, rõ ràng lúc trước đã nói không nhắc tới việc ‘chị gái’ này nữa, hừ!”

“Vây em cũng không thể cứ kêu tôi thế được...” Tần Hàm Lạc cầm lấy gối đặt qua một bên, buồn cười nói.

“Được, vậy gọi chị là Tần Hàm Lạc được không? Có điều, tên chị thực khó đọc, Tần Hàm Lạc Tần Hàm Lạc...” Em nhún đôi mi thanh tú, liên tục kêu vài tiếng.

Đúng lúc Mễ Tuyết Tuệ bung quýt vào phòng cho chị em hai người, vừa nghe được những lời này liền nhin không được trách cứ: “Tiểu Nhân, sao con lại gọi Hàm Lạc như vậy, nghe ra cái gì.”

Mễ Tiểu Nhân nhìn bà, không lên tiếng.

“Đi Mễ.” Tần Hàm Lạc cầm một quả quýt trên tay bà, bóc vỏ, lấy một miếng bỏ vào miệng: “Thực ngọt!”

“Ngọt thì ăn nhiều một chút.” Mễ Tuyết Tuệ tuy trách cứ con gái mình, nhưng thấy hai người ở chung thập phần hòa hợp, cũng cảm thấy lòng an ủi, đặt khay trái cây xuống, lại đi ra ngoài.

Tần Hàm Lạc đi tới bên giường ngồi xuống, kéo tay em qua, đặt một nửa quả quýt vào, cười nói: “Sao? Bị nói một câu liền không vui?”

“Làm gì có.” Mễ Tiểu Nhân hơi bĩu môi, biểu tình cũng thực buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35

“Cậu nói...cậu nói cậu có thai?” Ngay người hỏi lâu, Tần Hàm Lạc mới gian nan hỏi ra những lời này.

Giản Hân Bồi thấp giọng nói: “Mình không dám khẳng định, nhưng...nhưng hình như là vậy.” Nàng không dám nhìn về mặt Tần Hàm Lạc, nước mắt lại thế nào cũng không dừng được.

“Cậu đã nói chuyện này cho Cố Minh Kiệt chưa?” Một lát sau, Tần Hàm Lạc lại hỏi.

“Sao mình có thể nói cho hắn, mình...mình không bao giờ muốn nhìn thấy hắn nữa! Cả hai đã chia tay rồi!” Vừa nghe đến cái tên này, Giản Hân Bồi lập

tức ngẩng đầu, vẻ mặt trở nên thập phần kích động.

Tần Hàm Lạc nhìn nàng, im lặng không lên tiếng, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Hàm Lạc, giờ cậu... chán ghét mình lắm phải không?” Giản Hân Bồi nhìn cô, thanh âm tràn ngập thống khổ.

“Không có! Đừng nghĩ linh tinh!” Tần Hàm Lạc cau mày, phiền não nói. Cô hít sâu vài cái, dùng sức lắc lắc đầu, khiến cho mình tỉnh táo lại. Cắn chặt răng, tiến lên, nâng khuôn mặt Giản Hân Bồi lên, lau đi nước mắt cho nàng, trịnh trọng nói: “Bây giờ cậu về nhà nghỉ ngơi cho mình, ngày mai... mai mình đưa cậu tới bệnh viện kiểm tra! Không phải sợ, cũng đừng cho bất kì ai biết việc này, hiểu không?”

“Sau này... cậu sẽ không để ý tới mình nữa phải không? Cậu đã nói... cậu ghét loại con gái không biết tự trọng như thế.” Giản Hân Bồi không đáp lời cô, lại bình tĩnh nhìn cô, cố chấp chờ câu trả lời.

“Trong đầu cậu nghĩ cái gì thế?!” Tần Hàm Lạc bắt đầu dī thờ dài, nắm tay nàng: “Bên ngoài rất lạnh, về nhà ngủ trước đã, được không? Mình sẽ cùng cậu đối mặt với chuyện này. Sẽ không ghét bỏ cậu, cũng sẽ không không quan tâm tới cậu, được chưa?”

“Thật sao?” Giản Hân Bồi hai mắt đầm lệ mông lung nhìn cô.

“Thật.”

Giản Hân Bồi lại ôm chặt lấy Tần Hàm Lạc: “Hàm Lạc, đêm nay cậu có thể ở bên mình không? Mình... lòng mình rất khổ sở, cũng sợ lắm. Cậu tới nhà mình được không?”

Tần Hàm Lạc do dự không lên tiếng.

“Xin cậu...” Giản Hân Bồi gục trên vai cô, khe khẽ nức nở.

Bức rèm của một căn phòng trên tầng bốn bị kéo mạnh gây ra một tiếng “xoẹt”. Mễ Tiểu Nhân xoay người, tận lực không thềm nghĩ tới màn vừa nhìn thấy nữa, nhưng lòng em dường như hơi thất lại, đau nhói. Em nhìn căn phòng toàn màu lam cùng trắng, một khắc trước còn sung sướng vì có được, nhưng lúc này, em lại không thể nào cao hứng nổi.

Cô gái kia là ai, rốt cuộc nàng là ai?

Sáng sớm, Tần Trọng vừa ăn bữa sáng, vừa cau mày nói: “Hàm Lạc, tối qua con lại nửa đêm nửa hôm chạy tới nhà bác Giản ngủ hả? Trước kia còn nhỏ, không hiểu chuyện thì thôi, giờ con và Bồi Bồi vẫn còn như vậy, không sợ quấy rầy nhà bác Giản nghỉ ngơi à.”

“Tối qua con không gặp họ.” Tần Hàm Lạc có chút chột dạ nói. Cô uống một ngụm sữa, hơi trầm ngâm một chút, lại nói tiếp: “Ba à, di Mễ, có chuyện con muốn bàn bạc với hai người. Một người bạn học của con và Bồi Bồi hôm qua mới gọi tới, cực lực rủ bọn con tới Hải Nam chơi, con... con muốn đi.”

“Cái gì? Sắp đến lễ mừng năm mới rồi, còn đi chơi cái gì?” Tần Trọng lập tức tỏ vẻ phản đối.

“Hải Nam? Không tệ, mùa đông đi du lịch tới đó rất thoải mái. Tiểu Nhân, con cũng có thể đi chơi cùng Hàm Lạc.” Mễ Tuyết Tuệ thật ra lại cực kì tán thành.

Tần Hàm Lạc nghe được Mễ Tuyết Tuệ ủng hộ, vốn đang vui vẻ, vừa nghe được bà bảo Tiểu Nhân cùng đi, lòng lập tức khẩn trương, lại cũng hòng khó nói ra lời phản đối. Đúng lúc đang sốt ruột, lại nghe Mễ Tiểu Nhân lạnh lùng buông một câu: “Con không có hứng đi.” Khối đá trong lòng cô mới rơi xuống.

“Con muốn đi bao lâu?” Tần Trọng thấy Mễ Tuyết Tuệ đồng ý, cũng không có ý kiến gì.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 36

Vì sao lại gọi điện thoại? Giản Hân Bồi ôm chặt chần, con đau quặn từ chỗ sâu trong bụng lan tràn từng đợt, nàng nhủ chặt mày, răng cắn sâu môi dưới, đầu óc tựa hồ cũng trở nên trì độn.

“Đau lắm à?” Tần Hàm Lạc ý thức được thuốc tê dần mất tác dụng, thanh âm liền trở nên khản trương.

“Minh... mình cũng không biết vì sao lại gọi cho cậu, chỉ là... thời điểm ấy ý nghĩ mờ mịt, bỗng nhiên nhớ đến cậu, nhưng cậu lại không nghe máy.” Giản Hân Bồi ừm khuất nhìn cô, ngón tay túm chặt chăn, bàn tay nắm quá chặt đến nỗi trắng bệch.

Tần Hàm Lạc kéo ghế đến bên giường, đưa tay bao lấy những ngón tay lạnh như băng của nàng, giống như trao cho nàng thêm chút ấm áp. Cô trầm mặc hồi lâu, lại hỏi: “Nếu... nếu không phải Cố Minh Kiệt ở ký túc xá nói những lời đó, cậu có chia tay với hắn không?”

“Minh... không biết.” Giản Hân Bồi lắc đầu, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Thì ra là vậy, Bồi Bồi chung quy là thích Cố Minh Kiệt, cho nên mới trao bản thân cho hắn, nhưng mà, Cố Minh Kiệt sau lại ăn nói lỗ mãng khiến nàng thất vọng cùng xấu hổ, dưới con tức giận nên mới chia tay. Cô vốn nghĩ đêm đó có ân tình gì, giờ xem ra là do mình cả nghĩ mà thôi.

Tần Hàm Lạc vốn đang muốn hỏi xem một lúc sau tắt máy đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt thống khổ lại tái nhợt của Giản Hân Bồi, cô thật sự không đành lòng hỏi tiếp. Huống chi người ta bạn trai bạn gái ở bên nhau, tắt máy vốn là chuyện bình thường, cô hỏi nhiều như vậy làm gì. Cô tức giận nghĩ, một đốm lửa hy vọng bởi vì vụ điện thoại kia mà dấy lên liền vụt tắt.

“Được rồi, cậu nằm nghỉ đi.” Một lát sau, Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng nói.

“Cậu đi đâu?”

“Minh chơi game thôi.”

“Cậu... đừng đi.” Trong ánh mắt Giản Hân Bồi mang theo vài phần cầu xin.

“Minh sẽ không đi.” Tần Hàm Lạc quay người, thống khổ, bức bối, ám ức, đau lòng, phần nộ đủ loại cảm xúc quay cuồng trong lòng, lại không cách nào phát tiết. Cô bắt đầu không buồn nói một lời cầm cùi chơi game.

Giản Hân Bồi ngoan ngoãn nằm xuống, chỉ cần có Tần Hàm Lạc trong căn phòng này, nàng liền cảm thấy an tâm thần kỳ. Nàng nhìn bóng dáng cô, thân thể cùng tinh thần dần dần thả lỏng, cảm giác đau đớn cũng dần trở nên mơ hồ.

Màn đêm lại bao phủ thành phố A.

Tần Hàm Lạc chơi game suốt cả buổi chiều, bả vai đã hơi đau nhức, cô theo bản năng vươn vai, ánh mắt lại vẫn không chớp nhìn chăm chăm màn hình. Đang sau cô, là cô gái mà cô đã yêu suốt bao năm, vừa yêu lại vừa đau lòng nàng, nhưng hiện tại cũng hận nàng. Cô hận nàng yêu cái tên con trai lỗ mãng vô đạo đức kia, hận nàng không thương tiếc chính bản thân mình!

Cô cắn răng, thậm chí không muốn quay đầu liếc nhìn Giản Hân Bồi một cái, nhưng trong lòng, lại vẫn lo lắng, khản trương, vừa chơi game lại vừa chú ý đến từng động tác nhỏ của nàng, thậm chí có thể nghe được cả tiếng hô hấp đều đặn rất nhỏ kia.

Hơn tám giờ, cũng nên đi ra ngoài mua đồ ăn về. Tần Hàm Lạc nhìn thời gian trên máy tính, nhẹ nhàng hít một hơi, thoát game. Cô lên Baidu tìm kiếm, nhanh chóng đánh xuống một hàng chữ, nhìn kỹ kết quả, sau đó đóng trang web. Nhẹ nhàng dời khỏi ghế, quay lại nhìn Giản Hân Bồi đang ngủ say, thật cẩn thận mở cửa phòng đi ra ngoài.

Ban đêm ở thành phố A vẫn náo nhiệt ồn ào như trước. Tần Hàm Lạc đi giữa đám người, tâm tình có chút muốn tự ngược đãi, tận tình cảm thụ cơn gió đêm rét thấu xương, khuôn mặt cô rất nhanh bị gió thổi đến chết lạnh, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác thống khoái.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 37

Sau một tuần, thân thể Giản Hân Bồi cũng hồi phục kha khá, sắc mặt thoát nhìn tốt hơn không ít, Tần Hàm Lạc cũng nhẹ nhõm hơn, hôm nay cùng Giản Hân Bồi xách túi du lịch trở về nhà.

Tần Trọng thấy hai người trở về, chỉ tùy tiện hỏi vài câu, Mễ Tuyết Tuệ lại rất hứng thú, hỏi đã đi những đâu, sao không chụp bức ảnh nào, có món gì ăn ngon. Tần Hàm Lạc vội vàng trả lời vài câu cho có lệ, sau đó liền nói mệt, muốn tắm rửa rồi trở về phòng.

Thoải mái tắm nước nóng một phen, sau đó đổi một bộ quần áo sạch sẽ thoải mái, tinh thần của cô cuối cùng cũng được thả lỏng. Thời gian một tuần qua, cô gần như không đêm nào ngủ được yên ổn, lúc tối khi Giản Hân Bồi ôm cô, cảm xúc đau lòng cùng tự trách không cách nào xua đi nỗi, lắng nghe tiếng hít thở của nàng, cả đêm liền mất ngủ. Hiện tại điều cô muốn làm nhất chính là vui mình vào chăn ấm, ngủ một giấc say sưa.

Cô đang nằm trên giường, chần trùn lên đầu, cửa lại vang lên hai tiếng “cốc cốc”. Tần Hàm Lạc giật mình: “Mời vào.”

Mễ Tiểu Nhân đẩy cửa tiến vào, nhìn cô một cái, lại khép cửa lại. Em hai tay khoanh trước ngực, lưng tựa lên cửa, chiếc cằm tình xảo hơi ngẩng, như thể có gì muốn nói.

“Tiểu Nhân, làm sao vậy? Tôi đang chuẩn bị đi ngủ đây.” Tần Hàm Lạc đôi mắt khép hờ, một bộ không có tinh thần.

“Tôi bây giờ em cũng không biết thì ra chị cũng nói dối, hơn nữa nói dối lại như thật, mặt không đôi sắc.” Mễ Tiểu Nhân hơi trào phúng nói.

“Cái gì... có ý gì?” Tần Hàm Lạc hơi biến sắc.

“Hai ngày trước Thúy Nhi kéo em qua ĐH A chơi, ĐH A vẫn là giấc mộng của cậu ấy.” Mễ Tiểu Nhân nhàn nhạt nói: “Ngày đó, cậu ấy thấy một người đi ra từ siêu thị. Chị có biết, cậu ấy có ấn tượng rất sâu về chị không?”

ĐH A, siêu thị... thần sắc Tần Hàm Lạc càng trở nên xấu hổ, một hồi lâu không nói được gì.

“Tôi... tôi nói dối.” Trầm mặc hồi lâu, Tần Hàm Lạc cúi đầu nói.

“Vì sao?” Mễ Tiểu Nhân nhìn cô, không biết vì cái gì, em thực sự không thích chứng kiến một mặt này của Tần Hàm Lạc. Em rất rất dễ bụng, ngay cả em mà Tần Hàm Lạc cũng nói dối.

“Tiểu Nhân, van xin em đừng hỏi nữa được không?” Tần Hàm Lạc đưa tay cào cào mái tóc, đôi mày nhíu chặt lại: “Tôi... tôi không có ý, tôi cũng không thích gạt người, nhưng lần này, tôi thật sự có điều khó nói.”

Biểu tình của cô thoát nhìn phi thường thống khổ, Mễ Tiểu Nhân bị dáng vẻ của cô làm cho hoảng sợ. Em nhìn cô một hồi lâu, mới khẽ thở dài: “Được rồi, em không hỏi nữa, nhìn chị mệt mỏi quá, đi nghỉ đi.”

“Tiểu Nhân, em... em trách tôi sao?” Tần Hàm Lạc nhìn em xoay người, bỗng nhiên ngẩng đầu, khăn trương hỏi.

“Chị quan tâm em nghĩ thế nào về chị sao?” Mễ Tiểu Nhân khựng lại, nhẹ giọng nói.

“Tôi rất quan tâm.” Tần Hàm Lạc chân thành đáp.

“Em mặc kệ lần này vì lý do mà chị nói dối mọi người, nhưng mà... em hy vọng lần sau chị đừng tùy tiện nói dối, bởi vì em không thích người không thành thật.” Mễ Tiểu Nhân nói xong câu này liền đẩy cửa ra ngoài, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại sau lưng.

Tần Hàm Lạc ngơ ngác nhìn cửa, bỗng nhiên ảo não rên rĩ một tiếng, ngã xuống giường.

Vài ngày sau, Mễ Tiểu Nhân về quê thăm bà nội, Tần Hàm Lạc muốn đi theo lại bị em từ chối.

“Vì sao chứ? Em không muốn tôi đi cùng?” Tần Hàm Lạc khó hiểu nhìn em, trong lòng ần ần cảm giác không thoải mái.

“Em muốn.” Mễ Tiểu Nhân nhìn vào mắt cô, trầm mặc một lát mới nói: “Nhưng mà, lần này vẫn thôi đi, về sau có cơ hội sẽ lại đi.”

Cuối cùng em vẫn đi một mình, Tần Hàm Lạc vừa bất an, cũng có chút bất đắc dĩ, nghỉ lại, vẫn không có ý đi theo, cô vẫn không quá yên lòng về Giản Hân Bồi. Cô hiện tại ngày nào cũng tới nhà Giản Hân Bồi, bởi vì hai người đã nhất trí với nhau nên nói cái gì, nên ba mẹ Giản Hân Bồi đều nghĩ mấy bữa trước các nàng đi Hải Nam du lịch, không hề biết chuyện đã xảy ra trên người Giản Hân Bồi. Bọn họ thấy Tần Hàm Lạc, vẫn vui vẻ yêu thương như trước, luôn giữ cô lại ăn cơm, có vài lần cô muốn từ chối, nhưng hầu như cô sẽ vì ánh mắt chờ mong của Giản Hân Bồi mà ở lại, có điều cũng không ngủ lại.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 38

Thời gian chuyển qua năm mới, có thể rất nhiều người đều có cảm giác chung là lại thêm một tuổi, ít nhiều có chút phiền muộn, nhưng mà, mọi thứ lại bắt đầu một lần nữa, những nỗi đau xót cùng không vui trong năm cũ, chúng ta đều hy vọng có thể thoải mái gỡ xuống, bắt đầu một trang mới. Chúng ta lòng mang theo một chút phiền muộn, mà càng nhiều là mong mỏi cùng khát khao đi đón một năm mới.

Tối hôm ba mươi, lúc mười một giờ năm mươi phút, Giản Hân Bồi mặc quần áo thật dày, mạo hiểm gió tuyết, chạy tới dưới một dãy nhà, nhìn lên cửa sổ tầng bốn tối đen như mực. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng đượm nỗi nhớ nhung đến gần như thành kính. Lúc mười hai giờ, ngón tay nhanh chóng ấn trên bàn phím di động, soạn một tin nhắn gửi về nơi xa. Gió lạnh căm căm thổi quét qua mặt, ần ần đau đớn, nàng ngẩng đầu, một bông tuyết rơi vào mắt, thực đau thực đau, chất lỏng ấm áp liền trào ra từ hốc mắt.

Hy vọng ba và mẹ thân thể khỏe mạnh, hy vọng Hàm Lạc vĩnh viễn ở bên mình.

Nàng nhắm mắt lại, khuôn mặt đầy nước mắt, dưới đáy lòng thầm ước nguyện vọng cho năm mới. Mọi đau xót cùng nhục nhã của năm trước khiến nàng cảm thấy nghĩ lại mà sợ, vạn phần mệt mỏi.

Chỉ mong hết thấy đều có thể theo năm mới này bắt đầu lại một lần nữa.....

Học kỳ hai của ĐH năm thứ ba.

Thời tiết vẫn rét lạnh, nhưng trong trường lại ồn ào náo nhiệt, bởi vì đám học sinh thanh tân tuổi trẻ trở về mà cả khu trường lại khôi phục sinh khí mạnh mẽ.

Trương Tử Toàn vừa lăm nhăm đi xuống lầu vừa kể với Tần Hàm Lạc một vài chuyện về kỳ nghỉ đông đi đến nhà họ hàng chúc tết, vừa đi ra cổng lớn Viện Văn học, đang nói liền im bặt.

Giản Hân Bồi đang đứng ở cửa, hơi mỉm cười nhìn hai người, càng chính xác mà nói, là nhìn Tần Hàm Lạc. Vừa thấy hai nàng đi ra, liền đến bên Tần Hàm Lạc, tự nhiên khoác tay cô.

“Lạnh thế này, tôi đây chờ mình làm gì? Bị cảm thì sao?” Tần Hàm Lạc khẽ nhún mày, ngữ khí lại thập phần ôn nhu.

“Chờ được mà, mình không lạnh.” Ngữ khí Giản Hân Bồi lại hơi mang theo ý làm nũng.

Tần Hàm Lạc không nói gì, lại đưa tay sửa lại khăn quàng cổ cho nàng. Trương Tử Toàn tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, kì nghỉ đông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết? Hai người này trước ánh mắt của công chúng lại không coi ai ra gì mà thân mật tự nhiên như một đôi tình nhân vậy.

Đến lúc này Giản Hân Bồi mới chú ý tới sự tồn tại của Trương Tử Toàn, mỉm cười, chào cô, ngữ khí so với ngày trước cũng thân mật hơn rất nhiều. Trương Tử Toàn lại không hiểu ra sao, không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Tần Hàm Lạc.

Cảm giác được ánh mắt của Trương Tử Toàn, Tần Hàm Lạc lại giống như né tránh, cười nói: “Văn Bác vừa gọi điện đến, bảo tối mời chúng ta đi ăn lẩu, đi mau thôi, đừng để hân chờ.” Cô lại thăm thở dài. Từ sự kiện lúc kì nghỉ đông kia xong, cô và Giản Hân Bồi ít nhiều trở nên thân mật hơn dĩ vãng. Giản Hân Bồi như thể không muốn rời xa cô, thường thường mỗi một động tác nhỏ giữa hai người đều khiến cô có cảm giác như hai người đang yêu nhau vậy. Trong lòng cô thực ngọt ngào, cũng thực hưởng thụ loại cảm giác này. Nhưng mà, cô cũng không thể không tỉnh táo nhắc nhở chính mình, Giản Hân Bồi chính là bởi vì chuyện kia, bị tổn thương mà trở nên yếu ớt, cho nên mới ý lại cô như thế, nàng vẫn coi cô chỉ là người bạn tốt nhất mà thôi.

Trương Tử Toàn ghen một bụng nghi vấn, thấy ánh mắt Tần Hàm Lạc né tránh mình, âm thầm dậm chân, dọc đường đi vẫn tính toán xem tới đến nên làm cách nào mới moi được từ miệng Tần Hàm Lạc ra toàn bộ những chuyện mà cô không biết.

Trong một quán lẩu ở ngoài trường học, Triệu Văn Bác đã sớm chờ ở đó, bởi vì Giản Hân Bồi cũng tới cho nên hắn đã đổi đi đổi lại tới mấy bộ quần áo, cuối cùng quyết định vẫn nên đơn giản chút, trên người mặc một chiếc áo len màu đen bằng lông dê, ở ngoài là một chiếc áo vét tông màu trắng, rồi một chiếc quần bò, một đôi giày thể thao, cả người thoát nhìn trông sáng sủa, lại cực kì có tinh thần.

“Ồ, một kì nghỉ đông không gặp, Triệu thiếu lại đẹp trai lên không tí nhì, chẳng lẽ mới đi Hàn Quốc về?” Trương Tử Toàn vừa thấy bộ dáng ăn mặc chỉnh tề của hắn liền nhin không được trêu ghẹo.

Triệu Văn Bác thấy Giản Hân Bồi, mặt hơi đỏ lên, nhất thời dĩ nhiên quên cãi lại. Nhưng thật ra Tần Hàm Lạc lại cười mắng: “Tử Toàn miệng mày cũng hơi quá đó nha, Triệu thiếu diện mạo rất xứng đáng đứng hàng top ở ĐH A chúng ta mà.”

Trương Tử Toàn ngồi xuống, lấy chiếc đũa liên tục gõ bàn: “Tôi muốn ăn lẩu dê, phải gọi một đĩa thật lớn thật lớn, dù sao ăn của nhà tư bản, không ăn thì phí, không ăn thì phí.”

“Có có, tôi gọi cả rồi, thịt bò thịt dê thịt heo, thịt gì cũng có.” Triệu Văn Bác liên tục gạt đầu, đáp lời Trương Tử Toàn, ánh mắt lại nhìn Giản Hân Bồi: “Tôi gọi mấy món rồi, mọi người thích ăn gì thì giờ gọi thêm đi.”

“Có thịt người không? Đã lâu không nếm qua, thực nhớ loại hương vị này.” Trương Tử Toàn nghiêm trang nói.

Triệu Văn Bác nhất thời không nói gì, Tần Hàm Lạc cười dài nhìn Trương Tử Toàn, ánh mắt ý vị thâm trường. Trương Tử Toàn lên hưng hăng đáp một bước lên đôi giày thể thao hai màu xanh trắng mới mua của cô, khiến cô đau lòng đến vội vàng lấy giấy lau.

Giản Hân Bồi đang nhìn Triệu Văn Bác gọi món gì đó, lại không chú ý tới một màn này, nàng khẽ cười nói: “Văn Bác, anh gọi đủ cho đến năm sáu người

ăn rồi, em không gọi gì nữa đâu.”

Nụ cười của nàng vẫn quyến rũ như trước, lúc này lại có thêm vài phần điềm tĩnh, Triệu Văn Bác ngây ngốc nhìn nàng: “Ừ, em nói đủ thì là đủ.” Hắn đứng lên, bắt đầu rót nước trái cây cho ba người, mà chính hắn dĩ nhiên cũng phá lệ uống nước chanh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 39

Trương Tử Toàn cầm một túi bông ngô, nằm trên sofa vừa ăn vừa xem tivi. Tần Hàm Lạc đặt chìa khóa lên bàn, rót một ly nước lạnh, ừm ực tu một hơi cạn sạch.

“Làm sao vậy? Mặt nhăn nhó thế, không phải vừa rồi đưa mỳ nữ về sao?” Ánh mắt Trương Tử Toàn vẫn dán chặt vào tivi.

“Không có gì.” Tần Hàm Lạc gác chân lên mặt bàn, một tay chống đầu, mắt cũng nhìn vô tuyến.

“Nói!” Trương Tử Toàn lập tức ngồi dậy: “Bình thường mày giả bộ không có việc gì kiểu thế, tao liền biết chắc chắn mày có vấn đề. Nói đi, mày và Giản công chúa xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, cậu ấy chia tay với Cố Minh Kiệt, việc này mày cũng biết, giờ cậu ấy thân mật với tao hơn một chút cũng chẳng có gì lạ cả.”

“Cái gì mà không lạ, rõ ràng rất kỳ quái mà! Tao hỏi mày, có phải hai người đến với nhau không?”

“Cái gì?!” Tần Hàm Lạc như thể nghe được chuyện gì không thể tin được, nhìn cô nói: “Mày cũng nghĩ thái quá đi, tao với cô ấy là không có khả năng.”

“Thôi đi.” Trương Tử Toàn bĩu môi: “Thành thật kể ra, kì nghỉ đông đã xảy ra chuyện gì? Mau nói cho tao biết.”

Tần Hàm Lạc cướp lấy gói bông trong tay cô, ném một viên vào miệng, bộ dáng như không muốn nói gì:

“Này, chúng ta có phải bạn bè không?”

“Đương nhiên.”

“Chuyện gì tao cũng đều nói cho mày, mày cũng biết tao rất quan tâm tới chuyện tình cảm của mày mà, lần này lại giấu diếm tao, mày thực không có tình nghĩa.”

Không phải thế, mà là... chuyện Giản Hân Bồi tới bệnh viện, cô vĩnh viễn không muốn nói cho bất kì ai cả, đó là chuyện khiến Bồi Bồi tổn thương sâu sắc nhất. Tần Hàm Lạc thở dài thật sâu: “Tử Toàn, đừng hỏi nữa, được không? Trước kia tao cũng rất thân với Bồi Bồi mà, lần này chính bởi vì nàng chia tay cho nên mới quần quai mày hơn chút thôi. Tao với người ta cũng không phát sinh chuyện gì đặc biệt cả.”

“Được rồi, không hỏi nữa.” Trương Tử Toàn thấy cô chân thành như thế, liền nhún vai, tiếp tục nằm xuống, ôm gối ôm vào ngực: “Chia tay cũng tốt, Cố Minh Kiệt dám nói chuyện đó ở ký túc xá của hắn, thực không hay chút nào, tên ngu ngốc họ Triệu kia tốt hơn hắn nhiều, mày đi khuyên Giản công chúa đến với Văn Bác đi.”

“Tao khuyên thế nào đây?” Tần Hàm Lạc nghĩ tới giờ Cố Minh Kiệt đang ở một mình với Giản Hân Bồi, nói không chừng còn có khả năng sẽ làm lành với nhau, vừa đau lòng vừa phẫn nộ: “Đương nhiên tao cũng tán thành cho nàng và Văn Bác, nhưng ai có thể làm chủ chuyện tình cảm của nàng được. Mày nữa, mày còn muốn tao đi khuyên, lúc ăn lẩu chính mày còn phá đám, đem chuyện hắn có bạn gái nói ra thế. Mày rõ ràng cũng biết hắn qua lại với cô gái kia chỉ vì muốn thu lại trái tim từ trên người Bồi Bồi, khiến bản thân đỡ đau khổ thôi mà.”

“Tao biết tao biết, còn biết kế hoạch đó của hắn thất bại.” Trương Tử Toàn biện giải: “Nhưng không phải là do tao thấy mày và Giản công chúa ngọt ngào tình tứ, tưởng mày chân thành kiên định nên Giản công chúa đã đẩy lên ngọn lửa tình với mày đấy chứ! Tao lúc ấy là giúp Triệu thiếu, miễn cho hắn về sau càng thống khổ, ai biết mày lại nói mày và Giản công chúa không có gì.”

Tần Hàm Lạc bắt đầu đi lắc đầu, đứng dậy: “Quên đi, tao đi tắm đây.”

“Còn sớm mà, nói chuyện một lát nữa đã, cùng lắm thì chúng ta không nói chuyện có liên quan đến tình cảm nữa.” Trương Tử Toàn còn chưa dứt lời, đi động của Tần Hàm Lạc đã vang lên.

Tần Hàm Lạc lấy đi động từ túi ra, nhìn gần hai mươi giây, sau đó mở cửa phòng, vung tay một cái, đi động liền tự do bay trong không trung, rót lên giường. Cô mở tủ quần áo, lấy đồ ra, băng qua phòng khách vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 40

Trong lớp, Tần Hàm Lạc hai tay nâng má, tinh thần hoảng hốt, Trương Tử Toàn thỉnh thoảng nhìn cô, đang chuẩn bị viết tờ giấy đưa qua, hỏi xem có phải thân thể cô có chỗ nào không thoải mái không thì giáo sư trẻ tuổi dạy môn “văn học hiện đại” đang giảng bài bỗng nhiên dừng lại.

“Tần Hàm Lạc, nhân vật đại biểu cho Tân Nguyệt Phái ngoài Tử Chí Ma ra còn có người nào nữa?”

Tần Hàm Lạc ngồi tại chỗ, không chút động tĩnh, Trương Tử Toàn liền vội vàng lấy khuỷu tay huých một cái, cô lập tức bừng tỉnh, thấy giáo sư đang nhìn mình, liền lập tức nhận ra chắc chắn hẳn đang hỏi mình gì đó, vội vàng đứng lên, tay để thẳng hai bên hông.

Một trận trầm mặc, vị giáo sư nam đeo mắt kính kia nhìn cô, không có ý lặp lại câu hỏi. Trương Tử Toàn lòng thầm sốt ruột, mà cô tỉnh lại ngồi ngay bên cạnh, dưới ánh mắt giáo sư có thể nhìn thấy cho nên không tiện nhắc. Trương Tử Toàn ngẫm nghĩ, nắm úp sấp lên bàn, sau đó dùng thanh âm thật nhỏ nói ba chữ “Văn Nhất Đa”.

Tần Hàm Lạc không nghe rõ, nhưng ánh mắt giáo sư nhìn cô chằm chằm, làm cô xấu hổ vô cùng. Cô đành ngẩng đầu lên căng da đầu nói ra điều mình đoán được: “Bạc Nhất Ba.”

Đáp án của cô lập tức khiến Trương Tử Toàn cười ngặt, bằng tốc độ nhanh nhất cầm lấy một quyển sách che mặt.

Một tràng cười vang lên, hơn nửa thanh âm của Ninh Surong là chói tai nhất.

“Cái gì?!” Giáo sư kinh ngạc đến nỗi tròng mắt như sắp rớt cả ra, hắn dùng tay đẩy gọng kính: “Bạc Nhất Ba dĩ nhiên lại trở thành thi nhân của Tân Nguyệt phát? Chúng ta đang giảng về văn học hiện đại chứ không phải lịch sử.”

Lúc này cuối cùng Tần Hàm Lạc cũng hiểu được giáo sư đang hỏi gì, xấu hổ đến nỗi chỉ hận không thể tìm được cái hố nào để chui xuống. Mọi người ước chừng đều đoán được cô không nghe rõ câu hỏi, mà hai cái tên này có chút đồng âm, nên thành ra đọc nhầm tên người khác, ai nấy cười ngặt nghẽo, không khí trong phòng bỗng trở nên vui tươi.

“E hèm!” Giáo sư đằng hắng, nghiêm túc nói: “Tần Hàm Lạc, lần sau đi học chú ý vào.”

“Này! Lỗi tai mày có vấn đề à, Văn Nhất Đa lại nghe thành Bạc Nhất Ba.” Từ lớp học đi ra, Trương Tử Toàn nhìn không được cản nhắc: “Mày có nghe tiếng cười còn khó chịu hơn gà mái đẻ trứng của Ninh Surong không? Tao quả thực chỉ hận không thể xé quyển sách của mình ra, sau đó vo tròn lại nhét vào cái mồm rộng kia để cô ta cảm niệm. Nhưng mà sau, nhìn trang giấy trắng tinh bóng láng, tao thật không đành lòng làm bẩn chúng nó, cho nên vẫn nhìn xuống.”

“Ah, quả đúng là dọa người mà.” Tần Hàm Lạc nhìn không được lấy tay che mặt.

“Mày nói xem cả buổi hôm nay nghĩ gì vậy, ngồi đó mà tâm thần không yên.” Trương Tử Toàn tạm thời bỏ qua một bên lòng phần nộ với Ninh Surong, trên mặt lại lộ ra nụ cười tươi.

“Tao...” Tần Hàm Lạc cắn môi, do dự một chút nói: “Tao nói với mày, mày...mày đừng có cười tao.”

“Chuyện gì mà trịnh trọng thế, nói đi nói đi.” Trương Tử Toàn lập tức hứng thú, khoác tay lên vai cô.

Tần Hàm Lạc hơi đỏ mặt, ấp a ấp úng nói: “Tao...tao định nói với Bồi Bồi tao thích cô ấy.”

“Oa!” Trương Tử Toàn hú lên quái dị, đôi mắt tròn tròn: “Tao không nghe lầm đấy chứ?”

“Không có, tao đang nói nghiêm túc mà!”

“Hôm nay mày ăn gan hùm mật gấu à? Bỗng nhiên lại trở nên có dũng khí như vậy?” Trương Tử Toàn vẫn vẻ mặt không tin nổi.

“Tao thật sự không chịu nổi nữa, mỗi ngày đều cảm thấy sống không bằng chết, ở gần cũng khó chịu, cách xa cũng khó chịu, đơn giản là trái tim chết lặng luôn rồi, lên đoạn đầu đài thể nào cũng thống khoái hơn chịu lắng trị.”

“Mày đúng là thấy chết không sờn nha.” Trương Tử Toàn nhìn cô như thể vừa quen biết, cao thấp đánh giá cô cả nửa ngày, trên mặt bỗng nhiên lộ lên một nụ cười sáng lạn, vỗ vỗ vai cô: “Không sai, suy nghĩ mãi mười mấy năm cuối cùng cũng thông, chị mày sẽ ủng hộ tinh thần cho mày vô hạn! Thế nào?”

Muốn tao giúp mày đưa ra chủ ý gì? Kế hoạch A, kế hoạch B, kế hoạch C, chờ ngày mai tao nghĩ ra rồi sau đó mày từ từ chọn, được không?”

“Ha ha, tốt.” Tần Hàm Lạc thấy nụ cười của cô, cảm xúc khẩn trương trong lòng hơi chút dịu đi.

“Đừng sợ, cả đời một người chắc chắn sẽ bị từ chối một hai lần, chẳng quản người đó có ưu tú hay không.” Trương Tử Toàn như thể biết cô nghĩ gì, khoác vai cô, tiếp tục đi: “Nếu thành công, vậy đương nhiên tốt nhất. Nếu thất bại, vậy còn có tỷ tỷ đây ở bên cạnh mày mà, chị đây sẽ giúp mày chữa lành vết thương, con người luôn phải trải qua vấp ngã mới có thể trưởng thành được. Cho nên, mặc kệ là nói theo phương diện nào thì đây đều là chuyện tốt cả.”

Tần Hàm Lạc nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười ôn nhu, có một người bạn như vậy bên cạnh, còn cần gì nữa đây? Cô giang tay ôm lấy Trương Tử Toàn, lòng ấm áp, lại càng kiên định sẽ thắng hẳn với Giản Hân Bồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 41

“Không thể, không thể nào... Hàm Lạc, cậu đang nói giỡn đúng không? Cậu đang nói đùa thôi, phải không?” Giản Hân Bồi khiếp sợ nhìn cô, lòng bỗng rối bời, nháy mắt như thể mất đi năng lực tự hỏi. Khi nghe người khác nói về chuyện của Trương Tử Toàn, nàng thực kinh ngạc, còn hơi phản cảm, nhưng vừa rồi những lời Tần Hàm Lạc thổ lộ với nàng, nàng cũng không sinh ra cảm xúc bài xích gì, nhưng trực giác lại nói, như vậy là không đúng, các nàng không thể như vậy.

Tần Hàm Lạc ngừng cười, đứng thẳng người, xoay đi chỗ khác, nhắm mắt lại, sau đó dùng thanh âm thật nhẹ nói: “Minh không nói giỡn, thực xin lỗi. Về sau... mình không có cách nào để đối diện với cậu, mà chắc hẳn cậu cũng không muốn, thế nên, cứ như vậy đi...”

Thanh âm của cô mang theo một loại tuyệt vọng nói không nên lời, lòng Giản Hân Bồi nhói đau, sau đó, nàng liền thấy Tần Hàm Lạc ưỡn thẳng sống lưng, đi bước một tới cầu thang lớp học. Nàng há miệng thở dốc, muốn gọi cô lại, lại vẫn như cũ không phát ra âm thanh nổi, trong đầu nàng rất hỗn loạn, rất rối loạn... Nàng cần thời gian, một mình yên lặng một chút, nàng muốn suy ngẫm lại thật kỹ những lời của Hàm Lạc.

Trên sân thượng của trường, một bóng đen co người ngồi kia, sau đó, cô nghe thấy đằng sau truyền đến một tiếng động rất nhỏ, cùng một trận tiếng bước chân quen thuộc.

Gió trên này rất lớn, rất lạnh. Đêm nay trời không trăng không sao, chân trời phía xa xa lại sáng rực ánh đèn.

Sau đi đưa một chai bia cho bạn mình, cô cũng ngồi xuống bên cạnh.

Trương Tử Toàn mở nắp, ngửa đầu uống một ngụm: “Sao lại tới đây?”

“Chạy khắp nơi tìm mày cũng không thấy, tao đoán là ở đây.” Thanh âm Tần Hàm Lạc trầm thấp mà uể oải.

Trương Tử Toàn không nhịn được nghiêng đầu nhìn cô: “Mày làm sao vậy?”

Tần Hàm Lạc cũng không quản sân thượng bẩn hay không, ngả người nằm xuống, nhìn bầu trời đêm tối đen, nước mắt lại vô thanh vô thức chảy xuống: “Không cần kế hoạch A kế hoạch B hay C gì cả, không cần, cái gì cũng không cần...”

“Cái gì?! Mày đã nói với nàng sao?”

“Ừ.”

“Nàng nói thế nào?”

Tần Hàm Lạc hít sâu một hơi, thanh âm nghẹn ngào: “Cô ấy nói tao... tao nói giỡn, như vậy... không bình thường.” Những lời này cô phải cố hết sức mới có thể thốt ra.

Trương Tử Toàn lặng người, sau đó thở dài: “Như vậy cũng tốt, đau dài không bằng đau ngắn.” Sau đó cô cũng nằm xuống, nhẹ giọng an ủi: “Không có việc gì, không sao cả... Tao hiểu cảm giác trong lòng mày, nhưng mặc kệ thế nào thì đau đớn rồi cũng sẽ qua, vết thương sẽ theo thời gian mà khép lại thôi.”

“Mày thì sao? Thầy chủ nhiệm nói gì với mày?”

“Không có gì, chỉ bảo tao chú ý tới ảnh hưởng.” Trương Tử Toàn hai tay gối sau đầu, nhẹ nhàng băng quơ: “Ông ấy chỉ cảm thấy tin đồn đó lan truyền khắp nơi sẽ bất lợi cho tao, nhưng hần cũng không truy cứu chân tướng sự tình, cũng tỏ vẻ sẽ không can thiệp.”

Nghe nói thế, Tần Hàm Lạc hơi chút yên tâm. Thầy chủ nhiệm của các nàng cũng không tính là lớn tuổi, tầm bốn mươi gì đó, là một giáo sư phong độ có học vấn, cũng từng đi du học, đối với loại chuyện này tầm nhìn có vẻ thoáng hơn. Hơn nữa dù sao thì giáo sư đại học có cách xử lý sự tình khác với giáo viên trung học.

“Như vậy thì tốt rồi, mày cũng đừng không vui nữa.”

“Không phải tao không vui vì chuyện này, tao chỉ là không chịu nổi ánh mắt những người đó nhìn tao, như thể tao là quái vật vậy.” Trương Tử Toàn cắn răng nói: “Đặc biệt, chuyện lần này lan truyền nhanh và xa như vậy, tuyệt đối là có người cố ý gây nên, tao nhất định phải bắt được kẻ đề tiện đó mới được! Triệu ngu ngốc quen nhiều người, tao đã nói hần đi điều tra giúp tao rồi.”

“Hả? Văn Bác biết chuyện này à, hần phản ứng thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 42

Mễ Tiểu Nhân ngồi trước bàn học, bút máy di chuyển “soàn soạt” trên giấy. Bộ dáng khi em viết, thoát nhìn phi thường chăm chú, Tần Hàm Lạc tựa vào một bên, có chút ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng mê người kia. Trong phòng tràn ngập hương bạc hà lạnh lạnh đặc hữu của Mễ Tiểu Nhân, khiến lòng người ta một mảnh yên tĩnh ấm áp.

“Tôi thích thế này.” Tần Hàm Lạc nhìn không được thấp giọng nói.

“Cái gì?” Mễ Tiểu Nhân dừng bút, đôi mắt đẹp trong suốt có chút kinh ngạc nhìn cô.

“Tôi thích thế này, em viết, tôi ở một bên nhìn. “Tần Hàm Lạc uể oải tựa vào bàn, hai mắt khép hờ: “Thực im lặng, thật thoải mái, trong lòng sẽ không suy nghĩ chuyện gì phiền não.”

“Chị lại có chuyện gì phiền não à?” Khóe môi Mễ Tiểu Nhân vẽ lên một nụ cười như có như không, tiếp tục làm bài, hai má trắng nõn trong nháy mắt lại nhiểm một mạt hồng nhàn nhạt, xinh đẹp động lòng người.

“Vì sao có nhiều bài phải làm như vậy mà em còn về?” Tần Hàm Lạc không muốn chạm đến chỗ đau xót trong lòng, liền khéo léo chuyển đề tài.

Mễ Tiểu Nhân ngẫm nghĩ, mím môi ngượng ngừng cười: “Không biết nữa.”

“Chắc là nhớ đồ ăn ở nhà chứ gì.” Tần Hàm Lạc tiếp tục nhắm mắt lại: “Tiểu Nhân, ba và dì Mễ đều cho rằng với thành tích của em ít nhất có thể đỗ vào trường ĐH trong top mười cả nước, còn em nghĩ thế nào? ĐH Z? ĐH B? Hay trường khác?”

“Uhm, đến lúc ấy nói sau, tạm thời em còn chưa nghĩ nhiều vậy, lúc điền nguyện vọng lại cân nhắc tiếp.” Mễ Tiểu Nhân tựa hồ không quá hứng thú với đề tài này.

“Được rồi, bắt quá tôi nghĩ, khi em lên đại học nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nhân, sẽ có thật nhiều người theo đuổi.”

Đôi mi thanh tú của Mễ Tiểu Nhân hơi nhướn, giả bộ giận dỗi nói: “Giờ thì rất xấu sao?”

“Hiện tại, hiện tại là tiểu mỹ nhân, còn chưa nảy nở mà.” Tần Hàm Lạc phì cười.

“Tần Hàm Lạc!” Mễ Tiểu Nhân cắn môi, thoát nhìn giống như thực sự hơi giận: “Có chị mới chưa nảy nở ý!”

“Được rồi được rồi.” Thấy trên mặt tiểu mỹ nhân đã phủ một tầng sương, Tần Hàm Lạc biết tình thế có chút nghiêm trọng, liền vội vàng đi qua lấy lòng: “Hiện tại cũng là đại mỹ nhân mà.”

“Hừ!” Mễ Tiểu Nhân hừ một tiếng, không để ý tới cô, trái tim lại bởi vì cô tới gần mà đập vội hần lên, rất mất tự nhiên. Tần Hàm Lạc bỗng nhiên đứng dậy, bỏ nhào lên giường: “Mệt quá, thực muốn ngủ một giấc.”

“Vậy ngủ một chút đi, ăn cơm em sẽ gọi.”

“Tiểu Nhân, nếu... nếu lên đại học có nhiều người theo đuổi em, em nhất định đừng chú trọng về bề ngoài, phải tìm người thực lòng yêu mình, có nhân phẩm có đạo đức.” Tần Hàm Lạc úp mặt lên gối, thanh âm nghe dị thường nặng nề.

“Chỉ làm sao vậy?” Mẽ Tiểu Nhân như nghe ra sự khác thường trong giọng cô, ngạc nhiên quay đầu nhìn, Tần Hàm Lạc đã nằm đó, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Buổi trưa, buổi chiều, Giản Hân Bồi đều cố ý đi tới căn tin số 2, nhưng không thấy bóng dáng Tần Hàm Lạc, mà ngược lại kinh ngạc nhìn Trương Tử Toàn cùng Triệu Đình sóng vai cùng đi.

Sau chuyện đêm đó, Triệu Đình phi thường tự trách, cũng từng một lần lo lắng Trương Tử Toàn sẽ không để ý tới mình nữa, ai biết chiều hôm sau Trương Tử Toàn lại tới tìm. Đầu tiên cô thanh minh đêm đó là hậu quả của việc uống rượu, chính mình cũng có lỗi, bảo Triệu Đình không cần để chuyện đó trong lòng, cũng đừng để ý tới những lời đồn đãi lung tung, mặt khác, thái độ của cô cho thấy cô nguyện ý tiếp tục làm bạn tốt của Triệu Đình.

Án lời cô nói thì càng không gặp nhau càng không nói chuyện thì càng có vẻ trong lòng có quỷ, sẽ khiến cho người có tâm thừa cơ hội nước đục thả câu, nên cứ hành động như bình thường, để những kẻ đó mất mặt.

Triệu Đình quả thật bị đàn chị này làm cảm động một phen, cũng bị thái độ phóng khoáng của cô thuyết phục, tâm tình ừ ừ nhất thời tốt lên nhiều lắm, cho nên thế mới để Giản Hân Bồi thấy một màn kia.

Giản Hân Bồi cũng không hỏi thăm Trương Tử Toàn Tần Hàm Lạc ở đâu.

Thích? Không thích? Thích là dạng nào? Nàng luôn tự hỏi mình vấn đề này. Đúng vậy, nàng không thể không có Tần Hàm Lạc, ngày ngày nàng đều khát vọng được gặp cô, có đôi khi còn coi trọng cô hơn cả chính bản thân mình. Nhưng mà, đây là thích sao? Là thích kiểu tình yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 43

Tần Hàm Lạc không dám nhìn Giản Hân Bồi, cô sợ phải nhìn thấy biểu tình khiếp sợ cùng chán ghét trên mặt nàng, vì thế, cô quay đầu, chậm rãi đi về nhà. Giờ khắc này, hai chân tựa hồ như bị rút cạn sức lực. Về sau... về sau có lẽ thật sự sẽ như người xa lạ. Dù loại ý niệm hiện lên trong đầu, nước mắt cô từ lâu đã ướt đầm khuôn mặt.

Nếu... nếu giờ phút này cô có thể cố lấy một chút dũng khí mà quay đầu liếc nhìn người con gái mình yêu sâu sắc kia, nhìn biểu tình như tan nát cõi lòng mà rơi lệ của nàng, như vậy có lẽ tất cả sẽ trở nên khác biệt. Nhưng mà, cô lúc này lại nhát gan như thế, lại vô lực đến vậy. Có phải con người khi lần đầu tiên yêu thương một người đều mất tự tin như thế hay không?

Tần Hàm Lạc trở về, mở cửa ra, sau đó đóng lại, ngay cả đèn cũng lười bật đã gắt gao dựa lưng vào cánh cửa, đè nén khóc. Trái tim cô như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, đau đến cơ hồ không thở nổi.

Tình cảm nhiều năm như vậy, nhiều hồi ức đẹp để thế... tất cả đều đã kết thúc. Khí lực cả người cô như bị rút cạn trong nháy mắt, suy sụp vô lực tựa vào cửa, sau đó, thân thể chậm rãi trượt xuống, nước mắt cuộn cuộn không dứt tuôn rơi.

Không biết qua bao lâu, trên cửa truyền đến hai tiếng đập cửa “rầm rầm” thật mạnh, thanh âm như chấn động kia từ cánh cửa truyền vào cơ thể đang dựa sát vào khiến cô giật mình, vội vàng lau qua loa nước mắt trên mặt.

Là Tử Toàn đã trở lại sao? Nó có chìa khóa mà? Cô đang nghi hoặc, lại nghe hai tiếng đập thật mạnh, nghe chừng có người đang dùng nắm đấm đập cửa. Cô đành phải miễn cưỡng đứng lên, mở cửa ra, nương theo ngọn đèn trên hành lang, cô rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt điểm đậm đáng yêu kia đang rơi nước mắt, nàng gắt gao cắn chặt môi mỏng, trên mặt đan xen nỗi thương tâm cùng phẫn nộ.

“Bồi Bồi, cậu...” Cô kinh ngạc sững sờ thế nào không cần nói cũng biết.

“Cậu là đồ chết tiệt!” Lời của cô còn chưa nói xong, Giản Hân Bồi đã nức nở nhào tới, một trận quyền đấm cước đá trút lên người cô. Nắm đấm của nàng rơi trên vai Tần Hàm Lạc, trên ngực, trên cánh tay, thậm chí trên mặt... Nàng đã sớm không khống chế được cảm xúc của mình.

Tần Hàm Lạc vừa lui về phía sau, vừa vội vàng tìm một cơ hội giữa những cú đánh bắt được tay nàng. Giản Hân Bồi vô lực gục lên người cô, miệng cũng không ngừng khóc lóc kêu: “Cậu gạt người! Cậu gạt người!”

“Bồi Bồi, làm sao vậy?” Tần Hàm Lạc nhú mày, đỡ nàng.

“Cậu nói...cậu nói thích mình, nhưng lại...lại hôn người khác, mình hận cậu!” Giản Hân Bồi khóc đến mức hít thở không thông.

“Cậu...cậu nói gì?” Tần Hàm Lạc không thể tin được nhìn nàng, một cảm giác vui sướng như điên trào dâng trong lòng. Cô cơ hồ có cảm tưởng như mình đang nằm mơ.

“Hàm Lạc, mình yêu cậu, mình khó chịu quá.” Nàng phát tiết một trận xong, yếu đuối nằm gục lên vai tần Hàm Lạc, vẻ mặt bi thương.

Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng đẩy nàng ra, hai tay ôm lấy khuôn mặt nàng, nhìn thật sâu vào đôi mắt của người con gái trước mặt, từng chữ từng chữ nói: “Bồi Bồi, cậu lặp lại lần nữa đi.”

“Mình nói, mình yêu cậu.” Giản Hân Bồi thì thầm.

“Lại một lần nữa đi!” Tần Hàm Lạc cắn chặt môi, cảm giác đau đớn truyền đến, đây là sự thật. Khóe miệng cô chậm rãi tràn ra một nụ cười vui sướng, lại lặp lại những lời này.

“Mình nói mình hận cậu! Cậu là đồ khốn! Cậu là đồ chết tiệt! Mấy hôm trước vừa nói thích mình, hôm nay đã hôn người khác, cậu không biết xấu hổ, vô liêm sỉ!” Giản Hân Bồi đẩy cô ra, lớn tiếng nói.

Là thật, đây là sự thật! Không phải nằm mơ cũng không phải ảo giác không phải tưởng tượng! Hai mắt Tần Hàm Lạc tỏa ra ánh sáng khác thường, trái tim kích động như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô không nói gì, lại ôm Giản Hân Bồi vào phòng, môi nhanh chóng áp lên môi nàng.

Cánh cửa phòng khách đã sớm bị đóng vào thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 44

Sáng sớm, tiếng đồng hồ báo thức vang lên chói tai khiến Tần Hàm Lạc cùng Giản Hân Bồi cơ hồ bừng tỉnh cùng lúc.

Mở to mắt, Tần Hàm Lạc ngẩn người vài giây, sức nặng truyền đến từ trên cánh tay cùng cảm giác ấm áp tron nhãn mềm mịn khi hai thân thể quấn lấy nhau làm cho cô lập tức hồi tưởng lại một phen điên cuồng tối qua. Cô liếm liếm đôi môi khô ráo, sau đó nhìn về phía Giản Hân Bồi, lại thấy nàng nép vào lòng mình, hàng mi thật dài rủ xuống, tựa hồ không dám nhìn cô, khuôn mặt trắng nõn cúi xuống mang theo một mặt hồng nhàn nhạt, thoạt nhìn có loại thẹn thùng động lòng người, khiến cô không khỏi một trận động dung.

Sáng sớm vốn là lúc mà tình và dục của con người mạnh mẽ nhất, hơn nữa trước mắt lại là cô gái mình yêu đã nhiều năm, tối qua còn mới nếm thử trái cấm, Tần Hàm Lạc chỉ cảm thấy nhiệt tình như lửa, khó kiềm chế nổi, nhưng hôm nay còn phải đi học, mà Trương Tử Toàn cũng ngủ ở phòng bên. Cô hít một hơi thật sâu, rút cánh tay ra, ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Đứng lên đi, ăn sáng rồi còn đi học nữa.”

Giản Hân Bồi thấy cô nhú mày, xoay xoay cánh tay cho đỡ mỏi, liền đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, thần sắc pha chút đau lòng: “Đau lắm à, mình không biết sao lại nằm thế cả đêm nữa.”

Từ cánh tay truyền đến từng trận ngựa ngửa, Tần Hàm Lạc lắc đầu, ôn nhu nói: “Không sao cả.”

Giản Hân Bồi ngẩng đầu, nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Hàm Lạc, mình yêu cậu.”

“Mình cũng yêu cậu.” Tần Hàm Lạc hôn lên môi nàng, sau đó lưu luyến buông ra: “Mình ra ngoài đây, bằng không...bằng không cứ tiếp tục sẽ không lên lớp được mất.”

Giản Hân Bồi ngẩn ra, lại lập tức hiểu được ý cô, khuôn mặt lộ ra một nụ cười ngượng ngùng mà hạnh phúc.

Tần Hàm Lạc mặc quần áo, như thể kẻ trộm đẩy cửa phòng ra, trong phòng khách không một bóng người, cô thở phào một hơi, đi ra ngoài nhìn nhìn, phòng ăn, phòng bếp cùng phòng vệ sinh cũng không một bóng người. Kỳ quái, chẳng lẽ Tử Toàn còn chưa rời giường? Cô nghi hoặc, liền mở cửa phòng Tử Toàn ra, đã thấy bên trong cũng trống rỗng, đệm chăn trên giường đều thẳng thớm chỉnh tề.

Cái đũa chứa yêu giường này sao lại thức dậy sớm như vậy nhỉ? Hay là tối qua căn bản cô không trở về?

Tần Hàm Lạc lắc lắc đầu, nhanh chóng đánh răng rửa mặt, đau đó vào bếp nấu bữa sáng, luộc trứng. Lúc này lòng cô tràn đầy hạnh phúc, nụ cười khóe mắt đều chứa ý cười, làm bữa sáng cho người mình yêu quả thực là chuyện vui vẻ nhất trên đời.

Giản Hân Bồi đánh răng rửa mặt xong, ngồi vào bàn, nhìn bát mì nóng hổi cùng quả trứng chiên vàng óng trước mặt, lòng dạt dào ấm áp.

“Cái này...” Tần Hàm Lạc lại rót một ly sữa đặt trước mặt nàng: “Trong nhà chỉ có mì và trứng thôi, mình nghĩ, cần tin có nhiều người quá, tùy tiện làm vài món ở nhà để ăn cho xong bữa là được rồi, nhưng mà... nhưng mà cậu cũng biết đấy, tay nghề của mình chỉ có vậy.”

“Ăn ngon lắm. Đã lâu rồi chưa được nếm qua trứng cậu làm, dường như còn ngon hơn trước kia nữa.” Giản Hân Bồi gấp trứng cắn một miếng, mỉm cười ngọt ngào nói, giờ khắc này, cho dù món ăn quý hiếm ngon lành nhất thế gian ở trong mắt nàng chỉ sợ cũng không hơn được món trứng rán đơn giản trước mặt này.

Lòng vốn đang căng thẳng rốt cục cũng thả lỏng, Tần Hàm Lạc cũng cúi đầu bắt đầu ăn.

Hai người vốn là đôi bạn sớm chiều bên nhau, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, qua một đêm, quan hệ liền thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, hơn nữa tuổi còn trẻ, coi như đều tính là mới nếm thử mùi vị tình yêu, tuy nói yêu nhau, cảm giác ngọt ngào hạnh phúc trong lòng không thể dùng lời để hình dung một phần vạn, nhưng cảm giác ngượng ngùng cũng tránh không được. Cho nên bữa sáng tình yêu này hai người lại ăn phi thường yên lặng, ngẫu nhiên ánh mắt giao nhau, nhưng cũng rất ăy rồi đi, trong lòng tình ý triền miên.

Trên đường tới trường, hai người sóng vai im lặng đi, được nửa đường, Tần Hàm Lạc thật sự nhìn không được, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Giản Hân Bồi.

“Tôi qua... tôi qua thật sự mình quá hấp tấp, mình... mình cũng không biết vì sao lại làm vậy nữa.” Tần Hàm Lạc có chút ảo não, một tay phiền muộn vò vò tóc mình, tư tưởng cô vẫn luôn có vẻ rất bảo thủ, đối với cô mà nói, từ khi yêu nhau đến khi phát sinh quan hệ tuyệt đối phải là một quá trình nước chảy thành sông. Bình thường khi cô nói với Trương Tử Toàn những lời này, Trương Tử Toàn toàn cười cô là người thời tiền sử, nhưng mà người tiền sử này qua nhiều ngày thô lỗ lại trực tiếp rút ngắn khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45

Thời gian trước đó sau khi Trương Tử Toàn uyển chuyển từ chối Trần Hải Dương, Trần Hải Dương đã miễn cưỡng đồng ý chỉ làm bạn, nhưng ý niệm trong đầu lại chưa tắt, mà sau đợt ồn ào huyền não về xu hướng giới tính của Trương Tử Toàn, hẳn đã bị đá kích, mấy lần muốn tìm Trương Tử Toàn để hỏi cho rõ ràng, nhưng khổ nỗi mỗi ngày Trương Tử Toàn lại trung bộ mặt băng sương đi ra đi vào lớp học, không để ý tới bất luận kẻ nào, hẳn muốn tìm cũng không tìm được cơ hội, ánh mắt cứ dõi theo Trương Tử Toàn ngày ngày, đến mức khó chịu vô cùng.

Hắn cũng không biết khi mình chú ý Trương Tử Toàn thì Ninh Sương đã thu hết vẻ mặt của hắn vào mắt. Hôm nay, hiếm có dịp lúc tan học Trương Tử Toàn lại cùng Tần Hàm Lạc nói nói cười cười, cho thấy tâm tình khá tốt, cho nên vừa tan học, nhìn thấy hai người đi ra ngoài, hắn liền vội vàng đuổi theo, muốn mở lời mời Trương Tử Toàn ăn cơm, sau đó hai người sẽ từ từ nói chuyện, ai biết Ninh Sương lại thốt ra những lời khiến ai nấy hai mặt nhìn nhau thể này.

Trần Hải Dương cũng xấu hổ, lại tức giận, quay đầu trừng mắt với Ninh Sương: “Cậu nói bậy bạ gì thế?!”

Trương Tử Toàn cười lạnh một tiếng, đang muốn nói thì Tần Hàm Lạc đã quay lại, đi đến trước mặt Ninh Sương, sắc mặt dị thường bình tĩnh: “Cô vừa nói gì? Hà? Tôi không nghe rõ, lặp lại lần nữa xem.”

Ngữ khí cực kì bình thản, như một câu hỏi bình thường, Ninh Sương ngẩn ra, ánh mắt tràn ngập khiêu khích cùng khinh thường: “Tôi nói, bạn tốt của cô là đồ đồng tính, là theo trào lưu thôi! Sao hả? Cô ta làm được mà người khác lại không được nói à? Vốn dĩ đồng tính luyến ái cũng chẳng có gì, nhưng chính cô ta cũng nên tự kiểm điểm lại mình đi, đừng đi gây họa cho các bạn nam của chúng ta...”

Cô ả còn chưa nói xong, Tần Hàm Lạc đã vung tay lên, trái phải cho ngay hai cái tát.

Ninh Sương không kịp đề phòng, kết quả bị trúng hai cái tát, trên mặt đau đớn bùng nổ, đến lúc phản ứng lại được, liền lập tức hét chói tai: “Cô đánh tôi? Cô dĩ nhiên lại dám đánh tôi?!” Nhào tới muốn đánh trả, nhưng vóc dáng Tần Hàm Lạc vốn cao hơn, liền tóm chặt tay ả. Ninh Sương nhấc chân muốn đá, Tần Hàm Lạc liền đẩy cô ta một cái, rồi lùi lại vài bước tránh ra, còn phúi quần áo trên người.

Thân thể Ninh Sương va vào bàn, bắt đầu gào khóc kêu: “Tần Hàm Lạc, tôi với cô chưa xong đâu!” Đang muốn xông lên tiếp, đã có vài bạn nam nữ tiến lại kéo cô ả ra xa, còn có vài người đứng ở giữa hai bên. Cô ả vừa giãy dụa, vừa kêu to: “Mấy người đừng kéo tôi! Đừng kéo tôi! Mấy người có ý gì hả? Tất cả đều giúp cô ta sao! Buông ra, buông ra!”

“Quên đi quên đi, đừng đánh nhau trong lớp, có chuyện gì thì từ từ nói.” Mọi người vội vã khuyên, ai cũng tức giận thái độ của Ninh Sương, mà Ninh Sương lại vẫn giãy dụa không thôi.

“Đừng có nổi điên nữa! Muốn kinh động tới giáo sư chắc?!” Trần Hải Dương giữ lấy á, mặt hoảng loạn.

“Chắc chắn, mày nhìn xem bộ dạng này chẳng khác gì một mụ đàn bà chanh chua, còn đâu mặt mũi ĐH A nữa.” Trương Tử Toàn đứng bên Tần Hàm Lạc, nhún mày nói: “Hàm Lạc, chúng ta đi thôi.”

Tần Hàm Lạc nhìn Ninh Suong giãy dụa kêu khóc, tóc tai hỗn độn, lạnh lùng nói: “Cô đừng tưởng tôi không biết chuyện này đều do cô ở sau lưng giờ trò quỷ. Tôi nói cho cô biết, nếu lần sau dám nhắc tới chuyện này trước mặt tôi một lần nữa thì cứ gặp một lần tôi đánh một lần, tôi đã nói thì nhất định làm được!”

Nói xong liền kéo Trương Tử Toàn lướt qua mọi người, đi ra ngoài. Ninh Suong muốn đuổi theo lại bị Trần Hải Dương túm chặt lại, á không khỏi lên tiếng khóc lớn: “Trần Hải Dương, đừng kéo nữa! Mau bỏ ra!”

Lúc tối, Trương Tử Toàn nhớ tới việc này vẫn nhìn không được muốn cười: “Nhìn thấy Ninh Suong như vậy, tao thấy hả hê cực. Kỳ thật lúc Triệu ngu ngốc hỏi ra rõ ràng là do á phát tán tin đó, tao đã muốn đánh cô á.”

Tần Hàm Lạc vừa bung đồ ăn đặt lên bàn vừa nói: “Tao nhìn ngứa mắt nhất loại con gái đấy, suốt ngày sinh sự không đâu, chuyên chọc mũi vào chuyện người khác, chính mình không theo đuổi được con trai thì lại đi oán trách người khác.”

Cô và Trương Tử Toàn ở nhà đã phân rõ nhiệm vụ, Trương Tử Toàn phụ trách làm đồ ăn, còn cô phụ trách bung các món, dọn bàn và rửa chén bát.

“Tao cũng không ngờ mày sẽ ra tay, hôm nay mày quả thực khiến tao nhìn với cặp mắt khác xưa những hai lần. Bất quá, Ninh Suong sẽ không bỏ qua việc này đâu, bị thầy chủ nhiệm biết cũng không tốt lắm, chúng ta vẫn nên gọi điện cho Triệu ngu ngốc, bảo hắn tìm mối quan hệ giúp giải quyết hậu quả đi.”

“Ừ, tao cũng nghĩ vậy, cứ để mày gọi cho hắn là được rồi.”

“Đừng rồi, sao không gọi Giản công chúa qua đây ăn cơm?” Trương Tử Toàn liếc nhìn nháy mắt: “Để có thể vừa vắn ngủ lại đây.”

Tần Hàm Lạc đang bung bát ăn cơm, nghe xong lời này mặt hơi đỏ lên: “Tao không để cô ấy tới, giờ mày là bạn cùng phòng tao mà, tao là để ý tới cảm thụ của mày thôi.”

“Xi! Mày là sợ tao chế giễu thì có, mày yên tâm đi, tao và Giản công chúa cũng chẳng thân mấy, không ai lại đi cười mày đâu.”

“Ai nha, kỳ thật cũng không phải thế. Nếu cô ấy ở ký túc xá thì cứ ở đó đi, cũng miễn khiến bạn học nói linh tinh. Hai người ở bên nhau cũng không phải chỉ mới thời gian này, huống chi chuyện tới qua xảy ra cũng quá đột ngột, mọi người cũng cần thời gian để bình tĩnh lại một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 46

Tần Hàm Lạc hoảng hốt, chút giận dữ vừa nảy lên trong lòng nhanh chóng hóa thành vô hình, còn lại chỉ là nỗi đau lòng cùng thương tiếc. Cô cẩn thận dịch người lại gần: “Bồi Bồi, làm sao vậy?”

Giản Hân Bồi bỏ nhào vào lòng cô, khóc nức lên: “Hàm Lạc, xin lỗi, mình biết như vậy không tốt, nhưng mình không kiểm chế được. Mình biết cô bé là em gái cậu, nhưng mà... cũng không phải em ruột, lần trước cậu lại thân mật với cô bé như thế, giờ lại khen em ấy xinh đẹp, mình...”

Lời kế tiếp, tuy nàng không nói ra nhưng Tần Hàm Lạc cũng đã sáng tỏ ý tứ, cô vừa mừng vừa sợ, Bồi Bồi là đang ghen. Sau khi hai người đến với nhau, đây là lần đầu tiên Bồi Bồi ghen. Đây chẳng phải là mình chứng tốt nhất khi yêu một người sao?

“À, mình ngốc quá.” Lòng Tần Hàm Lạc nhức nhối, lại hỗn loạn xen lẫn cảm giác ngọt ngào không thể nói bằng lời. Cô nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Giản Hân Bồi, tự trách nói.

“Mình như vậy thực khiến người ta chán ghét phải không?”

“Không, mình thích cậu như vậy.” Tần Hàm Lạc hôn lên tóc nàng. Sau một thời gian đơn phương lâu như vậy, lại sau chuyện xảy ra giữa Giản Hân Bồi cùng Cố Minh Kiệt, đối mặt với đoạn tình cảm này cô vẫn luôn tự ti, duy chỉ có thể này cô mới có thể cảm nhận rõ ràng được tình yêu của Giản Hân Bồi, như vậy, quả thực có cảm giác chân thật hơn khi hôn hay ôm nàng.

“Vừa rồi cậu không để ý tới mình.” Giản Hân Bồi nhẹ nhàng nói.

“Mình không biết tại sao cậu lại đột nhiên không để ý tới mình, vừa rồi mình cũng khó chịu lắm.” Tần Hàm Lạc bắt đầu nói.

“Dù cậu là con gái, nhưng lại không hiểu tâm lý con gái chút nào.” Giản Hân Bồi lẳng lặng tựa sát vào cô, thanh âm thấp trầm uy khuất: “Kỳ thật, mình chỉ là... chỉ là không có cảm giác an toàn. Rõ ràng lúc này cậu ở ngay bên cạnh, mình có thể cảm nhận được vòng tay cậu, hô hấp của cậu, nhưng không biết vì cái gì mình lại không thể an tâm. Vừa rồi nếu cậu dỗ mình, nói vài câu dễ nghe thì mình sẽ ổn thôi, mình sẽ nói xin lỗi với cậu.”

Tần Hàm Lạc chấn động, cảm giác an toàn? Bồi Bồi không có cảm giác an toàn, cô cũng làm sao có kia chứ? Tay cô theo bản năng siết chặt lấy Giản Hân Bồi. Cô không có cảm giác an toàn tất nhiên là có ngàn vạn nguyên nhân, mà Bồi Bồi lại vì lý do gì đây?

“Có phải cậu cảm thấy mình càng ngày càng hẹp hòi? Có phải cậu... hơi hận không?” Trong vòng tay ôm ấp, Giản Hân Bồi đã sớm ngừng khóc, bàn tay trườn lên cổ Tần Hàm Lạc, ngữ khí bắt lực như một đứa trẻ làm sai việc gì.

“Không.” Trong bóng đêm, Tần Hàm Lạc tìm tới khuôn mặt nàng, hôn lên hàng nước mắt chưa khô, sau đó là vành tai mềm mại. Giản Hân Bồi khẽ run, sau đó nàng nghe được một thanh âm ôn nhu vang lên bên tai mình: “Bồi Bồi, mình yêu cậu, mình vĩnh viễn không hối hận.”

Giản Hân Bồi phát ra một tiếng thở dài hạnh phúc, nghiêng đầu, hai phiến môi rất nhanh như nam châm gát gạo dính chặt lấy nhau, không bao giờ nguyện ý tách ra nữa.

“Ồ, lê di Mễ mua hôm nay thực ngọt.” Tần Hàm Lạc mở cửa phòng Mễ Tiểu Nhân, cầm một quả lê trong tay, giờ giờ về phía em, lại cắn tiếp một miếng to, mắt hí lại, bộ dáng thập phần say mê.

“Một quả lê cũng có thể khiến chị lộ ra vẻ mặt thỏa mãn như vậy.” Mễ Tiểu Nhân buông quyển sách trên tay xuống, có chút đăm chiêu nhìn cô: “Chị hôm nay so với chị cuối tuần trước quả thực như thể hai người vậy.”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, miệng ngậm lê không thể lên tiếng, tay trái theo bản năng sờ sờ mặt mình: “Phải không?”

“Cuối tuần trước chị như chết dở sống dở, mà hôm nay thoát nhìn lại đặc ý dạt dào.” Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân nhìn cô từ trên xuống dưới. Tần Hàm Lạc mặc một chiếc quần đậm màu, áo len màu vàng nhạt, thần thái bay bổng, ánh mắt trong vắt như nước hồ thu, như ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47

Thời tiết rất đẹp, bầu trời cao trong xanh, ánh mặt trời chiếu rọi lên người, thực ấm áp, khiến người ta có cảm giác hết sức thoải mái.

Trên bãi cỏ xanh biếc, Trương Tử Toàn giang rộng cánh tay, khép hờ đôi mắt hết lớn: “Ông trời à, tôi yêu không khí hôm nay chết được, tôi đột nhiên khát vọng có thể lao ra khỏi trường, ôm lấy cả thiên nhiên!”

Những lời đồn đại và nghị luận trong trường tới cũng nhanh mà đi cũng mau, hơn nữa chính cô trời sinh đã tính tình cởi mở, giờ đã hoàn toàn giải thoát khỏi đoạn trời gian không thoải mái kia.

“Ý kiến hay!” Trên một tảng đá dưới một gốc liễu nhẹ nhàng đung đưa đón gió, Triệu Văn Bác cùng ngồi với Triệu Đình, mà trên bàn đá bày đầy đồ ăn vặt cùng đồ uống linh tinh.

Triệu Văn Bác trầm tư trong chốc lát, ngẩng đầu cười nói: “Tử Toàn, không cần phải trốn học, có điều tôi đề nghị cuối tuần này chúng ta đi chơi, mấy người và cả Hàm Lạc cùng Bồi Bồi nữa, đến lúc đó tôi lái xe chở mọi người, thế nào?” Hai mắt hắn bỗng nhiên tỏa sáng rạng ngời.

“Triệu thiếu hiện tại là thanh niên tiên tiến của thành phố A chúng ta nhỉ.” Triệu Đình không khỏi trêu chọc hắn.

Trương Tử Toàn vừa nhìn vẻ mặt hắn liền biết trong lòng hắn nghĩ gì, trở lại ngồi trên ghế đá, mở miệng uống một ngụm coca: “Cuối tuần chắc gì Hàm Lạc và Bồi Bồi đã có thời gian.”

“Sao lại không có? Cuối tuần đều được nghỉ mà.” Triệu Văn Bác nóng nảy.

Trương Tử Toàn nhũn mày, khoảng thời gian này Tần Hàm Lạc cùng Giản Hân Bồi ngọt ngào như mật, cô thật sự không muốn Triệu Văn Bác tiếp tục ảo tưởng nữa: “Hình như Hàm Lạc nói muốn đi thăm ông ngoại, Giản Hân Bồi có vẻ muốn đi cùng.”

“Aish.” Triệu Văn Bắc thở dài, trầm mặc không nói, nhưng chẳng được bao lâu, hắn lại hưng phấn: “Ông Hàm Lạc ở thành phố B, tôi có thể lái xe chở hai người đi.

“Ông...” Trương Tử Toàn không khỏi không còn lời gì để nói với kẻ chấp nhất này.

“Gần đây tâm tình Bồi Bồi dường như rất tốt, tựa hồ đã quên chuyện xảy ra với tên cận bã Cố Minh Kiệt kia.” Khuôn mặt trắng nõn của Triệu Văn Bắc nổi lên ánh hồng: “Tôi nhìn mà lòng cũng cao hứng thay nàng.”

Trương Tử Toàn liếc nhìn hắn một cái, đúng vậy, tâm tình nàng rất tốt, nhưng đó là vì người khác mới như vậy, Triệu ngu ngốc à, vì cái gì ông lại ngu đến vậy chứ?

“Nàng đối xử với người bạn như Tần Hàm Lạc thật tốt, nếu cô ấy có thể đối xử với tôi bằng một phần mười như vậy thì tôi sẽ vui đến ngất mất. Tử Toàn, bà nói xem, tôi thật sự không tốt đến vậy sao?” Ánh mắt Triệu Văn Bắc lúc sáng lúc tối, lăm lăm.

“Không phải, em cảm thấy anh tốt lắm mà, chỉ là chuyện tình cảm thì phải trông vào duyên phận.” Triệu Đình nhìn cũng không nhẫn tâm, liền vội vàng an ủi.

Trương Tử Toàn uống coca, không nói được gì. Trong nháy mắt, cô bỗng nhiên có cảm giác chua xót không hiểu từ đâu, cùng cảm giác tội lỗi sâu sắc. Khiến cô thấy chua xót, là tình yêu vĩnh viễn vô vọng của Triệu Văn Bắc, mà cảm giác tội lỗi, cũng là bởi cô nhớ tới bản thân mình ngày trước. Về chuyện tình cảm trước nay cô luôn giữ thái độ phóng khoáng, làm sao chưa từng làm tổn thương những người yêu cô sâu sắc? Những người đó, đều đã từng thống khổ như Triệu Văn Bắc giờ phút này sao?

Lúc đi trong một siêu thị ở gần trường học để chọn đồ, Giản Hân Bồi một tay chỉ này nọ, một tay vẫn ôm lấy Tần Hàm Lạc, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào sáng lạn. Tần Hàm Lạc mặc một bộ đồ thể thao màu trắng mà nàng mua cho, thoạt nhìn thoải mái nhẹ nhàng. Cô nhìn bộ quần áo trên người, trong lòng có cảm giác thỏa mãn nho nhỏ.

Khi Tần Hàm Lạc chọn đồ về mặt thập phần chăm chú, so với bình thường thì tựa hồ có một loại mị lực đặc biệt, thỉnh thoảng Giản Hân Bồi nhìn cô, tình yêu vô hạn tràn ngập trong lòng. Lúc đến một chỗ rẽ không có người, bỗng nhiên nàng ghé sát lại, dịu dàng hôn lên khuôn mặt cô.

“Được lắm” Tần Hàm Lạc phục hồi tinh thần, buồn cười nhìn nàng: “Cậu vô lễ với mình.”

Giản Hân Bồi hơi ngượng ngùng, lại chu miệng nói: “Không được sao?”

“Đương nhiên có thể, có điều Giản đại mỹ nữ à, cậu làm vậy, mình sẽ có ý nghĩ kì quái.” Tần Hàm Lạc nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng.

“Đó là chuyện của cậu chứ.” Giản Hân Bồi mỉm môi cười, kéo cô đi tiếp.

Ban đầu lúc hai người ở bên nhau, tuy là yêu nhưng vẫn có cảm giác ngượng ngùng mất tự nhiên, thẳng đến thời gian gần đây mới có thể thoải mái thân mật, nghiêm nhiên trở thành một đôi tình nhân hạnh phúc.

Lúc đẩy xe tới quầy thu ngân, Tần Hàm Lạc đang chuẩn bị rút ví ra trả tiền, khước mắt lại đột nhiên thấy Giản Hân Bồi biến sắc, không khỏi kỳ quái, theo ánh mắt nàng nhìn qua, đã thấy một người con trai cao lớn bánh bao sóng vai đi vào siêu thị cùng một cô gái. Chàng trai kia, đúng là Cố Minh Kiệt đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 48

Ánh nắng xuân rực rỡ ảm áp xuyên qua những tầng cây thưa thớt, hắt lên quần áo, làm nổi lên nhiều điểm màu rực rỡ.

Đoàn người đi trên sơn đạo khúc khuỷu, chỉ cảm thấy màu xanh bao trùm bốn phía. Giữa rừng núi lơ đãng thoang thoảng hương hoa cỏ, khiến người ta hít thở mà nhẹ nhàng khoan khoái. Giản Hân Bồi tay trái lồng vào tay Tần Hàm Lạc, tay phải xòe ra, nhiều đốm sáng vàng óng ả tựa như làn môi tình nhân dịu dàng nhẹ nhàng rót lên lòng bàn tay nàng, nàng nghịch ngợm nắm bàn tay lại thành nắm đấm.

“Cậu cảm thấy mình đang cầm gì?” Trên mặt Tần Hàm Lạc hơi mang chút ý cười trêu chọc, nháy nháy mắt với nàng.

“Tình yêu, hạnh phúc.” Giản Hân Bồi bất đắc dĩ nhìn Triệu Văn Bắc đi theo phía sau, khước miệng lại vẫn đượm ý cười ngọt ngào. Thanh âm của nàng rất

nhẹ, rất nhẹ, nhẹ đến mức Tần Hàm Lạc phải ghé sát lại mới có thể nghe được, những lời này tựa như một dòng suối ngọt lành, chậm rãi tưới mát cõi lòng Tần Hàm Lạc, khiến cô tràn ngập vui sướng.

Triệu Văn Bác lưng cồng một túi lớn đồ ăn vặt cùng đồ uống, mệt đến thở không ra hơi, ánh mắt lúc nào cũng chú ý Giản Hân Bồi, một tác cũng không rời. Chốc thì sợ quần áo nàng vương phải cành cây, một lát lại sợ nàng khát nước đói bụng, không ngừng dặn dò hỏi này nọ, đến nỗi khiến Trương Tử Toàn đi đằng sau thật không nhìn được mở miệng: “Triệu ngu ngốc, ông có thể im lặng được không? Một thằng con trai mà cứ lằng nhằng lải nhải nói nhiều vậy, không sợ người ta cười à? Ông nhìn ông mệt đến nói không nổi rồi kia, còn không im đi.”

“Tôi...” Triệu Văn Bác bị cô nói vậy, mặt đỏ lên, không tự chủ được dừng lại, ngập ngừng không nói ra lời.

Triệu Đình vội vàng lôi kéo Trương Tử Toàn: “Aish, đàn anh Triệu tốt lắm mà, biết quan tâm chăm sóc con gái, sao chị có thể nói vậy được.”

Trương Tử Toàn nhỏ giọng than thở: “Tôi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thôi, hắn có thể biết đề ý một chút không chứ.”

“Gi cơ?”

“Không có gì!” Trương Tử Toàn tức giận nói, đi lên trước, lấy một chai nước từ trong ba lô của Triệu Văn Bác ra, cười cười xin lỗi hắn: “Chị đây bình thường ít vận động, nhất thời leo núi đến đầu bốc hỏa, nóng đầu quá nên phải tìm người để phát tiết, mà tìm người phát tiết thì nhất định phải là con trai, ông cũng đừng để bụng nhé.”

“Không sao không sao. Nhưng mà, bà không hay leo núi, thế sao lúc Hàm Lạc đề nghị bà lại là người đầu tiên gờ tay tán thành?” Triệu Văn Bác nghi hoặc hỏi.

“À, bởi vì tôi thích tự hành hạ mình.” Trương Tử Toàn vừa nói chuyện vừa nhìn cảnh rừng núi xanh tươi um tùm xung quanh: “Phong cảnh nơi này thực không tệ.”

“Đúng vậy, danh lam thắng cảnh có thú vui lớn, phong cảnh nơi này u nhã, sơn thủy tú lệ, nhưng cũng có cái thú nhỏ nhỏ của nó.” Triệu Đình đi theo nói: “Hôm nay đàn chị Tần đề nghị tới nơi này, xem như là đến đúng rồi.”

“Không biết cô ấy mê tín như vậy từ khi nào, tự nhiên lại muốn lên ngôi miếu trên núi bái Bồ Tát cầu nguyện.” Triệu Văn Bác vẫn cảm thấy ngạc nhiên.

“Tiểu Đình, em nhìn xem, bên kia có một hẻm núi, chúng ta qua đó rửa mặt đi.” Trương Tử Toàn bỗng nhiên hưng phấn kêu to: “Triệu ngu ngốc, ông mau đi cùng tụi này đi, vừa vặn có thể bỏ túi xuống, nghỉ ngơi một phen.”

Triệu Văn Bác nhìn thân ảnh Tần Hàm Lạc cùng Giản Hân Bồi dần đi xa, lòng âm thầm sốt ruột, nhưng vừa rồi bị Trương Tử Toàn nói vậy nên không tiện lập tức đi theo, hơn nữa Trương Tử Toàn lại bắt đầu ra lệnh cho hắn, nên chỉ đành không tình nguyện đi theo các nàng.

Đi một hồi lâu, Tần Hàm Lạc ngừng lại, quay đầu nhìn sang: “Không thấy họ đâu cả, nghỉ ngơi một lát đã, thuận tiện chờ họ luôn.”

“Mình vừa rồi cố ý đi nhanh, bỏ họ lại đằng sau.” Khóe miệng Giản Hân Bồi gợi lên ý cười, lấy thứ gì đó đặt dưới gốc cây đại thụ, ngồi xuống cùng cô. Tần Hàm Lạc cười cười, lấy trong ba lô ra một bình nước nhỏ, uống một ngụm.

“Mình cũng muốn.” Giản Hân Bồi đoạt lấy bình nước, uống hai ngụm, Tần Hàm Lạc đưa tay lau nước vương trên khóe miệng nàng, không hề phòng Giản Hân Bồi đột nhiên rướn lên, hôn lên môi mình. Cô sững sốt, theo bản năng né tránh: “Bồi Bồi, mấy người kia còn ở đằng sau mà.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 49

Đến thành phố A, Triệu Văn Bác lập tức lái xe tới bệnh viện số 3.

“Văn Bác, ông đưa Bồi Bồi và đám Tử Toàn về đi, một mình tôi vào là được.” Lúc xuống xe, Tần Hàm Lạc liền dặn dò Triệu Văn Bác.

“Cái gì! Không được! Tao cũng muốn đi, tao đã nói với mày rồi mà, tao đâu phải người lạnh lùng vô tình đâu, em gái sinh bệnh, tao nhất định phải đi thăm!” Trương Tử Toàn trợn mắt, là người đầu tiên phản đối.

“Hừ, chị chính là...” Triệu Đình thấy có Triệu Văn Bác ở đây, không tiện nói thêm cái gì, chỉ đành trừng mắt liếc cô một cái. Tần Hàm Lạc thấy Giản Hân Bồi không lên tiếng, nhẹ nhàng nói thăm: “Bồi Bồi, hôm nay cậu mệt rồi, mau về nhà tắm rửa một cái, sau đó ngủ một giấc đi.”

“Bao giờ thì cậu tới tìm mình?” Thoạt nhìn tâm tình Giản Hân Bồi rất thấp, giọng cực nhẹ.

“Sẽ có đến sớm nhất có thể.” Tần Hàm Lạc nở nụ cười trấn an nàng, vỗ nhẹ tay nàng rồi xuống xe. Trương Tử Toàn lập tức vẫy tay với Triệu Đình, cùng đi theo.

“Bồi Bồi, giờ để anh đưa em về nhà, hay là... chúng ta đi đâu đó ngồi, uống ly cà phê hay gì đó? Đúng rồi, nếu không thì mình cùng ra ngoài ăn bữa cơm nhé, không phải em vẫn luôn thích nhà hàng KSK ở đường vành đai phía bắc sao?” Triệu Văn Bác vừa lái xe, vừa lấy lòng nói, cuối cùng giả dối cười với Triệu Đình: “Em cũng đi cùng nhé.”

Triệu Đình quay mặt về phía cửa sổ: “Nghe khẩu khí anh là biết không thành ý rồi, em không đi đâu.”

Giản Hân Bồi nắm chặt mảnh giấy ghi ước nguyện của Tần Hàm Lạc, mày nháu chặt, như không nghe thấy Triệu Văn Bác nói, thẳng đến khi Triệu Văn Bác lại mở miệng hỏi mới “à” một tiếng, sau đó miễn cưỡng trả lời: “Em muốn về nhà tắm rửa, hai người đi đi.”

Nụ cười trên mặt Triệu Văn Bác nhất thời cứng lại, thật lâu cũng không biết nói gì.

Mẽ Tiểu Nhân ngủ một giấc tỉnh lại, mở to mắt liền nhìn thấy trong phòng bệnh có thêm hai người. Tần Hàm Lạc cùng Trương Tử Toàn hai người song song im lặng ngồi bên giường, đôi mắt mang ý cười nhìn em. Hai người đều một thân đồ thể thao màu trắng, một người thanh lịch tuấn tú, một người kiêu mỵ mê người.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Trương Tử Toàn lập tức nở nụ cười thật tươi.

Tần Hàm Lạc lại cau mày: “Bảo em thả lỏng một chút, chú ý nghỉ ngơi rồi mà. Giờ nhìn xem, học quá khuya, sáng lại dậy sớm, mệt đến là đi, sốt rồi.”

Mẽ Tiểu Nhân ngoảnh mặt làm ngơ lời cô nói, nhìn hai người đánh giá, khuôn mặt thanh lệ hiện lên ý cười nhàn nhạt: “Hai người như vậy trông thật buồn cười.”

“Cái gì? Buồn cười?” Trương Tử Toàn toát mồ hôi, nhìn mình và Tần Hàm Lạc: “Sao lại thế?”

Mẽ Tiểu Nhân nghiêng người, lấy tay chống má, bởi vì mới tỉnh lại, trong thanh âm trong vắt lại có chút vô lực nặng nề: “Hai người song song ngồi im, hơn nữa biểu tình cùng ánh mắt nhất trí, thoát nhìn rất ngoan, em thực muốn thưởng cho mỗi người một viên kẹo.”

Ngất! Tần Hàm Lạc cùng Trương Tử Toàn liếc nhìn nhau, không khỏi bật dậy theo bản năng. Mẽ Tiểu Nhân khanh khách bật cười.

“Nhóc con, dĩ nhiên lại trêu chọc các chị.” Trương Tử Toàn nhìn đôi mắt trong suốt của em, bất đắc dĩ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 50

Trong phòng bệnh, mỗi người lòng chứa tâm sự, lặng yên ăn cơm, ngay cả Trương Tử Toàn thường ngày thích cười nói náo nhiệt cũng trở nên thực im lặng.

Mẽ Tiểu Nhân dùng bữa, thật sự có cảm giác nuốt không trôi, thỉnh thoảng lại nhìn Tần Hàm Lạc, rồi lại vội vàng thu hồi ánh mắt, đáy lòng hỗn loạn. Từ nhỏ em vốn đã là cô bé không cần người lớn quan tâm quá nhiều, một học sinh không cần giáo viên phải để tâm. Em luôn tự hỏi tự chủ rất tốt, cho dù bên người chưa bao giờ thiếu con trai hay thậm chí con gái ái mộ, nhưng không hiểu vì sao mới một thời gian ngắn như vậy liền sa vào sự ôn nhu săn sóc của Tần Hàm Lạc.

Đúng vậy, người càng ôn nhu săn sóc hơn cô cũng có, chỉ là không một ai khi nhìn mình mà ánh mắt lại chân thành tha thiết như cô. Nếu nói Trương Tử Toàn làm cho người ta có cảm giác như rượu ngon, tỏa hương thơm nhẹ nhàng thuần, và thứ dục hoặc cùng kích thích khiến người ta khó lòng kháng cự, vậy thì không thể nghi ngờ Tần Hàm Lạc chính là trà xanh, tuy hương vị nhàn nhạt, lại khiến người ta cảm nhận được dư vị, hoài niệm thứ hương dịu dàng thơm ngọt thấm lòng người kia.

“Tiểu Nhân, em làm sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị à?” Tần Hàm Lạc nhận ra được vẻ khác thường của Mẽ Tiểu Nhân, ngạc nhiên hỏi.

“Không phải, em no rồi.” Mẽ Tiểu Nhân đặt cả men qua một bên.

Tần Hàm Lạc ngẫm nghĩ, nói: “Được rồi, lát nữa nếu em đói bụng, tôi lại đi mua cháo gà cho.” Nói xong đứng dậy, rót ly nước, thử độ ấm rồi mới đưa cho Mẽ Tiểu Nhân. Mẽ Tiểu Nhân nhận lấy uống hai ngụm, cánh mũi bỗng nhiên cay cay. Người trước mặt em là thật lòng đối xử tốt với mình, là thật

lòng coi em như em gái ruột, nhưng mà, em lại không thể coi cô là chị gái.

Suốt hai tuần qua, em nhìn ra được sự tương phản rất lớn trong cảm xúc của Tần Hàm Lạc, mơ hồ đoán được là chuyện gì khiến cô như vậy, thế nhưng khiến tâm thần không yên, luôn không thể tập trung học, nhớ nhưng, lại suy đoán, nhớ nhưng, lại suy đoán...

Lần đầu tiên nếm trải mùi vị ái tình, cho tới giờ cũng không nghĩ lại quả thật dày vò đến vậy... Rõ ràng muốn gặp cô, nhưng khi cô tới đưa canh lại cũng chẳng hề nói lời thừa thãi. Rõ ràng muốn nghe giọng cô, lại không chịu chủ động gọi điện cho cô.

Trên mặt vẫn duy trì nét kiêu ngạo lạnh lùng, thông dong trấn định, không nghĩ hôm nay lại bị Trương Tử Toàn nhìn ra manh mối, em cơ hồ không khống chế nổi cảm xúc của mình.

Không thể nghĩ ngờ là Trương Tử Toàn đã ngụ ý với em rằng Tần Hàm Lạc đã có người mình thích, lại liên tưởng tới bài thơ kia, còn cô gái diện mạo ngọt ngào ngày ấy gặp trên đường, một người thông minh như em sao có thể không nhìn thấu chuyện đó đây?

Chỉ là, về sau nên làm sao bây giờ? Em nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi tựa vào lưng giường, Tần Hàm Lạc tiến lại dọn dẹp đồ ăn, chỉnh lại chăn cho em.

Trương Tử Toàn thu hết thủy vào trong mắt, cô biết, tình cảm Tần Hàm Lạc dành cho Mễ Tiểu Nhân không chút dính líu đến chữ “tình”, đa số thời điểm nhắc đến em cũng đều như thể đang nói tới một cô em gái nhỏ đáng yêu khiến cô cảm thấy hạnh diện mà thôi. Chuyện tình cảm chính là khiến người ta bất đắc dĩ như vậy.

Cô lắc đầu, lòng thầm nhủ, Hàm Lạc, mày biết không, sự quan tâm săn sóc đôi khi cũng có thể hại chết người.

Đêm đã khuya, Trương Tử Toàn đã sớm rời đi. Bởi vì ban ngày đi chơi núi mệt mỏi, Tần Hàm Lạc nói chuyện với Mễ Tiểu Nhân xong liền nằm lên chăn nặng nề ngủ.

Mễ Tiểu Nhân cũng không muốn làm kinh động cô, lại càng không muốn gọi cô dậy đi qua ngủ giường khác, em muốn ích kỷ một lần, ngắm nhìn cô thật kỹ, hơi thở khe khẽ của Tần Hàm Lạc khiến em cảm thấy an tâm.

Em cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ an tường như một đứa trẻ của cô, ánh mắt tràn đầy nhu tình. Cố lấy dũng khí, em đưa tay khẽ vuốt mái tóc ngắn của cô, những lọn tóc mềm mại lướt qua tay, khiến lòng bàn tay ngứa ngứa. Mễ Tiểu Nhân nhìn cô hồi lâu, hai giọt nước mắt trong suốt bỗng lặng yên rơi xuống tấm chăn, sau đó lập tức biến mất.

Tuần trước chị tuyệt vọng đến vậy, mà thời gian này thần thái lại bay bổng, đều là vì cô gái kia?

Chị có biết không? Chị đã làm cuộc sống của em bị xáo trộn, em không cam lòng chỉ là em gái chị.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 51

Mấy tháng sau, rốt cục Mễ Tiểu Nhân cũng đón bước ngoặt đầu tiên trong cuộc đời mình – thi đại học, mà suốt cả tháng bảy này trời lúc nào cũng nóng như thiêu đốt.

Mấy ngày qua, vừa khéo trường em thi cũng ở Nhất Trung, cho nên cũng không cần ở trọ ở ngoài. Buổi sáng, Mễ Tuyết Tuệ tỉ mỉ chuẩn bị bữa sáng cho em, đến lúc ra khỏi cửa, em đi được vài bước lại nghiêng đầu nhẹ nhàng nói với Tần Hàm Lạc: “Đi một đoạn với em được không?”

Tần Hàm Lạc được yêu mà sợ, nhìn em, không ngừng gật đầu: “Ừ.”

Mấy tháng qua Mễ Tiểu Nhân rất ít về nhà, mà cho dù có về cũng tự nhốt mình trong phòng học, thời gian trò chuyện với cô giảm bớt rõ ràng. Có đôi khi cô tìm em nói chuyện, em luôn dùng loại khẩu khí không mặn không nhạt tiếp đón, khiến Tần Hàm Lạc xấu hổ. Bất quá may là phần lớn lực chú ý của cô đều đặt trên người Giản Hân Bội, toàn tâm đắm chìm trong thứ tình yêu say đắm nóng cháy kia nên cũng không để bụng. Cô tự giải thích với mình, là bởi kì thi đại học quá mệt mỏi cho nên em mới không muốn nói chuyện, qua đợt này là ổn thôi.

Sáng sớm, gió lạnh hiu hiu khiến người ta có vài phần cảm giác sáng khoái.

Mễ Tiểu Nhân mặc một cái quần bò mài bạc, áo phông màu trắng, thân hình với đường cong tuyệt đẹp hiển lộ không sót chút nào. Em hai tay nắm quai túi, bộ dáng thoạt nhìn thập phần thoải mái thanh thản.

“Tâm trạng em hôm nay hình như rất tốt.”

“Chắc vậy.” Trên khuôn mặt trẻ trung đáng yêu của em lộ ra một tia cười nhàn nhạt.

Khóe môi Tần Hàm Lạc cũng bắt gặp cong lên. Đi hết quãng đường từ khu dành cho người nhà đến khu dạy học của Nhất Trung liền nhìn thấy một đám đông, thế giới dường như bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên.

“Chỉ về đi, em thấy giáo viên và bạn học của mình rồi, em muốn qua đó.” Mẽ Tiểu Nhân nhìn xa xa, mỉm cười nói.

“Ừ, đợi lát nữa thi em có thể giữ vững trạng thái này thì tốt lắm.”

“Yên tâm đi, em tuyệt đối không lo lắng gì cả.”

Tần Hàm Lạc cười nhìn em, đang muốn trở về, bỗng nhiên hương bạc hà nhàn nhạt tươi mát phả vào mũi, sau đó, hương thơm nhẹ nhàng trong trẻo lạnh lùng kia lại mau chóng biến mất, đến khi cô giương mắt nhìn thì chỉ còn thấy bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp kia, cùng mái tóc đen dài như tơ tung bay trong gió.

Vừa rồi, cô ngẩn ngơ, nghi hoặc cái ôm vừa rồi chỉ là mình nằm mơ, nhưng tâm tình lại càng thêm phấn khởi.

Nghỉ hè, đại khái là chuỗi ngày nghỉ tươi đẹp nhất một năm, tuy rằng nóng bức kinh người, nhưng mà không có ngày hội truyền thống long trọng như tết âm lịch ràng buộc bước chân thích du ngoạn của người trẻ tuổi.

Kì thi đại học qua đi, Mẽ Tiểu Nhân thu thập hành trang đơn giản, nói một tiếng với Tần Trọng và Mẽ Tuyết Tuệ rồi trực tiếp đi đến nhà bà nội ở quê. Lúc em xuất phát thì Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi đang ở ngoài đi dạo mua sắm.

Trương Tử Toàn về nhà cùng ba mẹ mấy ngày, cuối cùng kiểm chế không nổi trái tim bất kham cùng tịch mịch, lại nhớ tới thành phố A.

Buổi tối, ở một quán bar trên con đường người đi như nước ở thành phố A, đủ loại đèn sắc sỡ chớp sáng, chiếu lên gương mặt hưng phấn của những người tìm tới mua vui.

Quán bar nổi danh “Kích tình vô hạn” kia là chỗ Triệu Văn Bác thường xuyên lui tới. Giờ phút nữa, giữa thứ âm nhạc đỉnh tai nhức óc, Triệu Văn Bác dẫn theo vài người bạn nam nữ chơi khá thân và cả Trương Tử Toàn ngồi ở một băng ghế lớn thật dài.

Mấy đôi nam nữ kia chơi xúc sắc vui vẻ đến quên trời đất, mà tâm tình Triệu Văn Bác lại không tốt, ngay cả trò này cũng thường xuyên thua. Uống được không ít rượu, cuối cùng thật sự thấy phiền liền gào lên: “Không chơi không chơi nữa! Chẳng vui gì cả!” Sau đó tiến đến bên tai Trương Tử Toàn, lớn tiếng nói: “Bà gọi cho Hàm Lạc lần nữa được không? Hàm Lạc mà tới thì nhất định Bồi Bồi cũng sẽ tới.”

“Thần kinh!” Trương Tử Toàn ném một miếng dưa hấu lên bàn, lớn tiếng nói: “Tôi đã có hết sức rồi, muốn gọi thì ông đi mà gọi, ông ít nhắc tới Giản Hân Bồi với tôi thôi, nghe mà phiền.” Rồi kéo một cô gái, đi ra phía sân nhảy: “Đi! Chúng ta ra nhảy.”

Triệu Văn Bác ngơ ngác nhìn bóng dáng cô, phiền não túm tóc, rót một chén rượu đưa cho một cô gái khác: “Đi, chúng ta cũng ra nhảy.”

Trên sàn, Trương Tử Toàn mặt đối mặt với cô gái kia, lắc người nhiệt tình nhảy, dáng người cô nóng bỏng, kỹ thuật nhảy gọi cảm, lập tức khiến cho mấy người bên cạnh chú ý, lập tức có người hô lên ủng hộ, vài chàng trai cũng tiến lại gần, cô lại làm như không thấy, sắc mặt chẳng may may thay đổi gì, mấy tên con trai kia giậm phải đình, đánh bực bội rồi đi.

Nhảy được một lát, trán đã lấm tấm mồ hôi, cô ngừng lại, ánh mắt quét về phía băng ghế dài bên kia, lại không thấy bóng dáng Triệu Văn Bác đâu. Kỳ quái, tên ngu ngốc kia đâu rồi? Chẳng lẽ cái đồ con vịt không biết nhảy đây cũng ra nhảy rồi? Vừa nghĩ vậy, ánh mắt cô liền lập tức quét qua đám người, bỗng nhiên một thân ảnh cao gầy uyển chuyển đập vào mắt cô, đôi mắt lập tức tỏa sáng kì dị, theo bản năng vừa nhảy vừa tiến lại gần, ngay cả cô gái bị kéo ra nhảy cùng ban này cũng bị quăng qua một bên.

Càng ngày càng tới gần, dáng người thực khá, nhất định phải nhìn rõ ràng dung mạo mới được, cô thầm hạ quyết tâm. Ngay lúc cô tiến lại gần cô gái kia, một tên đàn ông đã nhanh chóng lướt qua, cười hi hi giữ chặt bàn tay cô gái kia: “Cô em xinh đẹp, nhảy khá quá, anh để ý em lâu lắm rồi, nể mặt anh, qua chỗ bọn anh uống chén rượu nhé?”

Trong quán bar thật sự rất ồn, cô gái kia căn bản không nghe rõ hắn nói gì, mùi rượu phả vào mặt khiến khuôn mặt cô lóe lên vẻ chán ghét: “Anh muốn gì? Buông tay!”

Tên kia cảm giác được cô giãy dụa, tay hơi dùng lực, bàn tay thô rộng như gọng kim khiến cô gái kia đau đến cơ hồ sắp rơi nước mắt.

Một màn này đương nhiên rơi vào mắt Trương Tử Toàn, lập tức nhiệt huyết dâng lên, xông tới đẩy tên kia một phen: “Anh muốn gì? Mau buông cô ấy ra!”

Chương 53: Chương 52

Nhà Tần Hàm Lạc nổi lên một trận bão lớn.

Mẽ Tiểu Nhân thi đại học được điểm cao là điều mọi người đã dự kiến, nhưng em lại gạt Mẽ Tuyết Tuệ mà điền nguyện vọng vào trường ĐH A, đó lại ngoài ý liệu của mọi người.

“Vi sao con lại làm vậy?!” Thần sắc Mẽ Tuyết Tuệ không còn ôn hòa như xưa nữa: “Con có biết mẹ để ý tới tương lai của con thế nào không? Con rõ ràng có thể thi vào trường đại học nhất nhì cả nước cơ mà, con điên rồi à? Hay là con muốn làm mẹ tức chết?”

“Mẹ à, mẹ đừng kích động như thế nữa. Mẹ để ý tới tương lai của con, mà con cũng không tự lấy tương lai của mình ra để đùa giỡn với mẹ đâu.” Mẽ Tiểu Nhân dựa vào sô pha, một tay xoa huyệt Thái Dương.

Tần Trọng ngồi một bên, mày nhú chặt, mà Tần Hàm Lạc cũng vẻ mặt bất an, một chốc nhìn Mẽ Tuyết Tuệ, một lát lại nhìn Mẽ Tiểu Nhân, loại việc này cũng không biết khuyên thế nào, chỉ có thể lo lắng suông.

“Nếu con không đỗ, vậy thì thôi, nhưng con thi tốt vậy, con...con lại chọn ĐH A, lại còn gạt mẹ, con...trong lòng con còn có mẹ sao?” Mất Mẽ Tuyết Tuệ đã đỏ hồng lên.

“Mẹ, tương lai của một người không phải là do danh tiếng của trường quyết định, là tài năng của bản thân quyết định nên.” Đã cả một buổi chiều, Mẽ Tiểu Nhân kiệt sức, không muốn tiếp tục đề tài này nữa: “Mà nói lại thì ĐH A cũng không tệ mà, mẹ không cần lo lắng vậy. Con nhà người khác đỗ được ĐH A thì cha mẹ người ta chắc hẳn vô cùng vui mừng chúc mừng con mình, vậy mà con lại ở đây nghe mọi người chỉ trích. Mẹ, con sẽ tự chịu trách nhiệm với bản thân mình, tự chịu trách nhiệm cuộc đời và tương lai mình, mẹ yên tâm đi. Con mệt rồi, con muốn nghỉ ngơi.” Nói xong liền đứng lên, xoay người trở về phòng.

“Anh à, anh...anh xem con gái kia!” Mẽ Tuyết Tuệ nhìn không được nước mắt chảy ra, Tần Trọng thở dài, đem tay bà đặt vào tay mình: “Tiểu Nhân nói tương lai của một người không phải do danh tiếng của trường quyết định, những lời này tôi đồng ý. Đứa nhỏ này tư duy rõ ràng, nói chuyện hay hành động cũng đều có tác phong riêng của mình. Tuy rằng chuyện lần này đáng tiếc, nhưng em cũng không cần phải đau lòng như vậy.”

Ông nhỏ giọng an ủi bà, lòng Mẽ Tuyết Tuệ thoáng dễ chịu hơn một chút, Tần Hàm Lạc lặng lẽ rời khỏi phòng khách, đi tới trước cửa phòng Mẽ Tiểu Nhân, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Mẽ Tiểu Nhân đã mở máy tính, đang chăm chú chơi đấu địa chủ trên QQ.

“Trò ấu trĩ như vậy mà em cũng chơi.” Tần Hàm Lạc kéo một chiếc ghế qua, ngồi xuống cạnh em, ngữ khí thập phần khinh thường.

“Ai cần chị quản!”

Tần Hàm Lạc vừa nhìn em chơi, vừa nói: “ĐH A tốt lắm à? Có chỗ nào hấp dẫn em? Chẳng lẽ bởi tôi sao?”

Mẽ Tiểu Nhân khẽ giật mình, tay cầm chuột khựng lại, quay đầu nhìn cô, thấy vẻ không đứng đắn trên mặt Tần Hàm Lạc, đáy lòng đang căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng xuống, khẽ gắt: “Không biết xấu hổ.” Sau đó lại quay đầu chơi tiếp.

Không biết xấu hổ? Tần Hàm Lạc dờ khóc dờ cười, lời nhận xét thế này thật sự là lần đầu tiên phải nghe mà.

“Có điều, coi như chị đoán đúng rồi, Thúy Nhi cũng thi vào ĐH A, nếu nói vì cậu ấy mà thi vào thì còn có chút khả năng.” Mẽ Tiểu Nhân tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình, không để ý tới cô.

Tần Hàm Lạc vốn định đùa em: “Vi cậu ấy? Quan hệ của hai người không đơn giản nha”, nghĩ lại, những lời này tựa hồ có nghĩa khác, lại cứng rắn bóp chết những lời vừa sinh sôi trong yết hầu. Từ sau khi Mẽ Tiểu Nhân đọc bút ký của cô, cô liền có vài phần đề phòng với em, hai người cũng không còn những lời đùa giỡn về chuyện tình cảm nữa.

Cô em gái này thật sự rất thông minh, không biết xuất phát từ tâm lý gì, có lẽ là sợ Mẽ Tiểu Nhân dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, lại cô lẽ là không muốn để Mẽ Tiểu Nhân biết tới một thế giới như vậy, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới việc muốn nói cho em biết chuyện tình cảm của mình. Bởi vậy, đã lâu vậy rồi cô cũng chưa dẫn Giản Hân Bôi về nhà, cô sợ chỉ một ánh mắt, một động tác liền sẽ bán đứng mình.

Lại hoặc là Mẽ Tiểu Nhân đã sớm biết cũng không chừng...

Tần Hàm Lạc lắc lắc đầu, gạt bỏ ý niệm ảm ảm bất an trong lòng này đi, bản bút ký kia, đoạn thơ kia thì có thể đại biểu cho cái gì chứ, aish, thật sự là nghĩ quá nhiều rồi. Nghĩ thế, trên mặt liền lộ ra nụ cười thoải mái: “Vậy tới lúc khai giảng thì em sẽ trở thành đàn em của tôi rồi nhì.”

“Dạ, đàn chị khỏe, về sau thỉnh đàn chị chiếu cố nhiều hơn.” Ngữ khí Mẽ Tiểu Nhân đầy xa cách, khiến Tần Hàm Lạc có chút hờn dỗi.

“Kỳ thật tôi cũng thấy khó hiểu khi em chọn ĐH A, hướng chỉ đi Mẽ. Bất quá dù sao chọn thì cũng chọn rồi, không còn cách nào cả, em vẫn nên bình tâm tĩnh khí từ từ nói với dì Mẽ suy nghĩ trong lòng mình đi, đừng khiến bà ấy buồn, mặc kệ trước kia thế nào thì giờ bà ấy cũng toàn tâm toàn ý yêu thương em.”

“Em đã bình tâm tĩnh khí nói chuyện với bà suốt cả một buổi rồi, hiệu quả thế nào hẳn chị cũng thấy được.” Mẽ Tiểu Nhân hơi nhúm mày: “Phải, bà ấy yêu em, nhưng chẳng lẽ em không yêu bản thân mình sao? Chẳng lẽ em lại đi hại mình? Trường ĐH A cũng đâu tệ. Chọn trường là chuyện của em, lúc này em lại hy vọng bà như trước kia, chẳng quan tâm gì tới em cả, chỉ đặt tâm tư vào công việc của mình, tiếp tục làm nữ cường nhân.”

Tần Hàm Lạc lắc đầu: “Nói thế chứng tỏ em vẫn canh cánh trong lòng về chuyện của mẹ em ngày trước.”

“Chị làm rồi, em không như vậy, có lẽ trước kia em khát vọng sự ấm áp và tình yêu của bà, nhưng hiện tại, em lại chỉ hy vọng có được sự tôn trọng và thấu hiểu. Mỗi người đều có lý tưởng và thứ mà mình theo đuổi, chỉ của bà không phải là làm một hiền thê lương thảo, mà là có một sự nghiệp riêng. Lúc này em có thể lý giải được hành vi đó của bà, nhưng em chọn ĐH A, cũng đã trải qua nhiều đắn đo suy nghĩ, em đồng dạng cũng hy vọng bà có thể tôn trọng suy nghĩ của mình.” Mẽ Tiểu Nhân dừng trò chơi mình đang chơi lại, xoay ghế dựa, đối mặt với Tần Hàm Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 53

Lúc khai giảng, Tần Hàm Lạc gọi cho Giản Hân Bồi nói bận, rồi sau đó xách túi lớn túi nhỏ tới ký túc xá nữ của Viện Quản lý kinh tế giúp Mẽ Tiểu Nhân vài việc, quét tước vệ sinh cộng thêm trải giường chăn chiếu, cực kì chịu khó. Mẽ Tiểu Nhân nhìn bóng dáng cô, cũng không biết trong lòng là cảm giác gì.

Ba nữ sinh khác trong phòng vừa thấy Mẽ Tiểu Nhân tới liền dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá em, đại khái họ không ngờ một trong số bạn cùng phòng của mình lại là một đại mỹ nhân như vậy.

Tần Hàm Lạc nhìn giấy dán tường xinh đẹp, chăn màn sạch sẽ chỉnh tề, còn có laptop Triệu Văn Bác tặng cho Mẽ Tiểu Nhân và quyển bút kí màu đỏ đặt trên bàn, vừa lòng vô vô tay: “Được rồi, có thể coi như một cái ổ thoải mái ấm áp.”

“Đi rửa tay đi.” Ánh mắt Mẽ Tiểu Nhân trong veo mà ôn nhuận.

“Ừ.”

Tần Hàm Lạc liền đi rửa tay. Mẽ Tiểu Nhân hai tay khoanh trước ngực, miễn cưỡng tựa vào cửa toilet, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Chị... ông ngoại mua cho chị một căn hộ ở gần trường phải không?”

“Ừ.”

“Một người ở thì rất yên tĩnh, có lợi cho việc học tập.”

“Ha! Không phải ở một mình đâu, là ở cùng Từ Toàn.” Tần Hàm Lạc đặt miếng xà phòng trong tay về chỗ cũ, cười nói.

Mẽ Tiểu Nhân mỉm cười, ý cười lại ẩn ẩn hiện lên trên khóe miệng, không biết vì sao trong lòng em có chút vui sướng, nhưng vài giây trôi qua, nụ cười lại nhanh chóng biến mất. Không được ở cùng nhau thì thế nào chứ? Có khác gì nhau đâu? Em khẽ than một tiếng, xoay người trở lại bên giường mình.

Tần Hàm Lạc làm xong xuôi hết thầy liền gọi điện cho Tần Trọng và Mẽ Tuyết Tuệ, lại gọi cho ông ngoại, nhát nhát báo cáo về chuyện tình trường học và ký túc xá. Mẽ Tuyết Tuệ vẫn không vui, không muốn nói nhiều, vẫn là Tần Trọng dặn dò, mà ông ngoại biết Mẽ Tiểu Nhân học cùng trường với Tần Hàm Lạc, thật ra lại rất cao hứng, liên tục nói: “Tốt, tốt, về sau hai chị em vừa vặn có thể chăm sóc lẫn nhau, ông cũng có thể một lần thăm hai đứa cháu gái.”

Điện thoại của cô, âm lượng vặn lớn cũng đủ để Mẽ Tiểu Nhân nghe được, tiếng cười sang sảng của ông truyền tới từ tai nghe khiến tâm tình Mẽ Tiểu Nhân lại tốt lên thần kỳ. Em yêu nơi có thành phố A này, nơi nơi tràn ngập hương vị quen thuộc, chỉ cần em nhắm mắt lại là có thể hình dung ra hình dáng đầy đủ của nó trong trí óc. Nơi này, còn có người em yêu, có bà nội, có lẽ, bây giờ còn thêm một ông ngoại, còn có...

Lúc đang trầm tư, một bàn tay túm lấy bàn tay mảnh khảnh trắng nõn của em, em giật mình, đã thấy khuôn mặt tươi cười của Tần Hàm Lạc phóng đại trước mắt: “Tiểu Nhân, đi ra ngoài ăn cơm đi.”

“Ah, vâng.” Em khôi phục lại thần sắc trấn định, tay khẽ nhàng rút lại.

Thời tiết bên ngoài rất đẹp, bầu trời tinh thuần một màu lam.

Tần Hàm Lạc đi được một đoạn ngắn, bỗng nhiên ngẩng cao đầu, mặt hướng trời xanh.

“Này, chị đi đường kiểu gì vậy, nhờ đừng phải người khác thì làm sao bây giờ.” Mễ Tiểu Nhân nhìn tốp năm tốp ba sinh viên đi trên đường, liền giữ chặt lấy cô.

Nam sinh đi qua trên đường thỉnh thoảng hướng ánh mắt nhìn Mễ Tiểu Nhân, em cũng một mực thoải mái tự nhiên.

“Sẽ không đâu, em xem, không phải em đang dắt tôi sao.”

“Ngốc.” Mễ Tiểu Nhân bấu môi.

“Lúc tôi học tiểu học có lần đột phát có suy nghĩ muốn ngửa đầu nhìn bầu trời mà đi như vậy.” Tần Hàm Lạc cúi đầu xuống lại, cười cười với em: “Em có biết loại cảm giác này không? Vừa bắt đầu còn có chút như đứng không vững, có điểm choáng váng mờ mịt, lại có chút như muốn rơi lệ vì xúc động. Rất kỳ quái phải không?”

“Muốn rơi lệ, là vì trong lòng thực rung động, khi em ngửa đầu nhìn bầu trời, em sẽ càng thêm cảm nhận được thiên không rộng lớn cao xa, khiến em có cảm giác mờ mịt, do đó cảm thấy chính mình rất nhỏ bé, em sẽ cảm thấy tất cả mọi chuyện khiến em phiền não đều bé nhỏ không đáng kể, cõi lòng em trong nháy mắt sẽ được an tĩnh.” Tần Hàm Lạc nói: “Từ đó, mỗi khi tôi có chuyện phiền não, tôi đều sẽ ngửa đầu đi một đoạn đường như vậy.”

“Không hổ là sinh viên khoa văn, lại nhạy cảm như vậy, ngay cả hành động bình thường ngửa đầu nhìn trời cũng có thể khiến chị rơi nước mắt, lại sinh ra nhiều ý tưởng đến thế.” Mễ Tiểu Nhân lắc đầu, trong mắt mang theo ý cười.

Tần Hàm Lạc cười cười tự giễu: “Phải đó, có đôi khi tôi cũng hiểu được mình như bị thần kinh. Ngắm mặt trời lặn đằng sau lưng núi, nhìn gió thu thổi mà cỏ cây rên rỉ, cõi lòng tôi đều thấy vô cùng thương cảm. Duy chỉ có lúc ba đánh tôi thì tôi liền kiên cường như thể người chiến sĩ vậy.”

“Chị thiện lương nhân từ, nội tâm tình cảm phong phú, cũng là người hoàn toàn theo chủ nghĩa bi quan. Khi hoàng hôn, chị thương cảm cho sự diễm lệ sắp trôi qua, cũng chưa từng nghĩ ngày mai nó vẫn rực rỡ mọc lên như thế, soi rọi khắp thiên địa; gió thu nổi lên, cỏ cây điêu linh, chị chỉ nhìn thấy sự suy tàn của nó, cũng chưa bao giờ nghĩ, năm sau gió xuân thổi, thế giới vẫn sẽ có rất nhiều loại hoa cỏ bùng bùng sức sống khoe sắc khắp nhân gian.” Mễ Tiểu Nhân không chút lưu tình nói.

Tần Hàm Lạc ngạc nhiên một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Nói phải, rất nhiều lúc kỳ thật đều là do chính mình lo sợ không đâu.”

“May mà mặc dù chị theo chủ nghĩa bi quan nhưng cũng còn có ý thức phản kháng, từ chuyện ba đánh chị là có thể thấy được.” Mễ Tiểu Nhân cười khê, bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Hôm nay rất phiền não sao?”

“Hả? À không, tâm tình tôi tốt thần kỳ.”

“Vậy vì sao lại ngửa đầu nhìn trời như vậy?”

“Tôi chỉ là muốn nói cho em biết bí mật tiêu trừ phiền não thôi.” Tần Hàm Lạc xấu hổ gãi gãi đầu: “Tôi thấy gần đây em và di Mễ không nói chuyện được với nhau, sợ em tâm tình không tốt. Ừ... Có điều giờ tôi lại hối hận vừa rồi đầu nóng lên đi nói với em chuyện này.”

“Vì sao?” Mễ Tiểu Nhân tò mò hỏi.

“Bởi vì... tôi cảm thấy mình thực ấu trĩ.”

Mễ Tiểu Nhân mỉm môi cười, lòng lại thầm nhủ: “Sẽ không, em thật cao hứng vì biết được chuyện lúc chị học tiểu học, thực đáng yêu.”

Lúc sắp đến trước cửa căn tin, Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên nói: “Sao hôm nay không thấy chị cùng đi ăn cơm với người khác?”

“Từ Toàn á, nó đi tới Viện Mỹ thuật giúp một người bạn đón tân sinh viên rồi.” Tần Hàm Lạc cố ý không đề cập tới cái tên khác, mà Mễ Tiểu Nhân đương nhiên cũng không hỏi tiếp. Đúng lúc này, di động Tần Hàm Lạc lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 54

“Anh à, em có cảm giác hình như con gái mình đang yêu thì phải.” Lúc cuối tuần, bà Giản buông điện thoại, có chút đăm chiêu nói.

Giản Mặc Thanh ngẩng ra, ánh mắt chuyển từ ti vi qua bà: “Làm sao vậy?”

“Hôm nay con bé lại gọi về nói cuối tuần đi chơi với bạn, không về nhà.”

“Haiz, việc đó là bình thường, sinh viên rồi còn gì, có mấy người cuối tuần sẽ ở trong nhà đâu, chắc là đi chơi với đám Hàm Lạc rồi, không phải bên chỗ Hàm Lạc có nhà ở sao.” Giản Mặc Thanh nhẽ nhàng thờ ra.

“Aish, anh này.” Bà Giản trừng mắt: “Anh quan tâm chút được không, Bồi Bồi đã lớn vậy rồi, qua một năm nữa sẽ tốt nghiệp, nhưng em có cảm giác anh một chút cũng không chờ mong con mình yêu ai, tìm một người bạn trai dẫn về nhà nhỉ.”

“Đâu có?!”

“Vậy, lúc khi con còn ở Nhất Trung, lúc ấy khá thân với một nam sinh, sau khi anh biết Ảnh Nhi, lại ôn tồn khuyên bảo rồi nổi giận, mỗi ngày đều quản nghiêm như vậy, còn dặn dò chủ nhiệm lớp con bé theo dõi sát sao, được, sau đó con mình liền ngoan ngoãn học hành. Đến lúc lên đại học, con vẫn không hề nhắc tới chuyện tình cảm gì với chúng ta, cứ cuối tuần lại đúng hạn về nhà. Em thấy anh vui vẻ với việc này, nên cũng không khuyến khích con yêu đương ai cả.”

Tuy nói trước đó không lâu Giản Mặc Thanh được thăng chức lên thành hiệu trưởng, nhưng trước đó cũng là một giáo viên chủ nhiệm. Khi Giản Hân Bồi còn học ở Nhất Trung là người bị chủ nhiệm đề ý tới nhất, chỉ cần nàng có chút hành động dị thường với nam sinh nào là chủ nhiệm sẽ lập tức báo cáo cho vợ chồng Giản Mặc Thanh.

“Lúc còn trung học không phải con còn nhỏ quá sao, anh sợ ảnh hưởng tới việc học của con, đại học anh lại không hề can thiệp, tự con không yêu ai, giờ sao em lại trách lên đầu anh.” Giản Mặc Thanh vô tội biện giải. Bất quá nói thật, quan hệ giữa ông và con gái luôn thân mật, nếu ngày nào đó Bồi Bồi có người yêu, người cha như ông nhất định sẽ có cảm giác mất mát.

Bà Giản không nói gì, lẩm bẩm: “Lần này nhất định con nó yêu rồi, giờ nhìn nụ cười của con bé đều có chút không thích hợp. Không được, em phải quan sát cho cẩn thận thôi.”

Ông Giản cau mày, miệng than thở: “Đại học thời nay nam nữ qua lại, sống chung chỗ nào cũng có. Anh thà con gái bảo bối của chúng ta sau khi đi làm rồi mới tìm một người con trai để chính thức kết giao còn hơn.”

Tuy ông bà Giản đều là thành phần trí thức, nhưng tư tưởng quan niệm đều rất truyền thống. Bà Giản lập tức phản bác: “Nói hươu nói vượn! Dù con gái mình có yêu đương lúc học đại học thì cũng biết đúng mực, sẽ không làm bậy đâu, bình thường em cũng đâu ít lần dạy bảo con về quan niệm này.”

Lập tức liền dừng lại không đề cập tới đề tài này nữa.

Tần Hàm Lạc nằm nghiêng trên giường, yên lặng ngắm nhìn dung nhan lúc ngủ của Giản Hân Bồi, lắng nghe tiếng hít thở đều đều yếu ớt của nàng.

Buổi chiều này, đặc biệt an tĩnh, bức màn được kéo lên hoàn toàn, ánh sáng từ ngọn đèn bàn ôn nhu tỏa xuống giường, một người say ngủ, một người yên lặng nhìn chăm chú, bức họa tươi đẹp mà hài hòa.

Hai má Giản Hân Bồi bóng mịn mà ngọt ngào, khóe môi hơi cong lên, như thể ngay cả lúc ngủ mơ cũng mang theo chút ý cười. Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng hít ngửi hương thơm quen thuộc trên người nàng, nhu tình trào dâng trong lòng, bất chấp việc nàng mới ngủ không lâu, bỗng nhiên rướn người lên, nhẹ nhàng ngậm lấy môi nàng, ôn nhu hôn khẽ.

“Uhm” Giản Hân Bồi đang trong giấc ngủ cảm giác như bị quấy rầy, phát ra một âm thanh hàm hồ vô lực mà rơi vào tai Tần Hàm Lạc lại kêu gọi biết bao. Trên mặt cô nở nụ cười xấu xa, dùng đầu lưỡi vẽ theo đôi môi duyên dáng của nàng, thừa dịp nàng lại phát ra một âm thanh kêu gọi nữa, đầu lưỡi liền thâm nhập vào sâu trong miệng, cùng nàng dây dưa một chỗ, mà bàn tay lúc này đã luồn vào dưới áo ngủ của nàng, trườn lên bộ ngực căng tròn mềm mại kia.

Thân mình Giản Hân Bồi khẽ run, đã hoàn toàn thanh tỉnh, nàng thở hổn hển khẽ “à” một tiếng, Tần Hàm Lạc lại che lấy môi nàng, một nụ hôn triền miên kích thích.

“Hàm Lạc...” Giản Hân Bồi cảm giác được tình cảm nồng nhiệt tình như lửa của Tần Hàm Lạc, liền đè lại bàn tay đang sờ loạn của cô, nhẹ nhàng thờ dốc, như cầu xin nói: “Buổi sáng giúp cậu sửa sang lại phòng Từ Toàn một lần, giờ mình mệt quá, thực muốn ngủ...”

“Nhưng mà hiện tại người ta rất muốn...” Hai má Tần Hàm Lạc nóng bỏng, nhẹ nhàng cọ cọ lên mặt Giản Hân Bồi, học ngữ khí nàng ủy khuất nói.

“Cậu...” Giản Hân Bồi nhìn bộ dáng cô, vừa tức giận vừa buồn cười, tay đang giữ lấy tay cô dần mất khí lực. Tần Hàm Lạc thì thảo nói: “Bồi Bồi, mình sẽ không để cậu nghĩ tới việc ngủ đâu.” Vừa đưa tay kéo áo ngủ của nàng, vừa liếm lên cẳng cổ thon dài kia. Giản Hân Bồi ôm cô, cô liền thuận thế áp lên người nàng.

Hai tay Giản Hân Bồi luồn vào bên hông cô, cởi quần áo cô ra, hai thân thể trẻ tuổi tràn ngập sức sống liền gắt gao quấn lấy nhau...

Sau một lát, Tần Hàm Lạc thở hổn hển, vừa ôn nhu hôn môi Giản Hân Bồi, vừa không ngừng vuốt ve da thịt hơi ướt mồ hôi của nàng.

“Bồi Bồi, mình yêu cậu.”

“Cậu thực đẹp...”

Cô nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng những lời tình tứ, sau mỗi lần thân thiết, cô đều ôn nhu như vậy, khiến Giản Hân Bồi như có cảm giác được sinh ra lần nữa. Nàng cơ hồ đã quên mất từng có một tên con trai đã từng làm chuyện tương tự như vậy trên người mình, tuy rằng gây cho nàng cảm thụ lại hoàn toàn bất đồng.

“Hàm Lạc, cậu xoay người lại đi.” Nàng ôn nhu nói.

“Ừ.” Tần Hàm Lạc nghe lời xoay người lại, lưng quay về phía nàng. Giản Hân Bồi nhìn kỹ vết hồng nhọt nhọt trên tấm lưng bóng loang trắng nõn kia, đau lòng vuốt ve, sau đó áp đôi môi mềm mại lên, hôn từng chỗ từng chỗ.

“Đau không?”

“Đương nhiên không, Bồi Bồi, mình yêu chết được bộ dáng không thể kiềm chế nổi của cậu khi ấy.” Tần Hàm Lạc lòng đầy cảm động, khép hờ đôi mắt, nét mặt kiêu ngạo cùng thỏa mãn. Bỗng nhiên, cô như thể nghĩ tới cái gì, lại bổ sung một câu: “Về sau cậu chỉ có thể như vậy với mình!”

Không khí tựa hồ bỗng nhiên bởi câu này mà ngưng đọng lại.

“Bồi Bồi...” Tần Hàm Lạc ý thức được chỗ không đúng, liền vội vàng xoay người, đối mặt với Giản Hân Bồi. Ánh mắt nàng trống rỗng, như một cây châm nhọn hoắt, đâm vào lòng cô.

Cô liền vội vàng giải thích: “Bồi Bồi, mình không có ý gì cả.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền biết mình sai lầm rồi, không giải thích còn tốt hơn là giải thích.

Quả nhiên, sự kiện kia ai cũng không có biện pháp nào quên được, tên con trai đó, kì nghỉ đông ấy... Giản Hân Bồi nhìn về mặt lo lắng của Tần Hàm Lạc, không đành lòng liền nhếch miệng cười, dựa sát vào lòng cô như thể trấn an.

Tần Hàm Lạc thăm thò phào, ôm chặt lấy nàng, re ve thoải mái nói: “Bồi Bồi, cậu nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì chưa?”

“Rồi, còn cậu?”

“Kỳ thật, trước kia mình mong nhất là có thể tốt nghiệp sớm một chút, sau đó tới thành phố B tùy tiện tìm công việc gì đó, sống cùng ông ngoại, nhưng hiện tại... Có cậu, mọi ý tưởng đều không giống thế nữa. Ngày đó mình nói với cậu, sau khi tốt nghiệp hãy cùng nhau rời khỏi nơi này, giờ nghĩ lại mới thấy vẫn là quá ngây thơ.”

Giản Hân Bồi khẽ cau mày: “Hàm Lạc, vì sao lại nói vậy?”

Tần Hàm Lạc kéo tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, ca thán: “Bồi Bồi, nhà cậu chỉ có một mình cậu, từ nhỏ cậu đã được ba mẹ cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay, được nuông chiều, cậu muốn gì cũng được. Tuy nói lấy danh tiếng ĐH A cùng năng lực bản thân thì ra ngoài mình không lo không tìm được việc, nhưng mà, nhưng mình thực sợ đến lúc ấy cậu đi theo mình sẽ phải chịu khổ.”

“Đi theo cậu, mình không ngại khổ hay không, huống chi, mình cũng sẽ tự tìm việc.” Ngữ khí Giản Hân Bồi đầy bất mãn phản bác.

“Nếu chúng ta đi nơi khác thì còn phải thuê chỗ ở nữa, nếu đi làm thì sẽ không có ai chăm lo cho cậu một ngày ba bữa...”

“Chờ đã, dừng lại! Cậu coi mình là gì? Chim hoàng yến à!”

“Bồi Bồi, nếu mình có thể ra nước ngoài học cao học, cậu nói xem được không? Máy bữa trước mình có hỏi giáo sư về việc này, nếu mình xin đơn giới thiệu thì hẳn không vấn đề gì lớn cả.” Hai mắt Tần Hàm Lạc tỏa sáng rạng rỡ.

Giản Hân Bồi ôm cô, nhẹ giọng nói: “Hàm Lạc, không phải cậu rất muốn học cao học sao, hồi mới lên đại học cậu luôn nói về chuyện này, về sau muốn học cao học, học ở một trường tốt hơn ĐH A.”

“Đúng vậy, cho nên mình học vẫn coi như cố gắng, nói lại thì ông ngoại cũng hy vọng mình có thể học cao học.” Ánh mắt Tần Hàm Lạc thực nóng bỏng: “Bồi Bồi, cậu cùng mình rời đi đi, chúng ta rời khỏi thành phố A, cùng ở bên đó học, sau đó sẽ tìm việc.”

“Nhưng mà không chắc mình sẽ được giấy giới thiệu nữa.”

“Vậy qua bên kia làm đi. Mình học cao học, có thể tìm được việc tốt, hơn nữa lúc mình học cũng có thể ra ngoài kiếm tiền, cậu nói vậy được không?” Gần đây Tần Hàm Lạc luôn nghĩ về chuyện này, tuy cảm thấy làm được so với mong muốn thì khó hơn nhiều, bất quá không làm thì càng không có hy vọng. Gia đình Giản Hân Bồi cùng tính tình Tần Trọng quả thực chính là bóng ma trong lòng cô, không lúc nào cô không nghĩ tới việc làm thế nào có thể thoát khỏi thành phố A, có khả năng làm cho Giản Hân Bồi có một cuộc sống an nhàn.

“Hàm Lạc, mình nghe cậu.” Giản Hân Bồi gạt bỏ ý niệm bất an trong đầu, chủ động hôn Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc ôm lấy khuôn mặt nàng, ôn nhu hôn một lát, sau đó nói: “Được rồi, ngủ đi, tối mình cùng cậu đi xem phim.”

“Ừ, vậy không được phá mình nữa.” Giản Hân Bồi hừ nhẹ nói.

“Yên tâm đi, mình cũng không còn sức phá cậu nữa.”

Giản Hân Bồi thực mệt mỏi, xoay người qua chỗ khác, giữ chặt tay Tần Hàm Lạc ôm lấy mình, chỉ chốc lát sau liền nặng nề chìm vào giấc ngủ. Tần Hàm Lạc ôm nàng, lòng lại vẫn nghĩ về kế hoạch cho tương lai.

Cơm tối xong, Tần Hàm Lạc cùng Giản Hân Bồi lại thảo luận về vấn đề nên tới rạp nào xem phim. Tần Hàm Lạc cảm thấy muốn đi chỗ khác xem sao, Giản Hân Bồi lại muốn xem ở rạp Tinh Quang gần đây, cuối cùng Tần Hàm Lạc vẫn nghe theo ý Giản Hân Bồi.

Rạp Tinh Quang cũng không tệ, hiệu ứng phim khá tốt, chỉ là ở gần ĐH A quá, Tần Hàm Lạc thực có chút lo lắng.

Đến cuối tuần có rất nhiều sinh viên, lúc Tần Hàm Lạc xếp hàng mua vé, mắt liền liếc chung quanh, xem có bạn học quen biết tới xem không. Giản Hân Bồi thấy cô thấp thòm không yên liền nhin không được thấp giọng nói: “Hàm Lạc, đừng khẩn trương thế được không, sao có thể trùng hợp tới mức nhất định đúng phải người quen, lại còn trùng hợp cùng vào một phòng xem một bộ phim được. Mà có chạm mặt cũng chẳng có gì cả, chúng ta là bạn thân, đến xem phim thì làm sao.”

“Nói cũng phải.” Tần Hàm Lạc ngây ngốc cười cười, Giản Hân Bồi bữu môi, thì ra người đằng trước đã đi rồi, có khoảng trống, cô liền vội vàng bước lên.

“Ngốc.” Giản Hân Bồi khẽ cười.

Mua vé, lại đi mua coca và khoai tây chiên, Tần Hàm Lạc nghiêng đầu nhìn Giản Hân Bồi, đang muốn hỏi nàng còn muốn gì, khỏe mắt như bỗng nhiên thoáng thấy một thân ảnh hơi quen thuộc, liền tập trung nhìn lên, đập vào mắt lại là những gương mặt xa lạ. Cô chưa từ bỏ ý định, đưa mắt tìm kiếm trong đám đông xung quanh, lúc này lại phát hiện ra mấy đôi mình biết, là ở học viện khác.

Giản Hân Bồi kéo cô: “Này, đứa ngốc nhà chúng ta lại làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tần Hàm Lạc ngượng ngùng cười cười, thẳm mắng chính mình nghi thần nghi quỷ, nhìn nhìn giờ, sau đó kéo Giản Hân Bồi vào rạp số 6.

Ánh sáng trong rạp phi thường yếu ớt, Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi chọn dãy cuối cùng bên trái ngồi. Đây là một bộ phim tình yêu lãng mạn của Âu Mỹ, nam nữ nhân vật đều rất đẹp mắt, diễn một câu chuyện xưa có chút động lòng người. Giản Hân Bồi xem thực nhập tâm, xem ra phim nàng chọn cũng không làm cho nàng thất vọng.

Tần Hàm Lạc lại không quá hứng thú, mà khiến cô vui vẻ là vì có Giản Hân Bồi bên cạnh, lúc này cô chọn dãy ghế cuối cùng cũng không an tâm lắm. Nhất là hôm nay cô lại nói những lời kia, tuy lúc ấy Giản Hân Bồi không nói gì, nhưng cô lại có cảm giác áy náy bứt rứt, cho nên lúc chiều cũng biểu hiện sẵn sốc nhiệt tình hơn.

Hai nàng vẫn mười ngón đan vào nhau, ánh đèn chiếu hắt lên khuôn mặt chăm chú mê người của Giản Hân Bồi, khiến Tần Hàm Lạc lòng đầy thỏa mãn, mà ánh sáng mờ ảo trong rạp chiếu phim, cùng bầu không khí đặc hữu lại khiến cô cảm thấy kích thích. Giản Hân Bồi như tâm ý tương thông với cô, khi nam nữ chính trên phim đang hôn nhau nồng nhiệt, nàng bỗng nhiên quay đầu, ôn nhu nhìn vào đôi mắt mong mỏi của Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc thẳm thờ dài một tiếng hạnh phúc, không chút do dự hôn lên đôi môi ôn nhuận mềm mại của nàng.

Lúc đắm mình trong thế giới mềm mại quen thuộc kia, cô không nhin được cười thẳm. Cô dám cược, giờ khắc này, ở nơi này không chỉ hai người các nàng làm chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 55

ĐH A là trường đại học nổi tiếng, mỗi tân sinh viên trúng tuyển đều là học sinh ưu tú từ các trường trong cả nước, thành tích học tập thật ra không ai để ý, chẳng ai quan tâm bạn thi được bao nhiêu điểm, nhưng khi nhóm tân sinh viên nam thanh nữ tú vào trường vẫn được đặc biệt chú ý. ĐH A vốn có danh xưng là trường học mỹ nữ như mây, mà cái này cũng coi như xứng với tên gọi. Mới tiến một khoa đi, bảng danh sách hot girl trong trường qua miệng của một số nam sinh nhiều chuyện lại có biến hóa, hơn nữa lan truyền rất nhanh. Mễ Tiểu Nhân của Viện Quản lý kinh tế, Diệp Dĩ Huyền của Viện Mỹ thuật và Phó Tư Hạm của Viện Báo chí và tuyên truyền...nghiễm nhiên trở thành ngôi sao mới của ĐH A, thành chủ đề được bàn tán sôi nổi nhất ở ký túc xá nam sinh.

Hôm nay sau khi kết thúc khóa học, Diệp Dĩ Huyền lịch sự từ chối lời mời ăn cơm của một bạn nam trong lớp, một mình tới căn tin. Dọc đường đi, nàng

nhớ tới đàn chị Viện Văn học tên Trương Tử Toàn kia, lòng không khỏi trầm lắng buồn cười, không biết hôm nay có lại “tình cờ gặp mặt” ở căn tin của Viện Mỹ thuật không. Đến ĐH A được một thời gian, nàng hiểu rõ Viện Văn học và Viện Mỹ thuật kỳ thật cũng không gần.

Nói thật, lúc khai giảng lần đầu tiên nhìn thấy Trương Tử Toàn, nàng quả thật ngạc nhiên, có điều qua vài giây nàng liền nhận ra cô chính là người đã giúp mình ở quán bar đêm đó. Nhắc tới việc đây cũng thật đúng là không hay ho gì, lớn như vậy rồi nàng chưa từng tới quán bar, hôm đấy là lần duy nhất. Một vài bạn học vì buồn bã với sự chia lìa sau khi tốt nghiệp trung học nên quyết định kỳ nghỉ hè tới quán bar chơi đùa một lần, kết quả liền gặp phải chuyện không vui về đó. Trước kia nàng là cô gái mười phần ngoan ngoãn.

Lúc Diệp Dĩ Huyền đứng xếp hàng nhớ tới sắc mặt của tên đàn ông đáng khinh đêm đó, đôi mi thanh tú không tự chủ được hơi nhíu lại, mà đối với Trương Tử Toàn thì niềm cảm kích lại nảy lên trong lòng. Đàn chị đó rất tốt, chẳng những đêm ấy giúp nàng một cái on lớn, mà hơn nữa hôm khai giảng còn chủ động giúp nàng sửa sang lại giường, quét tước ký túc xá... Nhưng mà sau... nhưng lại biến thành hàng ngày lúc ăn cơm tỉnh bơ gặp ở căn tin, ngày ngày đều gọi điện hỏi han ân cần, cùng vô số tin nhắn dịu dàng quan tâm.

Đây không phải là... có chút tốt quá mức sao?

Diệp Dĩ Huyền lấy đồ ăn xong liền quay đầu đi, đối diện phải một đôi mắt xinh đẹp sáng ngời. Hơi sững sốt, nàng không khỏi thần nhiên: “Đàn chị, trùng hợp ghê, hôm nay lại ăn cơm ở đây à.”

Khẩu khí ra vẻ kinh ngạc này nàng đã dùng suốt mấy ngày nay khi gặp Trương Tử Toàn, cứ nghĩ Trương Tử Toàn sẽ thấy ngượng, ai biết cô dùng thần sắc trấn tĩnh đáp: “Đúng vậy, thật trùng hợp.” Dứt lời nhìn chằm chằm Diệp Dĩ Huyền, cười tán thưởng: “Tiểu Huyền, em thật sự đúng là đáng người mẫu trời sinh, quần áo gì mặc trên người cũng đều có thể khiến thị giác người ta được hưởng thụ thỏa mãn.”

Tiếng “tiểu Huyền” này gọi đặc biệt thân mật tự nhiên, như thể hai người là bạn bè quen biết mười mấy năm vậy, khó trách Tần Hàm Lạc thường cười nhạo cô là cao thủ luyện Kim Chung Trảo Thiết Bồ Sam.

Khi Trương Tử Toàn khen người khác có thói quen luôn nhìn vào mắt người ta, mà phong cách lời nói luôn rất thẳng thắn, bộc trực, bất quá thân thể và mặt ngôn ngữ rất phối hợp, có bản sự khiến người ta cảm thấy mỗi một câu cô nói đều chân thành, có thể tin phát ra từ tận phế phủ, hơn nữa lại vô hại không mục đích.

Cho nên, tuy đây không quá giống khẩu khí một nữ sinh khen một nữ sinh khác, hơn nữa cũng chỉ là một câu trong số trăm ngàn câu nói ngọt ngào mà Diệp Dĩ Huyền nghe được, nhưng lại không khiến người ta phản cảm, hơn nữa khiến Diệp Dĩ Huyền thấy thực hưởng thụ, nhẹ nhàng kèm theo chút ngượng ngùng nói: “Cảm ơn.”

Nàng nhìn Trương Tử Toàn bằng đôi mắt to tròn sáng ngời, như một hồ nước trong, tản ra ánh sáng như những ngọn sóng nhu hòa mà tinh thuần, hai gò má ửng hồng vì ngượng ngùng mà nhiễm một màu hồng nhàn nhạt, tươi đẹp cực kì. Trương Tử Toàn chỉ cảm thấy trái tim mình như nhảy lên mấy cái, tuy Diệp Dĩ Huyền cao hơn cô, nhưng giờ phút này lại khiến cô có cảm giác nàng chỉ là cô gái nhỏ yếu đuối, khiến cô cơ hồ có loại xúc động muốn ôm nàng vào ngực. Bất quá, cô cũng không phải loại người sẽ vì một chút thắng lợi mà làm mờ tâm trí. Trấn định tinh thần, lập tức dằn lòng, nghiêng đầu cười: “Chúng ta còn định bụng khay đứng đây bao lâu nữa? Đi thôi.”

Cũng không chờ Diệp Dĩ Huyền trả lời, liền dẫn đầu đi tới một cái bàn trống. Diệp Dĩ Huyền ngần ra, rồi lập tức đuổi theo cô.

Cảm giác chiếm quyền chủ đạo cũng thật tốt, nếu mình tỏ lộ với nàng mà nàng cũng ngoan ngoãn đi theo như vậy thì tốt rồi. Trương Tử Toàn vừa vui mừng, lại cảm thán.

“Đàn chị, những ngày vừa qua chị thật quan tâm đến em” Diệp Dĩ Huyền vén tóc mái ra sau tai, sau đó dùng đũa ăn rau trong cà men của mình, thanh âm ôn nhu: “Có thể nói, hiện giờ ở ĐH A, chị là người tốt nhất với em.”

“Em là tân sinh viên, hẳn nên thế.” Trương Tử Toàn trả lời cho có lệ, lòng lại đang suy nghĩ nên khi nào thì tìm một thời cơ thích hợp để tỏ lộ với nàng. Cô đã hỏi thăm rồi, trước mắt Diệp Dĩ Huyền còn chưa có bạn trai. Cô là người thuộc phái hành động, có ý tưởng gì thì trên cơ bản lập tức sẽ hành động. Không biết thế nào mà đối với Diệp Dĩ Huyền, từ lần đầu gặp mặt cô đã có cảm giác kỳ diệu như thể đã từng quen biết, trái tim cũng rung động. Từ xưa tới giờ còn chưa có ai khơi lên lửa tình trong lòng cô như vậy. Trước kia cô thường cười Tần Hàm Lạc mỗi khi tan học lại qua căn tin số 3 chờ Giản Hân Bồi cùng đi ăn cơm, giờ xem ra bất quá cũng chỉ là cười người hôm trước hôm sau người cười mà thôi. Dù sao thì Viện Văn học còn gần Viện Ngoại ngữ hơn so với Viện Mỹ thuật.

Diệp Dĩ Huyền tươi cười đầm đìa, ngữ khí lại bắt đầu có chút do dự: “Bất quá, em luôn cảm thấy đàn chị đối xử với em luôn có chút tốt quá mức, thế nào thì em cũng hơi có cảm giác không an tâm.”

“Hả?” Trương Tử Toàn nuốt một miếng thức ăn, khó hiểu nhìn nàng.

“Đàn chị... chị không phải là lesbian đấy chứ?” Không biết là do khẩu trang hay vì lí do gì, Diệp Dĩ Huyền như sợ Trương Tử Toàn nghe không hiểu, lại bồi rối bổ sung một câu: “Thích con gái ấy?”

Trương Tử Toàn trầm ngâm toát mồ hôi, lập tức nghĩ tới Mễ Tiểu Nhân. Trẻ con thời nay nha! Một đám thông minh như quý ý, việc gì cũng khó lòng giấu được các nàng, bất quá nghĩ lại, mình hành động thực sự rất lộ liễu rõ ràng mà. Cô ngẫm nghĩ, chẳng những không bị những lời Diệp Dĩ Huyền dọa cho sợ, mà ngược lại âm thầm cao hứng, mỹ nhân mình thích quả nhiên vừa có dung mạo vừa có trí tuệ, đầu giống cái đồ ngốc Giản Hân Bồi kia, được người ta yêu nhiều năm đến vậy cũng không nhận ra, mà mình cũng chẳng phải đồ ngốc Tần Hàm Lạc thứ hai, được em gái mình thầm mến cũng không hề phát giác.

Aish, quên đi, dù sao Hàm Lạc cũng là bạn tri kỉ, vẫn nên loại cô ra khỏi danh sách đứa ngốc thì hơn.

Diệp Dĩ Huyền đợi thật lâu cũng không thấy cô trả lời, nhưng nhìn bộ dáng cô, vừa không giống xấu hổ, lại cũng không có vẻ nổi giận, chỉ là thần tình vừa như cảm thán, lại như cao hứng, chính lúc đang nghĩ không ra, Trương Tử Toàn lại tủm tỉm mỉm cười: “Một cô gái như tôi nếu thích con gái chắc hẳn sẽ không khiến người ta bất an hay sợ hãi nhỉ.”

“VẬY bộ dáng thế nào đi thích con gái mới khiến người ta thấy sợ đây?” Diệp Dĩ Huyền thấy cô nói năng kì quặc, ngược lại không cố chấp muốn nghe đáp án kia mà lại hứng thú hỏi những lời này.

Trương Tử Toàn cố gắng làm bộ như đau khổ suy nghĩ, sau đó đáp lung tung: “Là những kẻ bề ngoài oai qua liệt tào*, mà trong lòng thì tâm thuật bất chính ấy.” Lúc nói ra những lời này, không hiểu sao bộ dáng Ninh Suong bỗng hiện lên trong đầu cô, bởi vậy những lời này như được thêm chút cảm xúc trong đó.

(*đại loại là người trông xấu xí)

Diệp Dĩ Huyền vừa nghe liền nở nụ cười, cố ý xem nhẹ câu “tâm thuật bất chính” kia, từng bước ép sát: “Ý chị là, người xấu xí thì ngay cả quyền thích một người cũng không có? Chị đúng là người coi trọng vẻ bề ngoài nhỉ.”

“Người xấu xí đương nhiên là có quyền thích người khác. Nhưng từ tâm lý của mình, tôi cũng không hy vọng những người đó đến làm phiền giai nhân như em.”

Diệp Dĩ Huyền sững sờ nói: “Ý của chị là, chị...”

Trương Tử Toàn không đợi nàng nói hết câu đã lập tức ngắt lời, nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêm túc nói nhanh: “Tôi thích em!”

Nói đùa chứ những lời này cô không muốn để đối phương nói ra, mà muốn chính mình chủ động thổ lộ rõ ràng.

Những lời này vừa thốt ra, tiếng người huyên náo nơi căn tin bỗng nhiên như trở nên lắng xuống, an tĩnh lại. Diệp Dĩ Huyền và Trương Tử Toàn tựa hồ như không nghe thấy thanh âm gì khác, hai người nhìn nhau, động tác ăn cơm đã sớm ngừng lại.

Trương Tử Toàn cảm giác trái tim mình đang đập “thình thịch” đến lợi hại, tiếng hô hấp cũng trở nên dồn dập, đây là thứ cảm giác mà trước đó cô chưa từng có. Nhưng mà, hai mắt cô tràn ngập chờ mong, giống như những cô gái khác từng đối mặt với cô trong dĩ vãng. Bộ dáng cô lúc này thực giống một học sinh tiểu học ngoan ngoãn chờ giáo viên phát bài thi.

Diệp Dĩ Huyền tỏ vẻ hơi kinh ngạc, sau đó liền trầm mặc. Trương Tử Toàn không đoán ra trong lòng nàng nghĩ gì, nhưng cô biết, Diệp Dĩ Huyền không chán ghét loại tình cảm này, mà bản thân mình lại càng không là loại khiến người khác ghét. Vì thế, cô hơi ưỡn thẳng thân mình, nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Diệp Dĩ Huyền, lại chậm rãi nói từng chữ từng chữ một: “Tôi thích em.”

“Anh họ, anh Kiệt, hai người tới rồi.” Một cậu con trai đáng người cao lớn, thanh tú đẹp trai hưng phấn chạy tới từ đằng xa, chào anh họ Lí Sâm của hắn và Cố Minh Kiệt.

“Thằng nhóc nhà người ở nhà được nuông chiều từ bé, để anh xem chú có thích ứng được với nơi này không.” Lí Sâm cười nhẹ nhàng đánh một quyền lên vai hắn: “Đi, mời tụi này ăn cơm đi.”

Chàng trai này tên Lê Thu Hạo, là tân sinh viên Viện Quản lí kinh tế, cũng là người ở thành phố A, em họ Lí Sâm.

Cố Minh Kiệt cười trêu ghẹo hắn: “Từ trung học lên đại học, coi như là chim sổ lồng, thoải mái hít thở không khí tự do đi. À đúng rồi, tìm một người bạn gái xinh đẹp là chuyện cấp bách, ĐH A có nhiều mỹ nữ, tha hồ mà lựa chọn.”

Mặt Lê Thu Hạo hơi ửng hồng, ngượng ngùng cười: “Anh Kiệt, đừng trêu em nữa mà.” Cố Minh Kiệt và Lí Sâm là bạn tốt, hắn từng dùng cơm chung với anh họ và Cố Minh Kiệt vài lần, nên đã có vẻ quen thân.

“Cậu em họ này của tôi còn non lắm, nói tới con gái liền đỏ mặt, ông cũng đừng bắt nạt nó nữa.” Lí Sâm vỗ vỗ vai Cố Minh Kiệt: “Có lẽ nếu ở ĐH A tầm một năm thì bản sự đồ con gái vui sẽ không kém tình thánh như ông đâu.”

Biểu tình Cố Minh Kiệt trong nháy mắt như bị kim đâm, lập tức liền nở nụ cười che dấu, nhưng thần thái bỗng nhiên lại ảm đạm xuống.

“À, Thu Hạo, anh nhớ rõ đi có kể với mẹ anh là khi chú ở Bát Trung có thích một cô lớp bên cạnh, còn vì người ta mà viết một quyển nhật kí thầm mến nữa, lúc ấy thực khiến đi lo lắng.” Lí Sâm trêu chọc nhìn Lê Thu Hạo, tò mò hỏi: “Vậy cô bé kia đâu, thi trường nào vậy?”

“Đừng nhắc tới việc này nữa, nói lại khiến em đầy một bụng tức với mẹ mình, nhật kí đã khóa rồi không biết bà mở ra bằng cách nào.” Vừa nhắc tới chuyện này, Lê Thu Hạo lại buồn bực, càng xấu hổ, mặt càng đỏ bừng. Hắn đang muốn tự biện hộ vài câu, ai ngờ lúc đang trên đường tới căn tin, một thân ảnh quen thuộc liền đập vào mắt, hắn giật mình, bỗng nhiên dừng bước.

“Làm sao vậy? Sao không đi tiếp?” Cố Minh Kiệt kinh ngạc hỏi.

“Không...không có gì, anh họ, anh...anh đừng nhắc tới chuyện đó nữa, người kia...cô ấy cũng ở ĐH A, nàg...nàng đi đằng trước chúng ta kia.” Hấn lòng căng thẳng, nói năng cũng lắp bắp không rõ.

Lí Sâm vừa thấy hấn như vậy, vừa buồn cười vừa kinh ngạc, cười mắg: “Nhìn chú chỉ có tiền đồ đến thế thôi!” Cùng Cố Minh Kiệt không tự chủ được bốn con mắt đồng thời dôi về phía trước.

Cô gái kia mặc một cái quần bó màu trắng bạc rất vừa người, một chiếc áo phông màu hồng nhạt, mái tóc đen như mực được tùy ý buộc lên thành đuôi ngựa, ăn mặc đơn giản lại hiển hiện ra dáng người hoàn mỹ của mình. Lí Sâm khen: “Tiểu tử này ánh mắt thật không tệ, chỉ không biết nhìn từ đằng trước thì thế nào. Cô bé đó tên là gì?”

“Mẽ...Tiểu Nhân.” Lê Thu Hạo thấy anh họ khen người trong lòng mình, liền thập phần vui vẻ, có chút cố sức nói ta cái tên này.

Cố Minh Kiệt cùng Lí Sâm nhìn nhau, cái tên này bọn hấn cũng không xa lạ, mắt thấy nữ sinh kia cùng một nữ sinh khác vào căn tin, Lí Sâm liền vội vàng rào bước đuổi theo, trước khi đi còn quay đầu nói: “Thu Hạo, chú quá nhất, không thể cứ thế được. Chú đã thích người ta đến thế, vậy anh đây nhất định sẽ giúp chú đoạt về.”

“Đừng mà!” Lê Thu Hạo vừa nghe thế, liền nóng nảy, Cố Minh Kiệt cũng bước nhanh đuổi theo, vào căn tin. Lê Thu Hạo gấp đến độ dậm chân, nhất thời cũng không biết là nên đi vào theo hay nên đứng chờ ở ngoài, không khỏi đứng đắn ra tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 56

“Bạn này, có thể làm quen được không?” Lí Sâm đi tới cạnh Mẽ Tiểu Nhân, một bộ tư thái nho nhã lễ độ.

Mẽ Tiểu Nhân nghiêng đầu nhìn lại, vì thế Lí Sâm cũng thấy rõ dung mạo của em. Tóc em buộc cao lên, lộ ra khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ, cùng chiếc cổ thon mịn trắng nõn, như một đóa bạch liên, tươi mát xuất chúng. Lí Sâm không khỏi ngẩn người đứng đó, Chung Thúy Nhi nhìn bộ dáng ngây ngốc của hấn, lòng liền cười thầm.

“Xin hỏi anh đang nói chuyện với em sao?” Mẽ Tiểu Nhân nhẹ giọng lễ phép hỏi.

Ánh mắt em trong suốt tinh thuần như hồ nước, nhưng lại phảng phất khí lạnh, bị ánh mắt như vậy lướt qua, Lí Sâm không tự chủ được cúi đầu, mấy lời đã nghĩ sẵn lại nhất thời không dám mạo muội nói ra, chỉ ngập ngừng: “Em...khỏe không.”

Lúc này Cố Minh Kiệt đã đuổi tới, hấn tinh tế đánh giá Mẽ Tiểu Nhân vài lần, lòng thầm kinh ngạc, nhưng vừa thấy một thằng con trai ngày thường vốn sáng khoải tùy tiện dĩ nhiên lại ngượng ngùng xấu hổ như một đứa con gái, liền thấy buồn cười, đang muốn tiến lên giải vây thì thanh âm Lê Thu Hạo lại vang lên phía sau: “Tiểu Nhân, để tôi giới thiệu với bạn, đây...là anh họ tôi, Lí Sâm, còn đây là Cố Minh Kiệt, bọn họ đều là sinh viên năm thứ tư.”

Lê Thu Hạo mặt đỏ bừng, hô hấp cũng hơi dồn dập, xem ra là vừa cuống vừa xấu hổ. Mẽ Tiểu Nhân là bạn học cùng Nhất Trung với hấn, tuy không quen thân lắm, nhưng bình thường trên đường đi cũng gặp nhau, đều vui vẻ chào, thấy hấn nói là anh họ mình, liền không giữ thái độ dạm mạc xa cách như trước nữa, hơi cười nói: “À, rất vui vì được quen với mọi người.”

Chung Thúy Nhi đẩy đẩy kính, vẻ mặt mê trai nói: “Anh chính là đàn anh Cố Minh Kiệt của Viện Thể thao? Em đã sớm được nghe đại danh của anh rồi.” Mẽ Tiểu Nhân nhìn bộ dáng hưng phấn đến tay chân luống cuống của bạn mình, có cảm giác thực bất đắc dĩ. Chung Thúy Nhi luôn không có năng lực kháng cự với trai đẹp.

Cố Minh Kiệt mỉm cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng: “Bọn anh vừa nghe Thu Hạo nói em là bạn học cùng Nhất Trung, cho nên mới tới chào hỏi, nếu em không ngại, vậy cùng đi ăn cơm nhé.” Dứt lời liền lấy khuỷu tay huých Lí Sâm, Lí Sâm vốn đang âm thầm ảo não bộ dạng nhút nhát của hấn vừa rồi, chỉ sợ lúc về ký túc xá Cố Minh Kiệt sẽ lấy việc này ra để chế giễu hấn, bị huých một cái, cũng đành cố gắng tươi cười nói: “Đúng vậy, cùng ăn một bữa đi, mọi người cũng có thể làm quen với nhau, không bằng đừng ăn ở căn tin, đi ra ngoài tìm một quán nào đó ăn được không?”

“Thôi khỏi, em thích đồ ăn ở căn tin hơn, mọi người cứ tự nhiên đi.” Mẽ Tiểu Nhân cũng không thèm để ý Chung Thúy Nhi ở bên cạnh nháy mắt với mình, liền mỉm cười thẳng thừng từ chối.

Cố Minh Kiệt nhìn vẻ mặt lưu luyến của Lê Thu Hạo, lại nói: “Kỳ thật anh cũng thích ăn cơm ở căn tin hơn, đồ ăn ở ĐH A cũng không kém bên ngoài. Lí Sâm, hôm nay thôi đi, tôi cũng lười ra ngoài, mọi người cùng ở đây ăn là được rồi.”

Lê Thu Hạo lập tức hưởng ứng, Lí Sâm cũng gật gật đầu.

Mấy người gọi đồ ăn xong liền ngồi xung quanh một cái bàn, Lê Thu Hạo đi mua một đồng đồ uống về. Lí Sâm vì muốn vấn hồi sự thất thố lúc nãy, ở

trên bàn cao đàm khoát luận*, kể sinh động như thật một vài chuyện lí thú trong trường. Cổ Minh Kiệt cũng ngẫu nhiên nói theo mấy câu, Chung Thúy Nhi nghe mà cười không ngừng, không ngừng hỏi han. Mẹ Tiểu Nhân ngồi một bên, mỉm cười lắng nghe, lại thập phần im lặng. Mà trong cả đám người có tâm tình tốt nhất là Lê Thu Hạo, hần ngồi cạnh Mẹ Tiểu Nhân, có thể gần gũi với người trong lòng mình như vậy, trong thoáng giây như người được một lần hương bạc hà man mát, lòng có cảm giác vui sướng dạt dào.

(*bàn luận về những vấn đề cao siêu nhưng không thực tế)

Tần Hàm Lạc vốn đang ăn com cùng Giản Hân Bồi ở căn tin số 3, ăn được một nửa thì bỗng nhiên nhận được điện thoại từ một người anh em tốt của Triệu Văn Bác, nói nói một lúc, động tác gấp thức ăn cho Giản Hân Bồi đột ngột khựng lại, vẻ mặt tươi cười ngọt ngào nháy mắt biến mất, cúp máy, “cốp” một cái đập chiếc đĩa xuống bàn.

“Làm sao vậy? Ai gọi tới mà sắc mặt cậu lại khó coi thế?” Giản Hân Bồi không khỏi có chút khẩn trương.

Tần Hàm Lạc hít sâu một hơi, quyết định không nhắc tới cái tên kia với Giản Hân Bồi, chỉ nói: “Cậu ở đây ăn tiếp đi, bên chỗ Từ Toàn có việc, mình phải qua đó một chút.”

“Thật không?” Giản Hân Bồi nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Ừ, trở về sẽ lại nói với cậu.” Tần Hàm Lạc ngẫm nghĩ, lại bổ sung một câu: “Chiều mình lại tới tìm cậu.”

Giản Hân Bồi nghe nói cô phải đi, vốn vẻ mặt không tình nguyện, nghe được câu này liền gật đầu: “Vậy cậu nói phải giữ lời đấy, không được giống hôm trước, khiến mình chờ lâu đến vậy.”

“Mình nào dám, nhất định sẽ đến đúng giờ.” Tần Hàm Lạc cười làm bộ gờ tay đầu hàng, rồi xoay người vội vàng đi.

Vừa đến căn tin của Viện Quản lí kinh tế, ánh mắt Tần Hàm Lạc đảo qua một vòng, rất nhanh nhìn thấy bàn của Cổ Minh Kiệt. Cô tự động coi nhẹ những người khác, chỉ nhìn Cổ Minh Kiệt ngồi đó, mặt mày hớn hờ nói gì đó, mà Mẹ Tiểu Nhân mặt mang ý cười, tựa hồ còn thật sự lắng nghe.

Cô chỉ cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa bùng lên, sắc mặt âm trầm, sai bước đi tới bên Mẹ Tiểu Nhân, kéo tay em, trầm giọng nói: “Tiểu Nhân, tôi có việc muốn nói với em, đi theo tôi!”

Tay Mẹ Tiểu Nhân bỗng nhiên bị giữ chặt, không khỏi giật mình, đợi đến khi nhìn thấy cô, lập tức thôi giãy dụa, lại bị sắc mặt cô dọa sợ.

“Chỉ làm sao vậy?” Em lo lắng nhẹ giọng hỏi, Tần Hàm Lạc không trả lời, chỉ dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn Cổ Minh Kiệt. Lí Sâm và Lê Thu Hạo hai mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc trước mắt là tình trạng gì.

Cổ Minh Kiệt nhìn thấy Tần Hàm Lạc, sắc mặt cũng trở nên xanh mét, hần cười lạnh nói: “Vì sao cô ấy lại phải đi theo cô? Chẳng lẽ nói cô ấy cũng là thanh mai trúc mã của cô chắc?”

“Cô bé là em gái tao!” Tần Hàm Lạc ngẩng đầu, ngữ khí không tốt nói.

Trừ Chung Thúy Nhi ra, tất cả mọi người đều sững sốt, Lê Thu Hạo lập tức khẩn trương đứng lên, rụt rè nói: “A, chị là chị của Tiểu Nhân sao, mời... mời ngồi.” Mẹ Tiểu Nhân tựa hồ như nghĩ về chuyện gì, lập tức im lặng.

“Tiểu Nhân, về sau đừng ngồi ăn com cùng loại người như thế!” Tần Hàm Lạc hung hăng trừng mắt với Cổ Minh Kiệt, kéo Mẹ Tiểu Nhân dậy.

“Lời này của cô là có ý gì?!” Sắc mặt Cổ Minh Kiệt liền trở nên âm trầm.

“Không có ý gì cả! Tao chỉ không thích em gái mình ở cùng một chỗ với loại côn trùng có hại!” Tần Hàm Lạc bỏ lại những lời này, kéo Mẹ Tiểu Nhân đi. Chung Thúy Nhi giờ mới có phản ứng, vội vàng theo sau: “Tiểu Nhân, đợi mình với!”

“Anh Kiệt, anh... không phải là anh có xích mích với chị của Tiểu Nhân đấy chứ?” Lê Thu Hạo xoa xoa hai tay, vừa chờ Cổ Minh Kiệt trả lời, vừa thăm kêu “thôi xong”.

Lí Sâm nghĩ nghĩ, nhẹ giọng hỏi: “Cô ta hình như là... bạn thân của Giản mỹ nữ?”

“Hừ! Sao chỉ đơn giản là bạn thân chứ...” Cổ Minh Kiệt nhìn bóng dáng các nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói câu này.

“Mình Kiệt, chúng ta trở về thôi.” Mấy người xung quanh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía họ, có người còn khe khẽ thì thầm mơ hồ nghe được chữ “côn trùng có hại”, sắc mặt Lí Sâm không thoải mái, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Cổ Minh Kiệt đỏ mặt, lập tức đứng lên, lòng lại thầm thề: “Tần Hàm Lạc, cô dĩ nhiên lại làm tôi mất mặt trước mọi người như vậy, tôi không để yên cho cô đâu!”

Mẹ Tiểu Nhân ngoan ngoãn để Tần Hàm Lạc kéo đi, đến một chỗ khá yên tĩnh, em bỗng gạt tay cô ra, nhẹ nhàng xoa cổ tay, đôi mi thanh tú hơi nhú lại: “Chị kéo em đau quá!”

Thế này Tần Hàm Lạc mới dừng chân, lửa giận trong lòng vẫn chưa nguôi, nhưng nhớ ra là em mới vào trường, cũng không biết Cố Minh Kiệt là loại người nào, lại nhìn thấy dấu hồng trên tay em, tâm chợt sinh áy náy: “Tiểu Nhân, xin lỗi, vừa rồi tôi nóng nảy quá.”

“Sao hả? Em rất cho chị thể diện đấy chứ, để chị sắm vai chị gái phô trương thanh thế.” Trong giọng Mễ Tiểu Nhân đầy trào phúng, khiến lửa giận của Tần Hàm Lạc lại bốc lên: “Em vừa mới vào trường bao lâu mà đã qua lại với đám người đó rồi, em hiểu biết người ta lắm à?”

Mễ Tiểu Nhân càng thêm tức giận: “Tần Hàm Lạc, tôi bắt quả chỉ ngồi ăn cơm cùng người ta, ngay cả nói cũng không nói mấy câu, mời chị giải thích xem ‘qua lại với nhau’ là ý gì! Tôi không giống chị, ngay cả phép lịch sự cơ bản cũng không có! Tôi đi theo chị là vì không muốn chị ở trước mặt người khác hùng hổ dọa người, chị không thấy vừa rồi có bao nhiêu người nhìn mình sao?!”

“Tôi không biết lịch sự, hắc hắc, tôi không lễ phép?!” Tần Hàm Lạc giận dữ cười: “Tôi dọa người?”

Mễ Tiểu Nhân nhìn cô tức đến mặt đỏ bừng, lòng ầm ầm hối hận, ngữ khí dịu đi nói: “Em mặc kệ hấn từng có xích mích gì với chị, cũng không quan hấn là người thế nào, em ngay cả nói cũng không nói với hấn quá ba câu, chị hoàn toàn không cần phải kích động như vậy...”

“Hiện tại mới chỉ nói có ba câu mà thôi, về sau đợi đến khi nói ba trăm câu, ba ngàn câu thì cái gì cũng đều muộn rồi.” Tần Hàm Lạc cơ hồ bị những lời của em làm cho nổi điên, ngữ khí thô bạo ngắt lời.

“Chị!” Mễ Tiểu Nhân không khỏi chán nản. Em hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho cảm xúc của mình bình tĩnh trở lại, sau đó chậm rãi nói: “Em biết, hấn bảnh bao, lại có khí chất, có tài ăn nói. Người như thế nhất định có rất nhiều con gái vây quanh, mà xích mích giữa hai người, em đoán đơn giản có thể là bởi hấn đã từng làm tổn thương một người mà chị rất quan tâm, em nói đúng không?”

Tần Hàm Lạc cắn môi, không lên tiếng, trong đầu lại hiện ra kỉ niệm đông năm ấy, cùng khuôn mặt tái nhợt của Giản Hân Bồi, lòng của cô như bị ai bóp chặt, đau đến lợi hại.

“Nhưng mà, em cũng muốn nói với chị, không phải cô gái nào cũng siêu lòng trước cùng một người con trai.” Mễ Tiểu Nhân nhìn vào mắt cô, bắt đắc dĩ nhẹ giọng nói: “Em biết chị quan tâm em, nhưng em cũng không phải cô bé quàng khăn đỏ, chị hiểu không?”

Tần Hàm Lạc trầm mặc một lúc lâu, lửa giận dần dần bình ổn, cúi đầu nói: “Tôi cũng biết vừa rồi mình có chút kích động, kỳ thật có thể bình tĩnh nói chuyện, nhưng mà, tôi thật sự...” Nước mắt cơ hồ đã sắp chảy xuống. Giản Hân Bồi và Mễ Tiểu Nhân không thể nghĩ ngờ là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Cố Minh Kiệt hại Giản Hân Bồi thành như vậy, giờ nếu thật sự có ý đồ với Mễ Tiểu Nhân thì phỏng chừng ngay cả ý muốn giết người cô cũng có.

Mễ Tiểu Nhân chờ cô nói hết, nhưng cô lại im lặng không nói gì, qua một lúc lâu mới dùng thanh âm như ủy khuất nói: “Tiểu Nhân, tôi không thích nhìn thấy... em và hấn ở bên nhau.” Cô bỗng nhiên như nhu nhược hẳn xuống, không còn vẻ cường thế vừa rồi lúc ở căn tin nữa.

“Em sẽ không có bất kì tiếp xúc nào với hấn cả.” Không biết thế nào, nhìn thấy cô như vậy, trái tim Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên cũng trở nên đặc biệt mềm xuống. Em thở dài, thuận theo ý cô.

Những lời này khiến cho tâm tình Tần Hàm Lạc tốt hơn một chút, rốt cục cô ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thất thần nhìn Mễ Tiểu Nhân: “Em... vừa rồi chưa ăn xong, có đói không? Tôi cùng em đi ăn chút gì đó.”

“Không cần, em no rồi.”

“Vậy được rồi, bạn em đang chờ kia, tôi cũng về đây.” Tần Hàm Lạc miễn cưỡng cười cười với Chung Thúy Nhi ở đằng xa, sau đó nói với Mễ Tiểu Nhân.

Mễ Tiểu Nhân gật đầu: “Vâng.”

Lúc trên đường về ký túc xá, Chung Thúy Nhi thật cẩn thận hỏi Mễ Tiểu Nhân: “Sao chị cậu lại ghét anh Cố đẹp trai đến thế vậy, giữa bọn họ có xích mích gì à?”

Mễ Tiểu Nhân không nói lời nào, Chung Thúy Nhi lại không chịu buông tha: “Sẽ không phải là vì chị cậu và anh ta từng có một đoạn tình cảm, sau đó từ yêu thành hận đấy chứ?”

“Cậu nói linh tinh gì thế!” Mễ Tiểu Nhân tức giận nói.

“Vậy thì là vì cái gì chứ? Mình thấy anh Cố rất tốt mà, hình tượng như thể bạch mã hoàng tử, còn hòa nhã như vậy, lúc mình nói chuyện, ánh mắt anh ấy nhìn mình, ôi... hại mình khi đó thực khản trương.”

Mễ Tiểu Nhân xoay lại, nghiêm trang nói: “Thúy Nhi, khi cậu đi mua đồ, cậu sẽ chọn thứ đẹp mắt hay là chọn thứ có chất lượng tốt?”

“Mình sẽ mua thứ vừa đẹp lại có chất lượng tốt.” Chung Thúy Nhi trả lời không cần nghĩ.

“Nếu chỉ có thể chọn một thì sao?”

Chung Thúy Nhi nghĩ nghĩ, đành phải nói: “Vậy thì vẫn chọn thứ chất lượng tốt đi.”

“Thế còn hỏi.” Mễ Tiểu Nhân trợn mắt liếc nàng, lại tiếp tục đi.

“Này!” Chung Thúy Nhi đuổi theo: “Sao cậu biết anh Cố chất lượng không tốt chứ, cậu vừa mới quen biết anh ta thôi mà.”

“Bởi vì mình tin Hàm Lạc, mà cậu, giờ cũng phải tin tưởng mình.” Mễ Tiểu Nhân câu trước nói thực đứng đắn, sau lại nói một câu như đùa giỡn: “Nhớ kỹ, đừng để về ưa nhìn mê hoặc.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 57

Sau khi kết thúc giờ tự học, Giản Hân Bồi vừa ra khỏi lớp thì bị một người ngăn lại. Nàng mở to hai mắt nhìn lên, lập tức biến sắc.

“Bồi Bồi, anh ở đây chờ em lâu lắm rồi.” Cố Minh Kiệt nhìn nàng, thanh âm khàn khàn mà trầm thấp.

Giản Hân Bồi thoáng chút kinh hoàng, lại có phần chán ghét. Hàm Lạc vừa gọi tới nói sẽ ở dưới lầu chờ nàng, nếu để cô thấy Cố Minh Kiệt tới tìm nàng thì sẽ lại suy nghĩ lung tung mất. Nghĩ đến đó, nàng lập tức lui lại vài bước, lạnh lùng nói: “Anh tới đây làm gì? Không phải tôi đã nói...”

“Phải! Anh biết chúng ta đã kết thúc rồi, cũng nhớ rõ em đã nói anh đừng đến tìm em nữa.” Về mặt Cố Minh Kiệt đầy đau đớn tổn thương, hung hăng nói: “Anh tới đây là chỉ muốn hỏi em mấy câu thôi, hỏi xong rồi anh sẽ đi!”

“Chúng ta chẳng có gì để nói cả.”

Cố Minh Kiệt nhìn nàng chằm chằm vài giây, cắn chặt răng, túm lấy tay nàng kéo đi.

“Buông!” Giản Hân Bồi thấp giọng kêu lên, các lớp khác trong dãy hành lang còn có người học, mà trong hành lang cũng thỉnh thoảng có người đi qua.

Cố Minh Kiệt không để ý tới sự giãy dụa của nàng, kéo nàng đi. Giản Hân Bồi dùng hết khí lực toàn thân rút tay về, sau đó vung lên cho hấn một cái tát thanh thúy. Cố Minh Kiệt xoa xoa má, ánh mắt thoáng hiện lên một tia đau thương: “Bồi Bồi, nói với anh vài câu mà cũng khó khăn vậy sao? Anh từng... cũng từng là bạn trai của em mà, chúng ta cũng đã có những hồi ức tốt đẹp không phải sao? Em còn nhớ buổi tối hôm chúng mình quen nhau...”

“Không nhớ! Cái gì tôi cũng không nhớ! Chuyện giữa tôi và anh, chưa từng có hồi ức nào tốt đẹp cả!” Giản Hân Bồi kích động, liên tục lắc đầu.

Cố Minh Kiệt tiến lên, muốn đỡ nàng, nàng lại lấy tay ngăn lại, sau đó lùi lại đến sát vách tường, vô lực tựa vào tường, ngữ khí gần như cầu xin nói: “Hiện giờ tôi rất ổn, Cố Minh Kiệt, anh buông tha cho tôi được không? Anh không thể không tới gặp tôi sao? Chuyện quá khứ, tôi đã quên rồi.”

Cố Minh Kiệt, xưng hô xa lạ biết bao, gọi thẳng cả họ tên, ha ha. Bàn tay đang vươn ra liền cứng đờ, một hồi lâu mới buông xuống, cả người hấn như bị rút sạch khí lực mà nhũn ra, có chút đứng không vững: “Bồi Bồi, anh đã từng làm sai, nhưng anh thật sự... thật sự yêu em mà.” Thanh âm của hấn tràn ngập bi thương, nhưng Giản Hân Bồi cũng không bởi vậy mà mềm lòng chút nào.

“Nhưng tôi không yêu anh! Tôi cũng không muốn nhìn thấy anh!”

“Nhưng đêm đó chúng ta đều đã...”

“Đừng nhắc tới chuyện đó! Anh bị ôi vô liêm sỉ, đêm đó... đêm đó tôi vốn không hề nguyện ý.” Giản Hân Bồi kích động đến cơ hồ hét chói tai, cả đời này nàng hận nhất chính là việc này. Nước mắt nàng, nhanh chóng chảy ra từ hốc mắt.

“Có phải... cho tới giờ em cũng chưa từng yêu anh?” Cố Minh Kiệt nhìn nàng, thanh âm có chút run rẩy.

Giản Hân Bồi cắn chặt môi, không cho mình phát ra tiếng khóc, nhưng đủ loại sự tình xảy ra với Cố Minh Kiệt từ khi quen biết hấn lại không chịu khống chế mà bùng mãnh tràn vào trí óc. Nàng lao đảo lùi lại vài bước, khẳng định nói: “Đúng vậy, tôi chưa từng yêu anh.” Nàng chỉ là quá ngốc, quá tri độn mà thôi, bởi vì có Cố Minh Kiệt mà tình cảm vốn hấn phải hoàn mỹ giữa nàng và Tần Hàm Lạc lại không thể nào hoàn mỹ được.

Một tia chờ mong cuối cùng trong mắt Cố Minh Kiệt liền vì những lời này mà vụt tắt. Thì ra là vậy... thì ra là như vậy. Trong cuộc tình này, Cố Minh Kiệt hấn từ đầu đến cuối chỉ là một kẻ ngốc một mình trình diễn trên vũ đài mà thôi. Trách không được vô luận nàng và hấn làm gì hay đi đâu đều luôn không ngừng nhắc tới Tần Hàm Lạc. Trách không được cho tới giờ nàng cũng không nhớ được những thứ hấn thích. Trách không được, sau đêm đó nàng lại hận hấn đến thế, nàng lại sợ Tần Hàm Lạc biết đến vậy. Tất cả, tựa hồ đều như có câu trả lời rõ ràng, nhưng nếu là vậy, vì cái gì lại muốn ở bên hấn?

Hấn ngơ ngác đứng đó, siết chặt hai nắm đấm. Đau khổ suy tư, đúng vậy, hấn biết mình chiếm được thân thể Giản Hân Bồi, nhưng mà hấn lại chưa từng

chạm được đến trái tim nàng, lúc này trong lòng hắn tràn ngập cảm giác không cam lòng cùng phẫn nộ, hắn có cảm giác mãnh liệt tình cảm mình bị đem ra đùa giỡn.

Một làn gió đêm lạnh lẽo từ từ thổi qua, khiến cho đầu óc bởi vì phẫn nộ mà nóng bừng của hắn có chút thanh tỉnh, hắn hít sâu một hơi, thế này mới phát hiện không biết Giản Hân Bồi đã ly khai từ lúc nào. Ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn ngọn đèn cuối hành lang, sau đó nhẹ giọng nói: “Tần Hàm Lạc, đồ biến thái, tao sẽ không bỏ qua cho mày!”

Tần Hàm Lạc đứng dưới một tàng cây cách xa đó, ánh mắt tìm kiếm thân ảnh Giản Hân Bồi giữa tốp năm tốp ba sinh viên, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy, lại liếc mắt một cái thấy Trầm Du trong đám người, cô liền vội vàng làm bộ như không phát hiện ra, dời ánh mắt qua chỗ khác.

Trầm Du đã sớm thấy cô, thần thái thong dong tiến lại: “Sao? Thấy tôi lại muốn trốn à.”

Tần Hàm Lạc ngượng ngùng: “Không. . . không phải.”

“Làm gì mà phải như thế, sợ nói chuyện với tôi bị Giản Hân Bồi nhìn thấy à.” Trầm Du hai tay khoanh trước ngực, cười như không cười nói: “Yên tâm đi, lúc này cậu ta chưa xuống được đâu.”

“Vì sao?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn cô.

Trầm Du thân bí cười cười, cũng không trả lời câu hỏi của cô: “Bạn đối xử với Giản Hân Bồi quả thật không còn gì để nói, nếu bên cạnh tôi cũng có một tiểu tình nhân ngoan ngoãn đến vậy thì thật tốt.” Lúc nói đến ba chữ “tiểu tình nhân”, cô đã tới gần sát bên tai Tần Hàm Lạc, hơi thở ấm áp phả vào tai khiến Tần Hàm Lạc kinh hoảng không khỏi lùi về phía sau, rụt rè nói: “Trầm Du, bạn. . .”

“Bạn thật đúng là không có ý tứ gì cả, chúng ta tốt xấu gì cũng coi như bạn bè, nhưng mỗi lần nhìn thấy tôi, bạn lại quay đầu làm như không thấy, biểu tình như thể chuột thấy mèo vậy.” Trầm Du thấy cô hoảng loạn thối lui như vậy, đôi mày liễu không khỏi nhướn lên, ngữ khí đã có chút không vui.

Tần Hàm Lạc bất đắc dĩ nói: “Trầm Du, tôi biết bạn đối với tôi không tệ, nhưng mà bạn và Bồi Bồi. . . Aish, tôi cũng hết cách.”

Trầm Du ngẩng cằm, trào phúng nói: “Bạn để ý tới cảm thụ của cậu ta như vậy, nhưng cũng không biết cậu ta có để ý tới cảm thụ của bạn không.” Tần Hàm Lạc thấy cô nói đầy ẩn ý, đang muốn hỏi, Trầm Du đã xoay người, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Cô ấy đang ở hành lang tầng bốn nói chuyện với Cố hot boy, hai người kéo kéo đẩy đẩy, không biết là nói cái gì.”

“Không thể nào!”

Trầm Du ngẩn ra, đột nhiên quay lại: “Bạn trùng mắt với tôi như vậy làm gì? Không tin phải không? Không tin thì đợi lát nữa có thể đi hỏi Bồi Bồi của bạn mà xem.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 58

“Mày nói xem nhấn tin cho một người thế nào thì mới có thể khiến nàng vui vẻ nhỉ?” Trương Tử Toàn gục lên bàn, mắt ngơ ngác nhìn di động, vẻ mặt rất khổ não.

“Không phải quá đơn giản sao, mày lên mạng mà tìm, có rất nhiều tin nhắn hài hước mà.” Tần Hàm Lạc vừa thu dọn này nọ, vừa không yên lòng trả lời.

“Thôi xin, tao nói cũng không phải là cái loại tin nhắn được truyền tay đây rầy, mà là loại mới mẻ độc đáo, không thô tục, hàm súc, lại không quá nặng nề ý.”

Tần Hàm Lạc giờ hai tay: “Mày yêu cầu không phải cũng quá cao đi?”

“Aish, quên đi, để tao tự nghĩ.” Trương Tử Toàn thở dài, rầu rĩ nói.

“Lại là để gửi cho Diệp Di Huyền?”

“Ừ.”

Tần Hàm Lạc nhú mày: “Không phải mày bảo nàng đã nói với mày là mình thích con trai à?”

“Thì sao?” Trương Tử Toàn cũng không ngần ngại đầu lên: “Không thể làm người yêu thì cũng có thể làm bạn mà, tao cũng không phải loại hẹp hòi.”

“Thôi đi, tao thấy là mày chưa hết hi vọng thì có.” Tần Hàm Lạc cũng lười để ý tới cô.

Trương Tử Toàn nhướn miệng cười: “Mày đúng là hiểu tao.” Tiệp đã khổ sở nói: “Liên tục nhắn tin suốt nửa tháng, tao nặn óc ra mà nghĩ cũng hết cái đề nói luôn rồi.”

“Cái gì?! Nửa tháng?” Tần Hàm Lạc hiển nhiên thực kinh ngạc.

“Đúng thế, mày không thấy tao ngày ngày ôm di động đau khổ suy nghĩ à? Mày thực không quan tâm tới tao.”

“Vậy năng phản ứng thế nào?”

Vừa thấy cô hỏi, Trương Tử Toàn liền ngồi dậy, đắc ý nói: “Phản ứng tốt lắm. Giờ tao cũng không thường tới tìm nàng như trước nữa, trước cứ lấy thân phận bạn bè, tấn công từ xa đã rồi nói sau, đợi đến khi đạt được thiện cảm của nàng, sẽ lại tiến tới từng bước một.”

“Lần này thực kiên nhẫn nha.”

“Ừ, lần này tao không thể không kéo nàng cùng tao rơi vào bẫy tình.” Trương Tử Toàn nửa khép đôi mắt, tưởng tượng viễn cảnh tốt đẹp trong tương lai, vẻ mặt đầy say mê.

Tần Hàm Lạc cũng chẳng quan tâm lắm, vỗ vỗ vai cô: “Tạm thời đừng mơ nữa, thu dọn đồ đi với tao đi.”

“Đi đâu?” Trương Tử Toàn mở to mắt khó hiểu nhìn cô.

“Không phải tao đã nói với mày rồi sao, hôm nay tới nhà tao.” Tần Hàm Lạc không kiên nhẫn nói: “Gần đây mày cứ như mất hồn vậy.”

“Mày không cần ở bên Giản công chúa à?”

Tần Hàm Lạc cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Mẹ nàng gọi điện thoại kêu nàng về nhà, nói có đi đến chơi, muốn gặp nàng, nên nàng đi trước rồi.”

“Mấy tuần nay hình như nhà cậu ấy đều có việc nhì. Thế ngày kia sinh nhật mày, cậu ấy có tới không?”

“Chắc chắn sẽ tới!”

“Mai tao sẽ tới tìm mày. Tới nay Triệu ngu ngốc hẹn tao tới quán bar nhà hắn, bàn bạc xem nên tổ chức sinh nhật cho mày thế nào.”

Nhắc tới Triệu Văn Bác, bàn tay đang túm lấy ba lô của Tần Hàm Lạc liền khựng lại, sau đó nhủ mày nói: “Suốt ngày đi bar mà mày không chán à. Còn nữa, việc đấy thì có gì mà cần bàn. Nhanh lên đi, Tiểu Nhân đang ở cổng trường chờ chúng ta đó.”

“Tiểu Nhân đang đợi chúng ta?!” Mắt Trương Tử Toàn sáng lên, làm bộ như chảy nước miếng.

Tần Hàm Lạc tức giận trừng mắt lườm cô: “Xem ra Diệp đại mỹ nữ cũng không thay đổi được mày.”

Trương Tử Toàn vừa nhanh tay dọn đồ, vừa ủy khuất nói: “Thích cái đẹp là bản tính của con người, mày chắc không đến mức muốn bóp chết bản tính ấy của tao đấy chứ.”

“Đi mau đi!”

Mẽ Tiểu Nhân quả nhiên đứng chờ ngoài cổng trường. Trương Tử Toàn chào em, sau đó thực tự nhiên đến bên cạnh em đứng. Tần Hàm Lạc đón một chiếc taxi, quay đầu ra hiệu hai người lên xe. Trương Tử Toàn vội vàng tiến lên mở cửa, để cho Mẽ Tiểu Nhân vào trước.

Xe phóng nhanh về phía Nhất Trung. Trương Tử Toàn cười hỏi: “Tiểu Nhân, em tới trường lâu vậy rồi mà sao ít tới tìm tụi này quá vậy, gọi em vài lần em cũng đều bảo bận.”

“Uhm, phần lớn thời gian em đều ở thư viện.” Khuôn mặt xinh đẹp của Mẽ Tiểu Nhân hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Giờ cũng đâu phải lúc còn học trung học nữa, hẳn là nên hưởng thụ quãng thời gian học đại học mới phải.”

Tần Hàm Lạc nghe đến đó liền quay đầu ngắt lời: “Đừng có dạy hư Tiểu Nhân, mặc kệ là ở đâu thì thích học luôn là chuyện tốt.”

“Aish, nghe nói nam sinh theo đuổi em có thể xếp hàng từ Viện Pháp luật tới Viện Quản lý kinh tế nha. Tiểu Nhân, em cứ như thế này thật khiến nhiều người đau lòng mà.” Trương Tử Toàn than thở.

Mẽ Tiểu Nhân nhìn không được trừng mắt lườm cô, cái người này, rõ ràng biết tâm sự của mình mà còn cố tình nói như vậy. Trương Tử Toàn làm bộ như không phát hiện ra, trong lòng lại thầm nói, không phải em không muốn chị mình biết em thích người ta sao, tôi là đang giúp em đấy chứ.

“Yêu muộn vẫn tốt hơn.” Tần Hàm Lạc nghe lời Trương Tử Toàn, liền nhủ vậy nói. Trương Tử Toàn nhún nhún vai không nói gì, lấy di động ra lại bắt đầu nhắn tin.

Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân hướng ra ngoài cửa sổ, cũng không biết suy nghĩ gì.

Nhà Tần Hàm Lạc Trương Tử Toàn đã tới nhiều lần, mỗi lần gặp Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ đều “chào chú chào dì” đặc biệt ngọt ngào. Mễ Tuyết Tuệ đối xử với cô như thể con gái mình, lần này thấy cô, tự nhiên mặt mày hớn hờ.

Lúc tối Tần Trọng có việc ra ngoài, Mễ Tuyết Tuệ tỉ mỉ chuẩn bị bữa tối, gọi các nàng vào ăn cơm. Trên bàn cơm, Trương Tử Toàn và Tần Hàm Lạc đều khen bà nấu ăn ngon, duy chỉ có Mễ Tiểu Nhân vẫn có vẻ im lặng. Từ sau trận bão táp lúc diễn nguyện vọng, quan hệ giữa hai mẹ con vẫn chưa hòa hợp lại.

Mễ Tuyết Tuệ thỉnh thoảng khuyến khích Trương Tử Toàn ăn, lúc cơm ăn được một nửa, bà bỗng nhiên quay đầu hỏi Tần Hàm Lạc: “Bồi Bồi có bạn trai rồi à?”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, chiếc đũa trên tay Trương Tử Toàn và Mễ Tiểu Nhân cũng không tự chủ được dừng lại.

“Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này ạ?” Tần Hàm Lạc tận lực dùng khẩu khí thực bình thản hỏi.

Mễ Tuyết Tuệ cười nói: “Là thế này, không phải ba Bồi Bồi mới được thăng chức lên làm hiệu trưởng gần đây sao? Di với ba con có tới nhà họ chúc mừng, bọn họ nói gần đây thời gian Bồi Bồi về nhà ngày càng ít, cứ luôn nói đi với con. Văn Tố nghi ngờ không biết có phải là do Bồi Bồi ở trường yêu ai rồi, bắt con làm bình phong không?” Chu Văn Tố là tên thời con gái của bà Giản.

“Di Chu nghĩ nhiều quá rồi.” Tần Hàm Lạc miễn cưỡng cười.

“Bất quá cũng phải, mấy đứa xem hầu như đều đã là sinh viên năm thứ tư rồi, vậy mà còn chưa thấy yêu ai cả. Mà có lẽ là có nhưng lại ngại hoặc không muốn kể với chúng ta.” Mễ Tuyết Tuệ mỉm cười ôn nhu. “Hàm Lạc, đi biết ba con rất nghiêm khắc, con cũng không thể nói nhiều với ông ấy. Có điều tuy di là bề trên của con, nhưng trong lòng lại thực hy vọng con coi di như một người bạn. Chuyện cảm tình, nếu con có thể tâm sự với di một chút, di cũng có thể đưa ra ý kiến giúp con tham khảo, phải rồi, Tử Toàn cũng vậy.”

Nhắc tới đề tài này, Tần Hàm Lạc liền không có chút tâm tình vui vẻ gì, lòng chỉ thấy như bị cái gì đè nặng đến không thở nổi, chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Trương Tử Toàn thấy đề tài chuyển qua người mình, liền như nói đùa giỡn nói: “Di à, con cũng chẳng yêu ai đâu, làm gì có người theo đuổi con.”

“Nói gì vậy, một cô gái xinh đẹp như thế sao có thể không có ai theo đuổi?” Mễ Tuyết Tuệ oán trách.

Trương Tử Toàn “hì hì” cười, thấy dường như tâm tình Mễ Tuyết Tuệ rất tốt, liền vội vàng nói: “Di à, mấy đứa bạn học tại con chuẩn bị làm một buổi sinh nhật cho Hàm Lạc, tới mai mọi người muốn đi chơi, có lẽ sẽ về hơi muộn, có được không ạ?”

“Đương nhiên là được, lúc di còn trẻ cũng từng như vậy, biết mấy đứa nghĩ gì mà. Như vậy đi, cả ngày mai đều dành cho mấy đứa, bao gồm bồi tối, nhưng đến ngày kia là chủ nhật thì phải lại đây với chúng ta. Di đã đặt một nhà hàng rất được rồi, còn muốn đi đón ông ngoại nữa. Đến lúc đó Tử Toàn nhất định cũng phải tới ăn cơm đó.” Mễ Tuyết Tuệ cười nói.

“Cám ơn di!” Trương Tử Toàn mừng rỡ.

Tần Hàm Lạc cũng vội nói: “Cám ơn di Mễ.” Nói tới đây lại nhìn nhìn Mễ Tiểu Nhân, cẩn thận hỏi: “Tiểu Nhân cũng đi theo tại con, được không ạ?”

“Đương nhiên là được.” Mễ Tuyết Tuệ nhìn Mễ Tiểu Nhân, than thở: “Mấy người trẻ tuổi có thể giới của mình, chẳng lẽ di lại bắt em nó ở nhà cùng chúng ta sao?”

Tần Hàm Lạc vội vàng huých Mễ Tiểu Nhân dưới gầm bàn một chút, Mễ Tiểu Nhân cũng nhẹ giọng nói: “Cám ơn mẹ.”

Mễ Tuyết Tuệ không lên tiếng, lại gấp thịt ở chỗ bụng cá, cẩn thận rút xương ra, đặt vào bát em.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 59

Chiều thứ bảy, Tần Hàm Lạc đứng trước tủ quần áo chọn tới chọn lui, cuối cùng vẫn mặc một cái quần bò đơn giản, một cái áo thể thao NIKE màu trắng. Tới khi cô ra khỏi phòng để gọi Mễ Tiểu Nhân thì thấy em đã ở trong phòng khách chờ rồi. Tần Hàm Lạc tình tứ đánh giá em, hôm nay Mễ Tiểu Nhân mặc một chiếc áo len màu ghi, quần bò màu lam, mái tóc đen dài như tơ buông xõa, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết.

“Chúng ta mặc thế này, thoát nhìn thực giống chị em.” Tần Hàm Lạc nhin không được cười nói.

Đôi mi thanh tú của Mễ Tiểu Nhân khẽ nhú, sau đó như nghĩ tới cái gì, lại giãn ra, bàn tay đưa ra từ sau lưng, giờ một cái hộp nho nhỏ được bọc đẹp đẽ tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

Tần Hàm Lạc cười đón lấy: “Quà đáp lễ à, vậy tôi phải cảm về phòng mở mới được.”

“Mở luôn đi.” Mễ Tiểu Nhân mỉm cười ngăn cô lại.

“Nào có ai lại đi mở quà trước mặt người tặng đâu, ngại lắm.”

“Là em bảo chị mở mà, có gì mà phải ngại.” Ánh sáng lóe lên trong mắt em, mang theo một tia chờ mong.

Tần Hàm Lạc thấy em nói vậy, thật cẩn thận bóc giấy gói ra, bên trong là một chiếc hộp, cô ngẩng đầu liếc nhìn Mễ Tiểu Nhân một cái, lòng đầy cao hứng mở ra, sau đó, phát ra một tiếng hô đầy kinh ngạc vui sướng. Nằm bên trong là một chiếc đồng hồ xinh đẹp, dây màu xanh biển, vỏ inox màu bạc, nền có ghi số giờ cũng màu xanh biển tươi mát, thoát nhìn trông lấp lánh đẹp mắt.

Tần Hàm Lạc về mặt nhộn nhạo, hưng phấn nói: “Đẹp quá! Giờ tôi có thể đeo không?”

Mễ Tiểu Nhân thấy cô vui vẻ như một đứa trẻ, đôi mắt đẹp tràn đầy ý cười, nhưng trên mặt lại vẫn giữ vẻ bình tĩnh, gật đầu nói: “Đương nhiên có thể.”

Tần Hàm Lạc vừa thay chiếc đồng hồ trên tay bằng chiếc mới, vừa nói: “Em biết không, thứ tôi thích nhất chính là đồng hồ và lắc tay, món quà này của em thực rất hợp ý tôi.” Nói xong liền giờ cổ tay: “Đeo đẹp không?”

“Ừ.” Khóe miệng Mễ Tiểu Nhân lộ ra ý cười ngọt ngào, lại như sợ Tần Hàm Lạc phát hiện ra, cúi đầu xoay sang chỗ khác: “Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc lấy di động ra xem, buổi sáng và lúc trưa cô đã gọi cho Giản Hân Bồi vài lần, nhưng máy vẫn tắt. Cô đang do dự không biết có nên gọi lại lần nữa không, Mễ Tiểu Nhân đã bắt đầu thay giày, cô liền thở dài, vội vàng theo sau.

Đi đến dưới lầu, di động trong túi quần lại vang lên, Tần Hàm Lạc mừng rỡ, vội vàng lấy ra nghe: “A lô, Bồi Bồi, sao từ hôm qua tới giờ máy lại vẫn tắt vậy? Mình đang chuẩn bị tới nhà tìm cậu đây, mau xuống đi.”

“Hàm Lạc, mẹ mình không khỏe trong người, mình phải chăm sóc bà, cho nên mới tắt máy.” Thanh âm Giản Hân Bồi tràn ngập áy náy.

“Đi không khỏe sao? Giờ thế nào rồi?” Tần Hàm Lạc lo lắng hỏi.

“Không có gì nghiêm trọng đâu.” Thanh âm Giản Hân Bồi hơi dừng lại, thật cẩn thận nói: “Hàm Lạc, mình xin lỗi, hôm nay có lẽ mình không thể đi được. Ba mình không có ở nhà, mình muốn ở nhà với mẹ... không thể tới dự sinh nhật cậu được, mai mình nhất định tới.”

Tần Hàm Lạc vừa nghe những lời này, tâm trạng vốn đầy vui sướng liền tiêu tan hơn phân nửa, nhưng mà mẹ của nàng không khỏe, cô còn có thể nói gì đây? Cô cố ý tụt lại sau Mễ Tiểu Nhân vài bước, rầu rĩ nói: “Mình hiểu, vậy cậu cứ ở cạnh đi đi.”

“Cậu không vui à?” Giản Hân Bồi vội vã hỏi.

“Mình chỉ là muốn cậu ở bên mình ngày sinh nhật thôi. Có điều mẹ cậu quan trọng hơn mà, thôi quên đi, cậu cứ ở nhà vậy.” Tần Hàm Lạc bắt đầu dĩ nhiên.

“Hàm Lạc, mấy ngày cuối tuần gần đây mình không có thời gian ở bên cậu, mình... mình thật sự không đủ tư cách làm bạn gái mà.” Giản Hân Bồi áy náy nói.

“Không sao, về sau cậu vẫn có thể ở bên mình qua rất nhiều dịp sinh nhật mà.” Tần Hàm Lạc tận lực khiến cho thanh âm mình biểu hiện ra vài phần thoải mái.

“Hàm Lạc, mình yêu cậu. Ngày mai chờ ba mình về, mình sẽ lập tức đi tìm cậu, đừng giận mình, nhé?”

Thanh âm nhỏ nhẹ rụt rè khiến Tần Hàm Lạc không tức giận nổi nữa phân: “Ừ, mình cúp máy đây.”

“Mình không muốn cúp.” Giản Hân Bồi hiển nhiên không hài lòng với phương thức cúp máy này, giọng nói mang theo kháng nghị.

“Bảo bối, mình không giận đâu mà, mình sẽ nhớ cậu lắm.” Tần Hàm Lạc cúi đầu nói câu này, Giản Hân Bồi mới chịu cúp máy.

Tần Hàm Lạc nhét điện thoại vào túi, tâm tình đang vui sướng vì nhận được quà lại lập tức trầm xuống.

Nơi ăn tối là do Triệu Văn Bác chọn, ở một khách sạn có tiếng tăm của thành phố A. Trước đó vài ngày hắn đã nói, sinh nhật Tần Hàm Lạc lần này hắn muốn mời cô cùng mọi người ăn cơm. Trừ Trương Tử Toàn mời bạn tới ra, hắn còn rủ thêm hai nam sinh mà hắn chơi thân trong Viện Kinh doanh tới, tên Khúc Võ cùng Trần Khoáng Hoa.

Cô ngồi trong căn phòng sang trọng xa hoa, tự tâm biết bữa cơm này nhất định tốn rất nhiều tiền, cảm thấy không khỏi bất an. Nếu là trước kia, cô sẽ không có cảm giác thế này, nhưng từ sau khi chân chính ở bên Giản Hân Bồi, Triệu Văn Bác càng đối xử tốt với cô, cô càng cảm thấy hổ thẹn. Cô một chốc lại nghĩ đợi được một nửa thời gian sẽ ra ngoài tranh trả tiền thay, nhưng một lát sau lại cảm thấy với tính tình của Triệu Văn Bác mà cô làm vậy thì nhất định hắn sẽ giận, nói không chừng hôm nay sẽ kết thúc không vui vẻ gì, cảm thấy thực phiền não.

Triệu Văn Bác hôm nay mặt mày rạng rỡ, như thể là sinh nhật hắn vậy. Hắn giới thiệu với Tần Hàm Lạc nhãn hiệu và năm của hai bình rượu hắn mang đến, Tần Hàm Lạc chỉ miễn cưỡng đáp vài câu cho có lệ, khiến hắn hơi chút uể oải, lại quay đầu khoe với Mễ Tiểu Nhân, hai người Khúc Võ cũng không ngừng phụ họa theo, Mễ Tiểu Nhân ngồi một bên, chỉ mỉm cười.

Một lát sau, Triệu Đình cũng đến, xách một hộp bánh kem vừa bước vào cửa liền hét lớn: “Đàn chị sinh nhật vui vẻ!”

Triệu Văn Bác đoạt lấy chiếc hộp: “Má kúm đồng tiền em làm sao vậy, mua cái bánh to thế làm gì chứ, hôm nay anh gọi nhiều thức ăn vậy rồi, ai còn nuốt nổi bánh ngọt nữa.”

“Tôi Trương sư tỷ đòi đi hát, đến KTV sẽ lại ăn tiếp mà, bánh ngọt sinh nhật ắt không thể thiếu được.” Triệu Đình ngồi xuống, ánh mắt đảo qua vài người, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời: “Mễ Tiểu Nhân!”

Mễ Tiểu Nhân ngẩng đầu, khẽ gật đầu với nàng: “Xin chào.”

Triệu Văn Bác cười nói: “Em làm sao vậy? Không biết em gái anh à.”

“Trên đường đến trường đã gặp qua hai lần, mỗi lần đều chỉ nhìn thoáng qua thôi. Đại nỷ nữ của ĐH A chúng ta, em đã sớm muốn làm bạn rồi, nhưng đàn chị Tần lại hẹp hòi đến vậy, cũng không chịu giới thiệu cho em làm quen.” Triệu Đình cẩn thận đánh giá em, sau đó cười nói: “Có mấy bạn nam trong lớp tớ thích ấy, có điều, họ đều nói ấy là băng sơn mỹ nhân.”

Khúc Võ cười nói: “Em cũng không phải con trai, giới thiệu cho em làm quen làm gì chứ.”

“Cái gì?” Triệu Văn Bác lại trừng mắt nói: “Tiểu Nhân, trong trường có rất nhiều nam sinh làm phiền em sao?”

“Cũng không tính là làm phiền.” Mễ Tiểu Nhân lắc đầu mỉm cười.

“Nếu kẻ nào không sợ chết mà làm phiền em thì em cứ nói cho anh biết!” Triệu Văn Bác vỗ ngực nói: “Anh cam đoan về sau hắn nhìn thấy em sẽ phải đi đường vòng.”

“Không cần đâu, chỉ nói vài câu lịch sự thôi mà.” Mễ Tiểu Nhân khẽ cười nói.

“Vậy thì cũng không sao.” Triệu Văn Bác thu hồi lại bộ dáng hung thần ác sát.

Tần Hàm Lạc nói: “Được rồi, đừng nói việc đó nữa, sao Tử Toàn còn chưa đến? Văn Bác ông gọi điện giục đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 60

Giản Hân Bồi nhẹ nhàng mở cửa phòng ba mẹ, vừa lấy di động ra, bắt đầu gọi cho Tần Hàm Lạc, nhưng chuông reo mấy chục hồi lại cũng không có ai bắt máy, nàng bắt đắc dĩ tắt, đi tới đi lui trong phòng khách, một lúc lâu sau, lại không cam lòng gọi lại, vẫn như cũ không có ai nghe.

Đang làm gì nhỉ? Chơi đùa vui vẻ sao? Không tới dự sinh nhật của cô, cô thật sự sẽ không giận? Giản Hân Bồi có chút tâm phiền ý loạn, ngăn ngừa một lát, nàng căn cứ mỗi, lại vào phòng ngủ chính, tùy tay đóng cánh cửa lại đằng sau, khiến cho nàng ngoài ý muốn là, Chu Văn Tố vốn đã ngủ lại đang nằm ở đầu giường, có chút đăm chiêu nhìn nàng.

“Mẹ, sao lại tỉnh rồi?” Giản Hân Bồi đi ra, ngồi xuống bên giường bà.

“Ừ.” Chu Văn Tố cũng không trả lời, hơi nghiêng người, kéo tay nàng.

“Mẹ, gần đây mẹ cứ than thân thế không khỏe mãi, lại không chịu đi tới bệnh viện khám, ngày mai ba trở về, dù thế nào mẹ cũng phải cùng ba tới bệnh

viện kiểm tra xem sao.”

“Được, vậy ngày mai con đưa mẹ đi.”

“Con...” Giản Hân Bồi muốn nói lại thôi, nét khó xử chột lóe qua đáy mắt.

“Sao? Con không muốn đưa mẹ đi? mấy tuần qua ở bên mẹ mãi thấy phiền phải không?” Thanh âm của Chu Vân Tổ thực ôn nhu, như thể đang nói giỡn với con gái mình.

“Không phải, mẹ, ngày mai... ngày mai là sinh nhật Hàm Lạc, con... Mẹ, như vậy đi, con đi tới bệnh viện với mẹ để khám sớm một chút, sau đó chờ ba về thì con để ba chăm sóc mẹ, được không?” Nàng nghiêng đầu, khẩu khí thương lượng nói, sau đó lại như có chút oán giận trách: “Ba cũng thật là, từ khi lên làm hiệu trưởng, xã giao càng ngày càng nhiều, thường xuyên không ở nhà, đến vợ mình cũng không quan tâm”

“Bồi Bồi, thời gian này mẹ nói với con mẹ không được khỏe cho lắm, con có biết vì sao mẹ lại không khỏe không?” Nét dịu dàng trong mắt Chu Vân Tổ thoáng thu liễm lại, thoạt nhìn có thêm vài phần nghiêm túc.

Giản Hân Bồi ngẩn ra, nhớ lại những cuộc đối thoại giữa mình và mẹ trong mấy tuần vừa qua, sau đó lắc đầu nói: “Con không biết, con hỏi mẹ, mẹ lại không nói, hỏi mẹ ngoài đầu đầu ra còn có chỗ nào không thoải mái, cho tới giờ mẹ cũng không tiếp thẳng thắn trả lời con. Muốn đưa mẹ tới bệnh viện khám, mẹ cũng không chịu, cứ muốn con ở bên mẹ.” Nói tới đây liền có cảm giác phiền muộn.

“Không phải là con thấy phiền đấy chứ?”

“Không có, con chỉ cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cũng không phải là cách hay. Mẹ, con yêu mẹ, cho nên con hy vọng mẹ có thể yêu quý thân thể mình.” Giản Hân Bồi có chút hồ thẹn cúi đầu. Đúng vậy, quả thực có chút mất kiên nhẫn, đã mấy tuần không ở bên Hàm Lạc rồi, không biết cô nghĩ thế nào. Hàm Lạc người kia, dù trong lòng không thoải mái thì cũng sẽ không nói ra, nàng không thích điểm này nhất ở cô. Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy không khỏi có chút thấp thỏm không yên lòng.

“Nghe được con nói vậy, mẹ thật sự vui sướng từ đáy lòng.” Chu Vân Tổ nhẹ nhàng vuốt ve tay con gái, thờ dãi thật sâu, sau đó nói: “Cả ngày mai vẫn cứ ở bên mẹ đi, không cần tới nhà Hàm Lạc.”

“Cái gì?” Giản Hân Bồi gần như tưởng lỗi tai mình có vấn đề.

Chu Vân Tổ lại sắc mặt bình tĩnh, lặp lại: “Chiều lúc con đi siêu thị mua đồ, bác Tần và dì Mễ kỳ thật đã gọi cho mẹ, mời cả nhà mình mai tới nhà hàng dự sinh nhật của Hàm Lạc, có điều mẹ đã từ chối rồi, đồng thời cũng từ chối giúp con.”

“Cái gì! Sao mẹ có thể làm vậy?!” Giản Hân Bồi cả kinh bật dậy, lớn tiếng nói.

“Làm sao vậy? Bồi Bồi, nhìn bộ dáng con thực sự nổi giận kia.” Chu Vân Tổ dịu dàng nói.

“Mẹ! Ngày mai là sinh nhật Hàm Lạc, tới qua con đã không ở bên cậu ấy rồi, vậy thì mai nhất định phải tới tham gia bữa tiệc.” Trên mặt Giản Hân Bồi tràn đầy thần sắc lo lắng.

“Nhưng mẹ không khỏe!” Chu Vân Tổ lạnh lùng ngắt lời nàng.

“Mẹ! Rốt cuộc mẹ không khỏe ở chỗ nào, ngày mai con có thể đi cùng mẹ tới bệnh viện khám trước mà, xin mẹ đừng cự tuyệt nữa!” Giản Hân Bồi kích động nói: “Nhưng mà, vì cái gì lại muốn thay con từ chối lời mời của dì Mễ chứ?”

“Trong lòng mẹ không thoải mái.” Chu Vân Tổ thay đổi hình tượng người mẹ hiền hòa ôn nhu mọi ngày, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống.

“Mẹ, con...” Giản Hân Bồi đứng đó, nhất thời đầu óc hồ đồ không hiểu ra sao.

“Mấy tuần qua, mặc dù người con ở bên mẹ, nhưng trái tim lại không biết đi nơi nào, mẹ có thể nhìn ra được.” Chu Vân Tổ ngồi xuống, hai mắt nhìn chăm chú vào Giản Hân Bồi: “Bồi Bồi, từ nhỏ con đã là một đứa trẻ ngoan, con có việc gì muốn kể với mẹ không?”

Giản Hân Bồi chột dạ lảng tránh ánh mắt bà, trái tim lại bắt đầu “bình bịch” nhảy loạn lên, nàng thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ... con không rõ ý của mẹ.”

“Chuyện gì xảy ra giữa con và Hàm Lạc?” Chu Vân Tổ khẩn trương nhìn nàng chăm chăm.

Vừa nghe được những lời này, sắc mặt Giản Hân Bồi vốn kích động đến đỏ bừng trong mắt mắt liền mất đi huyết sắc, trắng bệch. Nàng lắp bắp kinh hãi nói: “Con... còn và Hàm Lạc thì... làm sao chứ?”

Chu Vân Tổ lẳng lặng nhìn nàng, cũng không nói gì, lại rút từ dưới gối ra một xấp gì đó, một phong thư, một quyển nhật ký có khóa, nhưng ổ khóa kia giờ đã bị mở ra.

Giản Hân Bồi chỉ cảm thấy đầu “rầm” một tiếng, sau đó lỗ tai bắt đầu “ong ong” rung động.

“Mẹ... mẹ xem trộm nhật ký của con! Mẹ... mẹ không tôn trọng sự riêng tư của con!” Những lời này vốn nên mang theo ý phẫn nộ cùng trách móc, nhưng lúc này lại bởi vì khiếp sợ và cảm giác hổ thẹn vì bị đọc trộm nhật ký mà trở nên yếu ớt vô lực.

“Mẹ luôn luôn tôn trọng sự riêng tư của con, cho con không gian của riêng mình, nhưng giờ mẹ lại không biết mình làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai nữa.” Thần sắc Chu Vân Tổ tựa hồ cũng trở nên kích động, bà hít vào một hơi thật sâu, nhớ tới ước nguyện ban đầu của mình là muốn giải quyết việc này trong hòa bình, ngữ khí liền dịu xuống: “Nếu không nhờ bức thư này, con nghĩ mẹ sẽ vô duyên vô cớ làm vậy với con sao.”

Giản Hân Bồi cắn chặt môi, tận lực không để mình thoát nhìn có vẻ yếu ớt quá mức, sau đó đồ dẫn nhận bức thư, bàn tay run rẩy mở ra, bên trong chỉ có một mảnh giấy, phía trên ghi duy nhất một câu: “Con gái bà là đồng tính luyến ái.” Không phải chữ viết của bất kỳ ai, cũng không có chữ ký, chắc là được in ra từ đâu đó, nhưng ngoài tờ giấy ra thì còn có một xấp ảnh, chắc là chụp trộm. Tất cả đều là ảnh của nàng và Hàm Lạc. Nắm tay nhau cùng đi dạo phố, ngồi đối diện ở McDonald dứt kem cho nhau, còn có ảnh nàng hôn trộm má Tần Hàm Lạc... Trong ảnh, các nàng cười đến ngọt ngào vô hạn, ngay cả khóe miệng cũng tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng giờ Giản Hân Bồi nhìn những bức hình này, biểu tình lại như thể trông thấy quỷ. Nàng một tay che miệng, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi lên ghế, cũng không biết có phải do quá mức sợ hãi không, nước mắt bỗng nhiên cuộn cuộn tuôn rơi không dứt. Tất cả những thứ này... những bức ảnh này là do ai chụp? Rất kinh khủng, cực kỳ không thể tin được, trái tim nàng cũng run rẩy, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Chu Vân Tổ.

“Con không cần nhìn mẹ, mẹ cũng không biết là ai chụp, chữ viết trên thư là dùng bút máy viết, nhưng là dùng chữ Khải.” Chu Vân Tổ bước xuống giường, ngồi xổm xuống trước mặt Giản Hân Bồi: “Đương nhiên mẹ sẽ không tin một bức thư nặc danh, nhưng mà, mẹ không thể không hoài nghi một chút nào.”

“Cho nên... cho nên mấy tuần qua mẹ nói mình không khỏe, bắt con ở nhà suốt, đều... đều là cố ý? Cho nên, mẹ mới thừa dịp con không chú ý mà lên mở nhật ký của con ra xem.” Lòng ngực Giản Hân Bồi nặng nề mà phẫn nộ, khó chịu cùng cực, bị đè nén đến cực hạn.

“Mẹ nói, là lòng mẹ không thoải mái.” Chu Vân Tổ ngồi xuống bên giường, mặt đối mặt với nàng, sau đó tùy tay rút một tờ giấy ăn, thay nàng lau đi nước mắt đầy trên má: “Cho tới chiều nay, tìm được quyền nhật kí mà con giấu kín thì mẹ mới có thể chân chính xác định được việc này.”

Trên mặt Chu Vân Tổ lộ ra thần sắc đau lòng, có trời biết, làm một người mẹ, bà đã khiếp sợ đến mức nào, thất vọng biết bao nhiêu. Bà đã hi vọng đây chỉ là một trò đùa quái ác, Bồi Bồi và Hàm Lạc chỉ là bạn thanh mai trúc mã thân thiết mà thôi, nhưng mà, dùng mấy tuần qua để thử, cùng những trang nhật ký ngày hôm đó đọc được, đã khiến bà thất vọng, tan nát cõi lòng rồi. Mà trong mấy cuốn sách, cùng quyển vở ghi chép trên lớp, bên trong ghi rất nhiều rất nhiều chữ “Tần Hàm Lạc”, lại càng khiến bà hoảng hốt sợ hãi. Đây là chuyện vớ vẩn đến cỡ nào chứ, sao lại có thể xuất hiện trên người đứa con gái bảo bối duy nhất của bà? Phản ứng đầu tiên của bà lúc ấy là muốn tìm chồng bàn bạc, sau đó muốn đi chất vấn Tần Hàm Lạc cùng người nhà của cô. Nhưng mà, bà dù sao cũng là một phần tử trí thức, vẫn muốn giữ thể diện, cho nên sau khi tỉnh táo lại liền quyết định là không cần làm to chuyện việc này, hướng hồ, tính cách Giản Hân Bồi từ trước tới nay vốn rất ngoan ngoãn nghe lời, khiến bà tin tưởng có thể kéo đứa con gái “lầm đường lạc lối” trở về.

“Bồi Bồi, con làm sao vậy? Sao chuyện hoang đường như thế lại có thể phát sinh ở trên người con?” Chu Vân Tổ nhẹ nhàng vỗ về mái tóc con gái, dịu dàng nói: “Là Hàm Lạc lôi kéo con thành như vậy đúng không?”

Cha mẹ rất vĩ đại, nhưng vĩ đại khi là cha mẹ của mình, càng xảy ra chuyện như vậy, đại đa số cha mẹ sẽ không cần nghĩ ngợi mà đem trách nhiệm đổ lên đầu con nhà người khác.

“Không phải, không liên quan tới Hàm Lạc.” Xấu hổ, sợ hãi, phẫn nộ, bất lực, đủ các loại cảm xúc hỗn tạp trong lòng, Giản Hân Bồi cơ hồ còn đủ năng lực tự hỏi, nhưng vừa nghe được tên Tần Hàm Lạc, liền bật thốt ra lời bảo vệ. Nàng bỗng nhiên khóc lớn nói: “Mẹ, con xin lỗi!”

“Không sao cả, mẹ không trách con, con người ai cũng từng sai lầm, đi nhầm đường, vấn đề là biết sai có thể sửa.” Chu Vân Tổ uớt lời dẫn từng bước khuyên nhủ. Khi Giản Hân Bồi học tiểu học, bà thường xuyên dùng giọng điệu như thế để giáo dục nàng, nhưng bà tựa hồ đã quên, đứa con gái mình đã không còn là học sinh tiểu học nữa.

“Kỳ thật mẹ cũng có sai, mẹ không nên để con thân thiết với Hàm Lạc quá.” Chu Vân Tổ nhú chặt mày, tự trách: “Hàm Lạc là đứa nhỏ không tệ, nhưng trên người luôn có chút gì đó kì quái, đều là do mẹ không cẩn thận. Từ khi mẹ con bé qua đời, cũng không có ai quan tâm tới nó, nên có thể hơi ảnh hưởng tới tâm lý trưởng thành. Con nhìn nó mà xem, một đứa con gái xinh xắn như thế, vậy mà lúc nào cũng một đầu tóc ngắn, quanh năm suốt tháng cũng không thấy mặc váy, trông như một thằng con trai vậy. Hai đứa cứ suốt ngày dính với nhau như hình với bóng, cho nên có thể vì thế mà con...” Bà vừa nói, vừa như an ủi kéo tay Giản Hân Bồi. Trong lòng bà, lúc này hẳn Giản Hân Bồi vừa xấu hổ lại hối hận, nàng đang thừa nhận sai lầm với bà. Cho nên bà muốn dùng những lời này để giảm bớt loại tâm lý này cho con gái, giảm bớt cảm giác tội lỗi của nàng, miễn cho về sau tạo thành bóng ma tâm lý.

Về phần Tần Hàm Lạc, vô luận trước kia cảm thấy cô tốt thế nào, nhưng vừa đề cập tới chuyện này, vừa nhắc tới con gái bảo bối của bà, hết thấy đều bị phủ định. Bồi Bồi là hy vọng của bà và chồng, là trọng tâm cuộc sống của hai người, bà không thể để chuyện này hủy hoại nàng.

Giản Hân Bồi bỗng nhiên ngẩng phát đầu, đẩy tay Chu Vân Tổ ra, mở to hai mắt, phẫn nộ nói: “Mẹ, mẹ... Sao mẹ có thể nói Tần Hàm Lạc như thế? Cậu ấy làm sao mà kì quái? Mẹ... mẹ trước kia đối xử tốt với cậu ấy, đều là giả sao? Mẹ cậu ấy qua đời, là chuyện khiến cậu ấy đau lòng nhất, mẹ... mẹ sao có thể lấy chuyện này ra đề mà nói cái gì mà tâm lý ảnh hưởng được!”

Trên mặt nàng tràn ngập khiếp sợ cùng thất vọng, dùng ánh mắt cực độ xa lạ nhìn người mẹ xưa nay luôn thân thiết đáng kính của mình.

“Bồi Bồi, sao con còn có thể nói đỡ cho nó vậy hả? Nó quyến rũ con, nó hại con... Con xem hai đứa hiện tại làm ra chuyện gì? Nếu để cho người khác biết, thể diện của ba mẹ sẽ vứt đi đâu đây? Con sau này làm người thế nào?” Chu Vân Tổ hiển nhiên cũng kích động lên: “Từng chữ trong nhật ký của con, làm cho mẹ không dám tin con vẫn còn là đứa con gái bé bỏng ngoan ngoãn của ba mẹ. Sao con lại biến thành như vậy hả?”

Nhắc tới nhận kí, Giản Hân Bồi liền im bặt, nước mắt mãnh liệt tuôn rơi. Hai mẹ con giằng co trong phòng, một người rơi lệ, một người thờ dốc. Một

quăng im lặng trôi qua, Chu Vân Tổ tỉnh táo lại, bà thở dài thật dài, nói: “Chuyện này mẹ còn chưa nói cho ba con, mẹ không đành lòng khiến ông ấy phải chịu đả kích như mình, con vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của ông ấy. Bồi Bồi, mẹ cũng không muốn nhiều lời, chuyện trước kia cứ để nó qua đi, nhưng mà, con phải biết rằng, tình yêu giữa nữ và nữ là chuyện hoang đường, không được xã hội chấp nhận. Con nên tự biết đúng lúc dừng cương trước bờ vực!” Bà dừng lại một chút, sau đó gằn ra ba chữ: “Rời xa nó!”

Giản Hân Bồi nhìn mẹ của mình, lại chậm rãi lắc đầu.

“Về sau không được gặp mặt nó nữa! Nếu thật sự cần thiết, con có thể rời trường ĐH A, có thể học ở nhà, chúng ta cũng có thể mua nhà ở nơi khác, vì tương lai con có thể sống một cuộc sống khỏe mạnh, mẹ có thể làm bất cứ chuyện gì.”

“Mẹ, con xin lỗi, con không thể...” Thanh âm Giản Hân Bồi rất thấp, lại cũng đủ để người ta nghe rõ.

“Cái gì?” Lần này đến lượt Chu Vân Tổ kinh ngạc, có lẽ bà chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày đứa con gái ngoan ngoãn luôn khiến mình kiêu ngạo sẽ phản kháng lại mệnh lệnh, cự tuyệt ý tốt một lòng vì muốn tốt cho nàng của mình.

“Mẹ, con yêu cậu ấy, con yêu cậu ấy!” Giản Hân Bồi thất thanh khóc òa lên, rốt cục cố lấy dũng khí đem những lời đã nín nhịn từ lâu hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62: Chương 61

“Nói hươu nói vượn gì thế?!” Tần Hàm Lạc khề giật thót, rất nhanh liếc về phía Mễ Tiểu Nhân một cái, sau đó giận giữ trừng mắt với Trương Tử Toàn, hạ giọng cảnh cáo: “Mày còn nói thế với tao lần nữa thì tao không để yên cho mày đâu!”

Biểu tình nghiêm túc đến đáng sợ như thế của Tần Hàm Lạc thực hiếm thấy, Trương Tử Toàn hoảng sợ, sau đó giả chết ngã người dựa sát vào Diệp Dĩ Huyền, tay ôm trán, miệng còn phát ra thanh âm nhu nhược không chịu nổi: “A, tao uống nhiều quá, tao nghĩ chắc mình say rồi.”

Thấy vậy, đương nhiên Tần Hàm Lạc không tiện tính sổ với cô.

Mễ Tiểu Nhân đứng dậy đi ra ngoài, không biết từ chỗ nào gọi người ta mang mấy ly nước ép cà chua vào, Triệu Văn Bác uống một ngụm, nhăn mày nhíu mặt nói: “Khó uống quá, thực khó uống, Tiểu Nhân, em mua thứ này làm gì, đồ uống chỗ này còn chưa đủ sao.”

“Giảm bớt đau đầu.” Mễ Tiểu Nhân nhìn bộ dáng nhăn mày của hắn, khoe miệng ẩn hiện tia cười ngọt ngào, sau đó cũng bưng cho Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn mỗi người một ly.

“Cám ơn, em gái chị thực ngoan.” Trương Tử Toàn nhận lấy uống một hộp lớn, sau khi chiếm tiện nghi rồi lại nghiêng người dựa vào Diệp Dĩ Huyền. Mùi hương thanh nhã độc đáo trên người Diệp Dĩ Huyền nhẹ nhàng truyền vào cánh mũi, khiến lòng cô không khỏi mừng rỡ.

Tần Hàm Lạc nhìn gương mặt thanh tân mê người của Mễ Tiểu Nhân, nhớ tới những lời Trương Tử Toàn nói vừa rồi, không biết vì sao lại không dám đối diện với em, như thể mình làm sai chuyện gì vậy. Đón lấy cái ly, cúi đầu, yên lặng uống từng ngụm nhỏ hết thứ nước cà chua ép mùi rất nồng kia.

“Có thấy đỡ hơn không? Vẫn còn chóng mặt sao?” Thanh âm quen thuộc trong trẻo lạnh lùng nhưng dễ nghe vang lên bên tai, lại là tiếng ca của Triệu Đình.

“Ừ, đỡ nhiều.” Tần Hàm Lạc buông ly, nhắm mắt ngửa đầu tựa vào sô pha, kỳ thật đầu vẫn choáng váng. Không có Giản Hân Bồi cùng dự sinh nhật là sự tiếc nuối, mà đêm đó Giản Hân Bồi gặp gỡ Cố Minh Kiệt lại nói dối cô đã trở thành cây gai nhọn trong lòng cô, ẩn giấu ở một góc âm u, thỉnh thoảng sẽ hé ra đâm cô một chút, khiến cô đau đớn.

Bên tai, là ai đang hát? Nghe hay như vậy, à, là thanh âm của Diệp Dĩ Huyền mà Tử Toàn thích, khó trách Tử Toàn lại hưng phấn reo hò như thế.

Trong phòng thực ồn, tiếng hát, tiếng chạm cốc, giọng nói sang sảng của Triệu Văn Bác... Tần Hàm Lạc càng nghĩ càng thêm hỗn loạn: “Bồi Bồi, Bồi Bồi...” Tần Hàm Lạc thì thảo gọi.

Cô làm bầm không rõ âm thanh, khiến Mễ Tiểu Nhân ngẩn ra, sau đó hơi ghé sát lại một chút.

“Bồi Bồi, vì sao cậu không đến với mình?”

Mễ Tiểu Nhân nín chặt môi, ngơ ngác nhìn cô. Đôi mày cô chau chặt đầy thống khổ, vẻ mặt thoát nhìn đầy bi thương mà bất lực, đây không nên là biểu tình của một người trong ngày sinh nhật, lại càng không nên là biểu tình của một người đang đắm chìm trong một tình yêu cuồng nhiệt. Dưới sự thôi thúc của chất cồn, nỗi bi thương không còn được che dấu, hiện lộ trên nét mặt.

“Cậu...cậu một ngày nào đó sẽ rời xa mình, mình...mình thực sợ hãi.” Tần Hàm Lạc ni non, thanh âm mơ hồ không rõ: “Cậu thật sự vẫn luôn yêu mình sao? Nếu...nếu không phải vì kỉ nghi đồng ấy, cậu sẽ yêu mình sao?”

Bên khỏe mắt cô, bỗng nhiên lăn dài một dòng nước mắt, lòng Mễ Tiểu Nhân khẽ nhói, đưa tay chạm vào hai má cô, thứ chất lỏng ấm áp kia dính trên những ngón tay trắng nõn nhẵn nhụi của em, nỗi bi thương không thể kìm nổi cứ như vậy trào dâng lấp đầy cả trái tim

Cô ấy không yêu chị sao? Kỉ nghi đồng ấy, là kỉ nghi đồng nào? Đã xảy ra việc gì?

“Đi, chúng ta cùng về nhà Hàm Lạc.” Nhìn Triệu Văn Bác cùng đám người Khúc Vô lần lượt xô đẩy nhau rời đi, lại cùng Mễ Tiểu Nhân đỡ Tần Hàm Lạc đến một chiếc xe khác, Trương Tử Toàn cười với Diệp Dĩ Huyền đứng một bên.

“Tửu lượng của chị thật khá, uống nhiều như vậy mà cứ như không có việc gì, chị xem cả Tần Hàm Lạc và Triệu Văn Bác đều uống đến bất tỉnh nhân sự rồi kìa.” Diệp Dĩ Huyền sợ hãi than.

“Tửu lượng tôi tốt mà, cũng đâu có biện pháp nào.” Trương Tử Toàn đắc ý nhún nhún vai, nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Nghe nói người trong lòng có tâm sự thì khi uống rượu sẽ cực dễ say, kỳ thật bình thường bọn họ cũng không uống kém vậy đâu.”

Diệp Dĩ Huyền tò mò hỏi: “Bọn họ có tâm sự sao?”

“Tôi nghĩ là có.” Trương Tử Toàn thờ dãi một hơi, cúi đầu nói thầm: “Nhưng lại cùng vì một người.”

“Sao cơ?”

“Không có gì.” Trương Tử Toàn nhanh chóng thay bằng khuôn mặt tươi cười, chớp chớp mắt: “Lên xe đi.”

Đứng dưới làn gió lạnh lẽo ban đêm không ít thời gian, vừa lên xe liền cảm thấy đặc biệt ấm áp, lại tràn đầy hương hoa mai. Trương Tử Toàn nhìn sùng mặt xinh đẹp của Diệp Dĩ Huyền, lòng cũng trở nên ấm áp mà thỏa mãn.

“Thật ra, đêm nay tửu lượng của tôi cũng không tốt lắm.”

Diệp Dĩ Huyền không hiểu ý cô, hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô.

Chống lại đôi mắt sáng ngời dịu dàng của nàng, Trương Tử Toàn ngượng ngùng nở nụ cười: “Kỳ thật, mỗi lần Triệu Văn Bác kéo tôi cùng uống với hắn, tôi đều thừa dịp hắn không chú ý, lén đồ đi một ít, đêm nay hắn đặc biệt sơ ý.”

“A, chị thật đúng là giáo hoạt mà.” Diệp Dĩ Huyền nhớ tới bộ dáng uống rượu đến hào khí can vãn của Triệu Văn Bác, nhin không được mà buồn cười.

“Không phải tôi giáo hoạt, mà tôi không muốn uống rượu, rồi hy vọng có cơ hội để đưa em về.” Trương Tử Toàn nhìn nàng, nghiêm túc nói.

Diệp Dĩ Huyền chuyển ánh mắt, không dám đối diện với cô, hai má lại bắt đầu nóng lên, may mà đang ở trong xe, ai cũng không thể hoàn toàn nhìn rõ sắc mặt đối phương.

“Sau này nếu có thể thường xuyên đưa em đi như vậy thì thật tốt.”

Trái tim Trương Tử Toàn như vọt lên tới tận cổ họng, lần đầu tiên trải nghiệm thứ gọi là khẩn trương, hô hấp cũng trở nên khó khăn, bàn tay đặt trên đầu gối chậm rãi mở ra, lại chậm rãi khép lại.

Diệp Dĩ Huyền không nói lời nào, bầu không khí trong xe liền trở nên nặng nề mà trầm mặc.

Xuống xe, Diệp Dĩ Huyền mở cửa, đứng bên ngoài chờ cô, Trương Tử Toàn vội thanh toán tiền xe, xuống theo. Sau đó hai người một trước một sau cất bước.

Trương Tử Toàn nhìn bóng dáng nàng, nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên ngừng lại, lớn tiếng nói: “Tối nay tôi thực sự rất vui!”

Thân mình Diệp Dĩ Huyền khẽ khựng lại, sau đó ngừng hẳn, chậm rãi xoay người, mái tóc dài đen óng của nàng, tung bay theo làn gió, nhưng dưới ánh đèn đường hờn ám lại không thấy rõ được vẻ mặt của nàng.

Trương Tử Toàn đi bước một đến gần nàng, dừng lại trước mặt nàng, lẳng lặng chăm chú nhìn Diệp Dĩ Huyền, khuôn mặt xinh đẹp lại bình tĩnh của nàng khiến lòng cô sinh ra cảm giác thất bại. Cô đưa tay vuốt ve mái tóc dài của nàng, thanh âm trở nên đau thương: “Tối nay là buổi tối vui vẻ nhất từ lúc tôi chào đời tới nay, cổ nhân đã nói, ngày tốt, cảnh đẹp, lòng cũng trở nên vui vẻ. Hôm nay là sinh nhật Hàm Lạc, bạn bè tụ tập, mà em đối với tôi mà nói, chính là cảnh đẹp nhất trên thế giới này, mỗi thời mỗi khắc ở bên cạnh em, đều là những thời khắc vui vẻ không gì sánh kịp. Dĩ Huyền...”

Diệp Dĩ Huyền nhìn dáng vẻ cô, ý niệm không đành lòng càng ngày càng trào dâng mãnh liệt, lại vẫn duy trì vẻ trấn định căng thẳng trên mặt, chờ cô nói hết.

“Dĩ Huyền, tôi thích em. Nếu em không có cảm giác với tôi, xin em từ chối tôi một lần nữa, đừng lạnh nhạt với tôi như vậy, đừng im lặng như thế, lòng tôi...lòng tôi rất khó chịu. Tôi cam đoan...đây là lần cuối cùng tôi nói thích em, từ nay về sau, tôi sẽ cố gắng coi em như bạn bè, không để cho em phải

khó xử.” Ánh mắt Trương Tử Toàn lộ ra sắc thống khổ hiếm có, ngữ khí cũng rất chân thành.

“Vì sao lại phải từ chối chị?” Cuối cùng Diệp Dĩ Huyền không nhịn được, nụ cười tươi nở rộ trong đêm tối.

“Hà?” Trương Tử Toàn không thể tin được nhìn nàng.

“Em đã nghĩ lâu rồi, thật sự cân nhắc rất lâu, sau đó, cảm thấy mình không có lý do gì để từ chối một người mà, khi thân thể em không thoải mái, nửa đêm đi mua đủ các loại thuốc, mang theo nước đường đồ nóng ấm, trăm phương nghìn kế tìm cách vào ký túc xá em để chăm sóc cho em cả.” Khóe miệng Diệp Dĩ Huyền không kìm được mà lộ ra nụ cười tươi ấm áp, thanh âm cũng ngọt ngào ôn nhu: “Mặc kệ người kia có là nam hay nữ.”

Trương Tử Toàn vừa mừng vừa sợ, lại cảm động, cô tiến lên nắm chặt tay Diệp Dĩ Huyền, nói năng lộn xộn: “Em là nói... em là nói...”

Diệp Dĩ Huyền gật gật đầu, giấy tiếp theo, nàng bị bao bọc trong một cái ôm ấm áp.

“Tôi... tôi mừng đến nỗi sắp ngất mất.” Trương Tử Toàn nhẹ nhàng nói thầm bên tai nàng: “Em... lúc trước em không nói lời nào, không để ý tới tôi, tôi đã nghĩ... nghĩ... thì ra em đùa giỡn tôi, không thể tưởng được em cũng đùa giỡn người ta như vậy.”

“Em nghe nói, người tò tính mà không bị thất vọng đến suy sụp thì sẽ dễ dàng trở nên tự kiêu, dễ dàng có được thứ gì đó, sẽ dễ dàng không được người ta quý trọng. Vì nghĩ cho địa vị của em sau này, em không thể không làm vậy.” Diệp Dĩ Huyền cười khê nói.

Trương Tử Toàn nhìn không được ha ha cười thành tiếng, cô gắt gao ôm chặt thân thể mềm mại trong vòng tay, lòng vô cùng thỏa mãn. Giờ khắc này, cái ôm ngọt ngào là thứ biểu đạt tình yêu tốt nhất, còn hơn ngàn lời nói.

Còn có gì có thể so sánh bằng, hay lại càng có thể chống đỡ cơn gió đêm lạnh lẽo bằng nhiệt độ cơ thể của tình nhân đây?

Lúc tiểu học, Giản Hân Bồi và Tần Hàm Lạc có viết nhật kí truyền tay, chia sẻ mọi điều, nhưng từ sau khi lên cấp hai, liền không còn thói quen viết nhật kí nữa.

Quyển nhật kí xinh đẹp có gắn khóa lúc này đã bị nàng đoạt lại, ôm chặt trong ngực, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, vỡ tan trên bề mặt cứng rắn của quyển sổ kia, phát ra âm thanh rất nhẹ.

Trong đó, trên thực tế chỉ có một trang nhật kí, ghi lại cái ngày mà nàng cho rằng có ý nghĩa trọng đại nhất từ khi được sinh ra đến nay, đương nhiên nàng nhớ rõ nội dung ghi trên đó.

“Ngày hôm nay là ngày tươi đẹp nhất, là một ngày quan trọng nhất, thừa dịp Hàm Lạc ngủ bên cạnh, mình muốn nắm lấy nó ghi chép lại. Trên thực tế cho dù không viết ra, mình nghĩ ngày này cũng sẽ khiến cho mình cả đời khắc cốt ghi tâm. Ngán ngùi một đoạn thời gian, đã trải qua đủ vui buồn, đau khổ là Hàm Lạc trao, mà ngọt ngào hạnh phúc cũng là cậu ấy ban tặng. Lúc nhìn thấy cậu ấy ôm hôn Trần Du, mình cảm hận đến phát cuồng, chỉ cảm thấy như mình là người đáng thương nhất thế gian này, nhưng lúc ôm cậu ấy trong lòng, mình lại không kiềm chế được tình yêu, nháy mắt liền biến thành người hạnh phúc nhất trên đời. Hết thấy mọi việc cứ như thể một giấc mơ vậy, vì thế, vừa rồi mình mới ghé sát lại gần Hàm Lạc, hôn trộm cậu ấy, môi cậu ấy thực mềm mại, trên người cả hai có cùng hương chanh giống nhau, đây quả thực không phải cảnh trong mơ. Ngày hôm qua, mình có được tình yêu, mình có được một cuộc đời mới. Mình nhắm mắt lại, chính là cảnh tượng tối hôm qua, Hàm Lạc ôn nhu âu yếm cơ thể mình, thân cận thân cùng yêu thương hôn lên mỗi tấc da thịt mình, nơi mà lần môi cùng ngón tay cậu ấy lướt qua, lại trở nên sạch sẽ. Nổi chán ghét mình vốn có đối với thân thể này, nhưng bởi vì sự đụng chạm cùng nâng niu của cậu ấy mà biến mất hầu như không còn. Vì tình yêu của cậu ấy mà mình lại một lần nữa yêu quý bản thân mình. Mình đã nói với cậu ấy, đây là lần đầu tiên của mình, lúc nói những lời này mình không cảm thấy thẹn chút nào, nhưng cũng rất muốn khóc. Hàm Lạc, hy vọng cậu có thể thực sự hiểu được tâm tình của mình.....”

Giản Hân Bồi đoạt lại quyển nhật kí ôm chặt lấy, hồi tưởng lại nội dung mình đã ghi, vừa xấu hổ, lòng lại dâng lên hận ý với mẹ mình.

“Con yêu cậu ấy, con yêu cậu ấy...” Nàng lặp lại một lần lại một lần, nàng dừng cảm ngênh đón ánh mắt ngày càng sắc bén của Chu Vân Tố.

Ánh mắt kiên định của Giản Hân Bồi làm cho Chu Vân Tố rốt cuộc không kiềm nổi tính tình, trở nên hung dữ. Bà ghé sát vào mặt con gái, phần nộ nói: “Yêu?! Con biết thế nào gọi là yêu sao?!” Ngữ khí tràn ngập khinh thường cùng trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 62

“Mẹ, mẹ không hiểu đâu...” Ánh mắt Giản Hân Bồi dờ dẩn, đau khổ lắc đầu. Từng việc từng việc nàng và Hàm Lạc trải qua nhiều năm như vậy, cùng

với đủ mọi mưa gió trên con đường tình, sự ỷ lại và tin tưởng lẫn nhau, tình bạn và tình yêu giữa hai người, sao lại có thể chỉ bằng mấy câu là có thể nói rõ? Lại người bên ngoài làm cách nào hiểu được đây?

“Mẹ thật không hiểu nổi.” Mắt Chu Vân Tổ tựa hồ cũng đỏ lên: “Đứa con gái ngoan ngoãn của mẹ sao lại đột nhiên trở thành như thế này! Mẹ quả thực không thể tin được! Là mẹ đã quá bất cẩn sơ xuất sao?”

Giản Hân Bồi dùng đôi mắt sưng đỏ nhìn thẳng Chu Vân Tổ, trong mắt tràn ngập thống khổ: “Mẹ, mẹ và ba là người hiểu con nhất, cũng là người con kính yêu nhất, tuy rằng... mặc dù có lúc con đùa giỡn tùy hứng, nhưng từ nhỏ đến lớn, trên cơ bản thì ba mẹ nói gì, con hầu như chưa từng trái lời. Về sau... cũng như thế, hai người nói gì, con đều nguyện ý ngoan ngoãn nghe lời...”

Chu Vân Tổ nhìn bộ dáng nàng yếu đuối đáng thương, nghe những lời này, lòng trong nháy mắt liền mềm lại. Bà vuốt ve mái tóc Giản Hân Bồi, nghẹn ngào nói: “Con gái ngoan, biết vậy là tốt rồi, con là con của mẹ, mặc kệ con làm sai chuyện gì, chỉ cần biết hối cải, mẹ đều có thể tha thứ cho con, mọi việc đều coi như chưa từng xảy ra. Mọi chuyện mẹ cũng sẽ không quá cưỡng ép con, chỉ cần con vui vẻ là tốt rồi. Nhưng sự việc lần này thật sự quá hoang đường, con nhất định phải nghe lời mẹ, rời khỏi Hàm Lạc, về sau ngay cả bạn bè cũng không cần.”

Giản Hân Bồi lắc lắc đầu, sắc mặt dị thường tái nhợt, cố hết sức nói: “Mẹ, con... con còn chưa nói hết. Con nói về sau... con sẽ luôn nghe lời, nhưng con cầu xin người có thể để cho con và Hàm Lạc ở bên nhau... Sinh mạng con là do mẹ và ba trao cho, nhưng nếu mất đi Hàm Lạc, hai mươi một năm sống trên đời của con liền mất đi nhan sắc, con sẽ mất đi linh hồn. Mẹ, con cầu xin mẹ!”

Nàng bỗng nhiên giữ chặt ống tay áo của Chu Vân Tổ, “cộc” một tiếng quỳ xuống, lại cúi đầu đau xót nói: “Mẹ, con cầu xin mẹ...”

“Điên rồi...” Chu Vân Tổ ngo ngắc nhìn nàng, toàn thân tựa hồ như mất đi khí lực. Bà cố sức lấy cánh tay chống đỡ giường, thì thào: “Con thực sự điên rồi, Bồi Bồi, con... con làm cho mẹ đau lòng quá.”

Bà thở hổn hển, lao đảo đứng dậy, Giản Hân Bồi vẫn như cũ quỳ trên mặt đất lôi kéo ống tay áo của bà, thanh âm yếu ớt nức nở: “Mẹ...”

“Đừng chạm vào ta.” Chu Vân Tổ thoát nhìn tiều tụy không chịu nổi, bà dờ dẩn đứng hồi lâu mới khôi phục được sự trấn định nên có của một người trưởng thành khi gặp phải cú sốc, sau đó chậm rãi bình tĩnh nói: “Hai ngày nữa, mẹ sẽ chuyển con tới ĐH Z, sau đó, cả nhà chúng ta sẽ lại tìm cách rời khỏi Nhất Trung.”

“Mẹ, con không muốn tới ĐH Z!” Giản Hân Bồi hoảng sợ, ngẩng đầu kinh hãi kêu lên. ĐH Z ở thành phố bên cạnh, nàng không muốn tách khỏi Hàm Lạc.

“Đây không phải là chuyện con làm chủ được.” Chu Vân Tổ nhìn nàng, cắn răng nói: “Ta không biết con bé đó cho con uống thuốc mê gì, để con lún sâu vào vũng bùn như thế, nhưng mẹ tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn con gái mình cứ tiếp tục như vậy! Tuy rằng xuất phát từ tư tâm, mẹ và ba con vẫn nguyện ý để con đi học và làm việc ở quê hương mình, nhưng nếu thật sự cần thiết, mẹ thậm chí có thể bàn bạc với ba con, để cho con ra nước ngoài học.”

“Không! Con không muốn ra nước ngoài! Con không muốn đi đâu cả!” Giản Hân Bồi khóc nức lên tiếng kêu.

“Mẹ vốn định nói chuyện tử tế với con, để con tự mình tỉnh ngộ, nhưng nếu con cứ khăng khăng cố chấp như vậy, mẹ cũng chỉ có thể dùng hạ sách đó thôi.” Chu Vân Tổ nhắm mắt, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

“Mẹ, mẹ đừng ép con!”

“Mẹ ép con?” Chu Vân Tổ phút chốc mở to mắt, gắt gao nhìn nàng chăm chăm: “Đây là con đang ép mẹ mới phải, con nhìn xem, bản thân đang làm cái gì?! Nhìn xem mình bệnh hoạn đến mức độ nào rồi!”

“A, mẹ, rốt cuộc thì mẹ cũng hạ khẩu lưu tình, cũng không nói thành cái gì mà biến thái.” Giản Hân Bồi khề máy động khóe miệng, bi thương nói: “Nhưng mẹ ép con như vậy, mẹ không sợ con bỏ nhà đi sao?”

“Bỏ đi?” Chu Vân Tổ không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm: “Con có thể đi sao? Con có thể dựa vào chính mình trang trải cuộc sống sao? Từng miếng cơm manh áo của con, còn có tiền tiêu trong ví, có cái nào không phải do ba mẹ cấp cho? Ba mẹ tận tâm tỉ mỉ bồi dưỡng con, che chở cho con trưởng thành, lòng tràn đầy chờ mong với con, nhưng hôm nay con lại làm ra cái việc khiến mẹ kinh hãi thất vọng như vậy sao? Con... con lại sai lầm như thế, một câu lại một câu nói yêu, con muốn gạt ba mẹ ra chỗ nào? Thế nhưng lại còn dám lấy chuyện bỏ nhà đi để uy hiếp mẹ, chẳng lẽ cả mẹ và ba ở trong lòng con lại còn so ra không bằng một Tần Hàm Lạc?!”

Bà vẻ mặt kích động, lời nói nặng nề thăm thía, Giản Hân Bồi không dám nhìn thẳng vào mắt bà, chỉ cúi đầu rơm rớm.

“Được rồi, mẹ mệt rồi, việc này cứ như vậy đi.” Chu Vân Tổ khoát tay, mọi mệt không chịu nổi nói: “Con về phòng nghỉ đi, nhớ kỹ lời mẹ nói, đừng đi gặp lại con bé đó nữa. Nếu con không tách khỏi nó được, mẹ sẽ giúp con. Con phải biết, vô luận thế nào thì mẹ chỉ muốn tốt cho con, sẽ không hại con, hiện tại con hoàn toàn mù quáng, mất năng lực phán đoán, mẹ tin tưởng sau này đổi sang một môi trường mới, không bao lâu sau con sẽ tỉnh ngộ, sẽ cảm kích mẹ.”

Giản Hân Bồi không lên tiếng, buông ống tay áo vẫn đang nắm chặt của bà ra, chậm rãi đứng lên, nâng dậy đôi chân vì quỳ mà tê dại, máy móc cất bước, gian nan ra khỏi phòng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi rơi lên sàn nhà bằng gỗ.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Chu Vân Tổ thở dài một tiếng, ngã ngồi thật mạnh lên giường.

Vừa cảm giác tỉnh lại, trời đã sáng trưng, ánh mặt trời xuyên thấu qua bức rèm, trong phòng có phản sáng ngời. Tàn Hàm Lạc dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, theo bản năng hồi tưởng lại chuyện tình tối qua.

Uống say, sau đó...sau đó hình như là được Tiểu Nhân dìu trở về. Cô mặt nhẵn mày nhừ, sau đó hất chần ra, ừm, áo khoác và quần đều bị cởi ra. Khóe miệng bất giác lộ ra nụ cười, Tiểu Nhân bình thường tỏ vẻ lạnh nhạt, nhưng thực tế lại đối xử với cô rất tốt. Có một người em gái như vậy, thật đúng là một việc khiến người ta vui vẻ.

Nhưng mà, cô lập tức lại nghĩ tới người khác, vẻ tươi cười trên mặt liền nhanh chóng thu lại, bàn tay luôn dưới gối tìm kiếm, sau đó xoay người ngồi dậy, lật tung mọi thứ, cuối cùng tìm được di động trong túi quần để ở đầu giường, bật máy lên, bấm số Giản Hân Bồi.

Cô áp điện thoại lên tai, tiếng chuông bên trong chuyển tới một lần lại một lần, lần đầu tiên cô cảm thấy tiếng nhạc chờ này lại khó nghe đến vậy. Bồi Bồi, mau nghe máy đi, cô thầm nhủ trong lòng một lần lại một lần, nhưng tâm tình lại dần dần mất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 63

Sáng sớm, Tàn Hàm Lạc và đám Trương Tử Toàn vội vàng tới trường. Hôm qua ở bữa tiệc sinh nhật của Tàn Hàm Lạc ở nhà hàng, ai nấy đều sắm vai thiếu nữ ngoan ngoãn trước mặt trường bối, tới buổi tối, dưới sự rủ rê của Triệu Văn Bác, lại túm tụm đi tới quán bar nhà hân, vui chơi điên cuồng đến nửa đêm.

Lúc này Tàn Hàm Lạc thoát nhìn tinh thần có phần uể oải, Trương Tử Toàn kéo tay Diệp Di Huyền, lại tinh thần sáng láng, mà Mễ Tiểu Nhân lại vẫn bộ dáng lạnh nhạt như xưa.

Lúc đi tới trường, Tàn Hàm Lạc vẫn cau mày, ngón cái tay phải xoa huyệt Thái Dương không ngừng. Ngày sinh nhật này, có người thân bạn bè ở bên, được rượu ngon hoa tươi vây quanh, nhưng bởi vì thiếu mất người thân thiết nhất, nên tất cả đều trở nên không hoàn mỹ. Mà cô tình là ngay cả một cuộc điện thoại, một tin nhắn cũng không thấy. Lòng của cô, như thể lập tức chìm xuống đáy biển, nhưng lại cũng không muốn tiếp tục chủ động liên lạc với Giản Hân Bồi.

Bất an thấp thỏm học xong mấy tiết, đã đến giữa trưa, bạn học trong lớp bắt đầu thu dọn đồ đạc, tốp năm tốp ba ra khỏi phòng học.

“Hàm Lạc, tao phải bỏ rơi mày thôi.” Trương Tử Toàn đến gần cô, đôi mắt đầy ý cười cong lên, bộ dáng đúng như người đang cuồng nhiệt chìm đắm trong ái tình.

“Ừ.”

Trương Tử Toàn nhìn bộ dáng miễn cưỡng của cô, suy nghĩ một lúc, lại an ủi: “Sao nhì...mày đi tìm Giản công chúa tâm sự tút tít đi, đừng lòng dạ hẹp hòi quá thế. Cậu ấy là vì mẹ sinh bệnh nên mới không thể tới thôi, mày...”

“Tao biết mà.” Tàn Hàm Lạc ngắt lời cô, ngừng đầu cười nói: “Mày đi với tiểu Huyền đi, tao không sao đâu.”

“Thật chứ?” Trương Tử Toàn nghi ngờ nhìn cô, lòng lại thầm nói, chuyện lần này, cô thực rất bất mãn với Giản Hân Bồi, cô biết hôm qua Hàm Lạc chẳng vui về gì.

“Thật mà, đi mau đi.” Tàn Hàm Lạc đứng lên, đẩy cô về phía cửa: “Nhanh đi nhanh đi, tao không cần mày quản, lằng nhằng cái gì.”

“Ừ, thế tao đi nhé.”

Tàn Hàm Lạc phát tay với cô, nhìn cô đi xuống cầu thang, đợi cho tới khi thân ảnh kia biến mất rồi, nét tươi cười trên khóe miệng liền nhanh chóng héo úa. Cô xoay người, trở về lớp thu dọn sách vở, lại ngồi một lát, thất thần một lúc, rồi cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Thời tiết có chút âm u, trời như thể sắp mưa. Tàn Hàm Lạc đi giữa đám người, bỗng nhiên nhận ra không biết mình muốn đi đâu. Về lớp ngủ? Hay là đi ăn cơm? Hoặc lại giống trước kia, tới tìm nàng?

Không, cô dừng lại, vì sao phải đi tìm? Chẳng lẽ mình gọi cho cậu ấy nhiều lần như vậy, cậu ấy cũng chưa thấy sao? Nếu thấy, thì vì cái gì lại không gọi lại? Vì sao nhất định phải là cô đi tìm nàng? Tàn Hàm Lạc đấu tranh trong đầu, mà trên thực tế, lòng cô ần ần nổi bất an mãnh liệt. Thực tế nguyên nhân khiến cô không dám tìm Giản Hân Bồi là bởi cô sợ nghe được những lời mà cô không muốn nghe, sợ điều mình suy đoán đột nhiên biến thành sự thật.

Cô đứng trên con đường dưới tàng cây, ngẩn người đứng lặng, thẳng đến khi tiếng chuông di động vang lên mới hồi phục tinh thần.

“A lô?” Cái tên hiện lên trên màn hình khiến âm thanh cô có chút không kiềm chế được mà run rẩy.

“Mình đang đứng dưới nhà cậu.” Không có những lời ngọt ngào ngày xưa, giọng nói ở đầu bên kia có vẻ bình tĩnh dị thường, đây không phải là hình thức hai người trò chuyện xưa nay.

“Ừ.” Tần Hàm Lạc trả lời theo bản năng.

“Cậu mau tới đây, mình có chuyện muốn nói với cậu.”

“Được.” Tất máy, Tần Hàm Lạc xoay người, đi về phía nhà mình. Cô không hỏi nàng có gì muốn nói, cũng không chất vấn Giản Hân Bồi vì sao tới bây giờ mới gọi cho mình. Lòng cô dị thường hoảng loạn, mà trên mặt lại bình tĩnh đến lạ lùng.

Xuyên qua khu vườn trong tiểu khu, đi tới trước khu nhà nơi mình ở, cô liền nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp yểu điệu quen thuộc kia. Tần Hàm Lạc đi tới trước, cũng không nói gì, dẫn đầu đi vào cổng lớn, ấn nút thang máy.

Thang máy chậm rãi di chuyển lên trên, ánh mắt Tần Hàm Lạc hơi né tránh, bỗng nhiên có phần không dám nhìn vào khuôn mặt ngọt ngào kia.

“Hàm Lạc, dẫn mình đi đi.” Thanh âm kia thực nhẹ nhàng ôn nhu, như sợ kinh động tới ai, theo đó là tiếng thở dài, nhưng lại khiến thân thể Tần Hàm Lạc giật mình cả kinh, tròn to hai mắt nhìn nàng.

Cửa thang máy mở ra, Tần Hàm Lạc một tay kéo nàng ra, nhìn nàng cẩn thận hỏi: “Cậu vừa nói gì? Cậu làm sao vậy?”

Giản Hân Bồi ngẩng lên, nghiêm túc nhìn cô: “Mình nói, hãy dẫn mình đi, cậu có nguyện ý không?”

“Cậu làm sao vậy?” Tần Hàm Lạc hơi nheo mắt, ánh mắt tràn đầy khó hiểu, lại đồng thời cảm thấy nhẹ nhõm, không phải như mình tưởng tượng, nhưng mà, lại không khỏi thấy rất kỳ lạ.

“Hàm Lạc, cậu yêu mình đến mức nào? Cậu có thể vì mình mà buông bỏ tất cả được không?” Trong giọng nói Giản Hân Bồi tràn đầy cấp bách.

Tần Hàm Lạc nhìn nàng thật sâu, sau đó không cần nghĩ ngợi nói: “Có thể.”

“Bao gồm người nhà của cậu, tiền đồ của cậu?” Ngự khí Giản Hân Bồi từng bước một ép sát.

“Rốt cuộc thì cậu làm sao vậy?” Tần Hàm Lạc hơi nhàu mày, bàn tay vuốt ve khuôn mặt mịn màng sáng bóng như ngọc của nàng, tuy chỉ mới vài ngày không gặp thôi mà đã nhớ nhung đến vậy.

“Bồi Bồi, hình như tinh thần của cậu không được tốt lắm.” Cô lẩm bẩm, đột nhiên không muốn trách cứ nàng chưa hề nói lời chúc mừng sinh nhật mình.

“Có thể chứ? Có thể buông bỏ tất cả những thứ đó sao? Nếu mình muốn cậu gián đoạn việc học, mình muốn cậu cùng mình đi tới một nơi xa lạ, cậu nguyện ý không? Nếu trong cuộc đời cậu, chỉ có một mình mình, cậu cũng sẽ cảm thấy vui vẻ chứ?” Giản Hân Bồi chăm chú nghiêm túc nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Tần Hàm Lạc càng kỳ quái: “Vì sao phải buông bỏ người nhà, gián đoạn việc học? Việc đó và việc có được cậu đâu xung đột với nhau.”

“Đừng hỏi vì sao, mình chỉ hỏi cậu có nguyện ý không mà thôi.” Giản Hân Bồi lắc đầu, nước mắt bỗng nhiên cuộn cuộn tuôn rơi, nàng nghẹn ngào lặp lại: “Mình chỉ hỏi cậu có bằng lòng không!”

Bàn tay đang vuốt ve má nàng của Tần Hàm Lạc bỗng nhiên dính đầy nước mắt. Cô trầm mặc, chỉ nhẹ lau đi nước mắt cho nàng.

“Mình biết, mình biết cậu sẽ không bằng lòng mà.” Giản Hân Bồi bi ai cười, lửa nóng cùng nỗi chờ mong trong ánh mắt từng chút một tan đi, bên tai nàng, như thể vang lên những lời mẹ đã nói: “Cho dù tình yêu giữa nam và nữ thì cũng muốn có được sự chúc phúc của cha mẹ người thân thì mới có thể hoàn hảo, huống hồ thứ tình cảm bất bình thường của hai đứa như vậy! Cho dù con có thể không để ý tất cả mà ở bên con bé, nhưng không nhất định nó sẽ buông bỏ hết thảy. Con nói con muốn bỏ đi phải không? Con có thể đi làm sao? Con bé sẽ đi theo con sao? Hai đứa có khả năng đi tới đâu? Kinh tế còn chưa độc lập nổi cơ mà. Mẹ dám nói, nếu cho hai đứa một cơ hội đi ra ngoài thì không quá mười ngày cả hai sẽ ngoan ngoãn trở về. Hai đứa sẽ không chịu được khổ, lòng sẽ tràn đầy áy náy với cha mẹ, sẽ nhớ gia đình bạn bè, sẽ cô độc sẽ chật vật, rồi dần dần, sẽ thăm oán đối phương, cuối cùng sẽ hối hận, sau đó sẽ nhận ra mình lạc lối mà quay đầu! Bồi Bồi, tin mẹ đi, con chỉ là nhất thời rung động cùng mê luyến mà thôi, bình tĩnh lại một phen, sẽ không có việc gì đâu.”

“Bồi Bồi, mình không biết rốt cuộc cậu có chuyện gì, cậu không cho mình hỏi, mình sẽ không hỏi.” Tần Hàm Lạc nhìn nước mắt rơi càng ngày càng nhiều trên đôi mắt nàng, trái tim như bị đâm nát đến đau đớn, thanh âm khàn khàn nói: “Mình biết câu trả lời này nghe thực ích kỷ, nhưng mình nguyện ý làm chuyện đó, nguyện ý cùng cậu tới một nơi nào đó. Mình biết, chắc chắn mình hồ đồ rồi.”

“Hàm Lạc.” Giản Hân Bồi kinh hi nhìn cô, nắm chặt tay cô.

Tần Hàm Lạc cúi đầu, dịu dàng hôn lên đồng nước mắt của nàng, trong lòng không biết là nỗi chua xót nhiều hơn hay niềm vui nhiều hơn một chút. Cô

vốn nghĩ sẽ mất năng, nhưng không ngờ Bồi Bồi thế nhưng lại muốn cô dẫn năng đi. Cô không dám nghĩ tới nguyên nhân, nhưng mà, tuy nghe có chút điên cuồng, nhưng không phải ở sâu trong nội tâm cô vẫn luôn khát vọng như vậy sao? Không phải cô vẫn muốn độc chiếm năng, không phải luôn sợ hãi trước tương lai sao?

Chỉ là đại học năm thứ 4 rồi, có phải có chút đáng tiếc không?

“Hàm Lạc, dẫn mình đi đi, ngay lúc này!” Giản Hân Bồi ôm cô, cúi đầu kiên định nói. Mẹ sẽ ép mình phải rời xa cậu, nếu không đi sẽ không kịp mất. Năng lại thầm bồi thêm một câu này.

Buổi chiều, không thấy Tần Hàm Lạc đi học, gọi di động lại tắt máy. Trương Tử Toàn vừa giả bộ chăm chú nghe giảng, vừa thầm lấy làm kỳ. Người này đi đâu thế không biết, bình thường nếu không có việc gì quan trọng thì đi học vẫn tích cực lắm mà. Chẳng lẽ đi tìm Giản công chúa, sau đó cãi nhau? Rồi liền tắt máy?

Cứ như vậy suốt hai tiết học, cô rút cuộc nhìn không được, chuẩn khỏi lớp, lại gọi cho Giản Hân Bồi, vẫn tắt máy. Trương Tử Toàn biết lần này sinh nhật Tần Hàm Lạc chẳng vui về gì lắm, vốn còn có chút lo lắng, nhưng giờ lại thành ra sốt ruột. Cô vội đi một vòng chỗ Tần Hàm Lạc thích đi ở trong trường, không thấy người, lại chạy về nhà.

Vào phòng khách, còn chưa kịp tới phòng ngủ tìm người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy mảnh giấy ở trên bàn được một chiếc ly đè lên. Trương Tử Toàn vội buông chìa khóa ra, cầm lên xem, chỉ thấy trên đó có vài dòng chữ ít ỏi: “Tử Toàn, tao và Bồi Bồi đi đây, tao không chờ được đến ngày tốt nghiệp. Căn hộ này tạm thời giao cho mày trông coi, bảo trọng!”

Chữ viết nhìn có vẻ rất ngây ngô so với thường ngày, nhìn ra được cô đã viết khi lòng lo lắng. Trương Tử Toàn tay ôm trán, trợn mắt há hốc mồm, đây là tình huống gì? Bỏ trốn? Quá đột ngột, rất ngoài ý muốn, rất...rất hỗn loạn, không đợi được đến ngày tốt nghiệp? Ha, tên khốn kiếp ấu trĩ này, bỏ cha mẹ, bỏ nhà, cả sự nghiệp học hành cũng không cần, ngay cả ông ngoại cũng không để ý sao? Giản Hân Bồi có ma lực lớn đến vậy? Không phải còn chưa thêm tới chúc mừng sinh nhật nó sao? Ai tới nói cho cô biết đi, đây rốt cuộc là chuyện gì?!

Trương Tử Toàn đứng lặng ở phòng khách một lúc lâu, lại thế nào cũng không nghĩ thông được. Cô chà sát chân lo lắng, bỗng nhiên xoay người thực nhanh lao ra ngoài, cánh cửa bị đóng sầm lại cái “rầm”.

“Cái gì?” Trước cửa Viện Quản lý kinh tế, Mễ Tiểu Nhân không thể tin được nhìn Trương Tử Toàn: ‘Bỏ trốn?’

“Ừ, em xem” Trương Tử Toàn chạy nhanh đến không kịp thở, vội vàng đưa tờ giấy kia cho Mễ Tiểu Nhân.

Mễ Tiểu Nhân nhìn lướt qua tờ giấy, lại nhìn Trương Tử Toàn: “Chắc chắn là đã có việc gì đó xảy ra. Hàm Lạc ngoại trừ hôm qua tâm tình có phần thấp ra thì cũng không có gì dị thường, có lẽ trong nhà Giản Hân Bồi đã xảy ra việc gì đó.”

“Phát sinh chuyện gì chứ?” Trương Tử Toàn lau mồ hôi trên trán: “Có thể xảy ra cái gì? Ba mẹ Giản công chúa cưng chiều năng muốn chết được, không có khả năng xảy ra mâu thuẫn trong gia đình cho nên đại tiểu thư giận dữ bỏ nhà đi đâu. Đại khái là công chúa tâm huyết dâng trào, có lẽ do có chuyện gì đó kích thích nên muốn chạy trốn sự thực thôi, sau đó lại lôi kéo Hàm Lạc đi cùng, ra bên ngoài làm du lịch một thời gian. Nhưng vì sao Hàm Lạc lại nói không đợi được đến lúc tốt nghiệp chứ, còn nói tôi bảo trọng, cứ như thể muốn vĩnh biệt vậy, làm tôi kinh hãi.”

“Có thể có chuyện nhà chị ấy phát hiện ra chuyện giữa chị ấy và Hàm Lạc không?” Mễ Tiểu Nhân áp chế lo lắng trong lòng, hơi nhú mày, bình tĩnh phân tích.

“Không có chuyện đó đâu” Trương Tử Toàn nói: “Theo tôi biết thì hai người đó vẫn luôn đề phòng, hơn nữa Hàm Lạc là người rất cẩn thận. Tôi...tôi có chút nghi ngờ là hai người đó cãi nhau, sau đó hòa giải, rồi trong lúc dây dưa máu dòn lên não nên đột ngột có hành động điên cuồng thế này.”

Trương Tử Toàn nói chuyện có phần ngập ngừng, khiến Mễ Tiểu Nhân cảm thấy kỳ quái.

“Em biết không, trước kia Giản công chúa vẫn luôn thích con trai, hơn nữa nguyên nhân chia tay người bạn trai trước đó rất phức tạp, mà sau này, cậu ấy mới ở bên Hàm Lạc. Tôi nghe nói, tên bạn trai cũ kia vẫn chưa chịu từ bỏ năng, mà Giản công chúa sau lại còn từng cùng xuất hiện với hắn vài lần.” Nói tới đây, thần sắc Trương Tử Toàn có vẻ bức bối không thôi: “Aish, tôi đang nói gì vậy chứ! Tóm lại, tôi vẫn không quá tán thành Hàm Lạc và cậu ta ở bên nhau, giờ lại phát sinh chuyện như vậy, thật sự khiến người ta lo lắng mà.”

“Bạn trai cũ của chị ấy có phải tên là Cố Minh Kiệt không?” Mễ Tiểu Nhân hơi suy tư, bỗng nhiên hỏi.

“Sao em biết?”

Lòng Mễ Tiểu Nhân hơi chua xót, trên mặt lại bình tĩnh, nói: “Là nghe người ta nói.”

“Nhiều năm qua như vậy, tôi vẫn thấy nó rối rắm thống khổ vì Giản Hân Bồi, thật vất vả mới được ở bên nhau, cũng lại không ngừng xảy ra chuyện, lại càng nhiều khúc mắc hơn, tôi thực không muốn nhìn hai người đó cùng một chỗ! Giản Hân Bồi kia rốt cuộc có cái gì tốt chứ, tôi thực sự không hiểu được, tôi chỉ biết Hàm Lạc ở bên cậu ta lại chỉ càng thêm vô hạn phiền não.” Trương Tử Toàn thờ dãi nói: “Giờ nên làm gì đây? Bên chỗ giáo sư tính thế nào? Còn chỗ bác Tần nữa? Tôi thực loạn hết rồi.”

“Có thể khiến cho chị ấy thích lâu dài như vậy, tất nhiên là có điểm tốt chị không nhìn ra. Có lẽ, chị không thích Giản Hân Bồi, chính là bởi chị không hiểu rõ nàng.” Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng nói.

“Phải phải phải, tôi không hiểu cậu ra, tôi cũng không muốn nghĩ!” Trương Tử Toàn phát phát tay, bỗng nhiên mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp trong veo của Mễ Tiểu Nhân: “Nếu là... nếu như em với cậu ấy đến với nhau thì tốt rồi, tôi lại muốn hai người cùng một chỗ hơn.”

Sắc mặt Mễ Tiểu Nhân trầm xuống, lạnh lùng nói như chém đinh chặt sắt: “Em sẽ không ở bên chị ấy!”

“Vì sao? Không phải em thích nó sao?” Trương Tử Toàn kinh ngạc nhìn em.

“Thích là một chuyện, ở bên nhau lại là một chuyện khác.” Mễ Tiểu Nhân hơi giương chiếc cằm tinh xảo, ánh mắt nhìn bầu trời âm u phía xa xa, cắn cắn môi, sau đó chậm rãi nói: “Chị chồng mắt lên mà xem, em sẽ không làm kẻ thứ ba.”

“Xin lỗi.” Trương Tử Toàn nhìn cô gái kiều ngạo xinh đẹp trước mặt, giờ khắc này không biết vì sao thế nhưng lại không dám đối diện với đôi mắt tinh thuần của em, xấu hổ cúi đầu.

“Không sao cả.” Mễ Tiểu Nhân lắc đầu, bỗng nhiên cười nhẹ nói: “Di Chu đến trường kìa, em nghĩ rất nhanh thôi chúng ta sẽ biết đã xảy ra chuyện gì.”

Trương Tử Toàn giật mình, vội vàng theo ánh mắt em nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chương 64

Mễ Tiểu Nhân và Trương Tử Toàn tiến lên đón, vội vàng nói: “Chào di Chu.”

Chu Vân Tổ nở nụ cười ôn hòa, nói: “Tiểu Nhân à, di đang tìm cháu đây.”

“Di Chu...” Trương Tử Toàn thấy sắc mặt bà cũng không khác thường, như thể không biết Giản Hân Bồi đã xảy ra chuyện, không khỏi lấy làm kì quái, nhưng mà cũng không dám tùy tiện mở miệng hỏi, cùng Mễ Tiểu Nhân nhìn nhìn nhau, liếc mắt môi miệng không nói gì.

“Dạ? Tìm cháu? Di Chu, di có chuyện gì sao?” Mễ Tiểu Nhân cũng đầy nghi hoặc như Trương Tử Toàn, nhưng cũng cố che giấu cảm xúc.

Chu Vân Tổ nhìn hai người trước mặt: “Di vốn là tới tìm cháu, di muốn hỏi xem hai đứa hôm nay có thấy Hàm Lạc đâu không? Tử Toàn, cháu và Hàm Lạc cùng lớp, hẳn phải biết rất rõ nhỉ.”

Trái tim Trương Tử Toàn đập “bình bịch”, đành đáp: “Cả ngày hôm nay cháu cũng chưa thấy Hàm Lạc, còn đang lấy làm lạ đây.” Lời này câu trước trả lời thành thật, mà câu sau lại che dấu chuyện Tần Hàm Lạc để lại tờ giấy kia.

Nghe xong lời này, đôi mày Chu Vân Tổ hơi nhíu lại, thoát nhìn tựa hồ có chút dăm chiêu.

“Cháu và chị ấy không cùng một khoa, cho nên cũng không thấy. Di Chu, di tìm Tần... chị gái của cháu có việc gì quan trọng sao?” Mễ Tiểu Nhân thật cẩn thận chọn lựa câu chữ.

Chu Vân Tổ nhoen miệng cười: “Không có chuyện gì quan trọng cả.” Sau đó lại khẽ thở dài: “Mấy bữa nay thân thể di không được khỏe lắm, ngay cả tính tình cũng trở nên có phần nóng nảy, hôm qua thể nhưng lại bởi vài việc nhỏ mà mắng Bồi Bồi mấy câu, ai ngờ con bé này từ nhỏ đến giờ chưa từng chịu ủy khuất, có lẽ là cảm thấy lòng tự tôn bị tổn thương nên suốt một ngày không nói chuyện với di, trốn trong phòng không ra. Hôm nay thấy có chút bất an nên muốn đến trường học thăm con bé, nhưng ai biết, aish, cả lớp học lẫn phòng ngủ cũng không thấy người đâu, bạn học cũng đều nói chưa gặp nó, di thực nóng ruột quá, nghĩ đến ngày thường Bồi Bồi và Hàm Lạc rất thân thiết, cho nên muốn tới hỏi Hàm Lạc một chút, ai ngờ cũng không tìm được, cho nên mới đến tìm cháu.”

“Dạ?!” Cuộc nói chuyện khiến Trương Tử Toàn và Mễ Tiểu Nhân nghe xong liền hai mắt nhìn nhau.

“Tiểu Nhân, di nghĩ chắc Bồi Bồi nhất thời tâm tình không tốt, nên mới kéo Hàm Lạc đi nơi nào giải sầu thôi, bữa nay cũng không đến lớp. Giờ di lại thấy tự trách, lại thấy áy náy, lại sợ con bé bỏ bê học hành. Cháu... các cháu có biết hai đứa đi đâu không?”

Nghe được không phải bỏ trốn, Mễ Tiểu Nhân cùng Trương Tử Toàn đều thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lắc đầu: “Không biết ạ.”

Ánh mắt Chu Vân Tổ trở nên lo lắng: “Hôm qua Hàm Lạc còn ở nhà phải không?”

“Vâng.”

“Vậy hôm qua con bé có nói với cháu là muốn đi nơi nào đó không? Hay là có những lời kì lạ nào đó chẳng hạn?” Chu Vân Tổ nhìn chăm chăm Mễ Tiểu Nhân, truy hỏi.

“Không ạ.” Mễ Tiểu Nhân trả lời, thấy vẻ mặt thất vọng của Chu Vân Tổ, lại an ủi nói: “Di Chu, di yên tâm đi, chị Hân Bồi không phải trẻ con, lại có chị gái cháu đi cùng, không có chuyện gì đâu. Cho dù có giận dỗi đi thì hẳn là không quá hai ngày sẽ trở lại.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Trương Tử Toàn vội vàng phụ họa theo.

“Chỉ hy vọng như thế.” Chu Vân Tổ miễn cưỡng gương dậy tinh thần, gật đầu nói: “Cám ơn hai đứa, vốn dĩ hẳn nên mời hai đứa ăn cơm, nhưng lúc này quả thực có chút tâm thần không yên, hơn nữa còn phải đến chỗ thầy chủ nhiệm của Bồi Bồi xin cho con bé nghỉ mấy ngày.”

“Di, nếu đi có việc thì cứ đi làm trước đi.” Hai người vội vàng nói.

Nhìn thân ảnh Chu Vân Tổ đi xa, Trương Tử Toàn xoay người, giang hai tay: “Nghe thấy chưa, Giản công chúa lại nổi tính tình đại tiểu thư gì đó, chỉ vì vài việc nhỏ không vừa ý liền bỏ nhà đi trốn. Hàm Lạc cũng thật là, chuyện đi cũng đều dung túng nàg, dĩ nhiên cũng nổi điên theo, hại tôi lo lắng gần chết.”

Mễ Tiểu Nhân nhẹ giọng nói: “Tử Toàn, chị có cảm thấy bộ dáng di Chu vừa rồi tựa hồ có phần quá bình tĩnh không?”

“Cái gì gọi là bình tĩnh quá mức?” Trương Tử Toàn kỳ quái hỏi.

“Vừa rồi lúc di ấy nói chuyện với chúng ta vẫn tao nhã thông dong như thường ngày, trên mặt còn mang theo nụ cười, không chút hoang mang, như thể có điều gì đó sợ chúng ta biết vậy.”

“Aish! Em cả nghĩ quá đó, di ấy lớn tuổi vậy rồi, từng trải nhiều việc hơn chúng ta, mà di Chu lại là người cực kì có tu dưỡng, chẳng lẽ gặp việc này là phải khóc kêu trời kêu đất, muốn chết muốn sống sao?”

Mễ Tiểu Nhân tròn mắt liếc cô một cái, sáng giọng: “Em không có ý này, aish, quên đi, giải thích với chị cũng không rõ nữa, dù sao cũng cảm giác có vấn đề.”

“Vậy theo cảm giác của em, trưa nay tôi sẽ mời em đi ăn ở đâu đây?” Trương Tử Toàn nháy nháy mắt với em.

Khóe miệng Mễ Tiểu Nhân lộ ra tia cười: “Em cảm thấy trưa nay sẽ có rất nhiều nam sinh mời chị tiểu Huyền đi ăn cơm.”

“Cái gì? Ai dám!” Trương Tử Toàn dùng lỗ mũi hừ hừ hai tiếng, làm bộ vung nắm đấm vài cái, lại như thể quả bóng cao su bị xì hơi, bĩu môi ra vẻ ủy khuất nói: “Tiểu mỹ nữ không cho tôi cơ hội để tôi mời cơm gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 65

Căn hộ một phòng khách một phòng ngủ, coi như sáng sủa, đồ dùng gia dụng cũng đầy đủ. Chủ nhà cho thuê trước đó đã tìm người quét dọn qua, mọi nơi cũng còn sạch sẽ. Tuy nhiên sau khi đã giao tiền thế chấp và tiền nhà tháng đầu, trên người hai người cộng lại cũng chỉ còn sáu bảy trăm đồng, nhưng lòng Tần Hàm Lạc cũng an tâm hơn không ít, ít nhất thì cũng tìm được chỗ ở.

Hai người tay nắm tay, cùng tới một siêu thị ở cách đó không xa, mua chân đệm và một số đồ dùng cần thiết. Một lát sau về nhà liền bắt tay bài trí căn hộ.

Tần Hàm Lạc vừa lau chùi ngăn tủ vừa thỉnh thoảng nhìn Giản Hân Bồi trải ga giường, khóe miệng vẫn lộ vẻ tươi cười.

“Cậu cười ngốc ghêch gì thế?” Giản Hân Bồi nhìn nụ cười âm áp của cô, nỗi lo lắng trong lòng tựa hồ vui đi không ít.

“Mình nghĩ được một mùi hương đặc biệt dễ chịu.” Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt say mê nói.

“Mùi gì? Lại là vị chanh à?” Giản Hân Bồi chọc ghẹo cô.

Tần Hàm Lạc mở to mắt, nghiêm túc nói: “Hương vị gia đình.”

Giản Hân Bồi ngừng động tác trong tay lại, bỗng nhiên quay mặt qua một bên, một cổ chua xót trào dâng trong lòng, nước mắt tràn đầy bờ mi.

“Làm sao vậy?” Tần Hàm Lạc đi tới bên cạnh nàng.

“Không có gì, những lời này, mình thực rất thích nghe mà thôi. Mình vui lắm, rất vui...” Yết hầu Giản Hân Bồi như bị cái gì chặn lại, bối rối lau nước mắt.

Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, im lặng một lát, cổ lấy dũng khí hỏi: “Có phải cậu gặp chuyện gì không? Là việc nhà, hay là...?”

“Cậu đã nói sẽ không hỏi mà.” Giản Hân Bồi vô lực nói. Nàng rất muốn thổ lộ với Tần Hàm Lạc tất cả những lời giữa mẹ và nàng, rồi cả nỗi lo lắng cùng sợ hãi lúc này, nhưng nàng không muốn làm tăng thêm áp lực cho cô, mà trong lòng nàng, đã bất an tự hỏi chính mình, cùng Hàm Lạc ở bên nhau thực sự rất hạnh phúc, nhưng mà, các nàng thật sự có thể như vậy cả đời sao? Mẹ sẽ buông tay mặc kệ sao?

“Được rồi, mình không hỏi nữa.” Ánh mắt Tần Hàm Lạc không khỏi ảm đạm xuống.

Buổi tối, tắm rửa xong nằm trên giường, hai người dựa sát vào nhau, lại ai cũng đều không buồn ngủ.

Giản Hân Bồi nhẹ nhàng dùng mặt cọ cọ lên cánh tay Tần Hàm Lạc: “Hàm Lạc, xem ra về sau mình phải học nấu cơm thôi, ăn ở ngoài thế lại lãng phí tiền bạc thì thật không ổn.”

“Nấu cơm? Cậu?” Tần Hàm Lạc thu hồi ánh mắt trầm tư, buồn cười nhìn nàng: “Đại tiểu thư, vẫn cứ để mình nấu cho cậu ăn đi, ở lâu bên cạnh Tiểu Nhân và Tử Toàn, chút tài mọn ấy mình cũng có.”

“Hừ, cậu coi thường người khác thế sao?” Giản Hân Bồi phùng má, vẻ mặt không phục.

“Không phải, là mình không nỡ để cậu vào bếp nấu nướng thôi.” Tần Hàm Lạc kéo tay nàng qua, nhẹ vỗ da thịt mềm mại trên mu bàn tay nàng, cảm thán.

“Có thể thường xuyên nấu cơm cho người mình ăn là chuyện rất hạnh phúc mà. Mình biết có rất nhiều việc mình không biết làm, nhưng mình sẽ từ từ học.” Giản Hân Bồi dịu dàng nhìn Tần Hàm Lạc.

“Ừ, vậy niềm hạnh phúc này cứ để cho mình một mình hưởng trước đi, cậu từ từ từ học.”

“Hàm Lạc, chúng ta không còn bao nhiêu tiền nữa.” Vừa nhắc tới đề tài này, ngữ khí của nàng tự nhiên trầm hẳn xuống.

“Mình biết, có điều tạm thời cũng không thành vấn đề, mình... mình còn có tiền của ông ngoại cho nữa.” Trong giọng Tần Hàm Lạc có vài phần giả vờ tỏ vẻ thoải mái, nhưng ánh mắt lại đầy bất an. Ông ngoại đã lớn tuổi như vậy rồi, cô vốn vẫn dành dụm từng chút tiền một cho ông, chưa bao giờ dùng hoang phí, chỉ vì muốn dùng số tiền ông cho mình để cuối cùng dùng cho ông, nhưng lúc này, cô lại không thể không dùng chúng để vượt qua cửa ải khó khăn này. Trong lòng cô tràn ngập áy náy cùng bất đắc dĩ.

“Hàm Lạc, chúng ta có thể không cần dùng tiền của ông đưa cho cậu không?” Đôi mi thanh tú của Giản Hân Bồi hơi nhíu lại, những lời của mẹ tựa hồ lại vang lên bên tai: “Rời xa ba mẹ, con có thể làm gì? Con sẽ sống thế nào? Con đã từng chịu khổ chưa? Mẹ dám nói, không quá mười ngày con sẽ ngoan ngoãn trở về. Thế giới bên ngoài tàn khốc lắm, con hoàn toàn chưa biết gì cả đâu!”

“Mình cũng không muốn, nhưng giờ cũng không có biện pháp nào cả, chúng ta nhất thời nửa khắc không tìm được việc làm, mỗi ngày lại đều cần tiêu đến tiền.”

“Ngày mai, ngày mai hai chúng ta sẽ cùng nhau tìm việc, từ từ rồi sẽ được. Không phải trước kia cậu đã nói rồi sao, tiền ông ngoại đưa cho cậu, cậu sẽ giữ lại để dùng cho ông mà? Cậu cũng đã từng nói, ông ngoại là người hiểu cậu nhất, về sau cậu sẽ kiếm thật nhiều tiền, để cho ông được hưởng phúc lúc về già.” Ánh mắt Giản Hân Bồi sáng ngời trong suốt, giọng chan chứa tình: “Những lời này không phải cậu đã từng nói khi học trung học còn gì? Hàm Lạc, dùng hết số tiền dành cho ông ngoại thế mình không an tâm, không đành lòng.”

Tần Hàm Lạc sững sốt, nhưng máu huyết toàn thân lại tựa hồ sôi trào lên, cô bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Đúng! Mình vẫn tính như vậy! Lời chính mình nói, nhất định phải làm được!”

Giản Hân Bồi mỉm cười nhìn cô, cũng đứng dậy, sau đó hôn lên vành tai cô, lướt qua má cô, dừng lại bên khoe môi.

“Bồi Bồi.” Tần Hàm Lạc nuốt nước miếng, hô hấp trong nháy mắt trở nên dồn dập. Hai tay Giản Hân Bồi lướt tới hông cô, luồn vào dưới lớp áo, dọc theo lưng tiến lên: “Hàm Lạc, mình cảm giác, giữa thành phố này, chỉ có hai người chúng ta, thực tốt, phải không?”

Tần Hàm Lạc theo động tác của nàng, hai tay khẽ nâng, áo phông liền bị Giản Hân Bồi nhẹ nhàng cởi ra.

“Đừng vậy, chỉ có hai người chúng ta.” Cô thì thào đáp lại. Gương mặt Giản Hân Bồi dưới ánh đèn kiêu diễm mà quyến rũ, đẹp đến mức có chút cảm giác không thật, nhưng hai tay chạm được phiến mềm mại như vậy, lại rõ ràng như thế, chặt chẽ khóa lấy ánh mắt nàng, cô chậm rãi cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại căng mọng kia, ôn nhu mà nhiệt liệt.

Mọi phiền não cùng ưu sầu tạm thời đều bị bỏ lại sau đầu, lúc này, các nàng chỉ thầm muốn vĩnh viễn đòi lấy cùng trao đi, không biết mệt mỏi, bởi vì tuổi trẻ, ngọn lửa tình càng dễ bị thổi lên. Bởi vì hoàn cảnh lạ lẫm, ý niệm muốn thể xác và tinh thần hoàn hợp làm một trong đầu của cả hai lại càng bức thiết

hon ngày thường.

Chu Vân Tổ ngồi trong phòng khách, một tay cầm điện thoại, một tay xoa xoa huyết Thái Dương.

“Cái gì?! Vẫn không có chút manh mối nào? Mấy người làm ăn như thế hả?!”

“.....”

“Đừng có kiêu căng với tôi, tư liệu nên cung cấp cho mấy người tôi đều cung cấp cả rồi. Tôi trả nhiều tiền như vậy chỉ để tìm hai người thôi, mà giờ đã hai ngày trôi qua mà bên phía các ông một chút tin tức cũng không có! Nếu ngày mai còn không có phát hiện gì thì mau trả lại tiền đây, các ông không có năng lực thì tôi sẽ đi tìm người khác!”

Bên kia không biết còn giải thích gì, bà đã không kiên nhẫn nghe tiếp, “cốp” một tiếng cúp máy, vô lực tựa vào sô pha.

Không bao lâu sau, bên ngoài vang lên âm thanh chìa khóa tra vào ổ, Chu Vân Tổ giật mình, vội vàng thu lại vẻ phiền não, đứng lên, quả nhiên Giản Mặc Thanh xách cặp táp chứa tài liệu đang từ bên ngoài tiến vào.

“Sao anh lại về? Không phải tới chi nhánh họp sao?” Chu Vân Tổ đón lấy áo khoác của ông treo lên mắc, lại kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, phải tới Tòa thị chính họp nữa, tới bên chi nhánh còn có một bữa tiệc, cũng không quan trọng lắm, anh đã bảo ông Triệu đi rồi, hết tiệc này tới tiệc kia, anh mệt lắm.” Giản Mặc Thanh nằm trên sô pha, đón lấy ly nước bà đưa qua uống một ngụm, bực mình nói: “Từ khi làm hiệu trưởng, thời gian ở nhà cũng giảm đi không ít.”

Chu Vân Tổ cười nói: “Đàn ông mà, sự nghiệp quan trọng hơn.”

“Ai nói? Với tôi mà nói, vợ và con gái mới là quan trọng nhất.” Giản Mặc Thanh ha ha cười, đặt ly xuống, lại nói: “Phải rồi, chủ nhật mấy tuần qua anh cũng không thấy Bồi Bồi đâu, gần đây con thế nào?”

Chu Vân Tổ giật thót, lập tức lại trấn định đáp: “Tốt lắm, anh đó, cũng chỉ nhớ con gái bảo bối của mình thôi.”

“Anh nhớ con thì có ích gì, thực là, đã mấy ngày rồi còn chưa gọi cho ba nó.” Giản Mặc Thanh oán giận nói.

“Được rồi, không phải cuối tuần sẽ về sao. Cuối tuần này anh tạm thời hủy mấy hoạt động xã giao đi, bằng không con gái lại càng không nhớ rõ anh. Anh trước cứ vào phòng một lát đi, để em đi chuẩn bị nước cho anh tắm rửa.”

“Ừ.” Giản Mặc Thanh gật gù đầu, Chu Vân Tổ ánh mắt phức tạp xoay người đi.

Ngày hôm sau, Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi phân công nhau hành động, ở trên mạng không ngừng điền sơ yếu lý lịch, cùng tìm khắp nơi trên đường, còn đến trung tâm tìm việc làm lớn nhỏ, mục đích đương nhiên chỉ có một – tìm việc.

Qua một ngày, thất lung và chân Tần Hàm Lạc đã đau đớn không thôi, tối đến ăn linh tinh chút gì đó, lại lên mạng check hòm thư, không nhận được tin yêu cầu phỏng vấn, đây vốn là trong dự kiến, dù sao mới nộp sơ yếu lý lịch ban sáng, nhưng mà, lại ngoài ý muốn nhìn thấy thư của Trương Tử Toàn và Mễ Tiểu Nhân.

Lòng cô lập tức không yên, không cần nghĩ ngợi, con chuột kích mở mail của Trương Tử Toàn.

“Tần Hàm Lạc mày chết rồi à, tự dưng chơi cái trò mất tích gì. Giản công chúa đã điên, mày cũng điên theo luôn, không phải cãi nhau với mẹ vài câu thôi sao, thế cũng đáng để rời nhà trốn đi à? Hai người còn chuẩn bị một đi không trở lại? Tao xin nghĩ giúp mày đó, mày mau cút về đây cho tao, tao chỉ xin giúp mày ba ngày thôi, mày không trở về sớm thì tao không trì hoãn nổi đâu. Còn nữa, báo cho mày một tin vui, đơn xin bảo nghiên của mày đã được thông qua, ha ha, vui không? Đừng có ngốc nghếch nữa, mau trở lại, chúng ta phải ăn mừng một phen. Tao nói thực hai người cũng quá ấu trĩ rồi đó, tao không viết nhiều nữa, đau tay, tóm lại mau về đi, đừng để tao sốt ruột, nổi bão lên rồi làm ra phản ứng dây chuyền, nói không chừng đến lúc đó đánh mày thương tàn mấy phần đó.” Cuối cùng kí tên là: “Mỹ mạo cùng trí tuệ đều có đủ, cảm kì thi họa kiêm thông, Toàn mỹ nữ sống phóng túng đại hành gia đại tông sư viết ngày này tháng ngày năm này.”

Tần Hàm Lạc vừa kinh ngạc, lại có cảm giác mừng như điên trào dâng trong tim, thì ra Bồi Bồi cãi nhau với mẹ, nhưng mà đi Chu thương yêu nàng như vậy, lại là một người ôn hòa như thế, có chuyện gì có thể khiến hai người cãi nhau đây? Bảo nghiên được thông qua, thế nhưng được thông qua! Thật sự là quá tốt mà!

Nhưng nghĩ tới tình cảnh mình hiện tại, cổ vui sướng cùng phấn khích kia liền lập tức rút lui như thủy triều. Mình đang ở thành phố D mà, Bồi Bồi nói muốn cả hai cùng sống ở đây cả đời, nhưng mà... nhưng mà Bồi Bồi chỉ cãi nhau với đi Chu thôi, nàng... nàng chắc sẽ vẫn trở về nhì.

Trong nhất thời, lòng rối bời, thật lâu sau, lại do dự mở mail của Mễ Tiểu Nhân, trong đó chỉ có ít ỏi vài chữ: “Tử Toàn đã xin phép hộ chị, em sẽ giấu hộ chị với nhà, có thể giấu được bao lâu thì bấy lâu. Tiền trên người có đủ dùng không? Có khó khăn gì có thể gọi cho em. Chị đã xin được bảo nghiên rồi, ai cũng đều mừng cho chị. Tùy hứng đủ rồi thì trở lại đi, ông biết được sẽ lo lắng đó.”

“Lộp bộp...lộp bộp...” Nước mắt Tần Hàm Lạc từng giọt rơi trên bàn phím, cô bỗng nhiên muốn òa khóc một trận, không phải bởi vì thân thể mệt mỏi không chịu nổi, hay trái tim tràn ngập sầu lo cùng bất an, mà là bởi sự quan tâm của bạn bè, sự săn sóc của em gái.

Mình đang làm cái gì thế này? Mình và Bồi Bồi đang làm cái gì? Nếu thật sự chỉ cãi nhau vài ba câu với dì Chu, chúng ta cần phải thế này sao? Cô không ngừng tự hỏi chính mình.

Cô đóng máy tính lại, sau đó lê từng bước chân nặng nhọc trên đường. Trên đường, ánh đèn nê ông đủ màu sắc hoặc sáng hoặc tối không ngừng lóe lên, ánh vào mi mắt, là một ngã tư không biết rõ, cảnh tượng hôn ám để lộ ra một vẻ xa lạ, cô mờ mịt nhìn bốn phía, bỗng nhiên dừng lại, nháy mắt có cảm giác không biết đang ở phương nào.

Hồi lâu, một trận gió tấp vào mặt, cô nhin không được khe rừng mình, theo bản năng kéo chặt áo khoác. Trời đã về khuya, Bồi Bồi...Bồi Bồi hẳn đã trở lại, không biết nàng đã ăn cơm chưa, mình muốn chạy nhanh trở về.

Cô rảo bước, nổi nghi hoặc trong lòng dần lan tỏa, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Bồi Bồi, vì sao nàng lại cãi nhau với dì Chu? Nếu chỉ cãi nhau, cần phải bỏ nhà đi sao? Vì cái gì nàng lại không chịu nói cho mình biết?

Nổi nghi hoặc quẩn quanh trong lòng, không xua tan được, cô mong muốn tìm được câu trả lời. Khi đến dưới lầu, cô nhin không được ngừng đầu nhìn căn phòng ở tầng bốn mà các nàng thuê ở, khung cửa sổ hắt ra ánh đèn màu da cam, lẳng lặng, ấm áp, lòng cô khẽ rung động, cảm giác lạnh lẽo trên người kia trong phút chốc liền biến mất. Cô rảo bước nhanh hơn, rất nhanh đi lên lầu, một khắc này, cô như thể đứa trẻ lạc đường giờ tìm lại được nhà, cô thực vô cùng nhớ thân thể ấm áp thơm tho ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 66

Vừa mở cửa ra, bầu không khí ấm áp phả vào mặt, xương cốt toàn thân cô như sắp nóng chảy, cả người trở nên yếu ớt vô lực, cảm giác hạnh phúc tràn đầy trong lòng ngực.

Vòng tay quen thuộc, nước trà nóng hổi, làm cho tất cả mệt nhọc của một ngày đều biến mất không thấy tăm hơi. Hai người ngồi đối diện nhau, ăn hộp cơm mua ở ngoài, đều cảm thấy hương vị ngọt ngào vô cùng. Ánh mắt ngẫu nhiên trao đổi, đều nhin không được lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Buổi tối, Tần Hàm Lạc gói đầu lên đùi Giản Hân Bồi, toàn thân thả lỏng, hai mắt khép hờ, cảm giác được những ngón tay thanh tú của nàng đang nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mình, ngẫu nhiên dừng trên má mình, ngrà ngửa, loại cảm giác này thập phần hưởng thụ.

“Hôm nay vất vả lắm phải không?” Giản Hân Bồi cúi đầu nhìn nàng chăm chú, nhẹ giọng hỏi.

“Cũng được.” Tần Hàm Lạc băng quơ trả lời, hỏi ngược lại: “Cậu thì sao?”

Giản Hân Bồi cố ý xem nhẹ chút ưu sầu nhàn nhạt không xua tan được trong lòng kia, nhẹ lắc đầu, đôi mắt từng sáng ngời nay có vẻ âm đạm mịt mờ.

Ánh mắt Tần Hàm Lạc lộ ra vẻ do dự, bỗng nhiên mở to mắt, nhìn Giản Hân Bồi: “Bồi Bồi, cậu và dì Chu cãi nhau phải không?”

Vừa thốt ra lời này, cô rõ ràng cảm giác được thân thể Giản Hân Bồi khẽ run lên, cô không khỏi kinh ngạc nhìn nàng.

Giản Hân Bồi lấy lại bình tĩnh, nói: “Cậu nghe ai nói?”

Tần Hàm Lạc mấp máy môi, thận cẩn thận hỏi: “Đây là nguyên nhân cậu cùng mình bỏ nhà đi sao?”

“Mình hỏi là ai kể với cậu? Mẹ mình...cậu gọi điện cho mẹ mình?” Thần sắc Giản Hân Bồi bắt đầu trở nên kích động.

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, vội vàng chống tay nhóm dậy: “Mình không có, mình...mình là đọc được mail của Tử Toàn, nó nói vậy.”

“Không phải chúng ta đã nói sẽ không gọi điện thoại, không đọc thư sao?” Ánh mắt Giản Hân Bồi vẫn dịu dàng như cũ, lại thêm chút lo lắng vô cùng.

“Mình...mình có hơi nhớ bọn họ!” Tần Hàm Lạc lộ vẻ xấu hổ, chậm rãi cúi đầu: “Nếu...nếu cậu chỉ cãi nhau với dì Chu, như thế...như thế bọn mình...”

“Không phải vì mình cãi nhau với mẹ, mà là bởi mình muốn từ giờ trở đi mỗi ngày đều được ở bên cậu!” Đôi mắt Giản Hân Bồi rớm lệ, lớn tiếng nói.

Tần Hàm Lạc cuống quýt bắt lấy nàng: “Bồi Bồi, cậu đừng khóc, mình chỉ là muốn...”

“Cậu không muốn, phải không? Cậu bắt đầu hối hận?” Giản Hân Bồi đầy chua xót nói, không chớp mắt nhìn cô.

“Minh... luận văn bảo vệ của mình đã được thông qua.” Tần Hàm Lạc quay mặt đi, cánh mũi cay xè, mắt cũng bắt đầu ướt.

Giản Hân Bồi ngẩn ra, ánh mắt lại càng thêm khủng hoảng, đã được thông qua? Vậy cậu ấy...cậu ấy muốn rời đi sao? Cậu ấy vẫn luôn muốn được học lên cao nữa.

“Minh thực không biết nên vui mừng hay khổ sở đây!” Tần Hàm Lạc sụt sịt mũi, thấp giọng nói: “Mới đi được hai ngày, mình đã bắt đầu nhớ ông ngoại, nhớ Tiểu Nhân và Tử Toàn, nhớ di Mễ, nhớ ĐH A...Đi ra ngoài chỉ hai ngày, trên khuôn mặt cậu liền mất đi thần thái ngày xưa, mình coi điều này đều là lỗi của mình. Vấn đề là mình thậm chí còn không biết vì lý do gì mà chúng ta phải phá hỏng kế hoạch đã định trước, vội vã rời đi như vậy!” Cô chậm rãi đi chuyển ánh mắt lên khuôn mặt Giản Hân Bồi: “Bồi Bồi, mình chỉ muốn cậu nói cho mình biết nguyên nhân.”

Giản Hân Bồi lấy tay ôm mặt, nước mắt theo khe hở cuộn cuộn tuôn rơi không ngừng. Nàng yếu ớt lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Cậu đã đồng ý sẽ không hỏi mà, cậu đã nói dù thế nào đi nữa cũng muốn ở bên mình. Hàm Lạc, giờ cậu hối hận rồi.”

“Minh không hối hận!” Tần Hàm Lạc muốn kéo tay nàng ra, vội vàng nói.

Giản Hân Bồi trong lòng hoang mang lo sợ, theo bản năng lùi lại né tránh. Mẹ nàng rất sĩ diện, sẽ không vạch trần chuyện giữa nàng và Hàm Lạc, nhưng lúc này hẳn đã nghĩ tới biện pháp để tìm mình, có nên nói cho Hàm Lạc biết không đây? Nàng cũng không nắm chắc nếu Hàm Lạc biết việc này rồi sẽ có thêm kiên định ở bên nàng không, có lẽ...có lẽ sẽ chịu áp lực. Quên đi, vẫn cứ để một mình mình chịu đựng đi. Trong lòng nàng rối loạn cực kỳ, Hàm Lạc đã bảo vệ luận văn thành công, mối liên hệ giữa Hàm Lạc và Trương Tử Toàn bọn họ...Thật sự các nàng không chặt đứt được liên hệ với thành phố A sao? Còn có ba nàng, ba đã biết chuyện này rồi sao? Lúc này phản ứng của ông là gì, hẳn là tức đến sắp phát điên rồi. Nghĩ đến sự quan tâm yêu thương che chở mà Giản Mặc Thanh dành cho mình, Giản Hân Bồi lại đau lòng.

Vì cái gì lại phải như vậy, vì cái gì tình yêu lại phải đối chọi với gia đình? Nàng làm sao lại không thường nhớ nhà, làm sao nàng lại không thường nhớ ba mẹ, nhưng vì cái gì mẹ lại phải nhất định phải nhận tình yêu của nàng? Tất cả những điều này đều khiến cho nàng đau khổ không thôi.

Cuối cùng Tần Hàm Lạc cũng bắt được nàng, tách hai tay nàng ra. Cô nhìn nàng nước mắt chứa chan, liền khàn giọng nói: “Minh xin lỗi, Bồi Bồi, đừng khóc nữa, cái gì mình cũng sẽ không hỏi, cái gì cũng không hỏi!” Cô ôm chặt nàng vào lòng, không ngừng hôn lên dòng nước mắt kia, vị mặt chất ấy khiến lòng cô đau đớn, thân thể không khỏi khẽ run rẩy.

“Minh sẽ không hỏi!” Những ngón tay của cô luồn vào mái tóc nàng, gần như khóc thút ra những lời này.

Giản Hân Bồi gắt gao ôm chặt lấy cô, như thể một người sắp chết đuối. Buổi tối này, hai người lòng đầy tâm sự, ôm nhau khóc mãi đến khi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ngày thứ ba, hai người như thể đã quên chuyện tối qua, đều tự ra ngoài nộp đơn xin việc, tìm việc, cả một ngày mệt nhọc, lại vẫn như trước không có chỗ nào mướn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chương 67

Sau vài ngày nôn nóng bất an chờ đợi, rốt cuộc Chu Vân Tổ cũng đợi được một cuộc điện thoại khiến mình có chút yên lòng. Bà nhẹ nhàng dặn dò người trong điện thoại: “Giúp tôi để mắt đến con bé. Không cần hành động gì, đừng để nó rời khỏi tầm mắt mấy người là được.”

Buông điện thoại, bà hai tay ôm ngực, đi qua đi lại vài vòng trong phòng khách, sau đó gọi cho tài xế của Giản Mặc Thanh: “Tiểu Vương à, ngày mai tôi muốn đến thành phố D một chuyến, sáng mai tám giờ lại đây đón tôi.”

Vị tài xế kia khúm núm đáp lời. Chu Vân Tổ cúp máy, thả cả người vào sofa, khẽ thở dài, bàn tay đang xoa xoa huyệt Thái Dương cũng ngừng lại. Bà biết, đêm nay rốt cuộc có thể ngủ ngon rồi.

Lại một ngày nữa trôi qua, màn đêm bao trùm toàn thành phố D. Giản Hân Bồi siết chặt áo khoác, chậm rãi lên lầu, Hàm Lạc còn chưa về, trong phòng không có ánh đèn. Nàng cảm thấy mình mệt chết được, thân thể mệt, mà tinh thần lại càng mệt hơn.

Vào phòng khách, nàng ngồi ở sofa, đang chuẩn bị nhấn tin thì bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Hàm Lạc về rồi sao? Nàng vui sướng vội vàng chạy ra mở cửa, lại nhận ra là bà chủ nhà cho thuê – một bác trung niên với vẻ mặt khôn khéo.

“Bác khỏe không ạ, bác có chuyện gì sao?” Tuy Giản Hân Bồi nghi hoặc, nhưng vẫn lễ phép hỏi.

Chủ nhà cười cười, nói: “Cô gái à, tôi. . .” Nói tới đây, hình như có phần khó mở miệng, nhưng bà chủ nhà vẫn kiên trì nói tiếp: “Tôi tới đây tìm cô là muốn nói với cô việc này. Lúc trước cho hai cô thuê phòng, ông nhà tôi không biết, hôm qua ông ấy đã biết chuyện, rồi cãi vã với tôi. Tôi. . .E là tôi không thể cho cô thuê căn phòng này được nữa.”

“Cái gì?!” Giản Hân Bồi không tin nổi vào tai mình: “Sao bác có thể nói vậy? Lúc trước không phải đã thỏa thuận rõ ràng rồi sao? Và lại tiền đặt cọc lẫn tiền thuê nhà tháng đầu đều đưa cho bác rồi mà!”

“Tiền thuê và tiền đặt cọc tôi có thể trả lại cho cô.” Bà chủ nhà vội vàng nói.

“Cháu không cần tiền thuê nhà và tiền đặt cọc. Chúng ta đã thỏa thuận rõ rồi mà! Sao bác có thể nói mà không giữ lời như thế! Bác bảo bọn cháu bây giờ đi chỗ nào thuê phòng đây?!” Giản Hân Bồi tức giận đến mặt mũi đều đỏ bừng cả lên.

“Đây đâu phải chuyện của tôi.” Bà chủ nhà mặt không chút áy náy, nói: “Tôi cho các cô một ngày sắp xếp. Tối mai tôi trả lại đủ tiền cho các cô. Phiên các cô cũng đứng giờ dọn đi.”

“Bà! Tôi muốn đi kiện bà!” Giản Hân Bồi phẫn nộ nói.

“Kiện tôi?” Bà chủ nhà ra vẻ kinh ngạc: “Tôi không lấy các cô một đồng, cho các cô ở không mấy ngày như vậy, cô còn kiện tôi cái gì? Hơn nữa, các cô căn bản đâu có giao đủ tiền? Vốn phải đưa tiền một quý, mà tôi thấy các cô còn trẻ, lại không có tiền, nên chỉ bảo giao trước một tháng. Hợp đồng cũng chưa ký, cô kiện tôi cái gì?”

Giản Hân Bồi giật mình ngẩn người, chẳng nói được một lời. Nàng chưa từng nghĩ con người lại có thể trở mặt nhanh đến vậy. Mới mấy hôm trước bà ta còn tươi cười thân thiện, mà lúc này thật đáng ghê tởm. Điều mẹ nói như lời nguyện rủa, văng vẳng bên tai nàng: “Hai đứa có thể đi đâu? Hai đứa có thể độc lập kinh tế được sao? Không quá mười ngày, hai đứa sẽ ngoan ngoãn trở về thôi!”

“Không!” Nàng bịt chặt tai lại, hét lên một tiếng, thanh âm vang vọng quanh quẩn trong phòng, thống khổ nói không nên lời.

Nàng và Hàm Lạc hiện tại đã đủ nghèo túng, trên người không tiền không bạc, ngày nào cũng liều mạng ra ngoài tìm việc. Mà giờ, lại thêm tin tức không còn chỗ ở. Chẳng lẽ thật sự đúng như lời mẹ nói sao? Nàng không sợ khổ, nhưng mỗi ngày nhìn bộ dạng mệt mỏi của Hàm Lạc, nàng lại đau lòng không thôi. Kéo Hàm Lạc đi theo, có phải nàng đã sai rồi không? Có phải nàng đã quá ích kỷ? Bắt cô rời xa người thân, bạn bè, bắt cô từ bỏ sự nghiệp học hành, thậm chí cả cơ hội học nghiên cứu sinh, để cùng nàng sống tại nơi này sao? Hàm Lạc vốn nên có tương lai tươi sáng hơn.

Ngày mai. . .ngày mai các nàng thậm chí đến một chốn dung thân tạm thời cũng không có. Lòng Giản Hân Bồi bỗng tràn ngập thống khổ cùng mê man rồi bỏ.

Tần Hàm Lạc đã ngủ, hôm nay cô thoát nhìn chẳng có tinh thần chút nào. Giản Hân Bồi trần trọc trên giường hồi lâu nhưng vẫn không sao ngủ được. Lòng nàng như thể có một tảng đá đè nặng, cảm giác như không thở nổi.

Không biết qua bao lâu, nàng sâu kín thờ dài, đưa tay bật đèn ngủ trên đầu giường. Căn phòng trong nháy mắt sáng ngời, nhưng Tần Hàm Lạc vẫn ngủ rất say, không chút phản ứng. Giản Hân Bồi nhìn cô, lòng không khỏi đau xót. Lúc mới ra đi, tuy trong lòng ít nhiều cũng chứa đựng lo lắng cùng sợ hãi về tương lai, nhưng đồng thời nàng cảm thấy kích thích vì mạo hiểm, phóng túng chính mình. Đêm đầu tiên sau khi thuê được phòng, các nàng cơ hồ triển miên quần quít nhau cả đêm. Nhưng chỉ mới qua vài ngày, mỗi một, lo âu, rồi rồi, đủ loại cảm xúc khiến cho ngay cả lời nói với nhau cũng ít dần đi, mà buổi tối, cũng chẳng tỏ vẻ mặn mà thân thiết là bao, từ ôm nhau cùng ngủ, đến bây giờ đã mặc ai nấy ngủ.

Ngày mai, ngày mai sẽ ở nơi nào? Giản Hân Bồi không ngừng suy nghĩ, giờ phút này nàng chỉ thầm nghĩ ôm lấy người trước mặt, từ cơ thể cô tìm một chút ấm áp. Nàng vươn cánh tay từ phía sau ôm lấy Tần Hàm Lạc, đầu tiên là nhẹ nhàng ôm, sau đó cánh tay từ từ siết chặt. Nước mắt nàng, theo hành động của nàng khẽ chảy xuống gối.

“Bồi Bồi. . .” Mơ mơ màng màng, Tần Hàm Lạc cảm giác không thoải mái như bị trói buộc, đôi mi thanh tú nhú lại, mồm miệng không rõ lắm bầm.

Giản Hân Bồi nghe được giọng nói của cô, như người chết đuối vớ được một cọc gỗ cứu mạng, càng ôm cô chặt hơn nữa. Tần Hàm Lạc theo bản năng kéo tay nàng ra, thanh âm hữu khí vô lực, mang theo vị ngái ngủ nồng đậm: “Đừng thế nữa, mình mệt chết được. . .”

Giản Hân Bồi ngẩn ra, sau đó chậm rãi buông lỏng tay. “Phụt” một tiếng nhỏ, ngọn đèn lại tắt, trong phòng một mảnh tối đen.

“Cái gì?!” Tần Hàm Lạc tròn tròn mắt, bánh bao đang cầm trong tay rớt xuống bàn: “Hôm nay chúng ta phải dọn ra ngoài?”

“Ừ, chủ nhà không muốn cho chúng ta thuê nữa.” Giản Hân Bồi hiển nhiên chẳng có tâm trạng để ăn sáng.

Tần Hàm Lạc lập tức bật dậy: “Dựa vào đâu chứ?! Chúng ta đã giao tiền thuê nhà rồi mà, mình đi tìm bà ấy nói chuyện!”

Giản Hân Bồi đứng lên giữ chặt cô lại: “Vô ích thôi, lúc ấy chúng ta không giao đủ tiền thuê một quý, cũng không ký hợp đồng. Chúng ta trên tay chỉ có một khoản tiền thế chấp.”

“Nói thế tức là cách gì cũng không có? Hôm nay phải dọn đi?!” Tần Hàm Lạc vẻ mặt không cam lòng, ảo não nói.

Giản Hân Bồi trầm mặc không nói lời nào.

“Vậy sao hôm qua cậu không nói cho mình biết?”

Giản Hân Bồi ủy khuất đáp: “Hôm qua cậu trở về, tinh thần không tốt, bộ dáng căn bản như không muốn nói chuyện. Mình vốn không biết nên mở miệng thế nào, sợ tâm tình cậu càng tệ.”

“Vậy giờ mình tốt lắm sao?!” Tần Hàm Lạc vung tay lên, không kiên nhẫn ngắt lời nàng.

“Cậu...” Giản Hân Bồi không biết nói gì, cảm thấy vừa ủy khuất vừa khó chịu.

Tần Hàm Lạc cũng hiểu được vừa rồi mình hơi nặng lời, dù tâm tình không tốt thế nào cũng không nên trút giận lên Bồi Bồi, nhưng tự dừng nghe phải tin tức họa vô đơn chí ngoài dự đoán thế này, cô thật sự có phần không khống chế nổi cảm xúc.

Hai người đứng bất động một lát, Tần Hàm Lạc từ từ gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Bồi Bồi, xin lỗi, mình...” Đột nhiên lại không biết nói gì mới phải, cô nghiêng đầu, ra phòng khách ngồi xuống sô pha.

Một lát sau, Giản Hân Bồi đi tới, ngồi xuống cạnh cô. Tần Hàm Lạc tay trái nắm chặt di động, cô vươn tay phải, yên lặng ôm lấy vai nàng, nàng tựa đầu lên vai cô.

“Hàm Lạc, giờ chúng ta nên làm gì đây?” Nàng yếu ớt ní non, thanh âm khiến người ta nghe đến đau lòng.

Tần Hàm Lạc không nói lời nào. Cô đưa tay vuốt ve mái tóc đen mềm mại của nàng.

Giản Hân Bồi lẳng lặng tựa vào lòng cô, hưởng thụ sự ôn nhu an tĩnh trong phút giây, bỗng rồi cùng ủy khuất dần lắng xuống. Ánh mắt nàng bỗng nhiên lướt qua một cái hộp trên nóc TV.

“Cậu mua chocolate? Thế mà tối qua mình không để ý.” Thanh âm nàng ẩn chứa vui mừng, lại mang theo chút thăm oán: “Sao lại phí tiền như thế làm gì?”

Tần Hàm Lạc quay đầu đi, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt ngọt ngào của nàng, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Giản Hân Bồi kinh ngạc nhìn cô: “Làm sao vậy?” Đứng dậy, nàng nở nụ cười vô cùng sáng lạn: “Mình muốn thử xem là vị gì.”

“Bồi Bồi... chúng ta trở về thành phố A đi.” Tần Hàm Lạc cúi đầu, thanh âm nhỏ đến nỗi như thể chỉ mình cô nghe thấy.

Bóng dáng yếu điệu đang quay lưng về phía cô kia bỗng nhiên cứng đờ trong nháy mắt.

Chu Vân Tổ đứng trước cửa sổ, quan sát hàng vạn ngôi nhà đèn đuốc sáng ngời của thành phố D. Đây là tầng cao nhất của một tòa khách sạn năm sao, có thể thu hết cảnh đêm lung linh rực rỡ của cả thành phố vào tầm mắt.

Bà đứng bên cửa sổ một lúc lâu, điện thoại bỗng nhiên vang lên, bà lập tức ấn nút nghe, đơn giản nói vài câu. Sau đó bà ra khỏi phòng, đi thang máy xuống đại sảnh xa hoa ở tầng một. Một người đàn bà về mặt tươi cười ra đón: “Bà Gián, chuyện ngài giao cho tôi đã làm xong hết rồi, tôi mai hai cô gái đó sẽ dọn ra khỏi nhà tôi.”

“Ừ.” Chu Vân Tổ gật đầu, từ chối cho ý kiến, lấy ra một phong bì đặt vào tay bà chủ nhà: “Đây là tiền bồi thường, cả tiền thuê nhà nữa. Đương nhiên, phòng của bà có thể tiếp tục cho người khác thuê. Ngày mai lúc hai đứa nó dọn đi, bà phải báo cho tôi biết ngay. Tiền này nếu muốn thì cứ đếm đi.”

“Không cần đếm, không cần đếm. Sao tôi có thể không biết xấu hổ đến vậy chứ, hôm qua ngài đã trả tôi tiền rồi mà.” Người đàn bà về mặt không khéo kia dùng bàn tay đầy đặn miết miết phong bì, đôi mắt cười đến híp lại thành một đường, lại làm bộ thờ dài: “Thanh niên thời nay a, thật sự khiến người ta phải bận lòng mà, được làm con của một người như ngài là chuyện hạnh phúc tới mức nào chứ. Trẻ con thực không hiểu chuyện, thế nhưng lại giận dữ bỏ nhà đi, hai đứa con nhà tôi mà dám làm thế, tôi...”

Nói tới đây, bà bỗng nhiên phát hiện người phụ nữ trang phục thời thượng, cử chỉ lễ độ tao nhã này sắc mặt trầm xuống trong nháy mắt, bèn vội vàng dừng câu chuyện, nói nhanh: “Tôi đi trước, ngày mai lại liên lạc với ngài.”

Chu Vân Tổ nhìn bóng dáng người đàn bà biến mất sau cánh cửa, bỗng nhiên thở dài, tay vịn trán, thả người xuống sô pha.

Chương 69: Chương 68

Phòng khách bất chợt im ắng, vắng lặng lạ thường, đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở.

“Minh... mình lấy chocolate cho cậu ăn nha, chúng ta... chúng ta đều chưa ăn sáng.” Có lẽ là qua vài phút, mà cũng có lẽ chỉ mới mấy chục giây, Giản Hân Bồi phục hồi tinh thần, bắt đầu nói năng lộn xộn, sau đó rào bước tới cạnh ti vi, lại không cẩn thận làm đổ.

“Rầm!”, Tần Hàm Lạc giật mình. Cô vội vàng đứng lên, lại suy sụp ngồi xuống, hai tay ôm mặt, thống khổ nói: “Bồi Bồi, chúng ta trở về thành phố A đi.”

“Vi sao?” Giản Hân Bồi quay đầu lại, mắt rung rung lệ: “Vi sao phải về?!”

Tần Hàm Lạc không nói lời nào.

“Cậu đã nói chỉ muốn ở bên mình mà! Cậu đã nói có thể vứt bỏ hết thảy!” Như thể nhận ra mình sắp sửa mất đi điều gì đó, Giản Hân Bồi vô cùng kích động.

Tần Hàm Lạc bị nằng ép hỏi đến mức không biết nói gì cho phải. Những lời này đều từ chính mồm cô thốt ra cách đây không lâu. Cô không thể phủ nhận, lúc nói ra những lời này cô rất chân thành, là những điều chôn sâu tận tâm can, nhưng bây giờ cô cũng thực lòng muốn trở lại thành phố A.

“Em gái và Từ Toàn đi tìm mình khắp nơi.” Cô lộ vẻ xấu hổ, tay vẫn nắm chặt di động.

Giản Hân Bồi cắn cắn môi, ánh mắt trở nên mờ mịt: “Chuyện cậu đồng ý với mình, cậu đều không làm được, cậu... cậu lên mạng đọc mail, lại còn bật máy xem tin nhắn...”

“Minh không biết, mình không biết! Mình cũng không biết mình sẽ nhớ thành phố A nhiều đến vậy, chưa bao giờ mình nghĩ bọn họ lo lắng cho mình đến thế! Minh nhớ ông ngoại, nhớ Tiểu Nhân, nhớ Từ Toàn, nhớ di Mễ... Minh nhớ tất cả tất cả mọi thứ về đại học A!” Tần Hàm Lạc đau khổ lắc lắc đầu.

Gương mặt Giản Hân Bồi hiện lên vẻ thất vọng, cười lạnh, ngắt ngang lời cô: “Minh hiểu, vì cậu yếu đuối, cậu sợ hãi, cậu căn bản không bỏ được gia đình! Cậu căn bản không chịu nổi phải sống những tháng ngày như thế này!”

Tần Hàm Lạc lặng người, ngơ ngác nhìn nàng, biểu tình tổn thương mà Giản Hân Bồi nhìn cô, khiến cô không đành lòng.

Nàng chậm rãi lui về góc tường, mong muốn tìm được chỗ dựa cho thân thể đang run rẩy của mình, nước mắt từ từ tuôn rơi khiến cảnh vật trở nên mờ hồ. Nàng nói Tần Hàm Lạc như vậy, nhưng làm sao chính nàng không yếu đuối, không sợ hãi đây. Chỉ là nàng muốn tuyệt vọng giẫy dụa một phen, nàng như thấy ánh mắt dự đoán được hết thảy của mẹ. Nàng sao có thể khuất phục trước người cười nhạo tình yêu của mình? Nhưng mà, sao có thể không khuất phục trước cuộc sống đây?

Nàng trách móc Tần Hàm Lạc mà đồng thời nàng cũng tự mắng nhiếc chính mình?

Giản Hân Bồi mấp máy đôi môi, muốn nói xin lỗi Tần Hàm Lạc, muốn dịu dàng nói với cô rằng nàng yêu cô, nàng sợ phải rời xa cô. Ai ngờ Tần Hàm Lạc giống như thể bị kim châm, nhảy dựng lên, cô lấy tay chỉ vào ngực mình, đau đớn nói: “Phải! Minh yếu đuối! Minh sợ hãi! Minh không sống nổi những ngày như vậy! Minh chịu đủ rồi! Mỗi ngày giống như con chó lang thang khắp đầu đường cuối ngõ đi tìm chỗ tuyên người! Chịu đựng đủ cảnh cấm đầu cả ngày diễn sơ yếu lý lịch, đi phỏng vấn, trả lời câu hỏi! Minh chịu đủ cảnh người ta nói mình học đại học A mà lại không lấy được nổi tám bằng, rồi ánh mắt cười nhạo của người khác! Chịu đủ cảnh gặp người phải cười, cười đến nổi cơ mặt đều cứng lại! Chịu đủ sự ghê lạnh từ những kẻ giới thiệu việc làm!”

Tần Hàm Lạc tự giễu cười cười, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống: “Minh cái gì cũng không muốn nói. Chỉ vì mình muốn cho cậu cảm thấy mình đủ mạnh mẽ, có thể dựa vào. Minh không muốn cậu đi theo mình chịu khổ. Nhưng đây không phải trường học, mình không vĩ đại, cũng không có ánh hào quang, không có bất cứ thứ gì... Minh thậm chí còn không bằng cô bé bán hoa bên đường, ít nhất người ta còn có thể tự mình kiếm tiền. Minh không tìm được thể diện để làm việc, cũng không muốn làm những việc thoát nhìn không lành mạnh, lại không cho cậu đi làm. Minh là đồ bỏ đi như thế đấy. Minh như vậy, mới đúng thật là mình, yếu đuối, hèn nhát, nhỏ bé, nói thì giỏi làm lại chẳng bằng ai... Cậu thất vọng rồi phải không? Há?”

“Hàm Lạc...” Giản Hân Bồi không kiềm chế nổi tiếng khóc, thân thể từ từ trượt xuống theo vách tường: “Minh không có ý như vậy, mình không có ý như vậy...”

“Vi sao chúng ta phải vội vàng rời nhà đi như thế?!” Mũi Tần Hàm Lạc tắc nghẹt, đầu cũng âm ỉ đau, cô dùng hai tay ôm lấy đầu: “Tối nay, chúng ta ngay cả chỗ để trú chân cũng không có.”

Giản Hân Bồi ngồi xồm xuống, lẩm bẩm nói: “Minh biết, chúng ta cũng sắp tốt nghiệp, cậu có thể... có thể học nghiên cứu sinh, chúng ta đều có tương lai tươi sáng, nhưng mình không thể...” Nàng cắn chặt răng, bị thương lại kiên định nói: “Không có phỏng thì có thể đi tìm, mình không quay về!”

Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn nàng.

Giản Hân Bồi nhìn cô, nghiêm túc nói ra từng chữ: “Nếu mình không quay về, cậu cũng muốn trở về sao?”

Tần Hàm Lạc chậm rãi nói: “Mình muốn một lý do.”

“Yêu nhau, ở bên nhau, lý do này không đủ sao?”

“Cuộc sống tàn khốc không chấp nhận được hiện tại chúng ta ở bên nhau!” Đầu Tần Hàm Lạc tựa hồ càng đau đến không chịu nổi, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét: “Mấy ngày vừa qua đã khiến mình hiểu được điều ấy. Bồi Bồi, chúng ta trở về đi, mình không muốn sống lang bạt khổ sở như vậy.”

Trái tim Giản Hân Bồi trầm xuống, sắc mặt bỗng trở nên tái nhợt, lời mẹ nói như lời nguyên rủa vang lên bên tai: “Hai đứa sẽ không chịu nổi khổ sở, sẽ nhớ người thân bạn bè, sẽ nhớ cuộc sống thoải mái ở nhà, sẽ cô độc sẽ chật vật, sẽ thâm oán lẫn nhau, sẽ hối hận. . .Không quá mười ngày, hai đứa sẽ ngoan ngoãn trở về!”

“Không quá mười ngày, không quá mười ngày...” Giản Hân Bồi thì thảo lắm bầm. Lần này bỏ nhà trốn đi, là một lần thử thách mà cô dành cho chính mình và Tần Hàm Lạc, nhưng thực hiện nhiên, dừng khí của các nàng không đủ. Nàng thậm chí còn kiên cường hơn Hàm Lạc một chút, nhưng điểm này có lẽ... là sự phản kháng do bị mẹ ép buộc mà sinh ra, còn Hàm Lạc lại không biết rõ chân tướng.

Nàng nghĩ, nàng sẽ khuất phục trước mẹ mình, nhưng nàng cũng biết, một khi khuất phục, mẹ sẽ sắp xếp nàng rời khỏi thành phố A, rời xa Hàm Lạc, nàng không thể phản kháng. Như vậy cũng tốt, ít nhất suy nghĩ cho tương lai của hai người thì đây là một quyết định đúng.

Nhưng mà, có nên nói rõ chân tướng cho Hàm Lạc biết không? Nếu Hàm Lạc biết, cô sẽ thế nào? Hẳn là sẽ đau khổ giống như mình vậy.

“Cái gì? Cậu nói gì?” Tần Hàm Lạc khó hiểu nhìn nàng, đi đến bên người nàng, ngồi xổm xuống trước mặt, hai tay đỡ lấy vai nàng.

Đôi mắt sáng ngời của Giản Hân Bồi đã mất đi thần thái ngày xưa, nàng mờ mịt nhìn cô, cười khổ nói: “Hàm Lạc, nếu sau khi trở về mình muốn chia tay với cậu, cậu vẫn muốn quay về sao?” Nói xong câu đó, nàng khẩn trương, thật cẩn thận nhìn chằm chằm Tần Hàm Lạc.

“Cậu... sao cậu có thể nói chia tay với mình dễ dàng như thế.” Tần Hàm Lạc trầm mặc cúi đầu hồi lâu, thanh âm khàn khàn nói.

“Mình...”

Tần Hàm Lạc chậm rãi buông tay nàng ra, bàn tay run run chống lên mặt đất lạnh như băng, sau đó ngồi xuống, đôi mắt sáng như sao nay chứa đầy nước mắt. Giản Hân Bồi vươn tay, muốn lau nước mắt cho cô. Cô lại chậm rãi quay đầu đi.

“Mình...” Tần Hàm Lạc thờ hồn hể, gian nan nói: “Mình vẫn biết, một ngày nào đó cậu sẽ nói với mình hai tiếng này, từ thật lâu trước đó mình đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi, nhưng vì sao khi nghe được, mình vẫn khổ sở đến vậy đây?”

“Cậu... cậu vẫn biết? Còn... chuẩn bị tâm lý?” Trong mắt Giản Hân Bồi chứa vẻ rung động thật sâu, không thể tin được nhìn cô.

“Từ ngày đầu tiên khi cậu đến bên mình, mình đã biết ngày này rồi sẽ đến.” Tần Hàm Lạc muốn cười, nước mắt lại chảy ra.

Hô hấp của Giản Hân Bồi ngừng lại trong nháy mắt, lòng nàng có cảm giác không ổn, nhưng vẫn miễn cưỡng kiềm chế nỗi sợ hãi, tiếp tục hỏi: “Vì sao?”

“Bồi Bồi, sau khi trở về muốn chia tay, là vì Cố Minh Kiệt sao?”

Máu huyết cả người Giản Hân Bồi như đột nhiên lạnh buốt, nàng nhìn Tần Hàm Lạc như thể nhìn một người xa lạ.

“Rời đi, cũng bởi vì hắn sao? Là muốn trốn tránh hắn? Là không đành lòng chia tay với mình? Mình biết hai người đã lén gặp nhau, nhưng mình không vạch trần lời nói dối của cậu.” Tần Hàm Lạc tận lực khiến thần sắc mình thoát nhìn bình tĩnh một chút, đỡ dần nói: “Nếu hắn không khoe khoang chuyện của hai người ở ký túc xá nam, cậu sẽ chia tay với hắn sao? Nếu không có ký nghỉ đông ấy, cậu sẽ đến bên mình sao?”

Hàm răng Giản Hân Bồi như run lên: “Cậu cho rằng mình yêu hắn ta?”

“Cậu có thể trao cho hắn tất cả, cho dù cậu bị tổn thương sâu sắc vì hắn như thế, cậu cũng không một câu oán giận, vẫn lén gặp mặt hắn, cậu vì hắn... có thể nói dối mình.” Tần Hàm Lạc nhìn xuống nỗi đau đớn cùng ghen tị mãnh liệt trong lòng, nhàn nhạt nói.

Vài thứ tốt đẹp gì đó trong lòng như bị vỡ nát, thay hình đổi dạng, từng vết sẹo cũ như đang nứt ra, máu tươi đầm đìa.

“Cậu cho rằng mình yêu hắn, không yêu cậu?” Giọng Giản Hân Bồi chua xót tới cực điểm.

“Có đôi khi, mình đã gần như nghĩ cậu yêu mình, nhưng rồi cậu gạt mình, cậu gặp hắn mà lại không nhắc tới tên hắn trước mặt mình, khiến mình cũng không dám khẳng định. Tình cảm cậu dành cho mình, là tình bạn, tình thương, lòng cảm kích hòa lại với nhau phải không? Tình yêu chiếm được bao nhiêu phần? Mình không dám nghĩ, mà chỉ sợ chính cậu cũng không thể trả lời nổi.” Ngực khí Tần Hàm Lạc vẫn chưa sót, lại nhiều hơn mấy phần châm chọc: “Cậu còn nhớ rõ không? Kì nghỉ đông ấy, trong lòng mình, cậu mới từ bệnh viện ra, lúc ấy mình hỏi cậu, nếu không có việc Cố Minh Kiệt nói này nọ ở ký túc xá, cậu sẽ chia tay với hắn không? Cậu đã nói cậu không biết.”

“Thì ra, cậu luôn nghi ngờ mình, nhưng nếu đã nghi ngờ mình thì vì sao lại không nói? Vì sao không chất vấn mình?!” Giản Hân Bồi như thể khí lực để phản nộ cũng không có, toàn thân hư thoát vô lực.

“Minh không muốn nhắc tới hấn khiến cậu đau lòng!”

“Vậy nếu cậu nghi ngờ mình, thì sao lại cùng mình rời nhà đi?!” Giản Hân Bồi cố nén nước mắt, lớn tiếng nói.

“Minh có cảm giác cậu muốn rời xa mình, mình luôn sợ hãi vượt mắt cậu! Minh muốn ôm chặt cậu, mình cảm thấy chẳng sợ cuộc sống như vậy, chỉ cần có thể cả đời có được cậu, vậy cũng đáng! Nhưng hiện tại mình không thể ích kỷ như vậy, chung quy chúng ta cũng không thể trốn tránh thành phố A cả đời! Minh không thể! Cậu cũng không thể!” Tần Hàm Lạc nắm lấy bả vai nàng, tàn nhẫn nói: “Minh không muốn trong tình cảm có cảm giác không an toàn, mà ngay cả cuộc sống cũng không có cảm giác an toàn, mình không bao giờ muốn chạy trốn nữa!”

“Tình cảm không có cảm giác an toàn, a...” Ánh mắt Giản Hân Bồi trống rỗng đến đáng sợ, trên mặt mang theo vẻ cười nhạo: “Cuối cùng xem như mình đã hiểu được, cậu cảm thấy sợ đi mình lên giường với Cố Minh Kiệt là bởi mình yêu hấn, bởi cậu biết mình sẽ không tùy tiện giao thể xác và tình thân cho một người, cho dù sau mình chia tay với hấn, lòng cậu vẫn canh cánh về việc ấy, cậu cảm thấy nếu không phải Cố Minh Kiệt không biết liêm sỉ đi khoe khoang chuyện của mình và hấn thì cần bản cậu sẽ không có cơ hội ở bên mình.”

Từ miệng nàng thốt ra tiếng “lên giường” bất nhả như vậy, thật sự là một chuyện không thể tin được. Tần Hàm Lạc nhú mày, lại mím môi không nói lời nào.

“Cậu...cậu còn cảm thấy mình đến bên cậu là bởi cảm kích cậu đã che chở chăm sóc mình kì nghỉ đông ấy, mà vừa vặn khi đó cả thể xác lẫn tinh thần bị tổn thương, đặc biệt yếu ớt. Bởi vậy, chắc gì mình đã yêu cậu, lại khẳng định mình yêu Cố Minh Kiệt, trong lòng cậu vẫn luôn tự ti, phải không?” Giản Hân Bồi lắc lư không vững đứng lên, đau lòng đến cực điểm. Thì ra tương thân tương ái, săn sóc thấu hiểu, tất cả chỉ là thể hiện bề ngoài, tình cảm vốn tốt đẹp ấy đã sớm chao đảo không vững, không chịu nổi chút gió mưa.

Tần Hàm Lạc vẫn không nói lời nào, tuy lời Giản Hân Bồi nói không phải không phóng đại, nhưng quả thực chạm trúng chỗ đau của cô.

“Phải, điều cậu ngờ vực vô căn cứ là đúng, mình yêu Cố Minh Kiệt, không yêu cậu! Chính bởi mình yêu hấn nên mới lên giường với hấn! Minh vì sợ trong lòng hấn có gánh nặng nên mới đi bệnh viện cũng không nói cho hấn! Minh bởi vì yêu hấn, cho nên không trách hấn!” Thấy Tần Hàm Lạc không nói lời nào, lòng nàng dâng tràn cảm giác tuyệt vọng, bật khóc: “Minh là bởi cảm động nên mới ở bên cậu, cho nên hấn muốn nói lại với mình, mình cũng không biết phải nói chia tay với cậu thế nào, thậm chí còn kéo cậu chạy trốn tới tận đây, nhưng mà giờ mình không sợ nói tiếng xin lỗi cậu!”

Nàng phần nộ kêu khóc, đến khàn cả giọng. Sắc mặt Tần Hàm Lạc càng ngày càng khó coi, miễn cưỡng giữ vững thân mình, nhắc chân lê bước, từng bước đi ra ngoài.

“Mẹ, người không đánh bại chúng ta, là chúng ta...tự bại bởi mình.” Giản Hân Bồi nhắm mắt lại, bi thương thầm nói trong lòng.

“Chúng ta trở về đi, sau đó...chia tay đi.” Một thanh âm suy yếu vô lực truyền tới từ phía sau, Tần Hàm Lạc chậm rãi dừng bước. “Chia tay...chia tay”, cô lặp đi lặp lại hai chữ này trong lòng, bỗng nhiên cô cảm thấy choáng váng vô cùng, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

“Rầm” một tiếng vang lên, trong phòng lại vang lên một tiếng kêu thê lương kèm tiếng khóc: “Hàm Lạc!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 69

Vừa mở mắt ra cô đã thấy trần nhà màu trắng, chần chẫn, cùng khuôn mặt thanh tân mỹ lệ như đóa bạch liên.

“Tôi...tôi làm sao vậy?” Tần Hàm Lạc nhìn bình truyền dịch treo trên cao, suy yếu vô lực hỏi.

Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân nhìn cô có chút phức tạp, lại cười yếu ớt, đưa tay dịch dịch chăn cho cô, nói: “Không sao cả, đừng lo lắng, bác sĩ nói chị mệt mỗi quá thôi.”

Mệt? Ah, thật mệt chết được, có cảm giác như mệt mỏi dâng lên từ đáy lòng, mi mắt Tần Hàm Lạc không tự chủ được khép lại, nhưng phút chốc, cô lại cố gắng mở ra, thì thảo nói: “Nàng đâu? Chocolate đâu?”

Mễ Tiểu Nhân ngẩn ra, chocolate?

“Chocolate mua cho nàng đâu?” Thanh âm Tần Hàm Lạc càng lúc càng thấp.

Mễ Tiểu Nhân như muốn giữ chặt mu bàn tay đang bị cầm kim tiêm truyền dịch lộ ra ngoài của cô, ngẫm nghĩ, lại đặt tay lên chần, đôi mi thanh tú khẽ nhú, nhẹ giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Em...và Từ Toàn đi tìm chị khắp nơi, bỗng nhiên lại nhận được điện thoại của Giản Hân Bồi, nói chị ngất xỉu.”

Tần Hàm Lạc không đợi em nói xong, vội vàng nhìn quanh, còn ngóng ra cả ngoài cửa, rồi lập tức tiếp lời: “Cậu ấy...cậu ấy chẳng lẽ đi rồi sao?”

Mẽ Tiểu Nhân không trả lời, ánh mắt Tần Hàm Lạc lộ vẻ thất vọng, khiến em không đành lòng đối diện.

“Sao chị lại một đến té xiu như thế?” Trong giọng em mang theo ý trách cứ nhàn nhạt, chuyển đề tài.

“Tôi...” Ánh mắt Tần Hàm Lạc chuyển về phía trần nhà, cánh mũi bỗng nhiên đau xót, nước mắt không kiềm chế được chảy ra. Có phần nghẹn ngào, cô nói không thành tiếng: “Tôi chỉ là...chỉ là...”

Chỉ là cái gì? Quá mệt mỏi, chạy thực mạng ở bên ngoài tìm việc, chưa từng nếm trải gian khổ như vậy, ngay trước ngày Giản Hân Bồi nói chia tay, cô đã dành cả một ngày đi phát tờ rơi cho một tiệm mỹ phẩm mới khai trương, đứng suốt trong gió lạnh thực nhiều giờ, thật sự quá mệt mỏi...hộp chocolate kia, chính là buổi tối lúc trên đường về đã mua cho nàng.

Nhưng sao cô có thể nói với Tiểu Nhân những chuyện đó được, mà Bồi Bồi như thế nào vút cô lại đây rồi đi mất? Nước mắt cô từng giọt từng giọt theo khóe mi lăn dài trên gò.

“Chị hẳn rất yêu cô ấy.” Giữa vô tận bi thương, một thanh âm ngọt ngào kèm tiếng thở dài truyền vào tai cô.

Tiểu Nhân đã biết, cũng phải, em thông minh như vậy, huống chi trải qua chuyện lần này, sao em có thể không biết được. Không sao cả, mọi việc đều không sao cả, biết cũng tốt, không biết cũng tốt, cô không để ý.

“Chị ấy cũng yêu chị như chị yêu chị ấy sao?”

Tần Hàm Lạc lặng người, thống khổ lắc đầu: “Tôi...không thể xác định được.”

Mẽ Tiểu Nhân cắn môi, trầm mặc không nói.

“Tôi...tôi mong muốn một tình yêu mà trong lòng mình lẫn đối phương đều chỉ có một người, hầu hết thời gian đều hiểu trong lòng đối phương suy nghĩ điều gì...có thể thẳng thắn thành khẩn, không dối gạt người kia, có thể tin nhiệm lẫn nhau, còn có, một tình yêu không cần thấp thòm lo âu, không có tự ti, không có ghen tị...” Cô thì thào nói.

Đôi mi thanh tú của Mẽ Tiểu Nhân nhú lại càng chặt.

“Tiểu Nhân, tôi mua com thịt bò này!” Trương Tử Toàn một tay xách một túi đồ ăn to, một tay đẩy cửa ra. Những lời này vừa nói xong, cô lập tức ngạc nhiên đến há hốc miệng, chỉ vì cô nhìn thấy Tần Hàm Lạc nước mắt ràn rụa.

Tần Hàm Lạc vừa đau lòng, vừa xấu hổ không thôi. Dùng một tay che mắt lại, cô bỗng nhiên cảm thấy giờ phút này mình không còn mặt mũi để gặp bất kì ai cả.

Trương Tử Toàn nhìn Mẽ Tiểu Nhân. Cô đi tới đặt thức ăn lên đầu giường, sau đó ngồi xuống bên giường. Cô đưa tay vỗ vai cái lên chần, giận dữ nói: “Tao mặc kệ rốt cuộc mày đã xảy ra chuyện gì, tao chỉ biết là bọn này tìm kiếm mày thực vất vả, thực lo lắng sốt ruột. Nên dù thế nào đi nữa hôm nay mày cũng phải trở về thành phố A với tụi này.”

Tần Hàm Lạc trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng từ lỗ mũi “ừ” một tiếng.

Trong mắt Mẽ Tiểu Nhân lộ ra một tia vui vẻ, lấy sữa và đồ ăn đóng hộp trong túi giấy ra, đưa cho Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn. Trương Tử Toàn vội đỡ Tần Hàm Lạc ngồi dậy, cũng lấy hai chiếc gối đặt sau lưng để cô tựa vào.

Tần Hàm Lạc miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Để tao tự ăn, tự đựng làm như tao bị bệnh gì đó nặng lắm không bằng.”

“Quả thực chẳng có bệnh nặng gì, chỉ là não bị cháy hổng thôi.” Trương Tử Toàn “ừ” một tiếng.

Tần Hàm Lạc không phản bác. Cô nhận lấy đôi đũa Mẽ Tiểu Nhân đưa qua, yên lặng ăn com. Thịt bò rất thơm, nhưng cổ họng cô như bị thứ gì chặn lại, ngay cả nuốt cũng cảm thấy như cổ hết sức.

“Trong nhà...” Com đầy nồm, bỗng dưng cô nhớ tới vấn đề đầu tiên cô phải đối mặt lúc quay về thành phố A, gương mặt không khỏi hiện lên vài phần ưu tư.

“Giờ mày mới nhớ tới việc này à.” Trương Tử Toàn bĩu môi.

“Yên tâm đi, bọn họ không biết đâu.” Mẽ Tiểu Nhân trao cho cô một ánh mắt an ủi.

“Còn bên trường học có tao đối phó rồi.” Trương Tử Toàn vội tiếp lời.

Tần Hàm Lạc thở phào nhẹ nhõm, nhưng vấn đề muốn hỏi nhất lại thế nào cũng không nói được ra lời. Trương Tử Toàn nhìn bộ dáng ngây ngốc của cô, thúc giục: “Mau ăn đi, chúng ta trở về thành phố A sớm một chút.”

Màn đêm dần tối sẫm, chiếc xe bus to lớn phóng như bay trên đường cao tốc hướng về thành phố A. Tần Hàm Lạc nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng không rõ là tư vị gì. Buổi tối mấy ngày trước đó, cô cũng từng như thế này đến thành phố D, chỉ là tâm tình khi ấy lại cách biệt một trời một vực với lúc này.

“Chỉ ấy cũng trở về thành phố A, lúc em đến bệnh viện thì chị ấy đã đi rồi.” Không biết khi nào, một thanh âm quen thuộc mềm nhẹ vang lên bên tai.

Tần Hàm Lạc ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn em, những luồng sáng mỏng manh từ ánh đèn đường bên ngoài chọt lóe qua liên tiếp lần lượt hình thành những mảng thoát tối thoát sáng trên khuôn mặt xinh đẹp của em. Cô không nhìn rõ được nét mặt em, nhưng lơ mơ có thể nhận thấy hai mắt em nhắm lại, cô cơ hồ hoài nghi không biết có phải mình nghe thấy ảo giác không, nhưng thanh âm này, quả thực là giọng của Mễ Tiểu Nhân.

Thật sao? Nàng đã về trước sao? Tần Hàm Lạc biết mình không cần lo lắng cho Giản Hân Bồi, nhưng nơi nào đó trong lòng lại bắt đầu âm ỷ như trĩu nặng, đau đến nỗi ngay cả đôi mày cũng nhíu lại, nỗi đau đớn cùng thất vọng mãnh liệt khiến cô có chút không biết nên bám víu vào ai, đầu nặng nề tựa vào lưng ghế, cũng nhắm chặt mắt lại.

“Ngủ một giấc đi, về nhà rồi sẽ ổn thôi.” Mễ Tiểu Nhân hơi xích lại gần cô, nhẹ giọng nói.

Hương bạc hà nhàn nhạt chui vào mũi Tần Hàm Lạc, lành lạnh, lại khiến lòng Tần Hàm Lạc ấm áp, cô nhìn không được vươn tay nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của em, cúi đầu nói: “Tôi ngủ một giấc đã, bao giờ tới nhà em hãy gọi.”

Trên bàn ăn, bày đầy một bàn đủ món phong phú thơm ngào ngạt.

“Bồi Bồi, nào, ăn nhiều một chút đi, tất cả đều là những món con thích đó.” Về mặt Chu Vân Tổ vẫn giống ngày thường, tươi cười đầy mặt, đầy mắt tràn đầy vẻ trêu mến, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Giản Hân Bồi thần sắc dờ dẩn, tay máy móc di chuyển đôi đũa.

“Sao lại không ăn thế, món cá Mandarin này tươi lắm, ăn nhiều một chút.” Chu Vân Tổ thỉnh thoảng lại gấp thức ăn bỏ vào bát nàng.

Giản Hân Bồi gian nan nuốt một miếng cơm, đẩy bát ra, lắc đầu nói: “Thôi thôi, con no rồi.”

“Con mới ăn một chút như vậy mà đã nói no rồi, dạo này con gầy quá, mẹ nhìn mà đau lòng.”

“Con thực sự ăn không nổi, con muốn về phòng nghỉ ngơi.” Giản Hân Bồi hai mắt vô thần, thanh âm nhẹ đến như trôi nổi. Nàng chậm rãi đứng lên, đi về phía phòng mình.

“Bồi Bồi, mẹ rất mừng khi con có thể trở về.” Chu Vân Tổ lấy tay chống bàn, bỗng nhiên phút chốc mắt liền đỏ bừng: “Nhưng con thể này, mẹ nhìn khổ sở lắm.”

“Thật không? Mẹ khổ sở sao? Nhưng mẹ phải biết lòng con còn khổ sở hơn mẹ gấp trăm lần...” Giản Hân Bồi không quay đầu, thanh âm bình tĩnh đến kì lạ.

“Mẹ...mẹ biết hiện tại con rất hận mẹ, nhưng sau này con sẽ...sẽ hiểu cho mẹ.”

“Mẹ yêu tâm, con không hận mẹ, con chỉ hận chính mình.” Giản Hân Bồi quay đầu, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười trào phúng.

Chu Vân Tổ nhắm mắt lại, sau đó hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Trở về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai ăn sáng xong mẹ và con sẽ cùng tới thành phố Z, đại học Z cũng không tệ lắm.”

Giản Hân Bồi im lặng không nói.

“Con yên tâm, nếu con tới đó, Hàm Lạc sẽ có thể thuận lợi học nghiên cứu sinh, mẹ sẽ không cản trở tiền đồ của nó, dù sao nó cũng là đứa bé mà mẹ đã nhìn lớn lên từ nhỏ.”

“Con vẫn biết mẹ thần thông quảng đại.” Giản Hân Bồi hơi nhếch miệng: “Chỉ là con không ngờ thế nhưng dưới tình huống ba không biết gì mà lại vẫn đồng ý để con chuyển trường.”

Lòng Chu Vân Tổ như bị cái gì đè xuống, những lời còn lại rốt cuộc không nói nên lời, ngo ngắc nhìn bóng dáng nàng biến mất khỏi phòng khách.

Trên bàn học bày một khung ảnh, tám ảnh chụp hai cô gái, mặt kẻ sạt, cười rục rờ như nắng sớm.

Những ngón tay thon gầy của Giản Hân Bồi khẽ lướt qua khuôn mặt thanh tú của cô gái tóc ngắn, một giọt nước mắt trong suốt rơi lên mặt kính.

“Mình hận cậu...” Nàng thấp giọng lầm bầm, nghẹn ngào: “Vì sao cậu không tin mình? Hàm Lạc, vì cái gì cậu không tin mình?”

Nàng không nên dối gạt Hàm Lạc, nhưng vì sao lại muốn nói dối? Lừa gạt là chuyện khiến người ta không thể chịu đựng nổi, nhưng đôi khi lừa gạt cũng bởi vì quá dễ ý kèm cảm giác sợ hãi sâu sắc. Nàng sợ nhắc tới tên Cố Minh Kiệt, cũng không muốn giải thích hay nhắc tới chuyện trước kia. Vô luận thế nào, nàng không muốn nhắc tới tên hắn ta trước mặt Hàm Lạc, nàng không muốn nhớ tới việc ấy, chỉ thầm mong tất cả chưa từng xảy ra. Nàng sợ Hàm Lạc để bụng, sợ cô nhớ mãi việc này. Mặc kệ Hàm Lạc biểu hiện ra có yêu nàng nhiều đến đâu, quan tâm nàng đến mức nào, trong lòng nàng luôn tồn tại cảm giác tự ti không xua tan nổi.

“Không có cảm giác an toàn, đâu chỉ mỗi mình cậu?” Nụ cười của nàng thê lương lại bắt đầu đi.

Thật là một chuyện nực cười. Các nàng yêu nhau đến vậy, lại đồng dạng cẩn thận dè chừng nhau, suy nghĩ thực sự trong lòng đều che dấu lại, trước mặt đối phương lại giả bộ như không có việc gì. Nàng sợ cô suy nghĩ nhiều, sợ cô khinh thường mình, bởi vậy không hề nhắc tới người hay sự việc trước kia. Mà cô lại cũng bởi sợ tổn thương nàng, sợ chạm vào hồi ức mà nàng không chịu nổi kia, bởi vậy tuy lòng có nghĩ ngợi, nhưng cũng không đề cập tới.

A, thật ra không nhắc tới thì sao? Trốn tránh thì thế nào? Việc ấy chung quy cũng đã từng xảy ra, cũng vẫn luôn tồn tại trong lòng cả hai. Nay, hiểu lầm giữa hai nàng càng sâu sắc, thương tổn cũng quá nặng nề.

“Mình để cậu lại bệnh viện mà bỏ đi, lúc này hẳn cậu rất hận mình. Cậu biết không, hiện tại mình căn bản không biết phải thế nào mới có thể đối diện với cậu. Mình hận cậu muốn chết được, cũng hận chính bản thân mình. Nếu đời này có thể sống lại một lần nữa, vậy thì tốt đẹp biết bao nhiêu. . . Cậu có biết mình dễ ý suy nghĩ của cậu về mình nhiều đến mức nào không?”

Người trong ảnh nhìn nàng, đôi mắt xinh đẹp trong suốt mang theo ý cười, lẳng lặng nhìn nàng chăm chú, không trả lời.

“Cậu cho rằng mình không yêu cậu. Cậu không tin tưởng mình, không tin tưởng tình yêu mình dành cho cậu. Vậy, cứ hận mình nhiều thêm một chút cũng không sao cả. Ngày mai, mình sẽ rời khỏi nơi này, Hàm Lạc, mình sẽ rời xa cậu. Mình đi rồi, cậu có thể yên ổn học nghiên cứu sinh, mới không còn căng thẳng với người nhà, mới có một tương lai tươi sáng, một cuộc sống tốt đẹp. Mình đã từng ích kỷ một lần, nhưng hiện tại, mình muốn hoàn toàn suy nghĩ cho cậu một lần.” Nàng cúi đầu thì thầm: “Như vậy cũng tốt, chúng ta đều cần một khoảng thời gian để bình tĩnh lại.”

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Mình sẽ nhớ cậu, sẽ vẫn yêu cậu, chờ chúng ta đều trở nên đủ kiên cường, cũng đủ trưởng thành cùng tự tin, rồi mình sẽ trở về, sẽ cho cậu biết mình yêu cậu nhiều đến mức nào, sẽ khiến cậu tin tưởng, trên thế giới này mình chỉ yêu một mình cậu. Thời điểm ấy, mình sẽ thân thiện đối mặt với con người mình ngày trước, thân thiện đối mặt với cậu.”

“Hàm Lạc, mình không thể giải thích gì với cậu, nếu cậu yêu mình, xin cậu chờ mình. . . Mình biết cậu sẽ chờ, cậu cũng sẽ nghĩ giống mình, tự điều chỉnh lại trạng thái. Tình yêu của chúng ta sẽ không bị gián đoạn, lại có thể bắt đầu một lần nữa, mình chờ ngày đó. . .”

Rốt cục cũng về đến nhà, ngôi nhà nhỏ của chính mình, Tần Hàm Lạc nhìn mọi thứ quen thuộc chung quanh, chỉ cảm thấy đủ loại chuyện tình xảy ra suốt chuyến đi này như thể nằm mơ vậy, mà giờ rốt cuộc cũng tỉnh mộng.

Ngồi trên xe vài giờ, ba người đều lộ vẻ mệt mỏi, Trương Từ Toàn đẩy cô: “Đi, đi tắm rửa, sau đó lên giường ngủ tiếp, ngủ một giấc thoải mái.”

Tần Hàm Lạc phục hồi lại tinh thần, gạt gạt đầu, đi vào phòng mình lấy quần áo, sau đó vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Mẽ Tiểu Nhân ngồi xuống sofa, bật TV lên. Trương Từ Toàn ngồi xuống cạnh em, bỗng nhiên không hiểu sao bật cười: “Đây là lần đầu tiên em tới nơi này phải không?”

“Phải.” Mẽ Tiểu Nhân gật gật đầu.

“Nhưng nơi này chỉ có hai gian phòng, hai cái giường thôi.”

“Thì sao chứ?” Mẽ Tiểu Nhân nghiêng mặt, đôi mi thanh tú hơi nhướn.

“Vậy em sẽ ngủ với ai?” Trương Từ Toàn vẻ mặt xấu xa, sau đó nhiệt tình mời: “Không bằng như vậy đi, em ngủ cùng tôi, trong phòng rất thơm, giường lại lớn lại thoải mái, hơn nữa tôi đây thói quen khi ngủ rất tốt, sao?”

“Nghe cũng không tệ.” Khóe miệng Mẽ Tiểu Nhân lộ ra một nụ cười ngọt ngào, cố ý làm bộ đáng tự hỏi, sau đó mới tỏ vẻ khó xử nói: “Có điều. . .”

“Có điều cái gì?” Trương Từ Toàn vội nói.

“Có điều đêm nay tôi không định ngủ.”

“Cái gì?” Trương Từ Toàn tròn to mắt nhìn em.

“Tôi còn muốn chị thức cùng tôi cơ.”

“Vì sao chứ?” Trương Từ Toàn thất thanh hỏi.

Ánh mắt Mẽ Tiểu Nhân chuyển về phía TV, hơi cắn môi, rồi mới nhẹ nhàng nói: “Chờ chị ấy ngủ rồi, tôi muốn biết. . . tất cả mọi chuyện có liên quan tới

chị ấy.”

Trương Tử Toàn ngơ ngác nhìn em: “Chuyện gì cơ?”

“Tất cả mọi việc.”

“Không phải trước kia em không muốn nghe chuyện giữa hai người đó sao?”

“Giờ khác.”

“VẬY KỂ RA CŨNG DÀI LẮM.” Trương Tử Toàn thở dài, nhìn bộ dáng Mễ Tiểu Nhân, cô biết đêm nay mình quả thật không được ngủ, mà kỳ lạ là, cô không hề từ chối yêu cầu của em, cô biết em nghĩ gì.

“Tùy chị bắt đầu từ đâu cũng được.”

“ĐƯỢC RỒI, VẬY CHÚNG TA BẮT ĐẦU NÓI TỪ HƯƠNG CHANH ĐI.”

Đôi mắt xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân tràn ngập vẻ kinh ngạc: “Hương chanh?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 70

Giản Hân Bồi không trở lại ĐH A. Di động nàng bị thu. Mọi việc trong trường đều là do Chu Vân Tổ tự mình đến bàn bạc, mà nàng tựa hồ không hề dè dặt gì với việc này. Hai ngày đó nàng chỉ ngồi trong phòng ngăn người, thoát nhìn không chút sinh khí, như thể một con rối gỗ để mặc cho người ta sắp đặt.

Ngày mai... ngày mai sẽ rời khỏi nơi này, thành phố quen thuộc, ngôi trường thân quen, những người thân thiết. Mấy ngày trước đó, nàng cũng từng cố gắng đấu tranh, lúc ấy tuy vẫn thấp thòm lo âu, nhưng lòng tràn đầy hi vọng, mà nay, trong lòng chỉ còn lại cảm giác lạnh lẽo cùng tuyệt vọng.

Người nàng yêu không tin tưởng nàng. Hai nàng không bao giờ có thể trở lại như ngày xưa, có việc gì cũng đều nói cho đối phương biết, thời điểm lòng có điều bất mãn, liền lớn tiếng cãi nhau, giận dữ, nháo loạn cả lên, rồi lại mặt dày đi cầu xin đối phương làm hòa. Nay các nàng lại cẩn thận che dấu cảm xúc của mình, miễn cưỡng cười vui với nhau, giả vờ hạnh phúc.

Giản Hân Bồi ngồi trên giường, hai tay ôm đầu gối, đầu nhẹ nhàng tựa lên đó, lòng bỗng nhiên trống rỗng như một tờ giấy trắng không nhiễm một hạt bụi, lại bỗng nhiên như một cánh đồng hoang vu trải đầy cỏ dại, đủ loại ý niệm kỳ quái nảy lên trong đầu.

Giản Hân Bồi chợt nhớ đến một câu chuyện cổ mà nàng đã từng đọc qua ở đâu đó. Đại ý là có một đôi vợ chồng nọ rất thương yêu nhau, bọn họ sống với nhau rất hạnh phúc, chưa bao giờ cãi nhau gay gắt đến mặt mũi đỏ bừng. Người chồng biết vợ thích ăn lòng đỏ trứng, vì thế mỗi lần hai người chia nhau ăn trứng, ông liền giả bộ rất thích ăn lòng trắng trứng, đưa lòng đỏ cho vợ ăn. Cứ như vậy qua thật lâu, có một lần người chồng sinh bệnh, bệnh rất nặng. Một ngày ông rốt cục nhận không được nói cho vợ biết rằng ông thích ăn nhất là lòng đỏ trứng. Mà bất ngờ thay, vợ ông cũng nói cho ông biết, thật ra bà thích ăn lòng trắng trứng nhất, nhưng vì nhường cho chồng ăn lòng trắng trứng, nên mỗi lần đều phải ăn lòng đỏ trứng mà mình không thích. Hai vợ chồng lúc ấy mới kinh ngạc phát hiện, thì ra sự hy sinh của mình từ trước tới nay chẳng có ý nghĩa gì, sự ân ái chỉ là biểu hiện bên ngoài. Bọn họ chưa bao giờ hiểu rõ nhau, lại lừa dối nhau dưới danh nghĩa tình yêu. Vì thế, họ lập tức ly hôn.

Chẳng biết vì sao, hai nhân vật chính trong câu chuyện này lại khiến Giản Hân Bồi nghĩ đến chính mình và Tần Hàm Lạc. Đáng thương, đáng buồn, lại đáng tiếc. Chẳng phải các nàng cũng luôn lên lút giấu đi suy nghĩ thật sự cùng cảm xúc của chính mình sao? Luôn dùng danh nghĩa suy nghĩ cho đối phương, kết quả khúc mắc lại càng ngày càng nhiều, càng ngày càng xa lạ.

Nhưng hai nàng thực sự yêu nhau mà, đã từng hiểu rõ đối phương như thể hiểu rõ chính bản thân mình. Từ khi nào thì hai nàng trở nên càng ngày càng xa cách đây? Là sau khi nàng quen người bạn trai thứ nhất, hay là sau khi nàng ở bên Cố Minh Kiệt? Khẽ khép đôi mắt lại, nàng như nhìn thấy Tần Hàm Lạc trầm mặc đi theo mình cùng Cố Minh Kiệt. Cố Minh Kiệt nắm tay mình, mà ánh mắt Hàm Lạc lại luôn nhìn về phía khác, ngẫu nhiên nặn ra nụ cười gượng gạo. Nàng thường xuyên thăm oán cô bồn chồn không yên, không chịu lắng nghe nàng nói từ tế...

Từng cảnh tượng ngày xưa lần lượt hiện lên trong tâm trí, lòng nàng nhói nhói đau, nàng bỗng dưng thấu hiểu Tần Hàm Lạc một phần nào.

Hàm Lạc! Hàm Lạc! Cậu hiểu lầm mình nhiều đến vậy, nhưng rồi sẽ có một ngày mình sẽ khiến cậu biết được, mình không cam tâm tình nguyện thất thân vì Cố Minh Kiệt, mọi nguyên nhân đều bởi vì cậu, đến khi đó chắc cậu sẽ vô cùng hối hận phải không? Hàm Lạc, cậu đã xuất viện chưa? Trước khi mình đi, cậu sẽ đến tìm mình chứ? Nếu cậu đến tìm mình, mình phải nên làm thế nào đây? Nghĩ cho tương lai của cậu, hay vẫn lại đi theo cậu? Không, sẽ không, mình biết hai chúng ta, ai cũng đều không có dũng khí.

Cửa bị đẩy ra, thanh âm Chu Vân Tổ truyền vào: “Bồi Bồi, có bạn học biết con phải đi, tới gặp con này!”

Bạn học? Không phải Hàm Lạc đấy chứ? Không phải, mẹ sẽ không để cậu ấy vào đâu! Vài ý nghĩ quẩn quanh trong đầu Giản Hân Bồi, rồi mới thất vọng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn qua bên cạnh cửa, trong ánh mắt Chu Vân Tổ tựa hồ ánh lên tia vui mừng.

Ai tới? Đám Nha Nha sao? Đầu óc nàng tri độn suy đoán, một thân ảnh cao lớn đi ra từ phía sau Chu Vân Tổ, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Bồi Bồi!”

Chu Vân Tổ nhẹ nhàng đóng cửa lại. Về vấn đề này thì bà là một người lớn có ý thức tiến bộ, đặc biệt dành riêng một chút không gian cho bạn học, để hai người trò chuyện với nhau. Sự khôn khéo cùng trực giác của một người trưởng thành khiến ngay từ lần đầu tiên bà nhìn thấy Cố Minh Kiệt, liền cho rằng quan hệ giữa hắn và con gái mình không chỉ đơn giản là bạn học. Thằng bé này hẳn là thích con gái mình. Bà rất có hảo cảm với cậu con trai cao lớn anh tuấn này, mà nhất là, hắn lại có vẻ rất lễ phép, có giáo dục.

Bồi Bồi hẳn là nên tiếp xúc nhiều hơn với những cậu con trai như vậy, như thế bà sẽ không phải hao tổn tinh thần đến mức này. Bà nhìn cánh cửa phòng đóng chặt của con gái, đôi mắt ánh lên một tia mong chờ.

“Em... vì sao em lại muốn chuyển sang nơi khác học? Chỉ còn một học kỳ nữa thôi mà.” Sắc mặt tái nhợt của Giản Hân Bồi khiến lòng Cố Minh Kiệt đau nhói, ngay cả giọng nói cũng trở nên run rẩy.

Giản Hân Bồi nhìn khuôn mặt anh tuấn sáng sủa kia, trong đôi mắt thể nhưng đã không còn sự căm hận ngày xưa, lại có vẻ bình tĩnh vô cùng. Đã trải qua nhiều việc như vậy, trừ người và việc nàng thực sự để ý hay quan tâm ra thì tất cả đều khiến nàng cảm thấy tri độn. Không có yêu, cũng không có hận, không vui mừng, cũng chẳng chán ghét. Chẳng ngại người con trai đứng trước mặt đã từng thân mật đến mức vậy với nàng, khiến nàng chịu nhiều thương tổn đến vậy, thậm chí, còn là nguyên nhân gây ra tình yêu bất hạnh của nàng.

“Mẹ muốn tôi đi.” Vẻ mặt nàng vô cùng lạnh nhạt.

“Nhưng căn bản là không cần thiết mà! Ở trong nhà, em không cùng một chỗ với Tần Hàm Lạc là được rồi!” Vội vàng, Cố Minh Kiệt thốt ra.

Giản Hân Bồi ngẩn ra, ánh mắt chậm rãi di chuyển lên mặt hắn. Cố Minh Kiệt bị nàng nhìn không khỏi chột dạ, mí mắt sụp xuống, né tránh ánh mắt bỗng trở nên sắc bén của nàng.

“Là anh!” Giản Hân Bồi lạnh lùng mở miệng nói.

“Cái gì... cái gì?”

“Là anh! Là anh viết thư nặc danh gửi cho mẹ tôi! Là anh theo dõi tôi và Hàm Lạc! Là anh chia rẽ chúng tôi!” Giản Hân Bồi đột nhiên hiểu rõ, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ, nhìn chằm chằm Cố Minh Kiệt.

Dưới ánh mắt bức bách của nàng, thế nhưng Cố Minh Kiệt có loại cảm giác không thở nổi, hắn đơn giản cắn răng quyết tâm, gân cổ, ngẩng đầu nói: “Phải! Là anh! Thư là anh viết, em muốn đánh phải không, tùy em! Anh chẳng thấy anh làm sai điều gì cả!”

“Vì sao anh phải làm vậy?!” Giản Hân Bồi cắn chặt răng.

“Vậy vì sao em phải yêu một đứa con gái?!” Cố Minh Kiệt lập tức lớn tiếng hỏi lại, thần sắc kích động vô cùng: “Trước khi em đến với tôi em đã yêu Tần Hàm Lạc rồi phải không? Vậy tôi là cái gì?! Tôi có gì thua kém Tần Hàm Lạc! Em có biết bản thân đang làm cái gì không?! Không phải em điên rồi đấy chứ?!”

“Chát” một tiếng, trên mặt Cố Minh Kiệt đã trúng một cái tát thanh thúy, hắn dùng tay ôm mặt, thì thào: “Anh yêu em, anh là đang cứu vớt em... Em... em điên rồi, anh không thể chấp nhận em thích một đứa con gái.”

“Bởi vì thế, bởi vì là con gái cho nên làm tổn thương tự tôn đàn ông của anh? Khiến cho bạch mã hoàng tử đánh đầu thắng đó không gì cản nổi cảm thấy thất bại trước nay chưa từng có sao? Anh không thể chấp nhận nỗi chính là chuyện này phải không?” Giản Hân Bồi châm chọc cười lạnh: “Cứu vớt tôi? Anh cho mình là Thượng Đế à?”

“Bồi Bồi, anh thật sự... thực sự yêu em, vì sao em lại đối xử với anh như vậy? Chúng ta từng ở bên nhau, chúng ta cũng từng có quãng thời gian hạnh phúc mà không phải sao? Vì cái gì em lại đối xử với anh lạnh lùng như thế, vì cái gì em lại khiến anh cảm thấy tất cả hoài ức đều chỉ là ảo giác!” Cố Minh Kiệt lấy tay đè lên ngực, khuôn mặt tỏ vẻ thống khổ đến run rẩy.

“Phải, vì anh thật sự yêu tôi cho nên thừa dịp tôi không tỉnh táo mà chiếm đoạt thân thể tôi!” Giản Hân Bồi hít sâu một hơi, vẫn lại không kim nén được nước mắt chảy xuống: “Anh thực sự yêu tôi, cho nên tôi trở thành vật sở hữu để anh khoe khoang ở ký túc xá, phải không?”

Sắc mặt Cố Minh Kiệt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, sau đó lại từ trắng chuyển sang hồng, biến thành một mảnh tro tàn: “Em... anh...” Hắn nói xong lộn xộn, trên trán cơ hồ như đổ mồ hôi, cuối cùng mới miễn cưỡng thốt ra được một câu: “Thực xin lỗi!”

Hắn thất hồn lạc phách, kinh hoàng đứng ở đó, thoát nhìn như một tên tội phạm đang chờ đợi bị tuyên án, khí thế trào dâng lúc vừa chát vẫn đã biến mất không còn. Phải rồi, mình là đang ở trong nhà Giản Hân Bồi, nhắc tới việc này, tự nhiên làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

“Trước kia thế nào tôi lại thích anh nhỉ?” Giản Hân Bồi lẩm nhẩm: “Đến tốt cùng thì anh có điểm nào hấp dẫn tôi? Tôi uống nhầm phải thuốc gì sao? Cho

đù là Văn Bác cũng tốt hơn anh một ngàn lần, một vạn lần. Tôi bị làm sao vậy?”

Cố Minh Kiệt chán động, ngơ ngác nhìn nàng, còn có điều gì khó chịu hơn việc bị người mình yêu chán ghét cùng phủ định đây? Lời Giản Hân Bồi nói tàn nhẫn đánh sâu vào thần kinh của hắn, hắn tưởng lớn tiếng phản bác, lại vừa hận không thể tìm cái hố nào để chui xuống, thậm chí tưởng bóp cổ nàng, nhưng mà, nước mắt hắn cũng không tự chủ được cuộn cuộn tuôn rơi. Hắn... là thật sự sai rồi sao?

Giản Hân Bồi lẳng lặng tĩnh tế đánh giá hắn, như thể nhìn một người xa lạ chưa từng gặp qua. Bỗng dưng nàng có chút sợ hãi phát hiện ra khuôn mặt hắn thế nhưng lại có vài phần tương tự Tần Hàm Lạc, từ trước tới giờ nàng cũng chưa từng chú ý tới điểm này. Cả hai đều có làn da trắng nõn, đôi mắt đẹp, các nét trên mặt rất rõ ràng, khi cười lộ lên ấm áp mà sáng lạn, không chỉ thế, không chỉ những điểm này, mà khi bọn họ nói chuyện đều ôn hòa lịch thiệp, thích nhìn vào mắt đối phương, còn có... còn có bọn họ đều thích chơi bóng rổ.

Nàng chợt cảm thấy có chút choáng váng. Hóa ra là thế, hóa ra là thế... Nàng đột nhiên cảm giác như cả người không có một tia khí lực.

Nhưng vì sao đằng sau khuôn mặt đẹp đẽ này lại ẩn chứa một linh hồn đáng khinh như vậy? Có trái tim ích kỷ tự cao tự đại, tự cho mình là đúng như thế?

“Đi ra ngoài!” Nàng dùng tất cả khí lực, nói với Cố Minh Kiệt một câu cuối cùng.

Bồi Bồi sắp rời đi, muốn chuyển sang trường khác học. Tin tức này là do Triệu Văn Bác thông báo.

Triệu Văn Bác lái xe phóng như bay, thậm chí vượt qua vài cái đèn đỏ. Hắn vừa lái xe, vừa chán nản nói với Tần Hàm Lạc ngồi cạnh: “Hôm hai người biến mất vài ngày, điện thoại tắt máy, chẳng ai nói với tôi một tiếng. Qua hai ngày, cuối cùng cũng nghe nói trở lại, tôi gọi điện thoại cho cô ấy, gọi rất nhiều lần cũng không có người nghe. Tôi tìm cô ấy, mẹ cô ấy lại nói cô ấy không muốn gặp bất kỳ ai cả. Vừa rồi mới nghe Vương Nha Nha kia nói cô ấy sẽ chuyển trường, đây là xảy ra chuyện gì? Hàm Lạc, sao bà không nói gì cả? Bà hẳn phải biết lý do gì chứ, tôi đã hỏi đi hỏi lại nhiều lần rồi mà! Bà hẳn phải biết đúng không? Hai người thân nhau lắm mà?!”

“Được rồi, tập trung lái xe đi, giờ không phải lúc hỏi đông hỏi tây.” Trương Từ Toàn nhòm người chồm lên trước, nói xen vào.

“Tôi cũng không biết vì sao nữa.” Tần Hàm Lạc nhìn phía trước, thấp giọng nói. Cô quả thực không biết đã xảy ra chuyện gì, sao bỗng nhiên lại rời đi? Trong lòng cô ần ần có cảm giác, có phải cô đã làm sai rồi không? Có lẽ Bồi Bồi thực sự yêu cô, có lẽ nàng có nỗi khổ gì đó. Cô không ngừng suy đoán, không khỏi siết chặt nắm tay.

“Bà cũng không biết?” Triệu Văn Bác về mặt không tin được nhìn cô, xe lại phóng nhanh hơn: “Mẹ nó! Cùng lắm thì phạt chút tiền chứ gì... Thằng lái xe kia mới tập lại chắc, lái kiểu gì thế không biết!” Hắn tâm phiến ý loạn, thỉnh thoảng lại mắng.

Trương Từ Toàn hai tay ôm chặt ghế xe, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hồi hận đến xanh ruột, chỉ hận không thể đảo ngược thời gian, không đi cùng hai người này. Thật vất vả mới có được một đại mỹ nhân như Diệp Di Huyền, đừng có chưa kịp tận tình hưởng thụ yêu đương ngọt ngào thì đã chết dưới kiểu chạy xe bạt mạng của cái tên họ Triệu ngu ngốc này chứ.

Rót cục cũng đến cổng Nhất Trung, ba người xuống xe liền vội vàng chạy vào khu nhà dành cho người nhà Nhất Trung, từ rất xa đã thấy một chiếc Audi màu đen đỗ dưới nhà Giản Hân Bồi. Tần Hàm Lạc nhận ra được, đó là chiếc xe chuyên dụng dành cho hiệu trưởng.

Mọi người vội vàng tới gần. Cả bọn đều ngẩn ra, thì ra Chu Văn Tổ đang đứng cùng Cố Minh Kiệt bên cạnh xe, tựa hồ còn nói chuyện thực vui vẻ.

“Dì Chu!” Triệu Văn Bác cùng Trương Từ Toàn đồng thời gọi.

Thế này Chu Văn Tổ mới như vừa thấy bọn họ, quay sang cười nói: “Ồ, Hàm Lạc, Từ Toàn, mấy đứa đều tới tiền Bồi Bồi à! Lần này đi gấp quá, cũng không có cách nào nói lời tạm biệt từ từ với mấy đứa cả!” Nói xong liền gõ cửa kính xe: “Bồi Bồi, mấy người bạn tốt đều đến tiễn con kia, mau ra đây đi!”

Tần Hàm Lạc vừa thấy Cố Minh Kiệt, liền như thể bị đóng đinh tại chỗ, rốt cuộc không động đậy nổi nửa bước.

Chu Văn Tổ kéo tay Triệu Văn Bác cùng Trương Từ Toàn, cười nói với cô: “Hàm Lạc, lại đây nào!” Thế này cô mới tiến thêm vài bước.

Giản Hân Bồi chậm rãi mở cửa xe, nàng mặc quần bò trắng, áo khoác lông dài màu hồng phấn, mái tóc vẫn dịu dàng buông lơi trên vai, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn lại ngọt ngào động lòng người.

Trương Từ Toàn cười chào hỏi: “Nghe nói cậu phải đi, bọn này đặc biệt tới tiễn đây!”

Triệu Văn Bác lòng tràn đầy khó hiểu, mà lại cũng không tiện hỏi. Hắn hung hăng trừng mắt liếc Cố Minh Kiệt một cái, rồi lại chuyển ánh mắt lên gương mặt Giản Hân Bồi, không nỡ nói: “Sao lại đột nhiên đi như thế? Anh... anh sẽ đến thăm em.”

Giản Hân Bồi không trả lời, Triệu Văn Bác theo ánh mắt nàng nhìn qua, liền nhìn thấy Tần Hàm Lạc đứng cách đó năm sáu bước mím môi không nói gì.

Hai người lặng yên nhìn nhau một lúc, Giản Hân Bồi nhịn không được tiến lên hai bước, chỉ cảm thấy vô hạn chua xót, khóe miệng bất giác lộ ra nụ cười thê lương. Cô vẫn hiểu lắm sao?

Chu Vân Tổ thu hết tất cả vào mắt, đột nhiên nhàn nhạt nói: “Bồi Bồi, chúng ta cần phải đi rồi, không thì lỡ chuyến bay mất!”

Giản Hân Bồi cắn răng hạ quyết tâm, xoay đầu đi. Lúc lướt ngang qua Trương Từ Toàn, nàng thấp giọng nói nhanh: “Nhấn với cậu ấy, bảo cậu ấy chờ tôi!”

Đợi đến khi Trương Từ Toàn ngạc nhiên nhìn về phía nàng, nàng đã chui vào xe,

Chu Vân Tổ tỏ vẻ xin lỗi nhìn bọn họ: “Di và Bồi Bồi phải đi cho kịp chuyến bay, bất quá mấy đứa có thể thường xuyên liên lạc với Bồi Bồi, đến thăm nó nhiều một chút!” Nói xong còn đặc biệt đi đến bên cạnh Cố Minh Kiệt, vỗ vỗ vai hắn, lại ra về thân thiết kéo tay hắn, cười nói: “Cháu là đứa bé tốt, đi rất thích, về sau có thời gian thì đến nhà đi chơi nhiều một chút.”

“Đại!” Lòng Cố Minh Kiệt vốn tràn đầy khó chịu khổ sở, rốt cục cũng giảm bớt một chút, không ngừng gật đầu đáp ứng. Triệu Văn Bác cùng Trương Từ Toàn kinh ngạc chứng kiến một màn này.

Chu Vân Tổ quay đầu thân thiết chào mấy người Tần Hàm Lạc, tươi cười ngồi vào xe. Lúc ngồi vào chỗ, bà thấy Giản Hân Bồi ngồi lui ở một bên, đôi mắt đã sớm nhòa lệ. Về tươi cười trên mặt bà lập tức đánh lại, trầm giọng ra lệnh với tài xế: “Lái xe!”

Xe chậm rãi lăn bánh đi rồi, Triệu Văn Bác khổ sở nhìn chiếc xe dần cách mình ngày càng xa, bỗng nhiên quay đầu đi, nhìn nhìn Cố Minh Kiệt, “phở” một tiếng nhỏ xuống đất, sau đó nói nhanh: “Tôi tiễn cô ấy tới sân bay!” Sau đó chạy nhanh tới chỗ mình đỗ xe.

Tần Hàm Lạc dờ dẩn đứng tại chỗ, thậm chí không quay đầu. Trương Từ Toàn lo lắng nhìn cô, khóe mắt lại thấy Cố Minh Kiệt đứng đó cũng ngây ra như phỗng.

“Hàm Lạc!” Cô khẽ đẩy.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Tần Hàm Lạc ngẩng đầu, nhìn cô miễn cưỡng cười, sau đó cũng không thèm liếc mắt nhìn Cố Minh Kiệt một cái, xoay người bước nhanh, Trương Từ Toàn vội vàng đuổi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 71

Hương chanh... hương chanh...

Mễ Tiểu Nhân đứng trong phòng tắm, cầm một tuýp kem đánh răng hương chanh. Trương Từ Toàn không nói sai điều gì. Bất kể là ở căn hộ ông ngoại mua cho hay ở trong ngôi nhà Nhất Trung, đều có kem đánh răng hương chanh, xà phòng hương chanh, sữa tắm hương chanh, còn có trà chanh chưa bao giờ thiếu trong nhà.

Em vốn tưởng rằng đây là hương vị của Tần Hàm Lạc, hôm nay mới biết được nó đại biểu cho sự mê luyến của Tần Hàm Lạc với Giản Hân Bồi. Trời ạ, rốt cuộc cô yêu nàng nhiều đến mức nào?

Mễ Tiểu Nhân buông tuýp kem xuống, hai tay chống lên bồn rửa, ánh mắt dừng lại ở khuôn mặt mình trong gương. Gương mặt tinh xảo gần như hoàn mỹ, đôi mắt sáng ngời trong suốt, lại tích tụ nỗi ưu sầu không xưa tan nổi.

Mây thất bại bởi thời gian. Em tự nhủ thầm với bản thân.

“Tiểu Nhân, ăn cơm.” Mễ Tuyết Tuệ từ cửa ngó vào, dịu dàng gọi.

“Đại!” Mễ Tiểu Nhân khẽ lên tiếng, vịn vòi nước, hai tay hứng chút nước lạnh, vỗ vỗ lên mặt mình, dùng khăn mặt lau đi rồi mới ra ngoài.

Tần Trọng và Tần Hàm Lạc đã ngồi bên bàn, vừa thấy em tới, hai người đồng thời cầm lấy đĩa ăn cơm.

Giản Hân Bồi đã rời đi nhiều ngày, trong quãng thời gian này, thay đổi lớn nhất của Tần Hàm Lạc chính là trở nên trầm mặc. Cô không hề nhắc tới tên Giản Hân Bồi, mà trừ Triệu Văn Bác ra, cũng không ai nhắc tới nàng trước mặt cô, như thể giữa bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng quen biết một người như vậy. Tần Hàm Lạc cơ hồ trở nên giống Tần Trọng.

“Mọi người nhìn lại mình kìa, ai cũng chỉ lo vui đầu ăn cơm, tôi buồn chết mất.” Mễ Tuyết Tuệ nhìn ba người bọn họ, nhịn không được nói.

Tần Trọng gắp một chút sợi củ cải bỏ vào bát rồi mới ngẩng đầu nói: “Không từ viết, ăn không nói, ngủ không nói”

“Anh đâu phải giáo viên lịch sử, anh đúng là người từ thời cổ đại mà.” Mẹ Tuyết Tuệ trừng mắt sáng giọng. Mẹ Tiểu Nhân không khỏi mỉm cười.

“Anh à, mấy bữa trước nhà anh Giản mới mua một căn hộ ở khu Ninh Nhã, hôm qua em nghe nói họ lại mua một căn lớn khác ở thành phố Z. Anh nói xem họ tính làm gì vậy? Vân Tổ đưa Bồi Bồi đến đó, chính mình cũng tạm nghỉ việc không lương. Không phải cả nhà đó thực sự chuẩn bị chuyển đến thành phố Z sống đấy chứ?” Mẹ Tuyết Tuệ nói.

Tần Hàm Lạc nghe đến đây, chiếc đũa chậm rãi ngừng lại. Mẹ Tiểu Nhân chuyển mắt về phía cô.

“Anh nghe lão Giản nói, cậu của Bồi Bồi có mở một công ty lớn ở thành phố Z, chuẩn bị để Bồi Bồi sau khi tốt nghiệp thì đến đó làm việc. Vân Tổ có lẽ cũng muốn tới chỗ anh trai mình, anh nghe nói bà ấy cũng có một ít cổ phần ở đó.”

“Vậy thì cũng đâu cần phải chuyển Bồi Bồi tới ĐH Z chứ, còn mỗi một học kỳ nữa thôi là tốt nghiệp mà, ĐH A cũng tốt như ĐH Z vậy.” Mẹ Tuyết Tuệ không cho là đúng nói, lại lập tức cảm thán: “Anh Giản thật đúng là có tiền, mua nhiều nhà vậy, còn cổ phiếu nữa. Anh đã ở Nhất Trung nhiều năm vậy rồi, sao không thấy anh mua thêm mấy căn hộ nữa nhì.”

“Anh sao có thể so với họ được. Lão Giản làm lãnh đạo nhiều năm như vậy, giờ là hiệu trưởng, hưởng chi nhà mẹ đẻ của Vân Tổ còn có tiền.” Trên khuôn mặt nghiêm túc của Tần Trọng lộ ra một tia cười hiếm hoi: “Giờ thế nào e cũng lại học mở miệng ra là nhắc tới tiền vậy, em cũng có thiếu thốn gì đâu. Mà cho dù tiền anh có kiếm ít một chút đi nữa cũng không cần phải hăm dọa người khác làm gì, đừng để bọn nhỏ chịu ảnh hưởng.”

Mẹ Tuyết Tuệ cười, không nhắc tới chủ đề này nữa, lại quay đầu nói với Tần Hàm Lạc: “Bồi Bồi đi rồi, sợ là Hàm Lạc không quen lắm nhì? Bạn bè mười mấy năm mà, bỗng nhiên lại không còn bên cạnh nữa!”

Tần Hàm Lạc nặn ra vẻ tươi cười: “Cũng ổn ạ!”

“Đừng rồi Hàm Lạc, luận văn bảo vệ tốt nghiệp của con đã được thông qua, con đã nói cho ông ngoại chưa? Mấy ngày nay ba còn chưa kịp hỏi con chuyện này.” Tần Trọng thoát nhìn thật cao hứng: “Đây là chuyện lớn, ý của ba là đến lúc đó mời mấy người bạn tốt một bữa cơm, con thấy sao?”

“Con không định học nghiên cứu sinh.”

Tần Hàm Lạc vừa nói ra những lời này, khiến cho cả ba người trên bàn cơm đều cực kì kinh ngạc.

“Vì cái gì?” Sắc mặt Tần Trọng hơi trầm xuống.

“Con muốn sớm kiếm tiền một chút.” Về mặt Tần Hàm Lạc như thể không có việc gì.

Tần Trọng và Mẹ Tuyết Tuệ nhìn không được nhìn nhau. Vừa rồi hai người còn nói đỡ đừng xem trọng tiền tài quá mà khiến cho mấy đứa trẻ chịu ảnh hưởng, ai ngờ lại bị “ảnh hưởng” nhanh như vậy.

“Lời này của con là sao hả? Nhà chúng ta tuy không thể nói là giàu có, nhưng cũng không đến mức ngay cả tiền để con học nghiên cứu sinh cũng không có mà phải đi làm kiếm tiền nuôi nhà sống tạm qua ngày.” Sắc mặt Tần Trọng càng lúc càng khó coi.

Mẹ Tuyết Tuệ trừng mắt liếc Tần Trọng một cái, cũng dịu dàng khuyên nhủ: “Hàm Lạc, con có thể đi học nghiên cứu sinh là chuyện lớn trong nhà, ai cũng mừng cho con. Dù có thể hiểu được tâm tình muốn mau chóng tìm việc của con, nhưng mà, trước kia con đã xin bảo vệ luận án tốt nghiệp thì chứng tỏ lúc ấy con muốn học lên, mà đây cũng là điều chúng ta đều chờ mong. Học thêm nhiều kiến thức nữa rồi hẵng đi tìm việc sau, được không?”

“Dì à, suy nghĩ của con lúc này đã không còn giống khi đó nữa, con muốn đi làm sớm một chút.” Tần Hàm Lạc mặt lộ vẻ khó xử giải thích. Những ngày ở thành phố D là con ác mộng trong lòng mà cô không xua tan nổi. Cô chưa bao giờ từng khát vọng mình có thể tự lập tự cường như vậy, tự bản thân làm việc kiếm tiền. Hướng chi cùng đi học nghiên cứu sinh là kế hoạch mà ban đầu cô và Giản Hân Bồi cùng nhau lập nên. Hiện giờ Giản Hân Bồi đã rời khỏi nơi này, rồi bỏ cô, cô sao còn có tâm tư mang theo cội lòng tràn đầy chưa tốt học lên nữa.

Tần Trọng buông đũa xuống, nhìn cô. Mẹ Tuyết Tuệ đang muốn mở miệng khuyên tiếp, Tần Hàm Lạc lại buông bát, nói: “Ba, dì, việc này con đã nghĩ kỹ rồi, hơn nữa con đã sớm trưởng thành, hy vọng hai người có thể hiểu cho con. Con ăn no rồi, về phòng trước vậy.”

“Càng ngày anh càng không hiểu con bé nghĩ gì.” Tần Trọng dùng tay chỉ về phía cô, nói với Mẹ Tuyết Tuệ: “Hết lần này đến lần nọ đều như vậy, vẫn là một đứa trẻ mãi chưa lớn, còn nói cái gì mà trưởng thành! Một cơ hội tốt đẹp như vậy, nó nói không cần là không cần.”

Mẹ Tuyết Tuệ ngẫm nghĩ, nghiêng đầu nói với Mẹ Tiểu Nhân: “Sao chị con lại đột nhiên không muốn học lên nữa, con bé có từng nói với con ý tưởng của mình không?”

“Dạ?” Mẹ Tiểu Nhân vội vàng lắc đầu: “Chị ấy chưa hề nói với con gì cả.”

“Con chờ có cơ hội thì khuyên chị, bảo chị học nghiên cứu sinh trước rồi hẵng đi làm, không thì tiếc lắm.”

“Con nói thì có ích gì đâu.” Mẹ Tiểu Nhân bắt đầu dĩ nhiên nói, nhưng nhìn vẻ mặt chờ mong của Mẹ Tuyết Tuệ, chỉ đành nói: “Được rồi, để con đi xem.”

Tần Hàm Lạc tựa vào gối, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, Mẹ Tiểu Nhân nhẹ nhàng mở cửa, sau đó đóng lại, tựa lưng lên cửa hỏi: “Thực sự không học nghiên cứu sinh nữa?”

“Không.” Ánh mắt Tần Hàm Lạc vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

“Nghĩ kĩ rồi chứ?”

“Nghĩ kĩ rồi.”

“Vậy thì đừng học nữa, cho dù có đi thi với trạng thái này của chị chắc gì đã học được, không bằng tìm một công việc nào đó bận rộn chút để làm cuộc sống mình phong phú hơn.” Mễ Tiểu Nhân gật đầu nói.

May mà Mễ Tuyết Tuệ không có ở cạnh nghe được những lời em khuyên bảo, bằng không chỉ sợ đã tức đến ngất luôn rồi.

Tần Hàm Lạc quay sang, nhìn em cười. Bỗng nhiên một hồi chuông di động vang lên, Mễ Tiểu Nhân liền nghe máy: “A lô...”

Không biết là ai gọi tới, Tần Hàm Lạc cảm giác được Mễ Tiểu Nhân nhìn mình, sau đó liền luôn miệng nói “Vâng”, “Ồ đầu ạ”, “Được rồi” linh tinh gì đó. Chờ em cúp máy xong, Tần Hàm Lạc nhin không được tò mò hỏi: “Ai gọi tới?”

“Chị em tốt và anh em tốt của chị.” Mễ Tiểu Nhân bỏ di động vào túi quần.

“Hả? Từ Toàn và Văn Bác?” Tần Hàm Lạc vô cùng kinh ngạc: “Bọn họ gọi cho em làm gì?”

“Rủ em ra ngoài chơi.”

“Kỳ quái, bọn họ không gọi cho tôi mà lại gọi cho em làm gì?”

“Bởi vì bọn họ bị chị từ chối đến nỗi không dám gọi rủ chị đi nữa.” Mễ Tiểu Nhân nhún nhún vai, sau đó lại bồi thêm một câu: “Còn bởi vì chị có vẻ chẳng hứng thú gì, mọi người đều sợ bị chị làm mất hứng.”

Lời này của em quả thực nói không sai, những ngày qua từ đi học ra, Tần Hàm Lạc cơ hồ ngày ngày nhốt mình trong phòng, không ra khỏi nhà, ai rủ cô đi chơi cô cũng từ chối. Cho dù cùng mọi người ăn một bữa cơm, cô cũng trầm mặc ít lời, không giống mọi khi thích cười đùa, ngay cả Trương Từ Toàn cũng hết cách với cô.

Tần Hàm Lạc nhin không được cười khổ, hiểu được vì sao mình bị bỏ rơi nhanh vậy.

Mễ Tiểu Nhân tao nhã xoay người, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại nghe Tần Hàm Lạc nói: “Không được uống rượu ở ngoài, còn nữa, lúc về bảo Triệu ngu ngốc lái xe chở em về tận nhà.”

“Chị yên tâm, Văn Bác ca ca ở trước mặt con gái luôn luôn có phong độ thân sĩ. Bất quá chị cứ mở miệng nói như thể trưởng bối trong nhà vậy, thật sự không thể nào khiến người ta thích được.” Vừa dứt lời, cửa cũng theo đó đóng lại.

Bóng đêm phủ xuống thành phố A rực rỡ lên đèn, đẹp không sao tả xiết. Mễ Tiểu Nhân đón một chiếc taxi, ngồi ở băng ghế sau, vừa ngắm nhìn khung cảnh đêm lung linh ngoài cửa sổ, vừa có chút đắm chiêu.

Lúc tới quán bar của Triệu Văn Bác, Triệu Văn Bác cùng Trương Từ Toàn, Diệp Dĩ Huyền ba người đã ngồi ở một lô ghế dài chờ. Vừa thấy em đến, mọi người đều vội vàng chào đón, nhường em vào chỗ ngồi.

Triệu Văn Bác vung tay lên, một người bồi bàn liền vội vàng tiến lại rót một ly rượu, Mễ Tiểu Nhân mỉm cười từ chối: “Một ly nước trái cây, cảm ơn.”

“Đều đã là sinh viên đại học năm nhất rồi còn gì, nên học uống rượu mới phải.” Lời tuy nói thế, Triệu Văn Bác vẫn tự mình rót một ly nước trái cây cho em.

Mễ Tiểu Nhân lắc đầu nói: “Biết uống rượu hay không cũng không phải vấn đề, mà vấn đề là có muốn hay không.”

“Ý em là em biết uống rượu, nhưng không muốn uống?” Trương Từ Toàn cười nói.

Mễ Tiểu Nhân nhấp một ngụm nước, không nói lời nào, ánh mắt lơ đãng liếc về phía người ca sĩ đang hát một bản tình ca gần đó. Anh ta hát bằng chất giọng hơi khàn khàn, rất nhập tâm, cũng rất êm tai.

“Vậy ở tình huống nào thì em sẽ nguyện ý uống rượu?” Trương Từ Toàn cũng không buông tha chủ đề này.

“Là lúc cực kì vui vẻ hoặc cực độ thương tâm, sau đó bên cạnh còn có một người có thể toàn tâm dựa vào cùng tin tưởng, em mới nguyện ý buông thả chính mình.” Khóe miệng Mễ Tiểu Nhân vương một nụ cười có chút tinh nghịch.

“Vậy tối nay là cực kì vui vẻ hay là cực độ thương tâm?” Diệp Dĩ Huyền nghe thấy thú vị, liền nhin không được tiến lại góp chuyện. Triệu Văn Bác đã bắt đầu chạm cốc cùng Trương Từ Toàn.

“Cực độ mất mát.” Khóe miệng Mễ Tiểu Nhân hơi động, nửa đùa nửa thật nói: “Cho nên cho dù có một người có thể hoàn toàn tin tưởng như chị Dĩ Huyền ở đây thì em cũng không thể uống rượu được.” Em thở dài, đột nhiên hỏi Triệu Văn Bác: “Văn Bác ca ca, em có thể lên sân khấu hát không?”

“Hà? Em muốn lên hát?” Triệu Văn Bác quả thực có cảm giác kinh hi, vội vàng nói: “Đương nhiên có thể, cho tới giờ anh còn chưa từng nghe thấy em hát đâu, lần trước ở KTV em bận lo cho Hàm Lạc, chưa mở miệng lần nào.”

“Em muốn một chiếc ghế cao cùng một chiếc đàn ghi ta.”

“Không thành vấn đề.”

Trương Tử Toàn cũng trở nên hưng phấn: “Giọng em nghe hay vậy, tiếng hát khẳng định cũng là thiên âm*.” Nói chưa xong, cảm giác bên cạnh hình như có ai lườm mình, cô liền vội vàng quay đầu cười nịnh: “Dĩ Huyền, em cũng là thiên âm, là thiên âm”

(*thiên âm: giọng trời)

“Này, tôi thấy hai người có phần hơi thân quá mức đấy.” Triệu Văn Bác nhìn Trương Tử Toàn cùng Diệp Dĩ Huyền mười ngón đan xen, nhin không được mở miệng nói, khiến Trương Tử Toàn sợ tới mức vội vàng rút tay lại, may mà với việc kiểu này Triệu Văn Bác là người vô tâm không để ý, lại nói tiếp: “Quả thực thân như chị em ruột vậy.”

Trái tim đang căng thẳng của Trương Tử Toàn lại được thả lỏng xuống.

Đang lúc nói chuyện, Mễ Tiểu Nhân đã đi lên ngồi trên chiếc ghế ở sân khấu, đang cầm ghi ta chỉnh lại dây.

“Chà chà, tôi không biết tiểu mỹ nữ này còn biết chơi ghi ta đấy.” Triệu Văn Bác vừa ngھnh cổ, vừa tán thưởng. Trương Tử Toàn cũng nhìn em chăm chăm không rời mắt.

Ánh sáng dịu dàng từ ngọn đèn hát lên người Mễ Tiểu Nhân, khiến cho em có một vẻ đẹp thần bí hư ảo, không ít người trong quán bar bị cô bé này hấp dẫn mà đổ dồn mắt vào.

Tiếng đàn ghi ta chậm chậm nhẹ nhàng chảy xuôi dưới ngọn đèn mờ lung trong quán, bốn phía bỗng trở nên im lặng lạ kỳ, một tiếng ca trong trẻo dễ nghe vang lên bên tai mọi người.

Tôi là cây sồi ở trước ô cửa sổ mà em ngồi

Tôi là quyển sách lần đầu tiên em rơi lệ khi cầm trên tay

Tôi là ngọn nến nhỏ em nhìn chăm chú đêm xuân ấy

Tôi là bộ quần áo gọn gàng em mặc khi vào thu

Tôi muốn em mở cánh cửa sổ em đóng lại trong ngày hè

Tôi muốn em nắm tay tôi trong giờ nghỉ ngơi sau những buổi trưa qua

Tôi muốn em nhìn chăm chú vào tôi khi tôi nhìn chăm chú vào đôi mắt em

Yên lặng kể cho em nghe về nỗi ưu thương của mối tình đầu

Thành phố này đã mở ra tám bản đồ cô độc của em

Tôi làm sao có thể tìm được nơi em chờ đợi tôi đến

Tôi như một đứa trẻ được yêu

Ở trên đường ôm cây đàn cô đơn trưởng thành

“Bức thư tình” của Cao Hiểu Tùng có lẽ là một bài ca tuổi học trò mà mỗi người ở thời niên thiếu đều từng điên cuồng say mê. Bài ca này Trương Tử Toàn vốn rất quen thuộc, nhưng lúc nghe Mễ Tiểu Nhân hát lên lại có một hương vị khác. Cô vốn nghĩ chất giọng hơi khàn hát lên sẽ dễ nghe hơn, nhưng thanh âm trong trẻo của Mễ Tiểu Nhân vẫn bộc lộ được tâm tình của bài hát này rất tốt.

Hơi ngây ngô, nhàn nhạt ưu thương, âm điệu đẹp dễ mà trầm buồn, Trương Tử Toàn cảm thấy lòng mình như mềm lại trong nháy mắt, như thể chìm vào đoạn hồi ức của tình yêu tuổi thanh xuân. Mễ Tiểu Nhân tùy ý ngồi ở đó, những ngón tay thon dài trắng nõn lơ đãng gảy dây đàn, đôi mắt nửa khép hờ, hoàn toàn đắm chìm trong tiếng ca.

Một bài hát xong, mọi người lâm vào tĩnh lặng vài giây, sau đó tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Mễ Tiểu Nhân đang đưa mái tóc dài, trên khuôn mặt tươi tắn xinh đẹp đã không còn nhìn ra dấu vết ưu thương vừa rồi khi hát. Em không chớp mắt đi thẳng xuống đài, ngồi xuống chỗ mình rồi rót ly nước trái cây uống một hớp lớn.

“A ha! Quá tuyệt vời! Hát hay quá, về sau em cứ đến quán bar nhà anh hát đi, việc buồn bán nhất định rất tốt!” Triệu Văn Bác cao hứng đến nỗi không biết làm thế nào mới tốt.

“Vậy ông có định trả lương hay không hả! Thương nhân đúng là thương nhân, lúc nào cũng có thể nghĩ đến lợi nhuận của mình.” Trương Tử Toàn trợn mắt lườm, sau đó như lấy lòng chuyển hướng qua Mễ Tiểu Nhân: “Có điều Tiểu Nhân à, thật sự nghe hay lắm, tôi còn muốn nghe nữa.”

“Còn muốn nghe? Để tôi hát cho.” Triệu Văn Bác bỗng nhiên hứng trí, buông ly rượu, cũng đi lên sân khấu.

Một khúc ca thán năm “Đột nhiên rất nhớ em” vang lên. Mễ Tiểu Nhân nhìn Triệu Văn Bác cầm mic đứng trên sân khấu, thân thể nhẹ nhàng đong đưa theo giai điệu, trên mặt em lộ ra một tia mỉm cười tán thưởng, nói thật, Triệu Văn Bác hát cũng không tệ.

“Hắn đang nhớ Giản Hân Bồi.” Trương Tử Toàn ở bên cạnh cười nói giỡn.

Mễ Tiểu Nhân ngẩn ra, cái tên này khiến cho ánh sáng trong mắt em bỗng nhiên âm đạm. Em thu hồi ánh mắt, nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly thủy tinh.

“Hàm Lạc, nó vẫn vậy à?” Trương Tử Toàn bực bội hỏi, Diệp Dĩ Huyền ở bên cạnh tựa hồ đang chăm chú nghe Triệu Văn Bác hát, cũng không chú ý cuộc đối thoại của các nàng.

“Đúng vậy.”

Trương Tử Toàn đôi mắt sáng ngời nhìn em: “Như vậy, em không muốn thay đổi trạng thái này của nó sao?”

Kem đánh răng hương chanh, xà phòng hương chanh, trà chanh... Mễ Tiểu Nhân như thể cảm thấy mũi mình ngửi được hương chanh nhàn nhạt thơm ngát, đôi mi thanh tú của em hơi nhướn lên, lắc đầu nói: “Ai có thể thay đổi chị ấy đây? Em sao? Em bất lực.”

“Em thích nó?”

“Vậy thì sao chứ?”

“Vậy sao em lại không thể khiến nó cũng thích em đây? Chẳng lẽ em không đủ can đảm đi chiếm lấy một người mình thích sao?” Trương Tử Toàn gắt gao nhìn em chằm chằm.

“Chị!” Đôi mắt trong veo của Mễ Tiểu Nhân ánh lên một tia tức giận, trong nháy mắt lại hồi phục bình tĩnh: “Chuyện tình cảm, dùng phép khích tướng có tác dụng sao?”

“Em đã được nghe tôi kể về quá khứ giữa hai người đó, cho nên chần chừ nao núng, nhất gan, còn chưa bắt đầu mà em đã cảm thấy mình thất bại bởi thời gian, thì ra em cũng chỉ là một cô nữ sinh yếu ớt thích trốn tránh tình cảm của chính mình mà thôi.” Khóe miệng Trương Tử Toàn ẩn hiện một tia khinh thường: “Chẳng lẽ em không biết? Hàm Lạc cứ tiếp tục như vậy sẽ chẳng có kết quả gì. Lúc Giản Hân Bồi đi, cũng không hề chào nó một tiếng, mà mẹ cậu ta lại thân thiết nói tạm biệt với Cố Minh Kiệt. Thứ Giản Hân Bồi gây cho Hàm Lạc chỉ có đau khổ, duy chỉ có đau khổ mà thôi!”

Mễ Tiểu Nhân cắn môi, như thể không nghe thấy lời cô nói, không có chút phản ứng nào. Trương Tử Toàn nhìn em hồi lâu, thờ dài thật sâu, nói: “Tôi vẫn thực hy vọng hai người có thể đến bên nhau, tôi cảm thấy tính cách của em mới hợp với nó nhất. Không phải em thích nó sao? Vì em, vì nó, hai người hẳn là nên đến với nhau.” Cô bùng lên một ly rượu, uống một hớp lớn.

“Chị ấy còn có chuyện gì chưa làm vì nàng?” Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên thấp giọng nói.

“Hả?” Trương Tử Toàn không nghe rõ, khó hiểu nhìn em.

“Em hỏi chị ấy còn có chuyện gì chưa từng làm vì Giản Hân Bồi?” Mễ Tiểu Nhân thương thức ly thủy tinh trong tay, kiên nhẫn lặp lại.

Trương Tử Toàn suy ngẫm, đáp: “Trừ chuyện chủ động theo đuổi nàng ra, thì gần như mọi việc đều đã từng làm vì nàng rồi.”

Đôi mắt trong suốt tinh thuần của Mễ Tiểu Nhân lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng mê người rạng rỡ, em lẳng lặng nhìn chăm chú Trương Tử Toàn một lát, sau đó gật đầu nói: “Được, vậy khiến cho chị ấy chủ động theo đuổi em đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 72

Lúc lái xe đưa các cô gái trở về, Triệu Văn Bác bỗng nhớ tới một việc, hắn vừa lái xe, vừa nói: “Phải rồi Tử Toàn, lần trước lúc Bồi Bồi đi có phải đã nói

gi với bà không?”

Mẽ Tiểu Nhân ngồi ở ghế trước nghe được lời này cũng nhin không được quay đầu nhìn Trương Tử Toàn.

“Hả? Gì cơ? Đầu có.” Trương Tử Toàn có chút không yên lòng trả lời, cô nắm tay Diệp Dĩ Huyền, len lén lặp đi lặp lại vẽ hình trái tim trong lòng bàn tay nàng, chọc cho Diệp Dĩ Huyền muốn cười, lại ngại hai người ngồi trước nên đành cố nhin xuống.

Triệu Văn Bác nhớ tới cảnh tượng Giản Hân Bồi rồi đi ngày đó, ủ rũ nói: “Vây à, hôm đó tôi thấy cô ấy dường như đi sát qua bà, còn tưởng cô ấy có nói gì đó chứ.”

“Tôi thấy ông rất nhớ cậu ta nhỉ.” Trương Tử Toàn chế nhạo.

Triệu Văn Bác thờ dài, không lên tiếng.

Mẽ Tiểu Nhân trong lòng cũng có chút cảm thông cho chàng trai si tình này, thấy hấn thát hồn lạc phách, liền nhin không được nói: “Văn Bác ca ca, đợi ngày nghỉ anh có thể đi thăm chị ấy mà.”

“Cô ấy không nói cho anh biết địa chỉ nhà, mà số điện thoại cũ lại không dùng nữa, QQ cũng không thấy vào, gửi mail cũng chẳng thấy trả lời.” Triệu Văn Bác lắc lắc đầu, thanh âm rất thấp, nghe thực đau lòng.

“Sao cơ?” Trương Tử Toàn không thể tin được nói: “Cậu ta đi rồi cũng không hề liên lạc với ông sao?”

Đối với chuyện của Giản Hân Bồi cô không quan tâm lắm, cho nên nghe thấy tin này lại có phần kinh ngạc.

“Không, mà đừng nói tôi, ngay cả Hàm Lạc cô ấy cũng không hề liên hệ, hai người vốn thân là vậy. Bà nói xem đây là xảy ra chuyện gì chứ? Sao lại thành thế này? Đột nhiên đi xa học, không một lời giải thích, sau đó đột nhiên không liên lạc với chúng ta nữa, tôi... đến giờ tôi vẫn chưa thể chấp nhận được.” Hấn càng nói càng khổ sở.

Trương Tử Toàn cùng Diệp Dĩ Huyền nhìn nhau, những chuyện này Tần Hàm Lạc chưa từng nhắc qua ở trước mặt họ.

“Anh có thể đi hỏi ba cậu ta mà, không phải bác ấy vẫn còn ở Nhất Trung sao, cách liên lạc cũng có thể hỏi được.” Diệp Dĩ Huyền nói xen vào.

“Tôi... tôi không dám.”

Mẽ Tiểu Nhân mỉm cười: “Không sao, đến lúc ấy em hỏi giúp anh.”

“Không... không cần. Dù sao tôi mặc kệ, biết cô ấy ở Đại học Z rồi, kì nghỉ đông này tôi nhất định phải tới đó. Dù có phải lật tung cả nửa thành phố lên thì tôi cũng phải tìm được cô ấy!” Triệu Văn Bác vung một quyền đập lên tay lái.

Trở lại căn hộ của Tần Hàm Lạc, Trương Tử Toàn cầm một bộ áo ngủ của mình đưa cho Diệp Dĩ Huyền, để nàng đi tắm, còn mình lại ngồi trên sô pha, mở tivi ra xem.

Đây là lần đầu tiên Diệp Dĩ Huyền ở qua đêm một mình cùng cô, không biết tại sao, cô lại có chút khấn trương, tâm tình không yên cảm điều khiển tivi chuyển kênh không ngừng, mà tivi đang chiếu cái gì cô hoàn toàn không để ý, trong đầu đều là khuôn mặt với lúm đồng tiền như hoa của Diệp Dĩ Huyền.

Thời gian dường như trở nên chậm chạp một cách kì lạ, cô đứng ngồi không yên, chốc chốc lại đi rót nước uống, chốc chốc lại chạy ra ban công, hít mấy lần làn không khí trong trẻo mang theo hương hoa nhàn nhạt buổi đêm. Cuối cùng, ngay lúc cô giờ chân vắt chéo, cầm lấy một quyển sách lên xem thì từ đằng sau bỗng nhiên truyền tới một âm thanh thanh thúy ẩn hiện ý cười: “Xin hỏi, rốt cuộc là chị đang đọc sách hay là đang xem tivi vậy?”

Trương Tử Toàn xấu hổ bỏ quyển sách xuống, nghiêng đầu nhìn lại, không khỏi ngừng hô hấp.

Diệp Dĩ Huyền mặc một chiếc váy ngủ trễ cổ màu đỏ bằng tơ tằm, lộ ra da thịt nõn nà bóng loáng như ngọc, thân hình là lướt động lòng người như ẩn như hiện, mái tóc ướt sũng được vén qua một bên, hơi chút rối bời, nàng đang cầm một chiếc khăn lớn lau tóc, ánh mắt quyến rũ nói không nên lời, thoát nhin xinh đẹp cao quý lại gọi cảm mê người.

Trương Tử Toàn chỉ cảm thấy trái tim như đánh trống, đập dồn dập mạnh mẽ. Cô theo bản năng liếm liếm đôi môi khô khốc, lắp bắp: “Tôi... tôi...”

Trong lòng lại thăm mắng chính mình, thế nào mà vừa thấy người ta liền vậy chứ, cũng đâu phải chưa từng thấy mỹ nữ ăn mặc khéo gọi thế.

Bộ dáng ngây ngốc này của cô quả thực hiếm thấy, Diệp Dĩ Huyền ngồi xuống bên cạnh, buồn cười nói: “Tôi cái gì mà tôi, còn không đi tắm rửa đi?”

Trương Tử Toàn nhìn nhìn nàng, vừa quyến luyến không nỡ, lại vừa có cảm giác thờ phào, vội vàng đáp một tiếng, đứng dậy đi về phía phòng tắm, đi được một nửa lại lật đặt trở lại phòng lấy đồ ngủ.

Mây đúng là đồ não ngắn, đồ não ngắn mà... Trong phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, cô lặp đi lặp lại tự nhủ thầm với mình những lời này. Cô cố ý điều chỉnh nhiệt độ nước thấp xuống, để cho tâm tình kích động của mình bình ổn lại, miễn cho lát nữa lại bối rối.

Ước chừng khoảng nửa giờ, Trương Tử Toàn vẽ mặt bình tĩnh từ phòng tắm đi ra, Diệp Dĩ Huyền cũng đã sấy khô tóc, thấy cô đi tới liền vội xung phong nhận việc sấy tóc giúp cô.

Tóc bị nàng đảo loạn, cảm giác thực thoải mái, mà mùi hương sâu kín truyền đến từ thân thể người bên cạnh càng làm cho lòng người say mê. Trương Tử Toàn nhắm mắt lại, lòng có cảm giác hạnh phúc lạ kì.

Sau một lát, thanh âm máy sấy tóc biến mất, Diệp Dĩ Huyền sờ sờ mái tóc cô, nói: “Được rồi.”

Trương Tử Toàn mở to mắt, lúc này Diệp Dĩ Huyền ngồi bên cạnh cô, thân thể hơi nghiêng, cổ áo thực thấp lộ ra cảnh xuân vô hạn, khiến cô xúc động tưởng sắp trào máu mũi, liền vội vàng quay đầu sang hướng khác, ngay cả chính bản thân đều lấy làm kì quái, từ khi nào mình lại trở nên quân tử như vậy.

“Đừng rồi, em hỏi chị, vừa rồi chị nói dối Văn Bác phải không?” Diệp Dĩ Huyền tựa hồ không chú ý tới sự khác thường của cô, nhẹ nhàng lấy khuỷu tay huých cô.

“Nói dối gì cơ?” Ánh mắt Trương Tử Toàn nhìn tivi.

“Anh ta hỏi chị có phải Giản Hân Bồi đã nói gì đó với chị không, chị đã nói là không.”

Trương Tử Toàn kinh ngạc nhìn nàng: “Vì cái gì em lại cảm thấy là tôi nói dối?”

Diệp Dĩ Huyền đắc ý cười huyên: “Bởi vì trước đó chị không ngừng vẽ vẽ trên tay em, khi anh ta vừa hỏi điều đó, chị liền khựng lại, hiển nhiên là trong lòng có quỷ.”

“Trời ạ, em tinh tế như vậy, còn thông minh đến thế, về sau tôi phải thế nào đây?” Trương Tử Toàn khoa trương nói.

“Vậy chị thừa nhận mình đã nói dối?”

Trương Tử Toàn nhìn vào mắt nàng, gật gật đầu.

Diệp Dĩ Huyền tò mò hỏi: “Giản Hân Bồi đã nói gì?”

“Cậu ta nhờ tôi chuyển lời bảo Hàm Lạc chờ cậu ta, đại loại là vậy.” Trương Tử Toàn nhún mày nói.

“Chị không hề nói cho Hàm Lạc, phải không? Nếu không thì tâm tình chị ấy đã không thấp đến mức này.”

“Vì sao cậu ta không tự mình nói cho Hàm Lạc?” Trương Tử Toàn có chút không kiên nhẫn, nói: “Ngày đó cậu ta đi cũng không báo cho Hàm Lạc đến tiễn, lại báo cho Cố Minh Kiệt, tôi đoán chắc cậu ta ‘ăn sạch’ Hàm Lạc rồi. Cậu ta vốn thích con trai, lại tham lam tiếc nuối Hàm Lạc đối xử tốt với mình. Tôi ghét nhất loại con gái như thế. Em xem đi, người này vừa đi liền không một tin tức, nhưng tôi dám cam đoan, không bao lâu nữa cậu ta sẽ lại xuất hiện trước mặt Hàm Lạc, sẽ khiến Hàm Lạc đau khổ, phải rồi, còn cả Văn Bác nữa.”

“Nhưng mà cô ấy là người mà Hàm Lạc thực lòng yêu.” Diệp Dĩ Huyền nhún mày lại nói: “Quan hệ giữa chị và cô ấy lại không hòa thuận cho lắm, cho nên có thể trong lòng có thành kiến gì đó với cô ấy. Tuy em gặp cô ấy không quá vài lần, nhưng em thực sự thấy cô ấy là kiểu con gái thực khiến người ta thích mà.”

“Phải, tôi thừa nhận quan hệ giữa tôi và cậu ta là thế, thỉnh thoảng ở cùng một chỗ có nói giỡn vài câu cũng ngại mặt mũi Hàm Lạc. Bất quá tôi cũng không có thành kiến gì cả, chuyện ồn ào âm ỷ giữa cậu ta và tên Cố mặt trắng kia mọi người đều biết, tôi lại càng không thích cậu ta.”

Tối trường lâu vậy, lại thường ở cùng một chỗ với nhóm Tàn Hàm Lạc, chuyện của Giản Hân Bồi và Cố Minh Kiệt thì Diệp Dĩ Huyền cũng có nghe nói, nhắc tới đây, nàng cũng không thể nói gì hơn, chỉ nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

“Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện của họ nữa, nói chuyện của chúng mình đi.” Vừa mới nói nhiều vậy, lá gan của Trương Tử Toàn lớn lên không ít, xoay người lại, vòng tay ôm lấy cái eo nhỏ của Diệp Dĩ Huyền.

Diệp Dĩ Huyền ngẩn ra, lập tức đỏ mặt: “Chuyện gì của chúng ta?”

“Em nói xem? Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy rồi, cũng nên tiến thêm một bước chứ nhỉ.” Mặt Trương Tử Toàn ghé sát vào cổ nàng, hít thật sâu hương thơm đặc hữu trên cơ thể nàng.

“Em không biết.” Diệp Dĩ Huyền cười khẽ, bỗng nhiên giãy khỏi tay cô, chân không bỏ chạy. Trương Tử Toàn ngẩn ngơ, vội vàng đuổi theo.

Hai người ôm nhau, vừa hôn môi, vừa đi vào phòng Trương Tử Toàn. Cửa bị Trương Tử Toàn đá văng ra, hai người ôm đối phương ngã lên chiếc giường rộng rãi mềm mại.

Trương Tử Toàn nằm trên người Diệp Dĩ Huyền, hô hấp hơi dồn dập, một cánh tay chống giường, nhìn thật sâu chăm chú vào gương mặt rung động lòng người của Diệp Dĩ Huyền dưới ánh đèn màu tím nhàn nhạt.

Ánh mắt Diệp Dĩ Huyền trở nên mong lung, đưa tay vuốt ve mái tóc cô, ôn nhu hỏi: “Chị... đang nghĩ gì?”

“Tôi là nghĩ muốn vĩnh viễn nhớ kỹ dáng vẻ của em giờ khắc này, thực đẹp...” Trương Tử Toàn cảm thán, một đôi môi mềm mại nghênh đón, ngăn chặn những điều cô muốn nói.

Đây là một nụ hôn nóng bỏng trên miền cơ hồ khiến cho người ta hít thở không thông, mang theo vô hạn khát vọng. Hồi lâu, Trương Tử Toàn buông nàng ra, hô hấp thật sâu, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt Diệp Dĩ Huyền, khiến hai má nàng như nóng cháy. Cô hơi ngừng lại, bắt đầu dịu dàng hôn lên mái tóc, cái trán, đôi mắt nàng... Sau đó, đôi tay cô cũng bắt đầu trở nên không an phận.

“Chờ đã...” Diệp Dĩ Huyền cơ hồ là rên rỉ nói ra những lời này, thanh âm nghe thực gọi cảm quyến rũ, không giống như muốn người ta chờ đợi, mà lại càng giống một loại chào mừng.

“Cái gì?” Thanh âm Trương Tử Toàn bởi vì dục vọng mà trở nên có chút khàn khàn, vừa hôn mái tóc mượt mà cùng vành tai nàng, vừa ôn nhu hỏi.

“Em muốn hỏi chị, hôm nay có phải chị cố ý lấy bộ váy hở hang này cho em mặc không, hơn nữa, lại còn là váy ngủ mùa hè, hử!” Ngữ khí Diệp Dĩ Huyền nghe thực đáng yêu, nàng hơi nghiêng đầu, cắn một cái lên má Trương Tử Toàn như trừng phạt, bất quá tuy gọi là cắn, nhưng cũng rất nhẹ, rất nhẹ...

“Dù sao trong phòng cũng không lạnh, hơn nữa, em cũng không phản đối mà.” Trương Tử Toàn đối mặt nàng, ủy khuất nói.

“Chị nói xem có phải không đã?”

“Trời đất chứng giám!” Trương Tử Toàn đồng ý nói, sau đó cúi đầu, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, kéo mở đai lưng nàng, sau đó nhẹ giọng cười: “Đương nhiên đúng vậy.”

Không đợi Diệp Dĩ Huyền kịp trách cứ, cô liền thuận thực cởi váy ngủ của nàng, tùy tiện vứt qua một bên, sau đó cúi người lại lần nữa áp lên người nàng, hạ thấp giọng khẽ cười nói: “Em đẹp như vậy, mặc nhiều chẳng phải lãng phí đáng người sao.” Diệp Dĩ Huyền đang muốn mắng cô sắc nữ, cô đã cúi đầu chặn lấy môi nàng.

Trong phòng không còn tiếng trò chuyện, chỉ còn truyền lại tiếng thở dốc hỗn hỗn cùng tiếng rên rỉ không ngừng. Một đêm này, nhất định là một đêm tươi đẹp. Hai cô gái thanh xuân xinh đẹp, tình yêu trẻ tuổi giữa hai người, bởi vì linh hồn cùng thể xác hòa hợp làm một mà tỏa sáng ngày càng rực rỡ chói lọi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chương 73

Đã đến giờ nghỉ trưa, trong lớp chỉ còn sót lại ít ỏi vài người, nhìn vô cùng trống trải. Căn phòng im ắng lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng lật sách cùng tiếng ngòi bút soàn soạt chạy trên giấy.

Tần Hàm Lạc uể oải ngồi ở chỗ của mình, ánh mắt hơi đờ đẫn, thừ ra nhìn quyển sách, chiếc bút trên tay phải vô thức di động trên trang vở, ngay cả có người đi đến cạnh bên cũng chẳng phát hiện.

Mãi đến khi tay mình bị ai đó đè lại, cô mới miễn cưỡng nâng mí mắt lên, nhìn người mới tới một chút: “Ồ, Tử Toàn, sao mày lại tới đây?”

Trương Tử Toàn vốn mặt mày hớn hờ, nhìn thấy bộ dáng như thế của cô, không khỏi giận mà không có chỗ xả. Cô nhìn bạn học chung quanh, kiểm chế tính tình, hạ giọng nói: “Đi theo tao!” Nói xong liền kéo Tần Hàm Lạc ra ngoài.

Tần Hàm Lạc cũng không giãy giụa, đứng lên đi theo. Hai người một trước một sau, không bao lâu liền đến sân thượng của tòa nhà.

“Mày muốn làm gì?” Tần Hàm Lạc buông tay cô ra, nhàn nhạt nói.

Lúc này tiết trời đã có chút rét lạnh, trên sân thượng gió lại lớn, Trương Tử Toàn không khỏi rung mình một cái. Cô dựng thẳng cổ áo khoác, rồi mới quay đầu lớn tiếng nói: “Làm gì? Mày nói tao muốn làm gì?! Muốn gọi mày đi ăn cơm, tìm nửa ngày cũng không thấy người, di động lại tắt máy, là sao chứ? Thực bỏ công sức ở lớp nhì, muốn cụp đuôi, ở đại học này quyết chí tự cường? Thế nào mà tao thấy trong vở mày nhìn như về bùa thế hả?”

Tần Hàm Lạc xoay mặt qua một bên, phiền não nói: “Ồi dào, mày cứ lo chuyện yêu đương của mày đi, khỏi cần động chạm tới tao được không? Tại mày không thể để tao yên được à?”

“Tao là đang yêu, nhưng tao không giống mày không có tiền đồ như vậy, vừa yêu là cả thế giới chỉ nhìn thấy duy nhất một người, thất tình một cái là toàn thế giới như chỉ còn lại một mình mày.” Trương Tử Toàn đẩy cô một cái: “Mày muốn tự khép kín tra tấn bản thân đến khi nào hả? Mày nghĩ tao muốn

quần mây chắc? Mây có biết giờ mây nhìn đáng ghét đến mức nào không, sống chung một nhà với mây khó chịu biết bao nhiêu chứ.”

Tần Hàm Lạc lao đảo, cũng đẩy cô một cái: “Nếu ở cùng tao khó chịu, vậy tao dọn ra ngoài là được!”

Trương Tử Toàn đi giày cao gót, bị cô đẩy một cái nghiêng ngã, không tự chủ được lui lại vài bước mới có thể giữ vững thân mình. Cô giận giữ, nhào tới dùng toàn lực đẩy Tần Hàm Lạc lùi lại vài bước: “Mây không cần dọn! Đó là chỗ của mây, tao dọn!”

Hai người ai cũng không cam chịu yếu thế, dần dần nổi giận, người đẩy ta một cái, ta đẩy lại người một cái. Đến cuối cùng, đều mệt đến thở hồng hộc, trán đổ mồ hôi. Trương Tử Toàn chống đỡ không được trước, đặt mông ngồi xuống đất, theo đó Tần Hàm Lạc cũng vô lực ngồi xuống đối diện.

Hai người như hai con gà chọi trừng nhau một hồi lâu, sau đó trước sau quay đầu sang một bên, không khí trầm mặc dị thường.

Hồi lâu, Trương Tử Toàn thở dài thật sâu, nước mắt Tần Hàm Lạc bắt đầu thi nhau ứa ra. Cô cúi đầu, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống quần bò, hơi nghẹn ngào nói: “Trong khoảng thời gian này... tao thường suy nghĩ, có phải bản thân đã sai rồi không, có lẽ... có lẽ cậu ấy thật sự yêu tao, ở trong lòng cậu ấy tao quan trọng hơn so với Cố Minh Kiệt. Tao... tao bận tâm tới chuyện tình cảm trước kia của cậu ấy làm gì, tại sao mọi chuyện đều mong cậu ấy cho tao một lời giải thích, vì cái gì tao không thể toàn tâm hưởng thụ quãng thời gian ở bên nhau, vì cái gì trong lòng thời khắc nào cũng tràn ngập hoài nghi. Tao... tao thật là ngốc.”

Trương Tử Toàn ngồi ở đó, vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nghe cô nói.

“Cậu ấy đi rồi, tao thấy tim mình như trống rỗng. Tử Toàn, mây không hiểu được tình cảm nhiều năm như vậy của bọn tao, không hiểu được tao yêu cậu ấy nhiều đến mức nào. Tao biết hai người không ưa nhau, đây là lỗi của tao. Nếu bạn thân và người tao yêu không thể hòa hợp với nhau được, chỉ có thể nói là tao thất bại. Hai người chỉ thấy khuyết điểm của đối phương. Mây thấy cậu ấy tùy hứng, đầy dục vọng chiếm hữu, tính tình đại tiểu thư, còn có... còn có chuyện về Cố Minh Kiệt. Mà cậu ấy lại chỉ nhìn vào thái độ đa tình, tính tình lẳng lơ, vô trách nhiệm với chuyện tình cảm của mây trước kia. Tao thật sự đáng tiếc, hai người không thấy được rất nhiều ưu điểm của đối phương, không hề đánh giá cao nhau. Vì cái gì mỗi một việc tao làm đều thất bại đến vậy?”

Thanh âm của cô tràn ngập đau thương cùng tự trách, Trương Tử Toàn ngơ ngác nhìn cô, lòng bỗng trào dâng một trận chua xót. Cô há miệng thờ dốt, tựa hồ muốn nói gì đó, Tần Hàm Lạc lại nói tiếp: “Mặc kệ trước kia tình cảm của cậu ấy dành cho tao là gì, có vài phần tình yêu, có vài phần tình bạn, còn có vài phần đồng tình, vài phần cảm kích, thì tao biết lần này, chung quy là cậu ấy thất vọng về tao rồi. Mà tao, cũng không muốn khiến cậu ấy đau lòng, không muốn lại làm cho mình khổ sở nữa. Ở lại thành phố A, chắc hẳn tất cả đều khiến cho cậu ấy khổ sở, ai cũng không liên lạc, hẳn là sẽ thấy thoải mái hơn. Vậy... như thế này, cái gì tao cũng không muốn tranh đấu nữa. Trừ thương tâm cùng thất vọng ra, tao còn có thể trao cho cậu ấy cái gì nữa đây?”

Trương Tử Toàn mấp máy môi vài lần, rốt cục khó khăn đem lời muốn nói nuốt xuống.

Cô thấp giọng nói xong những lời này, liền lắc lắc đầu đứng lên: “Bọn mây không cần lo lắng cho tao, tao chỉ là không muốn nói chuyện, không gọi lên nổi chút hứng thú nào với bất cứ đề tài nào. Rồi sẽ ổn thôi. Tao biết chúng mây đều là bạn tốt, đều quan tâm tới tao, tao... nhất định sẽ dần dần khá hơn mà.”

“Tao... và Huyền Huyền đã chính thức đến với nhau.”

Tần Hàm Lạc khẽ giật mình, sau đó quay đầu, miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười: “Chúc mừng, con ngựa hoang rốt cục cũng bị thuần phục.”

“Vì cái gì khi mây vui vẻ đến quên hết thảy thì tao lại âm thầm không có tinh thần, mà khi con đường tình của tao rộng mở thì mây lại rơi xuống đáy cốc thế. Vì sao chúng ta không thể đồng thời hưởng thụ tình yêu ngọt ngào, cũng có thể nhìn thấy bạn thân nhất tươi cười hạnh phúc?” Trương Tử Toàn cau mày, thấp giọng nói.

Tần Hàm Lạc: “Sẽ có ngày đó mà.”

“Chỉ mong ngày này sớm đến một chút.”

Tần Hàm Lạc vừa đi vừa xua tay nói: “Hôm nay tao lại đánh thắng, ngại quá.”

Trương Tử Toàn ngẩn ra, lập tức không phục nói: “Nếu không phải tao đi giày cao gót thì mây...” Nói còn chưa xong cô đã dừng lại, bởi vì thân ảnh Tần Hàm Lạc đã sớm biến mất ở đầu cầu thang.

Bởi ban ngày náo loạn một hồi, quan hệ giữa Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn dường như khá hơn vài phần, giống như lúc xưa. Buổi chiều tan học, hai người cùng nhau về nơi ở.

“Ăn gì đây? Tao không muốn tới căn tin ăn, ngại đi lắm.” Trương Tử Toàn mở điều hòa, một tay cời áo khoác ra.

Tần Hàm Lạc kỳ quái hỏi: “Mây không cần đi tìm Huyền Huyền sao?”

Trương Tử Toàn chớp chớp mắt, cười nói: “Tao muốn kiên trì chủ nghĩa nửa đường đối với tình yêu.”

Tần Hàm Lạc lắc lắc đầu, rót chén trà đưa cho cô, lại tự rót cho mình. Chiếc di động đặt trên mặt bàn thủy tinh lại vang lên: “Không nhìn thấy nụ cười của em làm sao tôi có thể ngủ được, dáng hình em gần vậy mà tôi lại không ôm đến...”

Cô nhú nhú mày, hô: “Tứ Toàn, nghe giúp tao.”

Chỉ nghe phía sau Trương Tứ Toàn thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó hưng phấn nói: “A ha! Tiểu mỹ nhân, sao em lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho tỷ tỷ đây vậy?”

Tần Hàm Lạc nhin không được ngạc nhiên quay đầu, chỉ nghe Trương Tứ Toàn vừa kêu “A!” một tiếng, sau đó vội vàng chỉ vào cửa, nói với cô: “Có khách quý đến kìa, mau mở cửa đi.”

Tần Hàm Lạc giật mình, đành phải đi ra mở cửa, không khỏi mừng rỡ: “Tiểu Nhân!” Cô liền như thể nhìn thấy một người xa lạ, vừa mở cửa, vừa nhìn em từ trên xuống dưới, nhin không được tán thưởng từ đáy lòng: “Hôm nay trông em đặc biệt xinh đẹp.”

Thì ra hôm nay Mễ Tiểu Nhân phá lệ đi một đôi bốt thấp cổ xinh đẹp màu hồng phấn, phối với chiếc quần ống bó màu đen, trên người cũng là một chiếc áo lông dài màu hồng nhạt, phía ngoài choàng một kiện áo khoác màu trắng, thoạt nhìn trang nhã mà lại thanh xuân bức người.

Mễ Tiểu Nhân hơi cười: “Phải không?” Né tránh ánh mắt tán thưởng của cô, vào cửa bắt đầu đổi giày.

Trương Tứ Toàn huyết sáo, cười nói: “Mỹ nữ đúng là mỹ nữ, sinh ra đã là vậy, mặc cái gì cũng đẹp cả, thực muốn giết người mà.”

“Lời này chị giữ lại để tự khen mình đi, ai chẳng biết chị ở Viện Văn học được đám nam sinh cực hoan nghênh.” Mễ Tiểu Nhân quăng cho cô ánh mắt xem thường.

Tần Hàm Lạc vừa nhường em ngồi xuống, vừa đưa trà của mình cho em, sau đó thuận tay cầm lấy chiếc vòng cổ trước ngực em nhìn kỹ, kỳ quái nói: “Đây là lần trước ông ngoại mua đưa cho em nhĩ, không phải em không thích đeo mấy thứ này sao?”

Mễ Tiểu Nhân đang cầm tách trà, nhún vai vô tội nói: “Ông ngoại nói, nếu con gái muốn điểm trang đẹp đẽ, không cần học cái xấu của chị, ngày ngày ăn mặc xinh đẹp làm gì, ngẫu nhiên thêm chút phụ kiện cho xứng thời, khi đó ông nhìn em cũng thực vui vẻ rồi.”

Trương Tứ Toàn “ha ha” cười, mà Tần Hàm Lạc đã tái cả mặt, hồi lâu mới nói: “Bất quá, ừ, hôm nay nhìn em dường như không bé nhỏ như trước kia, trưởng thành hơn nhiều.”

“Vốn cũng đâu bé nữa!” Mễ Tiểu Nhân trừng mắt liếc cô một cái, cúi đầu uống một ngụm trà, một cổ hương chanh nhàn nhạt lan tràn trong miệng, em nhấp mấy môi, cảm xúc nhất thời trầm xuống.

“Đây cũng là lần đầu tiên em đến nơi này nhĩ, ăn cơm chưa? Muốn ăn gì? Để tôi làm cho em. Và lại, em đi thăm phòng tôi đi.” Tần Hàm Lạc bỗng nhiên có chút hưng phấn.

“Em mới không có hứng đi thăm phòng của chị.” Mễ Tiểu Nhân xót xa trong lòng, buông tách trà xuống, điều chỉnh cảm xúc một chút, sau đó nói: “Có phải em muốn ăn gì thì nơi này hai người đều có không?”

Tần Hàm Lạc cùng Trương Tứ Toàn nhìn nhau, đồng thời nói: “Hình như trong tủ lạnh chẳng có gì cả!”

Trong khoảng thời gian này, hai người một thì đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, gắn bó keo sơn, một thì thất tình, thất hồn lạc phách, trừ ngủ ra, gần như cũng không nguyện ý ở nhà, trong nhà sao còn đồ ăn gì nữa.

“Như vậy đi, chúng ta cùng đi mua.” Lời đề nghị của Tần Hàm Lạc rất nhanh nhận được sự tán đồng của hai người kia.

Siêu thị rất ẩm cúng, làm cho ba người mới từ ngoài vào hết sức thoải mái. Trương Tứ Toàn qua bên kia lấy một chiếc xe đẩy, sau đó mắt đầu nhìn ngó khắp nơi.

“Tứ Toàn, gọi Huyền Huyền đến ăn cơm đi.” Tần Hàm Lạc nói.

Trương Tứ Toàn cũng không quay đầu lại, cầm một túi bánh bích quy nhìn nhìn, mới nói: “Ừ, cái này không cần mày nhắc, tao đã nhắn tin cho người ta rồi.”

Tần Hàm Lạc cười, nghiêng đầu nhìn Mễ Tiểu Nhân, sau đó nắm tay em đi theo Trương Tứ Toàn. Mễ Tiểu Nhân im lặng không lên tiếng, đi theo cô, bỗng nhiên nhìn thấy khu bán hoa quả bên kia, liền nhẹ nhàng giẫy khoi tay cô, chỉ vào bên kia nói: “Chúng ta đi qua đó mua chút hoa quả được không?”

Không phải em không thích Tần Hàm Lạc nắm tay mình, trước kia khi ngủ cùng nhau, hai người thường xuyên nắm, nhưng hôm nay không biết thế nào, em lại cảm thấy Tần Hàm Lạc nắm tay mình như vậy hoàn toàn là xuất phát từ sự trân trọng đối với một cô em gái, cũng giống như người lớn luôn thích nắm tay trẻ con vậy, khiến lòng em không thoải mái vô cùng.

Tần Hàm Lạc lại không chú ý tới chi tiết nhỏ này, vội vàng nói: “Ừ, em thích ăn gì?”

Mễ Tiểu Nhân đi qua bên kia, thấy dâu tây đỏ tươi ướt át, thập phần mê người, liền lấy túi ni lông bắt đầu chọn lựa. Tần Hàm Lạc đứng một bên, nhìn bộ dáng nghiêm túc của em, khoe miệng thể nhưng lộ ra một tia cười hiếm hoi, cũng giúp em chọn.

Hai người mua mấy cân dâu, lại mua một ít nhãn.

“Còn muốn ăn gì nữa?” Trương Từ Toàn đã chạy qua khu khác xem đồ ăn vặt, Tần Hàm Lạc tay cầm hoa quả vừa mua, cười hỏi Mễ Tiểu Nhân.

“Uhm, ngần này chắc đủ rồi, xem Từ Toàn muốn ăn gì.” Mễ Tiểu Nhân vỗ vỗ tay, tiếp tục đi.

Tần Hàm Lạc lại ngừng ở một chỗ, kêu lên: “Tiểu Nhân, chờ đã, mua ít chanh về vắt nước uống, hoặc đắp mặt đi.”

Cô đưa tay cầm một quả chanh, đặt lên mũi ngửi, mùi hương thơm ngát thoang thoang lại khiến cô chợt nhớ đến Giản Hân Bồi, trái tim chợt co thắt lại.

Mễ Tiểu Nhân chậm chậm đi tới, nhìn nhìn cô, sau đó cầm lấy một trái chanh, nhẹ nhàng thưởng thức, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ lạnh lùng trong trẻo thường gặp, chỉ nghe em nhân nhật nói: “Em không thích chanh.”

“Hả?” Tần Hàm Lạc từ trầm tư tỉnh lại, không nghe rõ nhìn em.

“Em nói, em không thích chanh.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em dị ứng với chanh.” Mễ Tiểu Nhân bỏ quả chanh trong tay xuống, sau đó thân nhiên cười: “Nhưng nếu chị thích thì cứ mua về.” Nói xong liền xoay người tiếp tục đi xem hoa quả ở phía trước.

Tần Hàm Lạc sững sờ đứng đó, bạn bè cô có người dị ứng xoài, dị ứng tôm, nhưng dị ứng chanh thì đây vẫn là người duy nhất. Cô ngẫm nghĩ, buông quả chanh xuống, vội vàng đuổi theo.

“Tiểu Nhân!”

Mễ Tiểu Nhân quay đầu nhìn cô: “Sao chị không mua?”

“Bởi vì em dị ứng. Vậy về sau tôi sẽ không bao giờ mua chanh về nhà nữa.” Tần Hàm Lạc cười với em, đôi mắt xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết.

“Ồ.” Mễ Tiểu Nhân thuận miệng lên tiếng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, mà lòng lại vì câu nói này ám áp tràn ngập trong tim. Em không để ý tới Tần Hàm Lạc, xoay người, chậm rãi đi trước, nhưng khóe miệng lại lặng yên vẽ lên một tia cười ngọt ngào. Nụ cười hồn nhiên mê người làm một cậu con trai đi đến từ phía trước nhìn thấy ngẩn ra, bất tri bất giác bước chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 74

Ngày cứ bình lặng trôi qua không nhanh không chậm, đã không còn kích tình, không còn vui sướng, đã không còn chờ đợi cùng hướng tới, mọi bi thương cùng nhung nhớ đều bị cưỡng chế khóa kín sâu trong tim.

Trương Từ Toàn cả ngày cùng Diệp Dĩ Huyền dính lấy nhau, khiến cho người ta có cảm giác thời kì ngọt ngào của hai người sẽ vẫn tiếp tục, hạnh phúc làm cho người ta phải ghen tị thờ dài. Nên trong nhà thường xuyên chỉ còn lại Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân hai người.

Đôi khi Tần Hàm Lạc cảm thấy thực may mắn, ở thời gian này lại có Mễ Tiểu Nhân bên cạnh, khiến trên khuôn mặt cô ít nhiều còn có thể lộ ra tươi cười.

Thành phố A chứa đựng rất nhiều hồi ức của Tần Hàm Lạc cùng Giản Hân Bồi, phố lớn ngõ nhỏ, những nơi trong trường, khắp nơi đều in dấu thời thơ ấu hồn nhiên ngây thơ của hai người, thuở thiếu thời mới nếm trải tư vị sâu tư của mối tình đầu, đau đớn đến thấu xương, là quãng thời gian yêu nhau như phù dung sớm nở tối tàn, hết sức tươi đẹp cùng đau thương.

Có đôi khi đi trong trường, Tần Hàm Lạc như thốt nghe tiếng cười vui vẻ của Giản Hân Bồi, chợt quay đầu, đập vào mắt cô chỉ là khuôn mặt của vài nữ sinh xa lạ. Có đôi khi bước trên đường, cô bất chợt nhớ đến, ở chỗ này, Giản Hân Bồi từng hôn lên mình, sau đó rất nhanh tách ra, trên mặt lộ ra nụ cười tươi ngọt ngào nghịch ngợm. Nụ cười kia, khiến người ta thực muốn ôm chặt nàng vào lòng không muốn buông tay, cứ vậy yêu chiều nàng cả đời... Nghĩ rồi lại nghĩ, Tần Hàm Lạc nhận không được ngồi xôm xuống, giữa dòng người đông đúc, vùi mặt vào lòng bàn tay, bật khóc.

Hồi ức thực đáng sợ, không chỗ nào không có, không nơi nào không xuyên thấu vào. Có đôi khi Tần Hàm Lạc cơ hồ thấy mình sắp gục mất. Thời điểm khó khăn nhất cô thậm chí đã nghĩ tới việc chạy trốn khỏi thành phố A, nhưng ý nghĩ này vừa nảy lên trong đầu lập tức bị cô đè nén xuống. Trừ việc nhớ lại ra, cô còn có cái gì đây?

Cũng bởi nguyên nhân này, một đoạn thời gian sau khi chính mình lẳng lặng ngắm người một mình, Tần Hàm Lạc không ngờ trở nên đặc biệt sợ hãi cô độc, cô cũng càng ngày càng thích ở bên Mễ Tiểu Nhân.

Ở trường, hai người thường cùng nhau tản bộ, tối đến Tần Hàm Lạc cũng sẽ chạy đến Viện của Mễ Tiểu Nhân, cùng em ở phòng tự học, lại đọc sách khác nhau. Lúc ở nhà, cô sẽ khoanh tay tựa vào cửa bếp xem em nấu nướng, hoặc ngồi ở sô pha, mỗi người ôm một cái gối xem tivi hoặc ôm sách xem. Mễ Tiểu Nhân nói không nhiều, gần đây Tần Hàm Lạc lại trở nên trầm mặc, nhưng kỳ quái là, ai cũng không cảm thấy như vậy có gì không tốt, ngược lại giống như đều thực hưởng thụ sự yên lặng này. Ngẫu nhiên Mễ Tiểu Nhân cũng sẽ nghiêng đầu tán gẫu vài câu với Tần Hàm Lạc, tỷ như tình huống bộ phim đang chiếu, hoặc là bình luận tin tức gì đó. Có khi một vài ý tưởng của em phi thường có lý, thường thường sẽ khiến Tần Hàm Lạc cảm thấy kinh ngạc, từ đáy lòng không còn dám coi em như một cô em gái bé bỏng hay một cô nữ sinh năm nhất nữa. Mà Tần Hàm Lạc, lúc xem tivi hoặc đọc sách mà bị một cảnh tượng hoặc đoạn đối thoại nào đó khiến xúc động nhớ lại, nỗi khổ sở như thủy triều trào dâng, cô sẽ quay đầu nhìn sườn mặt của Mễ Tiểu Nhân. Gương mặt trẻ trung xinh đẹp không tỳ vết kia, còn có hương bạc hà nhàn nhạt lạnh lạnh phảng phất trong không khí, thậm chí khóe miệng em còn thấp thoáng nụ cười như có như không, đều như một loại ma lực thần kỳ, có thể khiến lòng cô nhanh chóng an ổn xuống, nỗi bi thương lập tức trầm lắng.

Ngay cả Tần Hàm Lạc nhiều khi cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao lại như vậy? Vì em xinh đẹp? Vì bạc hà có tác dụng an thần? Hay là vì em cười lộ lên nhìn đặc biệt mê người? Cô nhàm chán lại có chút tự giễu nghĩ về vấn đề này, vũ trụ trong lòng, nỗi bi thương cùng thống khổ như muốn cắn nuốt toàn cơ thể cô. Có lẽ, cô chỉ muốn có một người ở cạnh mà thôi, mà từng điểm từng điểm của Mễ Tiểu Nhân lại khiến cảnh đẹp ý vui như vậy, ở cùng với cô bé này, được quan tâm săn sóc, ai còn có thể nhớ tới nỗi bi thương của chính mình đâu? Ai còn nhẫn tâm mà buồn khổ?

Vô luận thế nào, Tần Hàm Lạc càng ngày càng cảm kích Tần Trọng từ đáy lòng, cảm kích ông cưới Mễ Tuyết Tuệ. Cô cảm thấy đại khái đây là việc tốt nhất mà ba đã từng làm, bởi vì ông đưa Tiểu Nhân về nhà, đưa em đến bên cô.

Tuy Mễ Tiểu Nhân thường đến nơi Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn ở, nhưng chưa bao giờ ngủ lại, đến lúc nhất định thì em kiên quyết phải trở về trường.

Lại là một đêm, lúc Diệp Dĩ Huyền và Tần Hàm Lạc tranh nhau dọn chén bát, Trương Tử Toàn chủ động yêu cầu đưa Mễ Tiểu Nhân về trường.

Một đoạn đường rất gần, hai người thong thả bước, ánh đèn đường u ám kéo dài bóng của hai người.

“Lạnh không?”

Mễ Tiểu Nhân đưa tay vén tóc sau tai, hơi lắc đầu.

“Gần đây tâm trạng nó tốt lên nhiều lắm.” Bên môi Trương Tử Toàn mang theo ý cười.

“Vậy sao?” Mễ Tiểu Nhân không cho là đúng nói: “Có lẽ, kia chỉ là bề ngoài mà thôi.”

Trương Tử Toàn ngắt ra, nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào.

“Em không thích thấy chị ấy như thế.” Mễ Tiểu Nhân sâu kín thở dài, em nhớ Tần Hàm Lạc, một Tần Hàm Lạc lần đầu tiên gặp mặt đã khiêu khích em, một Tần Hàm Lạc xấu xa cười trêu chọc em, một Tần Hàm Lạc ôn nhu săn sóc... Thời điểm ấy, nụ cười trên mặt chị ấy như ánh mặt trời mùa xuân ấm áp, sáng lạn, tràn ngập tinh thần phấn chấn.

“Em...”

“Nhìn thấy chị ấy khổ sở, em cũng sẽ khổ sở.” Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng nói.

“Em bắt đầu thích nó từ khi nào?”

“Từ lần đầu tiên chị ấy ôm em”

Trương Tử Toàn kinh ngạc há hốc miệng: “Ồ... ở ký túc xá của em?”

“Phải.”

“Sớm biết thế thì tôi đã giành ôm em đầu tiên, cho dù là cưỡng hành ôm.” Trương Tử Toàn vẻ mặt đau khổ nói.

Mễ Tiểu Nhân nhất thời không nói gì.

“Vì sao?” Biểu tình trên mặt Trương Tử Toàn biến hóa thật sự mau, nháy mắt lại hỏi phục bộ dáng đứng đắn.

Mễ Tiểu Nhân dừng chân, xoay người, nhẹ nhàng dựa vào một gốc đại thụ: “Uhm, bắt đầu từ năm lớp sáu tiểu học em liền thường xuyên nhận được thư tình.”

“Điều này tôi có thể nghĩ đến.” Trương Tử Toàn nhẹ nhàng cười, làm mặt quỷ: “Nếu tôi là bạn học của em, bắt đầu từ nhà trẻ, tôi sẽ viết thư tình cho em, nếu tôi không biết chữ, tôi sẽ vẽ thay thế, trước đây tôi vẽ được lắm.”

“Chị...” Mễ Tiểu Nhân bất đắc dĩ nói: “Chị có còn muốn nghe tôi nói không hả, hôm nay hiếm có dịp bốn tiểu thư nguyện ý mở rộng lòng tâm sự với

chị.”

“Em nói đi nói đi! Tôi không nói lung tung nữa.” Trương Từ Toàn vội vàng tỏ vẻ nghiêm túc.

Mẽ Tiểu Nhân cắn cắn môi, đôi mắt trong suốt hơi nheo lại, tựa hồ lâm vào trầm tư: “Thời điểm đó, quan hệ giữa ba mẹ em thật sự không tốt, chịu ảnh hưởng của gia đình, tính cách em chơi có chút kỳ cục, may mắn là, từ khi đi học tới nay các giáo viên đều đối xử với em tốt lắm, thực yêu quý em, cho nên em học hành đặc biệt cố gắng. Nhiều lúc, em tình nguyện đắm chìm trong thế giới của sách vở cũng không muốn tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài. Từ nhỏ đến lớn, người bạn thân nhất của em chính là Thúy Nhi, đó có quan hệ rất lớn với tính cách tùy tiện của cậu ấy.”

Trương Từ Toàn lẳng lặng nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, còn thật sự lắng nghe, đã hồn nhiên quên mất gió đêm rét lạnh.

“Những người viết thư tình cho em, rồi còn có một vài người ngăn đón em trên đường tan học, có một số thực ưu tú, trong đó...cũng có con gái, tóm lại, có vài người cũng không đáng ghét lắm.”

“Cái này cũng có thể nghĩ được, hơn nữa, tôi tin rằng những cô gái thích em, so với đám nam sinh càng có thể nhận ra lòng tốt cùng vẻ đẹp của em.”

Mẽ Tiểu Nhân nhin không được mỉm cười: “Nhưng em vẫn không quen thân cận người khác, cũng chưa từng có ý nghĩ muốn đón nhận người khác. Nên vẫn từ chối, từ chối...”

“Thế nên ở trong mắt người khác em trở thành cô gái xinh đẹp nhất và cũng lạnh lùng kiêu ngạo nhất trường. Nghe nói em ở Bát Trung có một tên gọi hoa mỹ là ‘Công chúa băng giá’ nhỉ?”

Mẽ Tiểu Nhân ngẩn ra: “Sao chị biết?” Đôi mi thanh tú khẽ nhíu: “Người đặt biệt danh này thực rảnh rồi quá đi!”

“Gần đây tôi mới nghe được, ở ĐH A có không ít sinh viên tốt nghiệp từ Bát Trung mà.” Trương Từ Toàn chớp chớp mắt: “Tôi thấy tên gọi này rất chính xác, như vậy xem ra, Hàm Lạc là cận thủy lâu thai*, may mắn cực kì! Chắc chắn...”

(*có ưu thế về địa lý)

“Chị ấy không theo đuổi em, làm sao có thể nói là cận thủy lâu thai được.” Mẽ Tiểu Nhân thở dài, tiếp tục cất bước.

Trương Từ Toàn vội vàng leo theo sau.

“Nhưng chính bởi cùng sống dưới một mái nhà, cả hai không thể tránh khỏi việc tiếp xúc, ở chung, thế nên hiểu nhau. Chị ấy cũng không đáng ghét, không phải sao? Sẽ không khiến người ta vừa thấy đã bài xích.”

“Ừ.” Trương Từ Toàn cố ý nghĩ nghĩ: “Có đôi khi cũng rất đáng ghét mà.”

“Chị ấy thực thiện lương, ôn nhu, sẵn sàng, cẩn thận.” Mẽ Tiểu Nhân nghĩ đến vô số chuyện khi chung sống cùng Tần Hàm Lạc, nhẹ giọng nói: “Em thực thích nhìn nụ cười của chị ấy, cảm giác như bầu trời đầy mây đều trở nên sáng sủa hơn. Ánh mắt chị ấy nói cho em biết, chị ấy là người có thể tin tưởng được, có thể dựa vào. Lúc chị ấy nắm tay em, em thật sự hy vọng chị ấy có thể dắt mình đi cả đời.”

Nói tới đây, đôi mắt xinh đẹp của em như phủ một tầng sương mù, thoát nhìn mông lung, chỉ nghe thanh âm em mềm nhẹ như nước: “Chị...có thể hiểu được tâm tình của em không? Em vẫn luôn độc lập, cũng thực hưởng thụ cuộc sống một mình, nhưng mà, hiện tại em phát hiện ra, em sợ hãi nhất sự cô độc, chính là...chính bởi một gia đình tan vỡ nên khiến cho em luôn đề phòng cẩn thận đối với chuyện tình cảm, không dễ dàng mở lòng mình với người khác.”

“Nhưng mà, em chưa từng đề phòng chị ấy, mà chị ấy cũng không hề yêu em, bởi vậy...Hiện tại chị ấy đã ở trong lòng em, bất tri bất giác, dễ dàng như vậy...”

“Vì sao đêm nay lại nguyện ý nói với tôi những điều này?” Trương Từ Toàn nhìn thẳng vào mắt em.

“Bởi vì, chị hỏi em, bởi vì, thời cơ đêm nay rất thích hợp, còn có, em coi chị là bạn mình.” Mẽ Tiểu Nhân cúi đầu, im lặng một lát, sau đó nhẹ giọng nói: “Đến ký túc xá rồi, chị trở về đi, cảm ơn đã tiễn em.”

Một đêm xinh đẹp lạnh lẽo như thơ, cô gái yêu kiều trong trẻo lạnh lùng như họa, khẳng khái bộc lộ tình cảm cùng tiếng lòng, thanh âm của em nhu nhược là vậy, sâu nào là thế, trên mặt đượm chút ưu tư mơ hồ, khiến người ta tâm sinh thương tiếc. Trương Từ Toàn cơ hồ xúc động muốn tiến lên ôm em, an ủi em, ngấm nghĩ lại kiềm chế ý niệm này trong đầu.

Cô xuất thần nhìn Mẽ Tiểu Nhân quay lưng, bỗng nhiên nói: “Lần sau đừng để ai trong chúng tôi đi tiễn em.”

Mẽ Tiểu Nhân kinh ngạc quay đầu, khó hiểu nhìn cô.

“Lần sau ngủ lại chỗ bọn chị đi.”

“Khó mà làm được.”

“Vì sao?” Trương Từ Toàn xấu xa nói: “Tôi hy vọng hai người có thể có nhiều thời gian ở bên nhau một chút, thời gian này Hàm Lạc đặc biệt thích ở

cùng em, không phải sao? Huống chi, hai người cũng không phải chưa từng ngủ chung một giường.”

Mẽ Tiểu Nhân đỏ mặt: “Chị nói chuyện luôn. . . Quên đi, em lười nói với chị, em đi đây.”

“Đừng mà, ý tứ của tôi rất trong sáng mà.” Trương Từ Toàn vội vàng nói.

“Nhưng mà hiện tại em không muốn trở nên quá quen thuộc với chị ấy.”

Lần này đến lượt Trương Từ Toàn không hiểu ra sao: “Sao cơ?”

Mẽ Tiểu Nhân quay lại vài bước, đối mặt với cô, trên mặt đã khôi phục lại biểu tình lạnh nhạt tự nhiên: “Chị có biết tay trái nắm tay phải, vì sao không có cảm giác không?”

Trương Từ Toàn sững sốt, ngơ ngác nói: “Vi tay trái và tay phải đều là tay mình, không phải tay người khác.”

Mẽ Tiểu Nhân bật cười: “Bởi vì tay trái cùng tay phải khi vỗ tay sẽ dán lại với nhau, khi cầu nguyện sẽ đan vào một chỗ, mùa đông lạnh còn có thể chà sát sưởi ấm cho nhau. Chúng nó còn thường cùng nhau hành động, ăn cái gì cùng nhau nắm, lúc làm việc cũng cùng làm, viết chữ, đọc sách, mặc quần áo gì đó đều cùng hợp tác, rất quen thuộc, lâu ngày dần không có cảm giác. Uhm, có lẽ lúc chị vài tuổi, tay trái cùng tay phải của chị nắm lấy nhau lại có cảm giác nhỉ.”

Khóe miệng em hơi cong lên, lộ ra một nụ cười nhẹ đáng yêu, sau đó phát phát tay: “Mượn rồi, em phải về ngủ.”

Trương Từ Toàn nhìn bóng dáng thon gầy của em, tay trái lặng lẽ nắm lấy tay phải, nhớ tới câu đùa của em vừa rồi “Có lẽ lúc chị vài tuổi, tay trái cùng tay phải của chị nắm lấy nhau lại có cảm giác nhỉ”, không khỏi âm thầm buồn cười. Cô đang chuẩn bị xoay người rời đi, lại nghe thanh âm ngọt ngào của Mẽ Tiểu Nhân từ xa xa truyền đến: “Đúng rồi, ngày mai em sẽ kể Huyền Huyền nghe. Kể rằng lúc chị đi nhà trẻ đã không đứng đắn, thường xuyên viết thư tình cho con gái, không biết viết mà còn hiểu được dùng cách vẽ thay thế, ngay cả giáo viên cũng khen chị là thiên tài, một đóa hoa hiếm thấy của nhà trẻ.”

Về tươi cười trên mặt Trương Từ Toàn lập tức cứng lại, sau một lúc lâu liền ảo não kêu một tiếng, cười khổ đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 75

Trước kỳ nghỉ đông, thông thường vô cùng bận rộn, mà đến lúc nghỉ đông thì có vô số đợt tụ hội lớn nhỏ.

Sáng ngày nghỉ đầu tiên, Tần Hàm Lạc thẳng giấc đến chín giờ mới tỉnh dậy. Cô không muốn rời giường chút nào, cô không biết mình làm gì tiếp theo. Trước đây cô luôn thích những ngày nghỉ, nhưng bây giờ, đối mặt với kỳ nghỉ đông thật dài này, cô chỉ thấy đầu óc trống rỗng. Sáng sớm Triệu Văn Bác gọi điện cho cô, hẹn đi ăn uống, tối lại đến quán bar chơi, mọi người tụ họp. Không đợi nghe xong, cô từ chối ngay không kịp suy nghĩ. Cô không muốn gặp Triệu Văn Bác, huống chi Từ Toàn và Di Huyền đều về nhà, đi cùng vô nghĩa.

Vẫn là trường học tốt nhất, ít ra còn có vài việc để làm. Hai tay ôm lấy đầu, cô hết sức kiểm chế thôi không nhớ đến những hồi ức về Giản Hân Bồi. Bỗng dưng thấy bức tức trong người, cô nhắm mắt, xoay người ngồi dậy tóm lấy con gấu bông ở đầu giường rồi dùng sức ném vào vách tường. Mà lần này tựa hồ cũng không đủ để phát tiết nỗi buồn bức, cô ủ rũ ngồi trên giường, cắn cắn môi. Đột nhiên cảm giác có chỗ khác thường, theo bản năng cô nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Mẽ Tiểu Nhân cầm tay nắm cửa, về mặt kỳ quái nhìn cô. Tần Hàm Lạc ngăn người, nháy mắt mặt liền đỏ lên, ảm ứng: “Em. . . em không gõ cửa.”

“Vậy sao? Ngại quá, em không nhớ khi chị vào phòng em lại có gõ cửa đấy.” Mẽ Tiểu Nhân nhú nhú đôi mi thanh tú, đi qua, nhặt con gấu bông đáng thương trên mặt đất lên: “A! Em hiểu rồi, mượn giường của em để xả giận đấy mà.”

“Tôi. . .” Tần Hàm Lạc lúc này như thể nhớ ra. Cô và Mẽ Tiểu Nhân đã đổi phòng, nhưng đồ trang trí trong phòng không hề đổi. Đó là đồ của Mẽ Tiểu Nhân.

“Phải dậy nên bức mình sao?” Ngờ ngác Mẽ Tiểu Nhân ản chứa chút trêu chọc.

“Không phải. . . tôi chỉ là. . .” Tần Hàm Lạc quả thực không biết nói gì mới phải, xấu hổ cực kỳ.

Mẽ Tiểu Nhân lắc lắc cánh tay con gấu bông, lại vỗ vỗ đầu của nó, sau đó đặt nó lên bàn, tựa hồ lắm bầm nhẹ giọng nói: “Xin lỗi nha, chị nên để em cách xa cái người ấu trĩ lại xấu tính kia một chút mới phải.”

Tần Hàm Lạc nghe không được rõ ràng lắm, chỉ nhìn chăm chăm bóng dáng em mà ngẩn ngời. Mẽ Tiểu Nhân xoay lại, ung dung dựa lưng vào bàn học, hai tay chống mặt bàn, khuôn mặt tỉnh xảo không tỳ vết nhưng lại hiện lên vẻ tươi cười: “Em vốn vào gọi chị dậy ăn sáng.”

“Ăn... ăn gì?” Tần Hàm Lạc thấy em nói sang chuyện khác, lòng vốn mong vậy, nên ngay cả giải thích cũng bỏ qua, vội vàng hỏi.

“Uhm, em nấu mì, có trứng luộc nữa.”

Tần Hàm Lạc không ngừng gật gật đầu: “Tôi thích ăn mì, dậy ngay đây.”

“Có điều, bây giờ thì còn mì, đợi lát nữa thì không còn nữa.”

“Vì sao?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc hỏi: “Em có mời người khác về nhà ăn sáng à?”

“Vi em sẽ lập tức đi.” Mẽ Tiểu Nhân khẽ giương chiếc cằm tỉnh xảo lên, nhanh chóng thu liễm nụ cười, gương mặt xinh đẹp trở nên lạnh lùng hơn so với bình thường. Em đứng lên, vào lúc Tần Hàm Lạc không hiểu ra sao, mắt nhìn thẳng không chớp bước ra khỏi phòng.

Tần Hàm Lạc nhìn cánh cửa đóng lại, ngẩn ngơ một lúc lâu. Ý thức được Mẽ Tiểu Nhân đại khái là giận, cô ba chân bốn cẳng nhảy xuống giường, bắt đầu mặc quần áo.

Vội vàng đánh răng rửa mặt, sửa soạn ổn thỏa hết thấy, Tần Hàm Lạc lập tức mở cửa phòng Mẽ Tiểu Nhân, không có người, lại tới phòng khách, chỉ thấy em vừa khoác lên người một chiếc áo choàng dài màu trắng, đi về phía cửa, như sắp ra ngoài vậy.

“Em đi đâu thế?” Tần Hàm Lạc có chút kích động, đi vội vài bước, chắn trước mặt em.

“Hẹn đi chơi với người khác.” Mẽ Tiểu Nhân hơi lắc mái tóc dài, ánh mắt lướt qua vai cô, như thể trước mắt không có người vậy.

“Với ai?” Tần Hàm Lạc nhú chặt lại. Chỉ mới một chút, cô liền phản xạ có điều kiện nhớ tới em họ của tên Lí Sâm chơi thân với Cố Minh Kiệt, không khỏi sinh lòng cảnh giác.

“Với ai cũng không phải chuyện của chị.” Mẽ Tiểu Nhân liếc xéo cô: “Tránh ra.”

Tần Hàm Lạc vẫn không nhúc nhích. Cô rút kinh nghiệm từ bài học lần trước, không dám quá cưỡng ép can dự vào việc của Mẽ Tiểu Nhân, lòng lại âm thầm thề thốt phải giữ chân em lại. Đôi mắt cô khẽ đảo: “Tôi còn chưa ăn sáng mà!”

“Không phải chuyện của em.”

“Nhưng tôi đói bụng lắm.” Tần Hàm Lạc vẻ mặt đáng thương nói.

“Không cần em phải nhắc trong nhà có sữa và bánh bao chứ.” Mẽ Tiểu Nhân mắt kiên nhẫn, di động lại vang lên, em hơi giật mình, nhanh chóng nghe. Tần Hàm Lạc khẩn trương nhìn em, tai dựng đứng lên lắng nghe.

“Ừ, phải, chuẩn bị ra khỏi cửa đây... Ừ... biết rồi.” Mẽ Tiểu Nhân xoay người, nhẹ giọng trả lời người bên kia đầu dây, ngữ khí tương phản với vừa rồi cùng Tần Hàm Lạc đối thoại, dịu dàng hơn rất nhiều, khóe môi em hơi cong lên, thoạt nhìn người bên kia đầu dây khiến tâm tình em tốt lên không ít.

Tần Hàm Lạc nhìn em không chớp mắt, càng lúc càng thấy không thoải mái, lại nghe Mẽ Tiểu Nhân nói: “Vốn tớ muốn nhanh tới, nhưng mà...” Nói xong lại liếc mắt nhìn Tần Hàm Lạc, dùng khẩu khí bắt đắc đi nói: “Lại bị một con chó nhỏ lạc mất chủ quần lấy, làm chậm trễ không ít thời gian, yên tâm đi, tớ sẽ đến ngay.”

Không biết đôi phương nói gì, Mẽ Tiểu Nhân lại nói: “Tớ cũng không giàu tình thương đến vậy. Được rồi, lát nữa gặp sau.” Nói xong em lập tức cúp máy, bỏ đi động vào tủ.

“Con chó nhỏ lạc mất chủ?!” Tần Hàm Lạc không thể tin được, cô lấy tay chỉ vào mũi mình: “Em đang nói tôi sao?”

“Tất nhiên không.” Mẽ Tiểu Nhân vô tội nhún nhún vai, sau đó lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá: “Có điều, chị như vậy thực giống, vẻ mặt ngu ngơ bất lực.”

“Em...” Tần Hàm Lạc nghiêng răng nghiêng lợi buông tay, Mẽ Tiểu Nhân nhân cơ hội đi lướt qua người cô, mở cửa.

“Này! Em cứ vậy bỏ tôi một mình ở nhà sao!” Tần Hàm Lạc buồn buồn nhìn em nói.

“Phải, nhưng chị cứ yên tâm...” Mẽ Tiểu Nhân nhanh chóng đổi giày, đi ra ngoài cửa.

“Yên tâm gì?”

Mẽ Tiểu Nhân đứng ngoài cửa, trên mặt lộ ra một nụ cười mê người: “Em sẽ đề nghị với mẹ, bảo bà tìm một bảo mẫu cho chị, cả kỳ nghỉ đông đều ở nhà cùng chị.” Nói xong không đợi cô đáp lời, cánh cửa đã “rầm” một cái đóng lại thật mạnh.

Tần Hàm Lạc vẻ mặt tức tối, đứng đó ngẩn ngời mấy chục giây, sau đó nổi giận dưng dưng đi thẳng về phòng, lấy di động ra gọi cho Triệu Văn Bác: “A

lô! Triệu ngu ngốc, ở đâu thế? Tôi muốn tới đó!”

Buổi chiều, Mễ Tiểu Nhân cùng Chung Thúy Nhi xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào một tiệm KFC.

“Hô! Một chết được, đã sớm muốn tìm chỗ ngồi rồi.” Chung Thúy Nhi cúi đầu, tu một ngụm lớn coca.

“Còn trách gì nữa, người thích đi dạo phố mua sắm như cậu mà cũng còn kêu mệt.” Mễ Tiểu Nhân không chút để ý, đùa nghịch ổng hút ly coca trong tay.

“Thôi xin!” Chung Thúy Nhi giơ tay trước mặt em: “Nhìn đồng hồ đi, xem chúng ta đã đi mấy tiếng rồi, trách cậu ý, trước gọi cậu còn có vẻ miễn cưỡng không muốn đi, hừ, kết quả là tớ đi cùng cậu suốt từ trưa. Thế nào, nhìn xem, cậu còn một bộ bị người ta chọc giận, tớ giúp cậu chọn thứ này thứ nọ, còn phải nhìn sắc mặt cậu nữa.”

Mễ Tiểu Nhân sờ sờ mặt mình: “Bị người ta chọc giận? Có sao?”

Chung Thúy Nhi không nói lời nào, lấy chiếc gương từ trong túi, mở ra đưa cho em.

“Được rồi.” Mễ Tiểu Nhân nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của mình trong gương, mím môi, cười khổ nói: “Tớ thừa nhận hôm nay bị một kẻ biến thái chọc vào.”

“Biến thái? Ài? Cùng trường chúng ta sao?” Chung Thúy Nhi lập tức hứng thú, phản ứng đầu tiên của nàng là tên con trai nào lại muốn làm trò quái đản gì để theo đuổi Mễ Tiểu Nhân, gây phiền phức cho em.

“Ừ, xem như... là cùng trường chúng ta đi.”

“Hắn làm sao vậy? Nói nghe đi!” Chung Thúy Nhi ngẩng khí cấp bách.

Mễ Tiểu Nhân nhớ đến chuyện buổi sáng, đến giờ vẫn còn bực mình. Em nhú nhú mày suy nghĩ, sau đó nói: “Người đó... người đó vì người khác mà tâm tình không tốt, tóm con gấu bông cậu tặng tớ để xả giận, ném nó xuống đất.”

“Cái gì?” Chung Thúy Nhi hiển nhiên nghe không hiểu được: “Chờ đã, vứt con gấu bông của cậu xuống đất, ai thế?”

“Còn có thể là ai chứ! Tần Hàm Lạc cái đồ biến thái kia!”

Trên mặt Chung Thúy Nhi tràn ngập thất vọng: “Thì ra là nói chị gái cậu à, tớ còn nghĩ cậu đang nói đến tên con trai nào chứ. Aish, hôm nay bọn tớ còn đánh cuộc xem cuối cùng cậu sẽ nhận lời người nào theo đuổi cậu cơ.”

“Đánh cuộc? Với ai?”

“Với mấy chị em cùng ký túc đó, tụi này đánh cuộc một bộ đồ trang điểm.”

Chung Thúy Nhi không nhìn ánh mắt giết người của Mễ Tiểu Nhân, bóc một miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng.

“Mấy người nếu nhầm chán không có việc gì làm thì kì nghỉ đông có thể cùng hẹn đến trường học quét dọn ký túc xá nữ sinh đi, việc này còn ý nghĩa hơn.”

“Tớ cũng không có tinh thần tự giác cao vậy.” Chung Thúy Nhi khoát tay, sau đó ủy khuất nói: “Tớ là quan tâm cậu thôi. Cậu nói tớ nhầm chán quá. Cậu lại còn vì một việc nhỏ mà giận đối chị cậu, không phải càng nhầm hơn sao?”

“Đây mà là việc nhỏ?” Mễ Tiểu Nhân tức giận nói.

“Thì vốn là việc nhỏ mà, đâu phải làm mất thứ gì của cậu chứ? Con gấu bông bị ném cũng không hỏng, để chị ý xả giận cũng đâu sao.”

“Đó là quà sinh nhật cậu tặng tớ, cũng là thứ tớ thích, OK?” Mễ Tiểu Nhân nhìn nàng, còn nghiêm túc nói: “Đây không phải là vấn đề hỏng hay không hỏng, mà vấn đề là chị ý có để ý hay không.”

Chung Thúy Nhi khó hiểu hỏi: “Để ý cái gì? Để ý một con gấu bông?”

“Để ý...” Mễ Tiểu Nhân cắn môi, buồn bực nói: “Để ý chủ nhân con gấu bông đó.”

“Ồi dào, tớ thấy chị cậu rất để ý tới cậu mà, cậu cũng đừng so đo mấy việc nhỏ nhặt thế nữa.” Chung Thúy Nhi vừa nói, vừa nhìn ngó đồng tây, bỗng nhiên giữ chặt tay Mễ Tiểu Nhân: “Tiểu Nhân, nhìn quần áo cô gái kia mặt kia, y chang bộ lần trước tớ mua, ai nha, phiền quá đi! Đây là lần thứ hai tớ thấy người khác mặc rồi, không phải nói số lượng có hạn sao, như thế nào mà nhiều vậy.”

Mễ Tiểu Nhân theo ánh mắt nàng nhìn qua, sau đó bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc đầu: “Aish, quên đi...”

Vừa vào quán bar, cô lập tức thấy được mấy chỗ đều có vài bạn học cùng ĐH A, Tần Hàm Lạc vừa đi, vừa mỉm cười chào hỏi vài người, đến khi thấy Triệu Văn Bác cùng Trầm Du đứng chung một chỗ nói chuyện, thoát nhìn rất vui vẻ, cô không khỏi kinh ngạc một phen, quả thực có chút hoài nghi hai mất mình, hai người này quan hệ tốt đẹp như vậy từ khi nào chứ. Tuy nói Trầm Du là bạn học cùng lớp với Giản Hân Bồi, theo lý hẳn Triệu Văn Bác cũng biết, nhưng trước kia hẳn là chưa từng nói qua vài câu mà.

Triệu Văn Bác vừa nhìn thấy cô, liền cúi đầu nói gì đó với Trầm Du, sau đó qua chào đón, cười nói: “Tôi không lừa bà chứ, hôm nay nơi này chính là địa bàn của ĐH A chúng ta, rất náo nhiệt, ở nhà có gì thú vị đâu.”

Tần Hàm Lạc không để ý tới hẳn, từ rất xa cười với Trầm Du, gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Triệu Văn Bác nhìn nhìn bên kia, thấp giọng hỏi: “Bà quen thân với cô ấy sao?”

“Ông và cô ấy quen biết à?” Tần Hàm Lạc hỏi ngược lại.

“Aish, không quen, không có giao tình gì mấy, bà biết tôi không thích loại con gái kiêu ngạo như thế cho lắm mà. Bất quá sau này sẽ quen thân.” Thấy bộ dáng nghi hoặc của Tần Hàm Lạc, hẳn lại hạ giọng nói: “Mấy bữa trước, ba tôi dẫn tôi tham gia một bữa tiệc, trùng hợp là cô ấy cũng ở đó. Trước kia tôi chỉ biết mẹ cô ấy mở một công ty thời trang, lại kinh doanh khách sạn gì đó, trong nhà có chút tiền, sau lại nghe ba tôi nói mới biết được, ba cô ấy là một ông quan lớn ở tỉnh, trong nhà có vài thân thích cũng khó lường lắm. Aish, trách không được cô ấy ở trường học lại ngang ngược vậy, luôn một bộ ta là duy nhất.”

“Thế à? Vậy hai người hiện tại coi như là bạn bè.”

“Tôi cũng không nghĩ tiện lợi vậy, chẳng qua ba tôi sau khi biết tôi cùng trường với cô ấy, liền đặc biệt dẫn dò tôi, về sau bảo tôi thân cận với cô ấy nhiều hơn, mà hơn nữa, mẹ cô ấy có hợp tác làm ăn với cậu tôi ở thành phố B nữa.” Triệu Văn Bác gãi gãi đầu, thần sắc có chút buồn rầu: “Bà biết mà, Bồi Bồi hình như không thích cô ấy cho lắm. Aish, tôi ghét phải như vậy.”

Vừa nhắc tới Giản Hân Bồi, Tần Hàm Lạc lập tức không đi trêu chọc tâm tình của hẳn.

“Phải rồi, Hàm Lạc, tôi đã hỏi qua mấy người bạn tốt vài lần, nghi đồng này tôi muốn tới thành phố Z bên kia thăm Bồi Bồi, rốt cuộc bà có đi cùng tôi không? Chẳng thấy bà chịu nghiêm túc trả lời tôi gì cả.”

Triệu Văn Bác lại bắt đầu nhắc lại vấn đề cũ, Tần Hàm Lạc nhìn không được ôm trán, đây đúng là nguyên nhân gần đây cô không muốn ở chung với Triệu Văn Bác, Giản Hân Bồi vĩnh viễn là chủ đề hẳn muốn nói.

“Tôi... tôi không có thời gian.” Tần Hàm Lạc quay đầu đi, cảm thấy lòng ảm ảm nhói đau, Bồi Bồi chắc cũng không muốn gặp cô.

Triệu Văn Bác đang muốn chỉ trích cô không phải bạn tốt thì một thanh âm ôn nhu truyền vào tai: “Hai người nói chuyện gì mà lâu như vậy?”

Tần Hàm Lạc quay đầu qua, Trầm Du đã tới gần, đưa một ly rượu vào tay cô. Tần Hàm Lạc cười đón lấy: “Cảm ơn.”

Trầm Du bưng ly rượu, thoát nhìn vẫn xinh đẹp gọi cảm như trước, một đầu tóc dài gọn sóng xõa tung như hải tảo, ánh mắt quyến rũ, khoe miệng còn treo một tia cười như có như không.

“Có thể nói gì chứ, đơn giản là tán gẫu vài chuyện trong trường thôi.” Triệu Văn Bác vội cười nói: “Cậu biết Hàm Lạc nhì, tôi và cậu ấy đã là bạn học mười mấy năm rồi.”

Trầm Du nhìn nhìn Tần Hàm Lạc, khoe môi cong lên: “Tôi tự mình rót rượu, bạn không nể mặt sao?”

Tần Hàm Lạc cũng không nói gì, bưng ly rượu một ngụm uống cạn. Triệu Văn Bác kinh ngạc nói: “Lúc ở cùng bọn này, cũng không thấy bà sáng khoái vậy nhì.”

“Tốt lắm.” Trầm Du đoạt lấy chiếc ly rỗng trong tay cô, tính cả của mình nữa, cùng đưa tới tay Triệu Văn Bác, sau đó nắm tay Tần Hàm Lạc, khẽ cười nói: “Đi, chúng ta đi qua bên kia đánh mấy ván bi a đi.”

“Tôi chơi không tốt lắm.”

“Không sao cả.”

Triệu Văn Bác nhìn bóng dáng hai người, lại nhìn mấy chiếc ly trong tay mình: “Đây là tình huống gì chứ? Như thế nào mình lại đột nhiên thành bồi rượu nhì. Bất quá... cô ấy chỉ cần chẳng phải bộ dáng cao cao tại thượng thì thoát nhìn cũng thực đẹp, thực thuận mắt.”

“Giản Hân Bồi rời khỏi ĐH A.” Trầm Du vừa chọn gây đánh, vừa nghiêng đầu nói.

“Ừ.”

“Xin lỗi.”

Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn cô, không biết vì sao cô lại đột nhiên nói vậy.

“Lần trước, tôi không nên nói với bạn những lời đó, tôi cũng không biết vì cái gì lại nói vậy.” Trầm Du nhún nhún vai, tự giễu nói: “Bạn biết không? Giản Hân Bồi chính là loại con gái thoát nhìn có được tất cả, nhưng rõ ràng là, so ra tôi hẳn có nhiều thứ hơn cậu ta.”

Tần Hàm Lạc ôm một cây gậy bi a, không biết nên nói gì mới tốt.

“Hai người đã chia tay?”

“Đúng vậy.”

“Có liên quan gì tới việc đó không?”

Tần Hàm Lạc ngẫm nghĩ: “Không có quan hệ lớn lắm, nguyên nhân thực ra rất phức tạp, đơn giản... chính là xung đột giữa chờ mong và có được thôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Trầm Du chuẩn xác đánh một viên bi rơi vào lỗ, sau đó đứng dậy, vươn tay ra: “Vẫn là bạn bè chứ?”

“Vẫn vậy mà.” Tần Hàm Lạc cười cười, vươn tay nắm lấy tay cô.

Buổi tối trở về, đã hơi say, nhưng ý thức Tần Hàm Lạc vẫn thanh tỉnh, lặng lẽ mở cửa, nỗ lực ổn định thân mình, rón rén đi qua phòng khách, xuyên qua con đường tới phòng ngủ, một mạch tới phòng Mễ Tiểu Nhân.

Mễ Tiểu Nhân đang nửa tựa trên giường, nương theo ánh đèn mà đọc một cuốn tiểu thuyết, cửa đột nhiên bị đẩy ra, tim nhảy dựng lên, cơ hồ suýt kêu ra tiếng.

“Suýt!” Tần Hàm Lạc vội vàng ngăn em lại.

“Chị đã đi đâu? Lúc trước mới về, bác Tần có hỏi đấy.” Mễ Tiểu Nhân kinh hồn chưa định, lại hơi nhú mày: “Chị uống rượu?”

“Một chút.” Tần Hàm Lạc đặt mông ngồi trên giường em, ngốc nghếch cười, ánh mắt lại tỏa sáng kì lạ.

“Vậy còn không mau đi rửa mặt đi.”

“Tôi phải nhận lỗi trước đã, rồi sẽ đi.”

“Nhận lỗi gì?” Mễ Tiểu Nhân biết rõ còn có hỏi.

“Sáng nay tâm tình của tôi, uh, có phần không tốt lắm, nhưng mà, tôi không nên lấy đồ của em để xả giận.” Tần Hàm Lạc sắc mặt ửng đỏ, không biết là vì xấu hổ, hay vẫn là bởi tác dụng của cồn.

“Vậy cũng chẳng sao, đâu có hỏng.” Mễ Tiểu Nhân nhớ tới lời Chung Thúy Nhi, liền nổi giận nói.

“Nhưng mà, đó là đồ của em, là thứ em thích.” Tần Hàm Lạc bình tĩnh nhìn em.

Mễ Tiểu Nhân hơi cúi đầu, ôn nhu nói: “Được rồi, không sao cả, chị đi ngủ đi.”

“Sáng mai, bánh chocolate dâu tây mà em thích ăn.” Tần Hàm Lạc lắc lư đứng lên, tươi cười sáng lạn: “Bữa sáng.”

“Hả?”

“Nhận lỗi mà, nhận lỗi mà chỉ dùng lời nói có vẻ không đủ chân thành, còn có, ngày mai tôi mời em đi xem phim.”

“Hàm Lạc...” Thanh âm Mễ Tiểu Nhân nghe có điểm khác thường, hơn nữa bình thường em luôn kêu “Tần Hàm Lạc Tần Hàm Lạc”, lúc này lại bỏ bớt một chữ, khó tránh khỏi khiến Tần Hàm Lạc có phần kinh ngạc.

“Sao?” Tần Hàm Lạc vịn lấy cánh cửa, cười nói: “Làm sao vậy? Đừng quá cảm động nha.”

Mễ Tiểu Nhân do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Mẹ em nói, ngày mai đi Chu sẽ trở lại thành phố A, đi ấy... đi ấy còn mời cả nhà chúng ta đi ăn.”

Tần Hàm Lạc không khỏi giật mình đứng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chương 76

Câu nói kia của Mễ Tiểu Nhân khiến cho một chút men say còn lại trong đầu Tần Hàm Lạc vì kinh hãi mà bay sặc. Cả đêm nằm trằn trọc trên giường, cô thỉnh thoảng lấy di động ở đầu giường cầm trong tay, sau đó lật xem danh bạ. Kỳ thật hành động như vậy hoàn toàn vô nghĩa, số của người kia cô đã thuộc lâu từ lâu. Mà cô cũng biết, dãy số cô đọc lâu lâu kia đã sớm biến thành con số không.

Nàng trở lại sao? Cô muốn biết, nhưng cô sợ hãi muốn biết.

Cô cố ép mình ngủ nhưng không thể khống chế được suy nghĩ của bản thân. Mãi đến gần bốn giờ sáng cô mới mơ màng ngủ thiếp đi, nhưng chỉ hơn sáu giờ đã tỉnh lại, hơn nữa đầu óc hỗn loạn, khó chịu cực kì. Cô dứt khoát rời giường, vào phòng tắm, đứng dưới vòi sen, thoải mái tắm nước nóng một phen.

Lúc cô vừa lau tóc đi ra thì gặp Mễ Tiểu Nhân tiến vào đánh răng rửa mặt.

“Chào buổi sáng.” Cô khoa trương cười chào hỏi.

Mễ Tiểu Nhân không giấu được nét kinh ngạc trong mắt, ngày nghỉ mà Tần Hàm Lạc dậy sớm như vậy quả thật hiếm gặp.

“Sao thế, chưa thấy qua mỹ nhân tắm sao, làm gì mà kinh ngạc vậy.”

“Đúng thế, hai đôi mắt thâm quầng to như vậy, quả thực rất hiếm thấy.”

Tần Hàm Lạc lập tức im bặt, khẩn trương đến trước gương kiểm tra, quả nhiên mắt thâm quầng trũng sâu, hơn nữa trên gương mặt mình vẫn tự hào lại thoát nhìn tiêu tụy không thôi.

Mễ Tiểu Nhân nhìn cô trong gương, lòng chùng xuống, khẽ thở dài: “Bánh chocolate đầu thì miễn đi, hôm nay mẹ không đi làm, bà phụ trách bữa sáng rồi, chị đợi lát nữa ăn chút gì rồi ngủ tiếp đi.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc lấy bàn chải của mình, cùng em đứng song song đánh răng, lòng hơi chua xót, biết Mễ Tiểu Nhân không đành lòng khi thấy mình như vậy, mới sáng sớm ra đã chạy đi mua bánh ngọt.

Lúc ăn sáng, Tần Hàm Lạc do dự thật lâu, cuối cùng đem ngàn lời muốn nói thành câu hỏi ra miệng: “Di Mễ, chuyện đó... Bồi Bồi cậu ấy trở lại sao?”

Mễ Tuyết Tuệ nhìn cô: “Tiểu Nhân đã nói cho con biết chuyện này rồi hả, Bồi Bồi có vẻ không thì đi không biết, hôm qua bận rộn quá, nói điện thoại với Vân Tổ cũng chỉ vội vàng qua loa.”

“Di ấy là trở về nhân dịp lễ mừng năm mới sao?” Mễ Tiểu Nhân nhẹ giọng hỏi.

Mễ Tuyết Tuệ đáp: “Di ấy hình như nói là đến chào hỏi bạn bè thân thích, sau đó sẽ cùng bác Giản tới thành phố Z đón tết niên.”

Tần Trọng uống hết li sữa đậu nành, hắng giọng nói: “Trưa nay bà ấy mời chúng ta đi ăn ở nhà hàng Ngân Giang, hai đứa chuẩn bị sớm một chút, đừng để gần đến nơi rồi mới cuống lên.”

“Ừ, phải đó. Có điều anh à, chúng ta hỏi một chút xem khi nào họ rời khỏi thành phố A, chọn một ngày mời lại nhà bọn họ.” Mễ Tuyết Tuệ dùng ánh mắt trung cầu hỏi ý Tần Trọng.

“Việc này cứ để em làm chủ đi.” Tần Trọng cười cười, đứng dậy rời khỏi bàn.

Trái tim Tần Hàm Lạc lại dần trầm xuống.

Mười hai giờ, một nhà Tần Trọng đứng giờ tới nhà hàng Ngân Giang, vợ chồng Chu Vân Tổ và Giản Mặc Thanh, cùng một đôi vợ chồng khác trong trường đã sớm chờ ở đó.

Nhà hàng Ngân Giang ở thành phố A cũng được coi là một nhà hàng cao cấp, bên trong bài trí xa hoa, hết sức xa xỉ. Bọn họ đặt một gian phòng, nhưng cực kỳ rộng, dành cho tám người thật sự có vẻ hơi thừa.

“Thật có lỗi thật có lỗi, chúng tôi tới muộn.” Tần Trọng vừa đi vào liền chấp tay tạ lỗi.

“Đâu có, là chúng tôi tới sớm thôi.” Giản Mặc Thanh cười đứng lên nghênh đón.

Mấy người trung niên khách khí hàn huyên vài câu, Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân lại mở miệng lễ phép cùng kêu các cô các bác, mọi người lại ngồi xuống. Căn phòng bật máy sưởi khá ấm áp, mặt Mễ Tiểu Nhân hơi hồng lên, dưới ánh đèn lại càng xinh đẹp. Em cười ảo khoác ra, phục vụ lập tức giúp

em treo áo lên.

Chu Vân Tổ tỉnh té đánh giá em qua một lượt, tán thưởng: “Tiểu Nhân thật sự là mỹ nhân trời sinh mà, Tuyết Tuệ cô thật có phúc, có một đứa con gái tài mạo xuất chúng như vậy.”

“Đâu có.” Mẹ Tuyết Tuệ cười nói: “Hân Bồi nhà cô cũng tốt lắm mà, cô không cần phải hâm mộ người khác.”

Nhắc tới Giản Hân Bồi, thần sắc Tần Hàm Lạc có chút mất tự nhiên. Lúc bước vào gian phòng này, không thấy Giản Hân Bồi, cô vừa thất vọng, lại cũng có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. Bản thân làm sao vậy, vì cái gì đối với mỗi chuyện có liên quan tới Bồi Bồi đều mâu thuẫn như thế?

Ánh mắt Chu Vân Tổ không dấu vết đảo qua mặt Tần Hàm Lạc, cười gượng một tiếng, đang muốn nói thì phu nhân của giáo sư Tiền cũng vội phụ họa nói: “Đúng vậy, nhà hai người có ba cô con gái, đều xinh đẹp lại nhu thuận, có chăm chỉ học hành, nên hâm mộ là tôi mới đúng, chỉ có kỳ vọng vào tương lai thăng con tôi có thể tìm được cho tôi một cô con dâu như Tiểu Nhân vậy.”

Mẽ Tiểu Nhân im lặng không lên tiếng, cúi đầu uống trà làm như không nghe thấy. Lòng Tần Hàm Lạc lại bởi vì câu nói này mà có chút không thoải mái.

Đang lúc nói chuyện, rượu và thức ăn lục tục được bung lên. Ba người đàn ông gọi một bình Maotai, còn mấy bà thì uống rượu vang, Tần Hàm Lạc và Mẹ Tiểu Nhân tự động gọi nước trái cây.

Chu Vân Tổ cách Tần Hàm Lạc và Mẹ Tiểu Nhân khá gần, cầm đũa khắp đồ ăn cho hai người, vẻ mặt cực kỳ thân thiện: “Hàm Lạc cũng sắp tốt nghiệp rồi nhỉ, sau khi tốt nghiệp có tính toán gì không?”

“Học kỳ cuối sẽ đi tới tòa báo thực tập, sau khi tốt nghiệp cụ thể sẽ làm gì thì bây giờ vẫn chưa xác định được ạ.” Tần Hàm Lạc nhẹ giọng đáp.

“Tôi có một người bạn tốt làm ở đài truyền hình, là bộ quản lý tin tức, tôi thật ra muốn Hàm Lạc đi làm phóng viên kia.” Mẹ Tuyết Tuệ cười cười, lại bị Tần Trọng ở bên kia trùng mắt liếc một cái: “Nhưng mà ông Tần ấy, một lòng một dạ muốn Hàm Lạc làm giáo viên, chính cả đời mình làm giáo viên còn chưa đủ, còn muốn kéo con gái đi dạy học luôn nữa.”

Tần Trọng lại nói chuyện với Giản Mặc Thanh, không để ý tới ánh mắt bất mãn của bà.

“Con gái làm giáo viên rất tốt mà.” Tiền phu nhân cười nói: “Anh Tần có vẻ là người bảo thủ nhỉ.”

“Vậy Bồi Bồi thì sao? Sau này con bé sẽ ở lại bên đó công tác nhỉ? Lần này con bé không trở về, khiến Hàm Lạc thực thất vọng đó.” Mẹ Tuyết Tuệ nhìn Tần Hàm Lạc, cười nói.

“Ừ, sẽ ở lại bên đó làm việc.” Chu Vân Tổ bưng li nhấp một ngụm rượu vang, khẽ cười nói: “Thật ra thì tôi hy vọng sau khi Bồi Bồi tốt nghiệp có thể lập tức kết hôn.”

“Keng!” một tiếng, chiếc đũa trong tay Tần Hàm Lạc rơi xuống, va vào bàn vang lên một tiếng thanh thúy. Mẹ Tuyết Tuệ nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, lại quay đầu nói chuyện với Chu Vân Tổ: “Kết hôn? Có phải sớm quá không, chẳng lẽ hiện tại có người thích hợp?”

Tiền phu nhân ngắt lời: “Tốt nghiệp đại học rồi cũng không tính là quá sớm, có điều người trẻ tuổi hiện tại ham chơi, bình thường đều muốn đi làm vài năm mới bằng lòng nói tới chuyện kết hôn.”

Mẽ Tiểu Nhân bắt động thanh sắc nhận một đôi đũa mới từ tay nhân viên phục vụ, sau đó đưa cho Tần Hàm Lạc, mỉm cười nói: “Đũa hơi tron.”

Tần Hàm Lạc cứng ngắc cười với em, lòng chỉ cảm thấy khó chịu vô cùng, đột nhiên một chút cảm giác thèm ăn cũng không có.

Chu Vân Tổ tựa hồ không chú ý tới hành động của hai người, cười nói: “Cậu của con bé gần đây mới giới thiệu cho nó một anh chàng, là con nhà thế gia. Thằng bé kia tôi đã gặp vài lần rồi, làm việc ở tòa án của thành phố Z, tướng mạo không có gì phải bàn, mà Bồi Bồi có vẻ cũng thích người ta...”

Vốn Giản Mặc Thanh đang cùng Tần Trọng nói một chuyện của trường, nghe thấy thế liền kinh ngạc quay đầu ngắt lời bà: “Cái gì? Con gái bảo bối của tôi bị người ta bắt cóc sao? Sao tôi lại không biết?”

“Ai nha, lần này tới thành phố Z đón tất niên là anh có thể gặp cậu ta rồi, nói sao thì việc này con gái như thế nào có thể không biết xấu hổ mà kể với ba mình đây, nếu có nói thì cũng nói với người làm mẹ này chứ.” Chu Vân Tổ oán trách ông một câu: “Anh yên tâm, tới tất niên Hiếu Hàn nhất định sẽ tới nhà chúng ta làm khách thường xuyên.”

Thì ra chàng trai kia tên Hiếu Hàn, vậy nàng và Cố Minh Kiệt... Ngực Tần Hàm Lạc co thắt từng trận đau đớn, ngay cả hô hấp như cũng trở nên khó khăn, cô đột nhiên rất muốn thoát khỏi nơi này, đi ra bên ngoài hít thở không khí trong lành, nhưng mà, cô không dám có hành động thất lễ như vậy, nhất là Tần Trọng còn ở đây.

“Không biết tại sao, nghe nói con gái biết yêu rồi, tôi lại thấy lòng ê ẩm, về sau nếu kết hôn thì chỉ sợ lòng lại càng thêm mất mát. Tôi cũng không hy vọng con bé kết hôn sớm vậy.” Giản Mặc Thanh cảm thán.

Mọi người nở nụ cười, giáo sư Tiền cười nói: “Đây đại khái là tiếng lòng của mọi người cha mà, nếu tôi có một cô con gái đáng yêu vậy, tôi cũng sẽ mong nó ở bên tôi thêm vài năm nữa.”

“Đàn ông mấy người a, đúng là ích kỷ mà, tôi lại thật ra thích nhìn thấy con gái lập gia đình sớm một chút, mà nói thì giao con cho Hiểu Hàn, tôi thấy yên tâm”

“Chúng ta nhìn Bồi Bồi lớn lên, không thể tưởng được nhanh như vậy đã bàn tới chuyện hôn nhân cưới xin rồi, aish! Chúng ta ấy à, thật sự già rồi, mà mặc kệ thế nào, trước phải nói chúc mừng mới phải.” Tiền phu nhân cảm khái nói.

“Đừng nói đến việc này nữa, aish, lão Tần, uống nào, mọi người cạn ly! Nào!” Giản Mặc Thanh gơ chiếc ly lên một chút, rồi uống cạn: “Lần này qua Tết âm lịch mới có thể trở lại thành phố A, nếu rảnh rồi, mọi người cùng đến thành phố Z chơi đi, tôi nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt.”

“Đúng vậy, Tiểu Nhân, Hàm Lạc, Tết âm lịch nhất định phải tới thành phố Z chơi, Bồi Bồi thấy mấy đứa nhất định sẽ rất vui.” Chu Văn Tổ quay đầu ân cần dặn dò.

Mẽ Tiểu Nhân thầm lấy khuỷu tay huých Tần Hàm Lạc, ngọt ngào đáp ứng: “Dạ, lúc ấy chúng cháu nhất định sẽ tới.”

Tần Hàm Lạc vội vàng vực dậy tinh thần, miễn cưỡng gật đầu phụ họa: “Dạ...dạ.”

Bữa cơm này không biết ăn xong thế nào, hạ màn, vài người lớn lại cùng đi chơi mát chược. Tần Hàm Lạc và Mẽ Tiểu Nhân hai người đi thẳng về nhà.

Ngồi vào xe taxi, về tưới vườn ngay trang trên mặt Tần Hàm Lạc lập tức biến mất, vô lực tựa vào lưng ghế.

Dọc đường đi ai cũng không nói gì, tài xế có lẽ không chịu nổi sự im lặng trong không gian nhỏ hẹp này, không biết từ khi nào bật nhạc lên.

“Đi gấp chị ấy đi, để hỏi rõ ràng.” Mẽ Tiểu Nhân đột nhiên mở miệng nói.

“Gặp ai?” Tần Hàm Lạc ánh mắt dờ dẩn nhìn phía trước.

“Chị biết em đang nói tới ai mà.” Đôi mắt Mẽ Tiểu Nhân ánh lên một tia bất mãn.

“Tôi vốn, luôn luôn do dự không biết kỳ nghỉ đông này có nên một mình đi tìm gặp cậu ấy không, nhưng đến hôm nay, em cho rằng việc này còn cần thiết sao?” Tần Hàm Lạc nghiêng đầu nhìn em, tự giễu nói.

Mẽ Tiểu Nhân bình tĩnh nhìn cô: “Những lời này là di Giản nói, không phải chính miệng chị ấy nói ra, không phải sao?”

“Vậy thì có gì khác biệt chứ?!” Tần Hàm Lạc hơi đề cao thanh âm.

Mẽ Tiểu Nhân nhìn cô, trong mắt chứa một chút thương hại cùng cảm thán, nhẹ giọng nói: “Chị chính là nao núng, đang trốn tránh, chị chính là không đủ dũng khí, chính là yếu đuối mà thôi. Chị sợ những lời di Giản nói là sự thật, chị sợ những lời này lần thứ hai được nói ra từ miệng nàng, phải không? Nhưng mà, khi chúng ta yêu một người, không chỉ phải dũng cảm đi yêu, mà còn phải có dũng khí chấp nhận tổn thương nữa. Chị không biết là chị lo lắng cho cảm thụ của mình quá nhiều sao? Chị liều mạng bảo vệ mình, hoàn toàn không muốn theo đuổi, tìm hiểu tận gốc vấn đề một cách rõ ràng...”

Những lời này của em, từng câu từng chữ đánh trúng chỗ yếu của Tần Hàm Lạc: “Đừng nói nữa!” Cô quát to một tiếng, từ chỗ ngồi bật dậy. Mẽ Tiểu Nhân thở dài, ngậm miệng lại.

Hồi lâu, Tần Hàm Lạc mới gục đầu xuống, thấp giọng: “Tôi là đang tự bảo vệ mình sao? Bởi vì tôi luôn tự bảo vệ chính mình, cho nên hôm nay bản thân mới biến thành thế thảm vậy sao? Có lẽ, tôi chỉ là không muốn mình trở nên quá mức đáng thương mà thôi, tôi không biết là còn có cái gì cần hiểu rõ nữa.”

“Vậy chị liền cố gắng khiến mình thoát khỏi đoạn tình cảm này đi, không cần ngày nào cũng một bộ đau khổ hận đời như vậy.” Mẽ Tiểu Nhân lạnh lùng nói.

“Tôi sẽ.” Sau một lúc lâu, Tần Hàm Lạc ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào mắt em, một lúc lâu sau, cô quay đầu đi, nhìn phía ngoài cửa sổ xe, lại nhẹ nhàng lầm bầm: “Tôi sẽ...tôi sẽ chúc phúc cho nàng.”

Cô nhắm mắt lại, không nói nữa. Mẽ Tiểu Nhân tựa vào cửa kính xe, cũng không để ý tới cô, như thể có chút đắm chiêu. Bỗng nhiên một hồi chuông chói tai vang lên, Tần Hàm Lạc cũng không xem là ai gọi tới, ngay cả mắt cũng không nhìn, trực tiếp mở máy áp lên tai: “A lô?”

“Hàm Lạc, tôi đang ở trên đường cao tốc tới thành phố Z, tôi đi thăm Bồi Bồi, bà có gì cần chuyển lời cho nàng không? Ha ha!” Thanh âm Triệu Văn Bác nghe thực hưng phấn.

Tần Hàm Lạc cảm di động, thật lâu không lên tiếng. Triệu Văn Bác ở bên kia chờ lâu lắm, cơ hồ nghĩ điện thoại bị cúp rồi, hần nhìn nhìn màn hình di động xác nhận một chút, lại áp lên tai: “A lô? A lô! Hàm Lạc, có đang nghe không vậy?”

“Ừ.”

“Sao không nói gì thế? Có gì muốn nói tôi chuyển lời cho nàng không?”

Tần Hàm Lạc hít vào một hơi thật sâu, sau đó mở miệng nói: “Không có, gì cũng không...Ông lái xe đi, đừng nói chuyện điện thoại nữa, tôi đó chơi vui vẻ.” Nói xong liền vội vàng cúp máy, nghiêng đầu nhìn Mẽ Tiểu Nhân: “Tiểu Nhân, nghỉ đông tới tôi cùng em đi thăm bà nội em được không?”

“Không được!” Mễ Tiểu Nhân nghiêm mặt, không chút nghĩ ngợi gì từ chối.

“Vì sao?”

“Không vì cái gì cả.”

Tần Hàm Lạc ngơ ngác nhìn em, trên mặt có vẻ bị tổn thương. Mễ Tiểu Nhân nhìn cô một cái, khóe miệng chậm rãi vẽ lên một tia cười ngọt ngào: “Bất quá, em có thể cùng chị tới thăm ông ngoại.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá!” Sắc mặt vốn âm đạm của Tần Hàm Lạc bỗng sáng bừng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 77

Chung quy Triệu Văn Bác không thể nào gặp được Giản Hân Bồi. Hết trăm phương nghìn kế tìm được nhà cậu Giản Hân Bồi nhưng được thông báo là nàng đã đi nghỉ phép với chị họ rồi. Hai ngày sau hắn đành bất mãn trở về thành phố A, lòng lại thăm hạ quyết tâm, chỉ cần về sau rảnh thì hắn nhất định sẽ đến thành phố Z. Hắn nhất định phải gặp được Giản Hân Bồi.

Nốt năm nay, sinh viên khóa Tần Hàm Lạc bắt đầu được trường bố trí cho đi thực tập, cũng có người tự mình tìm công ty, ngay sau đó là viết luận án, sau đó tháng 5 là tiến hành bảo vệ luận văn, rồi tận tụy đương đầu với cảnh ly biệt liên tiếp. Công lớn ĐH A thường xuyên diễn ra cảnh tượng đưa tiễn, mà nhà ăn chung quanh trường cũng thường xuyên chật ních.

Những ngày đó thật sự bận rộn, tâm tình mỗi người đều có chút nặng nề. Con đường sinh viên bốn năm trời đã xong, mọi người đều phải bước vào xã hội. Lòng ai nấy đều thấm đượm nỗi tiếc nuối cảm thương không hiểu vì đâu. Những kỉ niệm tươi đẹp ở ĐH A được phóng đại vô hạn trong lòng từng sinh viên sắp rời đi. Từng gốc cây ngọn cỏ, từng tảng đá ngọn đồi trong trường, thoát nhìn đều khiến người ta lưu luyến, nước Bích Liên hồ vẫn trong suốt mẽ người như ngày nào.

Trong bầu không khí ấy, Tần Hàm Lạc tạm quên đi nỗi đau thất tình. Bữa tiệc chia tay, mọi người trong lớp đều khóc om sòm, đám con trai bùng một thùng rượu vào. Người biết uống hay người không biết uống đều nâng chén cạn ly, uống rượu vào càng khóc thương tâm. Có vài người mượn men rượu thêm can đảm để bày tỏ, có vài người lại mượn cơ hội để xin lỗi những xích mích trong quá khứ, hoặc là thổ lộ hết nỗi lòng. Trương Tử Toàn xem như nằm trong số vài người khóc nhiều nhất, sau lại uống rượu, gặp ai cũng ôm, mặc kệ là nam hay nữ. Mọi người đều ôm nhau khóc rống, ngay cả người xưa nay cùng các nàng nhìn nhau không vừa mắt là Ninh Surong, cô cũng ôm chặt vài cái. Thế nên sau này khi Tần Hàm Lạc nhắc tới buổi liên hoan chia tay ấy, đều trêu chọc nói là đêm đó ai cũng bị cô sàm sỡ qua.

Giữa bạn bè với nhau, dù sao cũng không có thù hận thực sự, mặc kệ trước kia có không ưa nhau đến đâu, sau tối hôm nay cũng không còn quan trọng nữa. Bọn họ nhớ kỷ chính là duyên phận từng làm bạn học bốn năm qua, những tình bạn nồng ấm trân quý. Bốn năm cuộc sống sinh viên sẽ trở thành những hồi ức tươi đẹp nhất trong cuộc đời của họ, bất kỳ tỷ vết nhỏ bé nào, cũng đều trở thành những ký ức tươi đẹp.

Tối hôm đó, Tần Hàm Lạc cùng Trương Tử Toàn được Triệu Văn Bác và Mễ Tiểu Nhân tới đưa về. Trên con đường từ trường về căn hộ của Tần Hàm Lạc, thừa dịp men say, các nàng không ngừng ca hát, gì mà “Bạn bè ơi gặp lại”, rồi còn “Chúc bạn thuận buồm xuôi gió”... khiến người đi đường ngoài đầu lại nhìn. Sau này Triệu Văn Bác kể lại lúc ấy hắn chỉ hận không thể tìm được cái hố để chui vào.

Sáng hôm sau, Mễ Tiểu Nhân nói cho Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn biết, đến lúc nằm lên giường rồi, hai người các nàng vẫn còn hát, thậm chí còn hát cả “Xã hội chủ nghĩa tươi đẹp”, hay “Mặt trời đỏ nhất, Mao chủ tịch thân thiết nhất”.

Tần Hàm Lạc cùng Trương Tử Toàn ôm gối cười to không thôi nhưng ai cũng không chịu thừa nhận tối qua từng điên vậy.

Bốn năm đại học, cứ vậy mà chấm dứt.

Nghỉ hè, ai ai cũng vội vàng tìm việc. Triệu Văn Bác vào công ty địa ốc của gia đình mình. Trương Tử Toàn tìm được một chức vụ thoải mái ở một công ty quảng cáo lớn, thuê một căn phòng ở gần công ty. Thu thập mọi việc xong xuôi, cô lập tức chuẩn bị rời khỏi căn hộ của Tần Hàm Lạc.

Ngày đó chuyển nhà, cô ôm vai Diệp Di Huyền, cười nói: “Hiện tại có vợ, có việc làm, cũng nên có một không gian riêng của hai người, bằng không thì không tiện lắm.” Khi nói còn lộ ra nụ cười xấu xa đặc trưng quen thuộc.

Tần Hàm Lạc thở dài: “Về sau chỗ tao lại trống trải lạnh lẽo rồi.”

“Tìm ai đó đi.” Trương Tử Toàn chớp chớp mắt.

Tần Hàm Lạc mỉm cười.

Cùng lúc đó, Mễ Tuyết Tuệ cùng Tần Trọng vì vấn đề Tần Hàm Lạc đi tìm việc mà bất đồng ý kiến. Mễ Tuyết Tuệ một lòng muốn Tần Hàm Lạc đến đài truyền hình, Tần Trọng lại nói nơi đó hoàn cảnh rất phức tạp, làm giáo viên tốt hơn. Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân đối với đề tài này đều im lặng không nói gì.

“Chị thì sao? Chị muốn gì?” Buổi tối lúc hai người ở chung với nhau, Mễ Tiểu Nhân hỏi cô.

Tần Hàm Lạc còn chưa kịp trả lời, di động bắt đầu reo vang. Cô có chút bất đắc dĩ, gần đây cô nhận hơi nhiều cuộc điện thoại. Nhìn nhìn tên báo hiện lên, cô có chút khác thường: “A lô?”

“Tôi đang ở cửa Nhất Trung, bạn xuống dưới đi.” Là khẩu khí một mực chân thật đáng tin lại có chút như thể mệnh lệnh của Trầm Du.

“Lúc này sao?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc hỏi.

“Đúng, ngay bây giờ.”

Tần Hàm Lạc nhìn Mễ Tiểu Nhân, chần chừ một chút, nói: “Được rồi.” Cúp máy, cô vừa tìm trong tủ quần áo để thay, vừa nói: “À, Tiểu Nhân, tôi đi ra ngoài bây giờ, đợi đến lúc ba và dì Thuốc có hỏi thì em cứ nói là có bạn học hẹn tôi ra ngoài nhé.”

“Là bạn học sao?”

“Đương nhiên là vậy.”

“Xinh đẹp không?” Mễ Tiểu Nhân lấy tay đùa nghịch đồ trang trí trên bàn, như thể vô tình hỏi.

“Ồ, xinh lắm.” Tần Hàm Lạc hơi ngẩn ra, mới ý thức được những lời này Mễ Tiểu Nhân hỏi thật ranh mãnh, chỉ hỏi diện mạo mà không hỏi giới tính.

“Ha ha...” Cô hơi xấu hổ cười cười: “Nhớ giải thích giúp tôi nhé, tôi đi đây.”

Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, Tần Hàm Lạc liền vội vàng đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên ném lại một câu: “Ngoan, trở về tôi sẽ mang đồ ăn về cho em.”

Mễ Tiểu Nhân vươn tay tóm một chiếc gối trên giường ném về phía cô, Tần Hàm Lạc kịp thời đóng cửa lại, chiếc gối liền rơi trên mặt đất.

Ngon đèn trước cổng Nhất Trung tỏa ra ánh sáng như ngọc, sáng ngời như thể ban ngày, Tần Hàm Lạc ngó nghiêng khắp nơi, không thấy bóng dáng Trầm Du đâu, bên tay phải lại bỗng vang lên tiếng còi xe. Cô quay đầu nhìn lại, một chiếc xe thể thao màu đỏ từ từ tiến lại chỗ cô, dừng lại ngay trước mặt. Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, hé ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp.

“Lên xe!” Trầm Du hát đầu chỉ bên cạnh mình.

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, đi qua phía bên kia, mở cửa xe ngồi vào. Trầm Du nổ máy, nhấn ga, phóng về khu trung tâm của thành phố.

Tần Hàm Lạc ngồi trong xe, kinh thần không thôi: “Bạn mua xe từ bao giờ thế? Được quá.”

“Mua hơn một năm rồi, xe của tôi cũng đã thay đến hai cái.”

“Vậy sao chưa từng thấy bạn lái tới trường?”

“Ba tôi nói, ở trường nên khiêm tốn một chút, nên tôi chỉ đi học bằng xe taxi thôi.” Trầm Du nhìn cô cười: “Bạn nghĩ tôi và bạn giống cậu bạn Triệu Văn Bác kia à, cả ngày lái chiếc xe rách nát của mình đi khoe khoang khắp nơi trong trường.”

“Xe của hần đâu rách nát đâu.” Tần Hàm Lạc thấy nàng mĩa mai Triệu Văn Bác vậy, không nhịn được thâm lấy làm buồn cười. Cô nhìn ngoài cửa sổ: “Chúng ta đi đâu thế?”

“Tâm Khiêu Địa Đới.” Bộ dáng Trầm Du lái xe thực chuyên chú.

“Cái gì?” Tần Hàm Lạc lấp bắp kinh ngạc: “Chúng ta tới quán bar?”

“Đúng vậy.”

“Chỉ hai chúng ta?”

“Phải ah.” Trầm Du vẫn là loại khẩu khí miễn cưỡng kia.

“Chỉ hai chúng ta đi thôi?” Thần sắc Tần Hàm Lạc có chút mất tự nhiên.

“Đi uống rượu ah, đi khiêu vũ ah, đi hát ah, đi tới chơi chỗ khiến tin đập vội ah.” Trầm Du hơi quay đầu nhìn cô, cười thực quyến rũ.

“.....”

“Sao hả? Tôi thất tình, gọi bạn tới bồi tôi mà bạn cũng không chịu sao?” Khẩu khí Trầm Du yếu đuối mà ủy khuất.

“Cái gì? Cậu thất tình?” Về mặt Tần Hàm Lạc không thể tin được.

“Tôi thất tình thì có gì lạ chứ, tôi cũng là người đó được không? Hơn nữa tuy tôi xinh đẹp vậy, đáng người lại mê người gọi cảm thê, nhưng tôi cũng sẽ đụng phải một số ít người có mắt không trông, không nhìn được hàng tốt ah.” Trầm Du sâu kín nói.

Tần Hàm Lạc bật thốt: “Là con trai hay con gái?”

“Đương nhiên là...con trai rồi.” Trầm Du cố ý kéo dài giọng.

Tần Hàm Lạc khẽ giật mình, khi còn ở trường, tuy ngẫu nhiên cô cũng nghe người khác nói Trầm Du yêu chàng trai nào đó, nhưng cô vẫn nghĩ đó chỉ là ngụy trang, Trầm Du khiến cô có cảm giác là nàng thích con gái.

“Được rồi, hần bỏ rơi bạn, là tổn thất của hần, bạn đừng khổ sở nữa.” Sau một lúc lâu cô mới thốt ra được một câu an ủi như vậy.

Tiếng cười của Trầm Du thanh thúy dễ nghe như tiếng chuông bạc: “Ngốc, là tôi bỏ hần.”

“Thế mà cũng gọi là thất tình?” Tần Hàm Lạc cảm giác như mình bị đùa giỡn.

“Đây đương nhiên cũng gọi là thất tình. Thất tình mà, tên gọi cũng như ý nghĩa là mất đi người yêu, tuy là tôi bỏ hần, nhưng tôi cũng coi như mất đi hần mà.”

Nói cái gì vậy chứ? Tần Hàm Lạc dờ khóc dờ cười. Đang lúc nói chuyện, hai người đã tới đích, Trầm Du đỗ xe, kéo tay cô đi vào quán bar tên “Tâm Khiêu Địa Đới.”

“Đừng căng mặt ra thế, dù sao tôi cũng thất tình, bạn cũng thất tình, mọi người tạm thời gạt bỏ những phiền não trong cuộc sống qua một bên trong vài tiếng, thả lỏng một chút, hoặc là nói phóng túng một chút, OK?”

“Tôi còn có thể nói gì đây.” Tần Hàm Lạc bị nàng kéo, ngoan ngoãn đi theo sau.

Trầm Du dường như là khách quen của nơi này, đi vào còn có người đi theo nịnh nọt chào đón: “Trầm tiểu thư, cô đã đến rồi ah, mời đi bên này.”

Càng đi vào, càng cảm thấy ngọn đèn mờ ảo, không khí náo loạn, tiếng nhạc ầm ầm bức người. Hai nàng đi xuyên qua đám người nhảy nhót cuồng nhiệt, đi vào ngồi xuống một băng ghế dài từ trên cao nhìn xuống, trên mặt bàn đã bày sẵn mấy khay đựng đầy trái cây cùng các loại đồ ăn vặt.

“Trầm tiểu thư, rượu vẫn là loại mấy lần trước cô hay gọi.” Bồi bàn vừa nói, vừa rót đầy ly thủy tinh.

Trầm Du gật gật đầu, bồi bàn liền cười rồi đi.

Tần Hàm Lạc tựa vào lan can gần đó, lớn tiếng nói: “Vì sao lại muốn tới nơi này? Ôn ào quá, chúng ta có thể tới quán bar nào lạnh mạnh hơn mà, chỗ nhà Văn Bác cũng không tệ lắm.”

“Không phải tôi đã nói rồi sao, muốn lãng mạn thì tới đó, muốn buông thả thì ở nơi này, muốn chơi trò tình ái thì tới đó, muốn chơi trò khiến tin đập thì tới đây.”

“Bạn...” Tần Hàm Lạc không biết nói với nàng thế nào, bắt quả không biết vì sao, những lời này được nói ra từ miệng Trầm Du cô lại không thấy phản cảm. Cô không thể không thừa nhận, tuy Trầm Du nói chuyện lớn mật trực tiếp, có đôi khi còn mang theo chút ngả ngón cùng lưu manh, nhưng quả thật là một cô gái rất có sức hút.

Trầm Du làm một thủ thế im lặng, nói: “Không được thuyết giáo.” Nàng ngồi sát lại, ghé bên tai Tần Hàm Lạc, ha ha cười nói: “Tôi biết, mấy người khoa trương các cậu đều có phần giả bộ thanh cao, có chút ngụy quân tử, lại thích khẩu thị tâm phi chơi trò khôn khéo, cộng thêm giả bộ ngây thơ cùng buồn bã u sầu! Bắt quả tôi nay, thu hồi lại toàn bộ tật xấu đây cho tôi! Chúng ta đêm nay thành phái hào phóng đi, mặc kệ nó cái gì mà uyên chuyên hàm súc phái!”

Tần Hàm Lạc còn không kịp nói chuyện, một li rượu đã đưa tới bên môi, cô đành cau mày uống cạn.

“Tôi nay cậu có phần không bình thường.” Cô lẩm bẩm nói.

“Giản Hân Bồi ở trước mặt cậu có điên như vậy không?” Trầm Du rì rầm, cơ hồ là nằm gục trên người cô nói những lời này.

Cái tên này khiến cho bàn tay đang bung ly rượu của Tần Hàm Lạc khựng lại giữa không trung, bên tai là tiếng nhạc ầm ỹ, trước mắt là ánh đèn mờ ảo

mê ly, còn có cô gái xinh đẹp như hoa. Trong thoáng chốc, cô không muốn lại có ý kiểm chế mình nữa, mọi cảm xúc như con ngựa đứt cương, mọi nỗi bi thương cùng áp lực giấu kín trong lòng như thể sóng triều mãnh liệt dâng tràn.

“Nào, tôi cùng bạn uống.”

“Ừ, tôi thích bạn như vậy.” Trầm Du nâng ly chạm cốc với cô: “Đi ra ngoài chơi phải thả lỏng một chút, phải không?”

Hai người uống một ly lại một ly, trong tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, đầu óc Tần Hàm Lạc ngày càng nặng nề, từng đoạn hồ ức ở bên Giản Hân Bồi hiện lên trong đầu, cô ôm mặt, nước mắt ức chế không được mà mãnh liệt trào ra. Một khắc này, cô bỗng nhiên nhớ tới tiểu thuyết “Bi thương ngược dòng thành sông” của Quách Kính Minh, đề miêu tả tâm tình cô lúc này là chính xác cỡ nào.

“Đi, cùng khiêu vũ với tôi.” Trầm Du kéo cô, đi xuống phía dưới.

“Tôi muốn làm cho ngày hôm qua chân chính ở lại ngày hôm qua, không để nó ảnh hưởng tới tôi hôm nay hay ngày mai nữa!”

Tần Hàm Lạc nghiêng ngả lao đảo đứng lên, cùng nàng hòa vào đám người.

Ánh đèn sàn nhảy chớp lóe, Trầm Du mặc một chiếc váy dài kêu gọi màu đen, lộ ra bả vai trắng nõn mịn màng, bộ ngực sữa mượt mà no đủ như ẩn hiện, dưới ánh đèn thoát nhìn thiên kiều bá mị.

Nàng buông tay Tần Hàm Lạc ra, hai tay ôm lấy đầu mình, theo tiếng nhạc sôi động mà nhẹ nhàng đong đưa thân thể, khuôn mặt nàng dưới ánh đèn thoát nhìn càng hiện lộ vẻ kiều diễm quyến rũ. Ánh mắt nàng nhìn Tần Hàm Lạc, tràn ngập khiêu khích cùng ám chỉ, những ngón tay mảnh khảnh trắng nõn thon dài nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt tinh xảo của chính mình, cần cổ thon dài nhẵn nhụi, sau đó theo bộ ngực lướt xuống hai sườn, đi tới vòng eo nhỏ nhắn cùng đùi của mình.

Nàng như thể yếu tính của màn đêm, phong tình vạn chủng, nhất cử nhất động tràn ngập mê hoặc, làm cho người ta lạc lối. Tần Hàm Lạc nhận không được tiếp cận nàng gần hơn, nàng vừa lắc lư thân thể, vừa kéo hai tay Tần Hàm Lạc qua, vòng lên thắt lưng mảnh khảnh của mình.

“Tôi có đẹp không?” Nàng nỉ non thăm thẳm thì bên tai cô.

Tần Hàm Lạc không nói lời nào, hô hấp lại có vẻ dồn dập lên, suy nghĩ dưới tác dụng của cồn cũng càng ngày càng hỗn loạn. Hai người vừa lắc lư theo tiếng nhạc, vừa nhìn đối phương, chậm rãi, bốn phía môi dính lại cùng nhau.

Lúc đi ra khỏi quán bar đã là rất khuya, cước bộ hai người đều có chút lảo đảo, tay lại vẫn gắt gao nắm chặt.

“Bạn như vậy, có thể lái xe được sao?” Tần Hàm Lạc há miệng hít thở bầu không khí trong trẻo bên ngoài.

“Tôi lại không say đến vậy.” Trầm Du nhẹ nhàng cười, sau đó chỉ vào một tòa nhà cao tầng đèn đuốc huy hoàng ở phía đối diện: “Mà nói sao thì chúng ta cũng không cần lái xe, trực tiếp đi vào đó là được rồi.”

“Minh Hoa?” Tần Hàm Lạc há miệng thờ dốc, muốn nói lại thôi.

“Đó là khách sạn nhà tôi.” Trầm Du nói những lời này dường như là muốn khiến cô an lòng vậy.

Hai người băng qua đường cái, vào khách sạn Minh Hoa. Đứng trong thang máy, Tần Hàm Lạc bỗng trở nên trầm mặc, cô hiểu được kế tiếp có khả năng phát sinh chuyện gì, mà nay đã muộn thế này, trong thân thể cô, những tế bào không an phận trong huyết dịch như sôi trào lợi hại. Cô không rõ Trầm Du làm sao vậy, ngày đó còn nói là bạn bè, mà cô cũng không hiểu nổi bản thân làm sao. Nghĩ tới bộ dáng xinh đẹp quyến rũ của Trầm Du trên sàn nhảy, lòng cô tràn ngập dục vọng chiếm hữu nàng, nhưng một tia lý trí còn sót lại lại nói cho cô, như vậy là sai lầm, cô sẽ hối hận.

Không kịp suy nghĩ nhiều, các nàng đã được đưa lên phòng tổng thống ở tầng cao nhất. Tiến vào phòng, Trầm Du dùng chân đá mở cửa, lập tức ôm lấy cô. Hai người hôn thật sâu. Bàn tay Trầm Du theo sau lưng luồn vào dưới chiếc áo phông màu trắng mà vuốt ve da thịt cô, mà tay cô cũng không an phận chuyển động trên ngực Trầm Du. Hai người một đường hôn môi dây dưa, đi tới phòng ngủ, cùng nhau ngã xuống chiếc giường rộng thênh thang mềm mại kia. Dục vọng kêu gào, lý trí sắp sửa trầm luân...

“Chờ đã...” Tần Hàm Lạc đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt hồng như bốc lửa. Cô thờ dờ dập: “Trầm Du, chờ đã.”

“Chờ cái gì?” Trầm Du ôm lấy cổ cô, thanh âm gọi cảm mà tiêu hồn: “À! Đúng là nên chờ đã, chúng ta ít nhất hẳn là nên tắm rửa trước.” Nói xong, nhẹ nhàng đẩy Tần Hàm Lạc ra: “Bạn đi qua tắm ở phòng ngủ dành cho khách bên kia đi.”

“Chúng ta...”

“Chúng ta cái gì? Tôi cũng đi cùng sao?”

“Không phải...” Mặt Tần Hàm Lạc càng nóng lên, kinh hoàng nhảy xuống giường: “Đề tôi đi.”

Tắm rửa xong, thay áo tắm, Tần Hàm Lạc chầm chậm đi vào căn phòng ngủ với tông màu đỏ là chủ đạo. Trầm Du đã thay vào một chiếc váy ngủ hai dây màu trắng bằng tơ tằm gọi cảm, tay nâng ly rượu, nửa tựa lên giường, ánh mắt mông lung mê ly, phảng phất như thể mang theo một tia thương cảm, không biết nghĩ gì.

Vừa thấy cô tiến vào, mặt nàng lập tức lộ ra vẻ tươi cười: “Tắm rửa xong rồi chứ, đến đây, tôi rót cho bạn một ly rượu vang.”

Tần Hàm Lạc hít vào một hơi thật sâu, trèo lên giường, nửa quỳ xuống bên người nàng, nghiêm túc nói: “Trầm Du, chúng ta nói chuyện từ từ đi.”

Trầm Du đặt ly rượu lên đầu giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô: “Khuôn mặt này của bạn thực sự mê người, ánh mắt đặc biệt xinh đẹp, nhìn rất non nớt, thực khiến người ta động lòng.”

“Trầm Du, đừng quyến rũ tôi, được không? Bạn còn như vậy tôi thực...”

“Thực cái gì?” Trầm Du đưa tay kéo, Tần Hàm Lạc bất ngờ không kịp phòng bị liền ngã xuống giường. Trầm Du xoay người một cái, ngồi lên người cô, một đầu tóc đen thui gọn sóng liền phân tán trên mặt, trước ngực cô. Trầm Du nhấc tay vuốt vuốt mái tóc, ngữ khí lại nhất mực ngọt ngào: “Tôi không muốn nghe cậu nói gì cả, tôi chỉ muốn đêm này cậu cùng tôi phóng túng.” Nói xong liền kề sát mặt cô, hơi thở như lan.

Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, trong lòng giống như có ngọn lửa cuồng loạn bùng lên, rốt cuộc không kiềm được mình, đang muốn ôm lấy lưng nàng, đi động đặt ở đầu giường vang lên dồn dập. Cô giật mình, là đi động của cô, theo bản năng liền vươn tay ra lấy.

“Đừng tiếp.” Trầm Du nhẹ giọng ra lệnh.

“Chắc chắn là người nhà gọi tôi.” Tần Hàm Lạc giãy giụa chớp lấy đi động, ngón cái trực tiếp bật mở nắp, Trầm Du lập tức dè lại tay cô, ôn nhu nói: “Đừng nghe...”

Nàng nhẹ nhàng hôn lên cằm Tần Hàm Lạc, môi miết lên môi cô, thì thầm: “Hàm Lạc, hiện tại, đừng nghĩ gì hết, đừng làm gì cả, tôi muốn bạn...” Nàng tạm dừng một chút, ôn nhu nói: “Muốn tôi! Ngày mai chúng ta có thể quên đi đêm nay!”

Nàng hai tay kéo dây lưng áo choàng tắm của Tần Hàm Lạc, Tần Hàm Lạc lại không biết thế nào mà sắc mặt bỗng nhiên bắt đầu trắng bệch. Cô hoảng sợ mở to hai mắt, một tay tóm lấy tay Trầm Du, một tay gờ đi động của mình lên trước mặt, vội vàng tra phần ghi chép cuộc gọi đến trong máy, phía trên hiện lên cuộc hội thoại mới nhất, tên “Tiểu Nhân”, thời gian trò chuyện “00:00:35”. Trời ạ, đi động của cô là loại gấp hắt lên là tự động nghe máy.

Xong rồi, xong rồi... Tần Hàm Lạc chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, dục vọng vừa bốc lên đầu nhanh chóng dập tắt. 35 giây, tròn 35 giây, trời ạ! Cô nắm đi động, chống hai tay muốn ngồi dậy.

“Bạn làm sao vậy?” Đòi mòi Trầm Du nhíu lại.

“Em gái tôi... vừa rồi em gái tôi nghe được những lời bạn nói.” Tần Hàm Lạc trong lòng bối rối, nói năng cơ hồ có phần lắp bắp không rõ.

Trầm Du sửng sốt: “Em gái bạn có biết bạn thích con gái không?”

“Có!”

“Vậy thì có sao đâu, cũng không phải ba hay mẹ kế kia của bạn gọi tôi.”

“Bạn không hiểu đâu, tôi không thể để con bé nghĩ rằng tôi là người như vậy.” Tần Hàm Lạc vẻ mặt sốt ruột, cô phiền não nói: “Tôi... tôi cũng không thể làm như vậy với cậu, thật sự không thể. Trầm Du, bạn rất tốt, thực sự mê người. Tôi đánh giá cao bạn, cũng thích bạn, nhưng chúng ta không thể như vậy.”

“Bạn đã nói, chúng ta là bạn bè mà. Tôi... tôi muốn về nhà.” Cô chột dạ hạ thấp giọng, lại bồi thêm một câu.

Trầm Du cúi đầu, mái tóc thật dài rủ xuống, che khuất dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của nàng. Tần Hàm Lạc đang muốn đẩy nàng ra, bỗng nhiên từng giọt từng giọt nước mắt ướt đẫm da thịt trần trụi của cô, trước ngực cô cảm giác một phiên ẩm ướt.

“Bạn làm sao vậy? Bạn... bạn khóc?” Tần Hàm Lạc ngạc nhiên hỏi.

Nước mắt Trầm Du từng giọt từng giọt rơi xuống, đọng lại trên xương quai xanh cùng nơi ngực cô.

“Bạn làm sao vậy?” Tần Hàm Lạc không nỡ, thanh âm đã mềm nhẹ xuống.

“Không có gì... chỉ là, tôi cảm thấy như thể có được hết thảy, nhưng tốt nghiệp rồi, tình cảm của tôi không bao giờ có thể do bản thân tôi làm chủ nữa.” Trầm Du hơi ngẩng đầu, thật dài thở một hơi. Nàng nhìn Tần Hàm Lạc, cố gắng muốn cười một cái, nhưng lại càng nhiều nước mắt rơi rơi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 78

Trầm Du xoay người nằm xuống, cầm khăn giấy Tần Hàm Lạc đưa, lau nước mắt, cắn môi nói: “Thời trung học, tôi từng thích một cô gái.”

“Ừ?”

“Bề ngoài cô ấy hơi giống bạn, trắng nõn nà, làn da đẹp lắm, đôi mắt cũng thực lớn thực sáng.” Trầm Du hơi chun mũi: “Tính cách cũng không khác nhiều, có phần ngại ngùng thẹn thùng, giống như... giống như một chú cún ngoan ngoan.”

“Sao lại so sánh tôi với con cún chứ.” Tần Hàm Lạc bắt nắn nói.

“Ngày đó khi bạn ở bên cạnh Giản Hân Bồi, ngày ngày chạy quanh nàg, khiến cho người ta có loại cảm giác này mà, thực ngoan, thực nghe lời, thực biết săn sóc.”

“Sau đó thế nào?” Tần Hàm Lạc vội vàng lảng sang chuyện khác.

“Không thể nào cả. Cô ấy là bạn cùng bàn của tôi, có rất nhiều cơ hội tiếp xúc, cô ấy đối xử với tôi tốt lắm, tốt vượt mức bạn thân bình thường. Từ nhỏ đến lớn, tôi không phải người được phái nữ ưa thích, ai nấy đều cảm thấy tôi kiêu ngạo, mà trên thực tế người có thể khiến tôi muốn kết giao quả thật không nhiều, cô ấy coi như là ngoại lệ. Trên người cô ấy không có sự hư vinh cùng lòng dạ hẹp hòi mà phần lớn con gái thường có, cũng không thích tò mò hay buôn chuyện thị phi này nọ về người khác, đối xử với tôi đặc biệt săn sóc cùng thuận theo. Rồi một ngày, cô ấy đỏ mặt, áp ứng thổ lộ với tôi. Sau lần đó, tôi không đoái hoài gì đến người ta nữa. Sau đây, cô ấy chuyển trường.”

Tần Hàm Lạc trầm mặc, cô suy nghĩ, không biết nếu cô thổ lộ với Giản Hân Bồi từ rất sớm thì có phải kết quả cũng như vậy không, nhưng kết quả hiện tại cũng không tốt hơn là bao.

“Từ nhỏ tôi đã được gia đình quản giáo nghiêm khắc, hơn nữa lúc trung học, đó là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với chuyện như vậy, có chút kinh hoàng thất thố, nhưng không sợ hãi, chỉ là phản ứng đầu tiên chính là vậy, chuyện đó là không thể, tôi quyết đoán né tránh cô ấy. Không đến một tuần, cô ấy rời đi, cô ấy là một người có lòng tự tôn rất lớn.” Trầm Du lấy ly rượu, nhấp một ngụm, thần sắc trở nên âm đạm: “Cô ấy đối xử với tôi tốt như vậy, tôi lại làm tổn thương người ta. Sau khi cô ấy rời đi, tôi mới nhận ra, tôi nhớ cô ấy. Thời gian qua càng lâu, tôi càng nhớ cô ấy nhiều hơn, cũng càng thêm hối hận. Tôi nghĩ cô ấy hẳn là người đầu tiên làm trái tim tôi rung động. Chuyện này có lẽ là sự hối tiếc lớn nhất trong suốt cuộc đời tôi mỗi khi nghĩ đến.”

Nàng quay đầu đi, nhìn Tần Hàm Lạc: “Lên đại học, tôi đã suy nghĩ rõ ràng, tôi có thể chấp nhận cô ấy, có thể chấp nhận loại tình cảm này, cũng không có gì to tát cả. Mặc dù xu hướng có hơi ‘cong’ một chút, nhưng chung quy tôi coi như là một người ‘thẳng’, tương đối tự do hơn rất nhiều. Tôi đã yêu đương vài lần rồi, chưa gọi là yêu, chỉ ở mức thích, nên đều là qua loa xong việc mà thôi.”

Tần Hàm Lạc gật gật đầu: “Tôi cũng loáng thoáng nghe vậy.”

“Bất quá, có chuyện khẳng định bạn không biết, mấy bữa trước tôi thật sự yêu một chàng trai.” Trầm Du đưa tay gác sau đầu, thở dài, nước mắt từ từ chảy xuống: “Có điều, hiện tại tôi lại không thể không chia tay với anh ấy.”

“Nếu yêu, vì sao phải chia tay?”

“Vì gia thế của tôi quá hiển hách, tôi sung sướng thoải mái về vật chất đều nhờ điều đó, nhưng mọi nỗi thương tổn về mặt tinh thần cũng là bởi điều ấy. Dù thế nào đi nữa nhà tôi cũng sẽ không chấp nhận để tôi cùng một chỗ với một người không có bối cảnh hay gia thế gì, chẳng cần để ý xem anh ấy có thật sự ưu tú không.”

“Là cùng trường chúng ta, phải không?” Tần Hàm Lạc nhẹ giọng hỏi.

“Giờ anh ấy là ai đi nữa thì cũng không còn quan trọng nữa rồi.” Trầm Du lau nước mắt: “Dù sao thì không lâu nữa tôi sẽ đính hôn.”

Tần Hàm Lạc nhủ mảy nói: “Tôi không ngờ với tính cách của bạn cũng sẽ ủy khuất cầu toàn trong chuyện tình cảm.”

“Bạn cảm thấy tính cách tôi rất mạnh mẽ phải không?” Trầm Du bắt đầu dĩ cười cười: “Nhưng mà ba mẹ tôi lại càng cường thế. Hơn nữa, kết quả như vậy vốn nằm trong vòng dự đoán của tôi. Tôi đã sớm biết bản thân mình phải bước đi trên con đường vì lợi ích của gia tộc mà làm đám cưới.”

“Vậy Văn Bác hẳn...” Tần Hàm Lạc nhìn không được lo lắng thay cho Triệu Văn Bác.

“Nhà hắn thì còn đỡ, chỉ là những người buồn bất động sản mà bùng nổ nổi lên thôi, không có căn cơ gì.” Trầm Du nói chuyện phi thường thẳng thắn, Tần Hàm Lạc chỉ có thể cười khổ.

“Giờ tốt nghiệp rồi, cậu có dự định gì cho tương lai không?” Trầm Du qua một trận bi thương, đã khôi phục lại thái độ bình thường.

“Đang còn phân vân.”

“Cần tôi hỗ trợ không?”

“Không cần.” Tần Hàm Lạc giương mắt nhìn nàng, ngữ khí còn phi thường nghiêm túc: “Trầm Du, tôi hy vọng quan hệ giữa chúng ta có thể thuần túy một

chút, tận lực không lẫn lộn những thứ khác.”

“Được rồi, dù sao sinh viên tốt nghiệp ĐH A cũng không lo không tìm được việc.” Trầm Du vô vị cười: “Cơ mà bộ dáng bạn nghiêm túc thực đáng yêu.”

“À, ngày đó chúng ta hôn nhau trước mặt Giản Hân Bồi là nụ hôn đầu tiên của bạn đúng không?”

Tần Hàm Lạc trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, kinh ngạc vì đề tài bất chợt thốt ra từ lời cô gái này nhanh như vậy. Cô há miệng thờ đốc, hai má hơi nóng lên.

“Tôi muốn nghe lời nói thật, đừng ngại.”

“Đúng vậy.” Tần Hàm Lạc đảo cặp mắt trắng dã.

“Khó trách, trước kia khi Giản Hân Bồi nhìn thấy tôi còn có thể miễn cưỡng che dấu sự chán ghét của mình, nhưng sau lần đó, mỗi lần thấy tôi đều giận tái mặt, quay đầu bước đi, rốt cuộc cũng lười che dấu.” Trầm Du ôm gối, khuôn mặt đầy vẻ tự đắc: “Thật sự là nụ hôn đầu tiên ah, tôi thực có cảm giác thành tựu.”

“Haiz, chúng ta đừng nhắc tới nàng nữa, được không?”

“Vậy thì nói gì? Nói cảm giác lần đó đi, thực mềm mại, rất tốt đẹp, thực...” Trầm Du nửa khép hờ đôi mắt, bộ dáng say mê.

Tần Hàm Lạc có cảm giác như bị đùa giỡn.

“Bạn biết không? Hàm Lạc, lúc này nếu bạn làm gì tôi, tôi sẽ không từ chối. Tôi rất thích bạn, nhất là khi nhìn thấy Giản đại tiểu thư vốn ngang tài ngang sức với tôi tức giận thành bộ dáng như vậy, tôi lại càng thích. Aish, những cô gái xinh đẹp đối địch ghen tị nhau thực đáng sợ.” Trầm Du chống cằm, bộ dáng thoát nhìn thấp phần trên chọc người. Nàng lấy ngón tay điểm điểm môi Tần Hàm Lạc: “Lúc này, bạn có muốn làm chút gì với tôi không?”

“Đừng khiêu khích tôi nữa.” Tần Hàm Lạc làm bộ muốn nhòe dậy khỏi giường: “Tôi đã nói rồi, tôi hy vọng quan hệ của chúng ta có thể thuần túy một chút.”

“Thuần túy? Bạn dám nói vừa rồi trong lòng mình không hề có dục vọng với tôi? Bạn không hề khát vọng cơ thể tôi? Nếu bạn nói không, vậy chính là nói dối.” Trầm Du mỉm cười liếc cô.

“Bà cô ơi! Tôi xin cậu.” Tần Hàm Lạc nửa ngồi trên giường, vẻ mặt cầu xin tha thứ.

“Được rồi, có mới là bình thường, không thì mới khiến tôi tức điên lên ấy.” Trầm Du cười giữ chặt tay cô: “Tôi không trêu cậu nữa. Tôi mệt rồi, chúng ta ngủ đi.”

“Tôi vẫn nên ngủ bên kia thôi.” Tần Hàm Lạc không yên nói.

“Không cần, ở chỗ này đi, ôm tôi ngủ, tôi cam đoan sẽ không quyến rũ bạn.” Trầm Du tắt đèn, thả dài ôm lấy cô.

Tần Hàm Lạc còn chưa kịp từ chối, một thân thể mềm mại thơm tho đã chui vào lòng mình.

“Ôm tôi!” Trong bóng đêm, thanh âm Trầm Du nghe thực mỗi một lại yếu ớt: “Ôm như thể ôm một người bạn tốt vậy, coi như an ủi tôi một đêm đi.”

Tần Hàm Lạc ngẩn người, điều chỉnh lại tư thế, nhẹ nhàng ôm nàng, trong lòng cô bỗng nhiên không còn một tia tạp niệm, trở nên thuần khiết lại. Không biết Tiểu Nhân có nghe được lời Trầm Du nói không, em sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Vừa nghĩ đến việc này, cô chẳng thể bình tĩnh được.

“Về sau ba tôi sẽ tìm một người đàn ông kết hôn với tôi, nhưng chắc chắn tôi sẽ hồng hạnh vượt tường.”

“Hả?”

“Hả gì mà hả. Cậu yên tâm, có ‘vượt tường’ thì tôi cũng không tìm cậu, đêm nay chúng ta không phát sinh chuyện gì thì chỉ có thể làm bạn bè thôi. Hơn nữa làm bạn với cậu, tôi nghĩ có lẽ tốt hơn. Có lẽ, tôi sẽ đi tìm một người con trai mà tôi thích. Có lẽ, sẽ tìm một cô gái mà tôi có chút cảm giác. Uhm, tôi sẽ làm chút gì đó để bù đắp cho bản thân mình.” Nàng cơ hồ dùng ngữ điệu chỉ để làm nũng nói ra những lời này.

“.....”

“Đừng có mở khóa giảng đạo đức với tôi, đầu năm nay không có thứ đạo đức gì đáng nói cả. Có thể tùy tâm mà làm thì cứ tận lực tùy tâm mà làm, không phạm pháp là được.”

“Ai nói tôi muốn mở khóa đâu.” Tần Hàm Lạc dờ khóc dờ cười.

Trầm Du không thèm nhắc lại, một lát sau, Tần Hàm Lạc chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng nề.

“Hàm Lạc, về sau chúng ta chân chính là bạn bè nhé.”

“Ừ...”

“Chuyện đêm nay, coi như chưa từng xảy ra nhé.” Trầm Du nhẹ nhàng thở dài.

“Chuyện gì cơ?” Tần Hàm Lạc mơ mơ màng màng nói.

Trầm Du không khỏi cười khẽ, nàng sờ soạng kéo chăn đắp cho Tần Hàm Lạc, sau đó dựa sát vào cô, chốc sau cũng chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau đương nhiên rất muộn mới tỉnh lại, hai người cũng không nhắc lại chuyện tối qua, trong lúc trò chuyện nghiêm nhiên trở thành một đôi bạn bè thân thiết. Cùng nhau dùng bữa sáng xong, Trầm Du muốn lái xe đưa Tần Hàm Lạc trở về Nhất Trung, Tần Hàm Lạc không lay chuyển được nàng đành bỏ cuộc.

Xuống xe trước cổng Nhất Trung, nhìn bóng dáng chiếc xe của Trầm Du dần xa, cô bắt đầu thấy khẩn trương. Đứng đó thong thả đi qua đi lại hai vòng, chuẩn bị tốt trong lòng nên trả lời câu hỏi của Mễ Tiểu Nhân thế nào, cô mới bắt đầu đi về phía nhà mình.

Mở cửa, trong nhà đặc biệt im ắng, cô như trộm ngó đông ngó tây, chỉ mỗi Tần Trọng một mình đeo kính ngồi ở sô pha đọc báo.

“Hừ! Vừa tốt nghiệp cái là thành người hoang dã luôn rồi.” Tần Trọng nâng mí mắt lên nhìn nhìn cô, bất mãn nói.

Tần Hàm Lạc gãi gãi đầu, cười: “Tối hôm qua con tới nhà bạn.”

“Đã ăn sáng chưa?”

“Rồi ạ.” Tần Hàm Lạc đảo đảo mắt: “Tiểu Nhân ở trong phòng ạ?”

“Cũng đi ra ngoài rồi, đi Nam Phong chơi với bạn.”

“Sao cơ? Đi xa vậy cơ ạ? Với ai thế?”

“Cái đứa gọi là Thúy Nhi thì phải, là cô bé từng tới nhà mình ấy, à phải, Chung Thúy Nhi.”

Tần Hàm Lạc khẽ thở phào, xoay người đi về phòng mình.

“Chậm đã, về chuyện công tác của con, rốt cuộc con muốn làm gì? Ông ngoại con hôm nay gọi tới, muốn con đến thành phố B làm việc đó.” Tần Trọng buông tờ báo trong tay xuống.

Tần Hàm Lạc vừa đi về phòng, vừa xua tay: “Ba, con có ý tưởng của riêng mình. Mọi người tạm thời đừng quản việc này.”

Vài ngày liên tục, Mễ Tiểu Nhân đều không trở về, gọi điện thoại em đều tắt máy. Tần Hàm Lạc nhìn phòng em, lòng không hiểu sao thấy mất mát. Mễ Tuyệt Tuệ đã đi làm, Tần Trọng gần đây được nghỉ. Nhìn bộ mặt nghiêm nghị kia của ông, Tần Hàm Lạc lại càng không nguyện ở nhà. Vì thế, hễ Triệu Văn Bác, Trầm Du, hay Triệu Đình gọi điện thoại hẹn đi chơi, thái độ cô đều khác thường, đồng ý đi ngay tức khắc.

Một hôm cùng đám người Trầm Du và Triệu Văn Bác ăn cơm trưa, vừa vận Trương Tử Toàn gọi cho Triệu Văn Bác, Triệu Văn Bác gọi cô tới luôn. Nhìn thấy Trầm Du và Tần Hàm Lạc nói chuyện cười đùa, Trương Tử Toàn không khỏi kinh ngạc đến tròn mắt há hốc mồm.

Đang giữa cuộc vui, thừa dịp Trầm Du vào toilet, Trương Tử Toàn liền tiến sát lại bên tai Tần Hàm Lạc: “Từ khi nào mà mày lại thân mật với tiểu thư kim quang lấp lánh đó vậy?”

Bởi vì còn mấy người bên cạnh, cô liền vội vàng đặt cho Trầm Du một cái biệt danh như vậy.

“Gi mà thân mật chứ, chỉ là bạn bè thôi.”

Trương Tử Toàn như có chút hiểu ra, gật gật đầu, nói nhỏ: “Cũng tốt, mày làm tiểu bạch kiểm, về sau tao cũng có thể dính chút hào quang.”

Vừa mới dứt lời, Tần Hàm Lạc đã hung hăng một cước dẫm lên chân cô, cô liền vội vàng che miệng, để ngăn mình không hét thành tiếng.

Đau quá! Tần Hàm Lạc, mày được lắm! Cô nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm.

Cơm nước xong, vốn Triệu Văn Bác nói lái xe đưa các nàng về, Trầm Du lại cười nói: “Để tôi đưa Hàm Lạc về là được rồi.”

Hàm Lạc? Gọi thân mật như vậy? Trương Tử Toàn len lén gật gật đầu với Tần Hàm Lạc, một bộ “Mày còn nói xạo”. Cô thầm hạ quyết định, đợi lát nữa gọi cho Mễ Tiểu Nhân hỏi tình hình một chút.

Tần Hàm Lạc cũng không thể nói gì hơn, ngồi lên xe Trầm Du, ngẫm nghĩ, lại nói: “Trầm Du, về sau đi ra ngoài chơi, bạn đừng đặc biệt đưa tôi về.”

“Vì sao?”

“Xe của bạn rất khoa trương.” Tần Hàm Lạc cũng không nghĩ ra lý do gì, đành trả lời cho có lệ.

“Được, vậy sau này tôi đổi chiếc khác.”

“Ý của tôi không phải vậy.”

Trầm Du mỉm cười: “Tôi cũng chỉ nói giỡn thôi mà. Bạn đó, làm gì mà để ý tới cái nhìn của người khác quá vậy, chỉ một thôi. Có điều ah, nếu bạn đã thành câu tôi như vậy, tôi đáp ứng rồi thì bạn thích ngồi taxi vậy thì lần sau cứ taxi mà ngồi đi.”

“Ừ!” Tần Hàm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, vội vàng gật đầu nói.

Trong nhà vẫn trống rỗng, Tần Trọng đang nghỉ trưa. Tần Hàm Lạc tuần tra một vòng chung quanh, lại đặc biệt chạy vào ngõ phòng Mễ Tiểu Nhân, lòng thất vọng không nói nên lời. Cô mở tủ lạnh ra, rót ly nước đá uống hai ngụm, sau đó tới phòng khách, ngồi xuống sofa.

Thật sự quá nhàm chán, cô liền lấy điều khiển, bật ti vi lên, một kênh đang chiếu “Tom và Jerry”. Lúc cô muốn chuyển kênh, chợt nghe tiếng mở cửa phòng, tim giật thót, vội vàng đứng dậy, mau chóng đi đến cửa, gương mặt thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần của Mễ Tiểu Nhân liền ánh vào mắt.

“Em... em về rồi?” Thanh âm cô tràn ngập kinh hi.

Mễ Tiểu Nhân không kích động như cô, chỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng xem như trả lời. Em một thân trang phục thể thao, mái tóc buộc lên thành đuôi ngựa, trên vai còn khoác một chiếc ba lô hiệu NIKE, thoạt nhìn tươi trẻ xinh đẹp, toàn thân tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Em đôi giày, không thèm để ý tới ai đi vào nhà. Tần Hàm Lạc vừa đi theo sau, vừa như nịnh nọt nói: “Đi vui không?”

Mễ Tiểu Nhân dừng lại, quay đầu cười ngọt ngào: “Cũng được, có điều chắc chắn không chơi thật vui về bằng chị.” Em cố ý nhấn mạnh bốn chữ “chơi thật vui về”.

Tần Hàm Lạc không khỏi giật mình khựng lại, cứng họng không nói ra lời. Mễ Tiểu Nhân cũng không để ý tới cô, chậm rãi đi vào phòng, em đặt ba lô xuống, bắt đầu thu dọn gì đó. Không biết khi nào Tần Hàm Lạc đã xuất hiện ở cửa phòng em, ngượng ngùng nói: “Tôi ở ngay thành phố A, có gì chơi vui đâu chứ.”

“Ah, sao em biết được.” Mễ Tiểu Nhân vừa thu dọn đồ, vừa lười biếng nói.

“Tiểu Nhân...” Tần Hàm Lạc đóng cửa lại, cô lấy dũng khí nói: “Đêm đó...”

“Đêm đó? Đêm nào nhỉ?” Mễ Tiểu Nhân nhíu mày ngẫm nghĩ, làm ra vẻ một bộ bình tĩnh đại ngộ: “Ah, đêm đó hả, nghe thôi cũng đã cảm thấy rất hương diễm rồi. Ồ, sao mặt chị lại đỏ? Không sao cả, mọi người đều là người trưởng thành mà.”

“Em...” Tần Hàm Lạc có phần thẹn quá hóa giận, lớn tiếng nói: “Em đừng có nói với tôi bằng cái giọng đó!”

Mễ Tiểu Nhân không cam lòng yếu thế: “Vậy chị muốn em nói bằng giọng gì?”

“Được rồi, tôi biết em nghe được cái gì, nhưng mà chuyện không phải như em nghĩ đâu.”

“Em nghĩ thế nào? Em chính là vui mừng thay chị gái mình thôi. Xe thể thao thực phong cách, mỹ nữ thực diễm lệ, đáng người thực khêu gợi, giọng nói lại nũng nịu ngọt ngào. Điện thoại em đã nghe qua, cũng đã gặp qua rồi.” Mễ Tiểu Nhân đứng dậy, thanh âm vừa dịu dàng lại ngọt ngào, nhưng trong đôi mắt trong suốt mê người lại không có chút ý cười.

Không khí tựa hồ như đọng lại, Tần Hàm Lạc nhìn em, vài lần muốn nói lại thôi, ngực như bị đè ép, khó chịu cực kì.

Hồi lâu sau, Mễ Tiểu Nhân xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng nói một câu: “Chị yêu cô ấy sao?”

“Đương nhiên không!” Tần Hàm Lạc không chút nghĩ ngợi, lớn tiếng nói.

“Vậy thì vì sao? Vì diện mạo hay là địa vị của cô ấy?” Thanh âm trong veo của em lại nhuộm chút ý trào phúng nhàn nhạt. Em mở tủ quần áo, bắt đầu lựa chọn: “Cô ấy là người đến cả anh Văn Bác cũng muốn cố gắng nịnh bợ kia mà.”

Sắc mặt Tần Hàm Lạc lập tức giãn đến xanh mét, môi run nhè nhẹ: “Tiểu Nhân, trong lòng em, tôi chính là người như vậy sao?!”

Thân thể Mễ Tiểu Nhân cứng đờ, nhưng cuộc điện thoại nghe được tối hôm đó, những lời ái muội khiêu khích ấy như còn văng vẳng bên tai. Khuôn mặt như ngọc không tỳ vết của em bắt đầu hơi đỏ lên, cắn cắn môi, xoay người lại lẳng lặng nhìn cô: “Đến giờ em mới phát hiện, em không biết chị là người thế nào.” Dừng một chút lại nói: “Từ hôm nay trở đi, em cũng không muốn biết.”

Trái tim Tần Hàm Lạc bị những lời này đâm thấu đau đớn, như thể khúc gỗ, vẫn đứng đó không nhúc nhích.

“Em đi tắm, chị về phòng mình đi.” Mễ Tiểu Nhân hơi ngẩng đầu, đi lướt qua người cô, cũng không nhìn biểu tình bị tổn thương của cô, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 79

“Tiểu Nhân, có phải gần đây con và Hàm Lạc cãi nhau không?” Một hôm lúc đang bận rộn trong bếp, Mễ Tuyết Tuệ nghi hoặc hỏi Mễ Tiểu Nhân.

“Dạ? Không ạ.” Mễ Tiểu Nhân vừa xếp bát lên giá, vừa bình thản nói.

“Cứ cảm thấy dạo này hai đứa là lạ, hình như không nói với nhau nhiều như trước.”

“Mẹ yên tâm, quan hệ giữa con và chị ấy cực kỳ tốt.” Mễ Tiểu Nhân tận lực nặn ra nụ cười trên mặt, em cũng không muốn Mễ Tuyết Tuệ nhúng tay vào chuyện giữa em và cô: “Gần đây không phải chị ấy bận rộn chuyện công tác sao.”

“Đứa nhỏ này, cứ thích cật mạnh, ông ngoại đã liên hệ với một công ty rất được ở thành phố B cho nó rồi mà con bé lại không chịu đi. Việc này cũng không sao, mẹ cũng không muốn chị con đi tới đó, nhưng mà muốn nó tới đài truyền hình làm nó cũng không chịu, nói cái gì mà không muốn nợ nhân tình của mẹ, muốn tự dựa vào bản thân mình. Thời đại này ai không dựa vào quan hệ để tìm công việc tốt chứ, huống chi con bé lại tốt nghiệp ĐH A, cũng sẽ không khiến người ta nói ra nói vào.” Mễ Tuyết Tuệ cảm thán.

Thần sắc Mễ Tiểu Nhân hơi mất tự nhiên, lòng lại thầm nhủ: “Ai biết có phải do tối hôm đó bị chọc tức nên mới bắt đầu tự lập tự cường không.”

Tần Hàm Lạc quả thật bị chọc tức đến phát điên rồi, bắt đầu từ hôm đó không còn nói chuyện nhiều với Mễ Tiểu Nhân nữa, trong nhà chỉ có vài người như vậy, cũng khó trách Mễ Tuyết Tuệ lập tức phát hiện ra chỗ khác thường. Sau này dù mọi lời rêu rờ lớn nhỏ cô cũng đều từ chối, một lòng một dạ vào việc tìm công tác. Không quá lâu sau, cô liền vào tòa soạn báo của thành phố A, bởi vì trước kia từng thực tập ở đây, cũng xem như có chút kinh nghiệm, thành tích cũng không tệ, vào đó làm biên tập, phụ trách biên soạn bản tin cuối tuần.

Ông ngoại và Mễ Tuyết Tuệ cơ bản vừa lòng với công việc của cô, chỉ là Tần Trọng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối, bất quá cũng không thể nói gì hơn.

Sau khi đi làm, Tần Hàm Lạc bắt đầu công việc lu bù lên, ban ngày phải đến trường, tối có đôi khi tự bản thân cũng phải viết bản thảo. Từ nhàn rỗi đến bận rộn cực kỳ, mỗi ngày đứng giờ đi làm rồi tan tầm, lúc đầu có phần không thích ứng cho lắm, nhưng khi đêm dài vắng người, cô luôn không thể không chế được mà nhớ tới những ngày nghèo túng khi cùng Giản Hân Bồi rời nhà trốn đi, hốc mắt của cô sẽ không kìm được mà ướt nhoe. Mỗi khi muốn đưa ra cho mình rất nhiều giả thiết, cô đều cảnh báo chính mình không cần tiếp tục suy nghĩ nữa, tình cảm giữa hai người xảy ra vấn đề lúc ấy, kinh tế là nguyên nhân thứ yếu, mọi việc đều đã trôi qua, dì Chu đã nói Bồi Bồi sắp kết hôn rồi.

Có đôi khi cô cũng sẽ nhớ tới những lời Mễ Tiểu Nhân nói, rồi như thể ghen khuất một thứ gì đó, cô muốn cố gắng khiến cho bản thân tự mình đứng lên, đem toàn bộ tinh lực tập trung vào công việc, như vậy mới không quá khổ sở khó chịu. Cô không đoái hoài tới sự níu giữ của Mễ Tuyết Tuệ, cố ý dọn đến căn phòng của mình ở gần ĐH A. Lúc nhận tiền lương tháng đầu tiên, cô liền mua cho ông ngoại một chiếc ghế mát xa, mua một bộ quần áo, rồi mua cho căn hộ nhỏ của mình vài thứ đồ mới gì đó cùng đồ trang trí, cố gắng bố trí nó trở nên ấm áp hơn.

Hết thấy tựa hồ đều đi vào quỹ đạo, ở trong hoàn cảnh mới, cô hạ quyết tâm dứt bỏ quá khứ, thay đổi bản thân một phen, lòng cầu tiến đột nhiên bành trướng trước nay chưa từng có.

Một buổi tối thứ sáu, Diệp Dĩ Huyền từ nhà tới thăm Trương Tử Toàn, Trương Tử Toàn đặc biệt gọi điện mời Mễ Tiểu Nhân và Triệu Đình đi ca hát, ngắm nghía, lại bỏ ý định gọi cho Triệu Văn Bác và Tần Hàm Lạc.

Bốn người hát hai giờ đồng hồ, Trương Tử Toàn thở dài: “Chẳng vui như mọi ngày, ít người quá, không quây đến điên được, chính là có đủ loại lý do không thể tới, không thể rảnh rỗi như hồi còn đi học, mà có vài người có đi động đó, mà lại gọi không được.”

“Ai không thể gọi được?” Triệu Đình vẻ mặt tò mò, Mễ Tiểu Nhân ở một bên im lặng không lên tiếng.

“Trẻ con thì hiểu gì về sự phức tạp của thế giới người lớn, khỏi hỏi nữa.” Trương Tử Toàn đùa giỡn.

Cùng nhau ra khỏi KTV, đã thấy không biết trời đổ mưa từ khi nào, tí tách rơi, mặt đường thấp phần ẩm ướt.

“Thế này lại hay, giữ chúng ta lại đây.” Trương Tử Toàn nhìn bầu trời đêm tối như mực, cười nói: “Dù sao cũng còn sớm, tôi cũng không muốn về, qua quán bar bên kia ngồi một chút được không?”

“Được.” Triệu Đình vội vàng hưởng ứng.

Trương Tử Toàn nhìn Mễ Tiểu Nhân, Mễ Tiểu Nhân làm một biểu tình không sao cả, vì thế vài người lại đi tới một quán bar.

Không khí trong bar thực ảm áp, nơi nơi tản ra ánh đèn mờ ảo màu lam nhạt, tiếng saxophone trầm thấp mê người đập rã chảy xuôi bên tai, khiến người ta có loại cảm giác chưa uống đã say. Trương Tử Toàn ngồi xuống, nhìn xem bốn phía, chỉ thấy có không ít người ngồi, buồn bán khá tốt.

“Nơi này tuyệt quá.” Triệu Đình cười nói.

Diệp Dĩ Huyền gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Trương Tử Toàn gọi một chai rượu vang, sau đó hỏi Mễ Tiểu Nhân: “Còn em?”

“Em uống nước hoa quả là được rồi.”

“Trời ạ, tới đây thì uống nước hoa quả gì chứ.” Triệu Đình nhủ mảy nói: “Em đừng nói với chị là cho tới giờ chưa từng say rượu nhé, cũng là sinh viên năm hai rồi, uống mấy ly vang cũng không vấn đề gì đâu.”

“Lúm đồng tiền nhỏ, chị muốn chết phải không? Còn mỗi vài ly vang thôi nữa.” Diệp Dĩ Huyền cười duyên nói: “Đề Tần Hàm Lạc biết thì chắc sẽ bóp chết chị đó.”

“Đáng sợ đến vậy sao?” Triệu Đình không tin nói.

“Đừng nghe cậu ấy nói bậy, em tự mình không muốn uống thôi, không liên quan gì tới chị ấy cả.” Mễ Tiểu Nhân chống cằm, bất mãn nói.

“Vây uống cho chị xem nào.” Triệu Đình rót một phần tư ly rượu, đưa tới trước mặt em: “Em thật là, chỉ thấy người sợ mẹ thôi, nào có ai sợ chị mình thành như vậy đâu, chị đây liền để em uống rượu, xem Tần Hàm Lạc còn có thể ăn chị chắc. Lại nói bây giờ vẫn còn nghỉ hè mà, ngày mai không phải đến trường, nếu say lát nữa chị sẽ đưa em về là được, hoặc đêm nay tới nhà chị ngủ.”

Triệu Đình vóc dáng nhỏ nhắn, diện mạo cũng quyến rũ thanh tú, nhưng dưới sự ảnh hưởng trường kỳ của việc ở gần Triệu Văn Bác, tác phong cũng rất hào sảng. Diệp Dĩ Huyền lấy làm buồn cười, mà Mễ Tiểu Nhân có miệng cũng khó giải thích, bị bắt nhận lấy ly rượu kia, quay đầu hướng hai nàng cầu cứu: “Em...”

Diệp Dĩ Huyền đang muốn ngăn cản Triệu Đình, Trương Tử Toàn lại âm thầm kéo nàng, sau đó nháy mắt với nàng, giả vờ hờn giận nói: “Triệu Đình là tính cách này đó, uống rượu thì thích mọi người cùng nhau uống, em liền cố mà uống đi.”

“Đúng vậy, tiểu mỹ nữ, nể mặt đàn chị chút được không?”

Đã nói đến mức này rồi, Mễ Tiểu Nhân rốt cuộc không thể từ chối được nữa: “Được rồi.” Giờ chén lên, mọi người cùng nhau chạm cốc.

Trước tiên là nói về việc nể mặt, danh mục nguyên nhân uống rượu Triệu Đình liệt kê tiếp đó cũng thật đa dạng.

“Vì tình yêu của Tử Toàn và Dĩ Huyền làm một ly!”

Không uống không được.

“Vì Tử Toàn tìm được việc làm một ly!”

“Làm một ly vì các đàn anh đàn chị tôi yêu quý đều ở lại thành phố A nào!”

“.....”

Cuối cùng đến “Chạm ly vì tôi được lên năm thứ tư ĐH A nào!”, Trương Tử Toàn cười đến nước mắt chảy cả ra: “Đây là chuyện đáng chúc mừng nhất đó, ha ha! Lúm đồng tiền nhỏ của chúng ta rốt cục cũng lên năm thứ tư! Ha!”

Cho tới bây giờ Mễ Tiểu Nhân chưa từng say rượu, mấy ly rượu vang vào bụng, đôi con ngươi trong suốt trở nên mơ hồ mê man, hai má đỏ bừng, kiêu diễm ướt át như đoá mận côi, thoát nhìn thập phần quyến rũ động lòng người. Em chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, mồm miêng cũng có chút mơ hồ không rõ: “Triệu sư tỷ, em không uống nữa đâu, tim em... đập mau quá.”

Triệu Đình nương theo ánh đèn nhìn em, kinh ngạc cảm thán: “Rượu thật đúng là thứ tốt mà, thế nhưng lại có thể biến đại mỹ nhân thanh tân thoát tục của chúng ta trở nên xinh đẹp gợi cảm như thế. Oa, em không biết em mê người quyến rũ đến mức nào đâu, thật khiến chị tiếc nuối nha.”

Quả thực, Mễ Tiểu Nhân như vậy so với bộ dáng lãnh đạm lạnh lùng mọi ngày có vẻ phong tình cùng xinh đẹp riêng biệt.

“Không được không được, uống nữa chứ, đêm nay tới nhà chị uống.” Triệu Đình ồ ào.

“Tử Toàn, chị không ngăn cản sao?” Diệp Dĩ Huyền không khỏi có chút lo lắng.

“Cứ để con bé điên đi.” Trương Tử Toàn thần bí cười, vẫy vẫy tay, lại gọi hai bình rượu. Lần này, cô bắt đầu chủ động uống rượu cùng Triệu Đình, Triệu Đình vốn uống rượu là chủ động, thế nào chịu khuyên bảo, lại một ly tiếp một ly.

“Tiểu Nhân, em vẫn chưa nói chuyện với Hàm Lạc à?” Trương Tử Toàn ghé sát Mẽ Tiểu Nhân, nhẹ giọng hỏi.

“Ah...” Mẽ Tiểu Nhân hữu khí vô lực gục vào bàn.

“Tôi đã hỏi qua Hàm Lạc vài lần rồi, nó một mực chắc chắn đêm đó không xảy ra chuyện gì giữa nó và Trầm Du cả.”

“Chị tin chị ấy sao? Đó là... bởi vì chị không nghe được những lời trong điện thoại kia.” Nói đến chuyện này, đôi mày Mẽ Tiểu Nhân càng nhíu chặt lại.

“Rốt cuộc đã nói gì?”

“Em... em không thể nói được ra lời.” Mẽ Tiểu Nhân đầu óc quay cuồng choáng váng, giãy dụa nói: “Đừng nhắc tới chị ấy nữa, buồn... buồn nôn quá, em muốn ngủ.”

Trương Tử Toàn ngán ra, liền không tiện nhắc lại.

Nhìn hai người trước mặt đều gục trên bàn không dậy nổi, cô nhìn đồng hồ, gần mười một rưỡi.

“Tử Toàn, rốt cuộc chị đang làm cái quỷ gì thế, giựt dây cho Triệu Đình chuốc Tiểu Nhân uống thành như vậy.” Diệp Dĩ Huyền nghi hoặc hỏi.

“Suýt!” Trương Tử Toàn giờ ngón tay áp lên môi, thần bí cười nói: “Hai người đó đang giận dữ, hại tôi mất vui bao nhiêu, tôi cần phải tìm niềm vui trở về, em cứ chờ xem có người nổi giận đi.” Nói xong liền lấy di động ra nhấn một dãy số.

“Cái gì! Mày dĩ nhiên lại để con bé uống rượu?! Còn để em ấy uống say nữa?!” Thanh âm đinh tai nhức óc của Tần Hàm Lạc vang lên từ đầu bên kia, Trương Tử Toàn vội vàng đưa điện thoại cách xa lỗ tai một chút.

Phản ứng của Tần Hàm Lạc nằm trong dự kiến của cô, cô cười đến như thể con hồ ly ăn trộm được đường vậy.

Vốn hôm nay Tần Hàm Lạc làm thêm ca đêm, sau khi tan làm cảm thấy đói bụng, lại thấy trời mưa, liền cùng vài đồng nghiệp đi tới một quán ăn đêm, vừa nhận được cú điện thoại này, bất chấp đắn đo tới việc giận dữ không nói chuyện giữa cô và Mẽ Tiểu Nhân, buong đũa, tùy tiện tìm một lý do trả lời đồng nghiệp, liền một đầu lao vào giữa cơn mưa, đón một chiếc taxi đuổi tới quán bar trong lòng Trương Tử Toàn.

Cô lòng nóng như lửa đốt đuổi tới đó, vừa thấy bộ dáng Mẽ Tiểu Nhân cuộn mình ở sô pha, liền nổi giận lao tới: “Mày có biết con bé không biết uống rượu không hả!”

“Biết.” Trương Tử Toàn giang tay vô tội nói: “Là Triệu Đình để em ấy uống đấy chứ, hơn nữa tao là chủ nhà, đâu thể người ta muốn uống mà lại keo kiệt không đồng ý.”

Tần Hàm Lạc nhìn Triệu Đình say xỉn nằm nhảm ở một bên, không tiện nói gì, chỉ “ừ” một tiếng. Cô đi qua ôm lấy Mẽ Tiểu Nhân, liếc nhìn vài chai rượu trên bàn, cắn răng nói: “Mày quả thực hào phóng nhỉ!”

“Hề hề, tương đối.” Trương Tử Toàn cười gượng một tiếng: “Như vậy đi, để bọn tao đưa Triệu Đình về, còn cô em gái xinh đẹp thì giao cho mày.”

“Lần sau tao sẽ tìm mày tính sổ!” Tần Hàm Lạc nửa ôm Mẽ Tiểu Nhân, nổi giận đùng đùng đe dọa.

“Có lòng tốt mà không biết báo đáp.” Trương Tử Toàn lẩm bẩm, Diệp Dĩ Huyền phì cười, giờ tay qua sờ sờ mặt cô: “Chồng em thực đáng yêu.”

Được dỗ dành một chút, ủy khuất trong lòng Trương Tử Toàn lập tức chuyển thành ngọt ngào, nhẹ nhàng hôn hôn ngón tay Diệp Dĩ Huyền: “Vẫn là yêu thương chồng.”

Ra khỏi quán bar, Trương Tử Toàn trước đội mưa chạy ra đường cái, đón một chiếc taxi, sau đó vẫy Tần Hàm Lạc, Tần Hàm Lạc ôm Mẽ Tiểu Nhân, vội vàng chạy tới, chui vào trong xe.

“Được rồi, về nhà gọi cho tao.” Trương Tử Toàn ở bên ngoài vẫy tay.

Xe taxi rất nhanh rời đi, Tần Hàm Lạc nói địa chỉ cho tài xế, sau đó ôm Mẽ Tiểu Nhân vào lòng. Cô đưa tay sờ sờ khuôn mặt Mẽ Tiểu Nhân, nóng bừng. Trong lúc mơ màng, Mẽ Tiểu Nhân như cảm thấy những ngón tay lạnh lẽo vuốt ve trên mặt mình thực thoải mái, liền theo bản năng nhích lại càng gần.

Lúc về tới nhà, Mẽ Tiểu Nhân đã chìm vào giấc ngủ, Tần Hàm Lạc thanh toán tiền, bế em lên, may mà Mẽ Tiểu Nhân không nặng, mà cô khá cao, bình thường cũng còn thường xuyên vận động, xem như có chút sức lực, nhưng dù có thế thì một đoạn đường ngắn cũng đi thực vất vả, lúc này cô vô cùng cảm kích người đã phát minh ra thang máy.

Đến cửa phòng, cô dùng chân đá, rồi đóng cửa lại, lại dùng khuỷu tay bật đèn lên, thật cẩn thận đặt Mẽ Tiểu Nhân lên giường mình, lúc này không khỏi thờ hồn hèn.

Nghỉ tạm một chút, cô bật điều hòa lên, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp, sau đó tiến tới, tháo giày Mẽ Tiểu Nhân ra, kéo chiếc chăn ở dưới người em ra, nửa quỳ trên giường, ôm em đặt ở chính giữa giường. Cô nhíu nhíu mày, nhìn người mình, lại nhìn Mẽ Tiểu Nhân, quần áo hai người đều bị mưa làm ướt, người dính dính thực khó chịu.

Tần Hàm Lạc ngẫm nghĩ, liền đi ra cầm một chiếc khăn mặt, nhúng ướt nước ấm, sau đó đi vào, cúi người, nhẹ nhàng lau khuôn mặt Mễ Tiểu Nhân, còn có cổ. Mễ Tiểu Nhân tựa hồ bị cô đánh thức, nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, đôi mi thanh tú hơi nhú, hai gò má lại nhiễm một tầng hồng phớt, tươi đẹp như ráng chiều, khoe mắt đuôi mày nét quyến rũ lan tràn. Dáng vẻ này Tần Hàm Lạc trước nay chưa từng thấy, trong lòng cô chợt xuất hiện một trận rung động.

Nhẹ nhàng hít một hơi, cô bắt đầu cởi quần áo Mễ Tiểu Nhân, nhưng mặt như cũng có chút nóng lên. Trong lòng cô thầm nhủ: “Không có gì cả, con bé là em này, quần áo em ấy bị mưa làm ướt, ngủ sẽ không thoải mái, chỉ giúp em cởi ra mà thôi.”

Tự an ủi mình như vậy, cuối cùng cởi áo em ra, kế tiếp quần dài cũng cởi, cứ như vậy, dáng người tuyệt mỹ động lòng người của Mễ Tiểu Nhân liền hiện hiện trước mắt cô không sót chút gì. Từng làn hương mát lạnh chui vào mũi Tần Hàm Lạc, cô nhắm mắt, ghé sát vào Mễ Tiểu Nhân, cởi áo trong của em, bỗng nhiên Mễ Tiểu Nhân hơi kháng cự, miệng phát ra âm thanh mơ hồ, giọng tay “chát” một tiếng, một cái tát yếu ớt rơi trên má cô.

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, nhìn em, em lại cũng đang nhắm mắt, liền vội bắt lấy tay em, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhân, là tôi.”

Có lẽ âm thanh quen thuộc này làm em cảm thấy an tâm, em không giãy dụa nữa, Tần Hàm Lạc liền thuận lợi cởi đồ lót của em ra, lúc này đã một thân mồ hôi ướt đầm.

Trong tiềm thức của cô vẫn coi Mễ Tiểu Nhân là một cô em gái, thậm chí là một cô bé, nhưng sau hôm nay, Mễ Tiểu Nhân ở trong lòng cô đã là một cô gái trưởng thành. Tần Hàm Lạc đứng đó, hết thấy trước mắt khiến cô như ngừng thở, cô không thể không cảm thán tạo hóa thần kỳ, ánh mắt từ từ đảo qua thân thể Mễ Tiểu Nhân, đường cong lưng linh tuyệt vời của người thiếu nữ, bộ ngực cao ngất mượt mà, vòng eo mảnh khảnh, cặp đùi thon dài, da thịt trong suốt hồng nhuận... Hết thấy đều hoàn mỹ không tỳ vết, quả thực là một tác phẩm nghệ thuật, ông trời phải ưu ái em cỡ nào mới có thể đã ban tặng em khuôn mặt tuyệt mỹ ấy lại còn trao thêm cả dáng người tuyệt vời đến vậy.

Tần Hàm Lạc ước chừng đứng lạng mấy chục giây mới hồi phục tinh thần, cô hơi kinh hoàng, lòng bỗng vạn phần hổ thẹn, mắng to mình không phải người, vội vàng nhắm chặt mắt lại, sờ soạn tóm lấy chân, phủ cái “soạt” lên người Mễ Tiểu Nhân.

Mở mắt ra nhìn, không khỏi ngẩn ra, thì ra mình dùng sức quá mạnh, chấn trum lên cả đầu của Mễ Tiểu Nhân, cô liền vội vàng tiến lại, kéo chân dịch xuống, sửa sang lại một chút, sau đó đôi tay run rẩy chỉnh lại mái tóc dài hơi hỗn độn của em. Không dám ở lâu trong căn phòng này thêm nữa, liền vội vàng xoay người đi, ai ngờ thất hồn lạc phách bước vài bước, “cốp” một cái đầu đập thật mạnh vào cánh cửa.

“Thực đúng là gặp quỷ mà!” Cô xoa xoa chỗ đau, ảo não nhẹ giọng mắng, vội vàng tắt đèn, khe khẽ đóng cửa lại. Đi vào phòng khách cô mới hít vào một hơi thật sâu, hai má vẫn nóng bừng như cũ. Cô sờ sờ mặt, đột nhiên nhớ tới còn một việc chưa làm, không khỏi cười khổ, lộn trở lại lòng kia, cầm lấy áo ngủ và quần, rồi lại vội vàng đi ra.

Chạy vào phòng tắm tắm rửa một cái, lại thay quần áo sạch sẽ, cả người thoải mái hơn không ít. Cô đi ra, đứng trước tấm gương lớn trong phòng tắm, bắt đầu dùng khăn tắm lau tóc mình, nhưng không biết thế nào tìm vẫn còn đập mãi không thôi, mà trong đầu không tự chủ được hiện ra thân thể trắng nõn mịn màng như ngọc của Mễ Tiểu Nhân, hình ảnh động lòng người kia thật sự như thể khắc sâu vào đầu, muốn xóa đi cũng không được.

Tần Hàm Lạc ngừng động tác lau tóc, bỗng nhiên hung hăng cắn môi mình, thẳng đến khi cảm thấy đau đớn mới chậm rãi buông ra. Cô thở hổn hển, phần nộ trùng mắt với gương mặt xinh đẹp tuấn tú của chính mình trong gương, cắn răng nói: “Cô bé là em gái này mà, này... này con mẹ nó nếu còn nghĩ nữa thì không bằng cầm thú!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 80

Lúc sáng sớm, Tần Hàm Lạc ngồi trước bàn tròn thủy tinh đáng yêu trong phòng ăn, ăn bánh mì phết mứt quả, mà phía đối diện cô cũng bày một phần bữa sáng, một ly thủy tinh rót đầy sữa. Cô vốn muốn đi gọi Mễ Tiểu Nhân dậy ăn sáng, nhưng đứng trước cửa phòng, tay giờ lên thật lâu lại mãi không gom nổi dũng khí để gõ cửa. Cô bỗng nhiên nhận ra mình không có cách nào để thân nhiên và tinh táo để đối diện với Mễ Tiểu Nhân.

Cô ăn thật chậm, vừa ăn còn vừa thường xuyên giờ đồng hồ lên xem giờ, chiếc đồng hồ xinh đẹp màu xanh nước biển kia chính là món quà sinh nhật Mễ Tiểu Nhân tặng cô.

“A!” Đến lần thứ sáu nhìn đồng hồ, từ phòng trong bỗng nhiên truyền ra một tiếng thét chói tai. Tần Hàm Lạc giật mình, lập tức chột dạ cầm đầu ăn.

Không quá vài phút, Mễ Tiểu Nhân vốn luôn thông dong thờ hờn hển vội vàng đi từ trong phòng ra, trên người em mặc chiếc áo phông màu trắng của Tần Hàm Lạc, còn có một chiếc quần sooc thể thao màu lam đậm, đó là do Tần Hàm Lạc đặt bên giường em.

“Chị chị chị...” Mặt Mễ Tiểu Nhân đỏ bừng, thoát nhìn vừa xấu hổ lại vừa phần nộ, có phần khó hỏi ra lời.

Tần Hàm Lạc lấy lại bình tĩnh, trấn định tự nhiên quay đầu, đang muốn giải thích với em, nhưng vừa quay lại, không ngờ hai má bắt đầu nóng lên.

Chỉ thấy Mễ Tiểu Nhân đứng đó, mái tóc dài hai bên mái hơi hỗn độn, trên khuôn mặt xinh đẹp hơi lộ ra nét phần nộ nhàn nhạt, mà chiếc áo thun của Tần Hàm Lạc mặc trên người em tuy có hơi lớn nhưng rõ ràng có thể nhìn được không mặc đồ lót bên trong, vẻ trống không tăng thêm vài phần gợi cảm, một đôi đùi thon dài lộ ra ngoài khiến người ta nhìn cũng thấy nóng bỏng mê người.

Mỹ nhân mới tỉnh giấc, vốn có một hương vị khác lạ, còn nhuốm nét hờn giận nhàn nhạt, như thế càng thêm mê người, cổ tình còn mặc một thân quần áo của mình, lại ăn mặc gợi cảm thế...

Lòng Tần Hàm Lạc khẽ run lên, vội vàng quay đầu đi, cố gắng nuốt miếng bánh trong miệng xuống, cực lực che dấu sự bối rối của mình: “Chuyện đó, tôi qua em và đám Từ Toàn uống rượu, lúc tôi ôm...ôm em trở về thì mất mưa, sợ em ngủ không thoải mái nên mới cởi giúp em”

Cô nói thực nhanh, tâm trí lại bởi vì mình có những liên tưởng không trong sáng về Mễ Tiểu Nhân mà hận không thể bóp chết mình một phen.

Nghे xong những lời giải thích này của cô, sắc mặt Mễ Tiểu Nhân dịu đi vài phần, nhưng nét xấu hổ vẫn chưa giảm bớt, lòng cũng vẫn đang tức giận: “Không phải Triệu Đình đã nói sẽ đưa em về sao? Ai gọi chị đến chứ!”

“Thôi xin, Lúm đồng tiền nhỏ tự bản thân mình còn nằm thẳng cẳng nữa thì đưa em đi đâu được! Em ấy và Từ Toàn giống nhau, không bao giờ chịu trách nhiệm với lời nói khi uống rượu cả.” Tần Hàm Lạc bĩu môi, khinh thường nói. Vừa nhắc tới người khác, cuối cùng cô cũng khôi phục vài phần tự nhiên.

“Quần áo của em đâu?”

“Đã giặt sạch giúp em rồi, còn đang phơi.”

“Vậy...vậy chị chỉ cần cởi áo ngoài của em thôi là được mà!” Mễ Tiểu Nhân tuy còn có chút ngượng mồm miệng, nhưng vẫn nhỏ giọng nói ra.

“Bên trong cũng hơi ấm” Tần Hàm Lạc buột miệng, vừa nói ra liền hối hận không thôi. Cô hơi chút sợ sệt, mở to hai mắt nhìn nhìn Mễ Tiểu Nhân, nhỏ giọng nói: “Nhanh đi rửa mặt ăn sáng đi.”

Sắc mặt Mễ Tiểu Nhân càng đỏ lên, em há miệng thở dốc, cuối cùng lại cái gì cũng chưa nói, âm thầm chà chà chân, như một trận gió lao về phía phòng tắm.

Tần Hàm Lạc khẽ thở phào, cơ hồ như muốn giơ tay lau mồ hôi trên trán. Không được, cô không thể yếu lòng như vậy, hơn nữa, cảm thấy rất tội lỗi, hai người tốt xấu gì cũng là người một nhà, có quan hệ gì chứ. Cô cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, tự thôi miên. Cảm giác khác thường vừa rồi của Tần Hàm Lạc tới thuần túy là ở góc độ thường thức bình thường thôi, người yêu cái đẹp nào cũng đều thế cả.

Mễ Tiểu Nhân cầm bàn chải, dùng sức đánh răng, nhìn gương mặt đỏ lên của mình trong gương, thầm mắng. Đồ chết tiệt này, dĩ nhiên lại cởi sạch mình, mà cổ tình còn đứng lý hợp tình như vậy, khiến người ta giận mà không phát ra được!

Cái ngày gì chứ! Mới sáng sớm mà thế nào đã gặp phải chuyện xấu hổ đến vậy rồi. Em nhắm mắt lại, càng nghĩ càng khó chấp nhận, hận không thể tìm cái hố mà chui vào, tốt nhất là thời gian đảo ngược lại trở về tối hôm qua, mà lòng lại thầm mắng hai cái kẻ khơi mào là Trương Từ Toàn và Triệu Đình một phen. Sao cổ tình lại là chị ấy chứ, nếu đổi lại là Thúy Nhi hoặc người khác thì cũng có sao đâu! Em quả thực khóc không ra nước mắt.

Đánh răng xong, em dùng nước lạnh vỗ lên mặt đến hơn mười lần mới chậm rãi chò lại phòng ăn. Vừa nhìn thấy Tần Hàm Lạc ở chỗ kia vui đầu ăn gì đó, em lại bắt đầu buồn bực. Đồ đáng ghét này sao khẩu vị lại tốt vậy, ăn lâu thế còn chưa ăn xong, ăn như heo ý.

Nhưng Tần Hàm Lạc ở trước mặt có dáng người cao lớn thanh tú, lại rất khó có thể liên hệ với danh từ “heo”. Em thô lỗ kéo ghế, ngồi xuống thật mạnh, mặc kệ có tức giận thế nào thì bây giờ dạ dày đang trống rỗng, em cũng không ngốc đến nỗi đối nghịch với dạ dày của mình.

Một loạt tiếng động liên tiếp khiến Tần Hàm Lạc phải ngẩng đầu lên. Cô miệng đầy thức ăn, hai má căng phồng, như vậy tự nhiên lại có vài phần đáng yêu: “Làm gì mà giận thế? Không phải nhìn em thôi sao? Tôi cũng đâu cố ý, còn may là tôi đó. Tôi đã giải cứu em trong cơn nước sôi lửa bỏng, em không cảm kích tôi thì thôi lại còn về mặt khó chịu thế làm gì.”

Đôi mi thanh tú của Mễ Tiểu Nhân nhú lại, đang muốn phát tác thì không ngờ Tần Hàm Lạc vì muốn chứng minh phản ứng của mình đối với thân thể Mễ Tiểu Nhân chỉ là do ảo giác lại mạnh miệng bồi thêm một câu: “Mà nói thì cũng có gì hay ho đâu, tôi cũng không phải chưa từng thấy thân thể con gái, với kiểu như mấy hạt đậu cove sấy khô của em thì có cái gì hay chứ! Còn chưa phát dục hoàn toàn nữa.”

Nói tới đây, có lẽ là tự bản thân cũng hiểu được “đậu cove sấy khô” vừa nói hơi quá khác xa so với sự thật, có thể nói là lời trái với lương tâm, cô lại chột dạ cúi đầu, không dám nhìn Mễ Tiểu Nhân nữa.

Mễ Tiểu Nhân tức giận đến nỗi những ngón tay đang cầm ly sữa hơi run lên. Lớn đến vậy rồi, cho tới giờ em đều chỉ nghe lời khen ngợi, cho dù có ghen tị với người con gái của cô thì cũng sẽ không giống Tần Hàm Lạc bịa ra lời nói dối thái quá như vậy để làm tổn thương người kia, mà người nói ra những lời này lại là Tần Hàm Lạc càng khiến cho lực sát thương của lời nói đề cao gấp chục lần.

“Choang” một tiếng, chiếc ly thủy tinh bị đập thật mạnh lên bàn, phát ra tiếng vang dị thường thanh thúy, sữa trong ly văng ra khắp nơi, trên bàn nhất thời rải đầy những điểm trắng.

Mễ Tiểu Nhân đứng lên, rào bước đi về phòng khách, em vốn định trực tiếp rời khỏi nơi này về nhà, nhưng nhìn quần áo trên người lại vụn phần đặc dĩ ngồi xuống sofa, trong lòng vừa xấu hổ lại ỷ khuất.

Tần Hàm Lạc trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, ngẩn ra, cũng đứng dậy. Cô thật cẩn thận đi tới bên Mễ Tiểu Nhân, nhẹ nhàng nói: “Em... em giận à?”

Mễ Tiểu Nhân nghiêng người, quay mặt đi không để ý tới cô.

Tần Hàm Lạc chần chừ một chút, lại đi vòng qua hướng kia, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt Mễ Tiểu Nhân: “Em... em thực sự giận?”

Nói xong chưa xong đã giận mình kinh hãi, chỉ thấy đôi mắt đẹp của Mễ Tiểu Nhân không biết từ khi nào đã thâm đậm một tầng chất lỏng trong suốt, thoát nhìn khiến người ta đau lòng.

Tần Hàm Lạc không khỏi tay chân luống cuống, nói năng bắt đầu có chút lộn xộn: “Cái kia... Tôi, thực xin lỗi, tôi... tôi không cố ý nói em là đậu cove.”

Mễ Tiểu Nhân khẽ cắn môi, im lặng không lên tiếng, nước mắt lại lăn dài.

“Được rồi mà, em không phải đậu cove, là tôi!” Vừa thấy em khóc, Tần Hàm Lạc hối hận đến xanh ruột, vội vàng thể hiện thành ý nhận sai lớn hơn nữa, đem cái sọt than úp lại người mình.

“Chị tránh ra.” Thanh âm Mễ Tiểu Nhân tuy nhẹ, nhưng giọng điệu nghe vào cũng thể hiện không thêm để ý đến lời xin lỗi của cô.

“Tiểu Nhân...” Tần Hàm Lạc ngửa mặt nhìn em, dĩ thường áo nào đứng lên: “Tôi không có ý đó, em... đáng người em siêu đẹp, cực kỳ đẹp, thật sự, những lời vừa nãy tôi nói đều là nói dối cả.”

“Chị... chị vô sỉ.” Trong mắt Mễ Tiểu Nhân xoẹt qua một tia ngượng ngùng, một tia kinh ngạc, nước mắt lại chảy càng nhiều.

Tần Hàm Lạc lúc này thật đúng là bó tay hết cách, nói cái gì cũng không đúng, nói gì cũng không được tha thứ. Cô về mặt cầu xin, không biết phải thế nào mới tốt.

Vì thế, cảnh tượng trong căn phòng liền biến thành một người ngồi nghiêng trên sofa rồi nước mắt, một người khác cúi đầu ảo não ngồi xổm trước mặt người kia.

Lặng im trong chốc lát, Tần Hàm Lạc cảm thấy em khóc khiến cho trái tim ần ần như nhói, cô rút cuộc nhìn không được, vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại mảnh khảnh của Mễ Tiểu Nhân: “Tiểu Nhân...”

Mễ Tiểu Nhân hơi dùng sức, muốn rút tay ra, Tần Hàm Lạc lại siết chặt hơn, khiến em không thể giãy, chỉ đành mặc cho cô nắm.

“Tiểu Nhân, tôi biết gần đây em phiền lòng về tôi.” Tần Hàm Lạc thở dài, lật tay rút một tờ giấy ăn trên bàn ra đưa em: “Tôi vẫn luôn không quá vui vẻ, em biết không?”

“Chị có gì mà không vui, không phải ngày ngày có người đưa đón, không phải... không phải một đêm xuân tiêu sao?” Mễ Tiểu Nhân hơi ngừng khóc, lấy giấy lau, sau khi nói ra những lời này mặt lại hơi ửng hồng.

“Cái quý gì mà một đêm xuân tiêu!” Tần Hàm Lạc bối rối: “Tôi và Trầm Du thật sự không xảy ra chuyện gì cả, em phải tin tôi!”

“Em tin chị? Có liên quan gì tới em chứ.” Mễ Tiểu Nhân cắn cắn môi, mắt nhìn sang nơi khác: “Em chỉ là... chỉ là chán ghét người tùy tiện khiến cho sinh hoạt cá nhân của mình hỗn loạn thôi. Còn có, đêm đó không phải chị ở bên người ta cả đêm sao? Cho dù chị và cô ấy không xảy ra chuyện gì cả, nhưng ngay cả ý tưởng cũng không có chắc? Người ta vừa xinh đẹp lại gọi cảm.”

Nói tới đây, ánh mắt em lại chuyển trở về khuôn mặt Tần Hàm Lạc.

“Tôi... tôi thực từng có ý niệm muốn phóng túng mình trong đầu.” Tần Hàm Lạc có phần xấu hổ, thành thật nói.

Mễ Tiểu Nhân khẽ “hừ” một tiếng bằng giọng mũi.

“Tôi nghĩ tới lời di Chu nói, chuyện Bồi Bồi sắp sửa kết hôn. Thăng thần mà nói, tôi thật sự rất khó chịu, tôi chậm chí tương, có lẽ như vậy mới có thể giảm bớt chút thống khổ.” Tần Hàm Lạc cau mày, lắc đầu nói: “Trầm Du là một cô gái rất hấp dẫn, còn cá tính, tôi suýt nữa... suýt nữa... Aish!”

Cô hơi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào mắt Mễ Tiểu Nhân, ánh mắt chân thành mà thẳng thắn: “Nhưng mà, ít nhiều cũng nhờ có cú điện thoại của em, nếu không... nếu không ngày hôm sau chắc tôi sẽ hối hận.”

“Hối hận cái gì?” Mễ Tiểu Nhân gắt gao nhìn chăm chăm cô.

“Hối hận vì đã hủy hoại một tình bạn. Tôi cảm thấy Trầm Du là người rất thích hợp để làm bạn bè.” Tần Hàm Lạc ngẫm nghĩ, lại nói: “Còn có, nếu em biết việc này, chắc chắn em sẽ cảm thấy con người tôi thực không đáng hoàng, tôi không muốn em nghĩ về mình như vậy. Tôi rất để ý cái nhìn của em với tôi.”

“Hiện tại em cũng hiểu được chị không đứng đắn gì!” Mễ Tiểu Nhân trừng mắt lườm cô một cái, Tần Hàm Lạc nhin không được có phần muốn cười.

Mễ Tiểu Nhân hơi chần chờ một chút, sau đó sâu kín hỏi: “Chị... bây giờ vẫn còn rất yêu Giản Hân Bồi sao?”

“Tôi không biết.” Khuôn mặt Tần Hàm Lạc hơi lộ ra vẻ thống khổ: “Tôi lúc này tận lực không để cho mình nhớ nàng, tận lực không nhớ về ngày trước. Em biết không? Là nàng nói chia tay với tôi, là nàng rời bỏ tôi, lại một lời bất chuyện cũng không nói với tôi, tôi... Tôi có rất nhiều chuyện không rõ, nhưng tôi cũng không muốn miệt mài theo đuổi.”

“Có lẽ chị hẳn nên chủ động hơn một chút, như vậy mới có thể giành được những điều mình muốn.” Mễ Tiểu Nhân thở dài, lòng hơi hơi chua xót.

“Có lẽ là tôi yếu đuối, đúng như em nói, tôi sợ phải nhìn thấy đáp án mà chính mình không muốn. Còn nữa, con người của tôi trời sinh tính cách đã bị động, có đôi khi tôi luôn cảm thấy, là của tôi thì chính là của tôi, có trốn cũng không xong, không phải của tôi thì có ép buộc cũng vô dụng. Đối với tình yêu, tôi lại không đủ dũng cảm, nhất là loại tình cảm kìm nén này. Cuối cùng thì tôi cần người khác tới trao cho tôi dũng khí, hoặc là ngầm ám chỉ cho tôi thì tôi mới dám bước chân ra để giành lấy.” Tần Hàm Lạc hơi cười khổ: “Tôi thực vô dụng, phải không?”

“Em không biết.” Mễ Tiểu Nhân ngẫm nghĩ nói: “Có điều tình yêu là chuyện của hai người, nếu chị ấy thực sự yêu chị thì chị ấy có lẽ nên làm chút gì đó, chẳng sợ chỉ là một ánh mắt cổ vũ cũng được.”

“Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Tôi cảm thấy tôi hiện tại như dần dần chết lặng, nếu chân tướng của nàng mà đúng như lời mẹ nàng nói, kết hôn cùng một người con trai tướng mạo song toàn, tôi sẽ chúc phúc cho nàng. Bởi vì nàng không chỉ là người tôi yêu, mà nàng còn là bạn tốt nhất của tôi, là người tôi coi trọng nhất...” Tần Hàm Lạc cố nặn ra nụ cười: “Chính tôi cũng muốn bắt đầu một cuộc sống mới, không thể cứ mãi đắm chìm trong quá khứ, không phải sao?”

“Uhm” Mễ Tiểu Nhân gật gật đầu.

Tần Hàm Lạc kéo kéo tay em, cười nói: “Như vậy, chúng ta làm hòa nhé?”

“Không tính!” Mễ Tiểu Nhân chém đinh chặt sắt nói.

Tần Hàm Lạc lập tức đen mặt: “Vì sao chứ?”

“Từ khi cả kì nghỉ hè chị quét dọn vệ sinh phòng của em, cộng thêm rửa bát một tháng nữa!”

“Không thành vấn đề!” Tần Hàm Lạc vội vàng gật đầu.

Trên gương mặt Mễ Tiểu Nhân hé lộ nụ cười ngọt ngào, em hơi bĩu môi, đứng dậy khỏi sofa: “Em đói rồi, em muốn ăn gì đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 81

Ở phòng gym, Tần Hàm Lạc thở hổn hển chạy trên máy chạy bộ, Trương Tử Toàn chạy bên cạnh, vừa thở gấp vừa nói: “Sao dạo này mày thích rèn luyện thân thể thế? Trời nóng thế này lại còn lôi kéo chị đây đi cùng. Hiếm hoi mới có được ngày cuối tuần, thà nằm ở nhà xem tivi, nghe nhạc, hoặc trùm chăn ngủ cả buổi còn hơn.”

“Tao sợ mày ngày ngày ngồi ở văn phòng, đến lúc đó bụng to, lại thành có nhan sắc mà không có dáng dấp.”

“Xуй! Cho dù tao không tập luyện thì dáng người cũng sẽ không thay đổi, nhưng thật ra mày thì phải cẩn thận một chút.”

Tần Hàm Lạc giờ tay lau mồ hôi, nở nụ cười, không nói.

Trương Tử Toàn nhìn nhìn bụng của cô, cười xấu xa: “Không phải chính bụng mày bắt đầu tròn lên đấy chứ? Chắc chắn, mới đi làm bao lâu nhì.”

“Nói hươu nói vượn, đáng người tao đúng chuẩn mà. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Tần Hàm Lạc ngẫm nghĩ: “Chỉ là gần đây hơi thất thần, thích suy nghĩ miên man, cho nên mới tới đây tập.”

“Nghĩ miên man? Nghĩ gì thế?”

“Cũng không có gì, mấy chuyện linh tinh thôi.” Tần Hàm Lạc lắc lắc đầu, bắt đầu đi nói.

Trương Tử Toàn hưng phấn kêu: “Ồ! Động xuân tâm hả? Con gái nhà ai thế?”

“Không phải. Mà bao giờ Di Huyền lại qua chơi?”

“Đừng có đánh trống lảng!” Trương Tử Toàn trừng mắt lườm cô một cái: “Tao ghét nhất cái kiểu phiền phức đó của mày, nói chỉ nói mỗi một nửa, khiến lòng dạ người khác ngứa ngáy chết được.”

“.....”

“Mày vẫn không chịu nói?”

“Không có gì hay ho để nói cả.”

“Được! Tao đi tập thứ khác.”

Khoảng tầm một tiếng sau, Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn đầu đầy mồ hôi ra khỏi phòng gym, chạy đến chỗ khác vui vẻ tắm rửa, lại lấy quần áo sạch sẽ ra thay, sau đó đều tự xách túi đi.

“Thật thoải mái!” Trương Tử Toàn vừa tháo dây cột tóc, vừa lộ ra vẻ mặt sáng khoái: “Tao rất ghét lúc tập, mệt chết được, cả người dính dính, thờ phỉ phờ như con cún, nhưng tao lại rất thích kết quả, dường như cả người nhẹ đi vài cân, đặc biệt sau khi tắm rửa xong, thấm đến từng lỗ chân lông.”

Tần Hàm Lạc nhin không được phì cười: “Mày quả thực đúng là nguồn vui của tao mà.”

“Tao đang nói thiệt đó.” Trương Tử Toàn tròn mắt liếc cô: “Aish, nếu không vận động mà cũng có thể hưởng thụ được cảm giác này thì tốt.”

“Nói như mày mà cũng nói được, cuộc sống là phải luôn vận động. Chì hai à, lúc còn trẻ vận động nhiều một chút thì mới không có bộ phận nào hỏng, đừng cả ngày chỉ nghĩ sống phóng túng, sống mơ mơ màng màng.”

“Tao cũng đâu có nói mình không thích vận động đâu.” Trương Tử Toàn hơi tỏ vẻ ỷ khuất, thể hiện bộ dáng yếu đuối: “So ra thì tốt hơn, ừ, tốt hơn nếu vận động trên giường, tao rất thích, không chỉ thích mà thật sự yêu cực kỳ, rơi vào đó là không thể tự kiềm chế được.”

Tần Hàm Lạc vội làm một một thủ thế ngừng lại, sau đó vội vàng nhìn quanh, Trương Tử Toàn lại vẻ mặt thản nhiên: “Làm gì thế! Lời tao nói cũng đâu phải cái gì khó nghe đâu, chẳng lẽ ai đó sẽ vì vậy mà xông tới chém tao một phát chắc !”

Tần Hàm Lạc trừng mắt với cô: “Quả thật tao muốn chém mày một nhát lắm đó!”

“Gi chứ? Nói thế mày nghe khó chịu à? Aish, cũng khó trách, đêm đêm lạnh lẽo cô đơn, thê thê thảm thảm thế mà, thôi quên đi, tao sẽ không đả kích mày nữa.” Trương Tử Toàn thở dài, lại nói: “Aish, nói thế tao lại nhớ Huyền Huyền nhà tao rồi.”

“Thật không chịu nổi mày!” Tần Hàm Lạc giờ tay đón một chiếc ta xi, hai người một trước một sau vào ngồi, cô đóng cửa xe lại cái “rầm”.

“Trời, nhìn coi bộ giận nhỉ, mặt hầm hầm thế.” Trương Tử Toàn nhin không được có chút buồn cười: “Quên đi, không đùa mày nữa. Mấy ngày nữa là ngày khai giảng của Huyền Huyền và Tiểu Nhân, chúng ta đến đưa họ đi nhé? Thuận tiện trở về trường cũ thăm một chút.”

“Nói sau đi!” Tần Hàm Lạc “hừ” một tiếng.

Trương Tử Toàn khoát tay: “Nhỏ mọn quá.”

Buổi chiều, Mễ Tuyết Tuệ bung một đĩa táo đã gọt và cắt sẵn vào phòng Mễ Tiểu Nhân, vừa vào cửa liền bị giật mình vì cảnh tượng trong phòng.

Chỉ thấy Mễ Tiểu Nhân đang ôm đầu gối tựa lên giường, đeo tai nghe nhàn nhã tự đắc nghe nhạc, thân mình còn nhẹ nhàng đung đưa, mà Tần Hàm Lạc lại quỳ gối bên giường, cầm khăn cẩn thận lau sàn.

“Mấy đứa đây là...” Mễ Tuyết Tuệ kinh ngạc, nói không nên lời.

Mễ Tiểu Nhân kéo tai nghe ra, ngồi dậy, mặt không khỏi ửng đỏ. Tần Hàm Lạc ngừng tay, ngẩng đầu lên nhìn Mễ Tuyết Tuệ, thần sắc cũng có chút mất tự nhiên, ấp úng: “Di Mễ...”

“Con... sao con có thể nhàn rồi ngồi đó, để Hàm Lạc lau sàn cho con vậy hả?” Mễ Tuyết Tuệ phục hồi tinh thần, nhìn Mễ Tiểu Nhân, lời nói mang theo vài phần trách cứ.

“Di Mễ, không phải thế đâu.” Tần Hàm Lạc rất sợ Mễ Tiểu Nhân bị oan ức, liền vội vàng giải thích: “Không phải Tiểu Nhân bắt con làm, mà là... là do

con và Tiểu Nhân cá cược với nhau, ai thua sẽ phải dọn vệ sinh phòng cho người thắng, con. . .con thua nên phải làm”

Lời nói dối cô vừa nghĩ ra, nhưng Mẹ Tuyết Tuệ lại tin, trách cứ: “Hai đứa cũng không còn nhỏ nữa, lại còn cá cược mấy chuyện thế này, thật là. Lại đây, đi rửa tay trước, đi có gọt táo này.” Nụ cười trên mặt rất ôn hoà, đặt hoa quả lên trên bàn rồi xoay người đi, trước khi ra ngoài còn dặn dò: “Hàm Lạc, không cần lau nữa, đã sạch rồi. Hiện giờ con phải đi làm, hiếm hoi mới có một ngày cuối tuần, nghỉ ngơi nhiều một chút, việc dọn dẹp trong nhà không cần con làm đâu.”

Tần Hàm Lạc vội vàng gật đầu, chờ bà đi rồi, cửa phòng liền được khoá lại. Mẹ Tiểu Nhân nhìn không được le le lưỡi, đáng vẻ thoát nhìn thật đáng yêu.

“Em phải cảm ơn tôi thế nào đây?” Tần Hàm Lạc ngồi xuống bên giường, cười tranh công.

“Cảm ơn chị cái gì? Là chị tự nguyện làm mà.” Mẹ Tiểu Nhân hơi nghiêng đầu qua một bên.

“Nhưng nếu tôi không nói dối thì đi Mẹ sẽ trách mắng em đó.”

“Mẹ em bắt công thì có.” Mẹ Tiểu Nhân vươn tay qua, lấy đĩa táo trên bàn, cầm một cây tăm xiên một miếng, đưa đến trước mặt Tần Hàm Lạc: “Đây, dùng cái này để cảm ơn chị.”

Tần Hàm Lạc há mồm đang định cắn, Mẹ Tiểu Nhân lại nhanh tay bỏ vào miệng mình, đôi mắt khép hờ, mỉm cười nói: “Ngọt quá.”

“Lại dám đùa giỡn tôi.” Tần Hàm Lạc cắn huyệt, nghiêng răng nói.

“Vậy được, là ai nói em giống đầu cove?”

“Từ Toàn.” Tần Hàm Lạc không chút do dự nói.

“Gi cơ?” Mẹ Tiểu Nhân hơi nhăn mặt.

“Má lúm đồng tiền nhỏ.”

Mẹ Tiểu Nhân tròn mắt liếc cô: “Còn một cơ hội trả lời nữa.”

Tần Hàm Lạc bắt đắc dĩ, vẻ mặt đau khổ nói: “Là tự tôi nói.”

“Đáp án chính xác!”

Một miếng táo được đưa đến bên môi Tần Hàm Lạc, cô há miệng ăn, cảm thấy cô nhóc này thật đúng là lừa đảo, lại thù dai thế.

Đến giờ ăn tối, ăn cơm xong, Tần Hàm Lạc liền tranh dọn dẹp bát đĩa, sau đó vào bếp, Mẹ Tuyết Tuệ cũng khuyên không được. Mẹ Tiểu Nhân nhìn sắc mặt nghi hoặc của Mẹ Tuyết Tuệ, cố nén cười, giả bộ như không có việc gì.

“Tiểu Nhân, con đi giúp Hàm Lạc đi.” Mẹ Tuyết Tuệ nói.

“Dạ.” Mẹ Tiểu Nhân vào bếp một lát, lại chậm rãi đi vào phòng khách ngồi, nhún vai nói: “Chị ấy kêu không cần con giúp.”

“Anh à, anh nói xem Hàm lạc làm sao thế?” Mẹ Tuyết Tuệ nhìn không được nói: “Dạo gần đây chỉ ở nhà, lại tranh rửa chén, có ngăn cũng không được.”

“Chắc là đi làm rồi, hiểu chuyện hơn, biết san sẻ công việc gia đình với cha mẹ.” Tần Trọng lại cười đến vui sướng.

“Nhưng con nó đi làm bận rộn lắm mà, em lại hy vọng cuối tuần con bé có thể nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng để mệt chết. Em thấy dạo này khí sắc nó cũng không tốt như lúc đi học.” Mẹ Tuyết Tuệ lại thực sự có phần đau lòng vì Tần Hàm Lạc.

“Ôi dào, làm mấy chuyện vặt vãnh thế nhiều một chút thì cũng đâu có sao, em đó, chiều con nó quá.” Tần Trọng uống một ngụm trà, nói: “Gần đây nó biểu hiện không tệ, đây là hiện tượng tốt.”

Mẹ Tiểu Nhân thầm buồn cười, hiện tượng tốt này có lẽ không duy trì được lâu.

Học kỳ này Mẹ Tiểu Nhân và Diệp Dĩ Huyền cùng lên năm hai. Đến ngày khai giảng, Trương Từ Toàn liền ân cần bận rộn trước sau vì Diệp Dĩ Huyền. Vừa đi tới sân bay rước nàng, lại xách đồ, sửa sang giường, quét tước vệ sinh phòng ký túc. Tất cả mọi người trong phòng đều hâm mộ Diệp Dĩ Huyền có một người bạn vừa xinh đẹp lại đối xử tốt với nàng như thế.

Còn Tần Hàm Lạc, tuy cũng đưa Mẹ Tiểu Nhân đến trường, nhưng vừa vào cổng trường đã không biết sống chết đụng phải Lê Thu Hạo. Tên con trai vừa ngã nhận lại bánh bao này vừa thấy người trong lòng liền gọi một thằng bạn tốt chạy vội tới xách đồ giúp Mẹ Tiểu Nhân.

“Không cần không cần đâu, cũng chẳng có nhiều đồ lắm.” Tần Hàm Lạc tận lực khiến cho sắc mặt mình có thể giữ được vài phần tươi cười, lịch sự từ chối.

“Nên mà nên mà, sao có thể để cho con gái xách nhiều đồ thế chứ.” Lê Thu Hạo mặc dù có chút ngại ngùng, nhưng cũng không phải tên ngốc, sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một thể hiện ân cần trước mặt mỹ nữ thế này. Huống chi hắn cũng biết cô chị gái này của Mễ Tiểu Nhân hình như vì anh họ hắn là bạn của Cố Minh Kiệt nên cũng có ít nhiều thành kiến với hắn, vừa lúc mượn cơ hội để làm dịu quan hệ.

Tần Hàm Lạc nhìn quanh, đầy rẫy người vác thùng lớn thùng nhỏ đi về phía khu ký túc xá, liền nhin không được thăm mắng. Xách cái con khi ý, nhiều nữ sinh mang túi lớn túi nhỏ như thế sao không thấy mày đi giúp đi!

Mễ Tiểu Nhân vốn muốn từ chối, nhưng thấy khuôn mặt đỏ bừng của Lê Thu Hạo, cạnh đó còn có bạn hắn, không đành lòng khiến hắn mất mặt, hơn nữa nghĩ lại, bạn bè giúp đỡ nhau xách đồ thì cũng không sao cả, nên cũng để mặc hắn nhận lấy đồ trong tay mình.

Vì thế hai tên nam sinh xách túi to túi nhỏ, hai nữ sinh trong tay trống trơn, bốn người bắt đầu đi về phía khu ký túc xá nữa. Dọc đường đi, Lê Thu Hạo câu được câu chăng hỏi thăm về kỳ nghỉ hè của Mễ Tiểu Nhân, hình như hắn khá khản trương, đôi lúc nói lắp, khiến tên bạn thân đi cạnh vài lần nhin không được cúi đầu cười thầm. Mễ Tiểu Nhân lại thông dong tự nhiên, thuy chung lễ phép mỉm cười trả lời hắn, có vẻ vừa không quá lạnh nhạt, không khiến người ta lúng túng, lại cho kẻ đó cảm giác được có khoảng cách, không thể thân cận.

Quả thật Tần Hàm Lạc thấy mắt tự nhiên, Lê Thu Hạo lại quay ra hỏi cô: “Đàn chị bây giờ đang làm việc ở đâu thế ạ?”

“Nhật báo xã.” Tần Hàm Lạc lạnh nhạt đáp.

“Oa, báo ngày của thành phố A sao? Không tệ chút nào!” Lê Thu Hạo chân thành nói.

“Cũng thường thôi.” Tần Hàm Lạc tận lực kiên nhẫn trả lời hắn cho có lệ.

“Em nghe nói trước kia đàn chị là tài nữ của Viện văn học nhi, từng có thơ được đăng trong tạp chí, trước kia ở tập san của trường cũng có thơ của chị. Lòng em khâm phục cực kỳ, ngày nào đó nhất định phải tìm ra thơ của đàn chị để chiêm ngưỡng một chút.” Lê Thu Hạo nói chuyện với Tần Hàm Lạc lại mồm miệng rất lưu loát trơn chu.

Mễ Tiểu Nhân nhin không được lo lắng nhìn sắc mặt Tần Hàm Lạc, em biết Tần Hàm Lạc ghét nhất nghe những lời khách sáo sáo rỗng như thế, quả nhiên thấy Tần Hàm Lạc miễn cưỡng nhếch môi: “Đó là do người khác nói quá sự thật mà thôi.”

May mắn cửa khu ký túc nữ đã ở xa xa, đến nơi, Mễ Tiểu Nhân thờ phào, mỉm cười với Lê Thu Hạo và bạn hắn: “Được rồi, hai người xách đến đây thôi, những thứ đó chúng tôi có thể tự mang lên được. Hôm nay thật sự cảm ơn hai bạn đã giúp đỡ.”

“Vây...” Lê Thu Hạo nhìn sùnn mặt xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân, áp ứng: “Tôi...tôi muốn...”

“Gi cơ?” Mễ Tiểu Nhân quay đầu lại, nghi hoặc nhìn hắn.

“Ý của Thu Hạo là muốn hỏi hai người có thời gian không, hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, không bằng cùng nhau ăn một bữa.” Nam sinh bên cạnh cũng rất hiểu hắn, lập tức diễn đạt những lời hắn muốn nói ra.

“Đúng đúng!” Lê Thu Hạo như trút được gánh nặng, gật đầu liên tục, cũng phóng ánh mắt cảm kích cho đũa bạn thân.

“Ồ, hôm nay thực không tiện, có hai người bạn tốt bên Viện Mỹ thuật đã hẹn chúng tôi đi ăn mất rồi.” Mễ Tiểu Nhân có chút khó xử nói: “Thật ngại quá.”

“À à...không sao, hôm khác cũng được, hôm khác cũng được.” Lê Thu Hạo thất vọng, thất hồn lạc phách nói.

Nghe được câu trả lời của Mễ Tiểu Nhân, cuối cùng trong lòng Tần Hàm Lạc cũng có chút thoải mái, lại cảm ơn hai người kia, vội vàng xách đồ vào phòng ký túc.

Lúc lên lầu, Mễ Tiểu Nhân nhin không được cười khê: “Hôm nay coi như chị có chút phong độ.”

“Không phải tôi sợ em giận giống lần trước sao, sợ em cho rằng tôi khiến em mất mặt.” Tần Hàm Lạc giận dỗi nói.

Đến phòng Mễ Tiểu Nhân ở, Chung Thuý Nhi và một nữ sinh khác đã ở đó, chị em tốt gặp nhau, tránh không được náo nhiệt một phen. Mọi người nói liên miên về kỳ nghỉ hè vừa qua, sau đó bắt đầu cùng nhau quét tước vệ sinh, rồi đều tự sửa sang lại giường.

Chuẩn bị mọi thứ ổn thoả rồi, Tần Hàm Lạc liền rủ các nàng cùng đi ăn, vừa vận lúc này Trương Tử Toàn cũng gọi tới, nói cô và Diệp Di Huyền đang đợi dưới lầu ký túc rồi. Vì thế mọi người liền vội vàng đóng cửa đi xuống, vừa ra khỏi cửa khu ký túc thì quả nhiên thấy Trương Tử Toàn và Diệp Di Huyền đứng chờ sẵn ở đó.

“Đi đâu ăn cơm đây?”

“Tuỳ mấy người.” Tần Hàm Lạc miễn cưỡng đáp.

“Vây tất cả đi theo tôi, để tôi quyết định vậy.” Trương Tử Toàn cười nói.

Trương Tử Toàn và Diệp Dĩ Huyền đi tuốt đằng trước, Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân đi theo, Chung Thuý Nhi và cô bé chung phòng đi cuối cùng, hai người đang riu rít kể cho nhau nghe chuyện xem ca nhạc ở chỗ nào đó trong kỳ nghỉ hè vừa qua.

Đi không đến mấy chục bước, một nam sinh cao lớn mặc áo sơ mi trắng bỗng nhiên từ bên phía bên kia đường vọt qua, vừa thấy Mễ Tiểu Nhân, mắt liền sáng lên, vội vàng vẫy tay: “Mễ Tiểu Nhân!”

Mễ Tiểu Nhân ngẩn ra, cười: “Tề Hiến, khoẻ không.” Nam sinh này ở bên Khoa luật. Lúc còn năm nhất, hai người bọn họ bị khoa mình chọn làm đại diện tham gia một cuộc thi biện luận, sau đó thì quen biết nhau.

Tề Hiến đi đến trước mặt em, gật gật đầu với Tần Hàm Lạc, lại cười cười với Chung Thuý Nhi ở phía sau. Mễ Tiểu Nhân nhìn Chung Thuý Nhi, kỳ quái hỏi: “Cậu quen Thuý Nhi à?”

“Chẳng những quen, mà còn rất thân đó.” Tề Hiến nhìn em, gãi gãi đầu, cười nói: “Đúng rồi, lần trước tôi nghe Thuý Nhi nói cậu rất thích sách của Úc Đạt Phu, tôi có quyền toàn tập của ông ấy, hôm nào sẽ đưa cậu mượn đọc.”

Lúc này Trương Tử Toàn cũng dừng lại chú ý tới một màn bên kia. Mễ Tiểu Nhân nghiêng người, nhìn về phía Chung Thuý Nhi, Chung Thuý Nhi ánh mắt mắt né tránh, Mễ Tiểu Nhân liền gật gật đầu, chỉ đành cười nói: “Vây được, cảm ơn cậu.”

Tề Hiến đi xa rồi, Chung Thuý Nhi cũng tự giác tách ra một khoảng cách với Mễ Tiểu Nhân. Tần Hàm Lạc nhìn không được lắm bảnr “Cách theo đuổi con gái này cũng cũ quá rồi, cho mượn sách, còn sách nữa. Hừ, toàn tập của Úc Đạt Phu hiếm lắm chấc? Nơi nào chẳng có, thư viện trường chẳng lẽ không có? Thật đúng là buồn cười mà.”

“Phải không?” Mễ Tiểu Nhân nghiêng đầu, buồn cười nhìn cô: “Vây chị có cách theo đuổi con gái nào mới lạ hả? Nói ra nghe thử xem.”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, còn chưa bắt đầu nói thì Trương Tử Toàn đã quay lại, nghiêm trang nói: “Tôi biết nó có một phương pháp, hơn nữa nó cũng chỉ biết cách đó mà thôi.”

“Ồ? Nói nghe thử đi.” Mễ Tiểu Nhân cũng rất ấn ý bày ra bộ dáng khiêm tốn thỉnh giáo.

“Phương pháp của nó chính là, không nói ra, rồi lại rồi rầm, cuối cùng nhin, rồi lại nhin nữa.” Trương Tử Toàn ngừng cười, sắc mặt thập phần nghiêm túc: “Sau đó, chịu đựng qua tam đại khổ hình nội tâm rồi, nó tin tưởng vững chắc rét lạnh sẽ qua đi, mùa xuân của nó sẽ tới, người nó thích rốt cục dưới ánh mắt tuyệt vọng của nó, hiểu được tình ý của nó, sẽ cảm động sâu sắc, rồi liều lĩnh lao vào vòng tay nó. Đây, chính là cách tán gái vạn năng độc đáo mà Tần Hàm Lạc sáng tạo ra.”

Nói xong lời cuối cùng, cô rút cuộc nhìn không được bật cười, sau đó nhanh chân chạy trước.

“Trương thiên tiên, mày đứng lại đó cho tao! Mày chết chắc rồi!” Tần Hàm Lạc giận muốn chết mất, lập tức đuổi theo, không bao lâu từ xa xa nhìn qua chỉ thấy hai người lao vào đánh lộn thành một đoàn.

“Nhìn hai tên thần kinh đó kia, ngay trước mặt công chúng cũng không biết giữ hình tượng gì cả.” Diệp Dĩ Huyền bắt đầu dĩ cảm thán.

Mễ Tiểu Nhân nín cười, cúi đầu, em nhớ tới vẻ mặt mắt mắt, còn có ngữ khí có phần ghen tị vừa rồi của Tần Hàm Lạc, lòng không khỏi có cảm giác ngọt ngào. Có phải nội tâm người nào đó đã có biến hoá rất nhỏ hay không? Em mỉm cười nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 82

Hơn chín giờ tối, cuộc sống của những con người sống về đêm của thành phố Z mới bắt đầu, cả thành phố phủ đầy ánh sáng như ngọc, náo nhiệt vô cùng.

Giản Hân Bồi ngồi ở ghế sau xe, xuất thần nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt lại không chút thay đổi. Đúng vậy, thành phố Z là một nơi tràn ngập sức sống của người trẻ tuổi, ban ngày phồn hoa, ban đêm rực rỡ, không kém thành phố A bao nhiêu, nhưng mà, năng lực thể nào cũng không thể khiến bản thân hoàn toàn hoà nhập vào nơi này. Bóng đêm mê người ngoài cửa sổ xe là thuộc về người khác. Nơi này không có người nàng yêu, không có bạn bè thân thuộc, không có nơi trái tim hướng về. Vừa nhắm mắt lại, trong đầu trải đầy hình ảnh phố lớn ngõ nhỏ của thành phố A quen thuộc, những toà nhà cao tầng khí phách, ngã tư đường rộng lớn bằng phẳng, còn có... xích đu nơi sân thể dục trường tiểu học, sân bóng rổ ở sân trường trung học, cùng khu vườn nhỏ mỗi mùa xuân đến liền xanh mướt một màu, trăm hoa đua nở. Nàng nhớ hồ sen ở ĐH A, chỉ cần thoáng nghĩ là nàng như thể ngửi được hương hoa quế thoang thoảng...

Cứ mỗi khi đêm xuống, con người dường như càng trở nên yếu đuối, nước mắt Giản Hân Bồi cứ vô thanh vô tức lặng lẽ lăn dài trên gò má. Tay phải

nàng nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc bạc trên cổ tay. Tất cả những kỉ niệm trong ký ức đều không thể tách rời con người mà nàng nhớ nhưng không xiết kia. Đột nhiên, vô số hình ảnh thi nhau chất chồng hiện lên trong tâm trí, sau đó dừng lại ở một hình ảnh, tiểu học năm lớp sáu, nàng mặc váy hoa, hơi nghiêng đầu ngồi trên xích đu cười, Tần Hàm Lạc ở một bên vừa đẩy xích đu cho nàng, vừa dùng giọng con nít trong trẻo đọc thuộc lòng một câu trong Hồng Lâu Mộng: “Nữ nhân nhạc, thi thiên giá thượng xuân sam bạc.” Nàng vui vẻ khanh khách cười, mà Tần Hàm Lạc đẩy xích đu lên thật cao.

Giản Hân Bồi nghĩ đến đây lòng liền chua xót khó nhin, nàng lấy bàn tay hơi che mắt lại, miễn để người lái xe nhìn thấy dáng vẻ mình lúc này qua gương chiếu hậu. Nàng hoài niệm cỡ nào quãng thời gian thơ ấu của hai người, thực hi vọng thời gian có thể quay ngược trở lại, như vậy nàng có thể chọn duy nhất một lựa chọn một lần nữa. Nàng có thể như nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích, có một tình yêu hoàn mỹ nhất, một tình yêu không nhuốm hạt bụi nhỏ.

Ra khỏi thang máy, Giản Hân Bồi lấy chìa khoá, mở cửa căn hộ của mình. Tuy nói là nhà nàng, nhưng thật ra là căn nhà hai tầng mà vợ chồng Giản Mặc Thanh mua chưa đến một năm ở thành phố Z mà thôi. Từ lâu trước đó, Chu Vân Tổ đã bắt đầu mua bán nhà dưới sự khuyên bảo của anh trai mình làm trong ngành bất động sản. Bà đem toàn bộ tiền để dành mấy chục năm trời của mình và Giản Mặc Thanh đầu tư vào đó, cộng thêm có tiền vốn của anh trai duy trì, tấn công mãnh liệt trên thị trường bất động sản ở Trung Quốc, mấy năm qua quả thực buôn bán lời không ít tiền, cho nên vừa gặp phải chuyện của Giản Hân Bồi, bà liền lập tức ngừng công việc, tình nguyện ngày ngày ở bên Giản Hân Bồi, toàn tâm toàn ý chăm lo cho cuộc sống của nàng. Còn thêm vấn đề chồng bà Giản Mặc Thanh không thể bỏ dở công việc ở thành phố A được, bà lại càng an tâm định cư ở thành phố Z, cho nên căn nhà ở đây được trang hoàng khá kỹ lưỡng, tuy xa không bằng căn nhà ở thành phố Z, nhưng đối với Giản Hân Bồi mà nói, nơi này cũng chẳng khác gì một cái lồng chim hoa lệ.

“Con ăn cơm tối chưa?” Chu Vân Tổ vừa thấy nàng vào liền vội vàng tươi cười đứng lên từ sofa.

“Con ăn rồi.” Giản Hân Bồi miễn cưỡng nói.

“Bồi Bồi, mẹ đã nói với con rất nhiều lần rồi, sau này bữa tối cố gắng về nhà ăn đi, đồ ăn công ty sao có thể ngon được? Thức ăn mỗi ngày mẹ làm đều là những món trước kia con thích ăn nhất.”

“Con muốn tăng ca, cũng muốn bắt đầu học tập và tích lũy kinh nghiệm công tác.”

“Không phải mẹ đã nói với cậu con rồi sao, đã bảo ông ấy đừng sắp xếp con tăng ca rồi mà?” Chu Vân Tổ cau mày nói.

“Con không muốn được đối xử đặc biệt, là tự con yêu cầu được tăng ca, con thích vậy, như thế phong phú hơn.” Giản Hân Bồi lắc lắc mái tóc, chuẩn bị lên lầu.

“Chờ đã, mẹ có ninh đu đủ ngâm đường, để mẹ múc cho con một chén.” Chu Vân Tổ vội vàng nói.

“Con mệt rồi, con không muốn ăn.”

“Chờ đã, con đứng lại đó cho mẹ.” Giọng Chu Vân Tổ đã có phần tức giận.

Giản Hân Bồi chống tay lên thành cầu thang, dừng chân lại, khuôn mặt xinh đẹp không chút biểu tình: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Ngày mai là cuối tuần, con sẽ ở nhà chứ?” Chu Vân Tổ nhìn về mặt nàng, cảm thấy lòng mềm xuống, ngữ khí cũng dịu lại.

“Không, ngày mai con tới nhà một người bạn chơi, nhà cô ấy ở vùng quê cách nơi này không xa lắm, con muốn tới đó cảm thụ không khí tươi mát một chút.”

“Phải không? Chứ không phải là tới thành phố A cảm thụ không khí tươi mát đấy à?”

Giản Hân Bồi ngẩn ra vài giây, trên mặt dĩ nhiên lộ ra nụ cười nói không rõ là ý gì: “Mẹ, mẹ thật thần thông quảng đại.”

“Con không cần châm chọc mẹ.” Chu Vân Tổ nhíu mày, ánh mắt phức tạp: “Có phải con cho rằng tự mình bắt đầu đi làm là có thể phóng túng chính mình một lần nữa?”

“Thành phố A là quê của con! Ba ở nơi đó! Con trở về đó một chút thì làm sao?!” Giản Hân Bồi rút cuộc nhịn không được, lớn tiếng nói.

“Vậy con để tay lên ngực mình tự hỏi một chút xem, con trở về đó là vì nhớ quê mình sao?! Là vì ba con hả?!” Chu Vân Tổ cũng trở nên kích động.

Giản Hân Bồi đứng trên cầu thang, từ trên cao nhìn xuống, giằng co với mẹ mình, một lát sau mới nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt hiếm hoi xuất hiện một tia khiêu khích: “Nếu con nói là vì con muốn gặp Hàm Lạc, mẹ sẽ thế nào?”

“Đã qua thời gian lâu như vậy rồi mà con còn nhớ mãi không quên con bé đó, rốt cuộc nó cho con uống thuốc gì hả? Để cho con uống phải bùa mê thuốc lú gì?!” Trên mặt Chu Vân Tổ lộ ra vẻ đau lòng thất vọng, hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh tao nhã xưa nay. Bà không tin con gái lại ngoan cố như vậy, bà không tin mọi việc mình làm đều vô ích.

“Vậy thì mẹ à, mẹ sẽ làm thế nào đây? Cho đường không dỗ được, mẹ sẽ dùng gậy dùng roi sao? Có thể nào mẹ lại sẽ giống năm đó lúc mang con tới nơi này, trịnh trọng cảnh cáo con rằng nếu con không nghe lời mẹ, mẹ sẽ dùng tất cả mọi cách có thể để huỷ diệt sự nghiệp học hành của Hàm Lạc, huỷ diệt cuộc sống của cậu ấy?” Trong giọng Giản Hân Bồi nhuốm chút châm chọc, nhưng cũng phảng phất ẩn dấu nỗi bi thương.

Chu Vân Tổ trầm mặt, nhìn nàng nhẹ nhàng nói: “Con đừng tưởng nó rời khỏi trường thì mẹ sẽ không có khả năng huỷ diệt nó. Mẹ đồng dạng có thể khiến nó mất việc, khiến nó không thể sống yên ở thành phố A! Cũng không có mặt mũi sống yên ở thành phố A! Mẹ sẽ khiến cho cả nhà nó đều vì nó mà nhục mặt! Mẹ mặc kệ có phải nó thích con gái thật hay không, mặc kệ nó quen con gái nhà ai, miễn không phải con là được! Chỉ cần không phải với con, nhà chúng ta có thể tường an vô sự với nhà đó!” Nói đến lúc sau, giọng nói của bà dần dần trở nên kịch liệt.

“Đủ rồi! Mẹ thắng!” Giản Hân Bồi cắn môi, lấy vé máy bay trong túi xách ra, xé nát, khuôn mặt hiện lên nỗi căm hận, gằn từng tiếng: “Nhưng mẹ phải nhớ kỹ, sở dĩ con thoả hiệp lần nữa là vì con yêu cậu ấy chứ không phải con sợ mẹ! Người mẹ dịu dàng hoà ái, thông tình đạt lý trong lòng con đã sớm không còn nữa rồi! Mẹ thất vọng vì con, con cũng thất vọng vì mẹ như vậy, mẹ thực sự khiến con cảm thấy xa lạ!”

Nói xong, nàng rất nhanh “ruỳnh ruỳnh ruỳnh” chạy lên lầu.

“Bồi Bồi!” Chu Vân Tổ vội vàng kêu lên.

Giản Hân Bồi dừng lại, nhưng cũng không quay đầu, trong lòng lại ầm ầm sinh ra một tia hy vọng, chỉ nghe phía sau im lặng thật lâu, rồi truyền đến một tiếng than nhẹ: “Bồi Bồi, nếu...nếu về sau con kết hôn với Hiểu Hàn, nếu con thực sự muốn trở về thành phố A sống, mẹ sẽ không ngăn cản con, chỉ cần con vui vẻ, con muốn đi đâu cũng được.”

Những lời này khiến cho Giản Hân Bồi vốn có một tia hồi hộp chờ đợi hoàn toàn biến thành lạnh lẽo. Bóng lưng nàng thoáng cứng đờ vài giây, bỗng nhiên quay đầu cười nói: “Mẹ, may mắn pháp luật nước mình không có chuyện cha mẹ có thể thay mặt con cái đăng ký kết hôn, nếu không con đã sớm là người kết hôn rồi, phải không?”

Nói xong câu đó, nàng cũng không quay đầu lại mà trở về phòng mình. Chu Vân Tổ cũng không biết là kinh sợ hay giận, sau một lúc lâu, bà thở dài một tiếng, ôm mặt, ngồi phịch xuống sofa.

Giản Hân Bồi trở lại phòng, bật đèn lên, đi vào phòng tắm, vặn vòi nước nóng, bắt đầu rửa mặt. Khuôn mặt vương đầy nước mắt, căng cứng ngắc. Qua một lát, nàng hay tay chống bồn rửa mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương. Cô gái bên trong tấm gương có một đôi mắt đẹp sáng trời trong suốt, đáng vẻ ngọt ngào động lòng người, mái tóc dài vốn buông lơi nay hơi xoắn, so với trước kia thiếu vài phần hoạt bát, hơn vài phần trầm tĩnh.

Nàng nhìn, không biết thế nào nước mắt lại trào dâng bên khóe mắt, nàng dùng ánh mắt thương hại an ủi chính mình trong gương, cúi đầu nói: “Đừng khóc, còn kiên trì một năm nữa thôi, một năm thôi mà, mình sẽ khiến bản thân cũng đủ độc lập, sẽ không còn ai có thể ngăn cản mình và Hàm Lạc ở bên nhau nữa.”

Nàng theo bản năng áp chiếc lược bạc lên ngực, như thể nó có thể mang đến cho nàng một chút ấm áp vậy, nhưng nàng trong gương lại rơi nước mắt càng nhiều, càng nhanh hơn.

“Tiêu đề chị mới làm này không ổn lắm đâu.” Mễ Tiểu Nhân thuận tay cầm bản thảo trên bàn học lên xem, sau đó nhận xét một câu như vậy.

Tần Hàm Lạc đang gả lưng trên giường, nghe vậy liền tới gần em: “Làm sao?”

“Nhà hàng Bạch Vân Lộ Tinh Hoa độ long trọng khai trương.”

“Làm sao vậy? Có cái gì không ổn?” Tần Hàm Lạc cố ý hỏi.

“Không phải đầu đề đều cần ngắn gọn sao? Đầu cần viết tí mỉ quá vậy.” Dưới ánh đèn, dáng vẻ nghiêm túc của Mễ Tiểu Nhân đặc biệt mê người. Tần Hàm Lạc ngửi mùi hương trên người em, trong lòng yên tĩnh lại thư sướng.

“Không đúng mà, nhà hàng Bạch Vân Lộ kia không phải khai trương mấy lâu sao?” Mễ Tiểu Nhân ngẫm nghĩ, lo lắng nói.

“Ha ha.” Tần Hàm Lạc nhin không được cười rộ lên: “Em không nhìn ngày tháng à? Đó là bản thảo khi lần đầu tiên tôi viết lúc thực tập mà.”

“Giỏi, chị cố ý chọc em.” Mễ Tiểu Nhân chun môi, đang muốn tỏ vẻ bất mãn thì tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên. Em cầm lấy di động nhìn nhìn màn hình, cũng không nghe mà thuận tay đặt lên bàn.

Chuông báo di động của em không biết từ khi nào đã đổi thành bản [Cut] của Plumb. Đây là bài hát tiếng Anh mà hai người bọn họ đều rất thích, tiếng chuông êm tai kia vang lên hết lần này tới lần khác, nhưng lúc này Tần Hàm Lạc lại không hề có tâm tình nghe nhạc. Vừa bội phục nghị lực và sự kiên nhẫn của người gọi, cảm giác ần ần không thoải mái lại xuất hiện, trực giác nói cho nàng đó là một nam sinh.

Hồi lâu sau, di động mới im lặng xuống, mà bầu không khí thoải mái giữa Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân không biết thế nào như thể pháp thuật biến mất trong nháy mắt, còn lại chỉ là sự trầm mặc, trong không khí lơ lửng khí tức kỳ quái ái muội.

“Lê Thư Hạo? Tề Hiến? Hay là Thư Kiến Trí nhỉ? Hay người khác nữa?” Tần Hàm Lạc thăm thò sâu, sau đó cố gắng giả bộ tươi cười hỏi.

“Chị rất tò mò về những người gọi cho em nhỉ?” Mễ Tiểu Nhân cũng cười khẽ.

“Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, tò mò gì chứ, tôi chỉ là...chỉ là rất quan tâm, nhiều người theo đuổi như vậy, cuối cùng rốt cuộc cũng phải rơi vào nhà ai chứ.” Tần Hàm Lạc cười thực giả tạo, nhưng trong lòng nàng lại như có chút chua chua.

“Ồ.” Mẹ Tiểu Nhân dài giọng, ngọt ngào cười: “Nếu chỉ tùy tiện hỏi thôi, vậy thì không cần trả lời.”

Tần Hàm Lạc bị những lời này làm cho nghẹn họng, giận đến nghiêng răng, Mẹ Tiểu Nhân đã xoay người sang chỗ khác nghịch máy tính. Cô suy nghĩ một chút, đang muốn đổi cách hỏi Mẹ Tiểu Nhân thì tiếng chuông chết tiệt lại vang lên, Tần Hàm Lạc nhìn không được nhẫn nại. Cũng không biết có phải đổi người gọi không, lần này Mẹ Tiểu Nhân lại rất nhanh bắt máy, hơn nữa giọng cũng ôn hoà: “A lô?”

Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn em, mà em lại tựa hồ không rảnh chú ý tới vẻ mặt không vui của người ở bên cạnh, vẫn chăm chú nghe người kia nói, thỉnh thoảng đáp lại: “Xem phim hả? Uh...không biết nữa, tùy cậu...Không cần tới đón, cứ chờ ở con đường đối diện công trường là được, hai mươi phút nữa tớ sẽ đến...Uh, bye.”

Vừa cúp máy, Tần Hàm Lạc đã nhảy dựng lên: “Em muốn ra ngoài?”

“Đúng vậy.” Mẹ Tiểu Nhân vừa nói, vừa muốn đứng dậy đi tới phòng khách.

“Với ai?” Tần Hàm Lạc lập tức cùng ra khỏi phòng, ngữ khí gấp gáp.

“Chỉ chi tùy tiện hỏi sao?” Mẹ Tiểu Nhân hơi cong khoé miệng, lúm đồng tiền quyến rũ nở rộ.

Tần Hàm Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi nghiêm túc hỏi mà!”

“Nghiêm túc hỏi cơ à.” Mẹ Tiểu Nhân hơi nheo mắt lại: “Tề Hiến.”

“Em đừng đi!” Lần này Tần Hàm Lạc thực sự nóng nảy.

“Lý do?” Mẹ Tiểu Nhân hai tay khoanh trước ngực, thần thái nhàn nhã, nhưng trong ánh mắt lại như có một tia chờ mong: “Cho em một lý do có vẻ hợp lý, em sẽ không đi nữa.”

“Trước khi tôi ngủ không muốn ở nhà một mình!” Tần Hàm Lạc cơ hồ táo bạo nói.

“Ồ, xin lỗi nhé, những lời mấy đứa con nít năm tuổi nói với nhau đối với em không phải lý do.” Mẹ Tiểu Nhân nhẹ nhàng lắc đầu.

“Em thích hắn à?”

“Chỉ lạc đề, giờ em đang hỏi chị.”

“Lúc này em không quen thân hắn ta lắm, còn chưa hiểu rõ người ta mà, đi xem phim nhanh như vậy làm gì chứ.”

“Cho nên mới cần tiếp xúc nhiều, để hiểu rõ nhau hơn.”

“Mục đích hắn ta hẹn em đi xem phim không trong sáng.”

“Em biết mà, hắn thích em. Năm đó khi bác Tần hẹn mẹ em đi xem phim, mục đích cũng đâu trong sáng.”

Vừa nghe đến đây, Tần Hàm Lạc như nuốt phải quả đắng, em dĩ nhiên lại lấy mình và Tề Hiến để so sánh với dì Mẹ và ba. Cô thấp giọng nói: “Em có ấn tượng không tệ với hắn phải không?”

“Cũng được, đáng về đường hoàng, cũng tuấn tú, không éo lá.”

“Nhưng khuya rồi!” Tần Hàm Lạc siết chặt nắm tay,

“Mới bây giờ chiều, cùng lắm thì mười giờ sẽ xong, vừa vặn về trường.” Mẹ Tiểu Nhân nói xong, vươn ngón trỏ, chọc chọc ba cái lên vai cô: “Không có lý do nào đưa ra đủ để em ở lại, bye nhé! Ngủ ngon! Mơ đẹp!”

Tần Hàm Lạc gục đầu xuống, câu “Tôi thích ở bên em, tôi không muốn em đi!” đã lên tới họng lại như thế nào cũng nói không nên lời, cứ thế tro mắt nhìn Mẹ Tiểu Nhân ra cửa, sau đó cửa “rầm” một tiếng bị đóng lại.

Thanh máy từ từ đi xuống, Mẹ Tiểu Nhân thở dài một hơi, rõ ràng em cảm giác được ánh mắt Tần Hàm Lạc mong mỏi mình ở lại, cũng rất để ý khi em ra ngoài xem phim cùng người khác, nhưng cô lại cứ trái lương tâm nói ra toàn những lời vô nghĩa. Trương Từ Toàn quả thật nhìn thấu cô, vì cái gì trên thế giới lại có người như vậy chứ? Đường như thắng thần với cảm giác của mình là muốn lãng trí cô vậy. Lòng Mẹ Tiểu Nhân thực sự thất vọng, nhưng lại không tức giận.

Được rồi! Tần Hàm Lạc, nếu chị không thích em thì thôi, còn nếu chị thích em, em nhất định sẽ khiến chị chết đi sống lại, sau đó để cho cuộc sống sau khi hồi sinh của chị rực rỡ sắc màu hơn. Nhưng trước đó, chị thích đau thì cứ đau, thích tự hành hạ bản thân thì cứ tự hành hạ, thích mua dây buộc mình tùy chị, em tuyệt đối sẽ không đồng tình với chị!

Ra khỏi thang máy, em trực tiếp gọi cho Chung Thuý Nhi: “Mặc kệ giờ có việc gì, nửa giờ nữa phải đến rạp Tinh Quang, tôi chờ cậu, nếu cậu không đến đúng giờ, ngày mai tôi sẽ tính sổ việc cậu miệng rộng bán đứng...!”

Cúp máy, lòng em có chút áy náy, thầm nói, thực xin lỗi Tề Hiến, tôi gọi thêm một người nữa đến, đến lúc đó tôi sẽ mời cả hai người đi xem phim là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 83

Nhân lúc ký túc xá chỉ có hai người, Chung Thuý Nhi ngồi trên giường đối diện, nhìn không được nhỏ giọng oán giận: “Thật là, sao tối hôm qua tự dưng kéo tớ tới rạp Tinh Quang xem phim chứ, nếu sớm biết Tề Hiến cũng ở đó thì có chết tớ cũng không tới. Không hay không biết gì cứ thế làm một cái bóng đèn hoa lệ.”

“Được rồi mà.” Mễ Tiểu Nhân uống một ngụm nước buối ép, không nhanh không chậm nói: “Tớ chỉ mời cậu đi xem phim một bữa thôi mà tối cậu cầu nhau, đến sáng cậu cũng cầu nhau. Nếu vậy thì khi nào cậu mời tớ đi xem phim, cậu cũng có thể mời một anh chàng nào đó theo, tớ sẽ không để ý, được chưa?”

“Ai thèm chứ.” Chunh Thuý Nhi bĩu môi nói.

“Mà lại nói, đừng có kiểu được tiện nghi còn khoe mẽ, không phải cậu rất thích đi chung với Tề Hiến sao?”

“Nào có?” Chung Thuý Nhi lập tức chối.

Mễ Tiểu Nhân nhìn nàng, ra vẻ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ không đúng à?”

“Tớ chỉ là... chỉ là... như lời cậu nói ấy, nhà bác của cậu ta ở cách nhà tớ một khu, tụi này đã quen nhau trước đó rồi, giờ lại học cùng một trường thì đương nhiên càng quen thuộc.”

“À ừ, cho nên mỗi lần chạm mặt hần ta ở trường, cậu đều cười cười nói nói với người ta, cho nên, cậu lấy địa chỉ của tớ, tình hình nhà tớ, sở thích của tớ, toàn bộ đều nói cho hần ta biết? Cho nên...” Nói tới đây, ánh mắt em chuyển qua mấy đóa hồng cùng bách hợp bày trên bàn đăng kia: “Cậu giúp hần ta mang hoa vào?”

Chung Thuý Nhi nhỏ giọng nói: “Cũng đâu phải một mình tớ mang vào chứ, không phải hai người kia cũng giúp Lê Thu Hạo đưa đồ vào sao.” Nàng nói hai người kia là ám chỉ hai cô gái còn lại trong phòng ký túc.

“Giờ tớ đang nói cậu!” Mễ Tiểu Nhân trừng mắt lườm nàng một cái: “Hai người nhiều chuyện kia, tớ cũng sẽ nói với họ.”

“Tớ tớ tớ... là hần ta cứ nhờ tớ mãi, tớ không có cách nào từ chối cả.” Chung Thuý Nhi vội vàng giải thích, một lát sau, nhìn nhìn em, lại cố lấy dũng khí nói: “Tề Hiến là một người không tệ đâu, về ngoài cũng khá, lại hào phóng cẩn thận, hơn nữa hần thực sự thích cậu, thực thích thực thích. Cậu không biết đâu, mỗi lần hần nhắc tới cậu thì vẻ mặt lại khác thường, ánh mắt cũng như lấp lánh toả sáng vậy. Nói thật, nếu cậu muốn yêu ai, tớ tuyệt đối ủng hộ cậu và hần ta.”

“Cậu có ấn tượng thực tốt về hần nhì.” Mễ Tiểu Nhân khề hừ một tiếng.

“Tiểu Nhân, nói đúng đấy đi, rốt cuộc cậu thích mẫu con trai thế nào?” Chunh Thuý Nhi nghiêm túc nói: “Cậu biết không, cho tới giờ tớ chưa từng thấy cậu yêu ai cả. Cả quãng đường chúng ta làm bạn học cho tới nay, tớ thấy vô số người theo đuổi cậu, người tốt kẻ xấu đều gặp qua, sao không một ai là người cậu thích cả thế? Chúng ta đều đã học năm thứ hai rồi đó.”

Mễ Tiểu Nhân thờ dài, không nói lời nào. Chung Thuý Nhi nhìn em, há miệng thờ dốc, sau đó thật cẩn thận nói: “Cho dù tầm mắt có cao tới đâu, thế này cũng thực không thể nào nói nổi. Tiểu Nhân, cậu... cậu...”

“Tớ cái gì?”

“Không phải cậu có vấn đề gì chứ?” Chung Thuý Nhi nói xong, lại vội vàng xua tay: “Không phải xỏ xiên gì, mà ý tớ là, không phải với chuyện tình cảm cậu có chướng ngại tâm lý gì đó chứ?”

Mễ Tiểu Nhân lắc đầu, khuôn mặt không khỏi lộ vẻ tươi cười: “Thuý Nhi, tớ nhớ trước kia đã từng nói với cậu là tớ có người mình thích mà.”

“Cậu đã từng nói rồi, cậu còn nói người đó không thích cậu nữa. Có điều tớ cũng không tin, cho tới giờ cũng chưa từng thấy người, ngay cả ảnh cũng chưa thấy, huống chi, sao có khả năng có người không thích cậu được!”

“Được rồi, Thuý Nhi, chúng ta đừng nói đề tài này nữa.”

“Tiểu Nhân, chúng ta là bạn tốt, phải không?” Chung Thuý Nhi nghiêm túc nói: “Tớ hy vọng chúng ta có thể tâm sự một chút, không chỉ có chuyện học tập thôi, còn những chuyện khác nữa.”

Mẽ Tiểu Nhân hơi giật mình, gật đầu nói: “Cậu yên tâm, tớ sẽ.”

Chung Thuý Nhi thất vọng nhìn em, Mẽ Tiểu Nhân lại bỏ lại một câu: “Cho tớ chút thời gian để chuẩn bị, có lẽ, tớ sẽ chia sẻ tâm sự với cậu.”

Hơn sáu giờ, Tần Hàm Lạc cùng một người đồng nghiệp vừa nói vừa cười ra khỏi toà soạn. Vừa ra khỏi cửa, một chiếc tô tô màu bạc quen thuộc liền đập vào mắt, một chàng trai mặc âu phục đen đang tựa vào cửa xe, vẫy tay với cô.

Đồng nghiệp của Tần Hàm Lạc nhìn màn này, cười mờ ám với cô: “Xem ra có người tới đón cô kìa, tôi đi trước, ngày mai gặp.”

Tần Hàm Lạc cũng không ngại cười cười, đi tới bên cạnh Triệu Văn Bác: “Sao ông tới đây?”

“Tới đón bà đó.” Triệu Văn Bác vừa nói, vừa mở cửa xe, làm một tư thế mời: “Tối nay tôi mời bà và Từ Toàn ăn cơm tối.”

“Vậy gọi điện là được rồi mà.”

“Thì đề tỏ thành ý thôi.” Nói xong chính mình cũng qua bên kia ngồi vào xe, ô tô rất nhanh rời xa toà soạn.

“Thật ra thì tối nay Trầm Du có hẹn tôi.”

“Ồ?” Triệu Văn Bác hơi nghiêng đầu: “Vậy phải làm sao bây giờ? Gọi cô ấy đến cùng nhé?”

“Thôi khỏi.” Tần Hàm Lạc lấy tay chống đầu: “Gửi tin nhắn cho cô ấy hẹn tôi cùng uống cà phê là được.”

“Ừ.” Triệu Văn Bác gật gật đầu: “Chúng ta đi đón Từ Toàn.”

“Văn Bác, không phải ông có gì muốn nói với tôi đấy chứ?” Tần Hàm Lạc trầm mặc trong chốc lát, nhẹ nhàng nói.

“Sao bà biết?”

“Cho tôi xin, chúng ta là bạn học nhiều năm như vậy mà, huống chi mọi tâm sự của ông đều viết cả trên mặt kìa.”

“Thật sao?” Triệu Văn Bác vừa lái xe, vừa sờ sờ mặt, thấp giọng nói: “Xem ra về sau phải sửa tật xấu này, dù sao cũng phải lăn lộn trên thương trường mà, phải không?” Không đợi Tần Hàm Lạc nói gì, hắn lại nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi đã thấy Bồi Bồi.”

Lòng Tần Hàm Lạc giật thót, ngẩn ra vài giây rồi mới chần chừ nói: “Nàng...nàng ổn chứ?”

“Một thân công sở, kiểu tóc cũng thay đổi, so với trước kia càng trưởng thành, cũng càng...đẹp.” Thanh âm Triệu Văn Bác dần trầm xuống, nghe hình như có vài phần bi thương.

“Ồ.” Tần Hàm Lạc không biết nói gì cho phải, cô muốn hỏi tường tận chút, lại có vài phần do dự. Miêu tả của Triệu Văn Bác không biết tại sao thế nhưng khiến lòng cô nhói lên đau đớn.

“Tôi lái xe lâu như vậy, lòng tràn ngập mong chờ, kích động chạy đến thành phố Z thăm nàng.” Mặt Triệu Văn Bác đã hơi đỏ lên: “Nhưng mà, nhưng nàng không chút vui vẻ hay mừng rỡ nào như trong tưởng tượng của tôi, khi nàng thấy tôi lại rất khách khí, rất xa cách, lúc ấy cả trái tim tôi đều lạnh xuống. Mẹ nàng thấy tôi còn nhiệt tình hơn nàng nhiều. Nhưng mà, việc càng khiến lòng tôi lạnh hơn là chuyện sau đó nữa, có một tên con trai ở nhà nàng, thoát nhìn có vẻ hơn tuổi chúng ta, mà thái độ của mẹ nàng với người kia như thể đối xử với con rể tương lai vậy.”

Tần Hàm Lạc mím môi, không nói gì.

“Tôi vốn cũng không muốn ở lại dùng cơm, nhưng mẹ nàng cứ muốn giữ tôi lại. Trên bàn cơm, bà hỏi tôi đang làm gì, có bạn gái chưa, hỏi mấy đứa bạn tôi còn có đứa bạn tốt nào không, sau còn nói, thanh niên giờ đều ham chơi, không muốn nói tới chuyện hôn nhân sớm quá, nhưng ai nấy đều sẽ phải lập gia đình trước rồi mới chăm lo xây dựng sự nghiệp. Bà nói bà hy vọng Bồi Bồi có thể sớm kết hôn cùng chàng trai kia.”

“Anh chàng đó, có phải tên là...Hiếu Hàn không?”

“Sao bà biết?” Trên mặt Triệu Văn Bác lộ ra vẻ kinh ngạc: “Bồi Bồi đã nói với bà rồi à? Hắn tên Chu Hiếu Hàn, cùng họ với mẹ của Bồi Bồi.”

“Không phải Bồi Bồi nói, từ khi tới nơi đó Bồi Bồi không hề liên lạc với tôi nữa.” Tần Hàm Lạc hít sâu một hơi, quả nhiên, quả nhiên là thế, nhưng mà vì sao giờ phút này vẫn còn cảm giác đau lòng đến vậy?

“Sau đó ăn cơm xong, tôi nói còn có việc phải làm, vội vàng chào tạm biệt, dì Chu kêu Bồi Bồi cùng Hiếu Hàn đi tiễn tôi, tôi cũng không từ chối được,

hình như bọn họ còn chuẩn bị đi xem phim nữa. Dọc đường đi, Bồi Bồi cũng không nói gì với tôi, nhưng anh chàng kia còn khách khí nói với tôi vài câu. Một giây tôi cũng không muốn ở đó nữa, mắt cũng không nhìn hai người họ, gần như chạy trốn mà đi, lúc lên xe, Bồi Bồi mới nói với tôi rằng lái xe cẩn thận.” Triệu Văn Bác siết chặt tay lái, về mặt càng lúc càng kích động: “Hàm Lạc, trước không nói tôi yêu nàng nhiều năm như vậy, nhưng dù chỉ bằng quan hệ bạn bè nhiều năm giữa chúng ta thì cũng sẽ không dùng loại thái độ đó chứ? Không phải bà nói cho tới giờ nàng cũng không liên lạc với bà sao? Thế nào mà vừa mới rời khỏi thành phố này liền biến thành như vậy? Trong lòng tôi, Bồi Bồi không phải người như thế, một người có thể vô tình tới mức đó sao?”

“Tôi không biết.” Tần Hàm Lạc nhìn phía trước, mờ mịt nói.

“Tôi quả thực khó chịu gấp đôi, nhìn tên con trai kia ở nhà nàng, hoàn toàn dùng thân phận chủ nhân chiêu đãi người khách như tôi, tôi khó chịu lắm, mà thái độ không nóng không lạnh của nàng với tôi, tôi cũng khó chịu nốt. Tôi thật sự không nên tới thành phố Z, Hàm Lạc, bà nói xem có phải tôi rất ngốc không, cứ cố chấp nhiều năm như vậy, giờ còn có ý nghĩa gì nữa?” Ánh mắt Triệu Văn Bác hơi ướt: “Tôi có thể dễ dàng đạt được rất nhiều thứ mình muốn, chỉ duy nhất trừ có mỗi tình yêu của nàng, thậm chí là một chút quan tâm của nàng thôi, nàng thật sự... quá tàn nhẫn với tôi.”

“Văn Bác...” Cô không biết nên an ủi hắn thế nào, trong lòng lại dâng lên cảm giác đồng bệnh tương liên. Chữ “tình” này, thế nhưng lại làm cho người ta tổn thương đến vậy. Cô vỗ vai Triệu Văn Bác, như dỗ một đứa nhỏ: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đừng nghĩ nữa...”

Triệu Văn Bác là một đứa con trai, dưới sự khổ sở cùng cực tốt cùng, thế nhưng lại ghen ngào không nói nổi nên lời.

“Văn Bác, nhìn kia, Từ Toàn đã đứng chờ rồi, đừng để nó trên ông. Sẽ ổn thôi, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi...” Nước mắt Tần Hàm Lạc rốt cục nhìn không được tràn khỏi khoé mắt, nhưng miệng lại vẫn nhẹ giọng an ủi.

Trên ghế dài trong quán cà phê, Trầm Du mặc váy ngắn gợi cảm, tay chống đầu, miễn cưỡng tựa lên sofa: “Nói vậy thì Triệu Văn Bác thật đúng là kẻ si tình, với một người sinh ra ở gia đình như thế cũng coi như hiếm có.”

Tần Hàm Lạc cảm thấy nhẹ nhàng khuấy cà phê, chỉ nhẹ giọng thở dài.

“Giờ hắn ở đâu? Gọi hắn lại đây, để bà cô này soi sáng cho hắn vài lời.”

“Hắn đi tới quán bar nhà hắn cùng Từ Toàn rồi.” Tần Hàm Lạc cười khổ nói.

“Vậy sao bạn không đi?”

“Không phải tôi có hẹn với bạn sao?”

“Cũng phải, tha cho cậu có gan cho tôi leo cây hai lần.” Trầm Du bưng ly cà phê nhấp một ngụm: “Như vậy, giờ bạn đang đau lòng vì bản thân hay vì hắn?”

“Cả hai người đi, nói thật, nghĩ đến việc nàng sẽ kết hôn là trái tim tôi lại đau đớn, nghe người khác nói lại càng khó chịu. Có điều tôi nghĩ, duyên phận của tôi và nàng hẳn là đã hết.” Tần Hàm Lạc thả người thật mạnh xuống sofa, ánh mắt lộ ra vài phần khổ sở.

“Ừ, nếu như vậy thì bạn cũng nên đối mặt với sự thật.”

“Chờ chút, có điện thoại.” Tần Hàm Lạc ra hiệu, lấy di động đang điên cuồng reo trong túi ra: “A lô?”

“Tôi à... tan làm rồi.” Chỉ thấy Tần Hàm Lạc ánh mắt bối rối, nhìn Trầm Du ở đối diện, ấp úng nói: “Tôi... tôi đi ra ngoài uống cà phê cùng bạn, đại khái... đại khái một tiếng nữa sẽ về.”

“Là... là đám Từ Toàn đó, ừ, đợi một lát nữa tôi sẽ về, bye.” Cúp máy, cuối cùng cô nhẹ nhàng thở phào, chỉ thấy Trầm Du cười như không cười nhìn mình: “Thành thật khai đi, là ai?”

“Là em gái tôi.” Tần Hàm Lạc ngượng ngùng cười nói.

“Em gái? Không phải là tiểu mỹ nhân nổi tiếng lạnh lùng của ĐH A đấy chứ?” Trầm Du kinh ngạc nói: “Nghe điện thoại của cô bé sao bạn khẩn trương vậy làm gì? Thế mà lại nói dối.”

“Lần trước cô bé nghe thấy những lời bạn nói trong điện thoại, sau đó một thời gian dài không thèm để ý tới tôi.” Tần Hàm Lạc xấu hổ nói.

“Ồ.” Trầm Du có chút đắm chiêu gật gật đầu, bỗng nhiên ánh mắt đầy mờ ám: “Cô bé hình như không phải em ruột của bạn nhỉ, thành thật khai mau, có phải hai người có chuyện gì đó không? Sao cô bé lại chỉ bởi vì lời tôi nói mà không thèm để ý tới bạn một thời gian dài chứ? Chẳng lẽ con bé ghen à?”

“Không đúng không đúng!” Tần Hàm Lạc vội vàng xua tay nói: “Em ấy chỉ đơn giản không thích tôi như vậy thôi, bởi vì em ấy biết chuyện giữa tôi và Bồi Bồi. Có điều...”

“Có điều cái gì?”

“Có điều gần đây tôi có cảm giác là lạ với em ấy, tôi cảm thấy bối rối quá.”

“Ồ, nói nghe thử xem, để tôi phân tích dùm.” Trầm Du hứng thú nói.

Tần Hàm Lạc đỏ mặt, nói: “Tôi cũng không biết vì sao mình vậy nữa, gần đây mỗi ngày đều muốn nhìn thấy em ấy, vừa thấy cô bé liền đặc biệt vui vẻ. Ở trường em ấy được rất nhiều đứa con trai theo đuổi, thường xuyên có người tặng hoa hoặc gọi điện hẹn em ấy, thấy vậy lòng tôi cực kỳ không thoải mái, còn nữa, có đôi khi nhìn cô bé, thế nhưng trong đầu tôi lại có ý tưởng muốn hôn em ấy...”

Về mặt Trầm Du dần dần trở nên kinh ngạc, chỉ thấy Tần Hàm Lạc đầy phiền não: “Tôi thấy mình quả thực điên rồi, rõ ràng trong lòng tôi còn có Bồi Bồi, nhưng không hiểu sao lại có những suy nghĩ như thế với Tiểu Nhân, cô bé... cô bé là em gái tôi mà! Giờ mỗi lần tôi nhìn thấy Tiểu Nhân, trong lòng đều có cảm giác tội lỗi, nhưng lại cứ mong muốn ở bên cạnh em ấy. Trầm Du, có phải tôi rất không bình thường không?”

“Không phải không bình thường.” Trầm Du nhìn cô, cười nói từng chữ: “Tôi có thể chịu trách nhiệm nói cho bạn biết, bạn thích con bé rồi.”

“Không không không!” Mặt Tần Hàm Lạc hơi trắng lại, vội vàng nói: “Không phải như thế! Có thể... có thể chỉ bởi em ấy rất đẹp, lần đó con bé uống say...” Nói tới đây liền lặng im không nói nữa, chần chờ một lúc lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, ở bên em ấy là chuyện rất vui về thoải mái.”

“Phải không?” Trầm Du nhìn cô, từ từ nói: “Tôi cũng xinh đẹp mà, bạn ở cạnh tôi tôi thấy bạn cũng thoải mái vui vẻ lắm đó chứ, sao không thấy bạn có cảm giác đó với tôi nhỉ?”

Tần Hàm Lạc cứng họng, nói không ra lời, hồi lâu sau mới gãi dạ nói: “Tóm lại, tuyệt đối không phải như thế.”

“Hơn nữa trực giác của tôi cho thấy cô bé cũng khá thích bạn.”

Tần Hàm Lạc hắc hốc miệng: “Bạn càng nói càng quá rồi đó.”

“Không tin chúng ta cứ chờ xem.” Trầm Du thần bí cười, tràn đầy tự tin nói.

Căn hộ kia của Tần Hàm Lạc, ông ngoại giữ một chiếc chìa khoá, vốn Trương Từ Toàn cũng có, nhưng từ sau khi cô dọn ra ngoài, Tần Hàm Lạc liền giao chiếc chìa khoá đó cho Mễ Tiểu Nhân, để em tự do ra vào.

Tối hôm nay, Chung Thuý Nhi cứ quần quýt lầu em, nói muốn tới nhà Tần Hàm Lạc chơi, kỳ thật chủ yếu là do nàng nghe Mễ Tiểu Nhân nói nhà Tần Hàm Lạc có đồ ăn vặt bốn mùa ăn không hết, cho nên đột nhiên mới sinh ra hứng thú.

Hai người một đường đi tới, Tần Hàm Lạc lại vẫn chưa về nhà, mà rõ ràng đã qua giờ tan tầm từ sớm. Mễ Tiểu Nhân liền nhin không được gọi điện qua hỏi.

Cúp máy, Mễ Tiểu Nhân nhún nhún vai, nói với Chung Thuý Nhi: “Ngại quá, chủ nhà không có ở đây, để tớ thay mặt chị ấy tiếp người khách là cậu.”

Nói xong, em liền mở tủ lạnh lấy đồ ăn vặt trong đó, nào là hoa quả, bánh ngọt, khoai tây chiên, thịt bò khô, chocolate,... đầy một khay thuỷ tinh, khiến Chung Thuý Nhi hưng phấn hết to.

“Cứ tùy tiện ăn đi.” Mễ Tiểu Nhân mỉm môi cười, lại lấy ra vài loại nước uống: “Nhà chị ấy không thiếu mấy thứ này, bạn bè chơi thân với chị ấy cũng đều thích đồ ăn vặt, hơn nữa còn đều là sáu rượu. Sao hả, cho dù cậu muốn uống rượu thì nơi này cũng có nhiều loại lắm.”

“Rượu thì miễn đi.” Chung Thuý Nhi cầm lên một miếng chocolate Dove nhét vào miệng, cảm thấy mỹ mãn nói: “Tớ thích chỗ này, về sau tớ muốn đến nhiều lần nữa kia. Tiểu Nhân, chúng ta chọn một bộ phim xem đi, chỗ này chị ấy có nhiều quá đi.”

“Ừ.” Mễ Tiểu Nhân cười ngồi xuống bên cạnh. Vừa nghĩ đến rượu, em lại không khỏi nhú nhú mày, lúc này khi gọi điện thoại, ngữ khí Tần Hàm Lạc nói chuyện có phần không bình thường. Đồ ngọc chết tiệt này, sáng mai còn phải đi làm, chẳng lẽ lại cùng mấy tên thần kinh kia đi mua say?

Nghĩ đến đây, em nhin không được lấy di động ra, lại gọi cho Trương Từ Toàn. Điện thoại kêu thật lâu cũng không ai tiếp, qua một lúc nữa em gọi lần thứ hai, lần này nghe máy là giọng nam “A lô? Ai đó?”

“Anh Văn Bác?” Mễ Tiểu Nhân theo bản năng nói.

“Ồ, là Tiểu Nhân hả.” Triệu Văn Bác miệng lâu bầu có phần nói không rõ: “Em tìm Từ Toàn à? Nó đi toilet rồi, em tới đây chơi cùng tụi này không? Tới quán bar nhà anh đi, anh lái xe tới đón em nhé?”

“Mấy người đang uống rượu à?” Đôi mày thanh tú của Mễ Tiểu Nhân hơi nhíu lại: “Có phải Hàm Lạc cũng ở đó không?”

“À không, Hàm Lạc hẹn Trầm Du đi uống cà phê mà, không ở chỗ này. Em có tới đây không?”

Trầm Du? Mễ Tiểu Nhân cúp máy, cắn chặt môi. Không ngờ chị ấy lại nói dối!

Chương 85: Chương 84

“Ngày mai có đi tập gym không?” Tối thứ sáu, Trương Tử Toàn gọi cho Tần Hàm Lạc.

“Không muốn đi.” Thanh âm Tần Hàm Lạc ở đầu bên kia nghe hữu khí vô lực.

“Hừ, biết mày không nhiệt tình lắm mà.” Giọng Trương Tử Toàn tràn ngập khinh bỉ: “Như thế cũng tốt, cuối tuần này tao có thể an tâm hưởng thụ thế giới của hai người với Huyền Huyền.”

“Ừ.”

“Mày làm sao thế? Giọng kiểu vậy, không phải bị bệnh đấy chứ?”

“Có mày mới bệnh.” Tần Hàm Lạc uể oải lật người, vui mặt vào gối: “Có điều nếu nói theo mức độ nào đó thì quả thực thân thể tao rất tốt.”

“Vậy chắc là tâm bệnh hả?” Trương Tử Toàn há miệng cắn một miếng táo lớn, sau đó nói: “Bệnh của mày chắc giống bệnh của tên Triệu ngu ngốc kia đây mà. Được rồi, tao không có hứng nghe.”

“Tao cũng đâu định nói!” Tần Hàm Lạc tức giận đáp.

“Mày thử hung dữ với tao xem! Đại mỹ nhân yếu đuối như tao sinh ra là để người ta nâng niu.”

“Mày đừng làm tao buồn nôn nữa, sao tôi đó không say chết với tên Triệu ngu ngốc luôn đi!”

“Nhìn mày đi, người ta muốn kết hôn, mày trút giận lên đầu tao làm gì, cũng đâu phải là tao kết hôn với nàng.” Trương Tử Toàn thờ dài, chậm rãi nói: “Mày sao giống con lừa quá vậy, lâu như thế mà vẫn cứ quanh quẩn một chỗ. Nhóc à, mau trưởng thành đi, mọi thứ chỉ như mây khói thoáng qua trước mắt, aish! Đưa mắt nhìn khắp thế gian, nơi nơi đều là hoa, có hoa sen thuần khiết, có mẫu đơn diễm lệ, thanh nhã như lan cúc, xinh đẹp giống hải đường. Mày muốn tìm một đoá thể nào, chị đây giúp mày hái.”

“Ha ha!” Vừa nghe thấy cô lâm nhâm linh tinh như thế, Tần Hàm Lạc gần như cười đến lăn lộn trên giường, thật lâu sau mới bình tĩnh lại: “Ôi, mày làm tao cười chết mất.”

“Cười cái gì, tao đang giúp mày chữa bệnh mà, mày nghiêm túc chút cho tao đi, mày đã bệnh lâu lắm rồi.”

Tần Hàm Lạc dần dần ngưng cười, nhẹ giọng nói: “Ai da, tao cũng không hoàn toàn khổ sở vì chuyện của Bồi Bồi. Nghe thấy nàng sống vui, có một lựa chọn tốt, tao cũng mừng cho nàng. Chỉ là gần đây tao cũng có chuyện phiền lòng khác thôi.”

“Mấy lời này nghe giả dối quá!” Trương Tử Toàn cười nói: “Nếu đổi lại là tao, tao sẽ hy vọng người tao yêu trừ khi ở bên tao ra thì đến với ai cũng đều con mẹ nó không hạnh phúc, đến với ai rồi cuối cùng cũng hối hận vì đã không theo tao!” Rồi sau lại hỏi: “Gần đây phiền lòng chuyện gì? Đạo này mày không bình thường cho lắm.”

“Được rồi, tao thừa nhận bản thân rất khó chịu rất khó chịu, nhưng tao sẽ thử buông tay, dùng tâm trạng tốt nhất để nhìn chuyện này.”

“Tao hỏi mày phiền lòng vì chuyện gì?!”

Tần Hàm Lạc há miệng thờ dốt, có nên nói với Tử Toàn cảm giác khác thường với Tiểu Nhân hay không đây? Thôi quên đi, nhất định nó sẽ cười chết mất, nghĩ thế liền lập tức ngậm chặt môi.

“Đi cả sắp tới? Hay là bất tri bất giác từ thời kỳ trưởng thành trực tiếp nhảy đến thời mãn kinh rồi?” Thấy cô không nói gì, Trương Tử Toàn liền tự đoán.

“Cút!”

“Aish, Hàm vịt đàn*, tao nói thật với mày...” Trương Tử Toàn tự nhiên cũng áp a áp ứng.

(*vịt đàn: trứng vịt)

“Cái gì?” Tần Hàm Lạc không khỏi thấy kỳ quái.

“Mày không biết tiểu mỹ nhân nhà mày rất mê người sao?”

“Hà?” Tần Hàm Lạc hơi ngẩn ra rồi mới giật mình hiểu cô đang nói tới Mễ Tiểu Nhân, khẩu khí không khỏi có chút không vui: “Thiên tiên, muốn sao? Mà tính gì thế?”

“Hắc hắc, tao có thể làm gì chứ.” Trương Tử Toàn hắng hắng cổ họng, hạ giọng thần bí cười cười nói: “Tao chỉ cảm thấy, có hoa mọc đó thì cứ việc hái, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, lại có ưu thế địa lý. Giờ mà nên làm gì, mà chắc biết.”

Nói xong không đợi Tần Hàm Lạc đáp lời liền quyết đoán “bốp” một tiếng cúp máy. Tần Hàm Lạc cầm di động, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Thần kinh!”

Cô vút điện thoại qua một bên, lấy chân trùm kín đầu mình. Vì sao Trầm Du nói mình thích Tiểu Nhân, mà Tử Toàn cũng gán ghép hai người? Trước kia, cô cứ nghĩ tới Bồi Bồi liền thấy đau đớn, ngay cả cuộc sống cũng trở nên nhàm chán vô vị, nhưng không biết bắt đầu thì khi nào, loại đau đớn này dường như chậm rãi giảm bớt, mà tất cả những điều đó, nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có thể là vì Tiểu Nhân.

Chẳng lẽ cô thật sự thích Tiểu Nhân sao? Không được! Tiểu Nhân là em gái cô, không thể như vậy được! Nội tâm cô bỗng trở nên dày dò khó sở.

Hồi lâu, cô thò đầu ra khỏi chăn, hít thở thật sâu. Ngày đó bị Trầm Du vạch trần tâm sự khiến lòng cô rối loạn, lúc đi làm cứ miên man suy nghĩ nên làm sai vài việc, bị chủ nhiệm cảnh cáo, mà về đến nhà tinh thần cũng hoảng hốt. Dù rất mong mỏi được nhìn thấy Mễ Tiểu Nhân, nhưng mấy ngày nay cô đều kiểm chế mình, không dám đi tìm em, thậm chí không dám gọi một cuộc, cô không thể chấp nhận chuyện mình thích em gái là sự thật.

Nhưng không được, nếu cô không đi tìm Tiểu Nhân, thế nào Tiểu Nhân cũng thấy thái độ khác thường của cô mấy ngày nay rồi tới tìm cô. Nghĩ đến đây, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên cảm thấy nằm không nổi, xoay người ngồi dậy, lại lần nữa với lấy di động, cô nhìn chăm chăm tên Mễ Tiểu Nhân trên màn hình điện thoại hồi lâu mới bắt đầu gọi.

Điện thoại lập tức được kết nối, nhưng một tiếng lại một tiếng vang lên mà không có người tiếp. Tần Hàm Lạc tay nắm di động chỉ cảm thấy trái tim mình đập tăng tốc, thẳng đến khi giọng nữ lễ phép ngọt ngào kia vang lên: “Xin lỗi quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Trái tim đang đập dữ dội của cô mới bắt đầu khôi phục bình thường.

Cô thở phào một hơi, không ai nghe máy? Em đang làm gì? Giờ vẫn còn sớm, muốn gọi lần nữa cũng chẳng còn dừng khí. Đi tới trường tìm em? Thôi đi, để mai vậy, dù sao lần trước em có nói tuần này sẽ không về nhà.

Tần Hàm Lạc lại nằm xuống, đưa tay phải lên mũi, ngửi mùi đàn hương như có như không trên chuỗi Phật châu, lòng thầm nhủ: “Đừng hoảng loạn, cứ bình tĩnh, không có việc gì, không có việc gì...”

Bởi vì đêm hôm trước suy nghĩ miên man, tự tra tấn mình, hôm sau ngủ thẳng đến mười một giờ Tần Hàm Lạc mới vác đôi mắt thâm quầng dậy. Đầu tiên cô đánh răng, sau đó tới phòng tắm tắm rửa một cái, thay quần áo, cảm giác có chút không thoải mái, lại hâm nóng một ly sữa uống.

Làm xong mọi việc, nhìn nhìn đồng hồ, giờ đi qua là có thể vừa vặn ăn cơm trưa với Mễ Tiểu Nhân, cô liền đổi giày ra ngoài, lúc ra đến cửa rồi lại vòng trở về, cởi áo gió, khoác chiếc áo kẻ ca rô hồng lam bên ngoài áo phông, bởi vì cô đột nhiên nhớ ra Mễ Tiểu Nhân nói rất thích thấy cô mặc áo kẻ ca rô.

Tần Hàm Lạc vừa đi về phía trường học, vừa gọi cho Mễ Tiểu Nhân, ngoài ý muốn là lại không ai nghe máy. Sao lại thế này? Tần Hàm Lạc không khỏi nhủ mà, cô rào bước chân, trực tiếp đi tới ký túc xá của em, cửa phòng lại đóng, không có ai trong đó. Thế này khiến cô tròn tròn mắt, không phải về nhà đây chứ? Ngẫm nghĩ, cô lại gọi cho Chung Thuý Nhi, lần này rất nhanh có người tiếp.

“A lô? Đan chị?”

“Thuý Nhi, em có đang ở cùng Tiểu Nhân không? Tôi gọi cho em ấy mà không có ai nghe máy, cho nên liền gọi cho em” Tần Hàm Lạc sốt ruột hỏi.

“Em đang ở với cậu ấy đâu, bọn em với mấy người bạn đang ở căn tin gần thư viện, đan chị ăn cơm trưa? Đến đây ăn cùng tụi em đi.”

“À, tôi ăn rồi.” Tần Hàm Lạc cũng không muốn ngồi ăn cơm cùng những người không quen biết, liền vội vàng nói dối: “Phiền em nhắn gùm tôi với Tiểu Nhân, năm phút sau ra cửa căn tin một chút, tôi có chuyện muốn nói.”

“Được, cứ vậy đi, bye chị.”

Gần như đợi trước cửa căn tin đến mười lăm phút, chờ tới mức Tần Hàm Lạc mất kiên nhẫn thì Mễ Tiểu Nhân mới không chút vội vàng đi ra.

“Nghe nói chị tìm em hả.” Mễ Tiểu Nhân liếc cô một cái, nhàn nhạt nói.

Tần Hàm Lạc ngạc nhiên, chỉ cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, nhưng cụ thể làm sao thì cô không rõ. Có đôi khi Mễ Tiểu Nhân thực sự tỏ vẻ lạnh lùng thế này.

“Sao tôi gọi mà em không nghe?”

“Không rảnh. Chị tới đây tìm em vì muốn hỏi chuyện này?”

“Bạn tới nổi ngay cả thời gian nghe điện thoại cũng không có? Hôm qua là thứ sáu mà.” Tần Hàm Lạc ần ần có phần không thoải mái.

“Ừ.” Vẫn là thái độ đó.

“Chiều em định đi đâu?” Tần Hàm Lạc cắn cắn môi, cố nén nhịn.

“Còn chưa biết.”

Tần Hàm Lạc rút cuộc nhịn không được: “Tiểu Nhân, hôm nay em sao vậy? Sao lại nói kiêu đó?”

“Kiêu đó là kiêu gì?”

“Tôi...” Tần Hàm Lạc nghẹn họng, một lúc sau mới cắn răng nói: “Lạnh nhạt. Em sao vậy? Tâm tình không tốt à?”

“Thật sao?” Mễ Tiểu Nhân cười cười, nói: “Đối với người thích nói dối, em chỉ có loại thái độ này thôi, không còn loại nào khác.”

“Nói dối?” Tần Hàm Lạc ngẩn ra, vẻ mặt không hiểu ra sao: “Tôi đâu có nói dối gì với em đâu.”

“OK.” Mễ Tiểu Nhân đã xoay người: “Tự chị nghĩ cho kỹ đi.”

“Chờ đã!” Tần Hàm Lạc kêu lên.

“Nghĩ ra rồi?” Mễ Tiểu Nhân quay đầu.

“Đó...đó là...” Tần Hàm Lạc ngập ngừng nói: “Bọn tôi chỉ thuần túy uống cà phê trò chuyện thôi. Tôi nói giờ tôi với cô ấy chỉ là bạn bè, nhưng tôi chỉ sợ em hiểu lầm, sợ em giận.”

“Cho nên chị liền lựa chọn nói dối để khiến em càng giận hơn?” Mễ Tiểu Nhân từng bước ép sát.

Tần Hàm Lạc đang muốn vội vã giải thích, một giọng nam quen thuộc bỗng nhiên vang lên: “Tiểu Nhân, sao cậu ở ngoài lâu vậy, mọi người đều chờ đó.” Liếc mắt thấy Tần Hàm Lạc, hần liền vội vàng cười nói: “Đàn chị, chị khoẻ không, đến thăm Tiểu Nhân ạ? Chị ăn cơm chưa? Đi vào cùng ăn một bữa nhé?”

Tần Hàm Lạc nhìn Lê Thu Hạo đứng cạnh cửa căn tin, liền vội vàng ngậm miệng lại.

Mễ Tiểu Nhân nhìn sắc mặt Tần Hàm Lạc, rồi vội nói: “Lê Thu Hạo, mình còn chút việc cần nói với chị ý, cậu cứ đi trước đi, bảo bọn họ đừng chờ mình.”

“Ừ ừ.” Lê Thu Hạo vội vàng gật đầu đồng ý: “Vậy cậu mau lên nhé, đàn chị cũng cùng vào đi.” Hần nói xong liền đi vào.

“Cậu ta chính là nguyên nhân em không về nhà tuần này phải không?” Tần Hàm Lạc gật gật đầu, mà sắc mặt lại trầm xuống.

Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân loé lên tia giận dữ: “Tần Hàm Lạc, chị đừng nói sang chuyện khác.”

“Tôi không chuyển chủ đề, tôi và cô ấy không hề có chuyện gì cả!” Tần Hàm Lạc cắn chặt răng, cố hết sức để khiến mình tỏ vẻ bình tĩnh: “Được rồi, tôi không quấy rầy mấy người nữa, tôi về.”

“Chị!” Lần này Mễ Tiểu Nhân bị cô chọc giận không nhẹ, em nhún đôi mi thanh tú, cũng không chịu yếu thế nói: “Đúng vậy, tuần này em không về chính bởi cậu ta, chị vừa lòng rồi chứ? Chiều nay em và cậu ấy còn hẹn nhau đi xem phim, tối còn cùng đi hát karaoke nữa kia. Chị đi thông thả, em đi trước.”

Nói xong em liền hất tóc, xoay người đi vào trong, nhưng trong lòng vừa tủi vừa giận, đi chưa được mấy bước thì nước mắt đã đọng đầy, nhưng bởi Tần Hàm Lạc đang lúc giận dữ cũng vội vàng xoay lưng lại đi ra khỏi trường cho nên không nhìn thấy.

Về nhà mở cửa ra, ngả người xuống sofa, lòng tràn đầy phiền muộn, rồi lại lập tức đứng dậy, mở tủ lạnh, rót một ly nước lạnh, ừng ực ừng ực tu một hơi. Giận dữ, đau lòng, thất vọng, phần nộ đủ loại cảm xúc đan xen trong lòng khiến cô tinh thần bất an, đứng ngồi không yên.

Bật ti vi lên, chưa xem được mấy phút đã tắt. Cầm một quyển sách, chưa đọc được một trang thì quyển sách đáng thương kia đã bị cô mạnh tay ném qua bên kia sofa. Đầu óc cô tràn ngập hình ảnh Lê Thu Hạo và Mễ Tiểu Nhân đứng cùng nhau, khó chịu không nhịn nổi.

Một lát sau, cô lại mở tủ lạnh, cầm tùy tiện vài thứ ăn, ăn đến no rồi lại bật máy tính, đeo tai nghe lên bắt đầu chơi game. Phương pháp này thật ra lại có vẻ có hiệu quả, không bao lâu cô đã khiến bản thân nhập tâm vào trò chơi. Mãi cho đến khi cảm thấy mình choáng váng, đôi mắt cay xè, Tần Hàm Lạc mới tắt game đi. Lúc cô tháo tai nghe ra, ngẩng đầu lên, nhò thuốc nhò mắt vào mắt mình, trọn tròng đôi mắt, giờ đồng hồ lên nhìn thì đã hơn mười một giờ.

Ah! Đã trễ thế này rồi. Cô thầm giật mình, chơi game không ngờ lại chơi lâu vậy, thật đúng là không muốn sống nữa mà. Vừa nghĩ thế, chuyện lúc chiều lại lập tức hiện ra rõ ràng trước mắt, lòng lại bắt đầu âm ỷ nhói đau, nhưng cũng không kìm được suy nghĩ. Em nói tối đi karaoke, không biết đã về chưa? Nghĩ đến đây, cô lại bắt đầu lo lắng, nhưng vừa đảo mắt một cái lại thầm khinh bỉ bản thân, phì! Không tiền đồ!

Em đi karaoke với Lê Thu Hạo, chắc cũng không chỉ có hai người thôi chứ? Nghĩ tới đây, Tần Hàm Lạc hơi biến sắc, bởi vì cô bỗng nhiên nhớ tới lời Triệu Văn Bác nói, hồi đó Cố Minh Kiệt rủ Giản Hân Bồi đi chơi tối, đi đến khuya, sau đó hai người không trở về trường.

Quên đi, để ý thể diện làm gì chứ, Tần Hàm Lạc vội vàng gọi cho Chung Thuý Nhi.

Chung Thuý Nhi đang cùng đám Mễ Tiểu Nhân đi tới khu phố trung tâm hát karaoke. Hôm nay là sinh nhật của một cô bạn trong phòng ký túc, có mấy cậu nam sinh trong ban cũng tới, Lê Thư Hạo cũng có trong danh sách được mời, còn có vài nam sinh nữ sinh ban khác.

Trong phòng rất náo nhiệt, Chung Thuý Nhi cảm giác được di động mình rung lên, nhìn nhìn, rồi vội vàng kéo kéo Mễ Tiểu Nhân về mặt hồ hững bên cạnh: “Đàn chị gọi cho tớ nè, chắc là lại tìm cậu đó.”

“Đừng để ý chị ta!” Mễ Tiểu Nhân vừa nghe cái tên kia liền bực mình.

“Không để ý tới chị ấy không ổn đâu, chị ấy là chị cậu mà.” Chung Thuý Nhi khó xử nói: “Không phải cậu lại không nghe điện thoại của chị ấy đấy chứ? Mình phải nói với chị ấy thế nào đây?”

“Cậu cứ nói cậu không đi cùng tớ đi!”

“Vậy nếu chị ấy hỏi cậu ở đâu thì sao?”

“Cứ nói tớ ở trong kia hát!” Mễ Tiểu Nhân tức giận nói.

Chung Thuý Nhi nhìn em, không dám hỏi lại cái gì, xin lỗi đi ra khỏi phòng, tới chỗ yên tĩnh nghe máy.

“Cái gì?! Quán karaoke ở đường Xuân Giang?” Tần Hàm Lạc giơ tay lên nhìn đồng hồ, hơn mười một rưỡi rồi. Cô vội vàng tắt máy tính, rào bước ra khỏi nhà.

Ngồi trên xe taxi, cô lại gọi cho Mễ Tiểu Nhân hết lần này đến lần khác, một lần, hai lần... luôn luôn không hề có ai bắt máy. Cô kiên nhẫn quyết tâm gọi, gọi tiếp, rốt cuộc đến lần thứ năm, Mễ Tiểu Nhân rốt cục nghe máy: “Có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia rất ồn ào, tiếng nhạc inh ỏi, Tần Hàm Lạc nhíu mày nói: “Giờ tôi đang đi tới đường Xuân Giang, còn khoảng hơn hai mươi phút nữa sẽ đến, em đi ra khỏi quán karaoke đó đi, tôi đón em về nhà!”

Mễ Tiểu Nhân còn chưa kịp từ chối, cô đã cúp máy, khiến em tức đến cắn chặt răng.

Xuống xe, Tần Hàm Lạc đi đến trước cửa quán, Mễ Tiểu Nhân đã chờ ở đó. Giờ đã là đêm khuya, vậy mà em chỉ mặc một chiếc áo phông ngắn tay màu hồng phấn, thoát nhìn rất mỏng manh.

“Sao em mặc ít vậy?” Tần Hàm Lạc nhìn thấy em, khẽ thở phào, giọng điệu ả ả trách cứ.

“Trong phòng nóng nên cởi áo khoác.”

“Sao không mang quần áo theo, vào lấy đi, chúng ta về.” Tần Hàm Lạc nhìn hai tay trống trơn của em nói.

“Chị về đi.” Mễ Tiểu Nhân vén tóc qua tai, khuôn mặt xinh đẹp không chút biểu tình.

“Em còn chơi chưa đủ? Em có biết quan niệm thời gian không? Giờ là mấy giờ rồi?!” Tần Hàm Lạc trợn to mắt, không dám tin nhìn em.

“Chẳng lẽ chị không đi chơi khuya vậy sao?” Mễ Tiểu Nhân lạnh lùng nói.

Những lời này lập tức khiến Tần Hàm Lạc không còn lời nào để nói, cô tận lực kìm chế, kiên nhẫn nói: “Khuya rồi, đi thôi, theo tôi về nhà.”

“Xin lỗi, cuối tuần này em ở lại vì Lê Thư Hạo.” Mễ Tiểu Nhân nhớ tới những lời lúc chiều cô nói, liền nhịn không được nổi giận, em chầm chọc nói: “Cho nên không cần chị lo lắng, cậu ta nhất định sẽ đưa em về trường an toàn.”

Tần Hàm Lạc tức giận đến một câu cũng không nói được, môi hơi run lên. Mễ Tiểu Nhân nhìn bộ dáng của cô liền hơi hối hận. Hai người nhất thời đứng đó giằng co.

Qua vài phút, Tần Hàm Lạc ngẩng đầu, hung hăng nói: “Được! Không cần tôi lo lắng chứ gì, tôi sẽ không lo lắng nữa, sau này tôi sẽ không bao giờ để tâm tới! Cuối tuần em muốn đi đâu cũng không liên quan tới tôi! Tôi em đi ra ngoài với ai cũng không phải việc của tôi! Em đi tới khi nào mới về cũng không phải việc tôi quan tâm! Về sau tôi sẽ không bao giờ quản việc của em nữa!”

Nói xong cô liền xoay phát người đi ra đường cái, đón taxi, không tới một phút liền lên xe phóng đi.

Ngồi trên xe, Tần Hàm Lạc giận đến cả người phát run, mọi sự lo lắng quan tâm, lúc này đều hoá thành túi hờn cùng phẫn nộ, nước mắt nhịn không được thì nhau rơi xuống. Tài xế ngồi trước nhìn qua kính thấy cô như vậy, lòng không khỏi phiền muộn không hiểu có phải cô gái này thất tình hay không mà xót thương tâm vậy.

“Tài xế, dừng xe!” Tần Hàm Lạc bỗng nhiên lau nước mắt, la lớn.

“Hả?” Tài xế không hiểu ra sao đạp phanh: “Cô gái, còn chưa tới nơi mà.”

“Phiền chú quay lại chỗ vừa rồi, tôi có việc.” Tần Hàm Lạc nói. Mặc kệ Mẹ Tiểu Nhân đối xử với cô thế nào, cô cũng không thể mặc kệ em. Cho dù không thể đưa em về, thì ít nhất cũng phải tới đó nhìn em về, như vậy mới có thể an tâm.

Hơn mười phút sau, xe lại tới quán karaoke bên đường Xuân Giang. Tần Hàm Lạc thanh toán tiền xuống xe, đi được vài bước lại phát hiện ở chỗ vừa rồi Mẹ Tiểu Nhân đứng có một người đang ngồi xổm. Cô không khỏi kinh ngạc, chậm rãi đi tới. Cô bé kia mặc quần jean trắng, áo phông màu hồng ngắn tay, trên cổ tay còn một chuỗi tràng hạt, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng đúng là Mẹ Tiểu Nhân không thể nghi ngờ.

Mẹ Tiểu Nhân khẽ run, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ giọng nói: “Chị tránh ra!” Giọng nói thế nhưng có chút nghẹn ngào.

“Tiểu Nhân!” Tần Hàm Lạc vừa nghe giọng em liền biết rõ ràng em đang khóc, lòng liền nhói đau, sau đó cô liền vòng tay quanh thân thể em “Tiểu Nhân...”

“Chị tránh ra, không phải chị đã nói sẽ mặc kệ em sao? Vậy còn ở đây làm gì!” Mẹ Tiểu Nhân khẽ nức nở, mà thân thể lại run lên từng chập trong vòng tay cô.

Tần Hàm Lạc vừa đau lòng vừa thương xót, lại tràn ngập áy náy tự trách, tay càng thêm siết chặt: “Tôi sẽ không mặc kệ em, vĩnh viễn cũng không!” Nước mắt của Mẹ Tiểu Nhân như có ma lực, cô chỉ cảm thấy giờ phút này dù Mẹ Tiểu Nhân muốn gì cô cũng đều có thể đồng ý, chỉ cần em không đau lòng rơi nước mắt nữa. Em cúi đầu khẽ gọi tên cô, nước mắt lại trào ra.

Mẹ Tiểu Nhân dùng sức đẩy dụa, đứng dậy. Tần Hàm Lạc ngạc nhiên, cũng đứng lên theo, cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của Mẹ Tiểu Nhân tràn đầy nước mắt, thoát nhìn như lệ hoa đài vũ, như đoá hải đường ngâm sương, thật sự xinh đẹp động lòng người.

“Tiểu Nhân...” Yết hầu Tần Hàm Lạc như bị thứ gì đó chặn lại, rốt cuộc không kìm được, lại vươn tay ôm em vào lòng.

“Em không cần chị quan tâm.” Mẹ Tiểu Nhân dùng sức đẩy cô ra, cô lại ôm em, lại đẩy ra, lại ôm. Hai người dùng dằng một phen, Mẹ Tiểu Nhân rốt cuộc không phản kháng nữa, nằm trong lòng cô, nức nở nói: “Chính chị đã nói sẽ không bao giờ quản chuyện của em nữa mà.”

“Là tôi nói vậy.” Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng siết chặt vòng tay, khẽ vỗ lưng em, không kìm được nghẹn ngào nói: “Là tôi nói bừa...”

Mẹ Tiểu Nhân dần dần ngừng khóc, Tần Hàm Lạc lại càng ôm em chặt hơn, nhưng mà lại càng khiến em có cảm giác an tâm. Sau một lúc lâu do dự, em vươn tay, nhẹ ôm lấy eo cô.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, gió đêm dường như bỗng dưng không còn lạnh nữa, trăm vạn ánh đèn nơi xa như thể cũng đột nhiên trở nên sáng ngời, ấm áp hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 85

Rất lâu về sau, Tần Hàm Lạc kéo tay Mẹ Tiểu Nhân, cười hỏi: “Nếu tới hôm ấy tôi không quay lại tìm em, em sẽ thế nào?”

“Khó nói lắm.” Mẹ Tiểu Nhân ngẫm nghĩ, hừ nhẹ đáp: “Có lẽ, em sẽ không thích chị nữa.”

Tần Hàm Lạc nhìn không được lấy tay ôm trán, thầm kêu may mắn.

Tối hôm ấy, rút cục Mẹ Tiểu Nhân cũng trở về cùng Tần Hàm Lạc, chỉ là sau khi ôm nhau khóc, hai người lại chẳng biết phải nói gì với nhau. Cái ôm thực dài, ngọt ngào kèm theo chút giã giũa kia như đâm thủng một góc tầng cửa sổ giấy mỏng manh. Mọi thứ sắp sửa rõ ràng, nhưng tâm tình thực mâu thuẫn phức tạp.

Cùng nhau về nhà, Tần Hàm Lạc tìm áo ngủ cho Mẹ Tiểu Nhân, để em đi tắm trước, còn mình sau khi đánh răng rửa mặt thì ngồi ngẩn người ở sô pha.

Mấy chục phút sau, Mẹ Tiểu Nhân ra khỏi phòng tắm. Tần Hàm Lạc lấy chiếc khăn mặt để sẵn trong tủ lạnh ra, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đắp lên mắt đi, tôi đi tắm.”

Mẹ Tiểu Nhân ngẩn ra, nhận lấy khăn mặt. Em đi ra phòng khách ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía phòng tắm vài lần, cắn cắn môi, bắt đầu đắp khăn lên mắt.

Hy vọng ngày mai mặt sẽ đỡ sưng hơn. Em nhắm mắt lại, thầm cầu nguyện trong lòng.

Im ắng, xung quanh yên tĩnh đến mức khiến người ta có phần thấp thỏm không yên. Mễ Tiểu Nhân tùy tay cầm điều khiển bật ti vi lên, sau đó ngửa đầu tựa vào sofa, dùng khăn mặt lạnh như băng kia đắp lên mắt, chờ khăn hết lạnh em lại lật sang mặt bên kia. Sau khi máy móc lặp đi lặp lại vài lần như vậy, em bắt tri bất giác ngủ thiếp đi.

Hôm nay thực quá mệt mỏi, cảm giác tức giận cũng mệt, đi ra ngoài chơi cũng mệt, hai người cãi nhau gay gắt, rồi thêm trận khóc lóc dữ dội kia càng khiến em kiệt sức. Giờ này tắm rửa sạch sẽ rồi, tinh thần thân thể được thả lỏng, em chẳng thể ngăn được cơn buồn ngủ ập đến.

Tần Hàm Lạc vừa tắm xong, đi ra liền thấy cảnh tượng như vậy. Mễ Tiểu Nhân mặc áo ngủ bằng vải bông của cô, cuộn mình nằm trên sofa, chiếc khăn mặt màu trắng ki đã sớm ướt xuông đất. Cô ngăn ra một lúc, đến gần em, đưa tay nhẹ nhàng chỉnh lại vài lọn tóc lộn xộn trên trán em.

Khuôn mặt say ngủ của Mễ Tiểu Nhân rất đẹp, lông mi dài cong lên an tĩnh như cánh chim, sống mũi cao, đôi môi mềm mại căng mọng hơi cong lên, thoạt nhìn như thêm vài phần gọi cảm đáng yêu hơn bình thường, chỉ có điều mấy hơi cau lại, như nàng công chúa say ngủ bị ỷ khuất gì đó.

Tần Hàm Lạc lẳng lặng nhìn em, cảm giác thương tiếc trào dâng trong lòng. Ánh mắt cô ngập tràn quyến luyến, dường như chỉ cần nhìn em như vậy là cõi lòng thỏa mãn lắm rồi. Một lúc lâu sau, cô mới nhận ra ngủ chỗ này sẽ bị cảm lạnh, vội vã khẽ gọi em dậy: “Tiểu Nhân, Tiểu Nhân...”

“Uhhh...” Đôi mi thanh tú của em càng nhú chặt, thân mình khẽ ngo nguẩy, phát ra tiếng rên rĩ bất mãn.

“Ngao đứng dậy! Vào phòng ngủ nào!” Tần Hàm Lạc cảm giác như mình đang đỡ một đứa con nít.

“Không muốn...” Mễ Tiểu Nhân lật người, lấy tay che mắt, lẩm bẩm: “Không muốn dậy... Em muốn ngủ ở đây.”

Tần Hàm Lạc dở khóc dở cười, nhìn em như vậy chắc chắn là mệt lắm rồi, giờ cũng đã hơn một giờ sáng. Ngẫm nghĩ, cô không nghĩ nữa, cúi người ôm em bế lên, sau đó đi vào phòng.

“A! Chị làm gì vậy?” Mễ Tiểu Nhân đang ngủ say, bỗng dưng bị nhấc bổng dậy, không khỏi hoảng sợ, theo phản xạ đưa tay ôm lấy cổ Tần Hàm Lạc, cơn buồn ngủ bị cưỡng ép dời đi, đầu óc cũng tỉnh táo một chút.

“Bé em vào phòng.” Trong lòng tuy khản trương cực kỳ, Tần Hàm Lạc vẫn không chớp mắt đi thẳng.

“Hừ!” Mễ Tiểu Nhân vội vàng buông hai tay, đổi lại thành một tay túm chặt vai áo cô, gò má không khỏi ửng hồng.

Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng đặt em lên giường, cầm lấy chân đắp lên cho em, cúi đầu, chỉ thấy đôi mắt trong suốt mê người của Mễ Tiểu Nhân đang lẳng lặng nhìn cô, cô không tự chủ được hơi dời tầm mắt.

“Giờ chị đang tính chuộc tội sao?”

“Chuộc tội gì?” Lúc này không biết tâm tư Tần Hàm Lạc đã bay tới nơi nào, ngờ ngác hỏi.

“Chị nói xem?”

Gương mặt thấm đẫm nước mắt của em chợt hiện ra trước mắt Tần Hàm Lạc. Cô ngồi xuống bên giường, thờ dãi nói: “Xin lỗi!”

Mễ Tiểu Nhân nhòm dậy: “Chị có biết hành vi của chị hôm nay quá đáng và ấu trĩ đến mức nào không?”

Tần Hàm Lạc cúi đầu, tuy trong lòng không phục hoàn toàn nhưng không muốn phản bác, trầm ngâm: “Đại tiểu thư em nói gì tôi đều nhận hết.”

“Chính chị nói dối, làm sai trước, sau đó còn không giải thích rõ ràng, gặp tình huống khác chị lại cần ngược lại một cái.” Mễ Tiểu Nhân nhìn cô, sắc mặt có phần nghiêm túc: “Mà, chị đã làm sai, cho dù bản thân không giải thích được rõ ràng thì người khác cũng có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng chị, đương nhiên sẽ tha thứ cho chị. Còn chị hiểu lầm người khác rồi lại thậm chí không cho người khác có cơ hội để giải thích đã nghĩ đương nhiên là vậy, liền nổi giận quay đầu bỏ đi? Phải không?”

Tần Hàm Lạc cứng họng nhìn em, muốn tự biện hộ cho mình một chút, lại cảm thấy không thể cãi lại.

“Hai mươi năm qua chị sống kiểu gì vậy? Gặp chuyện gì cũng không dùng đầu óc suy nghĩ lại sao? Có phải EQ của chị chỉ vĩnh viễn dừng lại ở năm tiểu học lớp sáu không hả?” Mễ Tiểu Nhân nói chuyện không chút nề mặt: “Chị có biết thông cảm với người khác không vậy?”

“Tôi...” Tần Hàm Lạc bị em nói như vậy, mặt mặt không chịu được, suy nghĩ thật lâu mới không cam lòng nhỏ giọng nói: “Sao tôi có thể không biết thông cảm với người khác được chứ? Tôi và Từ Toàn, Văn Bác, Tiêu Hoán Nhiên, còn có Điền Khiết hồi trung học, Chúc Vĩnh Thi mấy người bọn họ rất ít khi cãi nhau giận nhau, mà có cãi nhau cũng sẽ chủ động làm rõ hiểu lầm, tuyệt đối không quá ba ngày liền ỏn.”

Nói tới đây, trái tim cô khẽ “bình bịch” nhẩy lên một cái, những người cô vừa nhắc tới đều là bạn bè thân thiết cả. Tần Hàm Lạc không khỏi nhú mày, bỗng nhiên nhận ra, đối với bạn bè, cô vẫn luôn rất khoan dung, cũng thẳng thắn chân thành, cứ gặp mâu thuẫn gì cô cũng đều cố gắng chủ động hoà giải, sau đó tốt đẹp trở lại. Nhưng với Giản Hân Bội, còn có Mễ Tiểu Nhân mà cô thừa nhận hiện giờ mình thích lại hoàn toàn không cùng một thái độ. Dường như khi có nghi ngờ hay hiểu lầm, cô đều chỉ biết giữ trong lòng, không dám hỏi, cũng không muốn tranh cãi, trong lòng rối rắm không thôi, trên mặt lại muốn làm bộ như không có việc gì. Cô luôn chờ mong người khác chủ động giải thích với mình. Cô trở nên không còn lí trí, lại hay suy nghĩ nhiều, cái gì cũng đều chứa trong lòng, làm ra vẻ không được tự nhiên, còn có nỗi tự ti sâu đậm.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ bởi vì thâm mến Giản Hân Bồi nhiều năm như vậy, chứng kiến mấy người bạn trai cũ của nàng rồi cho nên đối với vấn đề tình cảm hình thành nên thói quen né tránh, thói quen thất vọng, trở nên đặc biệt sợ bị tổn thương sao? Cho nên thà rằng ôm lấy giấu diếm mọi thứ, thà rằng lựa chọn tránh né rồi xa cũng không gomp nỗi dùng khí để đối mặt?

Tần Hàm Lạc ngơ ngác nghĩ, một câu cũng không nói nên lời. Vì sao đối với chuyện tình cảm mình lại hèn nhát đến vậy? Lờn Mễ Tiểu Nhân nói đánh trúng chỗ yếu ớt trong lòng cô, đem nơi âm u trong cõi lòng cô lộ ra dưới ánh mặt trời, khiến cô không thể không đối mặt, không thể không tỉnh lại.

Mễ Tiểu Nhân cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Thật lâu sau, Tần Hàm Lạc thất hồn lạc phách thu hồi ánh mắt, thì thào: “Em nói đúng, mắng đúng lắm. Tiểu Nhân, cảm ơn em đã nói với tôi những điều này.”

Mễ Tiểu Nhân ngạc nhiên, Tần Hàm Lạc đã đứng dậy, lại gật đầu nói: “Em nói rất đúng, có lúc tôi thật khôn kiếp. Khuya rồi, em ngủ sớm đi, đêm nay tôi muốn suy nghĩ kỹ càng vài việc.”

Nhìn cô ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Mễ Tiểu Nhân nhin không được nhẹ giọng lắm bầm: “Lúc này còn có chấp thế, sao đột nhiên như thay đổi thành người khác vậy.”

Sáng sớm, Tần Hàm Lạc đặc biệt chăm chỉ, chiên trứng, hâm sữa cho nóng. Mễ Tiểu Nhân cúi đầu nhìn nhìn, đĩa trứng trên bàn vàng óng ánh, toả ra hương thơm mê người.

“Không tệ.” Trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, khen.

Tần Hàm Lạc nhìn nét mặt hài lòng của em, đặc biệt vui vẻ, mím môi cười, cúi đầu ăn sáng. Mễ Tiểu Nhân gấp một miếng trứng cho vào miệng: “Hôm nay chỉ có chỗ nào đó không bình thường.”

“Sao vậy?” Tần Hàm Lạc nghi hoặc hỏi.

“Tĩnh thần, khí sắc.” Mễ Tiểu Nhân quơ quơ chiếc nĩa trong tay: “Trạng thái dường như tốt lắm, tôi qua suy nghĩ gì thế?”

Tần Hàm Lạc miễn cưỡng cười, thầm nghĩ: “Bị em nắn tỉnh lại, phát hiện bản thân mình thật sự không phải người yêu tốt, mọi trả giá đều do hành động, nội tâm cũng lại ích kỷ nhất gan, nên quyết định về sau phải thay đổi.”

“Này!” Mễ Tiểu Nhân thấy cô không nói gì, liền cao giọng

“Không có gì, chỉ là do hôm qua chọc em giận cho nên mới vực dậy tinh thần để làm bữa sáng chuộc tội ấy mà.” Tần Hàm Lạc nói.

“Một bữa sáng đơn giản là có thể chuộc tội sao?” Mễ Tiểu Nhân cười như không cười nhìn cô.

“Vậy em muốn sao?”

“Em không thích ai nói dối em, cực ghét ai nói dối mình.” Mễ Tiểu Nhân buông nĩa, nghiêm túc nhìn cô nói.

“Không thích? Cực ghét?” Tần Hàm Lạc khó hiểu nhìn em.

“Không thích và rất ghét là hai khái niệm khác nhau, cái trước là nhắm vào những người linh tinh không quan trọng, mà cái sau là chỉ chuyên dành cho người em đề ý mà thôi.” Mễ Tiểu Nhân chậm rãi nói.

Tần Hàm Lạc nhìn em, chỉ cảm thấy em lúc này và cô bé yếu đuối nằm trong lòng mình oà khóc tối hôm qua như hai người khác biệt. Em lúc này lại hồi phục lại mặt cá tính độc lập, lại có vài phần khó có thể nắm bắt.

“Vậy tôi được xem là dạng nào?” Cô bỗng nhiên ngập ngừng hỏi, không hiểu sao trong lòng lại khấn trương, không yên chờ câu trả lời của em.

“Ồ, chị là dạng nào mà chính bản thân chị cũng không biết à?” Khuôn mặt xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân lộ ra vẻ kinh ngạc, ngữ khí lại đầy khoa trương nói: “Vậy thì thật đúng là rất tiếc, xem ra em đã đánh giá quá cao IQ EQ của chị rồi.”

Mặt Tần Hàm Lạc bỗng đỏ bừng, không nói được một câu. Mễ Tiểu Nhân nhìn bộ dáng đáng thương của cô, nỗi ảm ức trong lòng cuối cùng cũng được giải toả. Nhìn xem lần sau chị còn cứng đầu vậy nữa không!

Hai người lại vui đầu ăn, im lặng một lát, Mễ Tiểu Nhân lại nhẹ giọng mở miệng nói: “Hôm qua trước cửa nhà hàng Dư Gia, tại sao lại nổi giận rồi bỏ đi?”

Tần Hàm Lạc cũng hiểu hôm qua mình thất thố quá mức, biến thành như ghen tuông, tuy rằng đó thực sự đúng là ghen, nhưng từ sau khi cô xác định mình thích Mễ Tiểu Nhân rồi liền chưa từng có ý niệm muốn để em biết việc này. Cho nên giờ Mễ Tiểu Nhân hỏi vậy, không thể nghi ngờ là chạm đúng tâm bệnh của cô, khiến cô xấu hổ cực kỳ: “Tôi... tôi không giận mà.”

“Em vừa nói gì với chị?” Mễ Tiểu Nhân lẳng lặng nhìn cô.

“Em nói không thích người khác nói dối.” Tần Hàm Lạc thấp giọng đáp, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt em: “Tôi... tôi không thích Lê Thư Hạo.”

“Vì sao?” Mễ Tiểu Nhân xem ra không định buông tha cô.

“Bởi vì tôi không thích anh họ của cậu ta.”

“Thật sự như vậy?”

“Không... không hẳn vậy?” Trên mặt Tần Hàm Lạc lộ ra vẻ khó xử, gần như cầu xin nói: “Tiểu Nhân, em đừng hỏi nữa, tôi không nói được, không thể nói... Tôi nói không ra lời được.”

Tần Hàm Lạc không phải kẻ ngốc, cô biết mình thích cô em gái này, mà cô cũng biết với trí thông minh của Mễ Tiểu Nhân, làm sao em lại không biết được? Cô càng biết, mằn ôm nhau nơi đầu đường tối qua của mình và Mễ Tiểu Nhân ở đầu đường mờ ám tới mức nào, hai người quả thực trình diễn tiết mục của một cặp yêu nhau mà, chỉ còn thiếu chưa hôn đến chết đi sống lại thôi.

Cô bỗng nhiên lại nhớ tới lời Trầm Du nói: “Trực giác của tôi cho thấy cô bé cũng thích cậu đó, không tin chúng ta cứ chờ xem.”

Có thích không? Cô không dám ôm hy vọng xa vời như vậy. Tiểu Nhân tốt đẹp thế, ưu tú vậy kia mà. Nhưng cô xác nhận là em không bài xích. Cho nên, không thể so với sự do dự nao núng lúc đối mặt với Giản Hân Bồi hồi trước, có lẽ cô có thể nói được ra lời. Nhưng nói ra thì sao? Cho dù Tiểu Nhân cũng thích cô đi nữa thì nếu ba cô biết sẽ đánh chết cô, di Mễ mà biết cũng sẽ tức chết mất, đến lúc đó phải giải quyết thế nào đây?

Hai người đều không nói gì, không khí tĩnh lặng như chết.

“Được rồi, em cũng không ép chị, khi nào chị muốn thì nói sau.” Hồi lâu sau, Mễ Tiểu Nhân nhàn nhạt nói, sau đó tiếp tục ăn sáng.

Tần Hàm Lạc không dám nhìn vẻ mặt em, cũng cúi đầu ăn, nhưng không biết tại sao đồ ăn vốn đang ngon lành lại bỗng nhiên khiến cô không còn chút cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 86

Chuyện ngày hôm ấy, Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân rất ăn ý không hề nhắc tới, chỉ là quan hệ giữa hai người dường như xảy ra một ít biến hoá, không xa không gần, như gần như xa.

Mễ Tiểu Nhân không chủ động đến tìm Tần Hàm Lạc, lúc tình cờ ở cùng một chỗ luôn giống lúc Mễ Tuyết Tuệ mới được gả về nhà họ Tần, khách khách khí khí, gương mặt hờ hững.

Lòng Tần Hàm Lạc rất khó chịu, nhưng chẳng thể làm gì được.

Tối tối cô lại nghĩ về những chuyện đã xảy ra giữa mình và Mễ Tiểu Nhân, quả nhiên mất ngủ. Cô nhìn không được, gọi cho Trầm Du, hỏi cô nên làm gì bây giờ.

“Làm gì nữa? Nói cho cô bé đó đi.” Trầm Du tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tôi biết em ấy không bài xích loại tình cảm này, nhưng tôi không thể xác định được em ấy có thích tôi hay không.” Tần Hàm Lạc buồn rầu nói.

“Từ những lời bạn kể cho tôi, tôi có thể chịu trách nhiệm mà nói cho bạn biết, tám chín phần mười cô bé đó thích bạn. Và lại, nếu phải khẳng định rõ xem người ta có thích bạn hay không thì bạn mới chịu thất vọng, vậy thì bạn cũng kém quá rồi! Ai cũng như bạn thì xã hội này toàn kẻ độc thân mất.”

Vừa nghe những lời này, Tần Hàm Lạc liền vui vẻ, nhưng giây tiếp theo lại ủ rũ: “Nhưng cô bé là em gái tôi mà.”

“Nói cách khác thì cha mẹ là một cửa ải phải không?” Trầm Du thở dài: “Thôi quên đi, vốn tôi muốn khuyên bạn đừng lo nghĩ nhiều vậy, chỉ cần thích thì làm. Nhưng nghĩ lại thì tôi dường như không có lập trường để nói thế, ngay chính hôn nhân của mình cũng bị người ta sắp xếp mà.”

Cúp máy, Tần Hàm Lạc vô lực tựa vào giường. Yêu Giản Hân Bồi, nỗi đau đớn còn chưa kịp qua mà cô đã thích một người không nên thích rồi.

Cả ngày hôm sau cô dường như chẳng có tinh thần làm việc. Tan làm rồi, cô vẫn chần chừ ở lại văn phòng. Cô không muốn trở về ngôi nhà lạnh lẽo kia. Cô không muốn một mình ở đó miên man suy nghĩ, rồi lại mất ngủ đến nửa đêm. Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ? Phải làm thế nào cô mới có thể như trước?

Suy nghĩ thật lâu, cô đành gọi cho Trương Tử Toàn.

“Sao thế? Nhớ chị à?” Bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Tôi có thời gian không?”

“Có, làm gì? Muốn mời tao ăn cơm? Tao ăn rồi.”

“Rủ mày đi uống.”

“Cái gì?” Trương Tử Toàn nghĩ mình nghe nhầm, Tần Hàm Lạc vốn đâu có hứng thú với rượu: “Mày rủ tao đi uống rượu á?”

“Thế mày có đến không?”

“Đến! Chuyện tốt thế này sao tao có thể không đến!” Trương Tử Toàn nói chắc chắn, sao đó lại hỏi: “Mấy người? Đi đâu?”

“Tao với mày thôi. Đi đến quán Mặt Trời Lặn [Nhật Lạc] đi.”

“Hả?” Trương Tử Toàn thấy kỳ quái nhưng cũng không muốn hỏi thêm gì, chỉ nói: “Không gọi những người khác thì mày phải uống cùng tao đây, một mình tao uống thì phí.”

“Đừng nhiều lời nữa, bây giờ hẹn gặp ở đó.”

Con phố nơi có quán bar [Nhật Lạc] ở thành phố A cách quán bar [Nguyên Điểm] nhà Triệu Văn Bác không xa lắm, làm ăn tốt vô cùng. Trừ [Nguyên Điểm] ra thì đây là nơi các nàng hay tới chơi nhất.

Lúc Trương Tử Toàn tới [Nhật Lạc] thì Tần Hàm Lạc đã ngồi ở quầy bar. Dù ánh đèn mờ ảo, cô cũng không mất nhiều công sức đã tìm được thân ảnh Hàm Lạc, lập tức lại gần ngồi xuống.

“Uống gì?” Trương Tử Toàn nhìn cái ly trong tay Tần Hàm Lạc, liền ngoắc bartender: “Hai ly Chivas Regal.”

Uống được mấy hớp, Trương Tử Toàn nhìn đông nhìn tây, càng nhìn tinh thần càng hưng phấn, nhưng Tần Hàm Lạc một tay chống đầu, nhìn rất chán chường, thỉnh thoảng bung ly lên uống rượu, rất khác với hồi cả đám tụ tập. Rất nhanh cô liền gọi ly thứ hai.

“Lão đại, mày không sao chứ? Mày như thế sẽ say mau lắm.” Trương Tử Toàn kinh hãi nhìn cô: “Mày bị cái gì kích thích à?”

“Tử Toàn, tao... tao có chuyện muốn nói với mày.” Tần Hàm Lạc lắc lắc đầu: “Tao phải uống nhiều một chút mới có thể nói được.”

“Chuyện gì thế? Sao phải ngại? Tao với mày là ai chứ?! Còn có cái gì không thể nói đây.” Trương Tử Toàn càng thấy lạ.

“Được, vậy mày phải đồng ý với tao, tao nói rồi thì không có sự cho phép của tao không được nói với người khác.” Tần Hàm Lạc nâng ly lên uống một ngụm, sao đó bình tĩnh nhìn cô.

“Chuyện gì mà thần bí thế? Được rồi, tao đồng ý với mày, mày mau nói đi.” Trương Tử Toàn cực kì hiếu kỳ, hướng hồ thấy chuyện lạ khi Tần Hàm Lạc trịnh trọng như thế, nghĩ chắc chắn không phải chuyện bình thường, trong thoáng chốc hai mắt vụt sáng, giữ chặt hai vai Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc thở ra một hơi thật mạnh, một lát sau, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tao... gần đây tao thích một người.”

“Cái gì?” Trương Tử Toàn tròn to mắt, đây đúng là tin tức mang tính bùng nổ mà. Cô vội vàng đặt ly xuống, liên tục hỏi: “Ai? Là ai? Tao có quen không?”

Tần Hàm Lạc vẻ mặt mờ mịt: “Đến bây giờ tao cũng chưa từng nghĩ mình sẽ có cảm giác với một ai đó nhanh đến thế. Tao... tao thích Bồi Bồi nhiều năm đến vậy. Tuy bây giờ Bồi Bồi đã có người khác, nhưng tao vẫn cảm thấy có lỗi với nàng khi thích người khác.”

Cô nói xong, đôi mắt ngập tràn thống khổ: “Tử Toàn, tao thấy hồ thẹn, cũng thực tự trách. Sao tao có thể là một người đứng núi này trông núi nọ thế được?”

“Trời ơi tao không muốn nghe mày nhắc lại chuyện tình cảm ngày trước nữa. Hàm Lạc, con người là phải biết tiến về phía trước, mày cứ mãi nhìn về phía sau như thế thì làm sao có thể đi con đường phía trước được hả!” Trương Tử Toàn nện không được cao giọng: “Triệu ngu ngốc cũng nói, Giản Hân Bồi và bạn trai đã đính hôn rồi. Nhà nàng cũng đang giúp nàng chuẩn bị hôn lễ, mày còn muốn gì nữa! Hiện tại tao chỉ hứng thú với người mày thích bây giờ thôi, mau nói là ai!”

“Tử Toàn, thật ra bây giờ tao vẫn còn nghĩ về Bồi Bồi, cứ nghĩ đến nàng tao sẽ đau.” Tần Hàm Lạc cười khổ.

“Mày...” Trương Tử Toàn quả thật không còn lời nào để nói nữa.

“Nhưng tao lại có cảm giác với một người, đây chính là chỗ khiến tao tự cảm thấy xấu hổ.” Tần Hàm Lạc thấp giọng: “Lúc tao nghĩ đến Bồi Bồi sẽ đau

lắm, nhưng nghĩ đến em, lòng liền ngập tràn vui vẻ. Không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần nghĩ đến Bồi Bồi, tao sẽ cố gắng ép mình dời lực chú ý lên em. Mỗi ngày tao đều muốn nhìn thấy em, lúc không thấy em lòng sẽ trống rỗng, nhưng em có rất nhiều người theo đuổi, rất nhiều người thích, nhiều đến mức đủ để khiến tao phát điên. . .”

“Chờ đã!” Trương Tử Toàn há hốc miệng, vội vàng ngắt lời cô: “Mày đang nói là Tiểu Nhân sao?”

“Đúng vậy.” Tần Hàm Lạc xấu hổ, gật gật đầu.

“Trời ạ!” Trương Tử Toàn vỗ trán, nhìn không được sợ hãi kêu, kỳ thật nói đúng ra hẳn là vui mừng mới phải. Cô đã sớm biết Mễ Tiểu Nhân thích Tần Hàm Lạc, lúc này Tần Hàm Lạc nói thế, xem như lưỡng tình tương duyệt. Cô kinh ngạc, mà đồng thời cũng cảm thấy mừng cho hai người từ tận đáy lòng.

Tần Hàm Lạc lại hiểu lầm ý cô, cúi thấp đầu: “Mày bình thường hay nói giỡn, nay dĩ nhiên lại thành sự thật. Tao...tao không ngờ, cho tới bây giờ tao không ngờ là mình sẽ thích ai một lần nữa, càng thật không ngờ đối tượng là Tiểu Nhân. Tử Toàn, tao...”

“Suyt...không cần giải thích.” Trương Tử Toàn cười nói: “Những thứ như tình cảm ấy à, không có cách nào có thể nói rõ được. Như vậy rất tốt, quả thực tốt lắm, tao mừng cho hai người.”

“Cái gì?!” Giờ đến lượt Tần Hàm Lạc kinh ngạc: “Chuyện này có gì mà đáng mừng? Cô bé là em gái tao đó, tao chỉ là nhảy từ một cái hố lửa này qua hố lửa kia mà thôi.”

“Em gái cái gì! Hai người có quan hệ máu mủ sao?” Trương Tử Toàn nhìn không được tròn mắt: “Mà có quan hệ huyết thống thì sao, còn có thể loạn luân mà.”

Tần Hàm Lạc nhìn nhìn bốn phía, may mà không có ai chú ý các nàng, hơn nữa tiếng nhạc che lấp nên có lẽ người khác cũng không nghe được.

“Nhưng mày cảm thấy đó là sự thật à? Trước không nói đến việc em ấy có thích tao không, mà ba tao, còn có mẹ của em nữa, đến lúc đó mà biết thì không phải thiên hạ đại loạn? Tao chỉ vừa nghĩ đến đã thấy sợ.”

“Cái gì mà sự thật với không thật. Con người vì bản thân mà sống, chẳng lẽ mày cứ mãi nghĩ đến cảm thụ của người khác mà thiết thời cho cảm nhận của chính mình sao? Mày sống vì cảm thụ của người khác à?” Trương Tử Toàn không thể tin được nhìn cô, thở dài: “Hàm Lạc, mày cái gì cũng tốt, có năng lực, hiểu thuận với ông ngoại, có nghĩa khí với bạn bè, chỉ duy nhất thái độ với tình cảm thì tao thật sự không dám khen bừa. Mày luôn tránh trước né sau, yếu đuối trốn tránh. Tao muốn hỏi mày, nếu một người không thể dừng cảm giành lấy tình yêu của mình, vậy còn có thể trông cậy vào người đó làm chuyện khác được à? Nhìn mày cao lớn thế hóa ra chỉ là một bình hoa, chỉ nhìn được mà thôi, ngay cả thẳng thắn đối diện với tình cảm của chính mình cũng không dám, càng không nói tới chuyện có thể đề người khác dựa dẫm. Xin lỗi cho tao nói thẳng, nếu mày cứ tiếp tục như vậy, sau này ai đi theo mày sẽ không tốt lành gì đâu!”

Nói thế này quả thực nặng lời, cô vừa nói xong lập tức đề phòng, chuẩn bị ứng phó Tần Hàm Lạc phản công. Ai ngờ Tần Hàm Lạc nghe xong lại ngây người mãi, ngược lại gật gật đầu nói: “Lời nào cũng là thật. Vậy mày nói xem tao phải làm sao bây giờ? Mày không biết tao như thế rất đáng xấu hổ à?”

“Còn làm sao nữa? Nói cho em ấy biết mày thích người ta đi!” Trương Tử Toàn ngẫm nghĩ, vẫn không nói cho cô biết chuyện Mễ Tiểu Nhân thích cô, vỗ vỗ vai cô: “Chuyện này có gì mà xấu hổ, tình cảm không phải bản thân có thể khống chế. Nếu tao có một cô em gái hờ như thế thì, hừ hừ!”

Tần Hàm Lạc bụng ly rượu lên, uống một hớp lớn, sau đó gằn giọng: “Được! Cuối tuần này tao phải nói cho em ấy biết!”

“Thế mới phải chứ.” Trương Tử Toàn cười hi hi, nhìn nhìn cô, lại nói: “Chờ đã, không phải mày uống nhiều, lá gan lớn lên nên mới nói ra những lời này đấy chứ? Đừng có sau này lại coi đầu rụt cổ đấy.”

“Đương nhiên không phải!” Tần Hàm Lạc mặt mày đỏ bừng, vung tay lên: “Lần này nếu tao không nói thì tao thật sự mẹ nó là một con rùa!”

“Được, chúc mày thành công!” Trương Tử Toàn cười lớn giơ ly rượu lên.

“Thụy Nhi, tớ nghĩ có lẽ nên tìm cho mình một người bạn trai.” Ven bờ hồ sen, Mễ Tiểu Nhân tựa vào bàn đá, một tay chống cằm, bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

“Hả? Chung Thụy Nhi lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu lên từ quyển sách: “Cậu không sao đấy chứ?”

“Sao hả?” Mễ Tiểu Nhân cười nhìn về phía nàng.

“Tớ vẫn luôn nói với cậu, anh chàng kia nhìn trông rất tuấn tú, anh chàng này rất tài hoa, lúc học đại học không yêu ai thực lãng phí, nhưng cậu chẳng bao giờ động tâm, còn không cho phép tớ nhiều chuyện. Sao hôm nay lại chủ động nói thế?”

“Nếu tớ nói với cậu, tớ muốn tìm bạn trai chỉ vì muốn thoát khỏi những người thường xuyên đến ký túc xá nữ và lớp học chờ tớ, còn có những người hơi tý lại tặng hoa nữa, khiến bọn họ không đến làm phiền tớ, thuận tiện khiến ai đó bị đá kích. Cậu cảm thấy, như thế có phải quá đáng lắm không?”

“Có chút.” Chung Thụy Nhi suy tư một chút, thành thật nói, rồi hỏi tiếp: “Cậu muốn đá kích ai?”

“Ừ, tớ cũng thấy như thế hơi quá đáng, vậy thôi quên đi.” Mễ Tiểu Nhân chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, cười nói.

“Chờ đã, cậu còn chưa nói cho tớ biết muốn đã kích ai mà.”

“Giờ tớ sẽ không nói cho cậu biết, nếu tớ và người đó còn chưa có tiền triển gì thì sẽ không cho cậu biết là ai.” Mễ Tiểu Nhân thu dọn đồ đạc, nói: “Sắp tới giờ học rồi, đi thôi, học hết chiều nay là có thể về nhà ăn cơm mẹ nấu.”

Tối thứ sáu, Tần Hàm Lạc còn chưa tan làm, đã nhận được điện thoại của Mễ Tuyết Tuệ, gọi cô về nhà ăn cơm. Cô vâng vâng dạ dạ đồng ý, không hiểu sao lại thấy khẩn trương. Đêm đó khi nói với Trương Tử Toàn là sẽ tỏ tình, quả thật nhờ rượu có thêm can đảm, nhưng mấy ngày qua nghĩ mãi, ai nấy đều nói về mặt tình cảm cô quá yếu đuối, nên cô quyết tâm muốn dũng cảm một lần, nhưng vẫn không thể tránh được hồi hộp.”

Về đến nhà, Mễ Tuyết Tuệ đã chuẩn bị đồ ăn sẵn sàng. Tần Hàm Lạc ngọt ngào chào bà một tiếng, lại tận lực tỏ vẻ tự nhiên hỏi Mễ Tiểu Nhân mấy câu, so với ngày xưa thì mọi chuyện chưa có gì khác thường cả.

Mễ Tiểu Nhân ăn xong lập tức về phòng tắm rửa, Tần Hàm Lạc kiểm chế cõi lòng ngập tràn tâm sự, ngồi ở phòng khách trò chuyện với Mễ Tuyết Tuệ về công việc, lại ngồi xem ti vi một lúc, sau đó về phòng lấy quần áo đi tắm, chốc sau thay đồ ngủ về phòng. Thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn đồng hồ, vì bình thường Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ sẽ đi ngủ tầm mười giờ rưỡi, đành phải nhẫn nại. Hơn mười một giờ cô mở cửa phòng đi ra, quả nhiên đèn đã tắt hết.

Tần Hàm Lạc đứng ở hành lang, do quá hồi hộp mà lòng bàn tay cô đầy mồ hôi. Một lúc lâu sau, cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng Mễ Tiểu Nhân ở đối diện.

“Vào đi.” Bên trong truyền ra thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mễ Tiểu Nhân.

Tần Hàm Lạc tiến vào, may mà em còn chưa ngủ, vẫn bật ngọn đèn ngủ đầu giường. Cả căn phòng được bao phủ trong sắc tím nhàn nhạt dịu dàng.

Mễ Tiểu Nhân ngồi dậy: “Đã trễ thế này rồi, có việc gì sao? Em chuẩn bị ngủ đây.” Không hề trách cứ, nhưng cũng chẳng nhiệt tình.

Trái tim Tần Hàm Lạc đập “thình thịch”. Cô cố lấy dũng khí đi từng bước một qua, ngồi xuống bên cạnh em, nhẹ nhàng nói: “Tôi...tôi...chuyện ngày đó em hỏi tôi, giờ tôi có thể trả lời rồi.”

Mễ Tiểu Nhân ngẩn ra, ánh mắt hiện lên ý cười, ngữ khí lại vẫn lạnh lùng: “Nói đi.”

“Không phải vì tôi không thích Lí Sâm nên không thích Lê Thu Hạo. Tôi chỉ là...không thích hấn thích em, không thích hấn suốt ngày quấn lấy em.” Tần Hàm Lạc cố gắng vượt qua sự hồi hộp của bản thân, để diễn đạt lưu loát một chút.

“Vi sao?” Đôi ngươi trong suốt của Mễ Tiểu Nhân nhìn thẳng vào cô.

“Bởi vì, bởi vì tôi thích em.” Tần Hàm Lạc cắn răng, đơn giản bắt cháp, ngẩng đầu nhìn vào mắt em, nghiêm túc nói: “Bởi vì tôi thích em.”

Cô có phản kích động, nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Tôi thích em, nên nhìn thấy nhiều người theo đuổi em, lòng tôi khó chịu. Tôi không muốn người khác hện em ra ngoài, vì lúc nào tôi cũng muốn ở bên cạnh em. Tôi rất để ý đến em, nên mới nói dối, khéo quá hoá vụng. Tôi giận, là vì tôi ghen. Em nói đúng, tôi không hiểu cách yêu một người thế nào, càng không biết cách thể hiện tình yêu, luôn hành động ấu trĩ. Tôi cũng biết không nên thích em, nhưng tôi không có cách nào để kiềm chế cả. Tôi không biết mình bắt đầu rơi vào lưới tình từ khi nào. Tiểu Nhân, lòng tôi rối rắm, rất mơ hồ...”

Nói tới đây, cô bỗng nhiên dừng lại, chỉ vì cô thấy khoe miệng Mễ Tiểu Nhân chậm rãi hiện lên một nụ cười. Em cười ngọt ngào đến thế, đẹp đến vậy, mà đôi mắt trong suốt tinh thần lại chảy tràn nhu tình, dưới ánh đèn mỏng lung, vừa như thực vừa như ảo.

Đầu óc Tần Hàm Lạc bỗng nhiên trống rỗng, mọi lo lắng, mọi ưu tư, giờ phút này tất cả đều biến mất. Trong đầu cô, trong tim cô, trong mắt cô, chỉ có khuôn mặt trẻ trung tuyệt mỹ trước mặt, ánh mắt ánh sáng ngọc kia tràn đầy tình cảm dịu dàng, nụ cười ngọt ngào kia khiến lòng cô say. Như nra nhập, cô quên đi mọi thứ xung quanh, từng chút, từng chút tiến lại gần em.

Mễ Tiểu Nhân cũng không có ý tránh né, tay em không tự chủ được siết chặt chần, trái tim như sắp nhảy lên cổ họng.

Mặt hai người ngày càng gần, có thể nghe được tiếng hô hấp của đối phương. Mễ Tiểu Nhân cắn cắn môi, từ từ nhắm mắt lại. Tần Hàm Lạc chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc, hai cánh môi hồng thắm căng mềm kia khiến mọi phòng tuyến lý trí đều sắp hỏng mất. Cô khép hờ đôi mắt, nhích gần hơn một chút, gần một chút nữa, chớp mũi cô chạm được chớp mũi Mễ Tiểu Nhân, từ trên mũi truyền đến cảm giác ngứa ngáy tê dại, dường như chỉ nháy mắt liền lan tràn đến trái tim.

Nhưng đúng lúc này, một làn hương chanh nhàn nhạt thơm ngát chui vào mũi Mễ Tiểu Nhân. Em hơi ngẩn ra, sau đó không chút do dự, quyết đoán nghiêng đầu. Như thế, môi Tần Hàm Lạc liền nhẹ nhàng trượt qua má em.

Thời gian như bỗng nhiên trở nên yên lặng. Mễ Tiểu Nhân ngồi đó, không nhúc nhích, cũng không dám nghiêng đầu. Tần Hàm Lạc nghiêng người, một tay chống giường, hai má cô nhẹ nhàng cọ cọ má Mễ Tiểu Nhân, đôi mắt vẫn khép hờ, nhưng Mễ Tiểu Nhân rõ ràng cảm giác được, nhiệt độ đôi má cô đang nhanh chóng tăng lên.

Hai người cứ như vậy, dùng tư thế kỳ quái đó bất động cứng ngắc tại chỗ, như có chuyện gì đó không muốn đối mặt, nên đành phải vẫn tiếp tục duy trì tư thế này.

Trong phòng lập tức yên tĩnh đến lạ kỳ, mà toàn bộ không khí trong phòng đều dường như đọng lại trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 87

Cơ thể cứng ngắc dường như không thể động đậy, cánh tay chống xuống giường vừa đau vừa mỏi, cảnh tượng thoát nhìn vẫn mờ ám như thế nhưng khiến người ta thấy khó sở từ tận đáy lòng. Tần Hàm Lạc không biết vì sao vẫn cứ duy trì tư thế cũ, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, hai má nóng bỏng, nhưng trái tim vốn đang đập rộn ràng lại như thể giữa trời đông giá rét tháng mười hai bị dội một chậu nước lạnh như băng, thật lạnh, lạnh quá.

Thời gian trôi qua từng giây một, trong phòng cực kỳ yên tĩnh. Nhịp tim Tần Hàm Lạc dần dần khôi phục lại bình thường. Cô chậm rãi cẩn thận lui lại, ngồi thẳng dậy, giống như sợ chẳng may chạm phải Mễ Tiểu Nhân.

Sau đó, cô đứng lên, ánh mắt vẫn không dám nhìn em, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi...tôi về phòng nhé, em ngủ ngon.”

Nói rồi không kịp chờ Mễ Tiểu Nhân đáp lại cô đã chậm rãi xoay người đi ra ngoài. Ngay lúc bàn tay gian nan sắp đụng tới nắm cửa, bỗng nhiên một giọng cười lạnh vang lên từ đằng sau. Cô ngẩn ra, theo bản năng dừng bước.

“Em nên nói chị tự mãn hay là quá tự ti đây nhỉ?” Giọng của em không nghe ra chút ảm áp nào.

Tần Hàm Lạc ngạc nhiên quay lại: “Em...có ý gì?”

“Có ý gì?!” Mễ Tiểu Nhân rốt cuộc không thể làm bộ bình tĩnh nữa, đôi mắt tràn ngập phẫn nộ: “Nói chị tự mãn, vì chị nghĩ chỉ cần mình nói thích người khác là có thể muốn làm gì thì làm. Nói chị tự ti, là vì vừa cảm giác mình bị từ chối đã lập tức muốn chạy trốn, ngay cả mở miệng nói thêm một câu cũng không dám. Đêm nay nếu chị cứ thế mà đi, vậy chị đặt em vào vị trí nào đây? Ngày mai, sau này, chúng ta nên sống chung thế nào?”

Tần Hàm Lạc ngờ ngác nhìn em, sau đó khẽ tựa vào tường, nghiêng nghiêng nhìn em: “Tôi chỉ là...chỉ là...”

“Chỉ chỉ là không chịu được, chỉ là xấu hổ, ngượng ngùng, chính là không biết nên đối mặt em thế nào! Cho nên muốn tránh càng xa càng tốt!” Mễ Tiểu Nhân trợn mắt, nói ra toàn bộ nỗi khổ sở lo ngại trong lòng cô.

Em nói thế, lòng Tần Hàm Lạc vốn tràn đầy xấu hổ lại kỳ dị vui đi không ít. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó lẳng lặng nhìn em: “Tiểu Nhân, tôi vừa rồi có phần không kìm lòng được, hơn nữa, tôi đã nghĩ, đã nghĩ...”

“Nghĩ gì?”

“Quên đi.” Tần Hàm Lạc cười khò lắc đầu: “Có lẽ tôi nghĩ làm rồi.”

“Không, chị không sai.”

Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn em. Mễ Tiểu Nhân cắn cắn môi, nói tiếp: “Chị không nghĩ làm. Em thật sự thích chị. Cũng...cũng không bài xích khi chị làm thế với em.”

“Em nói em thích...thích...” Tần Hàm Lạc kinh hỉ nhìn em, chỉ cảm thấy hạnh phúc đến mê muội, không dám tin tưởng đây là sự thật: “Vậy em...vì sao?”

Mễ Tiểu Nhân không nói lời nào, đôi mắt trong suốt xinh đẹp lại nhanh chóng ngập đầy nước mắt. Em quay mặt qua một bên: “Em không biết.”

“Tiểu Nhân.” Tần Hàm Lạc vừa thấy nước mắt của em, nhất thời hoảng hốt cả lên. Cô vội vàng ba chân hai tay chạy lại gần, đứng bên giường, do dự một chút, vươn hai tay, nhẹ nhàng khoác lên vai em, sau đó hơi dùng sức, xoay người em lại, để em đối diện với mình.

“Em không biết, chị tự hỏi bản thân đi!” Mễ Tiểu Nhân khe khẽ nức nở.

Hỏi bản thân? Tần Hàm Lạc ngẩn người sững sờ, có điều bây giờ cô không có thời gian nghĩ nhiều, cái gì cũng không quan trọng, trong lòng cô giờ phút này chỉ quanh quẩn đúng hai chuyện. Thứ nhất là Tiểu Nhân nói thích cô, thứ hai là Tiểu Nhân đang khóc. Chuyện thứ nhất khiến cô vui, chuyện thứ hai khiến cô đau.

Tần Hàm Lạc hai tay run rẩy, giữ khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của em, dùng những ngón tay lau đi nước mắt, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Tiểu Nhân, đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Cô không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, cũng không biết từ khi nào thì khuôn mặt tuyệt mỹ kia đã gục lên vai cô. Cô ôm chặt em, nhẹ nhàng vỗ lưng em, nhẹ giọng gọi tên em.

Nước mắt của Mẹ Tiểu Nhân thấm ướt cả vai áo Tần Hàm Lạc, chính em cũng không biết vì sao lại đau lòng như thế, nhưng mà, cả thành phố này, tất cả đồ vật trong nhà, vòng tay đang ôm em, và cả người em thích, nơi nơi đều mang dấu tích của người khác, người cô yêu. Tuy rằng họ đã quen biết nhau sớm hơn, tuy rằng mọi thứ rất hiển nhiên là phải vậy, nhưng chính vì thế càng khiến cho người ta tuyệt vọng, tất cả đều không thể thay đổi dù chỉ một chút.

Em cũng không biết vì sao mình lại để ý Tần Hàm Lạc đến thế. Có rất nhiều người xuất sắc hơn cô, cô lại ngốc, khờ khạo, nhu nhược như vậy, nhưng em lại bị ai nhận ra, ngay cả khuyết điểm của cô cũng là lý do khiến em đau lòng. Bắt đầu từ lúc vô tình đọc được bài thơ kia, em luôn đau lòng vì cô. nỗi chua xót cùng tự ti ẩn trong từng hàng từng chữ đều khiến em thấy đau lòng mỗi khi nhớ đến.

Tôi chỉ có thể đưa em một cành cây nhỏ

Hắn lại có thể trao em cả một cánh rừng

.....

Tôi chỉ có thể đưa em một đám mây trắng

Hắn lại có thể trao em toàn bộ bầu trời

.....

Tôi chỉ có thể tô điểm cho thanh xuân của em thêm đẹp

Hắn lại có thể khiến cuộc đời em vẹn toàn

Hàm Lạc à Hàm Lạc, chị biết hay không, chị cần chị nguyện ý, chị cũng có thể trao cả một bầu trời cho ai đó, chị cũng có thể khiến cuộc sống của một người vẹn toàn. Vì sao cứ phải coi thường bản thân như vậy? Vì sao lại cam chịu tô điểm thêm đẹp? Chị biết hay không, nếu một người thật lòng yêu chị, người ấy tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm nhìn chị vì yêu mà tự ti. Hàm Lạc, em biết chị không phải là người như vậy. Về mặt học tập hay công việc chị đều tràn đầy tự tin, ông ngoại vẫn tự hào về chị, vì vậy về mặt tình cảm chị cũng không thể cứ như thế được! Không thể trốn tránh, không thể yếu đuối! Chị thích em sao? Vậy hãy dũng cảm vì em đi, em muốn chị như thế!

Lúc lâu sau, Mẹ Tiểu Nhân ngừng khóc, nhẹ giọng nói: “Em mệt rồi.”

Tần Hàm Lạc vội vàng buông em ra, đỡ em nằm xuống, nhìn đôi mắt hơi sưng đỏ của em, do dự hồi lâu, khẽ nói: “Tôi...tôi có thể ở lại đây cùng em không?”

“Chị định ngủ ở đây à?”

“Tôi...tôi tuyệt đối sẽ không làm gì em cả!” Tần Hàm Lạc lập tức đỏ mặt, ấp úng: “Tôi chỉ muốn ở bên em.”

Mẹ Tiểu Nhân phì cười: “Làm gì mà căng thẳng vậy, em đâu nói chị sẽ làm gì em đâu.”

Thấy em nín khóc mỉm cười, Tần Hàm Lạc ngẩng người nhìn. Vừa mới khóc đó thôi, cảm xúc của em thay đổi thật nhanh, mà thấy kệ, thế nào thì việc này cũng khiến cô thờ phào nhẹ nhõm, không khí không còn căng thẳng như vừa rồi. Cô vội vàng leo lên giường, nằm bên cạnh em.

“Tắt đèn nhé?”

“Ừ.”

Đèn tắt, Tần Hàm Lạc ngược lại thoải mái hơn không ít. Gối trên đầu rất mềm, chăn vừa nhẹ vừa êm. Nằm trong chăn, cô thấy thoải mái cực kỳ, trong không khí ngập tràn mùi hương thơm mát đặc trưng của Mẹ Tiểu Nhân. Nhớ tới chuyện vừa xảy ra khi nãy, như thực như mơ, nhưng hương thơm còn quanh quẩn bên cánh mũi cùng tiếng hít thở rất nhỏ có thể nghe thấy của người bên cạnh đều nhắc nhở cô, đây không phải là mơ. Trái tim cô tràn đầy vui sướng, như muốn mọc cánh, đập loạn trong lồng ngực.

Cô thích con gái của mẹ kế, mà em cũng thích cô. Lần này, không có tình địch mạnh mẽ tồn tại, không có những lời đáp khiến lòng tự tôn bị tổn thương bởi vậy, cảm giác rất kiên định, rất hạnh phúc. Cô nghĩ, đêm nay dù có nằm mơ cô cũng sẽ cười.

“Nghĩ gì thế?” Thanh âm mềm nhẹ của Mẹ Tiểu Nhân vang lên bên tai.

“Không...không có gì.”

Mẹ Tiểu Nhân hơi trầm mặc, sau đó khẽ nói: “Hàm Lạc, chị biết không, người em thích, em hy vọng người đó ở trước mặt em có thể thẳng thắn một chút.”

Tần Hàm Lạc không nói lời nào, sau một lúc mới hít một hơi, ôn nhu nói: “Tôi nghĩ rất nhiều, rất nhiều.”

“Ừ?”

“Tôi nghĩ về tình cảnh vừa rồi, cảm thấy như mình nằm mơ vậy, đẹp đến mức có phần không chân thật.”

Khoé môi Mễ Tiểu Nhân vuren nét cười: “Còn gì nữa?”

“Tôi nghĩ về sau phải làm gì đây, nếu ba và di Mễ biết thì phải làm thế nào.”

Mễ Tiểu Nhân ngây người, sau đó thử hỏi: “Chị rất sợ sao?”

“Ừ.”

Mễ Tiểu Nhân khẽ thở dài, bỗng nhiên có chút nản lòng, lại nghe Tần Hàm Lạc nói: “Nghĩ thì đúng là rất đáng sợ, nhưng mà, chỉ cần có em bên cạnh, tôi cảm thấy tôi có thể đối mặt với tất cả mọi thứ.”

“Thật sao?”

“Thật!” Tần Hàm Lạc nhấn mạnh.

Mễ Tiểu Nhân nở nụ cười, lần này, rốt cuộc thì Tần Hàm Lạc không khiến em thất vọng rồi.

“Tiểu Nhân, thật ra... thật ra bây giờ tôi còn muốn ôm em.” Tần Hàm Lạc chần chừ một chút, lại nhỏ giọng nói.

Mễ Tiểu Nhân không lên tiếng, thân thể hơi nhích sát lại. Tần Hàm Lạc mừng rỡ, vuren cánh tay ôm em, cơ thể mềm mại thơm mát ấy đã nằm trong lòng cô.

“Đây là để thưởng cho sự thành thật của chị.” Thanh âm Mễ Tiểu Nhân vừa ngọt ngào lại mang theo chút ngượng ngùng.

“Về về sau nhất định tôi sẽ thành thật hơn nữa.” Lần này Tần Hàm Lạc rất thông minh.

“Được, vậy chị nói đi, vừa rồi em không cho chị hôn em, không phải chị giận đấy chứ? Cho nên mới muốn đi.”

“Không phải, sao tôi có thể giận em vì chuyện đó được.” Tần Hàm Lạc vội vàng nói: “Chỉ là tôi nghĩ em không thích tôi, thật sự có chút không chịu nổi.”

“Quả nhiên ngốc mà.” Mễ Tiểu Nhân bất đắc dĩ nói: “Nếu em thật sự ghét chị thì hoàn toàn có thể sớm tránh ra rồi.”

“Tiểu Nhân.” Tần Hàm Lạc liếm liếm môi, chân thành nói: “Vừa rồi em nói tôi tự hỏi bản thân, tôi nghĩ nếu không phải vì em không thích tôi mà lại tạm thời né tránh, vậy chắc chắn nguyên nhân là ở tôi. Tôi có chỗ nào không tốt, tôi sẽ...”

“Suýt...” Mễ Tiểu Nhân ngăn cô lại: “Việc đó cần thuận theo tự nhiên, không cần cố suy nghĩ.” Những ngón tay em nhẹ nhàng vẽ về lên cổ Tần Hàm Lạc: “Em chỉ muốn chị biết, em muốn khi chị ở trước mặt em có thể sống đúng với bản thân mình nhất. Trong lòng chị nghĩ gì đều có thể nói với em, bất kể gặp phải chuyện gì đều không được né tránh. Em muốn chị làm một người dũng cảm kiên cường tự tin, em biết chị có thể làm được.”

Tần Hàm Lạc khẽ thở dài: “Tiểu Nhân, tôi biết em và Từ Toàn đều cho rằng tôi rất yếu đuối về mặt tình cảm, nhưng em biết không, tình yêu có thể khiến người ta trở nên mạnh mẽ. Tình cảm giữa tôi và Bồi Bồi, tôi luôn cảm thấy không kiên định, quá nhiều yếu tố khiến tôi cảm thấy bất an. Tìm tôi như luôn lưng chừng giữa không trung, thời thời khắc khắc đều lo lắng tình yêu của tôi và nàng chỉ là ảo ảnh mà thôi, nên không hề dũng cảm hay tự tin gì. Tôi ích kỷ, sợ bị tổn thương, trong lòng dù nghĩ ngờ cũng không dám xác nhận. Còn nàng, thường xuyên nói với tôi rằng, nàng nhớ tôi, nàng yêu tôi, nhưng không bao giờ nhắc tới chuyện tình cảm trực tiếp của chúng, nàng cũng không hỏi han gì cảm nhận của tôi. Tôi không ngại trước kia nàng yêu ai, nhưng tôi không thể ngừng suy nghĩ rằng, nàng yêu tôi, trừ phần tình bạn thân và lòng cảm kích thì tình yêu được bao nhiêu phần? Nàng yêu tôi, và yêu Cố Minh Kiệt, rốt cuộc yêu ai nhiều hơn? Sau đó, tự tôi lại đưa ra kết luận khiến cho bản thân không cách nào chấp nhận nổi.”

“Kết luận của chị là gì?”

“Đối với tôi, nàng cảm kích nhiều hơn một chút, mà yêu Cố Minh Kiệt hơn một ít.” Thanh âm Tần Hàm Lạc trở nên thống khổ: “Mặc kệ tôi yêu người đó nhiều đến đâu, nếu người nàng yêu nhất trong lòng không phải tôi, vậy thì tôi thà rằng không ở bên nàng.”

Mễ Tiểu Nhân có chút nghi hoặc: “Sao chị có thể khẳng định như vậy? Hơn nữa, chị nói chị ấy cảm kích chị, cảm kích vì chuyện gì? Cảm kích chị từ trước tới nay luôn đối xử tốt với chị ấy, nên mới ở bên chị? Lý do này thực vớ vẩn.”

“Vì nàng vốn không chia tay với Cố Minh Kiệt vì vấn đề tình cảm, là do Cố Minh Kiệt gây ra chuyện khiến nàng tổn thương, nên mới quyết định chia tay, nếu không thì lúc này hẳn bọn họ vẫn còn ngọt ngào bên nhau rồi, đâu tới phiên tôi.” Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, nhớ đến kỷ niệm đông năm ấy, đôi mắt ươn ướt: “Rồi, Bồi Bồi lại trải qua tổn thương lớn hơn, là tôi luôn ở bên nàng. Sau lần đó, nàng trở nên rất ỷ lại vào tôi, vô cùng ỷ lại. Bởi vậy nên tôi mới hoài nghi rằng nàng đối với tôi cảm kích nhiều hơn là thích.”

Chuyện giữa Giản Hân Bồi và Cố Minh Kiệt, Mễ Tiểu Nhân đã nghe Trương Từ Toàn nói sơ qua. Em cũng biết nguyên nhân bọn họ chia tay, nhưng những lời Tần Hàm Lạc nói lại khiến em mơ hồ không hiểu: “Cái gì mà tổn thương lớn hơn nữa?”

Tần Hàm Lạc khịt khịt mũi, sau đó miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, đều là chuyện quá khứ, không nói nữa.” Cô nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại như tơ của em, nói: “Nhưng lần này thì khác, Tiểu Nhân, ánh mắt em, những lời em nói đều khiến cho tôi cảm nhận rõ ràng được sự quan tâm. Ôm em thế này, lòng tôi kiên định chưa bao giờ có. Tôi hứa với em, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không hèn nhát, sẽ không do dự. Chỉ cần không phải chính em muốn rời bỏ tôi, thì ba cũng vậy mà đi Mễ cũng thế, vĩnh viễn không ai có thể chia tách chúng ta!”

Giọng nói của cô dịu dàng mà kiên định, Mễ Tiểu Nhân cảm thấy an tâm vô cùng, càng nép sát vào lòng cô: “Hàm Lạc, chị biết không, em rất vui khi nghe được những lời này.”

“Tiểu Nhân, tôi thích em”

“Ừ. Đêm nay nói thích, vậy bắt đầu từ ngày mai phải làm gì đây?”

Bắt đầu từ ngày mai phải làm gì? Tần Hàm Lạc ngẩn ra, cảm giác hơi thở ấm áp của em phả vào mặt mình, hai má lại lập tức bắt đầu nóng bỏng. Cô ấp úng nói: “Tiểu Nhân... Em đừng dựa vào tôi gần thế.”

“Sao vậy?” Mễ Tiểu Nhân biết rõ còn có hỏi, giọng nói chứa đầy nét tinh quái.

“Không có gì.” Tần Hàm Lạc hơi ngả ra phía sau, bắt đầu dĩ nhiên.

“Em nói cho chị biết, mặc kệ lúc này chị nghĩ gì trong đầu, cũng không cho phép nó chi phối hành động, nếu không... nếu không em sẽ giận đó.” Mễ Tiểu Nhân rõ ràng cảm giác được hô hấp của cô trở nên dồn dập, khuôn mặt không khỏi ửng đỏ, lòng hơi khẩn trương, cảnh cáo.

“Em cứ yên tâm, tôi sẽ không làm gì cả!” Tần Hàm Lạc không khỏi có chút buồn bực: “Em coi tôi là loại người nào chứ?!” Nói xong, cô liền buông em ra, muốn rụt tay lại.

Mễ Tiểu Nhân lập tức giữ chặt tay cô: “Chị làm gì thế?”

Tần Hàm Lạc giận dữ nói: “Để em yên tâm.”

“Sao hẹp hòi thế.” Mễ Tiểu Nhân chu chu miệng, đổi: “Được, nếu giờ chị giận dữ buông tay ra, vậy sau này đừng ôm em nữa.”

Tần Hàm Lạc nhất thời không giận nổi, ngẫm nghĩ, rốt cuộc lại ôm vai em. Trong bóng đêm, giọng cô thấp phàn nàn buồn bực: “Không phải em rất sợ tôi làm ra hành động gì thân thiết quá với em sao?”

Lòng Mễ Tiểu Nhân thoáng loạn lên, em trầm mặc một lúc, rầu rĩ nói: “Chị tự hỏi bản thân đi!”

Hỏi bản thân? Lại là những lời này, mình làm sao chứ? Tần Hàm Lạc buồn bực cực kỳ.

“Thôi ngủ đi, em mệt rồi.” Mễ Tiểu Nhân nghiêng người, gối lên tay cô. Nghĩ nhiều thế làm gì, chuyện tình cảm không phải nói buông là có thể buông, vẫn nên cho cô một thời gian, để cho cô tự thông suốt một số chuyện.

“Ừ.” Tần Hàm Lạc điều chỉnh tư thế ngủ một chút, để em ngủ thoải mái hơn, sau đó cuối cùng nhướn qua, nhẹ nhàng hôn lên trán em, dịu dàng nói: “Ngủ ngon.”

Mễ Tiểu Nhân nhắm mắt lại, vẫn không có ý kiến gì với hành động vừa rồi của cô. Một dòng nước ấm lan khắp lồng ngực em, khoé miệng hơi cong lên, hé lộ một chút ý cười, sau đó tỉnh thần và thể xác thả lỏng, chính mình toàn tâm toàn ý chìm vào mộng đẹp.

Chỉ chốc sau, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của Mễ Tiểu Nhân, Tần Hàm Lạc thầm hâm mộ, cô biết, mặc kệ thế nào thì đêm nay cô không thể an tâm ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Chương 88

“Nói thích một người rồi thì phải bắt đầu làm gì nhỉ?” Sáng hôm sau, Tần Hàm Lạc nhớ tới những lời Mễ Tiểu Nhân nói hôm qua, nhân dịp ba người nhà đang ở trong phòng khách trò chuyện, vội chạy về phòng lên gọi cho Trương Tử Toàn, khiêm tốn học hỏi.

“Sao đó thì thế nào? Mây óc heo à?” Nghe giọng nói thì có vẻ Trương Tử Toàn vẫn đang ở trên giường, vì thế anh nói không dễ chịu gì: “Nói thích rồi thì sau đó phải bắt đầu theo đuổi chứ sao! Dùng lời nói thể hiện, sau đó thay bằng hành động.”

Hà? Thì ra là ý này. Tần Hàm Lạc vỗ vỗ đầu mình, ngốc quá!

“Chờ đã, mày đã tỏ tình với Tiểu Nhân rồi?” Trương Tử Toàn dụi dụi đôi mắt kèm nhèm ngái ngủ, bắt đầu từ mơ màng biến thành tỉnh táo, cũng bắt đầu hóng hớt.

“Ờ ừ.” Thanh âm Tần Hàm Lạc không dấu được nổi vui sướng.

“Em ấy nói gì?” Trương Tử Toàn hỏi, chỉ thấy Diệp Dĩ Huyền cũng xoay người lại, đôi mắt to tròn sáng ngời, đầy hứng thú nghe các nàng nói chuyện.

“Em ấy... em ấy cũng thích tao.” Tần Hàm Lạc hơi ngưng ngừng nói: “Tối qua lúc tao tỏ tình với em ấy, trái tim như muốn vọt lên đến cổ họng, hồi hộp muốn chết được.”

Đồ ngốc này, Trương Tử Toàn nhìn không được thầm cười trộm. Người ta đã sớm thích mày từ lâu rồi, chỉ có mày không biết thôi. Nhưng cô cũng không nói gì phá đám, chỉ cười xấu xa: “Sau khi nói thích rồi hai người có xảy ra chuyện gì không?”

Diệp Dĩ Huyền nghe thế liền nhìn không được sáng giọng: “Chị này thật là!”

Trương Tử Toàn làm một cái mặt quỷ, sau đó vươn tay ôm lấy eo nhỏ của nàng.

Tần Hàm Lạc ở đầu dây bên kia vội vàng phủ nhận: “Không có gì cả, tao... tao chỉ ôm em ấy ngủ cả đêm thôi.” Nói tới đây, trên mặt nhìn không được lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Trời ạ!” Trương Tử Toàn kêu khoa trương: “Mày đúng là không phải người mà! Ôm ngủ một đêm mà lại không xảy ra chuyện gì!”

“Nhất định phải xảy ra chuyện gì sao?” Tần Hàm Lạc không hề ngại khi bị Trương Tử Toàn công kích: “Tao cảm thấy như vậy cũng tốt lắm mà, chỉ ôm em ấy cũng đủ khiến tao thỏa mãn, rất hạnh phúc.”

“Được rồi.” Trương Tử Toàn lười biếng nói: “Thật ra tao cũng có thể hiểu được suy nghĩ của mày, khi có một khay đầy món ngon đặt trước mặt, quả thật không cần vội vàng động đũa làm gì, có thể ngắm lâu một chút, cảm thụ màu sắc và mùi hương của nó, sau đó mới chậm rãi từ từ nhắm nháp hương vị.”

“Ngất ngất!” Tần Hàm Lạc hơi giận dữ: “Mày đang so sánh thô bỉ kiểu gì thế! Dĩ nhiên lại so sánh Tiểu Nhân với đồ ăn, tao cũng lười nói với mày, cúp máy đây.”

“Aish! Đừng cúp vội, mày có việc vui lớn thế, cần phải mời khách chứ, chúng ta nên nói...” Trương Tử Toàn còn chưa nói xong, Tần Hàm Lạc đã quyết đoán tắt máy. Cô nhìn đi động, cười: “Được rồi, còn nhiều thời gian mà, mày không tránh được đâu.”

Đặt di động lên đầu giường, sau đó Trương Tử Toàn dán lấy Diệp Dĩ Huyền, ngọt ngào kêu: “Vợ à...” Nói xong liền muốn hôn lên môi nàng.

Diệp Dĩ Huyền né tránh, Trương Tử Toàn hôn hụt, khó hiểu nhìn nàng: “Vợ, em làm sao thế? Người ta muốn hôn hôn.”

“Ồ trong lòng chị, có phải em cũng là một món ăn ngon không?” Diệp Dĩ Huyền nửa khép đôi mắt, cười như không cười nhìn cô.

Trương Tử Toàn ngẩn ra, sau đó xấu hổ cười: “Vợ, người ta nói giỡn mà.” Nói xong lại sấn lại muốn ôm nàng, nhưng còn chưa kịp hoàn thành động tác, Diệp Dĩ Huyền đã giỡn ra khỏi tay cô, cúp máy, nói: “Xin lỗi, chị ở trong mắt em chỉ là com rau dưa. Sáng nay bốn tiêu thư không có hứng với chị, hừ, em đi tắm.”

Nói xong nàng liền hất chăn ra xuống giường, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Trương Tử Toàn về mặt ai oán khổ sở ngồi trên giường, lau bàu: “Mình chọn phải ai chứ? Món ngon thì có gì không tốt? Tại sao ai nấy cũng đều nổi giận với mình vậy nhỉ?”

“Còn chưa ăn trưa mà, chúng ta đi đâu thế?” Đến cửa Nhất Trung, Mễ Tiểu Nhân dừng chân, nghi hoặc nhìn Tần Hàm Lạc.

“Tôi đã nói với đi Mễ rồi, chúng ta sẽ không ăn com ở nhà, em đi theo tôi đến nơi này nhé.” Tần Hàm Lạc cười với em, sau đó đón một chiếc taxi, mở cửa xe, ý bảo em lên.

Lên xe rồi, Mễ Tiểu Nhân nhìn khuôn mặt hưng phấn của Tần Hàm Lạc, nhìn không được đoán: “Chị muốn mời em đi ăn sao?”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc nhẹ giọng trả lời, đưa tay nắm bàn tay mềm mại của em: “Đường như từ sau khi tôi đi làm còn chưa ra ngoài ăn với em lần nào.”

“Đúng vậy, bởi vì chị keo kiệt.” Mễ Tiểu Nhân ra vẻ bất mãn nói.

Tần Hàm Lạc mỉm cười, ngón cái nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay em: “Tôi muốn đưa em tới một nhà hàng rất nhỏ thôi, nhưng nơi đó rất sạch sẽ, đồ ăn cũng khá ngon, là nơi tôi rất thích.”

“Trước kia có phải chị thường xuyên dẫn người khác tới đó không?” Mễ Tiểu Nhân vuốt vuốt tóc, ra vẻ không chút để ý, hỏi.

“À không, đồng nghiệp của tôi có dẫn tôi tới hai lần, sau đó một thời gian khá lâu tôi và họ lại đi tới đó ăn nữa.” Tần Hàm Lạc cười nói: “Vốn lần trước muốn dẫn Từ Toàn đi, nhưng nó và Huyền Huyền luôn dính với nhau, mà tôi cũng không muốn mời người ta ăn cơm mà lại làm một cái bóng đèn, cho nên từ bỏ ý định đó. Tôi nghĩ lần sau có thể bốn người chúng ta cùng đi.”

“Ai muốn đi cùng chị chứ.” Mễ Tiểu Nhân chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhưng khoé miệng lại vẽ lên một đường xinh đẹp.

Quán đó ở bờ sông, tên là [Biệt uyển tiểu trù], diện tích không lớn lắm, bên ngoài thoạt nhìn cũng không nổi bật, nhưng có một ngôi nhà nho nhỏ, con đường lát đá hiện ra hai bên, có một vài giàn hoa, thêm cả ghế gỗ dài, khiến người ta có cảm giác bên trong thanh nhã, bài trí âm áp.

Bình thường nơi này buôn bán vô cùng tốt, may mà hôm nay đã qua giờ cơm trưa đỉnh điểm, hơn nữa Tần Hàm Lạc đã sớm đặt chỗ trước, cho nên các nàng có thể ngồi ở chỗ gần cửa sổ trên tầng hai.

“Ăn gì?” Tần Hàm Lạc đưa thực đơn cho Mễ Tiểu Nhân.

Mễ Tiểu Nhân lắc lắc đầu, cười nói: “Chị tự quyết định là được rồi, chị quen thuộc chỗ này hơn, hơn nữa, em muốn xem xem đồ chị thích ăn có thể hợp với khẩu vị của em không.”

“Chắc chắn em sẽ thích.” Tần Hàm Lạc tràn đầy tự tin nói, xong gọi một hơi ba món ăn một món canh, sao đó nói: “Tạm thời thế này đi.”

“Được.” Người phục vụ cười tủm tỉm, lại nói: “Thật ra những món hai vị tiểu thư gọi cũng đủ ăn rồi.” Nói xong liền buông màn trúc xuống, đi ra ngoài.

Mễ Tiểu Nhân cầm khăn mặt nóng lau lau tay, tò mò nhìn quanh, sau đó nói: “Nơi này không tệ, rất yên tĩnh, cũng rất thoải mái.”

Tần Hàm Lạc vừa rót trà cho em, vừa cười nói: “Em thích ăn cay, món cá phi lê cay ở đây rất nhiều người thích, cua ngâm rượu cũng ngon...”

Mễ Tiểu Nhân nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, đôi mắt trong suốt xinh đẹp như có nước lã tắn, lại tăng thêm vài phần mềm mại đáng yêu: “Vì sao hôm nay lại chính thức mời em đi ăn?”

Sắc mặt Tần Hàm Lạc hơi mất tự nhiên, há miệng muốn nói lại thôi.

“Về sau bất kỳ điều gì em hỏi, chị đều phải nói thật.” Mễ Tiểu Nhân nhìn cô chăm chú, khoé miệng vương nét cười, ngữ khí cũng rất chân thành.

“Bởi vì... bởi vì trong lòng tôi, hôm nay xem như một buổi hẹn hò.” Tần Hàm Lạc đánh bạo nhìn thẳng vào mắt em, thanh âm cũng rất nhỏ.

“Ồ, hẹn hò à?” Mễ Tiểu Nhân dời mắt về phía cửa sổ, lại không che dấu được nỗi vui sướng trong mắt: “Hẹn hò chỉ một bữa cơm là đủ sao?”

“Tôi... tôi còn chuẩn bị đến tối đi xem phim với em.” Tần Hàm Lạc lại nhỏ giọng bổ sung.

“Được rồi, vậy em sẽ miễn cưỡng đồng ý vậy.” Mễ Tiểu Nhân gật gật đầu, nghiêm trang nói.

Nhà hàng này khá yên tĩnh, mà mấy món đã gọi quả thật hương vị hay màu sắc đều đủ, đặc biệt món cá phi lê cay kia, Mễ Tiểu Nhân ăn đến mức trán đổ mồ hôi đầm đìa. Tần Hàm Lạc thấy em ăn ngon miệng, lòng cực kỳ vui sướng, bản thân lại không ăn được nhiều, chỉ lo đưa khăn giấy và rót trà cho em, thỉnh thoảng còn gấp cá, lấy xương hết ra rồi mới đặt vào bát em.

“Không phải chị đối xử với cô gái nào cũng đều cẩn thận săn sóc như thế đấy chứ?” Mễ Tiểu Nhân gấp cá bỏ vào miệng, cười như không cười nhìn cô.

“Hả? Dương nhiên không phải!” Tần Hàm Lạc vội vàng phủ nhận: “Tôi cũng đâu phải người tốt thế.”

Mễ Tiểu Nhân không khỏi cười khê: “Nào ai biết có hay không.”

“Thật sự không có mà.” Tần Hàm Lạc sốt ruột.

“Được rồi, trêu chị lại tương thật.” Mễ Tiểu Nhân thoạt nhìn rất đắc ý, cúi đầu ăn mấy miếng, lúc ngẩng lên, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Chị cứ nhìn em mãi làm gì?”

“Tôi... tôi không muốn ăn cơm.”

“Vậy ăn canh đi.”

“Nhưng tôi thích nhìn em thế này.” Tần Hàm Lạc mím môi, khê nói: “Lúc em cười lên trông thực ngọt ngào, khi tức giận cũng rất đẹp, ngay cả dáng vẻ lúc ăn cơm đều dễ nhìn.”

Khuôn mặt phấn nộn trắng nõn của Mễ Tiểu Nhân lập tức hơi ửng hồng, không khỏi lẩm bẩm: “Thần kinh.”

“Tôi không có ý xúc phạm em, tôi chỉ là... chỉ là...” Tần Hàm Lạc nhận ra những lời mình nói quả thật rất ngốc, liền vội vàng giải thích, nhưng liếc mắt

một cái lại thấy đáng về Mễ Tiểu Nhân cúi đầu xấu hổ đầy mê người, liền dờ ra đó, kế tiếp không nhớ rõ mình muốn nói gì.

“Ngốc quá, aish!” Sau một lát, Mễ Tiểu Nhân than nhẹ, múc một chén canh cho cô: “Mặc kệ chị có muốn ăn hay không thì cũng phải ăn chút gì đó với em.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc khúm núm đáp, nhận lấy.

Trải qua cuộc đối thoại này, không khí đã hoàn toàn thay đổi, hai người đều trở nên trầm mặc, thi thoảng ánh mắt sẽ tình cờ va chạm, sẽ có chút không nỡ tách ra, rồi ánh mắt lơ đãng ấy sẽ biến thành cái nhìn chăm chú thâm tình nóng cháy ngùn ngụt mà lại đầy ngưng đọng, nhưng trong lòng cũng rất ngọt ngào, cái ngọt ấy lan tràn vào tận đáy lòng, xâm nhập vào từng đầu dây thần kinh rất nhỏ. Trong không gian nhỏ nhỏ giữa hai người ngập tràn ấm áp.

Buổi tối bộ phim ngoài rạp chiếu cái gì? Tần Hàm Lạc hoàn toàn xem không vô, cô thường xuyên nghiêng đầu nhìn Mễ Tiểu Nhân. Sườn mặt của em dưới ánh sáng âm thầm trong rạp chiếu phim, vừa mờ ảo mơ hồ lại xinh đẹp. Trong không khí mỗi khi Tần Hàm Lạc hít thở đều thoang thoảng mùi hương bạc hà nhàn nhạt. Không biết bắt đầu từ khi nào, cô bắt đầu mê luyến hương thơm này, bởi vậy hô hấp của cô cũng trở nên có chút tham lam.

Hàng ghế phía trước hình như có một đôi tình nhân ngồi, phim chiếu được một nửa, bọn họ liền không coi ai ra gì mà hôn nhau. Chỗ Tần Hàm Lạc là ngồi từ trên cao nhìn xuống, đương nhiên nhìn rất rõ. Cô xấu hổ, ngay cả hai vành tai cũng bắt đầu nóng bừng. Thật ra trước kia cô và Giản Hân Bồi đã sớm phát sinh quan hệ thân mật, nên không đến mức vừa thấy trường hợp thế này liền mất tự nhiên, chủ yếu là có một Mễ Tiểu Nhân ở bên cạnh. Nếu đổi lại là Trương Từ Toàn, nói không chừng hai người có thể rảnh tới mức đi tính xem người khác hôn trong bao lâu, đã sớm lấy đi động hoặc đồng hồ ra để tính giờ rồi.

Tần Hàm Lạc len lén nhìn Mễ Tiểu Nhân, thấy em thản nhiên ngồi đó như không có chuyện gì, nhìn chằm chằm màn ảnh, thế này cô mới thả lỏng một chút. Cô gắng dời tầm mắt về phía màn ảnh, lại luôn có chút không yên lòng, sau một lúc, cô đặt túi bóng ngô trong tay qua một bên, ánh mắt nhìn phía trước, bàn tay lại vụng trộm vươn qua, tìm được tay em, sau đó xoè bàn tay, mười ngón đan xen với em.

Mễ Tiểu Nhân không hề gãy ra, Tần Hàm Lạc không kìm được nở nụ cười. Tay em rất mềm mại, ngón tay thon dài, nắm rất thoải mái, cũng thực an tâm, càng khiến lòng cô trào dâng cảm giác thoải mái và hạnh phúc.

Tuy phim xem không vào, nhưng Tần Hàm Lạc vẫn cảm thấy đây là bộ phim hay nhất mà cô xem, sau này sau này đều sẽ như vậy.

Sau khi xem phim xong, Tần Hàm Lạc vẫn nắm chặt tay em. Hai người đi trên đường, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên cười, nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay có vui không?”

Mễ Tiểu Nhân gật gật đầu, lại lắc đầu, cười nói: “Không đủ vui.”

“Sao thế?”

“Nếu bây giờ có kem để ăn thì em nghĩ ngày hôm nay sẽ hoàn mỹ.”

“Em chờ ở đây đi.” Tần Hàm Lạc nhìn khắp xung quanh, sau đó buông tay em ra, chạy về phía trước, vừa chạy vừa quay đầu lại nói: “Em ở đây đi đừng nhúc nhích.”

Mễ Tiểu Nhân nhìn bóng dáng cô, đôi mắt đẹp long lanh sáng ngời, quả nhiên ngẩng đầu, chấp tay sau lưng, ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ.

Không lâu lắm, Tần Hàm Lạc chạy vội từ xa xa về, mỗi tay cầm một que kem, thở hổn hển nói: “Chết tiết, vừa rồi quên mất không hỏi em muốn ăn vị gì, nên tôi mua một cái socola, một cái vị dâu.”

“Em muốn vị dâu.” Mễ Tiểu Nhân cầm lấy một cái từ trên tay cô, cắn một cái, nửa khép đôi mắt, khuôn mặt lộ ra biểu tình thoả mãn: “Ngon lắm.” Nói xong lại nhảy tới gần, cắn một miếng que kem socola trên tay Hàm Lạc: “Cũng không tệ.”

Tần Hàm Lạc ngơ ngác nhìn que kem trong tay mình, bỗng nhiên kêu: “Tôi cũng muốn ăn của em.” Sau đó ghé sát lại, cắn que kem trong tay em một miếng.

Hai người cứ như thế, chỉ một miếng em một miếng, chia nhau ăn hai que kem. Vị ngọt ngào, lạnh lạnh kia, hương vị nồng nàn thuần túy ấy, lúc này lại khiến người ta muốn ngừng mà không được. Hai người như hai đứa trẻ nhỏ, truy đuổi nhau trên đường, vui đùa âm ỷ, tranh kem của nhau.

Bỗng nhiên, Tần Hàm Lạc ngừng lại, cảnh tượng này quen thuộc quá mức, cô ngơ ngác nhìn bốn phía, nhất thời có chút hoảng hốt. Từ tiểu học đến trung học, cô từng vô số lần cùng Giản Hân Bồi ở trên đường chia nhau đồ ăn. Một miếng bánh ngọt, một chai nước, đương nhiên kem cũng không ít lần. Trong đầu cô “ầm” một tiếng, cảnh tượng Giản Hân Bồi làm nũng bồng đồng ngày xưa đột nhiên ùn ùn kéo đến, trái tim cô lại bắt đầu âm ỷ đau. Kem trong miệng dần dần hoà tan, mà cảm giác hưng phấn lại lạnh xuống từng chút một.

“Làm sao thế?” Thanh âm ngọt ngào dịu dàng của Mễ Tiểu Nhân vang lên bên tai, khiến cô giật dụa thoát ra từ trong hồi ức.

“Không có gì.” Tần Hàm Lạc miễn cưỡng cười: “Khuya rồi, chúng ta về nhà đi.”

Suốt một đường không nói chuyện, đến Nhất Trung, Mễ Tiểu Nhân đi trước, người thông minh cẩn thận như em đương nhiên phát hiện ra biến hoá rất nhỏ của Tần Hàm Lạc, cũng đoán được có thể có liên quan với Giản Hân Bồi, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì.

Khu căn hộ dành cho người nhà của Nhất Trung mỗi toà chỉ có năm tầng, cho nên đều chỉ có thang bộ. Mễ Tiểu Nhân lập tức đi lên từng tầng một, Tần Hàm Lạc cũng đi theo em, lại cũng im lặng không nói. Đến cửa nhà, cô bỗng nhiên nhẹ giọng: “Tiểu Nhân, chờ đã.”

“Sao vậy?” Chiếc chìa khoá trong tay em khựng lại giữa lưng chừng, quay đầu hỏi.

Tần Hàm Lạc nấp máy môi, lại không nói gì. Mễ Tiểu Nhân nhú mày, kiên nhẫn đợi cô. Hai người lặng yên đối diện trong chốc lại, đèn trên hàng hiên chột tắt, bốn phía tối đen, mà không gian tối mịt này tựa hồ trao cho Tần Hàm Lạc dũng khí, cô bỗng nhiên tiến lên, ôm em vào lòng. Mễ Tiểu Nhân bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức lui lại đến vách tường, chìa khoá va vào tường, phát ra tiếng vang thanh thúy. Em nhớ lại chuyện vừa rồi, theo bản năng muốn giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích, để tôi ôm em một cái, chỉ ôm một cái thôi.” Thanh âm Tần Hàm Lạc gần như cầu xin, khiến người ta nghe xong liền thấy không đành lòng. Mễ Tiểu Nhân khẽ than, ngừng giãy dụa.

Tần Hàm Lạc ôm chặt em, vùi mặt vào tóc em, hít thật sâu mùi hương lạnh lạnh đặc trưng của em, một lúc lâu sau mới cúi đầu, tràn ngập áy náy nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi nghĩ đến năng.”

“Em biết.” Mễ Tiểu Nhân hờ hững nói.

“Tiểu Nhân, tôi thích em, thích thật lòng.” Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, thì thào.

“Em hiểu.” Mễ Tiểu Nhân dịu giọng lại, thanh âm cũng mang theo chút thương tiếc: “Giữa hai người có rất nhiều kỷ niệm, em hiểu mà, em sẽ không ép chị.”

“Chúng ta... chúng ta cứ ở bên nhau như ngày hôm nay được không?” Tần Hàm Lạc ní non: “Tôi rất thích cảm giác này, rất đẹp. Giống như tôi và em yêu nhau với một tình yêu thuần khiết. Trước khi tôi có thể hoàn toàn buông nàng, trước khi tôi không còn đau lòng vì nàng nữa, tôi sẽ không có hành động gì quá mức với em. Tiểu Nhân, em trong sáng như thế, tốt đẹp đến vậy, tôi rất sợ mình sẽ làm em ô uế. Chúng ta, cứ yêu nhau thế này, được không?”

“Ừ.” Mễ Tiểu Nhân im lặng một lát, rốt cục vươn tay, đặt lên eo cô.

“Cho tôi thời gian, tôi sẽ một lòng một dạ thích em, một lòng một dạ yêu em. Tiểu Nhân, cho tôi thời gian, được không? Đừng giận tôi, nhé? Tôi thật sự rất quan tâm tới em, càng ngày càng để ý nhiều hơn, càng ngày càng thích.” Tần Hàm Lạc nói, tràn đầy thống khổ.

“Ừ.” Đôi mắt em loé lên nước mắt, em dịu dàng nói: “Hàm Lạc, em cho chị thời gian, cho chị thời gian.”

Thật may mắn biết bao khi cô có thể được người con gái này yêu. Tần Hàm Lạc vừa chua xót, lại cảm thấy được an ủi, không biết từ khi nào nước mắt cũng chảy xuống. Giờ khắc này, trong lòng cô chỉ có người con gái này.

Nơi hành lang tối đen chật hẹp ấy, hai người bọn họ ôm chặt lấy nhau, lắng lắng lắng nghe tiếng tim đối phương đập, cảm thụ được hô hấp của người kia, hưởng thụ một khắc yên tĩnh giữa đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 89

Mễ Tiểu Nhân đứng trước khu lớp học, mỉm cười nói gì đó với một cậu nam sinh, chỉ thấy em vừa nói vừa khẽ lắc đầu, nam sinh kia tỏ vẻ thất vọng, sau đó uest đi.

Tần Hàm Lạc dựa lưng vào một thân cây, hai tay đút túi, đứng xa xa chứng kiến một màn này, lòng không khỏi có chút chua chát. Đợi Mễ Tiểu Nhân đến gần, cô nhìn không được thờ dãi: “Thế này sao mà được.”

“Cái gì như thế nào được?” Mễ Tiểu Nhân tò mò hỏi.

“Ngày nào tôi cũng ghen, như thế sao được?” Tần Hàm Lạc nhìn em, đáng thương nói.

Ghen? Hiếm khi cô lại thoải mái thừa nhận như thế, cuối cùng cũng tiến bộ. Mễ Tiểu Nhân khẽ nhoen miệng cười, lại cố ý nói: “Thế mà chị cũng ghen, vậy chị muốn sao? Ah, khó trách dạo này chị hay đi tìm Trầm Du thế, thì ra là vì tâm lý bất bình.”

“Đâu có?” Tần Hàm Lạc mở to hai mắt, vội vàng thanh minh: “Tôi và Trầm Du là bạn bè mà. Lại nói, chẳng phải bây giờ em và cô ấy cũng là bạn bè

sao, còn đề ý đến thế làm gì chứ!”

Thấy cô nóng ruột đến sắp đổ mồ hôi, Mễ Tiểu Nhân liền vội vàng vùi nắm tay cô: “Ngốc, chọc chị thôi, lại còn nghiêm túc vậy.”

“Ah.” Tần Hàm Lạc thờ phào, cô rất sợ em nhắc tới buổi tối hôm đó giữa cô và Trầm Du.

“Tiểu Nhà, cuối tuần này chúng ta đừng ở đây nữa, về nhà đi.”

“Sao thế? Nhớ món mẹ em nấu à?” Mễ Tiểu Nhân ngẩng đầu nhìn cô.

“Ừ...” Tần Hàm Lạc do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Hôm qua ông ngoại mắng ba tôi một trận, còn nói năm nay mặc kệ là ngày lễ gì thì cũng không đến nhà chúng ta.”

“Cái gì?” Mễ Tiểu Nhân ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới giật mình nói: “Em cảm thấy hai năm qua, quan hệ giữa ông ngoại bà bác Tần cũng được cải thiện không ít mà.”

“Tôi cũng không biết làm sao nữa!” Tần Hàm Lạc buồn bực vò vò tóc. Quan hệ giữa ông ngoại và ba vẫn là tâm bệnh của cô.

“Thật ra bác Tần đối xử với ông ngoại rất tốt mà.” Mễ Tiểu Nhân hơi trầm ngâm, bỗng nhiên nhìn Tần Hàm Lạc, chần chừ nói: “Năm đó, có phải là sau khi mẹ chị qua đời không?”

Đây cơ bản vốn là chủ đề cấm kỵ trong nhà họ Tần, đây cũng là lần đầu tiên Mễ Tiểu Nhân chủ động hỏi việc có liên quan đến mẹ của Tần Hàm Lạc. Mũi cô cay cay, không khỏi cúi thấp đầu.

Mễ Tiểu Nhân dừng lại, hai tay lúi kéo cánh tay Tần Hàm Lạc, khẽ gọi: “Hàm Lạc.”

Tần Hàm Lạc không đáp, nước mắt lại theo hốc mắt nhanh chóng trào ra, “tí tách” rơi xuống đất. Mễ Tiểu Nhân cũng bất chấp đang ở trước khu lớp học, nhẹ nhàng ôm cô. Tần Hàm Lạc ôm em, hai cánh tay lại càng siết chặt, đến mức em hơi đau.

“Em muốn đi thăm mẹ chị, được không?” Mễ Tiểu Nhân gục đầu lên cổ cô, ánh mắt lộ ra thương xót và đau lòng, dịu dàng nói.

“Ừ.” Tần Hàm Lạc hơi nghẹn ngào.

Sắc trời đã là hoàng hôn, khu nghĩa trang công cộng ở ngoại cô có vẻ càng thêm lạnh lẽo.

Mễ Tiểu Nhân cầm một bó hoa cúc trắng, đi theo sau Tần Hàm Lạc. Hai người đi qua một loạt bia mộ trắng được xếp thành hàng. Tần Hàm Lạc vươn tay ra, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của em, nhìn em chăm chú: “Em có sợ không?”

“Không sợ.”

“Mẹ của tôi sẽ thích em.” Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng nói.

Mễ Tiểu Nhân nhìn đôi mắt tinh thuần của cô, lòng dâng lên một tia cảm động.

Đi đến trước một ngôi mộ, Tần Hàm Lạc dừng lại. Mễ Tiểu Nhân ngồi xổm, nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống. Em cẩn thận nhìn tấm ảnh chụp trên bia mộ, người phụ nữ trên bức ảnh thoạt nhìn rất trẻ, cười sáng lạn vô cùng.

“Mẹ chị đẹp quá.” Mễ Tiểu Nhân khen ngợi từ tận đáy lòng. Tần Hàm Lạc tươi cười, giống như mẹ cô, khiến người ta nhìn liền thấy mọi phiền não, lo lắng trong lòng đều tan biến hết. Người phụ nữ như thế mà trời xanh lại không thương tiếc, tuổi còn trẻ đã gặp phải tai ương.

Tần Hàm Lạc ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh đã hơi ố vàng kia, đôi mắt đỏ lên, cô thấp giọng nói: “Đã lâu rồi tôi không tới thăm mẹ.”

“Vì sao?”

“Tôi sợ tới nơi này.” Tần Hàm Lạc cắn cắn môi, vẻ mặt bi thương: “Mỗi lần tới đây, đều có cảm giác tuyệt vọng, dù cho... dù cho tôi còn có ông ngoại, còn có ba, còn có nhiều bạn bè như thế, nhưng chỉ cần gần đến nơi này, tôi lập tức sẽ sinh ra cảm giác hai bàn tay trắng, đau thương như xâm nhập vào cốt tủy, ngay cả trái tim cũng lạnh lẽo, mọi thứ tôi vốn có đều trở nên vô nghĩa.”

Mễ Tiểu Nhân vươn tay, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô: “Hàm Lạc...”

“Lần trước, là Bồi Bồi đi cùng tôi...” Tần Hàm Lạc trầm thấp nói: “Nhưng đó đã là chuyện hai năm trước.”

Lòng Mễ Tiểu Nhân đau xót, bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve liền khựng lại.

“Có nàng đi cùng, đương nhiên tôi không thấy khổ sở.” Tần Hàm Lạc bắt lấy bàn tay em, ánh mắt tràn đầy thương tâm: “Mà hôm nay, tuy vẫn đau lòng như cũ, nhưng cũng không tuyệt vọng đến thế.”

“Vì sao?” Mẹ Tiểu Nhân nhìn vào mắt cô, theo bản năng hỏi.

“Bởi vì có em bên cạnh, em khiến tôi cảm giác được hy vọng.” Tần Hàm Lạc nắm chặt tay em, nước mắt mãnh liệt ứa ra.

Bà vai cô khẽ run, mũi em cay cay, ôm cô, nhẹ giọng gọi: “Hàm Lạc, Hàm Lạc...”

“Tiểu Nhân, trước giờ em chưa hề nhìn lầm tôi, tôi chính là một người yếu đuối thích trốn tránh.” Tần Hàm Lạc khóc càng thương tâm “Không chỉ ở mặt tình cảm, ngay cả chuyện về mẹ tôi cũng thế. Sau khi mẹ mất, tôi vẫn luôn sợ hãi đến nơi này, ngay cả ngày giỗ của bà tôi cũng không đến thăm. Lần nào tôi cũng đều tự nói với chính mình, không phải tôi không tới thăm bà, mà là vì sợ ông ngoại đau lòng, cho nên ở bên ông. Thật ra không phải thế, chỉ là do tôi sợ đến nơi này, sợ nhìn thấy bà cô đơn một mình ở đây, sợ bản thân có cảm giác tuyệt vọng.”

Cô đau đớn đến cực độ, thân thể không ngừng run rẩy, cả người co thành một đoàn. Mẹ Tiểu Nhân ôm chặt cô, khoé mắt cũng đã ươn ướt.

“Hàm Lạc, đừng thương tâm nữa, đi... đi biết lòng của chị thì sẽ không trách chị đâu.” Em nhẹ nhàng vỗ lưng cô, thử an ủi.

“Tôi biết mẹ sẽ không trách tôi, từ nhỏ vốn đã vậy rồi, tôi làm sai chuyện gì, mẹ cũng đều tha thứ.” Tần Hàm Lạc thì thào: “Nhưng... nhưng mỗi lần tôi lớn thêm một tuổi, nỗi áy náy trong lòng tôi sẽ lại gia tăng thêm một phần. Hôm nay đi vào đây, tôi bỗng nhiên cảm thấy mình không thể nào được tha thứ. Nhất định mẹ rất nhớ tôi, mà tôi lại bởi vì sợ hãi đối diện với vết thương đâm đũa máu chảy trong lòng mà lâu thế rồi không đến thăm bà.”

“Hàm Lạc...” Mẹ Tiểu Nhân bị nỗi bi thương của cô xúc động, nghẹn ngào nói không ra lời.

“Tiểu Nhân, em có yêu tôi không?” Tần Hàm Lạc bỗng nhiên buông em ra, nhìn sâu vào mắt em, chân thành nói.

Mẹ Tiểu Nhân cắn môi, nghiêng đầu nhìn tấm ảnh chụp mẹ của Hàm Lạc trên bia mộ, khẽ gật đầu: “Hàm Lạc, em yêu chị.”

Nỗi bi thương trong mắt cô như được những lời này hoà tan, từ nồng đậm trở nên nhạt dần, nhưng nước mắt không hề giảm. Cô cố gắng mỉm cười một chút, hai tay nâng gương mặt tươi trẻ xinh đẹp của em lên, dịu dàng dùng ngón cái lau nước mắt trên mặt em, ôn nhu hôn lên trán em: “Tiểu Nhân, tôi cũng yêu em. Ở đây, ngay trước mặt mẹ, tôi sau này sẽ đối xử tốt với em, dù cho gặp phải mưa gió phong ba gì tôi cũng sẽ kiên cường đối mặt, không bao giờ trốn tránh nữa! Tôi muốn khiến bản thân trở thành một người có thể để cho người khác dựa dẫm!”

“Chị biết không? Đây là những lời êm tai nhất mà chị đã nói với em.” Mẹ Tiểu Nhân lại ôm cô. Em tựa vào vai cô, tuy khoé mắt còn vương nước, nhưng nụ cười trên gương mặt lại toả nắng rạng rỡ. Em hơi nghiêng đầu, nhìn tấm ảnh chụp của mẹ cô trên mộ, thầm nhủ trong lòng: “Dì, người có nhìn thấy không? Hàm Lạc như thế này sẽ không khiến người lo lắng nữa, sẽ khiến người vui mừng phải không! Sau này con và chị ấy sẽ thường xuyên đến thăm dì, sẽ không để dì cô đơn nữa.”

Người phụ nữ trên bức ảnh lặng lẽ nhìn hai người con gái đang ôm nhau, nụ cười trên mặt vẫn sáng lạn như trước.

Bầu trời phương xa, dần dần tối.

Mẹ Tiểu Nhân tấm xong đã bị Mẹ Tuyết Tuệ kéo vào phòng.

“Mẹ, làm sao thế?” Em hơi ngạc nhiên.

“Hôm nay Hàm Lạc sao vậy?” Mẹ Tuyết Tuệ nhìn em, lo lắng hỏi.

“Chị ấy đâu có sao đâu.”

“Mắt con bé sưng đỏ còn gì.”

Mẹ Tiểu Nhân nghĩ, quyết định nói cho bà sự thật: “Chiều nay con và Hàm Lạc tới thăm mẹ chị ấy.”

Mẹ Tuyết Tuệ ngăn ra, gắt mình: “Phải rồi, sắp tới ngày giỗ mẹ con bé mà.”

“Còn, có chuyện gì xảy ra giữa ông ngoại và bác Tần thế ạ? Con thấy ông ngoại không phải người không biết phân biệt phải trái mà, sao ông lại có thành kiến lớn như vậy với bác Tần chứ, vẫn không chịu tha thứ cho bác. Mẹ của Hàm Lạc qua đời vì tai nạn giao thông mà, ông ấy không thể đem cái chết của bà ra trách cứ bác Tần mới phải.” Mẹ Tiểu Nhân do dự, rốt cục nói ra những lời này.

“Chuyện này mẹ cũng không biết.” Trên mặt Mẹ Tuyết Tuệ loé lên vẻ gì đó mất tự nhiên, nhẹ nhàng băng quơ: “Có thể ông ngoại cho rằng ba của Hàm Lạc không đoái hoài gì đến con gái mình ấy mà. Khuya rồi, con đi ngủ sớm đi.” Nói xong liền vội vàng đi ra ngoài.

Mẹ Tiểu Nhân nhìn bóng dáng bà, muốn gọi bà lại, nhưng rốt cục nhịn xuống, lại cảm thấy nghi hoặc. Ngẫm nghĩ, nhưng chung quy lo lắng cho Tần Hàm Lạc, nên lặng lẽ mở cửa phòng, vào phòng Tần Hàm Lạc ở đối diện.

Phòng Tần Hàm Lạc không bật đèn, rèm cũng kéo kín mít, trong phòng tối đen như mực. Mẹ Tiểu Nhân nhẹ nhàng khoá cửa lại, đi vào trong vài bước. Còn chưa xác định được Tần Hàm Lạc đã ngủ chưa, đang lúc chân chừa xem có nên bật đèn không thì một bóng người đã lặng yên từ trên giường đứng

dậy, đưa giỡn dùng một tay ôm em vào lòng.

Mẽ Tiểu Nhân bắt ngồi không kịp đề phòng, nhin không được kêu lên sợ hãi, nhưng tiếng kêu ấy mới chỉ phát ra được một nửa thì môi đã bị người ta bói rối chặn lại. Cả người em liền cứng ngắc đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 90

Trên môi truyền đến cảm xúc hơi lạnh lạnh, trong nháy mắt, cơ thể run lên như có dòng điện chạy qua, Tần Hàm Lạc không khỏi khản trương đến nín thở. Cô vốn sợ Mẽ Tiểu Nhân hét lên sẽ kinh động đến Tần Trọng và Mẽ Tuyết Tuệ, nên trong lúc xúc động mới hành động như thế, nhưng hiện tại bảo cô bỏ em ra, trong lòng cô cũng vạn lần không muốn.

Mẽ Tiểu Nhân có lẽ còn khản trương hơn cả cô, thân thể cứng ngắc, hai tay vô lực để ở hai bên hông Tần Hàm Lạc. Nhận ra điều này, cô ngược lại thả lỏng chút ít. Cô bắt đầu thật cẩn thận thử nhẹ nhàng hít thở, bàn tay cũng dịu dàng vuốt ve lưng em. Giữa bóng đêm tối tăm nhìn không thấy năm ngón tay, ánh mắt cô trở nên nóng cháy dị thường, trong vòng tay đang ôm một thân thể nhỏ nhắn mềm mại thơm tho, trong không khí thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, dễ dàng đánh thức dự cảm vụng về đã ngủ yên từ lâu, khiến cô không thoả mãn chỉ hai môi chạm khẽ. Cô giữ chặt em, sau đó không chút do dự khẽ mút cánh môi mềm.

“Ừm...” Từ miệng Mẽ Tiểu Nhân phát ra tiếng nỉ non mơ hồ, như phản kháng, lại càng giống tiếng rên rỉ ngắt quãng hơn. Tần Hàm Lạc chỉ cảm thấy máu lập tức dồn lên não, đầu lưỡi hơi thô lỗ lướt qua môi em, tách ra, sau đó mở hai hàm răng của em.

Hai tay Mẽ Tiểu Nhân ôm lấy cô, không biết vì sao bắt đầu gãy dựa, theo bản năng lui lại. Tần Hàm Lạc như hình với bóng theo sát, hai người lùi tới bức tường, Tần Hàm Lạc gần như áp chặt em lên bức tường. Thân mình kề sát nhau, khiến em không thể lui nữa. Miệng em bị hơi ẩm của đôi môi cô khiến cả người như nhũn ra, lòng càng bối rối, nhưng cũng không biết là chờ mong nhiều hơn hay kháng cự nhiều hơn.

Đang lúc Tần Hàm Lạc lừa tình bưng bưng, sắp sửa phát điên thì thanh âm của Mẽ Tuyết Tuệ lại vang lên ngoài cửa: “Tiểu Nhân, con ở trong phòng Hàm Lạc à? Sao còn chưa ngủ?”

Thanh âm đó vang lên như tiếng sấm giữa trời quang, Tần Hàm Lạc gần như lập tức tách ra xa, mà Mẽ Tiểu Nhân lại nín thở. Hai người vẫn đứng trong bóng tối không nhúc nhích, theo đó là vài tiếng bước chân, sau đó Tần Trọng nói: “Ôi dào, em quản nhiều vậy làm gì, cuối tuần mà, để cho mấy đứa nhỏ chơi nhiều một chút, tối nay có ngủ hay không cũng không sao cả.”

Lại nghe Mẽ Tuyết Tuệ nói: “Xem kia, giờ là ai quản hai đứa? Không phải chính anh vẫn nói thời gian nghỉ ngơi phải theo quy luật mới tốt à.”

Tuy miệng nói thế, nhưng bà cũng theo ông trở về phòng ngủ.

Nghe được tiếng bước chân đi xa, tảng đá trong lòng Tần Hàm Lạc cuối cùng cũng rớt cuống, nhưng bị dọa một phen, lửa tình trong lòng cũng dần dần giảm xuống, đầu óc trong nháy mắt trở nên tỉnh táo, nhớ lại những cử chỉ lớn mật vừa rồi của mình, không khỏi có chút xấu hổ. Cô đi về phía Tiểu Nhân, lưng túm kêu: “Tiểu Nhân...” Hai tay liền kéo kéo em.

“Khuya rồi, em về phòng đây.” Mẽ Tiểu Nhân lại vội vàng ngắt lời cô, sau đó chạy tới cửa, chuẩn xác mở cửa ra, như chạy trốn trở về phòng mình.

Trong căn phòng tối như mực chỉ còn lại một mình Tần Hàm Lạc, cô há hốc miệng, thậm chí còn chưa kịp nói xong một câu.

Em làm sao vậy? Có phải giận rồi không? Thật là, vừa rồi hành vi có hơi lỗ mãng, Tần Hàm Lạc ngờ ngác nghĩ, mà trong lòng lại ảo não bất an. Sau một lúc lâu, cô cũng ra khỏi phòng, đứng trên hành lang, giờ tay khẽ mở cửa phòng Mẽ Tiểu Nhân, nhưng lại không hề thấy nó dịch chuyển.

Khoá trái? Lần này Tần Hàm Lạc hoàn toàn ngây ngẩn. Cô biết, đêm nay mình không thể ngủ yên.

Mẽ Tiểu Nhân trở lại phòng, khoá cửa lại bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Lưng tựa vào cửa, nghĩ nghĩ, lại xoay người khoá trái cửa, trái tim vẫn còn đập “thình thịch”.

Trong đầu dường như vẫn còn cảm giác mê muội, chỉ là không mãnh liệt như vừa rồi lúc Tần Hàm Lạc hôn em. Em nhin không được giờ tay khẽ vuốt môi mình, cảm giác mềm mại tuyệt vời vẫn rõ ràng như cũ. Em không ngờ đêm nay Tần Hàm Lạc lại có hành động lớn mật như thế, mà Mẽ Tuyết Tuệ lại thực sự khiến em hoảng sợ, thế nên hiện tại thần kinh của em vẫn còn căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên em hôn một người, bối rối, chân tay luống cuống. Mỗi tình đầu của mỗi cô gái đều hẳn từng tưởng tượng cảnh tượng nụ hôn đầu tiên của mình, Mẽ Tiểu Nhân là cô gái xuất sắc như thế, nhưng cũng không ngoại lệ. Trong tưởng tượng của em, đối phương nhất định là người mình yêu thực sự, nhất định sẽ rất dịu dàng, mà việc đó nhất định sẽ diễn ra ở một nơi lãng mạn.

Đáng tiếc tuy Tần Hàm Lạc là người em yêu, nhưng trong phòng cũng không phải nơi lãng mạn gì, điểm ấy cũng coi như thôi đi, nhưng mấu chốt là Tần Hàm Lạc cũng không ôn nhu cho lắm, điều này khiến trong lòng em thoáng cảm thấy ỷ khuất, mà kỹ xảo hôn thành thạo của cô càng khiến lòng em có cảm giác khó nói thành lời.

Nhưng không thể phủ nhận cảm giác này quả thật rất ngọt ngào rất đẹp đẽ, khiến cho em đến bây giờ nhớ lại vẫn thấy hai tai nóng bừng, tim đập liên hồi. Em thở dài, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Trên hành lang hình như có tiếng bước chân vang lên, theo đó tựa hồ có người xoay tay nắm cửa phòng em. Mễ Tiểu Nhân giật mình, không hiểu sao lại bắt đầu khẩn trương, không biết vì sao đêm nay em có phần bài xích việc đối mặt Tần Hàm Lạc lần nữa, có lẽ em hơi dỗi. Em kinh hoàng cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, bên ngoài cũng là một mảnh im ắng. Mễ Tiểu Nhân hơi không xác định được, không biết đồ ngốc kia đã đi chưa, nhưng lại không dám mở cửa ra nhìn.

Một lúc lâu sau, bên ngoài rốt cục vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, tiếp theo một tiếng động nhỏ vang lên từ cửa phòng Tần Hàm Lạc. Mễ Tiểu Nhân không khỏi cắn môi, thì ra cô vẫn luôn đứng bên ngoài. Không biết tại sao, lòng em bỗng có chút chua xót.

Ngẩn ngơ một lúc lâu, Mễ Tiểu Nhân mới đứng thẳng dậy, không có tinh thần nằm lên giường.

Hôm nay trên bàn cơm, không khí có phần quái dị. Mễ Tuyết Tuệ nhìn Mễ Tiểu Nhân không yên lòng, dùng đũa gắp gắp hạt cơm, lại nhìn về mặt mặt tự nhiên của Tần Hàm Lạc, rốt cục không nhịn được hỏi: “Sao thế? Đồ ăn hôm nay không ngon à?”

“Không phải.” Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân gần như trăm miệng một lời.

Tần Trọng giương mắt lên, kinh ngạc nói: “Ai nói ăn không ngon, ngon lắm mà.”

“Vậy hôm nay hai đứa làm sao thế?”

“Không phải, hôm nay con hẹn Thuý Nhi cùng đi dạo phố rồi.” Mễ Tiểu Nhân đẩy bát ra, nhẹ giọng nói: “Cũng sắp đến giờ, con không ăn nữa đâu.” Nói xong liền buông đũa, đứng dậy về phòng thay đồ.

“Tiểu Nhân, ăn như thế sẽ đói đấy.” Mễ Tuyết Tuệ gọi em lại lúc em đang thay giày.

“Đói bụng thì sẽ ăn gì đó ở ngoài mà, mẹ lo gì chứ.” Mễ Tiểu Nhân ngoái đầu lại cười, mở cửa đi ra.

Tần Hàm Lạc vừa thấy em đi, lòng cũng bắt đầu sốt ruột, và hai ba cái liền ăn xong cơm trong chén, cũng vội vàng nói: “Ba, đi Mễ, con cũng hẹn với đám Trương Tử Toàn đi đá bóng rồi, con cũng đi đây.” Nói xong không kịp chờ Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ trả lời đã chạy vội ra cửa thay giày, nhanh như chớp đi ra ngoài.

“Hai đứa nhỏ này.” Mễ Tuyết Tuệ nhìn bàn ăn trở nên vắng vẻ, nhìn không được thở dài: “Lại chỉ còn hai chúng ta.”

“Nếu em thấy trong nhà chưa đủ náo nhiệt, anh nghĩ chúng ta có thể sinh thêm một đứa.” Tần Trọng bỗng nhiên thỉnh linh buông một câu.

Mễ Tuyết Tuệ đột nhiên đỏ mặt: “Anh lại không đứng đắn rồi.”

“Anh nói thật đó.” Tần Trọng vẻ mặt nghiêm túc nhìn bà: “Không bằng chúng ta lại sinh thêm một đứa nữa, nếu không vài năm nữa Hàm Lạc và Tiểu Nhân lập gia đình rồi, hai chúng ta liền thật sự cô đơn.”

“Em đã bốn mươi rồi còn sinh con làm gì, sẽ bị người ta chê cười mất thôi.” Mễ Tuyết Tuệ cúi đầu cười nói.

“Nói vớ vẩn.” Tần Trọng vươn tay ra, nắm bàn tay bà đang đặt trên bàn.

“Tiểu Nhân, chờ đã.” Tần Hàm Lạc chạy theo một đoạn, rốt cục đuổi kịp Mễ Tiểu Nhân.

“Làm gì?” Mễ Tiểu Nhân không thèm nói lý, vẫn đi thẳng.

Tần Hàm Lạc vội vàng chạy đến phía trước, giang tay ngăn em lại, thờ dốc nói: “Tiểu Nhân, tôi có chuyện muốn nói.”

“Nói cái gì?”

“Chuyện tối hôm qua, không phải em giận đấy chứ?”

Mễ Tiểu Nhân cố gắng khiến bản thân bình tĩnh, ra vẻ khó hiểu, hỏi ngược lại: “Tối qua xảy ra chuyện gì?”

Tần Hàm Lạc ngẩn ngơ, Mễ Tiểu Nhân đã đi lướt qua cô, cô chỉ đành đi theo. Hai người ra khỏi cổng Nhất Trung, Mễ Tiểu Nhân đi thẳng dọc theo con

phố, sau đó rẽ bên trái.

“Chị đi theo em làm gì?”

“Em muốn đi đâu?”

“Không liên quan đến chị.”

Nói chuyện kiểu vậy khiến Tần Hàm Lạc hoảng thật sự, cô lại tiến lên chắn trước mặt em: “Được rồi mà, Tiểu Nhân, tôi biết tôi sai rồi, để tôi nhận lỗi với em.”

“Lỗi gì chứ?”

“Tôi đã hứa sẽ không làm ra hành động gì quá mức, nhưng tôi lại không làm được.” Tần Hàm Lạc có chút xấu hổ, nhẹ giọng nói: “Nhưng tôi qua, tôi thật sự... thật sự...” Nói xong thì tiếng đã nhỏ đến mức gần như chính mình cũng không nghe thấy: “Có hơi khó điều khiển hành động, mong em tha thứ.”

Nói xong, cô nhìn nhìn Mễ Tiểu Nhân, lại nhỏ giọng cẩn thận nói: “Tôi qua... tôi qua có phải là lần đầu tiên của em không? Tôi xin lỗi, tôi... tôi chắc hẳn đã dọa em sợ.”

Mễ Tiểu Nhân không nói gì, quay mặt qua một bên. Tần Hàm Lạc di chuyển, để em đối diện với mình, đã thấy trên gương mặt thanh lệ không tỳ vết của Mễ Tiểu Nhân không biết từ khi nào đã vương vài giọt nước mắt trong suốt.

“Tiểu Nhân...” Tần Hàm Lạc kinh hoàng nhìn em, đưa tay giữ vai em.

“Không phải chị thường xuyên nhận lỗi với người ta khi làm vậy đấy chứ?” Mễ Tiểu Nhân tránh khỏi tay cô, tức giận nói.

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, há hốc miệng: “Nói gì thế? Tôi đâu thường xuyên nhận lỗi với người khác những chuyện như vậy đâu!”

Nói xong cô nhìn nhìn người qua đường, vội vàng kéo Mễ Tiểu Nhân, hai người đi đến một chỗ yên lặng. Tần Hàm Lạc bỗng nhiên tỏ ra vui mừng: “Tiểu Nhân, em... em tức giận vì thế sao?” Nói xong lại lấy giấy ăn ra đưa cho em: “Tôi giống loại người đó à?!”

“Em thấy chị giống loại người như thế đấy.”

“Tiểu Nhân, em biết không, lúc này tôi thật sự vui lắm.” Tần Hàm Lạc nở nụ cười dịu dàng: “Nhìn thấy em khóc, tôi rất đau lòng, nhưng tôi cũng rất vui vì nhìn thấy em ghen vì tôi.”

“Ai ghen vì chị, không biết xấu hổ!” Mễ Tiểu Nhân nghĩ đến một chuyện, hơi ghen ngào nói: “Tôi qua em nên cho chị một cái tát mới phải, chắc chắc vì chị nghĩ đến người khác cho nên... cho nên mới hôn em.”

“Không phải!” Tần Hàm Lạc tròn mắt, thế này thật quá oan mà: “Sao em có thể nghĩ như thế được chứ! Tôi làm thế là vì tôi yêu em, là... là vì em quá hấp dẫn, khiến tôi không kìm lòng nổi, sao em có thể có suy nghĩ vớ vẩn như thế được?!”

“Thật sao?” Nước mắt em thế nhưng lại thần kỳ ngừng lại, đôi mắt đẹp đọng đầy sương mù nhìn cô.

“Đương nhiên là thật! Tôi có thể thề!” Tần Hàm Lạc cuống đến đỏ mặt.

“Được rồi, em tin.” Mễ Tiểu Nhân khịt khịt mũi, bộ dáng Tần Hàm Lạc khiến chút nghi ngờ trong lòng em tối qua biến mất, cuối cùng lòng cũng có chút thoải mái: “Đi thôi, cùng đi dạo phố với em, em và Thuý Nhi mua gì, chị phải xách đồ.”

“Em...” Tần Hàm Lạc vừa đi, vừa nhìn em chằm chằm, kinh ngạc trước biến hoá cảm xúc của em: “Em không sao chứ?”

“Không sao.” Mễ Tiểu Nhân lắc đầu, khoé miệng vương đầy ý cười: “Em thì có chuyện gì?”

“Vậy... vừa rồi em thử tôi?” Lòng cô đột nhiên xuất hiện một nghi vấn.

“Chị nói xem?” Mễ Tiểu Nhân nghiêng đầu hỏi lại cô.

“Tôi không biết, nhưng cho dù là thử tôi thì tôi cũng qua cửa.” Tần Hàm Lạc cười nói. Cô nhìn sùnn mặt xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân, trái tim rung động, lấp ló: “Vậy... vậy về sau còn cần tuân thủ lời hứa kia của tôi không?”

“Chính chị hứa mà, đương nhiên cần thực hiện rồi.” Mễ Tiểu Nhân liếc cô một cái.

Tần Hàm Lạc thất vọng, ủ rũ đi theo em.

“Chị có viết vì sao hỏi trước em không cho chị đi theo gặp bà nội không?” Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên nói sang chuyện khác.

“Vì sao?”

“Vi em chưa từng dẫn ai đi đến nhà bà nội cả.” Hiếm khi về mặt em thực sự rất nghiêm túc: “Trong lòng em bà nội là người thân thiết nhất, vì thế em luôn nghĩ, người đầu tiên em dẫn về gặp bà nội nhất định phải là người em yêu.”

“Vậy lần sau em dẫn tôi đi thăm bà nội nhé.” Tần Hàm Lạc lại vui mừng nói.

“Chị á?” Mẹ Tiểu Nhân liếc cô, khẽ hừ một tiếng: “Chị còn chưa qua cửa đâu.”

Tần Hàm Lạc ngần ra: “Không phải tôi là người em yêu sao? Phải thế nào mới tính là qua cửa?”

“Chờ đến lúc em mời chị đi thì chị mới qua cửa.” Mẹ Tiểu Nhân nhìn cô, trên mặt bỗng lộ ra một nụ cười thần bí: “Có điều hôm nay em cũng muốn chính thức giới thiệu chị với một người.”

“Ai?” Tần Hàm Lạc nghi hoặc hỏi.

“Thúy Nhi đó, em nói với cậu ấy là em có người mình thích rồi, con nhóc kia vẫn luôn thắc mắc không biết là ai, em đã đồng ý hôm nay sẽ chính thức dẫn người em thích tới giới thiệu với cậu ấy.”

“A!” Tần Hàm Lạc nhin không được sợ hãi kêu, sắc mặt hơi trắng: “Tôi còn chưa chuẩn bị tốt tư tưởng mà!”

“Cậu ấy càng chưa chuẩn bị tư tưởng nữa.”

“Em sẽ làm con bé sợ mất!”

“Sợ đến đâu đi nữa thì cũng không hơn phản ứng của chị vừa rồi đâu.” Mẹ Tiểu Nhân gần như khinh bỉ lườm cô một cái.

Tần Hàm Lạc vội vàng ngậm miệng, trong lòng lại thầm kêu khổ. Em cũng không nói trước một tiếng để người ta chuẩn bị gì cả. Trước kia cô vẫn dùng thân phận chị gái của Tiểu Nhân để đối diện với Chung Thuý Nhi, hôm nay lại lấy thân phận người yêu, trời ạ, xấu hổ biết bao.

Đi được vài chục bước, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề, tạm thời dẹp tâm tình rồi rầm qua một bên, mở miệng hỏi: “Em đã sớm chuẩn bị tốt để hôm nay dẫn tôi đi gặp mặt Thuý Nhi rồi?”

“Đúng vậy.”

“Nếu hôm nay tôi không đi ra theo em thì sao?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc hỏi.

“Chị sẽ đi theo em.” Mẹ Tiểu Nhân nói rất chắc chắn.

“Vi sao em lại khẳng định như thế?”

“Vi em biết chị thích em.” Mẹ Tiểu Nhân nhìn cô, mỉm cười: “Nếu đã xảy ra chuyện tới qua mà hôm nay chị lại né tránh em, không chủ động tìm em thì sao có thể là thật lòng thích đây? Như thế thì đâu đáng giá để em giới thiệu cho người bạn tốt nhất của em được.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 91

Đời này Tần Hàm Lạc sợ nhất đi dạo phố mua sắm với người khác, cho dù ngày thường Trương Từ Toàn hay cứng rắn lôi kéo cô đi cùng, nhưng cô cũng toàn chỉ sợ né không kịp. Nhưng lần này đi cùng Mẹ Tiểu Nhân và Chung Thuý Nhi, cô mới chính thức biết cái gì gọi là chịu khổ chịu tội.

Mẹ Tiểu Nhân còn đỡ, chủ yếu là Chung Thuý Nhi, vừa đến khu trung tâm phân hoa nhất thành phố A liền giống như ăn nhầm thuốc kích thích. Xem quần áo còn chưa tính, còn muốn xem đồ trang sức, xem rồi cũng thôi đi, còn cháy nước miếng với đủ loại thức ăn vặt. Dù các cửa hàng rực rỡ muôn màu hay các quán nhỏ khiến người ta hoa cả mắt, nàng đều không buông tha. Tần Hàm Lạc khổ không nói nổi, Chung Thuý Nhi ở trong mắt cô chỉ là một cô nữ sinh thích nói riu rít mà thôi, không ngờ còn là loại cuồng mua sắm như thế. Cô bắt đầu lo lắng thay cho bạn trai tương lai của Chung Thuý Nhi.

Ba người đứng ở tay vịn thang máy trong trung tâm thương mại. Tần Hàm Lạc hai tay xách túi lớn túi nhỏ, không nói gì nhìn Chung Thuý Nhi một tay cầm que kem, một tay bung ly trà sữa, vẻ mặt vui vẻ, lại nhìn sang Mẹ Tiểu Nhân trầm tĩnh nhàn nhã bên cạnh, không thể tưởng tượng nổi hai người này trở thành bạn tốt thế nào. Một người lảm chuyện nói nhiều, một người lại ít lời. Một người nhiệt tình quá mức, một lại hơi lạnh lùng. Một thì tùy tiện, một lại tác phong tao nhã.

Nhưng cô không thể không thừa nhận Chung Thuý Nhi là một cô bé đáng yêu lại thẳng thắn. Có lẽ nguyên nhân vì tính cách hai người khác biệt nên mới có thể chơi với nhau, nếu hai người đều không nói nhiều thì khi ở cạnh quả thật rất khó chịu.

Tần Hàm Lạc đang miên man suy nghĩ, không để ý thang máy đã lên tầng trên, chân không khỏi loạng choạng, một bàn tay từ bên cạnh vịn đến, đỡ cô.

“Sao thế? Nặng quá à?”

Tần Hàm Lạc đứng thẳng người, nghiêng đầu nhìn lại, Mễ Tiểu Nhân về mặt chế nhạo nhìn cô.

“Không nặng.” Cô vội vàng phủ nhận.

“Nếu cảm thấy đi theo tui em mệt thì chị có thể đi về trước.” Mễ Tiểu Nhân bĩu môi, nhớ tới nụ hôn bá đạo lại thành thực tới qua của cô, cảm thấy hơi hết giận.

“Không mệt, không mệt chút nào.” Tần Hàm Lạc nói lời trái lương tâm, mặt lộ ra nụ cười lấy lòng: “Mà lại nói, không phải em muốn chính thức giới thiệu tui cho bạn thân của em à?”

Mễ Tiểu Nhân khẽ bật cười, Chung Thuý Nhi nghe được hai nàng trò chuyện liền vội vàng chạy lại tốt bụng nói: “Đàn chị, chắc chị mệt rồi, để em xách giúp chị.”

Tần Hàm Lạc còn chưa kịp nói gì, Mễ Tiểu Nhân đã mở miệng: “Không cần.”

“Sao thế? Hôm nay cậu bắt đàn chị xách đủ thứ đồ rồi, còn hai tay chúng ta luôn trống trơn mà.” Chung Thuý Nhi khuôn mặt hồng hồng, thoát nhìn hơi ngượng ngùng.

“Đây là việc chị ấy nên làm, mà hơn nữa chị ấy cũng thích xách đồ.” Mễ Tiểu Nhân thản nhiên bỏ lại một câu, rồi khoác tay Chung Thuý Nhi đi, nhất thời Chung Thuý Nhi đen mặt: “Còn có người thích xách đồ nữa à?” Cũng lại không tự chủ bị em kéo đi trước.

Tần Hàm Lạc đứng tại chỗ, hồi tiếc vài giây, cố nặn ra vẻ tươi cười, rồi lê bước chân nặng nhọc theo sau.

Đi mua sắm khoảng ba bốn tiếng, hai vị đại tiểu thư rốt cục khai ân, đi vào một tiệm Starbucks. Tần Hàm Lạc bỏ đồ xuống, co duỗi hai chân, thoải mái thở dài một cái.

Chung Thuý Nhi lại không mệt mõi chút nào, còn hưng phấn kể: “Tiểu Nhân, bộ đồ hôm nay mình mua ấy, màu đỏ mình thích lắm, chiếc đồng hồ kia cũng tinh xảo nữa. Không được, mình phải đeo ngay lập tức.” Nói rồi quyết đoán lục tìm chiếc đồng hồ màu hồng trong túi xách ra, đeo lên cổ tay, sau đó quơ quơ trước mặt Mễ Tiểu Nhân và Tần Hàm Lạc: “Thế nào? Nhìn được không?”

Tần Hàm Lạc bụng ly cà phê lên uống một ngụm: “Ừ, đẹp.”

“Ừ, em cũng biết là rất đẹp mà.” Chung Thuý Nhi hài lòng nhìn nhìn, sau đó liếc mắt về phía đồng hồ trên cổ tay Tần Hàm Lạc: “Đàn chị, đồng hồ chị đang đeo to quá, không thanh nhã chút nào.”

“Giữ chứ? Đồng hồ của tôi đẹp lắm mà.” Tần Hàm Lạc lập tức phản bác: “Màu xanh biển này nhìn mê người đó chứ, tôi thích đồng hồ to.” Nói xong dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve đồng hồ của mình, thoát nhìn yêu quý cực kỳ.

Mễ Tiểu Nhân nhìn dáng vẻ chân thành của cô, lòng hơi rung động, ánh mắt xinh đẹp lộ ra ý cười thật sâu.

“Tiểu Nhân, cậu nói xem đồng hồ to hay nhỏ đẹp hơn?” Chung Thuý Nhi chu miệng, không phục nói.

“Cậu muốn mình nói thế nào đây?” Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng cười, lộ ra hai hàm răng trắng nõn chính tề: “Đồng hồ của chị ấy là mình tặng.”

“Hà?” Chung Thuý Nhi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó có chút xấu hổ, tội nghiệp nhìn Mễ Tiểu Nhân: “Mình cũng không có ý nói cậu không có mắt thẩm mỹ đâu.”

“Cậu nói thật bằng thừa.” Mễ Tiểu Nhân bắt đắc dĩ nói.

Tần Hàm Lạc trầm buồn cười. Cả ngày hôm nay cô bị Mễ Tiểu Nhân sai khiến gọi đến gọi đi, mặc kệ Chung Thuý Nhi muốn ăn gì, Mễ Tiểu Nhân đều sai cô đi mua. Đãi ngộ của hai người thật sự cách xa nhau, nhưng vừa nói tới vấn đề đồng hồ, cô bỗng nhiên có cảm giác nô lệ vùng dậy.

“Tôi đi toilet một chút.” Cô cười đứng dậy.

“Tiểu Nhân, mình không biết đó là đồng hồ cậu mua mà.” Chung Thuý Nhi lắc lắc vai Mễ Tiểu Nhân, nghĩ một đằng nói một nẻo, nhỏ giọng: “Thật ra... thật ra cái đồng hồ đó cũng đẹp.”

“Thôi đi, cậu ít giả bộ trước mặt mình thôi, mình cũng chẳng ngại.” Mễ Tiểu Nhân vừa tức giận vừa buồn cười: “Ngồi yên đó, có chuyện muốn nói với cậu đây.”

“Cái gì?” Quả nhiên Chung Thuý Nhi ngoan ngoãn ngồi thẳng người.

“Không phải cậu vẫn luôn muốn biết người mình thích là ai sao?”

“Đúng thế, là ai?” Chung Thuý Nhi vội vàng nói: “Giờ có thể nói sao?”

“Hôm nay mình đặc biệt dẫn ra cho cậu gặp đó.”

“Đâu có ai, ở đâu? Ở đâu?” Chung Thuý Nhi khó hiểu nhìn em.

“Chính là người vừa rồi mới ngồi đối diện cậu.”

“Trời ạ!” Chung Thuý Nhi sợ hãi la lên, bàn tay run rẩy, suýt nữa hất đổ cái ly trước mặt.

Mẽ Tiểu Nhân nhìn nhìn bốn phía, vội vàng nói: “Cậu nhỏ giọng thôi.”

Chung Thuý Nhi đẩy cặp kính trên sống mũi: “Cậu... cậu nói thật à?”

Mẽ Tiểu Nhân gật gật đầu.

“Cậu... thích con gái?”

“Ừ.”

“Cậu thích chị gái cậu?” Thanh âm Chung Thuý Nhi có phần khác thường.

“Không phải chị ruột.” Mẽ Tiểu Nhân nhẹ giọng nhấn mạnh.

“Ah, không được, đầu mình có chút hỗn loạn, mình muốn bình tĩnh lại đã, hơi chóng mặt.” Chung Thuý Nhi ôm trán, im lặng mười giây, sau đó ngẩng đầu, lại nói: “Cậu biết không? Không phải chuyện cậu thích con gái khiến mình chóng mặt, mà là chuyện đứa con gái cậu thích dĩ nhiên lại là chị cậu, điều này quả thật khiến mình giật mình.”

“Nhưng mình biết cậu có thể chấp nhận.” Mẽ Tiểu Nhân mỉm cười nhìn nàng: “Phải không?”

“Có thể chấp nhận, nhưng việc này hơi phức tạp, cho nên mình cần thêm chút thời gian nữa.” Chung Thuý Nhi hít một hơi, lại nói: “Cho nên chị ấy mới ngoan ngoãn phục tùng vậy khi ở trước mặt cậu?”

“Ng ngoan phục tùng? Không cảm thấy.” Mẽ Tiểu Nhân không cho là đúng nói.

“Cho nên, hôm nay cậu để cho chị ấy mua đồ ăn cho mình, xách quần áo cho mình, còn tặng quà mình nữa, là muốn khiến quan hệ giữa bạn và người yêu hoà hợp?”

“Chắc thế.” Khoé miệng Mẽ Tiểu Nhân vẽ nên nụ cười đắc ý.

“Cho nên, cái đồng hồ kia là tín vật đính ước phải không?” Chung Thuý Nhi đảo con ngươi, tiếp tục tự cho là thông minh đoán.

“Là quà sinh nhật thôi.” Mặt Mẽ Tiểu Nhân hơi đỏ lên, vội vàng đính chính.

Mặc kệ ở trước mặt ai, Mẽ Tiểu Nhân đều giữ vẻ lạnh lùng, giờ lại cười xấu hổ thế, sóng mắt long lanh, đúng là đáng vẻ mà Chung Thuý Nhi chưa từng nhìn thấy trước nay. Nàng ngờ ngác nhìn em, bỗng nhiên giận dữ nói: “Mình xem như đã chấp nhận việc cậu yêu chị gái là chuyện thật rồi, chỉ có người đang yêu mới có vẻ mặt như thế. Có điều, thật lòng mà nói, nhìn hai người ở bên nhau rất hợp mắt đó, rất xứng đôi. Aish, sao mình ngốc thế nhỉ, hẳn nên sớm nghĩ đến điều này mới phải.”

Ngữ khí Mẽ Tiểu Nhân có chút áy náy: “Xin lỗi, vốn nên nói sớm cho cậu biết, nhưng mà... nhưng mà trước đó có một số việc mình không thể xác định.”

“Ừ, không sao.” Chung Thuý Nhi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cậu có thể nói chuyện này ra với mình, mình thật sự rất vui, tuy rằng... tuy rằng có hơi lo cho tương lai của hai người. Con gái thích con gái, vào thời nay cũng thoáng hơn một chút rồi, vấn đề là hai người là người một nhà, sau này mẹ và ba cậu biết thì phải làm sao bây giờ?”

“Tạm thời mình còn chưa nghĩ được nhiều vậy, có điều, mọi vấn đề đều sẽ có cách giải quyết cả, phải không?” Khẩu khí Mẽ Tiểu Nhân nhưng thật ra lại khá thoải mái.

“Vậy... vậy chuỗi phát châu đó là tín vật đính ước à?” Chung Thuý Nhi nhìn nhìn Mẽ Tiểu Nhân, quyết tâm dây dưa mãi về chủ đề này.

“Cho xin đi!” Lại trở về đề tài cũ, khiến Mẽ Tiểu Nhân rất bất đắc dĩ: “Đây là mẹ mình tặng, mỗi người một chuỗi, cậu không biết thì đừng nói.”

“Mẹ cậu dự kiến trước cũng hay thật, lại mua một cặp tình nhân.” Lời Chung Thuý Nhi nói khiến Mẽ Tiểu Nhân dờ khóc dờ cười.

Tần Hàm Lạc vừa lúc quay lại ngồi xuống, cô nhìn sắc mặt Mễ Tiểu Nhân, tò mò hỏi: “Hai người đang nói gì thế?”

Chung Thuý Nhi nhìn cô, không biết sao khí nóng bốc lên, không thèm gọi “đàn chị”, lấy tay chỉ thẳng vào Tần Hàm Lạc: “Hừ! Em mặc kệ, tối nay chị phải mời em ăn tiệc!”

Đêm đã khuya, Tần Hàm Lạc nằm trên giường, ý nghĩ vẫn còn trong trạng thái hưng phấn. Tuy hôm nay phải làm ô sin một ngày, sau đó buổi tối còn bị Chung Thuý Nhi làm thịt một bữa đau đớn, nhưng tâm tình cô lại tốt nhất từ trước đến giờ. Tình cảm với Mễ Tiểu Nhân ngày càng ngọt ngào, sau đó lại được bạn thân của em chấp nhận quan hệ của cả hai. Cảm giác được người khác thấu hiểu và chúc phúc đặc biệt hạnh phúc.

Cô dùng hai tay gối đầu, nhớ lại những kỷ niệm với Mễ Tiểu Nhân, lòng ngọt ngào, đặc biệt ấm áp. Mà nhớ tới tối hôm đó, nụ hôn say lòng người khiến người ta mặt nóng tím đập ấy, cô lại trào dâng nhưng nhớ về em. Nhưng tối nay Mễ Tiểu Nhân không về nhà, bị Chung Thuý Nhi giữ lại ngủ.

Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng xoay người, than khẽ, di động đột ngột rung bần bật. Cô nhìn màn hình, là Trương Tử Toàn gọi tới.

“A lô, làm gì mà gọi trễ thế?”

“Khuya rồi hả? Mới hơn mười giờ thôi mà.”

“Ừ, sớm lắm!” Tần Hàm Lạc nhấn mạnh. Cô vĩnh viễn không có biện pháp với giọng điệu lưu manh của Trương Tử Toàn.

“Đi chơi không?”

“Chơi cái gì?”

“Xem phim, vào quán bar giết thời gian, uống trà, trừ phát sinh quan hệ thân thể ra thì cái gì cũng có thể hết!”

“Vậy mày cứ đi tìm Huyền Huyền nhà mày phát sinh cái gì mà quan hệ thân thể đi.” Tần Hàm Lạc tức giận nói: “Tao không muốn ra ngoài.”

“Hừ! Mày nghĩ tao thật sự muốn gặp mày chắc? Đêm nay Huyền Huyền có việc, tao đang nhàm chán nên muốn nghe mày kể chuyện tình cảm của mày tiến triển đến đâu ý mà.” Trương Tử Toàn mờ ám cười: “Có điều nói trên điện thoại cũng thế.”

“Vậy mày phải thất vọng rồi, nếu tiến triển theo cái định nghĩa của mày thì chưa đi đến đâu hết.” Tần Hàm Lạc lười biếng nói.

“Tao biết mày sẽ khiến tao thất vọng mà, aish! Rốt cuộc mày có yêu em ấy không thế? Không phải mày vẫn còn nghĩ đến Giản công chúa không biết đã lập gia đình chưa hay không đấy chứ?”

Tần Hàm Lạc trầm mặc một chút, ngữ khí có chút buồn rầu: “Đương nhiên tao yêu em ấy, hơn nữa, càng ngày càng yêu nhiều hơn. Nhưng mà, tuy tình cảm giữa cả hai rất tốt, tao cũng có thể cảm giác được Tiểu Nhân yêu tao, nhưng trừ việc nắm tay và ôm một cái ra, em ấy dường như vẫn rất bài xích khi tao có hành động thân mật gì.”

“Đó là bởi vì em ấy cảm thấy trong lòng mày có người khác.”

“Tao vĩnh viễn cũng sẽ không quên Bồi Bồi.”

Trương Tử Toàn có chút tức giận, cao giọng: “Còn không phải nữa! Mày còn dám nói mày yêu Tiểu Nhân!”

Tần Hàm Lạc sốt ruột nói: “Không phải, đây là hai việc khác nhau! Bồi Bồi chơi chung với tao từ nhỏ đến lớn, tao từng yêu nàng đến thế, đời này tuyệt đối không thể quên được nàng, cũng không thể nói hoàn toàn không nghĩ đến nàng. Nhưng tao đã có thể chấp nhận chuyện nàng ở bên người khác rồi, tao cũng nguyện ý chúc phúc cho nàng. Tao nói tao yêu Tiểu Nhân là thật lòng, mày không hiểu rõ cảm thụ của tao!”

“Tao không rõ cảm thụ của mày cũng không liên quan, nhưng Tiểu Nhân cũng không hiểu được, thế mới nghiêm trọng.” Trương Tử Toàn thần nhiên nói: “Con gái vốn rất nhạy cảm về chuyện tình cảm, Tiểu Nhân lại là người con gái thông minh kiêu ngạo như thế. Hiện tại hai người đang yêu nhau, nếu giữa hai người yêu nhau lại không thể có hành động thân mật gì, đó chắc chắn là vì tình cảm giữa hai người có tồn tại một vấn đề nào đó, hơn nữa, vấn đề ấy nhất định là ở mày.”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, không chắc chắn nơi: “Đó...đó có lẽ, có lẽ vì em ấy rất trong sáng, cho nên mới nhất thời không thể chấp nhận...”

“Xùy xùy!” Trương Tử Toàn không đợi cô nói xong đã lập tức ngắt lời: “Thần kinh! Ngu ngốc! Trong sáng thì ngay cả hôn chắc cũng không thể chấp nhận rồi. Em ấy thật sự thanh thuần, nhưng mày cũng không cần biến người ta thành thánh nữ Bạch Liên giáo! Trời ạ! Thần ơi! Tao quả thực không thể nói chuyện với mày, sao tao có thể loại bạn như mày được nhỉ, còn nói với mày nữa chắc tao nổi điên mất! Cúp máy đây! Tối nay không thể nói nói với mày nữa!”

“Này!” Tần Hàm Lạc vội vàng cúp máy, điện thoại cũng bị ngắt.

Đặt di động qua một bên, Tần Hàm Lạc cẩn thận nghĩ lại những lời Trương Tử Toàn vừa nói, càng nghĩ càng cảm thấy không hợp lý. Vì sao Tiểu Nhân nói muốn dẫn người yêu đi gặp bà nội mà còn nói mình chưa qua cửa? Khi mình hôn em, rõ ràng em có phản ứng mà, vì sao lại kháng cự? Vì sao em ấy lại cảm thấy khi mình hôn em ấy lại nghĩ đến người khác? Chẳng lẽ thật sự như vậy, em ấy cho rằng trong lòng mình còn yêu Bồi Bồi sao? Đã lâu rồi mình không hề nhắc tới Bồi Bồi trước mặt người khác kia mà, càng không nói tới chuyện nhắc tới trước mặt em!

Trong lòng cô có chút nôn nóng, bỗng nhiên xoay người bò dậy từ trên giường, mở cửa ra, đi vào phòng tắm, mở vòi nước, vốc mấy vốc nước nhẹ nhàng vỗ lên mặt. Một lát sau, đứng dậy, thở dài một hơi, cầm một chiếc khăn khô ráo lau mặt và tay, sau đó lại treo lên.

Làm xong hết, cô đang chuẩn bị tắt đèn về phòng, trong lúc vô tình ánh mắt quét phải tuýp kem đánh răng của mình, hàng chữ “Hương chanh” bỗng nhiên khiến lòng cô xao động.

Hương chanh, hương chanh... đây là hương vị thuộc về Bồi Bồi, nhưng mà, trong nháy mắt, cô không phải nhớ tới Giản Hân Bồi đầu tiên. Cô nhủ chặt mày, bên tai tựa hồ vang lên thanh âm ngọt ngào nhưng lạnh lùng trong trêu: “Em dị ứng chanh.”

Em dị ứng chanh, em dị ứng chanh... Những lời này như thể tiếng vọng, vang lên lặp đi lặp lại trong lòng cô, như thể có một tảng đá mang sức nặng ngàn cân rơi mạnh xuống hồ nước trong trái tim cô, khơi dậy hàng ngàn cơn sóng.

Tần Hàm Lạc cầm tuýp kem đánh răng kia nhìn chăm chăm, lại ngơ ngác nhìn mình trong gương, trong nháy mắt cả người như hoá đá.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 92

Tần Hàm Lạc lần qua lộn lại trên giường cả đêm, sau đó mới sáng sớm hôm sau liền vội vàng dậy, còn chưa kịp rửa mặt đã lập tức chạy vào phòng ăn, quả nhiên thấy Mễ Tuyết Tuệ đang bận rộn làm bữa sáng.

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Mễ Tuyết Tuệ quay đầu, thấy Tần Hàm Lạc mặc đồ ngủ đứng đó, ngập ngừng muốn nói nhìn bà.

“Ồ, Hàm Lạc à, con đói bụng sao?” Mễ Tuyết Tuệ hơi ngạc nhiên nhìn cô: “Mau thay đồ đi, bữa sáng lập tức có đây.”

“À...” Tần Hàm Lạc cắn môi: “Dì Mễ, có phải Tiểu Nhân bị dị ứng với loại hoa quả gì đó không?”

“Hả? Đâu có đâu?” Mễ Tuyết Tuệ kinh ngạc: “Con bé không bị dị ứng loại quả nào cả?”

“Vậy có dị ứng chanh không?” Tần Hàm Lạc lại hỏi.

“Không.” Mễ Tuyết Tuệ kỳ quái nói: “Sao con hỏi vậy?”

Tần Hàm Lạc nở nụ cười, thuận miệng nói: “Là thế này, hôm nay con định đi mua ít hoa quả, muốn mua chanh về pha nước, nhưng bỗng nhiên nhớ ra lần trước hình như có đứa bạn nào của em ấy nói em ấy bị dị ứng chanh, cho nên mới hỏi đi một chút cho chắc.”

“Haiz, không có đâu.” Mễ Tuyết Tuệ cười lắc đầu: “Người bạn kia của con bé nói sai rồi, dì là mẹ sao có thể không biết con bé bị dị ứng cái gì. Trước kia bà nội nó còn thường xuyên dùng vỏ chanh để hấp cá cho nó ăn mà, nó cực kỳ thích mùi hương thơm ngát ấy. Có điều dì đã từng thử làm vài lần, nhưng nó đều nói không thể ăn được. Nếu con muốn mua chanh thì cứ mua đi, dùng để đắp mặt hoặc cắt nhỏ vắt nước uống cũng được.”

“Dạ.” Rốt cục Tần Hàm Lạc cũng chứng thực được suy đoán trong lòng tối qua, nhất thời không biết trong lòng có cảm nhận gì. Vừa chua lại ngọt, nhưng tâm tình lại trở nên nặng nề.

“Mỳ nấu xong rồi, Hàm Lạc, con mau đi rửa mặt rồi gọi ba con ra cùng ăn sáng đi.” Mễ Tuyết Tuệ dặn dò.

Tần Hàm Lạc đáp ứng, thất hồn lạc phách xoay người đi.

Ăn sáng xong, Tần Hàm Lạc vào phòng tắm đem kem đánh răng, sữa tắm, dầu gội đầu, tất cả đều lấy mang vào phòng, thật cẩn thận đặt lên sàn nhà, sau đó khóa cửa phòng, ngồi xổm xuống trước những đồ vật đó. Cô im lặng thật lâu, rồi đưa tay mở nắp chai dầu gội, một làn hương chanh thơm ngát thoang thoảng chui vào mũi.

Đây là loại dầu gội đầu mà Giản Hân Bồi thích nhất. Trên tóc nàng, cổ nàng, quần áo nàng, thậm chí trong phòng cũng thường xuyên thoang thoảng mùi hương này. Tần Hàm Lạc nhận ra từ sau khi mình yêu Giản Hân Bồi, từng một thời điên cuồng say đắm mùi hương này, như thể bị ma nhập. Sau đó lại âm thầm ghi nhớ những thứ Giản Hân Bồi dùng, đi tìm mua giống y đúc.

Như thế, cô có thể tùy thời tùy chỗ ngửi được hương vị ấy, lúc nào hay ở đâu cũng có thể tưởng tượng ra Giản Hân Bồi đang ở bên cạnh. Khi cô vui cũng ở bên, khi cô khổ sở cũng có nàng. Cô đã quen với mùi hương này, cho dù hương vị này có chạm vài nỗi đau của cô, cô cũng chẳng hề đổi.

Nhưng hôm nay, cô đã hiểu ra tâm sự của Mễ Tiểu Nhân. Từ Toàn nói đúng, em đúng là một cô gái thông minh kiêu ngạo. Tần Hàm Lạc cắn chặt môi

mình, trái tim bỗng đau đớn kịch liệt. Cô đau lòng vì trái tim tinh tế nhạy cảm của Mẹ Tiểu Nhân, nhưng giờ khắc này, những kỷ ức cả tốt đẹp lẫn thống khổ với Giản Hân Bồi ngày trước mà thời thời khắc khắc luôn chôn sâu trong hồi ức nay như thể con đại hồng thủy bị vỡ đê, ập tới nhấn chìm cô.

Nước mắt trào dâng khoé mắt, lần đầu tiên cô có cảm giác, cô và Giản Hân Bồi đã vĩnh viễn mất nhau, thứ cảm giác này khiến cô cảm thấy bị ai từ tận đáy lòng, hơn nữa không thể dứt bỏ. Tình cảm giữa hai người như xâm nhập sâu vào xương tủy, hoà với thịt da, nhưng qua một đoạn thời gian không dài lắm ấy, lại bị xèo ra từng chút một, cho tới hôm nay đã hoàn toàn bị kéo đứt ra khỏi sinh mệnh của cô, chỉ để lại dấu vết đau đớn, nhưng mà nỗi đau đớn của nàng, sẽ có người chữa khỏi. Thời gian hai mươi năm trôi, tình bạn thuần khiết, mối tình đầu hồn nhiên ngây thơ. Thời gian quả thật rất tàn nhẫn.

Tần Hàm Lạc hai tay ôm chặt khuôn mặt, nước mắt không thể kiềm chế, chảy ra qua kẽ ngón tay.

Ánh mặt trời vàng kim nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, mang đến cho căn phòng một chút ấm áp, nhưng người ngồi trên đất không tiếng động khóc thầm, bà vai vẫn còn khe khẽ run. Khóc mãi cho đến khi cảm giác thân thể chết lặng, nước mắt cũng cạn khô rồi, cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Tần Hàm Lạc hơi đại ra, lẳng lặng nhìn mặt đất, bỗng nhiên lẩm bẩm: “Bồi Bồi, nhất định cậu phải hạnh phúc.” Trầm mặc một chút, khịt khịt mũi, lại nói: “Đây là lần cuối cùng mình khóc vì cậu, về sau mình sẽ không bao giờ rơi nước mắt vì cậu nữa, cho dù... cho dù thật lâu thật lâu sau, mình cũng hy vọng mình chết trước cậu.”

Nói xong cô đứng dậy, lấy hết những thứ dưới sàn cho vào một cái túi to, cẩn thận gấp, chuẩn bị bỏ vào thùng rác, nhưng bàn tay mới nâng lên, lại dừng lại. Bỗng nhiên, cô xoay người, đi vài bước, mở ra một ngăn tủ, nhét cái túi vào trong, sau đó khoá lại.

Làm xong hết, cô ngồi lên ghế trước bàn học, lòng vẫn mất mát, nhưng càng thấy thoải mái hơn. Đúng, là thoải mái, đã bao lâu rồi cô không có loại cảm giác này? Khoé miệng bỗng cong lên một nụ cười như có như không, nghĩ nghĩ, cảm chút, viết xuống quyền nhật ký mấy dòng.

Tôi đứng ở đây

Một mình

Ôm ấp những kỷ niệm xưa

Nhưng tay em

Thực ấm áp

Nắm tay tôi đi về phía trước

Thật xin lỗi

Cậu còn trong tim tôi

Nhưng tình yêu đã hoàn toàn thay đổi

Tần Hàm Lạc thay một cái quần màu xanh rộng thùng thình, mặc một chiếc áo phông trắng, đứng trước gương cẩn thận nhìn mình. Người trong gương có mái tóc ngắn nhẹ nhàng gọn gàng, mặt mày tinh xảo, làn da nhẵn nhụi trắng nõn, thoát nhìn mê người như trái cây chín mọng, mà dáng người lại càng nổi trội, như một gốc bạch dương bùng bùng sức sống. Đây là một gương mặt trẻ trung xinh đẹp sáng sủa khiến người ta hâm mộ, lại có thần thái bay bổng rạng ngời khiến người ta ghen tị.

Tần Hàm Lạc có chút bất đắc dĩ sờ sờ đôi mắt sưng đỏ của mình, mở cửa phòng đi ra ngoài, lúc đi qua phòng khách, cô cố ý cúi đầu, giọng điệu lại có vẻ rất vui: “Di Mễ, con ra siêu thị mua đồ, lát sẽ về.”

“Ừ.” Mễ Tuyết Tuệ nhìn bóng dáng cô, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại nói: “Hàm Lạc, con đi mua hoa quả hả, nhớ mua hai trái đu đủ nhé, tôi đi nấu canh cho con.”

“Dạ được.” Tần Hàm Lạc đáp, thay giày, đóng cửa ra ngoài.

Vì là cuối tuần, người đi siêu thị rất đông. Nhưng Tần Hàm Lạc cũng không vì thế mà phiền lòng như hồi trước, mà thần nhiên tự đắc đẩy xe, đi qua một loạt dãy kệ sắp xếp gọn gàng. Cô vừa đi, ngón tay vừa nhẹ nhàng xẹt qua các nhãn hiệu dầu gội. Lúc lướt qua loại dầu gội mùi bạc hà, ngón tay chỉ hơi ngừng một chút, ngẫm nghĩ, lại tiếp tục đi.

Cuối cùng, đồ tắm gội cô đều chọn vị trà xanh. Cô vẫn luôn thích mùi hương thanh nhã này. Cô từng vì yêu Giản Hân Bồi mà mê đắm hương chanh, sau vì yêu Mẹ Tiểu Nhân mà quyến luyến vị bạc hà. Nhưng lần này, cô quyết định chọn một hương vị mà bản thân thích, chứ không phải vì người ta thích mà thay đổi, vì đó là thứ người mình yêu thích mà phải lựa chọn.

Cô nghĩ kỹ rồi, chúng ta yêu một người, nhưng cũng không cần vì người đó mà thay đổi chính mình.

Tần Hàm Lạc đẩy xe về phía quầy thu ngân, trên mặt bỗng lộ ra một nụ cười thoải mái từ đáy lòng.

Mẽ Tiểu Nhân đương nhiên nhận ra những thay đổi nho nhỏ này, chẳng những phòng ở Nhất Trung, mà ngay cả căn phòng riêng kia của Hàm Lạc cũng thay đổi.

Một buổi tối, Tần Hàm Lạc đề nghị cùng nhau xem phim, hai người ngồi ở sô pha. Còn chưa xem được mười phút, Mẽ Tiểu Nhân ôm đầu gối, bỗng nhiên như lơ đãng hỏi: “Sao chị mua mới toàn bộ đồ tắm gội thế?”

Tần Hàm Lạc thăm buồn cười, quả nhiên em nhận ra. Nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm màn hình ti vi, thản nhiên nói: “Đột nhiên muốn đổi mùi hương khác.”

Mẽ Tiểu Nhân vỗ nhẹ ngón cái lên đầu gối, trên ti vi chiếu cái gì, em chẳng hề để ý. Trong lòng em có rất nhiều nghi vấn, đúng lúc đang nghĩ xem phải mở miệng thế nào, lại nghe Tần Hàm Lạc nói: “Em có thích mùi trà xanh không?”

“Ừ, mùi đó tươi mát thanh nhã, cũng không tệ.” Mẽ Tiểu Nhân hơi khó hiểu. Tần Hàm Lạc ở trước mặt như có gì đó thay đổi, nhưng cụ thể thay đổi ở đâu, em lại không nói được, chỉ là, một Tần Hàm Lạc hơi xa lạ như thế dường như lại càng khiến người ta động tâm.

“Tiểu Nhân, tôi rất thích mùi hương trên người em, hương bạc hà lạnh lạnh ấy.” Tần Hàm Lạc mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình ti vi không dời, ngữ khí thoải mái như tán dóc: “Hôm nay suốt nửa tôi mua dầu gội với sữa tắm giống hệt em.”

“Vậy vì sao chị không mua? Mẽ Tiểu Nhân cắn cắn môi, nhẹ giọng hỏi.

“Bởi vì tôi cảm thấy việc đó rất ấu trĩ.” Tần Hàm Lạc nghiêng đầu, nhìn vào mắt em: “Tôi từng vì yêu một người mà làm vậy, nhưng tôi không muốn lặp lại chuyện y hệt.”

Nói xong, cô vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm nhũn của em, áp trán mình lên trán em, khoé miệng cong lên ý cười: “Tôi thích em, cho nên mê đắm vị bạc hà, tương tự thế, tôi cũng có thể khiến em vì thích tôi mà thích vị trà xanh của tôi, phải không?”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, ngữ khí hiếm hoi rất nghiêm túc: “Về sau ngày nào chúng ta cũng đều có thể ở bên nhau, ngày nào tôi cũng đều có thể ngửi được mùi hương của em, vậy vì sao tôi còn muốn mình dùng hương bạc hà kia chứ? Nếu...nếu có một ngày chúng ta chia xa, tôi sẽ mua những thứ có mùi em thích để mang theo, ngửi mùi bạc hà, lại nhớ về em. Nhưng vĩnh viễn tôi cũng không muốn xa em, vĩnh viễn không xa hương bạc hà.”

Mẽ Tiểu Nhân không nói nữa, cánh mũi cay cay, lòng lại chưa bao giờ vui mừng cảm động đến thế. Bàn tay em ôm chặt cổ Tần Hàm Lạc, dùng giọng mũi rất nhỏ, khiến người ta thương tiếc, nói: “Hàm Lạc, em cũng không muốn xa chị.”

Tần Hàm Lạc cảm giác được độ mạnh yếu trên tay em, lòng như có một dòng nước ấm chậm rãi dâng lên. Cô ngẩng đầu, hôn lên trán Mẽ Tiểu Nhân, do dự một chút, lại cẩn thận hôn lên mắt em, cảm giác ẩm ướt trên môi khiến lòng cô đau xót, cô nhìn không được thì thầm: “Tiểu Nhân, tôi yêu em.” Môi lướt qua sống mũi cao thẳng của em, hôn lên đôi môi em.

Mẽ Tiểu Nhân nhắm mắt lại, thân thể khẽ run rẩy, trức trặc đáp lại cô. Em làm thế khiến Tần Hàm Lạc ngạc nhiên vui mừng. Cô dịu dàng dùng đầu lưỡi vẽ theo hình dáng môi em, tham lam mút lấy cánh môi mềm mại ngọt ngào. Mẽ Tiểu Nhân thấy người mình mềm nhũn, cảm giác mê muội lại xâm nhập. Em chỉ đành siết chặt hai tay đang ôm cổ Tần Hàm Lạc, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhiệt độ hai má bắt đầu tăng lên, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu nóng lên. Em càng ngày càng cảm thấy khát, theo bản năng hơi hé miệng, đầu lưỡi Tần Hàm Lạc liền nhân cơ hội bá đạo xâm nhập, cùng xem quần quýt, như muốn hút hết tất cả dưỡng khí trong cơ thể em.

Mê muội, đầu óc ngày càng mơ hồ, nhưng cảm giác này lại say lòng người đến thế. Thân thể áp chặt nóng bỏng của Tần Hàm Lạc, đôi môi nóng rực mềm mại khơi lên từng tế bào toàn thân, khiến em chưa bao giờ có cảm giác sung sướng khó tả đến thế. Em xấu hổ với phản ứng của mình, nhưng hơi ấm từ người đối phương, hô hấp nóng bỏng khiến em muốn tan chảy. Dưới dự dấn dặt của Tần Hàm Lạc, em bắt đầu lớn mật kịch liệt hôn trả.

Phim còn đang chiếu, nhưng không ai liếc mắt một cái.

Không biết hai người hôn bao lâu thì Tần Hàm Lạc mới buông em ra, chôn đầu ở hõm vai em, thờ hờn hển.

Qua một hồi lâu, cô mới nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Nhân.”

“Dạ.” Thanh âm Mẽ Tiểu Nhân nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, ngồi thẳng dậy, lúc nhìn em thì thấy cần cổ hơi ửng hồng cúi xuống, không nói một lời, cô lập tức hiểu xảy ra chuyện gì, không khỏi nhẹ giọng cười. Cô nhóc này, thường ngày bướng bỉnh thế, mà giờ thoát nhìn lại ngoan vậy. Cô bỗng nhiên đùa giỡn dùng sức ôm em, để em ngồi trên đùi mình. Tư thế này thật sự rất ái muội, khiến Mẽ Tiểu Nhân không khỏi cả kinh kêu: “Chị làm gì thế?”

“Đầu có làm gì đâu!” Tần Hàm Lạc đặt tay hai bên hông em, không để em gãy dựa, sau đó cười nói: “Vợ à, đáng về em thẹn thùng rất mê người đó biết không?”

“Chị không biết xấu hổ, ai là vợ chị chứ.” Mẽ Tiểu Nhân quay đầu qua một bên, mặt cười ửng đỏ, thấp giọng nói.

Tần Hàm Lạc thu lại nụ cười, nhìn em, trong mắt nhu tình vô hạn: “Em biết không, tôi thích dáng vẻ rụt rè và đáng kiều ngạo của em, thậm chí cả bộ dáng

lúc em tức giận hay lạnh lùng cũng thích, còn thích cả sự nhiệt tình và ngượng ngùng ban nãy. Mỗi mặt của em đều đẹp cả. Nhưng mà...” Cô nâng cằm em lên, nhẹ hôn lên môi, khẽ nói: “Không cần ngượng ngùng thế, bên người mình yêu làm chuyện vui vẻ, không phải sao? Không phải em vẫn luôn nhấn mạnh mình qua mười tám tuổi rồi, đã trưởng thành sao, hay tâm lý em còn chưa đến mười tám tuổi?”

“Có chị mới chưa đến mười tám ý!” Mẹ Tiểu Nhân chun mũi, bỗng nhiên ngả người tới trước, ôm Tần Hàm Lạc, gác cằm lên vai cô, dịu dàng kêu: “Hàm Lạc...”

“Ừ?”

“Tháng bảy đi thăm bà nội với em nhé?”

“Hả? Cái gì?” Tần Hàm Lạc tưởng mình nghe lầm.

“Ồ, không nghe thấy à, không nghe thì thôi. Lời em nói rồi, em không muốn lặp lại lần thứ hai.” Mẹ Tiểu Nhân buông cô ra, nhảy xuống đất, lười biếng nói: “Em mệt rồi, đi ngủ đây.” Nói rồi đi về phòng mình.

“Không được! Em phải nói rõ cho tôi! Lời đã nói rồi không thể đổi ý!” Tần Hàm Lạc vội vàng đuổi theo, nhưng đã muộn, cửa phòng “rầm” một tiếng, ngăn cô lại bên ngoài, chỉ nghe từ trong phòng truyền ra một tràng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 93

Tháng bảy, Tần Hàm Lạc và Mẹ Tiểu Nhân cùng đi đến thăm nhà bà ở quê. Trước khi đi, các nàng đã tỉ mỉ chọn một ít quà. Tần Hàm Lạc có vẻ khắt khe, mua gì cũng đều phải hỏi Mẹ Tiểu Nhân xem bà nội có thích không. Mẹ Tiểu Nhân cảm thấy buồn cười, mà đồng thời trong lòng cũng ấm áp.

Mẽ Tuyết Tuệ biết lần này bọn họ muốn đi thăm bà nội, cũng không hề phản đối, chỉ dặn dò Tần Hàm Lạc đừng ở đó lâu quá, vừa mới đi làm, không nên nghỉ phép lâu. Sau đó ở phòng khách chuẩn bị đồ đạc cho các nàng, lại bỏ ít nước và đồ ăn vào ba lô. Làm xong mọi việc, Tần Hàm Lạc và Mẹ Tiểu Nhân đều tự về phòng thay quần áo.

Mẽ Tuyết Tuệ nhìn lại, không khỏi ngẩn người. Chỉ thấy hai người đều mặc quần jean màu trắng và áo phông màu hồng phấn giống nhau như đúc. Điểm khác biệt duy nhất là Tần Hàm Lạc mặc áo cổ tròn, còn Mẹ Tiểu Nhân mặc cổ chữ V. Hai người đồng thời đứng trước mặt, thoạt nhìn thanh xuân dạt dào, vẻ mặt rạng rỡ, nhìn mát mắt cực kỳ.

“Hai đứa sao mặc giống nhau thế?” Mẹ Tuyết Tuệ kinh ngạc đi qua, lại khen: “Nhìn đẹp quá!”

Trên khuôn mặt thanh lệ của Mẹ Tiểu Nhân khẽ lộ ý cười, lại ním môi, nhìn Tần Hàm Lạc, xem cô định nói thế nào.

“Đúng vậy, hôm đó đi trung tâm thương mại, con và Tiểu Nhân đều thích bộ quần áo này, cho nên mỗi người mua một bộ.” Tần Hàm Lạc không hề khắt khe như trong tưởng tượng của Mẹ Tiểu Nhân, tỏ vẻ không có việc gì, nói: “Để mặc làm đồ đôi chị em.”

Vừa nghe thấy cô nói “đồ đôi chị em”, Mẽ Tuyết Tuệ không khỏi ôn nhu cười, nhìn thấy hai người tình cảm tốt đẹp khiến bà vui hơn bất kỳ chuyện gì. Có điều lại có ý giận dữ nói: “Aish, nhìn hai đứa mẹ thực sự cảm thấy mình già rồi.”

“Mẹ, mẹ chưa già mà.” Mẹ Tiểu Nhân tiến lại ôm bà, làm nũng: “Thuy Nhi vẫn luôn hâm mộ con vì có một người mẹ trẻ trung xinh đẹp như thế. Có điều, bình thường mẹ toàn mặc đồ công sở không à, đợi lúc con về con cùng mẹ đi mua mấy bộ quần áo thời trang mới, biến hoá mẹ thành một bà mẹ phong cách hiện đại, đến lúc ấy mẹ đi cùng con chưa chắc người ta đã nhận ra mẹ là mẹ của con ý chứ.”

Mẽ Tuyết Tuệ vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết của con gái, có một đứa con gái thông minh xinh đẹp như thế, thật sự là niềm tự hào lớn nhất của người làm mẹ. Nhìn ra được đạo này tâm trạng của Tiểu Nhân rất tốt, lâu lắm rồi em không làm nũng với người làm mẹ như bà. Nhớ tới dáng vẻ đáng yêu của con gái hồi trước, lòng bà hơi đau xót, vì sao trước kia bận rộn đi làm, không chăm sóc em kia chứ, vì sao để đến sau này mới nhận ra được tầm quan trọng của người thân. Hốc mắt bà có chút ươn ướt, vội vàng xoay mặt qua một bên, che dấu nói: “Được, được. Đến lúc đó con và Hàm Lạc cùng đi chọn giúp mẹ.”

Tần Hàm Lạc thu hết tất cả vào mắt, lòng trào dâng cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng nhắc: “Tiểu Nhân, chúng ta cần phải đi rồi.”

“Ừ.” Mẹ Tiểu Nhân buông Mẽ Tuyết Tuệ ra: “Mẹ, tụi con phải đi đây.”

“Đi đường cẩn thận.” Mẽ Tuyết Tuệ vừa ân dãn dặn, vừa đưa các nàng xuống lầu, mãi đến khi bóng hai người biến mất không thấy mới lưu luyến không rời đi lên.

Ngồi trên xe rồi, Mễ Tiểu Nhân liền bấu môi: “Hừ, chị giao hoạt thật, nói với mẹ em là ‘đồ đòi cho chị em’, còn khiến bà vui vẻ đến thế.”

“Không thì sao, nói là đồ tình nhân à?” Tần Hàm Lạc kể sát lại, ngửi mùi thơm trên tóc em, thấp phần hưởng thụ: “Em thấy không, quần áo tôi mua, ngay cả di Mễ cũng đều khen đẹp.”

“Nhìn vẻ mặt mê gái của chị kia, tránh xa em ra một chút.” Mễ Tiểu Nhân khẽ cười né tránh cô, sau đó khẽ thở dài: “Một ngày nào đó bà sẽ biết là đồ tình nhân, khi đó chị sẽ làm gì?” Em lẳng lặng nhìn Tần Hàm Lạc chăm chú, ánh mắt trong suốt như nước.

“Lúc ấy tôi sẽ nói cho bà biết, tôi yêu em, muốn ở bên em cả đời, chăm sóc em.” Tần Hàm Lạc nắm tay em, ngữ khí tuy nhẹ mà kiên định, cuối cùng khe khẽ thì thầm bên tai em bốn chữ: “Không rời không bỏ.”

Trong mắt em lộ ra nét vui mừng, bàn tay khẽ vuốt mặt mày Tần Hàm Lạc, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Hàm Lạc, chị như thay đổi thành một người khác vậy, chín chắn hơn trước kia.”

“Em không vui sao?”

“Không, em rất thích, càng ngày càng thích. Ở bên chị, em càng ngày càng cảm thấy an tâm.” Mễ Tiểu Nhân băng quơ nói.

“Thời gian và tình cảm có thể khiến một người trưởng thành.” Tần Hàm Lạc nhìn quanh bốn phía, tay phồng vòng ra sau lưng ôm lấy eo em: “Không phải em cũng thay đổi à? Giờ quan hệ giữa em và di Mễ tốt đến thế, như vậy mới giống mẹ con.”

“Chờ chị đến nhà bà nội rồi sẽ biết vì sao quan hệ giữa em và mẹ ngày càng tốt hơn.” Mễ Tiểu Nhân tựa đầu lên vai cô, thoải mái nhắm hai mắt lại.

Tần Hàm Lạc hơi nhíu mày, lo lắng nói: “Tiểu Nhân, em nói xem có thể nào bà nội không thích tôi không?”

“Ngốc.” Mễ Tiểu Nhân hơi nheo miệng cười ngọt ngào: “Người em dẫn về, sao bà nội có thể không thích được. Vừa mới khen chị một chút, thế nào chị lại lập tức biến thành ngốc vậy.”

“Ừ ha.”

“Hàm Lạc, bỗng nhiên em hơi buồn ngủ.” Mễ Tiểu Nhân hai tay vòng bên hông cô, nhẹ giọng nói.

“Ừ, em ngủ đi.” Thanh âm Tần Hàm Lạc ôn nhu dịu kỳ, ôm em, không dám cử động. Sợi tóc của em cọ vào mũi cô ngứa ngứa, nhưng cô lại cố chịu đựng, hai tay vẫn ôm chặt eo em.

Người trong lòng an tĩnh lại, Tần Hàm Lạc ngửi được mùi hương nhàn nhạt từ trên người em, cảm thụ được hơi ấm cơ thể ấy, lòng yên tĩnh mà hạnh phúc. Ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, một vùng hoang sơ rộng lớn, từng ngọn núi nối tiếp nhau, đang nhanh chóng bay lướt qua. Trong đầu cô bỗng mãnh liệt nổi lên một ý nghĩ kỳ quái, hy vọng chuyến xe này vĩnh viễn không tới đích, như thế cô có thể vẫn mãi ôm em thế này, vĩnh viễn cũng không buông ra...

Đây là một ngôi làng điển hình ở phía nam, an bình mà yên tĩnh, tràn ngập tình thơ ý họa.

Núi xanh tươi mát, sông nhỏ trong veo thấy đáy, ánh mặt trời chói mắt, từng đám mây trắng tóe điểm cho bầu trời xanh cao vút, từng cơn gió hiu hiu thổi, lướt qua cánh đồng dậy lên những cơn sóng vàng.

Tất cả những thứ ấy như một bức họa đẹp đẽ, Tần Hàm Lạc đặt mình trong đó, lòng tràn ngập kinh hi, như một đứa con nít vui sướng hoa chân múa tay.

“Tôi có cảm giác tôi và em đến nơi ngày để nghỉ ngơi.” Cô hưng phấn nói với Mễ Tiểu Nhân.

Mễ Tiểu Nhân đứng ở con đường nhỏ chỗ cánh đồng, nhìn quanh bốn phía, đôi mắt nheo nheo: “Đoán thử xem đâu là nhà bà nội em?”

Ánh mắt Tần Hàm Lạc theo tầm mắt em nhìn qua, đến một ngôi nhà tường trắng ngói hồng dưới chân núi thì ngừng lại: “Là nơi đó.”

“Ồ, sao chị biết?” Mễ Tiểu Nhân kinh ngạc.

“Ha ha, tôi đoán.” Tần Hàm Lạc đắc ý cười: “Bởi vì tôi cảm thấy ngôi nhà đó đẹp nhất.”

“Chị biết không? Căn nhà đó mới xây chưa đến nửa năm, là mẹ em bỏ tiền ra xây cho bà ở.” Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân tràn ngập cảm kích, thấp giọng nói: “Trước kia mẹ em không cho em đến thăm bà, cho nên trong lòng em vẫn thấy phản cảm với mẹ, giờ em mới biết được, thật ra là do mẹ quá coi trọng việc học của em. Sau bà nội lại nói với em, mẹ vẫn thăm cho bà tiền, gửi này nọ cho bà.”

“Thế ba em đâu? Ông ấy không chăm sóc bà nội em sao?” Tần Hàm Lạc kỳ quá hỏi.

“Sau khi ông ấy có gia đình mới cũng không thường trở về thăm bà, cũng chỉ đưa tiền thôi. Nghe nói đã bỏ việc, giờ chuyển qua buôn bán, cũng lười chút đỉnh.” Mễ Tiểu Nhân liếc cô một cái, thân nhiên nói: “Sau đó có mấy lần ông ấy tới ĐH A tìm em, lần nào cũng đều cho em tiền tiêu vặt, có điều em

không nhận.”

“Em hận ông ấy à?”

“Không, dù sao ông ấy cũng là ba của em, có điều cũng chẳng yêu gì mấy. Trước kia lòng tự trọng của ông ấy quá lớn, không chịu nổi việc vợ mình giỏi hơn mình, nay thay đổi, đại khái ông ấy cảm thấy mình hãnh diện hơn. Bọn họ ly hôn, giờ em cảm thấy đó lại là một chuyện tốt.” Mẹ Tiểu Nhân khẽ thở dài: “Ông ấy đối xử với bà nội còn không cần thận bằng mẹ em đối xử với bà.”

“Dù sao phụ nữ cũng tinh tế hơn, có điều ly hôn rồi mà di Mẹ còn có thể đối xử tốt với bà nội cũng hiếm có.”

“Bỗng nhiên em cảm thấy mình hơi có lỗi với mẹ...” Mẹ Tiểu Nhân tựa đầu lên vai Tần Hàm Lạc: “Trước kia mẹ rất phản đối em vào ĐH A, nhưng em lại vì sự phản đối của bà mà càng kiên trì.”

Lòng Tần Hàm Lạc khẽ động, ôm em, nhìn vào mắt em, chân thành hỏi: “Tiểu Nhân, em... lúc ấy vì sao em lại kiên trì muốn vào ĐH A đến thế? Rõ ràng em có lựa chọn tốt hơn mà, chẳng lẽ... chẳng lẽ vì tôi sao?”

“Một phần vì chị, còn có một phần vì bà nội, đúng rồi, cả vì Thuý Nhi nữa.” Mẹ Tiểu Nhân nhìn cô, ánh mắt sáng ngời như những ngôi sao sáng: “Bởi vì khi đó em cảm thấy trên thế giới này chỉ có mấy người mới có thể khiến em cảm thấy ấm áp, em không muốn rời xa, một chút cũng không muốn...”

“Ah.” Tần Hàm Lạc khẽ nhói lòng, vươn tay ôm em vào lòng, bỗng nhiên cô cảm thấy dù yêu cô gái xinh đẹp này bao nhiêu cũng không đủ. Cô dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mại của em, thanh âm đã pha lẫn giọng mũi rất nhỏ: “Thì ra từ lúc ấy em đã thích tôi sao? Tiểu Nhân, Tiểu Nhân...”

Lòng cô vừa chut xót vừa ngọt ngào, rốt cục cảm động đến không nói nên lời, chỉ cúi đầu lặp đi lặp lại gọi tên Mẹ Tiểu Nhân, ngập tràn tình cảm.

Bà nội của Mẹ Tiểu Nhân là một bà lão hiền lành thân thiện, đã gần bảy mươi tuổi, tóc đã hoa râm nhưng tinh thần vẫn minh mẫn. Lâu rồi không gặp cháu gái nên bà rất cao hứng, bưng trà đưa nước, cũng vô cùng nhiệt tình với Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc cũng gọi một tiếng “bà nội” ngọt ngào.

“Tiểu Nhân, chắc hai đứa đói bụng rồi, để bà làm cơm trưa cho.” Bóng lưng nhỏ gầy của bà nội bận rộn không ngừng, nhưng lại ha ha cười: “Mẹ con có khỏe không? Lần này hai đứa đến đây, cần phải ở chơi lâu một chút đấy nhé. Phòng của con bà nội ngày nào cũng quét tước vệ sinh sạch sẽ để tùy thời chuẩn bị cho con ở.”

Mẹ Tiểu Nhân vội vàng theo sau: “Bà nội, để con giúp bà.”

“Con cũng giúp.” Tần Hàm Lạc cũng xung phong nhận việc.

“Không cần, ngồi cả đó đi.” Bà nội khoát tay, cười nói: “Việc này bà còn làm được mà. Tiểu Nhân, lần này con có mang chanh về không, để bà làm cá hấp chanh cho con ăn.”

Mẹ Tiểu Nhân ngăn ra, trong nháy mắt hai má hồng như nhuộm, thoạt nhìn xinh đẹp động lòng người, theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Tần Hàm Lạc cũng đang nghiêng đầu nhìn mình, như tựa hồ đang hỏi: “Không phải em bị dị ứng chanh sao?”

Mẹ Tiểu Nhân khẽ “hừ” một tiếng, đi theo bà nội vào bếp.

Mặt trời lặn dần trên đỉnh núi, đỏ au. Gió núi lúc chạng vạng mang theo chút mát mẻ thổi vào mặt, ôn nhu thoải mái cực kỳ, hàng liễu xanh biếc, phất phơ đong đưa bên bờ sông.

Tần Hàm Lạc nắm tay Mẹ Tiểu Nhân, chậm chậm bước trên bờ đê. Cô hít thật sâu thứ không khí trong trẻo đặc trưng nơi ruộng đồng, lòng thích thú nói không nên lời. Nghiêng đầu, nhìn Mẹ Tiểu Nhân cả người chìm đắm trong ánh chiều tà còn sót lại, khuôn mặt vốn tươi mát thoát tục kia thoạt nhìn lại đẹp đến có chỗ nào đó không chân thật, mà nụ cười nhàn nhạt nơi khoe miệng còn ôn nhu huyền lệ hơn mặt ánh nắng chiều tàn nơi cuối chân trời.

Cô ngơ ngác nhìn, như si như say, nhất thời lại quên bước.

“Hàm Lạc, em nhìn thấy một con chim nhạn ngọc, chị có thấy không?” Mẹ Tiểu Nhân nhìn cô, bỗng nhiên học khẩu khí của Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, khẽ cười nói.

“Ở đâu?” Tần Hàm Lạc theo bản năng hỏi, sau đó lập tức hiểu ra mình mắc mưu, mà Mẹ Tiểu Nhân đã cười duyên chạy về phía trước.

Chỉ thấy dưới ánh chiều tà và vàng rực rỡ, hai bóng người truy đuổi nhau một trước một sau, vui vẻ cười vang, khiến cho bức họa vốn an tĩnh này thêm vài phần sinh động.

“Tiểu Nhân, tối con và Hàm Lạc ở chung một gian à?” Lúc tối, bà nội cười hỏi: “Chiều bà vốn định chuẩn bị một gian phòng khách cho Hàm Lạc, nhưng bà thấy hai đứa có vẻ thân nhau lắm, cho nên vẫn hỏi hai đứa một câu.”

Mẹ Tiểu Nhân và Tần Hàm Lạc đều ngăn ra. Hai người chính thức đến với nhau cũng không ngăn, nhưng lâu như thế tới giờ vẫn đều chia phòng ngủ, lúc này nghe bà nội nói thế, trái tim Tần Hàm Lạc không khỏi đập “thình thịch”. Một lúc lâu sau, cô mới thấp giọng đáp: “Bà nội, tội con... tội con sẽ ngủ cùng nhau.”

Chúc bà nội ngủ ngon rồi, Mẹ Tiểu Nhân liền dẫn Tần Hàm Lạc về phòng mình ở trên lầu. Căn phòng rộng rãi, bài trí cực kỳ ấm áp, ánh đèn vàng nhạt

khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Hai người lần lượt đi vào phòng tắm rửa, Mễ Tiểu Nhân thay một chiếc váy ngủ màu xanh nước biển, thoát nhìn da thịt trong suốt, lại thêm vài phần gợi cảm quyến rũ. Tim Tần Hàm Lạc nhảy lên, vội vàng đến bên giường. Chấn động thoát nhìn mới tinh, Tần Hàm Lạc nhìn không được ngửi ngửi, ngửi được một mùi hương quen thuộc nhàn nhạt, còn có mùi nắng khi phơi, chắc là ban ngày bà nội đã đem ra phơi nắng một chút.

“Người gì mà ngửi, giống con cún quá đi!” Mễ Tiểu Nhân nhìn cô, nhìn không được sáng giọng.

“Người thấy mùi của em” Tần Hàm Lạc chớp chớp mắt, lại nói: “Trời nóng thế này, hình như chân hơi dầy nhỉ.”

“Nơi này không giống trong thành phố, tôi sẽ lạnh.” Mễ Tiểu Nhân bắt đầu nhìn cô, rồi nằm xuống giường, sau đó dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Tắt đèn đi.”

Đèn tắt, căn phòng nhất thời tối mịt.

Trên giường rất thoải mái, Mễ Tiểu Nhân lại ngủ hơi bất an, em thậm chí có thể cảm giác được tiếng tim đập không theo quy tắc của Tần Hàm Lạc, cùng hô hấp hỗn loạn của chính mình. Vô số cảnh tượng thân mật từ trước tới nay hiện lên trong đầu, tai em không khỏi nóng lên, thế nhưng lại không thể kiểm chế mà nhớ tới cái ôm ấm áp của Tần Hàm Lạc, cùng đôi môi nóng bỏng, nụ hôn triền miên của cô.

Tần Hàm Lạc như chung tiếng lòng với em, bỗng nhiên nghiêng người, vươn cánh tay đặt trên eo em, sau đó bắt đầu hôn lên tóc em, hai má. Mễ Tiểu Nhân hơi khép hờ đôi mắt, thì thầm “Hàm Lạc...”

Một tiếng gọi này như cổ vũ Tần Hàm Lạc, cô bỗng nhiên nhẹ xoay người, ngăn chặn em, hai tay chống giường. Trong bóng đêm, khuôn mặt đối phương cực kỳ mơ hồ, nhưng có thể cảm giác được thập phần rõ ràng hơi thở của nhau, hơi thở nóng rực kia khiến cho trái tim người ta sắp bốc cháy. Tần Hàm Lạc cúi đầu, những nụ hôn như mưa rơi trên mái tóc Mễ Tiểu Nhân, rơi trên mặt mày em. Cô hôn lên chóp mũi em, hôn lên hai má, sau đó hôn thật sâu đôi môi ấy, cùng chiếc lưỡi dây dưa, tham luyến mút vào.

Mễ Tiểu Nhân không kiểm chế được ôm lấy lưng cô, nhắm chặt hai mắt lại, toàn tâm toàn ý cảm nhận khoái cảm đánh sâu vào từng giác quan. Toàn bộ thân thể run lên vì hành động của cô, chân tay mềm nhũn vô lực. Em như một người chết đuối, dùng hết sức lực toàn thân gấu gao bám lấy cô, tới gần cô, đáp lại nụ hôn của cô. Đầu óc em bỗng nhiên trống rỗng, quên mất đang ở nơi nào, quên mất tới nay là tới nào, nhưng có thể cảm giác được tình yêu vô tận từ người mình yêu, cảm giác được cô vô hạn mê luyến thân thể mình. Điều này khiến em vui sướng, khiến em ngượng ngùng, lại càng khiến em kiêu ngạo...

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 94

Tần Hàm Lạc hôn thật sâu người dưới thân, điên cuồng đoạt lấy đôi môi đang dây dưa kia. Mễ Tiểu Nhân cả người mềm nhũn, hai gò má ửng hồng, thân thể dưới sự kích thích như lửa của cô dần dần chìm đắm. Hai tay cô tỉnh thoảng dịu dàng vuốt ve tóc em, cổ em. Tần Hàm Lạc bị lạc trong hương bạc hà, ngọn lửa trong lòng càng ngày thiếu đốt càng cháy to. Cô như một người khát nước lâu ngày, nay không biết mỗi một giọt lấy dòng nước ngọt lành. Môi cô bỗng nhiên lướt qua khuôn mặt nhẵn nhụi hồng hào của Mễ Tiểu Nhân, dịu dàng ngậm lấy vành tai mềm mại của em, mút vào. Hơi thở nóng rực của cô phả bên tai em, cảm giác ngứa ngứa nhẹ lan tràn toàn thân thể, Mễ Tiểu Nhân run lên, gần như muốn kêu ra tiếng, nhưng đôi mi em lại khẽ nhắm lại, cắn chặt môi.

Tần Hàm Lạc không thỏa mãn với sự thân mật ít ỏi thế, nụ hôn của cô càng thêm nhiệt liệt, càng ngày càng vội vàng. Hai tay cô cách lần váy ngủ, lướt theo đường cong duyên dáng của em, không ngừng chạy loạn trên thân thể ấy. Những nụ hôn dày đặc rơi như mưa khắp nơi, dừng lại trên cổ, bả vai em. Cô nhẹ nhàng liếm mút xương quai xanh tinh xảo. Bỗng nhiên, cô nhấc váy ngủ của em lên, hai bàn tay như chú cá lần theo đuôi em tiến về phía trước. Cảm giác nhẵn nhụi bóng loáng khiến Tần Hàm Lạc kích động khó kiểm chế. Thân thể Mễ Tiểu Nhân hơi căng thẳng, rốt cuộc kìm không được, từ khe niêng bật ra một tiếng rên rỉ mê người.

Giữa đêm khuya tĩnh lặng, tiếng kêu khe khẽ mất hồn này nhưng cũng rõ ràng đến thế. Ý thức Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên tỉnh táo một chút, em kinh hãi, nhớ ra bà nội ngủ cách vách, liền vội vàng lấy tay đè lại tay Tần Hàm Lạc, thanh âm vừa thẹn vừa vội, lại mang theo ý cầu khẩn: “Hàm Lạc, đêm nay... đừng mà, em sợ, em sợ bà nội nghe thấy.”

Tần Hàm Lạc rùng mình, sau đó chậm rãi rút bàn tay từ dưới váy em về. Cô nằm úp sấp trên người em, áp lực thở hổn hển. Mễ Tiểu Nhân giữ hai má nóng bỏng của cô, lại thấy cô đầu đầy mồ hôi, không khỏi thương tiếc, vươn tay dịu dàng lau mồ hôi cho cô.

Tần Hàm Lạc thở dốc một trận, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Mễ Tiểu Nhân sững sờ, còn chưa kịp hỏi điều mình thắc mắc, Tần Hàm Lạc đã xoay người xuống giường. Cô bật đèn lên, thậm chí không dám quay

đầu lại nhìn Mễ Tiểu Nhân một cái, nhẹ giọng nói: “Tôi...tôi muốn đi tắm một chút.” Sau đó cầm một bộ đồ ngủ, đi tới phòng tắm.

Mễ Tiểu Nhân nhìn bóng dáng cô, cắn môi, dùng tay sửa sang lại mái tóc hỗn loạn của mình, lại kéo váy ngủ trên người lại, cũng xuống giường.

Em đi đến bên cửa sổ, kéo tấm màn ra. Ngoài cửa sổ, bóng đêm mông lung, sao đầy trời, toàn bộ đất trời có vẻ như đặc biệt trống trải, một cơn gió đêm mát lạnh thổi đến, khiến cả người sáng khoái. Mễ Tiểu Nhân nhắm mắt lại, cảm thụ được làn gió đêm mùa hạ ôn nhu, lòng lại thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

Cũng không biết qua bao lâu, từ phía sau vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, em cũng không quay lại, người nọ đi tới, vô cùng thân thiết tự nhiên vòng tay quanh eo em.

“Đẹp quá.” Tần Hàm Lạc ôm Mễ Tiểu Nhân, cùng em ngồi đầu nhìn về phía bầu trời đêm xanh thẫm sâu như biển. Dội nước lạnh một hồi, máu đang sôi trào trong người cũng đã dịu xuống, khuôn mặt cô thoát nhìn ôn hoà mà bình tĩnh, sống mắt trần ngập dịu dàng say lòng người.

“Cái gì đẹp?” Mễ Tiểu Nhân nhẹ giọng hỏi.

“Bầu trời trong trẻo đầy ánh sao sáng ngời như ngọc này, gió đêm lướt nhẹ này, còn có...” Cô cúi đầu hôn lên tóc mai của em, thì thầm “Còn có em, chói mắt hơn mê người hơn những ngôi sao trên trời ấy. Tiểu Nhân, tôi thực yêu em...”

“Vừa rồi...vì sao lại nói xin lỗi?” Mễ Tiểu Nhân xoay lại, bình thần nhìn ánh sao chiếu lên khuôn mặt cô, khiến cô thoát nhìn có một vẻ đẹp kỳ dị.

“Tôi không biết.” Ánh mắt Tần Hàm Lạc hiện lên một tia phức tạp, cũng không tự chủ dùng hai tay ôm lấy mặt em, hôn thật sâu lên môi em.

“Em cứ nghĩ chị giận.” Mễ Tiểu Nhân hơi chu miệng, tựa đầu lên vai cô: “Bởi vì...bởi vì chị vừa rồi...” Nói tới đây cũng ngại không dám nói tiếp.

“Sao có thể?” Tần Hàm Lạc có chút xấu hổ, cô khẽ môi mình gần bên tai em: “Thật ra...thật ra từ lâu rồi tôi đã muốn làm vậy với em.” Chần chừ một chút, lại giận dữ nói: “Nhưng mà, lần nào tôi cũng đều tự nhủ không được làm thế, lần nào cũng liệu mạng kiểm chế ý nghĩ đó trong đầu.”

“Ồ?” Mễ Tiểu Nhân rời khỏi vai cô, khoe môi khẽ cong: “Vì sao? Lời hứa kia không phải đã quá thời hạn rồi à.”

“Không phải vì lời hứa kia.” Tần Hàm Lạc có chút chột dạ nói.

“Vậy thì là vì người đó, phải không?” Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng hít một hơi, chậm rãi xoay người, cúi đầu bên cửa sổ.

“Là vì nàng.”

Mễ Tiểu Nhân không còn có thể giả bộ bình tĩnh được nữa, thần sắc trở nên cứng ngắc. Tần Hàm Lạc như biết em nghĩ gì, vội vàng ôm em, thấp giọng nói: “Tiểu Nhân, không phải như em nghĩ đâu, hiện tại tôi yêu em mà.”

“Thật sao?” Mễ Tiểu Nhân nhàn nhạt nói.

“Tiểu Nhân, em không tin tôi sao?” Tần Hàm Lạc giữ vai em, để em đối mặt với mình, vội vàng nói: “Không phải vì nghĩ đến nàng tôi mới như vậy, mà là, tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc, tôi chưa từng hy vọng xa vời mình sẽ có một hạnh phúc thế này. Em có biết có được em là chuyện khiến tôi sung sướng và kiêu ngạo tới mức nào không? Tôi quả thực không thể vui hơn được, nhưng đôi khi tôi sẽ nghĩ đến nàng. Cho dù nàng không còn là người tôi yêu nữa, nhưng nàng vĩnh viễn vẫn là người rất quan trọng trong cuộc sống của tôi. Tôi cũng đồng dạng hy vọng nàng hạnh phúc, tôi hy vọng niềm hạnh phúc của tôi đến sau nàng. Cho nên, dù cho mỗi ngày tôi đều khát vọng hoàn toàn hoàn toàn có được em, nhưng luôn rất mâu thuẫn. Tiểu Nhân, em có thể hiểu được tâm tình kỳ quái này của tôi không?”

Mễ Tiểu Nhân trầm mặc, không nói một tiếng. Tần Hàm Lạc nóng nảy, run giọng nói: “Tiểu Nhân, em giận à? Tôi chỉ là, chỉ là muốn đem cảm thụ chân thật trong lòng nói cho em biết mà thôi. Em đã nói không thích người khác nói dối em mà, cả đời này tôi cũng không muốn nói dối em.”

“Nếu đã như vậy thì hôm nay vì sao lại chạm vào em?” Mễ Tiểu Nhân hừ nhẹ, nhìn cô gấp đến độ mồ hôi tuôn ra như suối, coi như cô tắm phí công.

“Tôi...tôi...” Mặt Tần Hàm Lạc đỏ lên, có chút lắp bắp: “Ai bảo em...mê người như thế.”

“Em mê người kẹ em, còn chị cứ tiếp tục làm Liễu Hạ Huệ đi.” Mễ Tiểu Nhân nhin cười, lạnh lùng nói.

“Tôi thấy tôi làm Liễu Hạ Huệ không nổi nữa.” Tần Hàm Lạc vẻ mặt đau khổ nói.

“Vậy không được, nếu chị đã sớm có ý nghĩ như thế, em cũng có thể tôn trọng.” Mễ Tiểu Nhân nghiêm trang nói: “Trước khi nhìn thấy Giản Hân Bồi hạnh phúc, trừ hôn nhẹ với ôm ra, chị cũng không nên chạm vào em như hôm nay.”

“Tôi không muốn!” Tần Hàm Lạc há to miệng, vội vàng phản đối.

“Chị nói cũng vô ích, em đã quyết định rồi.” Mễ Tiểu Nhân nhìn nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Hàm Lạc, nếu hiện tại Giản Hân Bồi trở về, nói với chị rằng yêu chị, chị sẽ lại đến bên nàng sao?”

“Sẽ không.” Tần Hàm Lạc gần như không nghĩ nhiều, lắc đầu nói.

“Thật sao?”

“Bởi vì tôi yêu em” Tần Hàm Lạc nhìn vào mắt em, chân thành nói: “Tiểu Nhân, tôi yêu em!”

Mẽ Tiểu Nhân nhẹ nhàng thở dài, bỗng nhiên ôm cổ cô, khẽ nói: “Hàm Lạc, chị có biết vì sao trước nay em vẫn kiên trì hai người tách ra ngủ riêng không, thật ra là vì em sợ sẽ xảy ra tình huống như hôm nay.”

“Tại sao?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì trước khi chị gặp lại Giản Hân Bồi, em cũng không nguyện quan hệ giữa hai chúng ta tiến thêm một bước.” Mẽ Tiểu Nhân thì thầm: “Em muốn tin tưởng người ở bên em sẽ không còn một chút tình yêu nào với người khác. Chị có thể có tình thân, tình bạn với người đó, nhưng em không hy vọng chị còn chút tình yêu nào với nàng cả, nếu không thì vĩnh viễn em cũng không thể hoàn toàn chấp nhận chị.”

Tần Hàm Lạc ngây người, một lúc lâu sau mới nói: “Em... không sợ tôi lại quay lại với nàng sao?”

“Buồn cười!” Mẽ Tiểu Nhân giương mắt nhìn cô, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kiêu ngạo: “Chị nghĩ em không tự tin giống như chị à? Mà lại nói, cho dù rời khỏi chị thì chẳng lẽ em không tìm ra một người tốt khác sao?”

“Em dám!” Tần Hàm Lạc bị em chọc giận đến cắn răng, một tay vươn ra ôm em, đi đến bên giường lại cẩn thận buông ra, dịu dàng nói: “Muộn rồi, chúng ta ngủ thôi.”

“Ừ, không cho chạm vào em” Mẽ Tiểu Nhân miễn cưỡng xoay người, đưa lưng về phía cô.

Tần Hàm Lạc nằm lên giường, nghiêng người, vòng tay ôm eo em, vùi đầu vào hõm vai em, hít thật sâu: “Em biết mà, đó là chuyện không thể.”

“Vô lại!” Mẽ Tiểu Nhân nhẹ giọng mắng, trên mặt lại lộ ra nụ cười ngọt ngào thoải mái. Em chậm rãi nhắm mắt lại, mang theo nụ cười an tâm đi vào giấc ngủ.

Nước suối chảy róc rách, tí ta tí tách, dễ nghe cực kỳ, va vào đá, thỉnh thoảng bắn lên vô số bọt nước, văng ra như ngọc vỡ.

Mẽ Tiểu Nhân và Tần Hàm Lạc ngồi trên một tảng đá trơn, cùi gầy, chân không khẽ dưng đưa trong nước, cảm giác mát mẻ truyền đến, Tần Hàm Lạc khẽ thở dài: “Làm sao bây giờ, tôi còn muốn ở nhà bà nội thêm vài ngày nữa, nhưng cũng sắp hết kỳ nghỉ rồi.”

“Về rồi sau lại đến.” Mẽ Tiểu Nhân vươn tay về một cành liễu, uốn thành một vòng tròn, bỗng nhiên cười đội lên đầu Tần Hàm Lạc.

“Khéo quá, rất vừa.” Tần Hàm Lạc nghiêng đầu nhìn em: “Hồi trước em thường làm trò này hả.”

“Ừ.” Mẽ Tiểu Nhân mím môi cười: “Hồi trước em cực kỳ thích đến nhà bà nội, cùng mấy đứa nhỏ lội suối bắt cá, lên núi hái hoa tết thành vòng hoa, đây là những kỷ niệm đẹp nhất thời thơ ấu đấy.”

“Có cá à?” Tần Hàm Lạc cúi đầu nhìn nước sông trong suốt thấy đáy, không khỏi có chút hoài nghi, nhưng liếc mắt một cái thấy đôi chân xinh đẹp tuyết trắng non mềm của Mẽ Tiểu Nhân ngâm trong nước, liền nhìn không được vươn tay sờ một chút.

“À!” Mẽ Tiểu Nhân kêu một tiếng sợ hãi, đá chân, hai má hồng lên: “Chị biến thái à, bị bệnh mê chân phải không!”

“Đâu có, chỉ là tôi thấy đẹp nên muốn sờ chút thôi.” Tần Hàm Lạc bị hắt đầy nước, về mặt vô tội nói.

“Thần kinh!” Mẽ Tiểu Nhân cười mắng: “Lại đây!”

Tần Hàm Lạc cảnh giác lùi lại: “Làm gì? Em muốn đánh tôi à?”

“Chị cứ đến đây đi!”

Tần Hàm Lạc ngoan ngoãn đi qua, Mẽ Tiểu Nhân lấy khăn, lau khô bọt nước trên mặt trên đầu cô: “Nơi này có cá, chẳng qua hơi nhỏ, phải nhìn kỹ mới thấy được.” Tần Hàm Lạc nhìn lúm đồng tiền của em, sao còn quần được có cá hay không cá, giờ tay bắt lấy bàn tay đang dùng trên mặt mình: “Vợ à, em thật tốt.”

“Tốt cái gì? Nước trên mặt chị còn không phải do em làm sao.”

“Cái gì cũng tốt cả.” Tần Hàm Lạc không đợi em nói tiếp đã ôm eo em, cúi đầu hôn đôi môi hồng nhuận mê người ấy.

Lâu sau hai người mới lưu luyến không rời buông ra. Tần Hàm Lạc vuốt ve mái tóc Mẽ Tiểu Nhân. Cô ngồi bên cạnh em, ôm bả vai nhu nhược ấy, bên môi lẫn khoe mắt đều vương ý cười. Mẽ Tiểu Nhân tựa lên vai cô, hô hấp dần dần từ dồn dập chuyển thành bình tĩnh. Hai người yên lặng dựa sát vào nhau, hưởng thụ quãng thời gian hạnh phúc ngọt ngào này.

“Em biết không? Khi tôi học ở Nhất Trung có quan hệ rất tốt với một đàn chị trên một lớp, sau khi học ĐH, chúng tôi vẫn luôn duy trì liên lạc. Sau khi tốt nghiệp ĐH rồi, chị ấy từ bỏ công việc trong thành phố, đi đến một vùng núi xa xôi ngoại tỉnh làm cô giáo.” Tần Hàm Lạc nhìn núi xanh xa xa, có chút đắm chiều: “Chúng tôi vẫn trao đổi thư từ, trong ấy chị miêu tả nơi chị sống, cũng giống nơi này, phong cảnh đẹp tuyệt trần, rất thanh u. Tôi vẫn luôn muốn đi thăm chị, nhưng lúc đi học không đi, giờ lại càng không có thời gian.”

“Chị sẽ không có ý nghĩ giống chị ấy đấy chứ?” Mễ Tiểu Nhân cười nói.

“Không.” Tần Hàm Lạc lắc đầu: “Tôi thích không khí nơi này, nhưng nội tâm cũng là người thích náo nhiệt. Nếu ở lâu tôi sẽ không chịu nổi sự lạnh lẽo tịch mịch. Trừ khi, trừ khi ngày nào đó tôi chịu đã kích gì mới có thể chân chính muốn rời xa sự ồn ào một thời gian, để gần với thiên nhiên, trải qua một cuộc sống đạm bạc yên tĩnh.”

“Cho nên ngày mai chúng ta trở về thôi.” Mễ Tiểu Nhân đứng lên, kéo tay cô: “Lần sau lại đưa người không chịu nổi tịch mịch như chị về đây nghỉ phép, tránh cho chị ở lại lâu, sẽ nhìn thấu hồng trần.”

Tần Hàm Lạc cười cười: “Chắc bà nội rất nhớ chúng ta đó, đi thôi.”

Bên ngoài, sắc trời đã tối.

Triệu Văn Bác ngẩng đầu lên từ một đồng văn bản, giờ tay dụi dụi mi mắt, nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ, hắn ấn điện thoại, gọi thư ký vào: “Đem cho tôi một tách cà phê.” Sau đó bật di động đã tắt máy cả một ngày trời lên.

Cô thư ký thoạt nhìn rất dịu dàng kia cẩn thận đẩy cửa ra, cười nói: “Tổng giám đốc Triệu, ngài còn chưa về sao?”

“Ừ, đợi hai tiếng nữa.” Một thời gian trước Triệu Văn Bác bị ba hấn hung hăng mắng một trận, nói hấn cả ngày chỉ biết ăn chơi đàn đúm, cái gì cũng kém anh trai hấn. Lòng tự trọng bị đã kích trước nay chưa từng có, cho nên hấn sửa lại tác phong xưa nay, bắt đầu nỗ lực phấn đấu, gần như đêm nào cũng tăng ca.

Hắn nhìn di động, trên đó có vô số cuộc gọi nhờ, có anh trai, có Trương Tử Toàn, còn có vài đứa bạn thân, trong đó có một dãy số xa lạ. Hắn ngẫm nghĩ, quyết định sau khi tan tầm sẽ gọi trả lời từng cái sau. Lại mở một tin nhắn mới, liếc mắt một cái, lòng hắn không khỏi kịch liệt chấn động.

Trên đó chỉ có mấy dòng ít ỏi: “Văn Bác, sao lại tắt điện thoại? Em về rồi, khi nào bật máy thì gọi cho em.”

Giọng điệu này, sao lại quen thuộc đến thế? Sẽ là nàng sao? Triệu Văn Bác nhìn dãy số tin nhắn đem so với số của cuộc gọi lỡ xa lạ kia, đúng là một. Hắn run rẩy, lập tức lên mạng tra xem số di động này thuộc vùng nào.

Thành phố Z, là số của thành phố Z! Hắn vui mừng đến nỗi muốn nhảy lên. Bồi Bồi, là Bồi Bồi trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 95

Triệu Văn Bác chỉnh sửa lại cổ tay áo bộ Âu phục của mình, rồi cà vạt, sau đó hít thật sâu vài cái mới bước vào quán cà phê đã hẹn gặp Giản Hân Bồi. Từ khi bắt đầu đi làm, hấn ít nhiều cũng trở nên có chút chín chắn, ít nhất từ bề ngoài thoạt nhìn như một chàng trai thành thực, nhưng không biết vì sao tâm tình lúc này lại vô cùng khảng trượng, giống một cậu nhóc lần đầu tiên hẹn gặp cô gái mình yêu. Hắn cũng không hiểu vì sao bên người nhiều cô gái lướt qua đến thế mà lại vẫn một lòng cuồng dại không thay đổi với Giản Hân Bồi, nhớ mãi không quên, cho dù rõ ràng biết cho tới bây giờ nàng cũng chưa bao giờ từng thích hấn, hơn nữa nhà nàng cũng đã chọn sẵn đối tượng kết hôn cho nàng rồi. Nhưng sau khi nỗi khổ đau qua đi, trong lòng hấn vẫn vương vương nàng.

Đã hơn một năm không gặp mặt, trên đường lái xe, trong lòng hấn luôn phiền não, không biết sau khi gặp lại thì nên nói với Giản Hân Bồi điều gì đầu tiên.

“Bồi Bồi, em ăn cơm chưa?” Ngốc quá!

“Bồi Bồi, hiện tại ở thành phố Z như thế nào?” Quá mức bình thản.

“Ha ha, Bồi Bồi, em còn chưa kết hôn à?” Không, quá trực tiếp, hơn nữa hấn sợ câu trả lời của vấn đề này.

Nhưng hấn thật không ngờ, sau khi nhìn thấy Giản Hân Bồi, phải tầm vài phút hấn nói không ra lời.

Giản Hân Bồi ở trước mặt mặc một chiếc áo sơ mi lụa trắng, váy chữ A màu đen, mái tóc quăn dài xoã tung trên vai, đã hoàn toàn không còn vẻ ngây ngô lúc đi học ngày trước. Nhưng khuôn mặt ấy, lại vẫn tinh xảo ngọt ngào như thế. Lòng Triệu Văn Bác rung động, nàng thể này khiến hắn quen thuộc mà xa lạ, dường như càng mê người hơn. Tim hắn đập gia tốc, trong một lúc ngắn ngời nhìn Giản Hân Bồi, quên dời mắt.

Giản Hân Bồi đứng lên, khuôn mặt mang theo nụ cười yếu ớt đón hắn. Thấy hắn ngần ngừ, nàng nhin không được nhẹ nhàng gọi: “Văn Bác...”

Triệu Văn Bác như người trong mộng mới tỉnh, mặt hơi nóng lên, vội vàng nói: “Bồi Bồi, xin lỗi, anh tới trễ quá.”

“Không, là do em tới quá sớm thôi.” Giản Hân Bồi lắc đầu. Hai người chia nhau ngồi xuống.

“Em nhìn trông trưởng thành hơn hồi trước, có điều... có điều vẫn rất xinh đẹp.” Triệu Văn Bác gọi một tách cà phê, ngồi ở đó có vẻ không tự nhiên: “Bồi Bồi, em muốn ăn gì không?”

“Em đã ăn ở chỗ khác rồi, không muốn ăn thêm gì nữa, chỉ gọi anh ra trò chuyện một chút thôi.”

Triệu Văn Bác nhìn nhìn cái ly trước mặt nàng, nhin không được cố tìm lời để nói: “Em vẫn giống ngày trước, thích uống trà chanh nhỉ, Hàm Lạc cũng thích.”

“Hàm Lạc...” Những ngón tay thon dài của Giản Hân Bồi vô thức vuốt ve chiếc ly trước mặt, sóng mắt trở nên mông lung mà ôn nhu. Nàng cúi đầu lặp lại cái tên đã khắc sâu trong tim mình, lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót.

“Đúng thế, cũng sắp hai năm, em cũng không liên lạc với nó nhỉ.” Triệu Văn Bác ngẩng đầu nhìn nàng, thanh âm trầm thấp: “Bồi Bồi, anh không hiểu vì sao em... Chẳng lẽ đi đến thành phố Z rồi, bọn anh, em có thể vứt bỏ bọn anh luôn sao?”

Trong giọng hắn ẩn ẩn bị thương. Giản Hân Bồi nhớ lại nửa năm trước, hắn chạy tới thành phố Z kích động muốn gặp nàng một lần lại bị nàng lạnh nhạt, nàng không khỏi tràn ngập áy náy. Lúc ấy, nàng bị mẹ ép gần như tuyệt vọng, mà Chu Hiểu Hàn ngày ngày kề cận, phiền không chịu nổi, hơn nữa nàng cũng hiểu tâm tư của Triệu Văn Bác, cho nên căn bản không có tinh thần để ứng phó hắn.

“Xin lỗi.” Trừ những lời này ra, nàng không biết có thể nói cái gì.

“Là vì... trên Chu Hiểu Hàn kia sao?” Triệu Văn Bác cúi đầu, cổ lấy dũng khí nói ra cái tên này, trái tim như bị kim châm âm ỷ đau đớn, lại cố nặn ra nụ cười, tỏ vẻ thoải mái nói: “Cho dù ở đó có bạn trai mới, bạn bè mới thì cũng không cần cắt liên lạc với tụi anh chứ.”

“Xin lỗi, Văn Bác, thời gian đó tâm tình em cực kỳ không tốt, em... em cũng không muốn giải thích nhiều.”

Triệu Văn Bác nhìn thấy trong mắt nàng lấp lánh nước mắt, liền vội nói: “Được rồi, anh tin em cũng không quên tụi anh, không cần giải thích, anh... anh không hỏi nữa.” Hắn đang cố chút tay chân luống cuống, Giản Hân Bồi lại thấp giọng nói: “Còn có, Chu Hiểu Hàn cũng không phải bạn trai em, em... em cũng chưa bao giờ thích anh ta cả.”

“Cái gì?” Triệu Văn Bác kinh hi tròn to mắt, thanh âm bởi vì kích động mà có chút lạc đi: “Thật sao?”

Giản Hân Bồi không nói gì, Triệu Văn Bác tự biết mình sung sướng biểu hiện quá mức rõ ràng, mấp máy môi, tận lực tỏ vẻ bình tĩnh: “Vì sao? Anh thấy hắn ở nhà em nên tưởng... nên tưởng...”

“Liên tưởng là người nhà em, phải không?” Trên mặt Giản Hân Bồi lộ ra vẻ mệt mỏi: “Bởi vì mẹ em rất thích anh ta, nhưng mà, cũng chỉ mẹ em thích mà thôi.”

Triệu Văn Bác nhất thời không khỏi có chút ngạc nhiên, nói đến đề tài này, hắn rõ ràng cảm thấy cảm xúc của Giản Hân Bồi trở nên bất ổn.

“Thôi, không nói chuyện đó nữa.” Giản Hân Bồi uống một ngụm trà, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười: “Thật ra, em muốn hỏi anh, Hàm Lạc cậu ấy... sao lại đổi số di động thế?”

Triệu Văn Bác ngần ra: “À, em vẫn chưa liên lạc với nó nhỉ. Nó đổi số đã hơn nửa năm, nếu em muốn liên lạc với nó thì để anh đọc cho em.”

“Ừ.” Giản Hân Bồi vội vàng lấy di động ra, lưu lại số của Tần Hàm Lạc, cảm thấy có chút không yên: “Cần đây cậu ấy đang học nghiên cứu sinh phải không? Nhưng nghỉ hè rồi mà, hôm qua em tới Nhất Trung đợi cả ngày cũng không thấy, đi đến phòng của cậu ấy ở ĐH A cũng không có người.”

“Trời ạ!” Triệu Văn Bác kinh ngạc: “Quan hệ giữa hai nhà không tệ mà, chẳng lẽ em cũng không biết sao? Nó sớm đã từ bỏ việc học nghiên cứu sinh, đi làm ở Nhật san của thành phố A một năm.”

“Cái gì... cái gì?” Giản Hân Bồi ngờ ngác nhìn hắn, thần sắc bàng hoàng, lắp bắp: “Cậu ấy không học nghiên cứu sinh? Sao có thể? Cậu ấy vẫn luôn muốn đi mà.” Nàng nhìn Triệu Văn Bác chằm chằm, nhất thời đầu óc hỗn loạn.

“Là thật đó, nó nói không muốn học nữa, muốn đi làm kiếm tiền sớm một chút.” Triệu Văn Bác cũng tiếc nuối: “Thật ra anh vẫn muốn ở ĐH thêm vài năm, nhưng khó thi quá, cần đọc nhiều sách vậy nữa. Ba anh còn muốn anh sang nước ngoài du học, nhưng tiếng Anh của anh không tốt, cũng không muốn sang đó chịu khổ. Hàm Lạc thật đúng là thần kinh mà, nhà nó lại không thiếu tiền...”

Nói tới đây, thấy Giản Hân Bồi ngần ngừ, dường như không chú ý nghe hắn nói, khẽ ho một cái, lại nói: “Bồi Bồi, hai ngày cuối tuần trước hình như

Hàm Lạc có nói nó muốn đi cùng em gái tới năm nhà bà nội ở quê, hẳn hôm nay sẽ về. Nếu em muốn gặp nó, anh sẽ gọi điện kêu nó đến đây. Đã lâu rồi chúng ta không tụ tập, gọi Tử Toàn ra luôn nhé.” Nói xong liền lấy di động ra, chuẩn bị gọi.

“Không, không cần!” Giản Hân Bồi giật mình, giật lấy di động của hắn. Triệu Văn Bác nhìn bộ dáng kích động của nàng, ngạc nhiên.

Giản Hân Bồi lấy lại bình tĩnh, trên mặt có chút ngượng ngùng, yên lặng trả điện thoại lại, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Em... em sẽ tự mình đi tìm cậu ấy, trước anh không cần nói với cậu ấy là em đã trở về.”

Triệu Văn Bác nghi hoặc nhìn nàng, bỗng nhiên như bừng tỉnh đại ngộ, nói: “À, đúng rồi, em muốn cho nó ngạc nhiên vui mừng phải không?”

Giản Hân Bồi mỉm cười không đáp, lại cầm túi xách bên người: “Văn Bác, em đi trước, mấy ngày nữa sẽ liên lạc với anh sau.”

“Cái gì?” Triệu Văn Bác mở to mắt, trên mặt lộ vẻ không nổi, vội vàng nói: “Giờ phải đi sao? Có thể ở lại thêm vài ngày không? Anh sẽ sắp xếp khách sạn cho em!”

“Không cần, tự em sẽ kiếm khách sạn!”

“Chỗ nào? Bồi Bồi, khi nào em về lại thành phố Z?” Triệu Văn Bác cũng đứng dậy, vẻ mặt càng gấp gáp.

“Em sẽ không bao giờ trở lại thành phố Z nữa, em đang chuẩn bị làm việc ở thành phố A rồi.” Giản Hân Bồi mỉm cười nhận nhạt: “Cho nên, về sau sẽ có cơ hội gặp lại nhau.”

“Thật sao?” Triệu Văn Bác vui mừng quá đổi: “Em không nói giỡn đấy chứ!”

“Đương nhiên không phải, có điều giờ em thật sự phải đi.” Nàng vội vàng muốn nhìn thấy Hàm Lạc, nàng muốn nói cho cô biết, hơn một năm đi xa, nàng luôn nhớ cô. Nàng muốn hỏi rõ cô một việc, còn muốn nói cho cô một chuyện, lần này, nhất định nàng phải khiến cô tin tưởng, trái tim nàng cho tới giờ cũng chẳng hề bị ai chiếm được, chỉ có cô, chỉ mình cô mà thôi.

Lúc này tâm tình Triệu Văn Bác rất tốt, thấy nàng muốn đi, cũng không cố ý giữ nàng lại nữa, vội vàng nói: “Để anh lái xe trở em về khách sạn.”

“Không cần, em có xe mà.” Giản Hân Bồi lắc lắc chìa khóa xe lấp lánh trên tay, vẻ mặt sáng lạn. Triệu Văn Bác nhìn bóng dáng yếu đuối của nàng, không khỏi có chút mất mát.

Sau khi trở về từ nhà bà nội, tình cảm giữa Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, hai người dị thường vô cùng thân thiết. Mỗi tối sau khi tan sở, cô sẽ không trực tiếp về nhà mà đi đến ĐH A để đón Mễ Tiểu Nhân, hai người cùng nhau trở về, cùng nhau nấu cơm, xem phim, nghe nhạc. Tối đến, sẽ cùng ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Cho tới bây giờ Tần Hàm Lạc cũng chưa từng cảm thấy mình hạnh phúc như bây giờ, hạnh phúc mà thoải mái. Trong trái tim cô, trong mắt cô đều là Mễ Tiểu Nhân. Trên mặt cô thường xuyên nở nụ cười ngọt ngào, dù lúc ở văn phòng công tác, hay đi trên đường cái, thậm chí dù nửa đêm tỉnh lại.

Hai người có cảm giác vui đến quên cả trời đất. Vừa đến cuối tuần, cũng không muốn về nhà ở Nhất Trung, mà chui trong phòng Tần Hàm Lạc. Cho dù một ánh mắt của đối phương đều có thể cho người kia như si như say, ngày ngày như mật ngọt.

Đêm nay, Tần Hàm Lạc nắm tay Mễ Tiểu Nhân, cùng nhau đi trên con đường trong trường, bỗng nhiên cười nói: “Dì Mễ hôm nay lại gọi đến trách, nói chúng ta giờ cuối tuần chẳng chịu về nhà.”

“Mẹ cũng gọi cho em” Mễ Tiểu Nhân khẽ cười.

“Aish, chúng ta để lại cho bọn họ thế giới riêng của hai người không tốt sao?” Tần Hàm Lạc oán giận.

“Chỉ mình chị nghĩ thế thôi...” Mễ Tiểu Nhân nói đến một nửa, trợn mắt lườm cô một cái, cười nói: “Hình như mẹ em và bác Tần gần đây đang lên kế hoạch có thêm một đứa nhỏ nữa đấy, chị nghĩ sao?”

“Tốt lắm mà, chỉ là lúc mang thai có chút khiến người ta lo lắng.”

“Người nào đó không sợ có em trai hay em gái rồi sẽ bị thất sủng à?” Mễ Tiểu Nhân cười khanh khách, trêu chọc cô.

“Thì thôi, tôi đã bao giờ được cưng chiều đâu, lại nói...” Cô kéo em qua đường cái, sau đó mặt đối mặt, hôn lên mặt em: “Tôi chỉ cần có em chiều chuộng là được.”

“Em mới không thèm cưng chị, sau này em muốn mua một con chó con về chăm...” Mễ Tiểu Nhân vừa nói, vừa đi về phía nhà Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc bỗng nhiên đi vài bước vượt qua em, đẩy em áp vào một thân cây, hôn lên môi em, ngăn lại lời em còn chưa nói xong ở trong miệng.

“Chị điên rồi sao, có người đi qua đó.” Mễ Tiểu Nhân vừa thẹn vừa cuống, giẫy dụa tránh.

“Tôi vừa liếc nhìn xung quanh, tạm thời không có ai cả.” Tần Hàm Lạc chưa thỏa mãn liếm liếm môi, mạnh mẽ ôm mặt em, lại hôn, gần như thèm khát

đòi lấy hương vị ngọt ngào mềm mại của em. Thân mình Mễ Tiểu Nhân dần dần nhũn ra, hai tay rút cuộc từ bỏ chống cự, mà lại nắm chặt góc áo cô.

Qua một lúc, Tần Hàm Lạc mới lưu luyến rời khỏi môi em, thở hổn hển bên tai: “Nói, rốt cuộc muốn cung chiều ai?”

“À, thì ra chị ghen với cún, thực đúng là người có tiền đồ mà.”

Tần Hàm Lạc cắn chặt răng, đang muốn hôn tiếp: “Có người đến!” Mễ Tiểu Nhân vội né tránh, sau đó giẫy ra khỏi vòng tay cô, như không có việc gì đi tới trước, quả nhiên đằng trước có vài người đi tới.

“Em nhận thấy chị càng ngày càng lưu manh.” Mễ Tiểu Nhân nhìn Tần Hàm Lạc đang đuổi theo, chun cái mũi đáng yêu.

“Đó cũng là do em làm hại đấy chứ.” Tần Hàm Lạc lại nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẵn nhụi của em, không biết xấu hổ trốn tránh trách nhiệm.

“Em đi không nổi nữa.” Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên dừng lại, cúi người, hai tay vô lực đặt lên đầu gối, nghiêng đầu chu môi nhìn Tần Hàm Lạc, đáng vẻ thoát nhìn rất đáng yêu.

Tần Hàm Lạc đi đến trước mặt em, đưa lưng về phía em, nghiêm trang nói: “Tiểu thư mỹ lệ tôn quý, lưng tôi có vinh hạnh đưa em đi nốt đoạn đường còn lại không?”

Đôi mắt trong suốt xinh đẹp đong đầy ý cười, sau đó bám lưng cô, chuẩn xác vòng tay quanh cổ cô. Tần Hàm Lạc nhẹ giọng cười, thật cẩn thận công em đi. Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên nghịch ngợm cắn nhẹ tai cô: “Hàm Lạc, càng ngày em càng thích chị.”

Tai Tần Hàm Lạc lập tức nóng lên, lòng giống như có một dây đàn bị nhẹ nhàng kích thích, phát ra rung động tuyệt vời, trong đầu cô nhất thời tràn ngập lời thì thầm ấy lập đi lập lại. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó cổ họng khô khốc nói: “Mễ tiểu thư, chẳng lẽ em không biết mình xinh đẹp mê người đến mức nào à? Nếu em còn quyến rũ tiểu nhân nữa, tiểu nhân sẽ lập tức biến thành tội nhân đấy.”

“Xi! Chị dám!” Mễ Tiểu Nhân khề gát, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời, cười nói: “Đêm nay trăng tròn quá, chị còn muốn biến thành người sói nữa.” Nhưng quả nhiên không dám chạm vào cô nữa, sợ ở ngay chỗ công cộng này lại diễn ra tiết mục kích thích tinh nho nhỏ như vừa nãy.

Tần Hàm Lạc thấy em bị dọa sợ, lòng thầm buồn cười, chưa đi được mấy bước lại nghe Mễ Tiểu Nhân ở phía sau nói: “Hàm Lạc, lạ quá.”

“Lạ gì?” Cô không chút để ý nói.

“Cái xe màu xanh lam kia hình như ngày nào cũng dừng không xa nhà chúng ta, hơn nữa, vừa mới rồi nó vẫn theo chúng ta từ trường học về đến đây, hình như đi theo mình suốt cả đường thì phải.” Mễ Tiểu Nhân kỳ quái nói: “Từ tuần trước em đã thấy nó.”

“Ôi dào, đâu có ai rảnh rỗi đi theo dõi chúng ta làm gì.” Tần Hàm Lạc nghiêng đầu nhìn thoáng qua chiếc xe đang đậu bên đường: “Đừng nghi thần nghi quỷ nữa, có tôi ở đây, ai cũng không dám cướp sắc đại mỹ nữ nhà chúng ta đâu.”

“Thần kinh!”

Tần Hàm Lạc ha ha cười, cõng em vào cổng lớn khu mình ở.

Trong chiếc ô tô màu lam cách đó không xa, Giản Hân Bồi đã sớm nước mắt đầy mặt, từng giọt nước mắt trong suốt lăn dài qua hai má, rơi xuống không ngừng. Liên tục suốt vài ngày nàng chờ ở chỗ Tần Hàm Lạc ở, đều thấy cảnh tượng thân mật như thế, từ không dám tin, đến không thể không tin. Trái tim nàng sau một lần lại đau thêm một phần. Nàng hy vọng cỡ nào những gì mình thấy đều là ảo giác. Nàng biết khẳng định trong lòng Hàm Lạc có rất nhiều nghi ngờ, khẳng định rất đau lòng, khẳng định rất hận nàng, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới việc khi mình trở về sẽ thấy cảnh tượng này.

Giản Hân Bồi tan nát cõi lòng, đầu óc quay cuồng, dường như cả thế giới của mình đều vỡ nát. Nàng bỗng nhiên gục đầu lên tay lái, khóc oà. Dưới ánh trăng mỏng lung xinh đẹp đêm ấy, dưới ánh đèn neon chớp lên sắc hồng phồn hoa, tiếng khóc ấy lại tê tâm liệt phế đến thế, đau thấu tim gan, so với mọi vật xung quanh đều có vẻ không phù hợp.

Ánh đèn đường sáng ngời xa xa, tựa hồ trong nháy mắt đều ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 96

“Thời gian là ma quỷ, hoàn toàn phá hủy thế giới của tôi.”

Giản Hân Bồi viết xuống nhật ký dòng chữ này. Nàng đứng trước khung cửa sổ lớn sát đây, hai tay ôm ngực, quan sát thành phố không thể quen thuộc hơn dưới kia. Bầu trời bên ngoài xanh vạm vỡ, ánh mặt trời sáng đến chói mắt, lúc này đang giữa hè, có thể tưởng tượng được nhiệt độ gay gắt bên ngoài, nhưng không biết có phải vì bên trong đang mở điều hoà không, nàng lại rét run, hai tay theo bản năng ôm càng chặt thân thể mình. Ánh mắt nàng đại ra mờ mịt, vẫn đứng đó không nhúc nhích, tay chân cơ hồ chết lặng. Nàng không thể tin được, thứ tình cảm nàng vẫn kiên trì sẽ biến thành hình dạng như hôm nay. Người nàng toàn tâm toàn ý bảo vệ, lại sẽ đối xử với nàng như thế. Nhưng mà, nàng lại cũng không có dũng khí xông lên hỏi cô, hơn nữa khi nàng nhìn thấy cô và cô em gái xinh đẹp kia ở cùng một chỗ, thời thời khắc khắc đều thân mật như thế, ánh mắt ấy, nụ cười tươi ấy, hành động ấy, nàng hiểu được những thứ đó đại biểu cho điều gì. Nhưng mà mặc kệ thế nào, nàng vẫn muốn gặp Tần Hàm Lạc, nàng nhất định phải gặp cô.

Hơn sáu giờ, Tần Hàm Lạc và đồng nghiệp tiểu Trương tan sở, cùng nhau đi ra khỏi toà soạn.

“Hàm Lạc, đã lâu không hoạt động gì rồi, không bằng chúng ta gọi điện cho Lăng Nhất và Tân Hoà mĩ nhân, mọi người cùng đi đến đường Hoà Bình ăn cơm.” Tiểu Trương nháy nháy mắt với Tần Hàm Lạc.

Tiểu mỹ nhân là một nữ đồng nghiệp của bọn họ, năm nay vừa mới tốt nghiệp đại học. Vì cô họ Tiểu lại còn rất xinh đẹp, cho nên mới đến không lâu đã bị gán cho biệt danh này. Tiểu Trương ái mộ Tiểu mỹ nữ đã lâu, thường xuyên tìm đủ cơ để mời người ta đi ăn cơm.

Tần Hàm Lạc buồn cười lắc đầu: “Không được, tôi có việc rồi, anh rủ Lăng Nhất Tân bọn họ đi đi.”

“Aish, gần đây cô làm sao vậy? Tiểu tổ chúng ta muốn tổ chức hoạt động gì, cô đều vừa lâm trận đã bỏ chạy, hoặc trực tiếp không tham gia, bạn yêu à?” Tiểu Trương nghi hoặc nhìn cô, nửa đùa nửa thật nói: “Có bạn rận yêu đương thì phải nói, thứ nhất, bảo tên đó mời mọi người chúng ta ăn một bữa cơm, thứ hai là chúng ta đều là người từng trải, cũng có thể xem xét hộ.”

“Được, anh đúng là người từng trải nhỉ.” Tần Hàm Lạc trợn mắt: “Anh tốt hơn vẫn nên tự mình nghĩ biện pháp dành được trái tim Tiểu mỹ nhân đi đã.”

“Tôi...” Tiểu Trương đang muốn phản bác, đột nhiên nhìn ra phía sau Tần Hàm Lạc, mắt sáng lên: “Trời ạ, có mỹ nhân tới.”

“Cái gì?” Tần Hàm Lạc nghi hoặc nhìn ánh mắt hắn, không tự chủ được quay đầu lại, chỉ thấy ở phía sau mấy mét có một cô gái cao gầy đang đứng, mái tóc dài uốn cong xoả tung trên vai, trên người mặc một bộ váy liền áo bó sát màu lam, chân đi một đôi giày cao gót màu trắng có quai, dáng vẻ ngọt ngào động lòng người, thoát nhìn giống một nàng công chúa khiến người ta trù mến.

“Dáng người nổi bật, dung mạo xinh đẹp mê người.” Tiểu Trương gần như chảy nước miếng, hạ giọng nói: “Khí chất cũng thực xuất chúng, xem ra điều kiện gia đình rất tốt. Chắc chắn, quả thật còn đẹp hơn Tiểu mỹ nhân vài phần. Không được, tôi không bình tĩnh nổi nữa, tôi đã nhất kiến chung tình rồi. Hàm Lạc, cô nói xem, tôi lại hỏi số điện thoại được không? A a! Cô nhìn, nàng đi về phía chúng ta, cô nói xem có phải nàng có ý với tôi không?”

Tiểu Trương có chút khản trương, hắn bắt đầu hồi hân hôm nay đã không mặc bộ Âu phục mấy ngàn đồng lần trước cần rằng mua để đi làm, lại ảo não sao lúc tan tâm không vào toilet soi gương, chải chuốt lại đầu tóc. Tần Hàm Lạc lại hoàn toàn không có tâm tư để ý hắn tự mình đa tình, ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái kia, miệng hơi hơi nhếch lên, vẻ mặt phức tạp cực kỳ.

“Hàm Lạc...” Giản Hân Bồi đi từng bước đến, đôi mắt sáng trong suốt vẫn nhìn Tần Hàm Lạc. Về mặt ấy như thể cả thế giới này nàng chỉ nhìn thấy một người duy nhất, cũng chỉ nguyện nhìn một người. Nàng đứng đối lại đối diện, sau đó nhẹ nhàng gọi.

“A?” Tiểu Trương kinh ngạc, nhìn Tần Hàm Lạc: “Hai người quen biết?”

Hàm Lạc, Hàm Lạc... Thanh âm dịu dàng êm tai cỡ nào, như một cơn gió thoảng, nhẹ nhàng lướt qua trái tim, ấm áp dạt dào. Nhưng mà, trái tim Tần Hàm Lạc lại mãnh liệt rung động, một cỗ chua xót mãnh liệt dâng trào trong tim, cô hòng, mũi. Đã từng có một thời gian, cho dù trong mơ cô cũng khát vọng thanh âm này, cô đã chờ mong tiếng gọi ôn nhu như thế từ lâu. Nhưng mà, hết thảy trước mặt hiển nhiên không phải nằm mơ, không phải ảo giác. Tần Hàm Lạc bắt tay bắt giác siết chặt tay, cô cần rằng, liều mạng ức chế cảm giác chua xót mãnh liệt trong lòng, không cho nước mắt ứa ra nơi khoé mắt, không cho phép mình không khống chế được cảm xúc.

Tiểu Trương biết Tần Hàm Lạc quen biết cô gái này, vốn vì lời nói của mình khi nãy mà hơi xấu hổ, lúc này lại thấy Tần Hàm Lạc không đáp lời hắn, mà cô gái kia lại không thềm liếc hắn một cái, liền ngưng ngượng. Tiểu Trương nhìn người này, lại nhìn người kia, cảm thấy không khí có chút quái dị, có chút đông cứng, biểu tình của Tần Hàm Lạc và cô gái xinh đẹp kia cũng rất kỳ quái, vừa không giống bạn cũ lâu ngày gặp lại, cũng không giống bạn bè quen biết hơi hợt bình thường, đương nhiên, tuyệt đối không giống kẻ thù. Nhưng hiển nhiên, hắn ở đây đã biến thành người thừa, Tiểu Trương ho khan một tiếng, sau đó dùng khuỷu tay huých Tần Hàm Lạc: “Hắc hắc, Hàm Lạc, bạn cô tới rồi, tôi đi trước nhé.”

“À, ừ.” Tần Hàm Lạc phục hồi tinh thần, miễn cưỡng nở nụ cười, Tiểu Trương lại liếc Giản Hân Bồi một cái, cười gắt gắt đầu với nàng, sau đó phát tay rời đi.

Còn lại hai người, yên lặng nhìn nhau, hai người đều không hề nghĩ khi gặp lại sẽ là cảnh tượng thế này. Bồi Bồi, nàng đã trưởng thành, ít đi vài phần ngây ngô, thêm vài phần trầm tĩnh, thoát nhìn tao nhã mà quyến rũ, không còn bộ dáng hoạt bát nuông chiều trước kia. Tần Hàm Lạc nhìn gương mặt đáng yêu quen thuộc tựa hồ đã khắc trong đầu, vô số cảnh tượng ngày trước giữa hai người lần lượt hiện lên trong lòng. Cô có cảm giác như bùng tình cách một đời người, mọi thứ trước mắt vừa như thực vừa như ảo. Trong nháy mắt, cô bỗng nhiên không biết mình đang ở nơi nào. Yết hầu cô như bị cái gì đó chặn lại, tuy trong lòng có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng hé miệng lại không nói ra được một lời.

Giản Hân Bồi nhìn về mặt của Tần Hàm Lạc, lòng dần trầm xuống từng chút một. Không có sự vui mừng như trong tưởng tượng, không có cái ôm mong chờ, càng khỏi phải nói đến nụ hôn dịu dàng, không có những lời ngọt ngào nhớ nhung suốt một năm trời, không có sự phản nộ khi nàng rời đi! Không

có, cái gì cũng không có! Có chính là hờ hững, như... như thể nàng vốn không nên xuất hiện ở đây, nàng quấy rầy cuộc sống của cô. Quả nhiên, cô đã thay đổi.

Rất vô tình, rất vô tình... Cho dù cô đã thay lòng đổi dạ thì ít nhất cũng nợ nàng một lời giải thích chứ, hai mươi mấy năm tình cảm giờ ở đâu? Chẳng lẽ mình trở về thành phố A không thể khiến cho nét mặt cô thêm một chút vui sướng sao? Vừa nghĩ đến cảnh cô và Mễ Tiểu Nhân mười ngón đan xen, ôm nhau tình tứ, Giản Hân Bồi đau nhói lòng đến gần như mất tri giác. Hơn hai năm rèn luyện sự bình tĩnh, ở trước mặt cô lại không chịu nổi một kích, nàng lại một lần nữa mất đi năng lực tự hồi trong nỗi ghen tị cùng thống hận.

“Bồi Bồi, cậu đã trở lại.” Tần Hàm Lạc suy nghĩ thật lâu cũng chỉ nặn ra được một câu đơn giản như thế.

“Ừ.” Tuy chỉ một câu ngắn gọn cũng thần kỳ làm vui bớt nỗi thương tâm trong lòng Giản Hân Bồi vài phần. Ánh mắt nàng mang theo thống khổ: “Cậu khỏe không?”

“Ừ, tốt lắm.” Tần Hàm Lạc đỡ đầu gật đầu, lại cảm thấy không biết sao kiểu đối thoại này nhuốm vài phần bi ai và không thoải mái.

“Chúng ta có thể tâm sự không?” Giản Hân Bồi hít thật sâu một hơi.

Tần Hàm Lạc nhún nhún mày. Lần này trở về, là chuẩn bị nói cho cô biết chuyện hôn nhân sao? Phải rồi, mặc kệ tình cảm trở thành thế nào thì quan hệ giữa hai nhà và tình cảm từ nhỏ đến lớn đều chém không đứt, chuyện như vậy nàng luôn muốn đích thân đến nói cho cô đây mà. Cô cảm thấy có chút đau xót, lại lập tức nhớ tới Mễ Tiểu Nhân, dù thế nào thì đây cũng là chuyện sớm hay muộn, mà cô, cũng đã có Tiểu Nhân rồi. Cô gật gật đầu: “Có thể, chúng ta tìm một chỗ ngồi đi.”

“Khỏi, chúng ta ra bờ sông là được.” Giản Hân Bồi nói xong, chỉ chỉ chiếc xe bên kia: “Chúng ta qua đó.” Nói xong dẫn đầu bước đi. Một chiếc xe màu lam rất đẹp đập vào mắt Tần Hàm Lạc, hình như hơi quen mắt. Tần Hàm Lạc ngăn ra, cũng không nghĩ gì nhiều, lên xe.

Ô tô bon bon chạy trên đường, nhìn ra được kỹ thuật lái xe của Giản Hân Bồi tương đối thành thạo.

“Mua xe khi nào thế?” Không khí có chút nặng nề, hơi ngưng ngưng, Tần Hàm Lạc nhin không được mở miệng trước.

“Sáu tháng trước, chú mình tặng cho mình.” Giản Hân Bồi giữ vững tay lái, nhìn thẳng trước không chuyển mắt, mà nước mắt đã đọng đầy khoé mi.

Tần Hàm Lạc “à” một tiếng, di động bỗng nhiên “tình tình” rung động. Cô cúi đầu mở ra, là tin nhắn của Tiểu Trương mới gửi: “Cô gái hôm nay rất khá, là gì của cô thế? Có bạn trai chưa? Có thể giới thiệu cho tôi không? Đại ân đại đức ca ca suốt đời không quên.” Phía sau còn bỏ thêm một cái mặt cười. Tần Hàm Lạc nảy lên cảm giác chán ghét, bằng tốc độ nhanh nhất xóa tin nhắn đó đi.

Khoé mắt Giản Hân Bồi thoáng liếc cô, lòng lại nghĩ khiến cô chăm chú thể liệu có phải tin nhắn của Mễ Tiểu Nhân không. Lòng lại như bị dày vò, xe cũng phóng nhanh hơn.

Gió nơi bờ sông rất lớn, thổi rối mái tóc dài của Giản Hân Bồi, làm khô nước mắt trong mắt nàng. Tần Hàm Lạc đứng bên cạnh, lòng lại hoàn toàn rối loạn, nàng đã quá xem nhẹ ảnh hưởng của việc Bồi Bồi trở về thành phố A đối với mình. Giờ khắc này, chỉ có không ngừng nghĩ về Mễ Tiểu Nhân thì cô mới có thể làm bộ thân nhiên đứng bên cạnh nàng. Cô nhẹ nhàng vuốt ve lan can bằng cảm thạch bên bờ sông, lòng thờ dài thật sâu.

“Lần này mình về thành phố A, sau này sẽ không đi nữa.” Ánh mắt Giản Hân Bồi nhìn nước sông cuộn cuộn, bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Tần Hàm Lạc ngạc nhiên: “Không phải cậu làm việc cho chú của cậu ở bên thành phố Z sao?”

“Tự mình tìm việc, phát triển ở Thái Vận.” Giản Hân Bồi nhìn cô, chờ mong Tần Hàm Lạc sẽ có phản ứng giống như Triệu Văn Bác, nhưng nàng lại một lần nữa thất vọng.

“Ồ, tốt quá.” Thái Vận là công ty nổi tiếng ở thành phố A, đứng đầu trong lĩnh vực thông tin, dệt may, sản xuất trang phục, là công ty mà mỗi một thế hệ sinh viên sau khi tốt nghiệp đại học đều tha thiết ước mơ muốn vào làm. Tần Hàm Lạc kinh ngạc, mà đồng thời cũng mừng cho nàng, nhưng trong lòng cũng càng thêm loạn, đây không phải nghĩa là sau này sẽ thường xuyên gặp mặt sao?

Giản Hân Bồi thấy cô phản ứng lạnh nhạt, cắn cắn môi, rốt cuộc nhin không được, xoay người nhìn thẳng Tần Hàm Lạc: “Hàm Lạc, không phải trong lòng cậu vẫn còn hận mình đấy chứ? Vì hỏi đó mình rồi đi, phải không?”

Hận sao? Đã từng hận, nhưng hiện tại, không hận, cô vĩnh viễn sẽ không thật sự hận nàng.

“Không.” Tần Hàm Lạc lắc đầu, cô lại không kiềm chế được cảm xúc, ánh mắt nhìn như bình tĩnh toát ra vài phần bi thương, thanh âm cũng hơi biến đổi: “Bồi Bồi, mình không hận cậu, dù cậu làm gì đi chăng nữa, mình cũng sẽ không hận cậu.”

“Hàm Lạc.” Giản Hân Bồi nghẹn ngào, bỗng nhiên nhào tới, ôm chặt cô. Không phải, cậu không hề yêu ai khác, cậu rõ ràng vẫn là Hàm Lạc của mình, vậy, chính là do mình nhìn nhầm mà thôi, chỉ cần cậu giải thích với mình, mình sẽ tin tưởng cậu! Hàm Lạc, giải thích với mình đi! Rồi xa cậu lâu như thế, ngày ngày mình đều nhớ cậu, vì tình cảm của chúng ta, mình không tiếc chống lại mẹ. Mình dồn hết mọi thời gian và sức lực vào công việc, không ngừng tăng cường năng lực của bản thân. Ban đầu người khác đều cảm thấy mình chỉ là một bình hoa xinh đẹp, đều cho rằng mình có được một vị trí quan trọng là vì thân phận đặc biệt, nhưng cuối cùng mình cũng có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục. Mình vào Thái Vận, liền được người ta khen ngợi. Nhưng cậu không biết đâu, những thứ đó mình đã phải đánh đổi bằng biết bao mồ hôi và cố gắng. Hiện tại, rốt cuộc mẹ mình đã không uy hiếp được mình nữa, không thể dùng việc học nghiên cứu sinh của cậu, tiền đồ của cậu, còn có những người liên quan trong gia đình để uy hiếp cậu nữa, không bao

giờ có thể nữa! Bà ấy rút cuộc không không chế được mình, mình đã hoàn toàn độc lập, chúng ta sẽ không bao giờ chỉ có hai bàn tay trắng nữa.

Giản Hân Bồi gục trên vai Tần Hàm Lạc, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi, bà vai Tần Hàm Lạc ướt đầm. Hương chanh thơm ngát quen thuộc truyền vào mũi cô, cô đột nhiên tỉnh thần hoảng hốt, dần dần chìm vào hồi ức. Nghe tiếng khóc của nàng, trái tim co rút từng trận, bàn tay nhịn không được dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, thì thào gọi: “Bồi Bồi...”

Giản Hân Bồi ôm chặt cổ cô, khóc càng thương tâm.

Cũng không biết qua bao lâu, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên rùng mình, giãy dụa đẩy Giản Hân Bồi ra: “Không!” Sự ôn nhu quen thuộc đến thế, gần như khiến cô muốn chìm đắm, không thể! Cô lùi lại vài bước, cơ hồ sợ hãi nhìn Giản Hân Bồi! Không được! Cho dù chỉ một cái ôm an ủi, cô cũng không thể trao cho nàng, thật vất vả mới có thể buông được nàng, cô sợ ý chí của mình tan rã! Không thể! Bồi Bồi, đừng khiến mình cảm động vì cậu nữa, đừng rơi lệ trước mặt mình! Vì sao nhìn thấy nước mắt của cậu, mình vẫn còn đau đến thế? Tần Hàm Lạc kinh hoàng mà khăn trương, khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ của Mễ Tiểu Nhân chợt loé lên trong đầu, trái tim cô dần dần bình tĩnh lại.

Giản Hân Bồi cảm thấy vòng tay trống rỗng, một cảm giác lạnh lẽo xông tới, nàng ngơ ngác nhìn sắc mặt Tần Hàm Lạc, từ sợ hãi đến kinh hoàng, từ kinh hoàng đến bình tĩnh, sự bình tĩnh đến tàn nhẫn. Nàng không khỏi cắn chặt môi, răng nanh cắm sâu vào môi, cảm giác đau đón truyền đến, thế nhưng nàng có cảm giác thoải mái.

“Hàm Lạc, cậu không có gì muốn nói với mình sao?” Một lúc lâu sau, Giản Hân Bồi nhẹ giọng mở miệng nói. Trải qua nỗi đau thương trong tình cảm, trải qua thời gian dài bị đã kích mãnh liệt, nàng rút cuộc không còn làm được cô bé con ngây ngô đơn thuần ngày trước, tuy ý khóc nháo, tuy hứng ghen tuông, làm nũng, hay thậm chí khóc lóc om sòm nữa, nàng cố gắng khiến bản thân lý trí một chút.

“Bồi Bồi, cậu... không phải cậu sắp kết hôn sao?” Tần Hàm Lạc quay sang, giả bộ nhìn phong cảnh.

Ah, kết hôn? Giản Hân Bồi vô lực cười cười, cậu không dám nói với mình chuyện tình cảm giữa cậu và Mễ Tiểu Nhân sao? Cho nên chuyển qua đề tài này? Nếu là trước kia, nàng đã sớm phát tính tình đại tiểu thư, nhưng hiện tại, chỉ cảm thấy mệt mỏi thôi. Nàng bình tĩnh nhìn Tần Hàm Lạc, khoé môi vẽ nên một nụ cười thê lương: “Cậu thực sự hy vọng mình kết hôn?”

Lòng Tần Hàm Lạc bỗng nhiên có chút mơ hồ, cô nhú chặt mày, không phải gia đình cậu hy vọng cậu sớm kết hôn sao? Mẹ cậu khen chàng trai kia là người xuất sắc hiếm gặp trên đời, luôn nói trong điện thoại với di Mễ là hân ưu tú đến mức nào, tình cảm giữa hai người tốt đến đâu, còn vẫn nói muốn mời cả nhà mình uống rượu mừng nữa, cậu cần gì phải hỏi mình vấn đề như thế? Từ lúc nào thì cậu lại để ý cảm giác của mình? Khi ở bên Cố Minh Kiệt chưa từng, lúc rời khỏi thành phố A cũng không hề, lâu như vậy rồi không liên lạc, lại bận tâm mình có để ý hay không?! Nghĩ đến đây, cô lạnh nhạt nói: “Tốt lắm mà, kết hôn là chuyện tốt.”

“Hàm Lạc, cậu không yêu mình, phải không?” Nghe khẩu khí hờ hững của cô, Giản Hân Bồi chỉ cảm thấy không đứng vững nổi, nàng bỗng nhiên duỗi tay ra, chống lên lan can nơi bờ sông, trái tim như bị con dao sắc cửa qua, máu tươi đầm đìa: “Cũng không yêu vị chanh nữa, đúng không?”

Mình không yêu cậu ấy nữa? Tần Hàm Lạc nhẹ giọng tự hỏi lòng mình, không thể không thừa nhận, trong chuyện tình cảm với Giản Hân Bồi, cô vĩnh viễn không thể tỏ ra không có việc gì, ít nhất hiện tại không thể. Cô đau lòng vì nước mắt của nàng, nghe được tin nàng kết hôn, cô sẽ khổ sở. Nhưng mà, cô cũng biết rõ, cô yêu Mễ Tiểu Nhân, hiện tại cô bắt đầu nhớ nụ cười của em. Nghĩ đến những lời trò chuyện hôm trước giữa hai người, cô cắn chặt răng: “Đúng vậy, mình không yêu cậu nữa, giờ mình đã yêu người khác rồi. Bây giờ mình rất tốt, cậu không cần phải thấy áy náy với mình. Bồi Bồi, mình cũng hy vọng cậu hạnh phúc!”

Trong lòng Giản Hân Bồi vẫn áp ủ một chút ảo tưởng, nay rốt cục hoàn toàn giá lạnh. Nàng hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn khuôn mặt sáng sủa xinh đẹp, thậm chí mang theo vài phần chân thành kia, lòng lại không biết nên yêu hay hận. Con người này, bắt đầu từ tiểu học cho đến khi lớn lên, vẫn luôn là trọng tâm trong cuộc sống của nàng, không phải mỗi tình đầu, nhưng cũng là người mà nàng yêu nhất trong cuộc đời. Người này, từng đối xử tốt nhất với nàng, nhưng hiện tại lại cũng là người làm nàng tổn thương sâu sắc nhất. Những kí ức đau khổ nhất lẫn tươi đẹp nhất, đều liên quan tới người này. Cô từng dịu dàng nuông chiều đối xử với nàng như thế, từng tự ti cần thận yêu nàng, cũng từng cố gắng kiên trì, tự cho là đứng bảo vệ nàng. Nhưng mà, cuối cùng cô vẫn không cần nàng, hơn một năm trời qua, cô đã yêu một cô gái khác. Nhưng bi ai nhất là, nàng hẳn vốn nên hận cô, nhưng nàng không cách nào làm được.

Hàm Lạc, sao cậu có thể đối xử với mình như thế? Sao cậu có thể tàn nhẫn đến vậy? Chẳng lẽ, mình từng bỏ lỡ tình cảm một lần, cho nên phải nhận lấy trừng phạt ngày hôm nay sao?

Sắc mặt Giản Hân Bồi trắng bệch, thân thể mãnh liệt lung lay trong gió sắp đổ. Tần Hàm Lạc khiếp sợ nhìn cô, sai bước xông tới, đỡ lấy nàng, run giọng hỏi: “Bồi Bồi, cậu không khỏe chỗ nào à?”

Giản Hân Bồi nhìn cô, nước mắt trào ra hốc mắt, còn chưa kịp nói gì thì di động trong túi Tần Hàm Lạc bỗng nhiên vang lên chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 97

Tiếng chuông điện thoại kia lọt vào tai Giản Hân Bồi nghe thật chói tai, nàng nghiêng người né tránh, không để Tần Hàm Lạc đỡ. Tần Hàm Lạc ngăn ra, chỉ đành lấy di động, nhìn nhìn, là Mễ Tuyết Tuệ gọi tới.

“A lô, di Mễ?” Cô vội vàng trả lời.

“Hàm Lạc, con đang ở đâu thế? Có phải Bồi Bồi đang ở đó với con không?” Ngờ ngẫm Mễ Tuyết Tuệ có chút lo lắng.

“Dạ phải, làm sao vậy?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc nói.

“Di Chu và vị hôn phu của Bồi Bồi trở lại thành phố A, ba con mời họ đến nhà hàng Ngân Giang ăn cơm, con mau dẫn Bồi Bồi tới đây đi, lúc này gọi con mấy lần đều không được.”

“À, chắc tín hiệu không tốt ấy mà.” Tần Hàm Lạc thất thần trong nháy mắt, sau đó trầm thấp nói: “Con lập tức sẽ tới.” Cúp máy, cô nhìn Giản Hân Bồi đang tựa vào lan can, mày nhíu chặt lại kia, khẽ thở dài, nặng nề hỏi: “Bồi Bồi, cậu không thoải mái chỗ nào à?”

Nghe thấy cô gọi “di Mễ”, lòng Giản Hân Bồi tựa hồ khá hơn một chút, nhưng câu hỏi này của cô lại khiến nàng oán hận. Nàng nhịn không được liếc nhìn cô một cái, cười lạnh: “Cậu để ý sao?”

Nói chuyện kiểu đó là ý gì? Tần Hàm Lạc gần như mịa mai muốn đáp trả: “Vậy cậu bận tâm mình có để ý hay không sao?” Nhưng ngẫm nghĩ lại ngừng, tính nết trước giờ vẫn luôn vậy mà, nhưng chẳng lẽ các nàng vẫn là một đôi tình nhân đang giận dỗi sao? Lâu như thế không gặp mặt rồi, làm gì cần phải như hai con nhím xù lông thế. Cô liếc nàng một cái, sau đó khẽ thở hắt ra: “Chúng ta về đi, di Mễ gọi chúng ta tới ăn cơm, mẹ cậu và.....mẹ cậu đã ở đó.” Thế nào cô cũng chưa thể nói ba chữ “vị hôn phu” thành lời.

Bà ấy cũng đến đây? Bây giờ mới đến, chậm hơn so với tưởng tượng, cũng tốt, sớm hay muộn cũng phải đối mặt. Giản Hân Bồi cắn chặt môi, sau đó gật đầu nói: “Được, mình đi cùng cậu. Mình nói rõ ràng với bà ấy trước, sau đó sẽ nói rõ với cậu sau!”

Nói rõ ràng? Nói rõ ràng cái gì? Tần Hàm Lạc còn đang nghi hoặc, Giản Hân Bồi đã đi về phía ô tô của mình.

“Để mình lái xe.” Tần Hàm Lạc nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, đi về phía ghế bên tay lái. Giản Hân Bồi cũng không có ý kiến, mở cửa xe bên kia ra ngồi xuống.

Xe đánh một vòng, chạy về phía nhà hàng Ngân Giang. Không khí bên trong xe cực kỳ áp lực, hai người tựa hồ lòng đều tràn đầy phiền não, mím môi không nói một lời. Nhưng chỉ một lát, di động của Tần Hàm Lạc lại vang lên, đánh vỡ sự im lặng giữa hai người. Cô phiền não nhíu nhíu mày, tay phải nắm vô lăng, lấy di động ra nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, đôi mày lại thần kỳ giãn ra, chỉ là đôi mắt sáng thoáng hiện lên vài tia bối rối. Cô lập tức sờ soạng tìm tai nghe đeo lên, sau đó bắt máy, ngữ khí ôn hoà dịu dàng: “A lô?”

“Chị đang ở đâu? Còn chưa tan làm à?” Bên kia truyền đến thanh âm thanh nhã êm tai của Mễ Tiểu Nhân.

“Tôi tan rồi.” Không biết thế nào, lòng Tần Hàm Lạc lại nảy sinh vài phần áy náy với em, giọng nói lại càng dịu dàng: “Hôm nay có một số việc nên chậm trễ, bây giờ tôi còn đang trên xe, lát nữa sẽ về.” Cô hạ quyết tâm chỉ đưa Giản Hân Bồi tới nhà hàng, tuyệt đối sẽ không ăn cơm với cái kẻ được gọi là vị hôn phu gì đó của nàng kia.

“Ừ, vậy được, em về nhà nấu cơm chờ chị trước.” Mễ Tiểu Nhân nhẹ giọng cười, sau đó thấp giọng nói: “Em...em cả ngày hôm nay đều nhớ chị.”

Tần Hàm Lạc liếc Giản Hân Bồi một cái, nhẹ giọng trả lời: “Tôi cũng thế.”

Cúp máy, lòng cô tựa hồ nhẹ nhàng hơn. Chuyện Bồi Bồi trở về, để đến lúc gặp mặt mới nói cho Tiểu Nhân biết có vẻ tốt hơn, đỡ khiến em nghĩ nhiều.

“Người vừa gọi điện chắc hẳn là cô em gái xinh đẹp kia của cậu nhì.” Giản Hân Bồi thu hết thầy vào mắt, lòng vừa chua xót vừa cay đắng, trên mặt lại tỏ vẻ trào phúng: “Người cậu yêu là cô bé đó phải không? Tránh không được ngay cả giọng điệu đều thay đổi thế.”

“Không thoải mái phải không? Không thoải mái thì có thể nói thẳng.” Tần Hàm Lạc không nhìn nàng, cũng không cam lòng yếu thế cười lạnh một tiếng.

Giản Hân Bồi bị lời cô nói chặn họng, nghiêng đầu nhìn cô, bất tri bất giác cắn chặt hàm.

“Bồi Bồi, mình hiểu cậu, cậu vĩnh viễn đều như thế, từ nhỏ đã như thế!” Tần Hàm Lạc nhìn thẳng không rời mắt, vừa lái xe vừa nhíu mày nói: “Mặc kệ cậu đặt mình ở vị trí nào, cuối cùng cậu vẫn luôn có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt không hiểu từ đâu đối với mình! Cho dù lúc học tiểu học, mình nói nhiều với người khác mấy câu, chơi với người khác thêm chốc lát thì nếu cậu không khóc cũng nổi giận gạt hết sách vở của mình từ trên bàn xuống dưới đất! Từ nhỏ đến lớn, trừ cậu ra, mình vốn không có bạn bè tri kỷ gì. Lên đại học có Từ Toàn, cậu cũng nhìn nó không vừa mắt, khiến cho quan hệ cả hai kém cực kỳ. Tối hôm nay mình đã chịu đủ lắm rồi, chịu đủ sự tuý hững bả đạo của cậu! Lúc cậu và Cố Minh Kiệt yêu nhau, cũng muốn chiếm giữ mình. Khi mình hôn Trầm Du, cậu mới nói cho mình biết cậu yêu mình! Cậu chính là người như thế, cho dù là món đồ chơi cậu không thích, bộ quần áo cậu không mặc đi nữa, thì khi mẹ cậu muốn đem đi tặng người khác, cậu đều nổi giận không chịu, huống chi mình là người bạn lớn lên từ nhỏ tới lớn bên cậu! Chắc hẳn cậu vẫn cho rằng mình thuộc về cậu, mà cũng bởi dự vọng chiếm hữu của cậu, cho nên mình vẫn luôn nghĩ lầm là cậu yêu mình, nhưng mặc kệ thế nào, tình yêu của cậu đều không qua nổi những điều mình vạch rõ! Không thoải mái phải không? Khó chịu phải không? Bởi vì mình đã yêu người khác, cho nên cậu mới tỏ vẻ như thế, ah, khiến mình gần như nghĩ cậu yêu mình đó!”

Về mặt cô càng lúc càng kích động, lời nói cũng càng lúc càng nhanh, xe lao đi chòng chành không vững.

Giản Hân Bồi không thể tin nổi nhìn sườn mặt của cô, nước mắt không kiềm chế được trào ra từ khoé mắt. Một lúc lâu sau, nàng mới run giọng hỏi: “Cậu...cậu vốn nghĩ mình như thế sao?”

Tần Hàm Lạc cắn chặt răng, sau đó gằn giọng: “Cậu vốn là thế!”

“Hàm Lạc, cậu khiến mình thất vọng quá.” Giản Hân Bồi nức nở, lớn tiếng nói: “Là mình coi cậu là thứ đồ chơi, hay là do cậu lấy cớ cho sự thay lòng đổi dạ của bản thân?! Hay vì không yêu mình nữa nên lấy cớ!”

Tần Hàm Lạc không trả lời, sắc mặt bình tĩnh lại, đạp chân ga tăng tốc, đến bãi đỗ xe ở nhà hàng Ngân Giang, đậu xe cẩn thận rồi mới xoay người đối diện với Giản Hân Bồi, chỉ vào mũi mình, nói: “Mình thay lòng đổi dạ? Lúc trước là ai nói chia tay? Là ai biến mất khỏi mắt mình? Là ai cắt đứt mọi liên lạc? Thật không thể tin nổi, bây giờ cậu lại đến chỉ trích mình! Đừng nói như thế cậu rất dễ ý đến tình yêu của mình dành cho cậu!”

“Mình không phải...” Nàng nhất định phải giải thích, nàng không thể để cô hiểu lầm như thế.

“Đủ rồi!” Sắc mặt Tần Hàm Lạc bỗng nhiên dịu xuống, lên tiếng ngắt lời nàng, lắc đầu, giọng nói yếu ớt vô lực: “Hiện tại có nói gì thì cũng có ý nghĩa sao? Điều phải sống tiếp, chuyện cũ trước kia cứ để nó qua đi. Xuống xe đi, đi Mễ và mọi người đang chờ cậu đó.”

“Để nó qua đi? Ha ha!” Giản Hân Bồi nhìn cô, chỉ cảm thấy lòng lạnh lẽo thấu xương, lập tức đau đớn vô cùng, đôi mắt ngập tràn lệ lương: “Tần Hàm Lạc, mình biết, mình biết cậu có thể làm thế, giờ trừ Mễ Tiểu Nhân ra, trong lòng cậu còn có thể có ai đây! Yêu nàng, là chuyện đương nhiên cỡ nào, một cô gái xinh đẹp thế, ai cũng đều động lòng, phải không?”

“Mình yêu em ấy, là vì...” Tần Hàm Lạc mặt nhăn mày nhúm, nhưng còn chưa nói xong, Giản Hân Bồi đã lớn tiếng nói tiếp: “Là vì nàng xinh đẹp hơn mình! Vì nàng xuất sắc hơn mình! Thậm chí nhỏ tuổi hơn mình, mà quan trọng nhất là, nàng trong trắng hơn mình!”

Tần Hàm Lạc ngạc nhiên nhìn nàng, thì thào: “Cậu quả thực điên rồi!”

Đôi mắt long lanh của Giản Hân Bồi ngập tràn nước mắt, nỗi đau lòng và sự ghen ghét khiến nàng không thể bình tĩnh nữa, lửa giận cũng ngày càng bốc cao. Nàng ngẩng cao đầu, dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Hàm Lạc: “Hàm Lạc, cậu thừa nhận đi! Cậu luôn luôn dễ tâm, dễ tâm lần đầu tiên của mình là trao cho Cố Minh Kiệt, bản tâm mình phá thai vì hắn, vì sao cậu không dám thừa nhận?! Cho nên, mới hơn một năm trời là cậu có thể bỏ được mình, yêu Mễ Tiểu Nhân. Cậu dám nói cậu yêu nàng, vậy vì sao không dám thừa nhận nguyên nhân? Vì sao còn phải lấy cớ như vậy!”

Nàng nhìn thật sâu khuôn mặt gằn trong gang tấc trước mắt, lúc nói ra những lời này, rõ ràng lòng đau như cắt, nhưng vẫn cố làm ra vẻ không thêm để ý, rõ ràng trong lòng tự thương hại lại hối tiếc, nhưng vẫn bày ra bộ dáng khinh thường người khác, rõ ràng yếu ớt không chịu nổi một kích, lại muốn làm bộ kiên cường, rõ ràng sợ thật sự là thế, lại không thể không nói ra những lời này. Có thể vì trong lòng nàng biết, mặc kệ thế nào thì Tần Hàm Lạc cũng sẽ đau vì những lời này. Nàng muốn cô đau, vì chỉ có thế nàng mới có thể cảm giác được sự chú ý của cô.

Các nàng chưa bao giờ biết yêu thương nhau thế nào, lại luôn hiểu được phải làm thế nào để tổn thương nhau.

Quả nhiên Tần Hàm Lạc dễ dàng bị chọc giận. Mắt cô đỏ lên, môi run rẩy, bỗng nhiên gật đầu hung hăng nói: “Được, cậu nói gì mình cũng thừa nhận! Mình không lấy cớ hay lý do nữa, mình yêu Tiểu Nhân là vì em ấy đẹp hơn cậu, vì em ấy ưu tú hơn cậu, vì em ấy trong trắng hơn cậu...”

“Chát” một tiếng, má phải Tần Hàm Lạc đã trúng một cái tát bóng rât.

Giản Hân Bồi run rẩy, khuôn mặt tinh xảo đã dần dụa nước mắt, nàng vừa khóc vừa gào: “Tần Hàm Lạc, cậu không phải người! Cậu không phải người!” Đôi mắt loé ra căm hận. Người trước mắt này, khiến nàng yêu sâu đậm, đau đến đứt ruột gan, giờ khắc này, thế giới của nàng âm ảm sụp đổ, lòng vô hạn tuyệt vọng lẫn bi thương, có vài giây nàng gần như hận không thể giết cô, hoặc là chết trước mặt cô, sau đó cùng nhau vạn kiếp bất phục.

Tần Hàm Lạc vẫn không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi: “Cậu không muốn gánh cảm giác bút rút trên lưng khi chúng ta chia tay, vậy để mình làm. Là mình nói chia tay với cậu, là mình bỏ cậu, là mình thay lòng đổi dạ. Vì cái gì cậu còn muốn so đo với mình những thứ đó nữa, cứ an ổn bắt đầu cuộc sống mới đi không tốt hơn sao? Để cho mình yên ổn bắt đầu cuộc sống mới của mình, không được sao?”

Nói xong, cô liền chuẩn bị xuống xe, Giản Hân Bồi nhào tới, kéo lấy áo cô: “Cậu đừng đi, cậu không được đi! Còn có rất nhiều chuyện mình chưa nói rõ ràng với cậu!” Thanh âm nàng nghẹn ngào, ánh mắt loé lên vài tia điên cuồng.

“Bồi Bồi, mình mệt mỏi lắm. Lúc mình muốn nghe cậu nói, cậu chưa bao giờ nói, giờ mình không muốn nghe, cậu lại ép mình.” Tần Hàm Lạc nhìn nàng, ánh mắt mệt mỏi, trong khoảnh khắc, cô nhớ lại rất nhiều chuyện, vô số chuyện khiến cô thất vọng và đau lòng, huyết Thái Dương âm ý nhức nhối, trái tim dần dần cứng rắn lạnh như băng: “Bồi Bồi, mình hận cậu, hận cậu luôn khiến mình cảm thấy cậu dễ ý mình, sau đó lại khiến mình hiểu ra đó cũng không phải tình yêu. Hận hết đứa con trai này đến đứa con trai khác ở bên cạnh cậu, mà cậu lại không chịu buông tha mình. Cậu xem, cho dù là hiện tại thì quan hệ của chúng ta cũng khiến mình đau đầu.” Cô ghé sát bên tai Giản Hân Bồi, nhẹ nhàng nói: “Mình còn hận cậu nghĩ oan cho mình, mỗi khi cậu chột dạ sẽ như thế, cậu biết rõ cho tới giờ mình chẳng hề nghĩ tới chuyện trong trắng hay không trong trắng mà. Mình dễ ý, chính là vì cậu từng cam tâm tình nguyện trao tất cả cho Cố Minh Kiệt. Cậu vĩnh viễn không biết lòng mình ghen tỵ bao nhiêu, cậu cũng không biết lần đó khi mình tới bệnh viện cùng cậu, mình đau lòng tới nhường nào đâu. Cậu nói những lời ấy, chỉ như cứa thêm một nhát dao vào trái tim mình mà thôi. Mình cảm thấy chúng ta không cần phải nói thêm gì nữa.”

Cam tâm tình nguyện, cam tâm tình nguyện... Trong đầu Giản Hân Bồi như trống rỗng vài giây, sau đó lại vụt loé cảnh tượng như ác mộng đêm đó,

khuôn mặt xinh đẹp của nàng hơi vẩn vơ, Tần Hàm Lạc vừa mở cửa xe, nàng bỗng nhiên điên cuồng nhào tới: “Hàm Lạc, Hàm Lạc, không phải như thế, cậu đừng đi!” Đầu Tần Hàm Lạc tựa hồ càng đau, cổ cau mày đầy nàng ra: “Bồi Bồi, đừng làm loạn nữa, bọn họ còn đang chờ trên lầu.”

“Cậu không thể như thế, không thể làm thế!” Thấy cô có ý muốn đi, Giản Hân Bồi nhào tới cào cấu cô, đoạn đối thoại giữa hai người đã khiến nàng hoàn toàn phát điên. Bỗng nhiên, nàng ngừng lại, ngẩn ngơ nhìn Tần Hàm Lạc, nhẹ kêu: “Hàm Lạc...”

Thì ra trên khuôn mặt trắng nõn của cô, không biết từ khi nào đã có thêm ba vết cào rướm máu. Giản Hân Bồi nhìn bàn tay mình, khóc như mưa, vẻ mặt tràn đầy áy náy: “Hàm Lạc, mình không cố ý.” Bàn tay run rẩy xoa xoa gò má cô.

“Bồi Bồi, cậu biết không? Từ khi lên trung học, ở bên cậu rồi, đau khổ luôn nhiều hơn nhiều vui vẻ.” Tần Hàm Lạc gơ tay chặn tay nàng, thống khổ nói: “Cậu thả mình đi, được không?”

“Không, không!” Giản Hân Bồi lắc đầu, khóc không thành tiếng.

“Mình đã có Tiểu Nhân rồi, mình yêu em ấy, ở bên em ấy, mình cảm thấy thật sự hạnh phúc.”

Giản Hân Bồi gương đôi mắt đầm lệ nhìn cô, vẻ mặt đau khổ, cắn môi, rốt cuộc không nói nên lời.

“Tuy mình không thể như hồi trước đã nói, vĩnh viễn đối xử với cậu tốt nhất, nhưng mình sẽ vĩnh viễn đối tốt với cậu.” Tần Hàm Lạc miễn cưỡng nở nụ cười: “Mình cũng biết, cậu cũng đã có người đối xử tốt nhất với cậu. Vị hôn phu của cậu và mẹ cậu đang chờ cậu đó, mau đi đi!”

Vị hôn phu? Giản Hân Bồi tròn to mắt, ngơ ngác nhìn cô. Tần Hàm Lạc xuống xe, tay vịn cửa xe, chưa xót nói: “Chu Hiểu Hân, mình đã sớm biết rồi. Mình đi đây, cậu mau đi đi.”

Tần Hàm Lạc xoay người, vội vã đi, không dám ngoái lại nhìn chiếc xe kia, không dám nhìn người ở trong xe lần nữa, gần như chạy trốn chết. Đến bên đường, cô vội vàng đón taxi. Ngồi vào xe, nhìn khung cảnh thành phố chợt loé vụt qua, cô rốt cuộc không kìm được dòng nước mắt như đê vỡ. Đã nói sẽ không rơi lệ vì nàng nữa, nhưng cô vẫn không làm được. Cô cắn chặt môi, thẳng đến khi cảm giác đau đớn kịch liệt truyền tới, nhưng nước mắt càng nhiều.

Nước mắt lăn qua vết cào trên má, đau đớn mãnh liệt. Tần Hàm Lạc lấy lại tinh thần, đưa tay sờ mấy vết thương kia, không biết nên giải thích với Tiểu Nhân thế nào? Cô ngẫm nghĩ, bỗng nhiên cảm di động gọi cho Trương Tử Toàn: “Tử Toàn, đêm nay đi uống vài chén với tao đi.”

“Hả? Sao mày có nhã hứng thế?” Trương Tử Toàn đẩy vé kinh ngạc hỏi.

“Đến đây đi, tao chờ mày ở quán bar [Nhịp đập].” Tần Hàm Lạc hừ khí vô lực nói.

“Hàm Lạc, giọng mày hơi kỳ thế, mày khóc à?” Trương Tử Toàn đang thắc mắc, Tần Hàm Lạc đã cúp máy.

“A lô? A lô!” Trương Tử Toàn nhìn nhìn di động, mắng: “Hàm vịt đản chết tiệt!” Lại nhanh chóng với lấy cái áo khoác treo trong tủ, vội vàng đóng cửa ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 98

Trương Tử Toàn mất rất nhiều công sức mới tìm được Tần Hàm Lạc trong quán bar [Nhịp đập], tiếng nhạc âm ỹ, ánh đèn pha bầy mây chớp loé khiến cô vầng đầu hoa mắt, sắc mặt Tần Hàm Lạc lúc sáng lúc tối dưới ánh đèn, cô không nhìn rõ sắc mặt bạn mình, cũng không nghe rõ những lời người kia. Cô bỗng nhiên bức bối đứng dậy, đoạt lấy ly rượu trong tay Tần Hàm Lạc, nện thật mạnh lên bàn, kéo cô ra khỏi nơi quỷ quái này, lòi vào một quán bar thanh nhã không xa đó.

“Aish, có lẽ lớn tuổi rồi, giờ tao càng ngày càng không thích mấy chỗ ồn ào âm ỹ nữa, vẫn là nơi này thoải mái hơn.” Trương Tử Toàn ngồi xuống, quơ ly rượu trong tay, tỉnh tề đánh giá Tần Hàm Lạc: “Nói đi, làm sao thế? Mắt sưng húp, mặt bị thương, ừm, nhìn có vẻ giống bị móng tay cô nào đó cào.”

“Tao...” Tần Hàm Lạc nhìn cô, có phần khó mở miệng.

“Aish, mày cũng đừng nói là vì cãi nhau với Mẽ Tiểu Nhân, sau đó em khóc lóc ôm sòm cào mày nhé.” Trương Tử Toàn gơ một ngón tay lắc lắc, nhướn mày nói: “Có chết tao cũng không tin đâu, tao thà tin mày nổi điên tự cào mình còn hơn.”

“Không phải.” Tần Hàm Lạc hơi cúi đầu: “Bồi Bồi... Bồi Bồi đã trở lại.”

“Nàng?” Trương Tử Toàn giật thót, bỗng nhiên nhớ tới lời Giản Hân Bồi muốn nhờ mình chuyển cho Tần Hàm Lạc trước khi nàng rời khỏi thành phố A, không khỏi chột dạ. Cô len lén nhìn sắc mặt Tần Hàm Lạc, cũng không có gì khác thường, liền giật mình, nhướn mày, đôi mắt xinh đẹp hơi nheo lại, hừ một tiếng: “Tao biết mà, chuyện thế này chỉ có mình cậu ta làm được!” Chút chột dạ vừa rồi trong nháy mắt biến mất tăm hơi, đại tiểu thư kia thì cần gì mình phải chuyển lời giúp chứ, sao tự nàng không nói đi, hừ! Nghĩ thế, cô lại bình tĩnh.

“Tử Toàn, cậu ấy không có ý!” Tần Hàm Lạc nhin không được chán nản nói.

“Tao mặc kệ có có ý không, mày định thế nào đây?”

“Tao đã nói với cậu ấy, tao yêu Tiểu Nhân...”

“Cho nên cậu ta không thể chấp nhận, khóc nháo với mày, nổi giận phải không?” Trương Tử Toàn nói tiếp.

Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn cô: “Mày?”

“Tao cái gì chứ? Mấy cái này tao hiểu rõ hơn mày. Tâm lý thích độc chiếm của phụ nữ ấy mà, vi diệu cực kỳ, huống chi mày và cậu ta là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, huống chi hai người còn từng là người yêu, thật ra tao ít nhiều cũng có thể hiểu được. Nhưng loại người điều ngoa không biết phân biệt phải trái, một mực bá đạo như Giản công chúa đúng là hiếm gặp, cũng chẳng phải đứa trẻ con mười tuổi nữa, cần gì làm thế? Cũng không phải người yêu, khổ thế làm gì? Không phải cậu ta đã có đối tượng kết hôn rồi sao. Móng tay của nữ nhân có hai cách sử dụng, thứ nhất là để tô điểm cho bản thân thêm đẹp, thứ hai là dùng để đối phó ông chồng lẳng nhăng và tình nhân của chồng, giờ dùng với mày, cũng thật chẳng hiểu ra làm sao.”

“Tử Toàn, tao đã nói cậu ấy không có ý rồi!” Tần Hàm Lạc trợn mắt lườm cô một cái, lập lại.

“Được rồi, biết cậu ta vô ý.” Trương Tử Toàn vẫn tỏ vẻ bất cần đời, uống một ngụm rượu, nhún vai nói: “Cậu ta lần này trở về làm gì? Chuẩn bị kết hôn, mời mày uống rượu mừng à?”

“Cậu ấy nói về làm ở Thái Vận, sau này sẽ ở lại thành phố A.” Tần Hàm Lạc cau mày, ánh mắt phức tạp.

“Thái Vận? Vậy tốt quá rồi!” Trương Tử Toàn có chút kinh ngạc, nói tiếp: “Mà không phải nàng đã có vị hôn phu rồi sao, trước kia nghe Triệu ngu ngốc nói, tên đó tướng mạo không tệ, hình như làm trong bộ tư pháp của thành phố Z, phải không? Vậy không phải hẳn cũng theo nàng tới thành phố A làm việc đấy chứ?”

Tần Hàm Lạc thờ ơ hất ra thật mạnh, lắc đầu nói: “Không biết, có điều tên đó mấy ngày nay cũng tới thành phố A, giờ này ba tao và dì Mễ đang gặp mặt bọn họ.”

“Có thể chứ, vậy cậu ta còn làm loạn gì nữa? Chẳng lẽ thật sự muốn mày tuân thủ lời thề trước đây? Tao thật sự không còn gì để nói.” Trương Tử Toàn tỏ vẻ không thể tin được, sau đó lại hỏi: “Tiểu Nhân đâu?”

“Vốn ở nhà chờ tao về ăn cơm, tao đã gọi cho em ấy, nói em ấy ăn trước rồi, còn tao đi tìm mày, trong lòng buồn lắm.”

“Hàm Lạc, mày có nhớ lần trước trước khi mày cùng Tiểu Nhân đi thăm bà nội, mày đã nói với tao những gì không? Mày nói hai người đã chính thức đến với nhau, còn nói sau khi trở về, bọn tao đừng bao giờ coi cô bé là em gái mày nữa, mà là bạn gái mày.” Trương Tử Toàn nhìn cô, hiếm hoi trịnh trọng nói: “Vậy bây giờ, Giản công chúa đã trở lại, mày nghĩ thế nào?”

“Tao vẫn nghĩ như thế!” Tần Hàm Lạc tay phải ấn huyết Thái Dương: “Tao thật lòng yêu Tiểu Nhân mà, Tử Toàn, mày không tin tao sao? Chỉ là nhìn thấy Bồi Bồi, tao vẫn đau lòng, sẽ kích động, mày không rõ tâm tình của tao, cũng không hiểu được tình cảm nhiều năm như thế giữa tao và cậu ấy.”

Trương Tử Toàn trầm ngâm nói: “Được rồi, vậy mày có nói cho Tiểu Nhân biết Giản công chúa đã trở lại chưa?”

“Chưa.”

Trương Tử Toàn trợn mắt: “Sao mày có thể làm thế được, Giản Hân Bồi đã trở lại, mày không nói cho em ấy biết, sau đó lại về trễ, chạy đến đây uống rượu. Nếu sau này cô bé biết được thì sẽ nghĩ thế nào? Mày mau đi về cho tao.” Nói xong đoạt lấy ly rượu của cô, lại kéo cô dậy.

“Bộ dạng tao thế này, gặp em ấy kiểu gì!” Tần Hàm Lạc chỉ vào mặt mình, sột ruột nói.

“Ăn ngay nói thật!” Trương Tử Toàn trợn mắt lườm cô: “Em ấy cũng sẽ không làm gì đâu!”

Tần Hàm Lạc bị cô thúc giục rồi đi, Trương Tử Toàn lại ngồi xuống, cầm ly rượu tự mình nhấp nhĩ. Một lúc lâu sau, cô ngửa đầu tựa vào ghế, khe khẽ thở dài. Hàm Lạc, mày đừng bao giờ để Giản công chúa ảnh hưởng nữa, tao còn chuẩn bị mấy hôm nữa sẽ rủ mày và Tiểu Nhân cùng đi Vân Nam du lịch đấy, đến lúc đó bốn người chúng ta nhất định sẽ rất vui vẻ, việc này tao đã lên kế hoạch từ lâu rồi.

Giản Hân Bồi nằm trên giường trong khách sạn, nước mắt đầy mặt, vẻ mặt uể oải, thoát nhìn suy yếu cực kỳ. Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm bầu trời ngoài cửa sổ, chuông cửa reo vang không ngừng, nàng lại coi như không nghe thấy. Một lát sau, di động trên đầu giường vang lên chói tai. Giản Hân Bồi nhú nhú mày, xúc chấn lên, vô lực lê lét đi ra mở cửa, sau đó cũng không thèm liếc nhìn người đứng bên ngoài, lại xoay người trở về.

“Bồi Bồi, sao lâu vậy con mới ra mở cửa?” Chu Vân Tổ vừa vào liền tránh, Giản Mặc Thanh và Chu Hiểu Hàn lại đi mau hơn, xông tới trước mỗi người đỡ một bên Giản Hân Bồi, gần như đồng thời nói: “Bồi Bồi, không khoẻ chỗ nào vậy?”

Không khoẻ? Chu Vân Tổ kinh hãi, vội vàng đi qua, bà nhìn kỹ Giản Hân Bồi, quả nhiên sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt dại ra, rất giống tình trạng bị bệnh, cũng hoảng lên: “Bồi Bồi, con làm sao thế? Anh, anh... mau gọi bác sĩ.”

Bà đẩy Giản Mặc Thanh ra, giục ông đi gọi bác sĩ, còn mình lại gần đỡ Giản Hân Bồi đi tới giường, không ngờ Giản Hân Bồi lại không cảm kích, gỡ tay bà và Chu Hiểu Hàn ra, không kiên nhẫn nói: “Không cần các người đỡ, tự tôi còn đi được.” Nói xong lắc lư đi tới, nằm xuống giường.

Giản Mặc Thanh ngạc nhiên nhìn nàng: “Bồi Bồi, sao con có thể nói chuyện với mẹ con như thế? Bà ấy và Hiểu Hàn quan tâm con mà, sao con ăn nói không biết điều vậy.” Cũng đi qua theo, ngồi xuống bên giường, ông giơ tay sửa sang lại những lọn tóc hỗn độn trên trán nàng, lại nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, đau lòng không thôi, ngữ khí cũng bất tri bất giác lại ôn hoà: “Sao sắc mặt khó coi thế? Trong điện thoại sao con không nói rõ vì bệnh nên mới không ra ăn cùng nhà bác Tần, như thế ba cũng sớm về đưa con đi bác sĩ rồi. Bồi Bồi, nói cho ba biết, rốt cuộc con không khoẻ ở đâu? Ba lập tức gọi cho dì Lý của con tới, được không? Không phải con luôn nói bà ấy khám bệnh rất tốt, ngay cả tiêm cũng không đau sao?”

“Con thế nào cũng không thoải mái.” Giản Hân Bồi lấy tay che mắt, không nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Nhìn thấy mẹ, càng không khoẻ.”

Giản Mặc Thanh nhin không được nhú mày quát lớn: “Bồi Bồi!” Chu Hiểu Hàn cũng trợn mắt há hốc mồm, lúng túng nói: “Bồi Bồi, em... em không thể nói thế với chú và dì được.”

Sắc mặt Chu Vân Tổ âm tình bất định, bất gặp ánh mắt tràn ngập nghi hoặc của chồng nhìn mình, liền lấy lại bình tĩnh, nhoen miệng cười với Chu Hiểu Hàn, ôn hoà nói: “Hiểu Hàn à, dì và Bồi Bồi có chút việc muốn nói, không phải lúc chúng ta muốn khách sạn đã lấy hai phòng sao, giờ con lấy chìa khoá phòng kia, đi nghỉ ngơi trước, được không?”

Chu Hiểu Hàn nhìn đáng vẻ suy yếu của Giản Hân Bồi, do dự: “Nhưng mà Bồi Bồi...”

“Hiểu Hàn, anh đi trước đi.” Giản Hân Bồi bỏ tay xuống, cảm kích nhìn hẩn một cái, gật gật đầu.

“Vậy được.” Chu Hiểu Hàn thấy nàng cũng nói vậy, liền vội vàng đáp ứng: “Vây... anh sẽ lại đến thăm em sau.” Rồi quay đầu cười cười với Giản Mặc Thanh và Chu Vân Tổ, nhận lấy thẻ khoá phòng từ bà, lễ phép nói: “Thưa dì thưa chú, con đi trước.”

“Được rồi, giờ cũng chỉ còn lại ba người chúng ta.” Giản Mặc Thanh nhìn vợ và con gái: “Giờ hai người nói cho tôi biết, mẹ con hai người làm sao vậy?”

“Anh không cần hỏi em, hỏi Bồi Bồi trước đi.” Vừa rồi con gái ở trước mặt Hiểu Hàn khiến bà không có đường lui, làm Chu Vân Tổ tức giận cực kỳ: “Chú nó thương nó như thế, nó không đưa đơn xin từ chức, không chào hỏi, liền cứ thế không nói một lời rời công ty của chú, thời gian này như thế mất tích, khiến chúng ta tìm kiếm vất vả đến thế, giờ lại không chút áy náy nào, còn dùng giọng điệu đó nói chuyện với mẹ của mình!”

“Con đã gọi cho chú giải thích việc này rồi.” Giản Hân Bồi nhìn bà, trả lời một cách mỉa mai: “Nếu con nộp đơn xin từ chức, chào hỏi, vậy còn đi nổi sao? Hơn một năm qua, mẹ gần như một tắc không rời con, gọi điện thoại cũng tra, đi nơi nào cũng tra, ngay cả lên mạng cũng không tha. Xin lỗi, mẹ à, hiện tại con chỉ có giọng điệu này để nói với mẹ thôi.”

“Chờ đã! Hai người rốt cuộc làm sao vậy?!” Giản Mặc Thanh không hiểu gì cả, nhin không được lớn tiếng nói.

“Ba, ba để bà ấy nói với ba đi.” Giản Hân Bồi lấy tay ấn huyệt Thái Dương, hữu khí vô lực nói.

“Mẹ nói? Con làm ra chuyện tốt gì, mẹ còn chưa nói với ba con đâu!” Chu Vân Tổ dần dần kích động, lớn tiếng: “Mẹ đã biết là con đến thành phố A mà, con làm uống phí nổi khố tâm của mẹ suốt thời gian qua, con quả thật gian ngoan mất linh, không biết hối cải mà. Bồi Bồi, con khiến mẹ quá thất vọng!”

“Mẹ mới khiến người ta thất vọng!” Giản Hân Bồi không thể nhịn được nữa, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi, nàng hai tay che mặt mình, đầu vai run rẩy: “Con hận mẹ! Con hận mẹ đối xử với con như thế, con hận mẹ ép con rời khỏi Hàm Lạc! Con hận mẹ nói với cậu ấy Chu Hiểu Hàn là vị hôn phu của con! Con hận mẹ dẫn anh ta đến thành phố A gặp người nhà Hàm Lạc!”

Nàng càng nói càng thương tâm, ôm chần khóc rống. Cho tới bây giờ Giản Mặc Thanh cũng chưa bao giờ thấy con gái khổ sở đến thế, ông rung động thật sâu, trái tim bị tiếng khóc của nàng khiến cho nhức nhối. Ông bất chấp để ý tới những lời Giản Hân Bồi nói, vươn tay kéo nàng vào lòng, vỗ vai nàng, liên tục nói: “Bồi Bồi đừng khóc, con chịu thiệt thòi gì thì cứ nói với ba, đừng khóc...”

“Ba...” Giản Hân Bồi bỗng nhiên không còn gì có kỳ, nhào vào lòng ông, nước mắt trào ra: “Cái gì con cũng không có, chẳng có gì hết cả! Con hận mẹ, bà ấy cướp mất tự do của con, bà ấy lấy người con yêu ra để uy hiếp con. Con mất Hàm Lạc rồi, cái gì cũng không có, ngay cả chính bản thân con cũng không muốn nữa! Ba ba, là bà ấy hại con, hu hu... bà ấy hại con!”

Thanh âm nàng đau đớn tuyệt vọng đến thế, Chu Vân Tổ nhin không được rung mình. Con gái bà nói bà hại nó. Không, Bồi Bồi, sao mẹ có thể hại con được, con nói thế, thật sự khiến mẹ đau lòng! Bà nhin không được lui lại mấy bước, có thoáng giây bà để tay lên ngực tự hỏi, chẳng lẽ bà thật sự làm sai sao? Không, không! Những người làm cha mẹ trên đời này đều sẽ làm vậy! Nghĩ thế, bà lại ưỡn thẳng lưng lại.

Giản Mặc Thanh bị tình cảnh trước mặt làm khiếp sợ, tất cả những chuyện này là sao? Ông vẫn luôn cảm thấy mình là một người đàn ông may mắn. Ông có một người vợ thanh lịch nhã nhặn, một đứa con gái ngoan xinh đẹp hoạt bát, một công việc khiến người ta hâm mộ, ông vẫn luôn kiêu ngạo vì gia đình

nho nhỏ ảm áp hạnh phúc này. Nhưng hôm nay, ông nhận ra gia đình mình thế nhưng không hề hoà thuận, người vợ hiền và đứa con gái cưng tựa hồ có mâu thuẫn sâu sắc, mà ông dĩ nhiên lại hoàn toàn không biết gì cả, không hề có cảm giác gì. Từ sau khi lên làm hiệu trưởng, thời gian ở bên người nhà quả thật ít hơn nhiều, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến quan hệ giữa mẹ con hai người lại gay gắt như thế? Là chuyện gì khiến Vân Tổ hoàn toàn mất đi dáng vẻ ngày xưa, lại vì việc gì khiến Bồi Bồi thương tâm tuyệt vọng, nói ra những lời tổn thương tình cảm mẹ con đến thế?

Giản Hân Bồi nắm chặt quần áo ông, vẫn còn đang rúc trong lòng ông khóc. Chu Vân Tổ đứng kia vẫn không nhúc nhích, mà nước mắt cũng không tự chủ được chảy ra.

Hồi lâu, Giản Mặc Thanh ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hồng nhìn về phía Chu Vân Tổ: “Vân Tổ, không phải em có điều gì cần nói với anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 99

Tần Hàm Lạc lấy chìa khoá mở cửa, vòng tay đóng cửa lại, sau đó đổi dép lê đi vào phòng khách. Mễ Tiểu Nhân đang ngồi ở sofa xem tivi, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại, có chút hồn dôi ai oán: “Sao giờ mới về?”

Tần Hàm Lạc đứng đó, xấu hổ cúi đầu, nhất thời không biết nên nói thế nào. Mễ Tiểu Nhân nhìn cô, vẻ tươi cười trên mặt dần dần biến mất. Tần Hàm Lạc chậm rãi đi qua, ngồi xuống cạnh em. Đôi mi của em hơi nhíu lại, ngón tay dịu dàng vuốt ve gò má cô, khẽ hỏi: “Hàm Lạc, làm sao thế?”

“Tiểu Nhân, Bồi Bồi đã trở lại.” Tần Hàm Lạc không dám nhìn vào mắt em.

“Bị chị ấy cào?”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc cảm giác được bàn tay của em trên mặt mình khựng lại, cô thấy may mắn vì còn có âm thanh từ tivi xen lẫn giữa hai người.

Hơn mười giây ngắn ngủi trôi qua, Mễ Tiểu Nhân tiếp tục cẩn thận vuốt ve vết thương của cô: “Có đau không?”

“Không.”

“Ừ, em đoán cũng không đau lắm.” Đôi mắt trong suốt của em toát ra ý cười nhân nhật, vỗ vỗ vai cô: “Đi tắm đi, cả người đầy mùi rượu.”

“Tiểu Nhân...” Tần Hàm Lạc chần chừ nhìn em.

“Nhanh đi đi.” Mễ Tiểu Nhân nhăn mũi, tỏ vẻ chán ghét.

“Được rồi, tôi đi.” Tần Hàm Lạc cảm thấy thả lỏng, nở nụ cười, vội vàng trở về phòng lấy quần áo.

Nửa tiếng sau, Tần Hàm Lạc tắm rửa, thay bộ đồ sạch sẽ rồi, lại ngồi xuống cạnh Mễ Tiểu Nhân: “Đang xem gì thế?”

“Không có gì hay cả, chỉ đổi kênh lung tung thôi.” Mễ Tiểu Nhân cảm thấy điều khiển, lơ đãng nói.

“Vậy đừng xem tivi nữa.” Tần Hàm Lạc tắt tivi đi, sau đó ôm em, để em ngồi trên đùi mình, mặt đối diện mình: “Nhìn tôi là được.”

Phòng khách bỗng trở nên yên tĩnh.

“Chị càng không có gì hay ho để nhìn cả.” Mễ Tiểu Nhân khinh thường quay đầu đi, khoe miệng lại cong lên lộ ý cười. Tần Hàm Lạc nhìn không được ghé sát lại, hôn lên khoe môi em, sau đó khẽ thở dài: “Tiểu Nhân, trước khi tôi về nhà đã rất lo lắng, sợ em giận.”

“Vì sao? Bởi em giống một bình dấm chua* lắm à?” Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng nhéo tai cô.

(*người hay ghen)

“Trên thế giới này nào có bình dấm chua xinh đẹp đến thế?” Tần Hàm Lạc tựa vào sofa, nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài: “Tiểu Nhân, tôi yêu em”

Mễ Tiểu Nhân trầm mặc một chút mới nhẹ giọng nói: “Nhìn dáng vẻ của chị thì hai người nói chuyện chắc chắn không thoải mái, hơn nữa phân nửa là vì em. Như thế thì vì sao em còn muốn nổi giận với chị? Hơn nữa, một tiếng ‘tôi yêu em’ vừa rồi của chị đã đủ rồi, Hàm Lạc, em không cần nghe giải thích.”

“Tiểu Nhân...” Cổ họng Tần Hàm Lạc như bị cái gì nghẹn lại, ánh mắt tràn ngập cảm kích và an ủi sâu sắc nhìn em.

“Chị ấy rất để ý đến chị.” Mễ Tiểu Nhân gói đầu lên vai cô, lẩm bẩm: “Em không rõ tình cảm của hai người trước kia có điều gì khúc mắc, cũng không muốn nghĩ rõ làm gì. Có điều, chị ấy thật sự rất quan tâm đến chị.”

“Cậu ấy rất để ý tôi, nhưng mà cũng không yêu tôi, tôi cũng rất quan tâm tới cậu ấy, nhưng mà Tiểu Nhân, hiện tại tôi yêu em” Tần Hàm Lạc cau mày, nghiêm túc nói.

“Ừ, vậy chị mau giải quyết ổn thỏa quan hệ giữa hai người đi.” Mễ Tiểu Nhân nhẹ giọng nói: “Hàm Lạc, em thích chị chung thủy với mình em, nhưng với tình cảm giữa hai người, nếu chị có thể đối xử tốt với chị ý một chút thì em cũng không hẹp hòi đến thế.”

“Ừ, tôi biết.” Tần Hàm Lạc vuốt ve mái tóc dài đen bóng của em, dịu dàng nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi học.”

“Ừ.” Mễ Tiểu Nhân miễn cưỡng đáp ứng. Tần Hàm Lạc cười ôm em, đi vào phòng mình, cẩn thận đặt em lên giường, đắp chăn ổn thỏa rồi, sau đó tắt đèn đi, mình cũng chui vào, vươn tay kéo em ôm vào lòng, điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái rồi mới đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán em: “Vợ ngủ ngon.”

Trong bóng đêm, Mễ Tiểu Nhân nhắm mắt lại, khuôn mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào. Dây thần kinh căng thẳng cả một ngày trời của Tần Hàm Lạc được thả lỏng, hương bạc hà thoang thoảng dần dần bao phủ lấy cô. Cô thở phào nhẹ nhõm, không bao lâu liền an ổn ngủ thiếp đi.

Đêm đã khuya, thành phố phồn hoa này vẫn vạn nhà đèn đuốc sáng trưng, trong đêm tối phô bày hết vẻ huy hoàng mỹ lệ của nó.

Chu Hiểu Hàn vẫn ở khách sạn, cả nhà Giản Mặc Thanh lại chạy suốt đêm trở về ngôi nhà ở Nhất Trung. Ông gọi điện kêu một bác sĩ đến nhà khám cho Giản Hàn Bồi, bác sĩ nói gần đây năng không chịu ăn uống đầy đủ, cho nên thân thể hơi suy yếu, cộng thêm bị thiếu máu, chỉ cần điều dưỡng một thời gian thì sẽ không sao cả. Điều này khiến bọn họ ít nhiều an tâm hơn, nhưng buổi tối không yên bình này khiến người ta không thể nào ngủ an ổn.

Giản Mặc Thanh nôn nóng đi qua đi lại trong phòng, bỗng nhiên chỉ vào Chu Vân Tổ vẫn ngồi bên giường khóc, lớn tiếng: “Em nhìn chuyện tốt mà mình làm xem! Một đứa con gái vốn hoạt bát nay bị em biến thành cái dạng này!”

“Em cũng bắt đầu dī mà thôi, anh nghĩ nhìn con bé như thế em không đau lòng à! Nó là đứa con gái em vất vả mang nặng đẻ đau mười tháng thời đó!” Chu Vân Tổ theo bản năng nhìn về phía căn phòng cách vách. Giản Hàn Bồi khóc hồi lâu đã mệt mỏi thủ thiếp đi, đương nhiên không nghe thấy bọn họ nói chuyện. Chu Vân Tổ bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ anh hy vọng con gái anh sẽ thế sao?!”

“Anh không hy vọng con bé như thế!” Giản Mặc Thanh vỗ cái rầm lên bàn, giận dữ nói: “Nhưng anh cũng sẽ không dùng cách dã man đó để đối xử với con! Ngay từ đầu em không nên giat anh.”

Chu Vân Tổ vừa lấy giấy lau nước mắt, vừa nói: “Em vốn không coi chuyện này quan trọng gì, nghĩ mình có thể xử lý tốt. Hơn nữa khi đó anh mới lên chức Hiệu trưởng, thường xuyên không ở nhà, em sợ anh biết sẽ phiền lòng, ảnh hưởng đến công việc, càng sợ chuyện này truyền ra ngoài, người ta sẽ nói con gái Hiệu trưởng thế này thế nọ... Khi đó mấy người trước kia từng tranh chức Hiệu trưởng với anh sẽ nhìn nhà chúng ta mà chê cười mất.”

“Aish!” Giản Mặc Thanh thở dài, ngồi xuống ghế: “Thế diện không quan trọng, tâm tình và sức khỏe của Bồi Bồi mới quan trọng nhất.”

“Em không thể chấp nhận con bé và Hàm Lạc như thế, em không thể chấp nhận...” Nói lại nói, nước mắt Chu Vân Tổ rớt xuống.

“Mấy đứa trẻ thời nay, cũng không biết chúng suy nghĩ cái gì, trong trường chúng ta không phải cũng có chuyện như thế sao, làm loạn một hồi nói không thể xa nhau, nhưng dù sao anh cũng cảm thấy đều là do tuổi còn trẻ, không hiểu chuyện mà thôi. Nhưng nhìn Bồi Bồi như thế, thì có vẻ cực kỳ coi trọng Hàm Lạc.” Giản Mặc Thanh trầm ngâm, mảy mảy nhíu nhíu: “Hàm Lạc là đứa bé không tệ, tính tình tốt, lễ phép, lại ở bên con bé từ nhỏ tới lớn, aish! Đúng là vấn đề đau đầu mà, nếu Hàm Lạc là con trai, nếu con bé là con trai... thì cũng không phức tạp thế này.”

“Anh còn khen nó nữa, nó đã hại Bồi Bồi đến thế rồi!” Chu Vân Tổ khóc thút thít nói.

“Vân Tổ, sao giờ em lại ăn nói như vậy? Như thế biến thành một người khác. Anh khen con bé và chuyện quan hệ giữa nó với Bồi Bồi là hai việc khác nhau, em có thể khách quan một chút được không? Trước kia không phải em cũng rất thương Hàm Lạc, thường xuyên khen con bé rất tốt sao?” Giản Mặc Thanh kinh ngạc nhìn bà, trợn mắt nói: “Cho dù nói với anh Tần thì em cũng không thể nói như thế! Hai đứa trẻ không nên làm vậy, nhưng lại không thể nói là ai hại ai, càng không thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên con nhà người ta được!”

Chu Vân Tổ thấy chồng nói thế, cũng không dám nói nữa.

“Việc này anh Tần có biết không?” Giản Mặc Thanh lại hỏi.

“Còn không biết.”

“Ừ, cũng đoán là chưa biết, nếu không với tính tình của anh ta thì mọi việc sẽ không yên ả thế này.” Giản Mặc Thanh thở dài, đứng dậy: “Trước đừng để anh ta biết, anh phải qua nói chuyện với Bồi Bồi một lần đã. Em ngủ trước đi.”

“Anh muốn đi đâu?” Chu Vân Tổ vội vàng đứng dậy.

“Anh đi thăm Bồi Bồi.” Giản Mặc Thanh quay đầu lại, chỉ vào bà nói: “Từ hôm nay trở đi, không cho phép em hạn chế tự do của Bồi Bồi nữa, cũng không cho phép nói cái gì mà bình thường hay không bình thường! Còn nữa, ngày mai em gọi điện nói Chu Hiểu Hàn trở về thành phố Z đi.”

“Việc này không được, em không thể bảo thẳng bé đi, nó đến thăm Bồi Bồi mà...”

Không đợi Chu Vân Tổ nói xong, Giản Mặc Thanh đã mất bình tĩnh nói: “Mặc kệ cậu ta đến có mục đích gì, anh chỉ biết là Bồi Bồi không thích, cho nên chuyện nhà chúng ta không cần cậu ta xen vào, lại càng không cho phép em nói với bạn bè của mình nó là vợ hôn phu của Bồi Bồi! Thật là hoang đường mà!”

Chu Vân Tổ sốt ruột nói: “Mọi điều kiện của thẳng bé đều tốt lắm, là đối tượng lý tưởng để kết hôn mà.”

“Với điều kiện của nó, quơ một cái là ở thành phố A có một đồng! Huống chi em cho rằng chỉ lý tưởng là có thể chọn hả? Cho dù anh không muốn Bồi Bồi và Hàm Lạc như thế, thì anh cũng hy vọng con bé có thể tìm được một chàng trai mà mình thích.”

“Hiệu Hàn có gì không tốt! Dù sao thì chúng ta đều đã gặp cha mẹ thẳng bé rồi, hôm nay bọn họ còn gọi điện tới, nói mấy bữa nữa sẽ tới bàn bạc chuyện hôn nhân đấy!” Chu Vân Tổ lớn tiếng phàn bác.

Giản Mặc Thanh rốt cục mất kiên nhẫn, hét lớn: “Đây đều là chuyện một tay bà làm ra cả, chính bà đi mà giải quyết! Bà mà còn tự tiện làm theo ý mình nữa thì một mình bà về thành phố Z sống cùng anh bà đi, bỏ con tôi ở lại thành phố A này sinh sống!”

“Anh...” Chu Vân Tổ nói không ra lời. Giản Mặc Thanh vốn hàm dưỡng tốt vô cùng, từ khi kết hôn tới nay, hai vợ chồng bọn họ vẫn tương kính như tân, ông gần như chưa bao giờ nói nặng với bà, càng khỏi nói đến chuyện quát bà. Bà không khỏi vừa tức vừa đau lòng.

Giản Mặc Thanh cũng không thêm để ý đến bà nữa, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Giản Mặc Thanh thật cẩn thận mở cửa phòng Giản Hân Bồi, không khỏi ngẩn ra, đèn trong phòng sáng trưng. Ông nhẹ nhàng đi vào, nhìn Giản Hân Bồi ngồi đờ đẫn trên giường, nhện không được gọi: “Bồi Bồi...”

Giản Hân Bồi thu lại ánh mắt vẫn nhìn màn đêm tối như mực ngoài cửa sổ, giường mất lên, sợ sệt nhìn Giản Mặc Thanh: “Ba, sao ba còn chưa ngủ?”

Giản Mặc Thanh cánh mũi cay cay, ngồi xuống cạnh nàng: “Ba muốn sang thăm con.”

“Giờ ba đã biết tất cả rồi? Ba... có phải rất thất vọng vì con không?” Giản Hân Bồi nghiêng đầu qua một bên, đôi mắt ánh lên nước mắt.

“Không, ba cảm thấy hạnh diện vì con, con gái ba tự dùng khả năng của bản thân để tìm được một công việc không tệ ở Thái Vận.” Giản Mặc Thanh nhìn nàng, mỉm cười nói.

Giản Hân Bồi rút cuộc nhìn không được, nhào vào lòng ông, nghẹn ngào: “Ba ơi...”

“Bồi Bồi đừng khóc nữa.” Hốc mắt Giản Mặc Thanh cũng có chút ướt át, ông nhẹ nhàng vỗ vai nàng: “Ba biết hơn một năm qua con phải chịu rất nhiều thiệt thòi. Đầu tiên, ba muốn thay mẹ con xin lỗi con, bà ấy đã làm rất nhiều việc không nên làm, ba đã nói bà ấy một trận rồi. Nhưng mà, ba cũng xin con đừng hận bà ấy, bởi vì mặc kệ thế nào thì bà ấy cũng đều yêu con.”

“Ba, rất nhiều lần con muốn nói cho ba biết toàn bộ tâm sự của mình, nhưng mà... nhưng mà cuối cùng con lại không gom nổi dũng khí.” Giản Hân Bồi khe khẽ nức nở trên vai ông: “Hơn nữa, hơn nữa con sợ ba đứng về phía mẹ, con sợ ba cũng giống mẹ, bỗng nhiên liền biến thành một người khác...”

“Con yên tâm, ba sẽ không giống mẹ con.” Giản Mặc Thanh ôn hoà, nhẹ giọng an ủi nàng: “Ba đã bảo bà ấy không được giới hạn sự tự do của con nữa, về sau con muốn đi đâu thì cứ đi, muốn gặp ai thì gặp. Còn nữa, ba biết con không thích Chu Hiểu Hàn, con yên tâm, từ nay về sau nhà chúng ta sẽ không còn gì liên quan đến nhà họ nữa.”

Giản Hân Bồi gương đôi mắt đầm lệ, kinh ngạc nhìn ông: “Thật sao?”

“Thật! Cho nên Bồi Bồi à, trong khoảng thời gian này con cần ăn nhiều một chút, chăm sóc thân thể khá hơn, tốt nhất là béo hơn một chút, con bây giờ khiến ba nhìn mà đau lòng.”

“Vậy ba...” Giản Hân Bồi bất giác siết chặt hay tay, khẩn trương nhìn ba mình: “Vậy ba cũng đồng ý chuyện của con và Hàm Lạc sao?”

Giản Mặc Thanh vẻ mặt phức tạp, nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, nhện không được thờ dãi: “Hàm Lạc là đứa bé tốt, ba cũng rất thích con bé, nhưng mà...” Ông nhắm mắt lại: “Nhưng mà, ba hy vọng hai đứa chỉ có quan hệ bạn bè tốt.”

Ánh mắt Giản Hân Bồi trở nên âm trầm trong nháy mắt. Giản Mặc Thanh vuốt ve mái tóc nàng: “Bồi Bồi, những người thuộc thế hệ của ba đều rất truyền thống, nhưng dù sao ba tốt xấu gì cũng là một thành phần trí thức, loại tình cảm này của con, tuy ba không hiểu nổi, nhưng nhất quyết không giống mẹ của con phản ứng mãnh liệt can thiệp chuyện của con như thế. Huống chi còn con đau lòng, khổ sở thế này, là điều trước nay ba chưa từng thấy, con khiến ba bắt đầu tin tưởng, con thật sự yêu Hàm Lạc.”

“Ba...” Nước mắt Giản Hân Bồi dần dần ứa ra, còn có lời gì có thể cảm động người khác bằng những lời ba nàng nói giờ phút này đây.

Giản Mặc Thanh lắc lắc đầu, ánh mắt trở nên đau khổ: “Nhưng mà, ba mẹ cũng ích kỷ. Con là đứa con duy nhất của chúng ta, ba thực sự không hy

vọng nhìn thấy tình cảm của con có kết cục như thế. Đời này, ba không có tâm nguyện gì khác, chỉ hy vọng con có thể tìm được một người con yêu, xây dựng một gia đình nấy nữa, rồi sinh một hai đứa nhỏ đáng yêu. Chờ đến khi ba già đi, về hưu rồi, có thể hưởng thụ niềm vui cảm mạo chơi đùa với cháu chắt, sống một cuộc sống hạnh phúc bình yên của người già, được như thế thì cả đời này viên mãn...”

“Nếu... nếu vĩnh viễn con chỉ yêu một mình Hàm Lạc, vĩnh viễn cũng không yêu được con trai hay thậm chí bất cứ người nào khác thì sao?” Giản Hân Bồi nhìn ông, buồn bã nói.

“Vậy ba cũng sẽ tôn trọng ý của con, dù cho lòng ba khổ sở, nhưng dù sao đó cũng là cuộc đời của con, cho dù ba là ba ruột thì cũng không thể chọn thay con. Nếu con gả cho người khác mà vẫn không thể mở rộng lòng, vậy dù ba có nhìn thấy cuộc hôn nhân ấy của con thì cũng có ý nghĩa gì đâu?”

“Ba, ba không biết nghe được những lời này con cảm động đến mức nào đâu, ba có biết con yêu ba nhiều đến mức nào không! Ba là người ba tốt nhất trên thế giới này!” Giản Hân Bồi lại ôm cô ông, lại vừa kích động vừa thương tâm nói: “Nhưng mà, vì sao con không sớm nghe được những lời này của ba chứ, giờ đã quá muộn, tất cả đều đã quá muộn rồi!”

Giản Mặc Thanh ngăn ra, Giản Hân Bồi gục vào bờ vai dày rộng của ông, khóc không ra tiếng: “Cậu ấy nói... cậu ấy nói ở bên con đau khổ nhiều hơn vui về... Cậu ấy nói cậu ấy không yêu con nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 100

Bữa cơm chiều đều là những món Tàn Hàm Lạc thích ăn, rau cần xào thịt bò, đậu phụ sốt cay, còn có một bát rau cải xanh biếc.

“Thơm quá!” Tàn Hàm Lạc hít một hơi thật sâu, vội vàng cầm đũa, gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng: “Em nói xem, có ngôi nhà nho nhỏ này thì sao tôi còn có thể nghĩ tới việc trở lại ngôi nhà lớn kia nữa.”

“Không chừng ba chị cũng không muốn chị về đâu.” Mễ Tiểu Nhân nhin không được cười nói. Có điều hai nàng bây giờ quả thật như một tổ ấm nhỏ, bữa tối và bữa sáng Mễ Tiểu Nhân cũng không ăn ở căn tin trường mà tự về nhà làm. Hai người chia nhau công việc, Mễ Tiểu Nhân đương nhiên phụ trách nấu nướng, còn lại mua thức ăn, rửa chén, dọn dẹp bếp và phòng ăn từ toàn bộ do Tàn Hàm Lạc chủ động ôm đồm.

Không ai thích làm việc nhà cả, Tàn Hàm Lạc cũng không siêng năng với việc này lắm, nhưng từ khi chính thức ở cùng Mễ Tiểu Nhân rồi, cô như thể thay đổi hoàn toàn. Ngày nào cũng sợ Mễ Tiểu Nhân mệt nên cái gì cũng dành làm, thật sự là nấu ăn không giỏi chứ nếu không có lẽ cũng không đến phiên em.

“Lúc này anh Văn Bác có gọi cho chị, nói gì thế? Rủ chị tới đi uống rượu à? Nếu thì thế không cho phép chị đi.” Mễ Tiểu Nhân vừa ăn cơm, vừa liếc mắt cảnh cáo cô.

“Không phải.” Tàn Hàm Lạc dừng đũa, nhẹ giọng nói: “Hắn rủ mấy đứa bạn học cùng trung học ngày mai tụ họp, gọi tôi đi cùng.”

“Vậy tốt, chị đi đi.” Mễ Tiểu Nhân hơi nghiêng đầu, chớp chớp mắt: “Nhất định Giản Hân Bồi sẽ ở đó, phải không?”

“Đúng thế, tôi nghĩ hẳn tổ chức buổi họp mặt này là vì muốn Bồi Bồi vui.” Tàn Hàm Lạc gấp một miếng đậu hũ cho vào bát, sau đó lắc đầu: “Có điều tôi không đi đâu.”

“Vì sao?”

“Không phải chúng ta đã tính ngày đi thăm ông ngoại à?” Tàn Hàm Lạc ngạc nhiên nhìn em.

“Trao đổi tình cảm với bạn bè hồi trung học cũng quan trọng mà.” Mễ Tiểu Nhân cười nói: “Huống chi em tin anh Văn Bác nhất định sẽ khẳng khái đòi chị đi.”

“Em thật đúng là hiểu rõ hắn.” Tàn Hàm Lạc nhin không được cười khỏ: “Vậy còn em?”

“Em đi thành phố B một mình, đi thăm ông lão bướng bỉnh ấy.”

“Tiểu Nhân, sao em có thể gọi ông thế?”

“Thì ông vốn cứng đầu mà.” Mễ Tiểu Nhân nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả: “Ngay trước mặt ông em cũng gọi thế mà, ông còn cười tùm tùm đấy.”

Tàn Hàm Lạc bắt đầu đi lắc đầu, quả thật ông ngoại rất ngoan cố. Lần trước không biết vì sao lại nổi giận với Tàn Trọng, sau đó mặc kệ chuyện gì cũng

không chịu tới thành phố A, ngay cả Mễ Tuyết Tuệ tới mời cũng không được. Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân đành phải cứ cách hai tuần đi thăm ông một lần, trò chuyện với ông một ngày, nói về hoa hoa cỏ cỏ. Kỳ lạ là ông đặc biệt hợp tính Mễ Tiểu Nhân, chỉ cần Mễ Tiểu Nhân đến thăm ông, ông liền vui vẻ như đứa con nít, thậm chí còn thường xuyên dẫn em đi dạo phố, mua quần áo cho em. Sáng cuối tuần nhất định Tần Hàm Lạc sẽ ngủ nướng, nhưng Mễ Tiểu Nhân lại có thể dậy rất sớm, đi ra ngoài tản bộ với ông, rèn luyện thân thể gì đó, cho nên ông thường nói Mễ Tiểu Nhân còn hiếu thuận hơn Tần Hàm Lạc.

“Tiểu Nhân, ngày mai để tôi đi tới thành phố B với em đi.”

“Vì sao?” Mễ Tiểu Nhân nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Chỉ sợ gặp nàng sao?”

Tần Hàm Lạc ngăn ra: “Đương nhiên không phải! Tôi chỉ là muốn đi cùng em, hơn nữa, hiện tại thân thể ông ngoại không khoẻ mạnh như trước kia, khiến người ta lo lắng.”

“Được rồi, tùy chị.” Mễ Tiểu Nhân buông đũa, đứng dậy cầm bát vào bếp.

“Tiểu Nhân!”

“Sao thế?” Mễ Tiểu Nhân thò đầu ra từ cửa phòng bếp, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ thắc mắc.

“Em muốn tôi đi tham gia buổi họp mặt bạn bè cũ, em không sợ tôi chạy mất với người ta à?” Tần Hàm Lạc xấu xa cười.

“Em biết chị sẽ không làm thế.” Mễ Tiểu Nhân cười thực ngọt, ngữ khí cũng dịu dàng, sau đó nháy mắt, đôi mi thanh tú nhú nhú, lại hung dữ nói: “Lại càng không dám làm!”

Tần Hàm Lạc đứng lên, đi tới cửa giữ chặt tay em, cúi đầu trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Em biết mà, đời này tôi sẽ không phụ em.”

“Ngốc...” Mễ Tiểu Nhân cắn cắn môi, hốc mắt tựa hồ hơi ướt, em nhắm mắt lại, vòng tay quanh cổ cô. Sự thay đổi của mẹ, sự cứng chiều của ông ngoại, còn có tình yêu của Hàm Lạc, em cảm thấy mình càng ngày càng hạnh phúc, như thể mọi thiếu thốn ngày trước đều được bù lại.

“Tôi yêu em” Cô khe khẽ thì thầm bên tai em.

Ăn sáng xong, Giản Hân Bồi trở lại phòng, ngồi trên giường trầm tư chốc lát, đứng dậy thay một cái quần bò mới, rồi tìm một cái áo phông màu trắng bó sát mặc vào. Nàng đứng trước tấm gương lớn cẩn thận nhìn mình, tinh thần cũng khá, dáng vẻ dường như bỗng nhiên trở về lúc học ĐH, thoát nhìn dạt dào thanh xuân. Nàng cắn cắn môi, không phải thế sao? Mới chưa đến hai năm mà thôi, nhưng vì sao lại cảm thấy đã trôi qua lâu lắm rồi? Nàng thất thần trong giây lát, nhìn vào đôi mắt của người trong gương, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ thế nào, mình vẫn còn muốn gặp cậu ấy thêm một lần, nếu... nếu cậu ấy thật sự không còn yêu mình một chút nào...” Nghĩ đến đây, trong mắt nàng loé lên đau đớn, lấy tay dè lên ngực, lại ngồi lên giường.

Ngón tay đụng phải chiếc di động để bên giường, nàng theo bản năng chụp nó vào tay, sau đó mở ra, ngón tay nàng trượt trên màn hình, rất nhanh liền tìm được cái tên quen thuộc đến không thể quen hơn kia. Nàng áp chiếc di động lên ngực. Nàng có nên gọi cho cô không? Hôm nay là cuối tuần, chắc hẳn cô đang ở bên cô em gái kia nhỉ? Nàng bỗng nhiên sợ hãi, có chút chột dạ, như thể nàng là kẻ thứ ba đang có ý đồ phá hoại tình cảm của người khác, quấy rầy khoảnh khắc ngọt ngào của người ta. Một lát sau, nàng suy sụp đặt di động qua một bên. Thôi khỏi cần gọi, tôi không phải có buổi họp mặt bạn bè cũ hồi trung học sao? Nhất định cô sẽ tới, đến lúc đó thế nào cũng sẽ gặp lại.

“Cốc cốc” Ngoài cửa vang lên vài tiếng gõ, cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn loạn của nàng.

“Vào đi.” Giản Hân Bồi không có tinh thần nói.

Giản Mặc Thanh vào, tươi cười lại gần: “Bồi Bồi.”

“Ba, sao trông ba vui thế?” Giản Hân Bồi nhìn ba mình, miễn cưỡng tươi cười.

“Ba thấy mấy hôm nay con ăn ngon miệng, tinh thần cũng khá lên nhiều, sao có thể không vui được?” Giản Mặc Thanh nhìn sắc mặt của nàng, lại nhìn mấy bộ quần áo vứt trên giường: “Sao thế, con muốn ra ngoài?”

“Tạm thời thì không, chẳng qua tối nay có buổi họp mặt bạn bè cũ.”

Họp mặt bạn cũ? Giản Mặc Thanh ngẫm nghĩ, kéo một chiếc ghế qua ngồi xuống: “Bồi Bồi, chuyện mấy bữa trước chúng ta nói, con nghĩ đến đâu rồi?”

Giản Hân Bồi ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn ông.

“Bồi Bồi, con đã nghĩ chưa, nếu con lựa chọn thứ tình cảm đó, sau này sẽ phải thừa nhận áp lực rất lớn từ xã hội, dư luận, bạn bè thân thiết. Người ta sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn con, sẽ bàn tán chỉ trích sau lưng con...”

“Ba, những điều này con đã nghĩ qua rồi, thậm chí con đã nghĩ đến việc nếu con thật sự chịu không nổi thì con sẽ chọn sang nước ngoài sống.” Giản Hân Bồi mết mội ngắt lời ông.

Ra nước ngoài? Giản Mặc Thanh hoảng sợ, ông lắc đầu, đây cũng không phải kết quả mà ông hy vọng nhìn thấy. Ông cau mày: “Bồi Bồi, việc đó tạm bỏ qua một bên đã. Vấn đề là nếu con và Hàm Lạc đến với nhau, con sẽ cân đối mặt với ông ngoại, ba và mẹ kế của con bé. Ông ngoại nó chỉ có một đứa con gái, mà đứa con gái duy nhất đó lại chỉ có một đứa con gái là Hàm Lạc, hơn nữa đã qua đời, những việc này con đều đã biết. Đầu tiên, ông con bé sẽ không đồng ý, hơn nữa hình như ông ấy bị bệnh tim, nếu lỡ chẳng may biết chuyện của hai đứa rồi xảy ra chuyện gì, khi đó ai gánh trách nhiệm? Tiếp theo, chính là bác Tần của con, tính tình của ông ấy con cũng biết mà, tuy trong lòng yêu con gái, nhưng không biết dùng lời nói biểu đạt, làm người lại có vẻ cổ hủ, giáo dục Hàm Lạc vẫn dùng ‘dùng roi vọt dạy dỗ con ngoan’, tuyệt đối ông ấy sẽ không chấp nhận chuyện này đâu. Hơn nữa nếu ông ấy biết, không hiểu sẽ đối xử với Hàm Lạc thế nào nữa. Còn có, thái độ của mẹ con con cũng thấy rồi đấy, đến bây giờ vẫn kiên trì phản đối, luôn nói ba vô nguyên tắc, nuông chiều phóng túng con thành quen. Bà ấy và đi Mễ có quan hệ không tệ, rất hay trò chuyện với nhau, có lẽ đi Mễ cũng cùng chung suy nghĩ với mẹ con...”

Bác Tần, đi Mễ... Giản Hân Bồi nở nụ cười châm chọc, nếu bọn họ biết Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân yêu nhau thì sẽ thế nào nhỉ? Chẳng lẽ đã kích còn lớn hơn việc này?

Giản Mặc Thanh nhìn nàng, bỗng nhiên nói: “Bồi Bồi, con rốt cuộc có nghe ba nói không?”

“Nhưng mà...” Giản Hân Bồi nhìn ông chăm chú, lắc đầu nói: “Ba, ba đã nói sẽ tôn trọng ý của con...”

“Đúng thế, ba đã nói vậy, và ba cũng không hề dối ý.” Sắc mặt Giản Mặc Thanh nghiêm túc hơn vài phần: “Nhưng mà, làm một người cha, ba vẫn phải phân tích rõ cho con những điều đó, đây là trách nhiệm của ba, mặc kệ con quyết định thế nào thì ba cũng đều phải chỉ dẫn chuẩn bị cho con. Hơn nữa, quả thật ba cũng hơi xao động, vì ngày đó con đã nói Hàm Lạc không yêu con, nó nói ở bên con rất đau khổ. Bồi Bồi, ba cảm thấy con nên nghĩ nhiều hơn đến cảm nghĩ của người khác. Con đã không phải đứa trẻ con nữa, không thể thích gì làm nấy. Chuyện tình cảm không thể tùy hứng, con cần phải xác định xem Hàm Lạc có cùng chung suy nghĩ với con không đã.”

“Không! Cậu ấy yêu con!” Trái tim Giản Hân Bồi đau đớn kịch liệt, nhào lên giường khóc oà: “Cậu ấy yêu con, cậu ấy yêu con mà...”

Nàng nói năng có chút lộn xộn, siết chặt tấm chăn. Giản Mặc Thanh thờ dài, ngồi xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng: “Bồi Bồi, con bình tĩnh một chút được không?”

“Mặc kệ thế nào, con cũng muốn hỏi cậu ấy rõ ràng, con rất không cam lòng, rất không cam lòng...” Nàng vùi mặt thật sâu vào gối, nước mắt rơi.

“Bồi Bồi, con như thế sẽ tự khiến bản thân mình buồn khổ mà thôi.” Giản Mặc Thanh đỡ nàng ngồi dậy, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, lấy giấy ăn trên đầu giường, thật cẩn thận lau nước mắt cho nàng. Giản Hân Bồi nhìn khuôn mặt hiền lành của ba, lại không kìm được lòng đau xót, nàng ngoan ngoãn dịu dàng gục lên vai ông, khẽ nói: “Ba, ba rất hy vọng con lập gia đình phải không?”

“Ba thực sự hy vọng con có thể lập gia đình.” Giản Mặc Thanh thờ dài.

“Ba, nếu cậu ấy thật sự không còn yêu con nữa, con sẽ thoả mãn nguyện vọng của hai người.” Giản Hân Bồi lấy tay lau nước mắt, nghẹn ngào nói.

“Không, đó không phải điều ba thực sự muốn nhìn thấy.” Giản Mặc Thanh nghe nàng đẩy nàng ra, chân thành nhìn vào mắt nàng: “Bồi Bồi, cuộc đời này còn dài lắm, con còn có thể gặp được ai đó khiến con lưu luyến nữa mà. Con phải trưởng thành lên, con đã quên rồi sao, phải học cách quên, học cách nhẹ lòng, học cách bắt đầu lại, chứ không phải để tâm vào chuyện vụn vặt hay hờn dỗi gây ra chuyện gì đó. Có lẽ vài chục năm sau, khi con quay đầu lại nhìn chuyện này, con sẽ cảm thấy may mắn, vì chính đoạn tình cảm dở vớ này khiến cho con thật sự trưởng thành, khiến cho con lần đầu tiên học được cách chữa lành nỗi đau, lần đầu tiên có thể bình thản đối mặt cuộc đời. Bồi Bồi, ba hy vọng con có thể lập gia đình, nhưng tuyệt đối không muốn con tự tiện tìm ai đó để gả cho, con hiểu chưa? Nếu con như thế, ba sẽ càng lo lắng.”

Giản Hân Bồi hai mắt rung rung gạt đầu: “Ba, con sẽ không để ba phải lo đâu.” Trong lòng nàng cũng tuyệt vọng nghĩ, ba à, những đạo lý mà ba nói sao con không hiểu, nhưng muốn quên và bắt đầu lại, ba không biết chuyện này khó khăn với con đến nhường nào đâu. Mất đi cậu ấy, đối với con mà nói chẳng khác nào mất đi một nửa sinh mệnh! Vì sao càng về sau con mới càng hiểu rõ con yêu cậu ấy sâu đậm đến nhường nào? Ba, không phải từ lúc nhỏ ba đã khen con rất thông minh sao? Vì cái gì trước chuyện đó con lại ngu ngốc đến vậy?

“Ah!” Tần Hàm Lạc rốt cục không chịu nổi, xoay người một cái ngồi dậy từ trên giường, cô vươn tay chà chà mặt mình, sau đó vẻ mặt bức bối nhìn đi động trên đầu giường phát ra âm thanh chói tai, liền nhịn không được thống khổ rên rỉ.

Bức màn còn chưa kéo ra hoàn toàn, ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu lên mặt bàn tròn bóng bằng gỗ, phản xạ lại ánh sáng ấm áp chói mắt. Bên ngoài thời tiết hẳn rất đẹp.

“Tiểu Chu, Chu đại tỷ, Chu cô nãi nãi, Chu nãi nãi, tao đến, tao đến được chưa! Sợ mấy người đó, cũng đâu phải về sau mọi người không còn cơ hội gặp lại đâu!” Tần Hàm Lạc bắt máy, không kiên nhẫn dài giọng.

“Phi phi! Nói rồi đấy nhé, tối nhất định mày phải lần tới đây cho tao, không đến thì cô nãi nãi giết người.” Bên kia truyền đến giọng nữ thanh thúy: “Được rồi, không nói nữa, cúp máy đây, nhớ đó!”

“Phiền chết được!” Tần Hàm Lạc thấp giọng nguyên rửa, đặt di động qua một bên. Hôm qua cô từ chối lời mời họp mặt bạn cũ của Triệu Văn Bác, hôm nay mới sáng sớm, hết Triệu ngu ngốc, rồi đến tiểu Chu, Mã ca, Trương Thanh Hà, một đám bạn học trung học thi nhau oanh tạc cô, quả thực chính là liên hoàn đoạt mệnh CALL. Cũng may tối cô và Tiểu Nhân ngủ ở hai phòng, nếu không sáng sớm ngay cả em cũng bị đánh thức mất.

Tần Hàm Lạc mặc quần áo xong, vò đầu bứt tai mở cửa phòng, đi về phía phòng tắm. Lúc đi qua bếp, cô nghe thấy tiếng động truyền từ đó ra, không khỏi dừng chân, hơi ngửa người ra sau, ngó vào bên trong nhìn, chỉ thấy Mễ Tiểu Nhân đang quay lưng về phía cô làm bữa sáng.

“Tiểu Nhân, sao em dậy sớm thế?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc đi qua. Mễ Tiểu Nhân mặc một chiếc áo ngủ dài màu trắng, tay áo tùy tiện vén lên, còn mặc một cái quần đùi ngắn, lộ ra đôi chân đẹp thon dài. Mái tóc đen mượt như tơ được búi lên, dáng người nhỏ nhắn thon thả bên trong chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình như ẩn như hiện, gọi cảm nói không nên lời. Tần Hàm Lạc nhìn không khỏi ngây người, một màn hoạt sắc sinh hương quyến rũ người ta như thế khiến cô không muốn rời đi. Cô kìm lòng không được lại gần, nhẹ nhàng từ phía sau vòng tay quanh eo em.

“Tần Hàm Lạc, chị đừng quấy rối được không?” Mễ Tiểu Nhân vừa nêm gia vị vào nồi, vừa bắt đầu nói: “Chị có muốn ăn sáng không đây?”

“Muốn ăn em” Tần Hàm Lạc hít thật sâu mùi hương của em, sau đó nhìn không được cúi đầu nhẹ nhàng cắn một cái trên cần cổ thon dài của em.

Cảm giác ngứa ngứa từ trên cổ truyền tới, nhất thời trên má Mễ Tiểu Nhân dâng lên hai rặng mây đỏ: “Hàm Lạc, đừng nghịch mà.” Vừa né tránh vừa quay đầu: “Một lát nữa em sẽ đi thăm ông ngoại, tối chị cũng phải đi tham gia buổi họp mặt bạn cũ, cũng nên sớm chuẩn bị chút đi.”

“Sao em biết tôi sẽ đi?” Tần Hàm Lạc nghĩ đến buổi tối gặp Giản Hân Bồi, lòng vừa nảy lên vài suy nghĩ đáng khinh nhất thời biến mất không thấy tăm hơi, rầu rĩ buông lỏng tay.

“Di động chị kêu lớn thế, mà giọng chị cũng đâu nhỏ, ở ngoài phòng khách cũng nghe được.” Mễ Tiểu Nhân tròn mắt liếc cô một cái, cười nói: “Em thấy nếu chị không đi thì mấy người bạn cũ của chị sẽ không bỏ qua cho chị đâu, chị nên đi đi.”

“Cũng chẳng có gì cần chuẩn bị cả, Triệu ngu ngốc một tay xử lý hết rồi, tôi chỉ cần đến thôi.” Tần Hàm Lạc than thở.

“Được rồi, nhanh đi đánh răng đi, ăn sáng xong em còn phải đi sớm. Lần trước ông ngoại nói trong điện thoại là ông muốn nuôi một con chó con để chơi cùng, em đã đồng ý lần này cùng ông đi đến tiệm thú cưng để chọn một con rồi. Hơn nữa em còn rủ Thủy Nhi cùng đi đến thành phố B với em hôm nay, tụi em sẽ gặp nhau ở nhà ga.” Nụ cười trên mặt Mễ Tiểu Nhân sáng lạn ấm áp như ánh mặt trời sáng sớm.

“Ừ biết rồi.” Tần Hàm Lạc khẽ “hừ” một tiếng, về mặt chán nản ra khỏi bếp.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 101

Ăn sáng xong, Tần Hàm Lạc khoác chiếc ba lô thể thao của Mễ Tiểu Nhân trên vai, tay phải nắm tay em ra cửa. Hai người đi vào siêu thị, Tần Hàm Lạc mua hai chai nước và một ít đồ ăn vặt bỏ vào ba lô cho em, sau đó bắt một chiếc taxi đi tới nhà ga.

Chung Thủy Nhi rất đúng giờ, đã sớm đứng ở đại sảnh ga tàu đợi hai người. Nàng đứng đó, đeo kính mát, thỉnh thoảng hết nhìn đồng lại nhìn tây. Mễ Tiểu Nhân đứng từ xa nhìn nàng, cảm thấy buồn cười, kéo Tần Hàm Lạc lặng lẽ đi qua, bỗng nhiên thỉnh linh vỗ vai nàng từ phía sau.

“A!” Chung Thủy Nhi phát ra tiếng hét chói tai kinh thiên động địa, khiến Mễ Tiểu Nhân sợ tới mức phải vội vàng bịt miệng nàng lại. Nàng run rẩy, hoảng sợ tròn to mắt, vừa dồn hết sức từ lúc bú ti mẹ liều mạng gây dục, vừa cố quay mặt về phía sau, thấy là Mễ Tiểu Nhân rồi, lúc này mới yên lòng.

“Đồ chết tiệt! Đồ... làm tớ sợ muốn chết.” Chung Thủy Nhi kinh hoàng chưa hoàn hồn, vỗ vỗ ngực: “Mẹ tớ nói, ở nhà ga có rất nhiều kẻ xấu, nói không chừng có người tiếp cận con, dùng thuốc mê làm con ngất, bán đến một nơi chim không thềm ỉa, không internet, không điện thoại, kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không hay, đến nơi khác làm vợ người ta, sau đó ngày ngày nấu cơm, giặt quần áo, sinh con, cũng không có ai tới cứu...”

“Ngừng!” Mễ Tiểu Nhân vội vàng ngăn cản nàng nói tiếp, nghiêng đầu bắt đầu nói với Tần Hàm Lạc: “Nếu sớm biết thế này thì đã mang theo thuốc mê, để cậu ấy ngủ mê luôn sẽ không nói nhiều đến vậy.”

Tần Hàm Lạc nhìn cười, gật đầu nói: “Để tôi đi mua vé cho hai người.”

“Ái chà! Quần áo hai người giống nhau thế.” Tư duy của Chung Thủy Nhi nhảy như cóc, vừa hết sợ rồi nàng liền chú ý tới bộ đồ của Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân. Hai người đều mặc quần bò màu lam, đi giày thể thao màu trắng, cộng thêm áo khoác thể thao Adidas bên ngoài, nhưng của Tần Hàm Lạc màu xanh lam, còn Mễ Tiểu Nhân màu trắng. Dáng người cả hai đều cao gầy, bộ đồ này nhìn rất trẻ trung, tinh thần rạng rỡ, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

“Đây là đồ mới à, đẹp quá, lần trước tớ cũng thấy trong cửa hàng. Oa, tớ thấy hai người có thể nghĩ đến việc đi làm quảng cáo cho hãng đó được đấy.” Chung Thủy Nhi nhìn thân ảnh Tần Hàm Lạc biến mất, hâm mộ nói: “Càng nhìn càng thấy đẹp, Tiểu Nhân, tớ cũng đi mua một cái nhé?”

“Không được.” Mễ Tiểu Nhân trừng mắt lườm nàng, ngữ khí kiên quyết: “Dám mua thì tớ sẽ tuyệt giao với cậu!”

“Oa, cậu bá đạo như thế từ khi nào vậy. Tớ cứ mua, hừ! Vậy hôm nay cậu còn buộc tóc đuôi ngựa giống tớ làm gì?” Chung Thuý Nhi bắt mắ nói: “Mình mặc cái gì lên người cũng đẹp, còn sợ người khác mua quần áo giống chị ấy nữa. Tớ không thèm mua, miễn đối chọi với cậu rồi thành bị kịch.”

Mễ Tiểu Nhân nhin không được bật cười: “Được rồi, cậu muốn mua thì cứ mua.”

“Không thèm mua.” Chung Thuý Nhi xoay mặt đi, nổi giận: “Đồ đòi mà, tớ không thèm làm kẻ thứ ba.”

“Ồi chào, cậu ghen à.”

“Ghen đó, từ sau khi cậu yêu đương rồi cũng không thèm đi chơi với tớ.”

“Được rồi mà, không phải hôm nay dẫn cậu đi tới thành phố B chơi sao?” Mễ Tiểu Nhân nheo nheo cái mắt đang phụng phịu của nàng, cười nói: “Hàm Lạc mua đồ uống cậu thích nhất, khoai tây chiên, thịt bò khô, chocolate nè, cậu đừng có dài mặt ra thế nữa.”

“Thật à?”

“Thật, chị ấy mua cho tớ cái gì cũng đề mua cho cậu một phần.” Lúc Mễ Tiểu Nhân nói những lời này, cảm thấy lòng ngọt ngào, cười mở nắp bình nước trong tay, uống một ngụm lớn.

“Thế nếu sau này chị ấy muốn mua nhẫn cho cậu thì cũng mua cho mình một cái phải không?” Chung Thuý Nhi chớp chớp mắt.

Mễ Tiểu Nhân suýt bị sặc, nhú nhú mảy nói: “Cái này thì vĩnh viễn đừng có mơ.”

Đang nói chuyện thì Tần Hàm Lạc đã mua vé quay lại, sau đó đưa hai nàng vào trong.

“Ai đó cứ vui vẻ hưởng thụ những ngày cuối tuần không có em đi nha.” Mễ Tiểu Nhân nhận lấy ba lô, đôi mắt trong suốt lộ ra ý cười, trêu chọc Tần Hàm Lạc.

“Cuối tuần không có em thì sao có thể hưởng thụ được.” Tần Hàm Lạc cố ý bày ra vẻ mặt đau khổ.

“Ồi, buồn nôn quá đi mất, tớ lên xe trước.” Chung Thuý Nhi làm cái mặt quỷ, quả nhiên một mình đi lên chiếc xe đồ tới thành phố B trước.

“Tôi sẽ nhớ em...” Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng thì thầm bên tai Mễ Tiểu Nhân.

Mễ Tiểu Nhân nở nụ cười ngọt ngào, bỗng nhiên ngẩng đầu, hôn lên má trái của Tần Hàm Lạc, thấp giọng nói: “Tối mai em sẽ trở lại.” Nói xong không đợi Tần Hàm Lạc phục hồi tinh thần đã vội vàng lên xe.

Tần Hàm Lạc đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe từ từ lăn bánh, tay xoa xoa má trái mới được em hôn, lòng như thể có ngọn gió lành thổi qua mặt nước, lăn tăn gọn sóng.

“Tớ mới thấy cậu hôn ai đó nhé.” Mễ Tiểu Nhân vừa lên xe ngồi, Chung Thuý Nhi đã nhào tới, cười hi hi nói.

“Thì sao?” Mễ Tiểu Nhân cố gắng bình tĩnh, hừ nhẹ.

“Không sao cả, chỉ là cảm thấy chưa bao giờ thấy cậu như thế, hơi ngạc nhiên thôi.” Chung Thuý Nhi vừa nói, vừa lấy phong chocolate trong túi em ra, xé mở gói giấy rồi cắn miếng to: “Có điều tớ thật sự thấy hai người đứng với nhau liên thành tiêu điểm nha. Xứng cực kỳ, đẹp đôi nữa, khiến tớ cùng muốn tìm một đối tượng đồng tính, tốt nhất tốt như đàn chị Tần, cũng cao thể, da lại trắng có thể nheo ra nước, ngày ngày để mình chơi đùa.”

“Ngày ngày để cậu chơi đùa?” Mễ Tiểu Nhân nhin không được người toà ra khí lạnh, lập tức giận dữ nói: “Nói thật, hiện tại tớ bắt đầu nhớ chị ý, trước kia tớ thích một người ngốc như thế, giờ lại càng ngày càng quen cuộc sống của hai người.” Em thích mỗi ngày đều có người đến đón em tan học, thích chị luôn nắm tay em, thích giọng điệu cưng chiều của chị, thích ngẫu nhiên vào buổi tối chị ôm em ngủ, thích mỗi sáng sớm, chị dịu dàng hôn đánh thức em, thậm chí thích đôi khi chị nhìn em bằng ánh mắt say mê.

“Nói vớ vẩn! Tớ cũng muốn cùng người mình yêu ngày nào cũng ở bên nhau, cậu nói thế này không phải có ý định kích thích tớ đấy chứ?” Chung Thuý Nhi bĩu môi, lại nói: “Nếu đã nhớ chị ý đến thì, thì vì sao không rủ chị ý đi cùng, dù sao cũng là đi thăm ông ngoại của chị ấy mà.”

“Chị ấy phải tham gia buổi họp mặt bạn cũ. Sáng sớm hôm nay đã bị mười mấy cú điện thoại thúc giục rồi.”

“Không phải cậu nói mối tình đầu của chị ấy có đi sao? Nếu tớ là cậu thì sẽ không để chị ấy đi đâu!”

“Tớ hy vọng mình có thể trở thành một phần tuyệt vời nhất trong cuộc đời của chị ấy, nhưng cũng không hy vọng trong cả cuộc đời của chị ấy chỉ có một người tuyệt vời duy nhất là mình.” Ánh mắt xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, dưới ánh mặt trời, từng ngọn núi xanh, từng cánh đồng hoàng lần lượt vụt qua trước ánh mắt vui vẻ của em.

“Mối tình đầu của chị ấy là người thế nào?”

“Rất đẹp, khi cười rất ngọt.” Mễ Tiểu Nhân tựa đầu vào ghế ngồi, nhớ lại dáng vẻ Giản Hân Bồi trong đầu: “Ừm, là kiểu đại tiểu thư nhiều người thích,

nhiều người cung chiêu.”

“Tớ không thích con gái kiểu đó, hơn nữa tớ cũng không tin cô gái đó đẹp hơn cậu.” Chung Thuý Nhi nhú nhú mày nói.

“Không được nói thế!” Mễ Tiểu Nhân tức giận trừng mắt với nàng một cái.

“Tớ cũng đâu nói xấu gì chị ta đâu.” Chung Thuý Nhi ưỡn khuỷu nói: “Nếu người đó tốt đến thế, cậu không lo lắng à? Nhờ đâu các nàng hai người tình cũ không rủ cũng tới thì phải làm sao?”

“Tớ tin Hàm Lạc.”

Chung Thuý Nhi không thể tin được nhìn em: “Trong lòng cậu không có chút cảm giác nào sao? Không hề bất an à?”

“Nói thật nhé?”

“Ừ.”

“Không phải bất an, chỉ là trong lòng hơi chua xót ghen tị mà thôi.” Mễ Tiểu Nhân nhìn nàng, sau đó bất đắc dĩ cười: “Bất quá có ông ngoại và cậu ở bên tớ rồi, không có việc gì đâu.”

“Tớ thấy là lòng tự trọng của cậu phát tác thì có.” Chung Thuý Nhi trừng mắt, một lúc lâu sau mới nói.

Buổi tối hơn sáu giờ, Tần Hàm Lạc ngáp ngừng đi vào nhà hàng [Đế Uyển]. Đây là nhà hàng của nhà Triệu Văn Bác, trước mắt do anh trai hấn quản lý. Triệu Văn Bác lấy một căn phòng rộng rãi xa hoa, nhưng bên trong chỉ bày hai cái bàn.

Tần Hàm Lạc bị nhân viên phục vụ đưa vào trong phòng, bên trong có mười mấy người đồng loạt vỗ tay hoan hô. Một cô gái cao lớn và một tên con trai khỏe mạnh lập tức xông lên, mỗi người một bên kéo cô đi đến một chỗ ngồi xuống.

“Mã ca, tiểu Chu, hai người làm gì thế?” Tần Hàm Lạc không thể giấu được, dờ khóc dờ cười. Cô ngồi xuống liền đưa mắt đảo qua xung quanh, Giản Hân Bồi ngồi cạnh cô, còn bên kia là tiểu Chu. Nhìn nhìn những người khác, ai nấy đều nhìn cô không có ý tốt.

“Mấy người muốn làm gì?” Tần Hàm Lạc nhìn không được sợ hãi.

“Làm gì? Lúc trước tôi đã nói mà, ai đến muộn sẽ bị phạt rượu.” Triệu Văn Bác ngồi bên cạnh Giản Hân Bồi, chỉ vào hai bình Moutai cười nói.

“Tôi không uống!”

“Uống hay không không phải do bà quyết định.” Tên con trai to khỏe được mọi người gọi là “Mã ca” ở một bên hắc hắc cười.

“Mấy người bị bệnh hả, còn uống rượu để? Một đám điên cả rồi! Vừa tốt nghiệp xong liền biến thành dân chơi hết?”

“Không liên quan đến tôi!” Triệu Văn Bác vội vàng xua tay: “Hôm nay là do mọi người gio tay bỏ phiếu quyết định đó chứ, ai bảo con trai nhiều hơn.”

Lúc nói chuyện, đồ ăn đã được lục tục bung lên, vài anh chàng đã bắt đầu rót rượu. Trương Thanh Hà nhìn bộ dáng Giản Hân Bồi muốn nói lại thôi, cười: “Bồi Bồi, tôi biết cậu lại chuẩn bị mở miệng nói đỡ cho Hàm Lạc, hừ! Để cho mỹ nữ mở miệng nói thì sẽ không phạt rượu được.”

Một lời nói toạc hết ý nghĩ của Giản Hân Bồi, nàng xấu hổ cực kỳ. Lớp trưởng ban bọn họ, một anh chàng tên Tào Khang trợn mắt: “Ai nói thế? Đám con trai chúng ta không nguyên tắc vậy sao? Bạn Tần Hàm Lạc hành vi quá đáng cực kỳ, không chỉ tới muộn mà hôm qua còn gờn nói không tới, hại đám bạn cũ này sáng nay không biết cống hiến bao nhiêu cuộc điện thoại, cho nên không phạt khó có thể phục lòng người!”

Không đến? Giản Hân Bồi cũng mới tới chưa lâu, nàng cắn môi nhìn Tần Hàm Lạc vẫn lặng im không lên tiếng, trái tim bắt đầu trầm xuống. Hàm Lạc, là vì cậu muốn tránh mặt mình sao?

“Được, nào! Cạn ly vì bạn bè cũ gặp lại nhau!” Triệu Văn Bác đứng lên, cầm cái ly trong tay hướng về phía bàn tròn, sau đó giơ lên cao.

Tất cả mọi người đứng dậy, từng chiếc ly thủy tinh cùng lên bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Bồi Bồi, để anh uống giúp ly của em” Triệu Văn Bác uống xong ly của mình liền vội vàng lấy ly của Giản Hân Bồi qua,

“Không được!” Đám nam nữ đều lập tức ồn ào: “Nếu uống hộ thì ít nhất phải uống ba ly!”

Từ trung học Triệu Văn Bác đã khổ sở theo đuổi Giản Hân Bồi, những người ngồi đây không ai không rõ tâm sự của hắn. Tuy mọi người đều cảm thấy việc này không nhiều khả năng, dù sao cũng qua bao nhiêu năm thế rồi. Nhưng Triệu Văn Bác là người hào sảng, trọng tình nghĩa, vô cùng tốt với bạn bè, cho nên mọi người đều hy vọng có thể đền bù được tâm nguyện của hắn, cho nên làm ồn ào lúc này cũng vì để cho hắn có thể thể hiện một chút.

“Ba thì ba! Cùng lắm thì gọi tài xế đến đón tôi.” Triệu Văn Bác quả nhiên rót ba ly, uống hết một hơi. Trong phòng lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Đúng rồi, còn cả Hàm Lạc nữa! Đến muộn phải bị phạt ba chén không thể không uống!” Một anh chàng thấy thế liền nhắc, lập tức lại có người bắt đầu rót rượu.

“Được rồi, tôi uống.” Thần Hàm Lạc nhàn nhạt cười, cũng uống một hơi ba chén. Uống xong, cô rút tờ giấy ăn ra lau miệng, sau đó lại cau mày, bưng một tách trà lên uống một ngụm. Giản Hân Bồi nhìn không được lo lắng nhìn cô.

“Yên tâm đi! Giản đại mỹ nữ, uống chút rượu cũng không có việc gì đâu, tôi không tin cậu ấy ở Nhật báo không luyện thêm được chút tửu lượng nào. Hai người đó, aish!” Tiểu Chu nhìn về mặt nàng, bất mãn thờ dài: “Nói thật, hồi đó lúc tôi nhìn thấy hai người là thấy ghen tị, hừ. Hàm củ cải với cậu lúc nào cũng như hình với bóng, quan hệ giữa hai người tốt đến không còn gì để nói. Cậu vừa kêu khát, cậu ta liền đi mua đồ uống cho cậu, vừa kêu đói, không đến mười phút đã có món cậu thích ăn đưa vào tay. Chết người nhất là, có giữa khuya Giản đại tiểu thư tâm huyết dâng trào muốn ăn thịt dê nướng, Hàm củ cải của chúng ta ngay tối đi treo tường ra ngoài mua, rồi treo tường về, lúc về còn bị ngã, tay xước sát hết cả.”

“Ah, vụ này mình cũng nhớ! Giản mỹ nữ lúc ấy còn cầm tay Hàm Lạc khóc rất thương tâm, nói là về sau sẽ không bao giờ ăn thịt dê nướng nữa.” Một cô gái bàn khác cũng quay đầu xen mồm vào.

Tần Hàm Lạc ngơ ngác nghe những lời này, bọn họ đang kể lại chuyện của cô, nhưng giờ phút này, cô có cảm giác như đang nghe chuyện xưa của người khác. Phải không? Đã từng có chuyện đó sao? Cô từng một thời gian cố gắng đè nén lại mọi hồi ức ngày trước, cho nên ký ức bây giờ có chút mơ hồ. Đúng vậy, cô nhớ ra rồi, cô nhớ rõ nước mắt của Giản Hân Bồi ngày đó, tựa hồ trong nháy mắt xua tan hết mọi đau đớn trên tay cô, nhưng mà, tất cả, tựa hồ xa xôi, xa lắm rồi... Một cơn chua xót dâng trào trong lòng Tần Hàm Lạc, cô vội vàng che dấu chủ động uống một chén rượu.

“Ha ha, quan hệ rất tốt mà, dù sao hai người bọn họ cũng lớn lên với nhau từ nhỏ, đám con gái mấy người đúng là lòng dạ hẹp hòi, thích ghen tị.” Triệu Văn Bác nhìn không được mở miệng hỗ trợ.

Khoé mắt Giản Hân Bồi như loé lên nước mắt, những chuyện bọn họ nói, sao nàng có thể không nhớ rõ được? Hàm Lạc còn đối xử tốt với nàng biết bao lần đây? Cho dù hiện tại cô đã thay lòng, nhưng nàng có thể hận cô sao? Mà nàng, lúc ấy vì sao không hiểu được lòng cô kia chứ? Vì cái gì không nhìn rõ lòng mình? Trái tim nàng bắt đầu co rút đau đớn kịch liệt.

Nếu so sánh thì bàn bên kia có vẻ nhiều chủ đề, cái gì mà sếp lớn cùng mấy cô bồ ở bên ngoài, rồi có người bạn học nào sang nước ngoài, rồi gặp gỡ đàn anh nào đó nhiều lắm... Căn phòng cực kỳ ồn ào.

Tương Thanh Hà uống mấy chén rồi, chỉ vào Giản Hân Bồi cười nói: “Cũng không phải ghen tị gì. Bồi Bồi, tôi nói với cậu mấy lời, cậu đừng để bụng nhé. Hồi học trung học, tôi rất không thích cậu, được nuông chiều thành quen, thích tỏ vẻ tính tình đại tiểu thư. Khi đó tốt xấu gì tôi cũng là bạn cùng bàn với Hàm Lạc, tôi nhớ rõ có một tháng điểm kiểm tra của tôi rất khá, nên Hàm Lạc mời tôi ra ngoài ăn cơm một mình, kết quả cậu liền giận mất vài ngày. Còn nữa, có hôm cậu bị cảm đau đầu, theo tôi nghĩ chỉ là bệnh không đáng kể, nhưng kết quả cậu nằm trên giường gạt nước mắt, Hàm Lạc còn pha thuốc cảm, vừa dỗ dành cậu, vừa dùng thìa đút cho cậu từng chút một. Cảnh tượng ấy à, chắc chắn, tôi quả thực không cách nào hình dung được cảm giác của mình lúc đó nữa.....”

“Được rồi được rồi, chuyện trước kia cũng đừng nhắc lại làm gì.” Tần Hàm Lạc xấu hổ, nhìn không được mở miệng ngắt lời.

Triệu Văn Bác cũng làm bộ muốn biện hộ cho Giản Hân Bồi, Tương Thanh Hà liếc hần một cái, gờ tay phải lên lắc lắc: “Bạn Triệu, ông đừng kích động vội, tôi còn chưa nói xong mà. Lên đại học rồi, gặp vài lần, tôi lại thay đổi cách nhìn về nàng. Trừ việc hơi yếu đuối, hay dỗi tính trước mặt Hàm Lạc ra thì cũng không có tật xấu gì khác, lòng dạ cũng tốt, cũng thật sự là một mỹ nữ người gặp người thích. Được rồi, Bồi Bồi, tôi nói xong rồi, hắc hắc, cậu không trách tôi chứ?”

“Đương nhiên không.” Giản Hân Bồi ngược lại lộ ra vẻ mặt cảm kích: “Tôi còn muốn cảm ơn cậu có thể thẳng thắn nói với tôi như vậy cơ, tôi ngày trước quả thật có rất nhiều việc làm không tốt.”

“Chắc chắn, nhìn xem bọn họ nói về cậu và Giản mỹ nữ như một đôi tình nhân vậy.” Một anh chàng nhìn không được nói với Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc miễn cưỡng cười cười. Tiểu Chu cười hi hi nói: “Đúng thế, lúc ấy quả thật rất nhiều người cảm thấy hai nàng không bình thường mà, có điều từ sau khi Giản Hân Bồi và Giang Văn Phong đẹp trai yêu nhau, những lời nói kia cũng không mất công mà tự dẹp.”

Giang Văn Phong là mối tình đầu của Giản Hân Bồi thời trung học, một bạn nam lớp bên cạnh. Vừa nghe tiểu Chu nhắc đến cái tên này, sắc mặt Giản Hân Bồi không khỏi biến đổi, phản ứng đầu tiên chính là lên nhìn biểu tình của Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc lại tỏ vẻ như không nghe thấy lời tiểu Chu nói, vươn dũa ra gắp đồ ăn. Tào Khang tình ý, thấy sắc mặt Triệu Văn Bác không được tự nhiên, liền vội vàng không kiên nhẫn ngắt lời: “Được rồi được rồi! Đề là chuyện cũ cả, cũng đừng nói nhiều nữa. Uống rượu, dùng bữa nào!”

“Aish, từ khi vào [Cục quản lý đất đai] rồi, tiền lương hàng năm không thấy tăng lên bao nhiêu, nhưng ngày ngày phải theo lãnh đạo vui chơi giải trí, uống đến to bụng luôn, thật buồn quá mà, về sau tìm vợ khó khăn lắm, ai còn tham hơn tôi đây?” Mã ca than thở, giọng chen lên: “Huynh đệ tỷ muội, cạn ly!”

“Đúng là gặp quý mà, vào chỗ béo tốt như thế còn oán giận, ông cũng không phải con gái, bụng có to cũng có sao đâu.” Tào Khang cười mắng.

Mọi người bật cười vì lời hần nói, không khí càng sôi động hơn.

Cơm tối kéo dài khoảng ba bốn tiếng, mọi người vốn tính cơm nước xong sẽ ghé vào quán bar của Triệu Văn Bác, nhưng vì uống nhiều rượu quá, có mấy người đã nghiêng ngả lão đảo đi không vững, vì thế hẹn hôm khác đi. Mọi người lục tục đón taxi hoặc tự mình lái xe, vẫy tay chào hẹn gặp lại.

Từ lượng của Tần Hàm Lạc không khá, đầu hơi choáng váng, cô tới gần Triệu Văn Bác, nhẹ giọng nói: “Ngu ngốc, tôi về trước, ông đưa Bồi Bồi về đi.”

“Bà không cần tôi đưa về sao? Tôi có tài xế mà.” Triệu Văn Bác sừng sốt nói.

“Không cần.” Tần Hàm Lạc nhìn nhìn Giản Hân Bồi cách đó không xa: “Tự tôi đón taxi về là được rồi.”

“Đừng, để tôi đưa về đi, bà uống nhiều rượu quá.” Triệu Văn Bác loạng choạng ngăn cô lại.

“Cứ vậy đi, tôi đi trước, sẽ gọi ông sau.” Tần Hàm Lạc bỏ lại câu này rồi vội vàng đi trước, chuẩn bị ra bên đường đón taxi.

“Hàm Lạc!” Giản Hân Bồi lo lắng theo sau: “Minh đi cùng cậu nhé, cậu về Nhất Trung à?”

“Không, mình về chỗ kia của mình, cậu để Văn Bác lấy xe đưa cậu về đi.” Tần Hàm Lạc nhìn dòng xe cộ như nước chảy trên đường, không dám nhìn nằng.

“Ah, cậu làm thế là không muốn ở bên mình phải không?” Giọng Giản Hân Bồi tràn đầy đau khổ.

Đang nói thì xe của Triệu Văn Bác đã tới, chậm rãi dừng trước mặt hai nàng. Triệu Văn Bác thò nửa cái đầu từ cửa sổ xe ra: “Được rồi, lên xe cả đi.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc không có cách nào khác, đành phải mở cửa sau, ý bảo Giản Hân Bồi vào. Tuy Giản Hân Bồi không muốn Triệu Văn Bác ở đây, nhưng cũng không tiện phản đối, chỉ đành lên xe.

Tần Hàm Lạc ngồi vào, nói với Triệu Văn Bác ở phía trước: “Tôi đến chỗ gần ĐH A đó.”

“Được.” Triệu Văn Bác gật gù đầu: “Bác Lý, đưa bạn tôi về trước nhé.”

Ô tô phóng nhanh trên đường, hai người ngồi ở hàng ghế sau rất im lặng. Triệu Văn Bác tay ấn huyệt Thái Dương, rên rì nói: “Tối nay tôi uống nhiều quá, đầu choáng váng rồi.”

“Văn Bác, sau khi về anh pha mật ong uống hay ăn quả lê vào.” Giản Hân Bồi nhẹ giọng nói.

Vừa thấy nàng mở miệng quan tâm, lòng Triệu Văn Bác vui sướng không thôi, dường như đầu cũng không choáng váng đến thế, liền thoáng nói: “Được, được, về nhất định anh sẽ uống.” Tựa hồ cảm thấy hơi lạnh nhạt với Tần Hàm Lạc, liền hỏi: “Hàm Lạc, bà sao rồi?”

“Cũng hơi choáng, nhưng cũng may còn có thể chịu được.” Tần Hàm Lạc tựa đầu lên ghế, nhắm mắt lại lười biếng nói.

“Bao giờ về bà cũng làm như lời Bồi Bồi nói xem.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc thuận miệng đáp cho có lệ. Giản Hân Bồi nhìn sườn mặt mơ hồ của cô, cánh mũi cay xè, trong lòng nàng thâm tình vô hạn, uỷ khuất cực kỳ, nhưng lúc này lại không có cách nào nói được ra lời. Nhớ lại vừa rồi khi bạn bè nhắc về những kỷ niệm giữa hai nàng, về mặt nàng không khỏi si ngốc. Nếu như, nếu như tất cả có thể trở lại như trước, nếu Tần Hàm Lạc có thể lại đối xử với nàng như trước kia, nàng nguyện ý trả giá hết thảy.

Một hàng đèn hai bên đường vụt qua cửa sổ xe, những chuyện cũ ngọt ngào cứ thi nhau hiện lên trong đầu nàng. Rốt cục, Giản Hân Bồi cố lấy dũng khí, vươn tay nắm tay Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, cô cảm giác được bàn tay ấm áp mềm mại kia, cũng nghĩ được hương chanh nhàn nhạt trong không khí. Tất cả những thứ này quen thuộc cỡ nào với cô. Cô vốn muốn né tránh, nhưng mà, cô cảm giác được bàn tay kia đang run rẩy, khiến trái tim cô cũng run lên theo. Cô không thể nhẫn tâm được, cho nên vẫn không nhúc nhích để mặt nàng nắm, nhưng đôi mắt lại nhắm càng chặt.

Rốt cục xe đã tới khu nhà nơi Tần Hàm Lạc ở. Cô rút tay mình ra, sau đó miễn cưỡng cười với Triệu Văn Bác: “Được rồi, tôi xuống xe đây, hai người về nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong liền mở cửa xe đi xuống.

“Chờ đã! Hàm Lạc!” Giản Hân Bồi sốt ruột gọi cô, sau đó vội vàng nói với Triệu Văn Bác: “Văn Bác, anh đau đầu thì về nghỉ ngơi trước đi, em còn có vài lời muốn nói với Hàm Lạc, lát nữa để tự em lái xe về được rồi.”

Triệu Văn Bác kinh ngạc, Giản Hân Bồi đã xuống xe, lái xe liền nói với Triệu Văn Bác: “Giám đốc Triệu, vậy giờ tôi đưa ngài về nhé?”

Trên con đường lát đá trong khu nhà, Giản Hân Bồi giang tay ngăn cản Tần Hàm Lạc: “Hàm Lạc, chờ đã! Mình có lời muốn hỏi cậu.”

Tần Hàm Lạc khẽ run, quay đầu nhìn lại: “Bồi Bồi, Văn Bác vẫn đang chờ cậu đó, cậu nên về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Là có người đang đợi cậu phải không?” Giản Hân Bồi cắn môi, ngẩng đầu nhìn căn phòng của Tần Hàm Lạc, nhưng không nhìn thấy ánh đèn: “Cho nên cậu mới vội vàng về như thế?”

Tần Hàm Lạc hơi nhú mày, nhưng không nói cho nàng biết đêm nay Mễ Tiểu Nhân cũng không ở nhà. Cô thở dài một hơi: “Cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Cậu yên tâm, mình sẽ không làm chậm trễ thời gian của cậu nhiều đâu, mình chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi, nhưng mình muốn cậu trả lời thật lòng, tuy

cậu đã nói một lần rồi, nhưng mình vẫn muốn xác nhận lại.” Giản Hân Bồi rất tự nhiên coi vẻ mặt của cô như thể cô rất không kiên nhẫn, nàng kim nén nước mắt, nói rõ ràng từng chữ một: “Hàm Lạc, mình mặc kệ cậu có yêu người khác rồi hay không, mình chỉ muốn hỏi cậu, cậu thật sự không còn yêu mình một chút nào phải không? Dù một chút cũng không đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Chương 102

Giản Hân Bồi đứng đó, theo bản năng điều chỉnh lại hô hấp, giờ phút này tuy trong lòng khẩn trương nhưng trên khuôn mặt tinh xảo lại tràn ngập bình tĩnh. Nàng thẳng lưng, chiếc cằm quật cường hơi giương lên, đôi mắt sáng ngời thấp thoáng nước mắt, lại bị nàng ép không cho chảy ra. Nàng nhìn chăm chăm Tần Hàm Lạc không chớp mắt, ánh mắt cũng không hề rời đi một giây. Ánh đèn đường màu cam nhạt dịu dàng chiếu lên thân thể nàng, chiếc áo thun màu trắng bó sát người, làm nổi bật thân hình hoàn mỹ của một người con gái.

Hình ảnh này thực sự rất đẹp.

Bốn phía bỗng nhiên yên lặng, ngay cả tiếng xe cộ ồn ào náo động ở xa cũng không còn nghe thấy, cả thế giới dường như bỗng nhiên chỉ còn lại hai người. Các nàng mắt nhìn mắt, hô hấp không theo quy luật, nhịp tim đập hỗn loạn...

Trái tim Tần Hàm Lạc bỗng nhói đau, cô gái xinh đẹp yếu điệu trước mắt này, đôi môi mím chặt của nàng, vẻ mặt quật cường, ánh mắt cố chấp, thậm chí làn gió đêm dịu dàng, ánh đèn đường ấm áp, tất cả những thứ này từng quen thuộc cỡ nào... Từng biết bao đêm tươi đẹp như thế, cô nắm tay nàng, đi dưới ánh đèn ấy. Cô ôm ấp lòng thầm mến cẩn thận đi bên cạnh nàng, nhìn nàng cười, cùng nàng khóc, nhường nhịn nàng, dỗ dành nàng, yêu chiều nàng, si mê nàng, vì nàng mà tìm đập vôi, dường như chỉ cần nhìn nàng như thế là đã cảm thấy thực hạnh phúc thỏa mãn. Hồi ức như dòng thủy triều trào dâng, lòng cô trở nên mềm mại. Có thoáng giây nào đó, cô thật sự rất muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng rằng mặc kệ chuyện gì xảy ra, cô vẫn đều muốn ở bên cạnh nàng, cô vẫn nguyện ý làm một người đối xử với nàng tốt nhất. Nhưng một tia lý trí còn sót lại lại khiến cô không nâng nổi cánh tay.

“Hàm Lạc, vì sao cậu không trả lời mình? Cậu không dám trả lời phải không?” Sự im lặng của Tần Hàm Lạc và vẻ mặt thay đổi không ngừng kia khiến Giản Hân Bồi từ đau xót đến cảm giác được an ủi. Nàng bình tĩnh nhìn cô, nói như chắc chắn: “Mình biết mà, cậu yêu mình, vẫn luôn yêu mình!”

“Vấn đề này rất quan trọng đối với cậu sao? Có ý nghĩa gì à?” Tần Hàm Lạc lẳng lặng nhìn nàng, bỗng nhiên lạnh lùng nói. Bồi Bồi vẫn như thế, vẫn giọng điệu ấy, nàng vẫn cứ cho rằng cô vẫn mãi xoay quanh nàng. Nàng cứ luôn đinh ninh rằng cô sẽ vĩnh viễn không bỏ nàng, cho nên nàng muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, cho nên nàng chưa bao giờ thêm đề ý cảm nhận của cô! Bồi Bồi, cho dù cậu đã từ bỏ mình, cậu lại vĩnh viễn không muốn mình rời xa cậu là sao? Tần Hàm Lạc bỗng nhiên nổi giận, cũng không biết là giận Giản Hân Bồi hay giận chính mình.

Giản Hân Bồi kinh ngạc mà phần nộ nhìn nàng, đồ khốn này, dĩ nhiên lại hỏi những lời khốn kiếp thế!

“Mình nói cho cậu biết, mình không yêu cậu nữa, trước kia đã từng yêu, nhưng hiện tại thì không.” Tần Hàm Lạc lui lại vài bước, trầm thấp nói. Đúng vậy, cô đã quá xem nhẹ sự đã kích tâm lý của việc Bồi Bồi trở về với bản thân cô, cũng quá xem nhẹ sức nặng của mười năm tình cảm kia. Nếu không phải là Tiểu Nhân, nếu không phải vì một người con gái đặc biệt như Tiểu Nhân thì có lẽ cả đời này cô cũng không có khả năng thoát ra khỏi đoạn tình cảm kia. Có lẽ hiện tại cô sẽ lại liều lĩnh, mặc kệ nàng có bạn trai hay không, mặc kệ nàng có tình cảm gì với mình thì cô chỉ thâm nghĩ muốn ôm chặt nàng, sau đó nghĩ mọi biện pháp để khiến cả đời này nàng cũng không rời khỏi cô. Tần Hàm Lạc có chút bi ai, cũng có chút may mắn, bỗng nhiên cô nhớ lại lời hứa với Mẹ Tiểu Nhân tối qua, cô đã nói với em. “Tiểu Nhân, cả đời này tôi sẽ không phụ em.”

Cả đời này tôi sẽ không phụ em... Những lời này mới nói tối hôm qua, nói rõ ràng đến thế, chân thành như vậy mà. Tần Hàm Lạc lại lui lại từng bước. Đôi má lúm đồng tiền như toả nắng của Mẹ Tiểu Nhân hiện lên trong đầu. Cô sợ hãi tự trách, lại lùi lại, bổ sung thêm một câu: “Không còn yêu một chút nào nữa. Bồi Bồi, cậu về đi.”

Tần Hàm Lạc xoay người, lao nhanh tới trước, vẻ mặt cô có vài phần kích động, nhưng Giản Hân Bồi lại không nhìn thấy. Nàng như thể bị choáng váng, giống một pho tượng đồ đá đứng đó, ánh mắt thẳng tắp nhìn bóng dáng quyết tuyệt của Tần Hàm Lạc. Có lẽ nàng chưa từng nghĩ tới, con người ấy cũng sẽ có ngày đối xử tàn nhẫn như vậy với nàng.

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, thế nhưng Tần Hàm Lạc cảm thấy đi qua vô cùng gian nan vất vả, mãi đến khi bước vào thang máy, nhìn thấy cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, cô mới cảm giác chân như nhũn ra. Cô vô lực tựa vào vách tường, run run ấn nút “8”, sau đó nhắm hai mắt lại.

Tiểu Nhân, tôi yêu em, nhưng mà, cũng không thể nói không còn chút tình cảm nào với Bồi Bồi cả. Tôi thậm chí còn hận nàng, hận nàng dễ dàng buông tay, hận nàng trước kia có Cố Minh Kiệt mà không nói với tôi nữa lời, hận nàng hiện tại có vị hôn phu, lại tỏ vẻ như không có chuyện gì, còn muốn tới hỏi tôi còn yêu nàng không. Tiểu Nhân, tôi vốn không nên để ý tới nàng, nhưng trái tim tôi lại cất chứa hơn hai mươi năm ký ức của cả hai. Căn bản tôi không thể xoá sạch hết tình cảm dành cho nàng, tôi không thể coi như nàng không tồn tại. Tiểu Nhân, có thể tôi cần thêm nhiều thời gian hơn nữa, em sẽ tha thứ cho tôi chứ?

Nước mắt cô bỗng nhiên mãnh liệt trào ra từ khoé mắt.

Gió đêm vẫn dịu dàng như cũ, nhưng thân thể Giản Hân Bồi lại lạnh run. Nàng sớm đã tính tốt, chỉ cần Hàm Lạc nói với nàng là cô vẫn yêu nàng, nàng sẽ giải thích tất cả mọi chuyện trước kia cho cô biết, nàng sẽ khóc lóc cầu xin cô tha thứ, nàng sẽ khiến cô hiểu được nỗi khổ tâm của nàng. Nhưng hiện tại, nàng sẽ không nói, Hàm Lạc đã hoàn toàn thay lòng đổi dạ, không thèm để ý tới nàng nữa, vậy nàng còn muốn nói gì với Hàm Lạc đây?

Về điểm này, Giản Hân Bồi vẫn hiểu rõ Tần Hàm Lạc. Nàng biết chỉ cần nàng giải thích cho cô hiểu, Hàm Lạc sẽ lại trở về bên nàng, nhưng mà, nàng lại muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho mình.

Nói gì đây? Đi cầu xin tình yêu của cậu hay lòng thương hại? Minh khinh thường. Khiến cho cậu áy náy hay tự trách? Minh không đành lòng. Hàm Lạc, mình muốn không phải những thứ đó, mình không cần sự bù đắp của cậu, không cần cậu trả nợ, cái mình muốn, chính là tình yêu của cậu!

Trái tim Giản Hân Bồi tan nát, nàng giương đôi mắt đầy nước, si ngốc nhìn ánh đèn căn phòng của Tần Hàm Lạc ở. Đã từng vô số ngày đêm các nàng ở đó ôn tồn. Nàng đã từng ở đó trải qua những tháng ngày tươi đẹp nhất trong đời.

Không còn yêu một chút nào? A... Khoé miệng Giản Hân Bồi bỗng lộ ra một nụ cười tuyệt vọng, trái tim đau đớn như bị dao cứa. Hàm Lạc, mình hận cậu, cả đời này mình cũng sẽ không tha thứ cho cậu! Giản Hân Bồi cắn chặt môi, mãi đến khi vị máu lan tràn trong miệng, yêu và hận lẫn lộn trong lòng, đau xót muốn chết, nhưng lại không có cách nào để xả, bỗng nhiên hận giá như thế giới này không có nàng tồn tại.

“Bồi Bồi, sao em đứng đây một mình? Hàm Lạc đâu?” Từ phía sau truyền đến một âm thanh kinh ngạc. Đầu óc Giản Hân Bồi mờ mịt, là ai đang nói chuyện? Giọng nói rất quen thuộc...

Triệu Văn Bác đi tới, thấy Giản Hân Bồi ôm trán, có vẻ như đứng không vững, hắn không khỏi giật mình kinh ngạc, vội vàng chạy lại đỡ nàng: “Bồi Bồi, Bồi Bồi!” Giản Hân Bồi thuận thế ngã về phía sau, Triệu Văn Bác ôm nàng, liên tục nói: “Bồi Bồi, em làm sao thế? Làm sao vậy?”

Đột nhiên, ánh mắt Triệu Văn Bác trở nên hoảng sợ vô cùng, hắn nhìn thấy môi dưới của Giản Hân Bồi đầy máu tươi, cùng với răng nanh vẫn còn cắn chặt không chịu nhả của nàng, hắn lập tức giơ tay vỗ nhẹ má nàng, giọng nói có vài phần nức nở: “Bồi Bồi, nhả răng ra, nhả ra!”

Ánh mắt Giản Hân Bồi ngơ ngác, nhưng không có phản ứng gì, Triệu Văn Bác lo âu quát: “Bồi Bồi, em làm gì thế? Vì sao lại muốn tự tổn thương bản thân! Nhả răng ra, cầu xin em! Anh xin em!” Hắn không ngừng lắc lắc nàng, muốn khiến nàng tỉnh lại.

“Văn Bác...” Ánh mắt Giản Hân Bồi rút cuộc chuyển về phía mặt hắn.

Triệu Văn Bác rót nước mắt, một tay ôm nàng, một tay run run lấy giấy, cẩn thận lau vết máu trên môi nàng.

“Văn Bác, em muốn... rồi khỏi nơi này.” Thanh âm Giản Hân Bồi nghe cực kỳ suy yếu.

Triệu Văn Bác ngẩn ra: “Bồi Bồi, em trông thế này, có muốn lên nhà Hàm Lạc nằm một chút không?”

“Không! Không cần!” Giản Hân Bồi lập tức gào khóc: “Em không muốn tới nhà cậu ấy! Em muốn anh dẫn em đi!”

Triệu Văn Bác nhìn bộ dáng kích động của nàng, vội vàng nói: “Được, được! Không lên nhà nó nữa, chúng ta vào xe trước được không?”

“Ừ.” Giản Hân Bồi gật gật đầu. Triệu Văn Bác nhìn nhìn nàng, do dự một chút, bỗng nhiên bế nàng lên, thật cẩn thận xoay người đi. Hắn len lén nhìn về mặt Giản Hân Bồi, thấy nàng đã nhắm mắt lại, thậm chí còn rúc đầu vào lòng hắn, thoát nhìn giống như một đứa trẻ bị tổn thương. Giản Hân Bồi đã bao giờ đối xử với hắn như thế đâu? Triệu Văn Bác cảm xúc mênh mông, vừa đau lòng lại vui mừng, bước đi cũng bất tri bất giác ổn định hơn, chậm hơn một chút, hắn chỉ sợ kinh động Giản Hân Bồi, lại sợ đoạn đường ngắn ngủi này lập tức đi xong...

Ô tô xoay đầu, nhanh chóng chạy về một hướng.

Triệu Văn Bác nhìn Giản Hân Bồi ở bên cạnh không nói một lời, rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Bồi Bồi, vừa rồi em... làm sao thế? Vì sao lại làm tổn thương chính mình?”

“Đau em đau quá.” Tinh thần Giản Hân Bồi đã đỡ hơn một chút so với vừa rồi, nàng tựa đầu vào cửa kính xe, ánh mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng đáp.

“Để anh đưa em tới bệnh viện!” Triệu Văn Bác tỏ vẻ lo lắng.

“Giờ đã đỡ hơn rồi.”

“Đau đầu thì cũng không thể làm tổn thương mình như thế chứ. Còn nữa, môi em bị thương, chúng ta vẫn cứ tới bệnh viện nhé? Anh lo lắm.” Triệu Văn Bác tiếp tục kiên trì.

“Em đã nói em không sao cả!” Ngữ khí Giản Hân Bồi lập tức mất bình tĩnh.

Triệu Văn Bác ngẩn ra, thanh âm trở nên yếu ớt: “Nhưng anh vẫn lo lắm...”

Giọng hắn có chút tổn thương, lòng Giản Hân Bồi không khỏi mềm nhũn, quay đầu đón ánh mắt chân thành của hắn, lại không biết nên nói gì cho phải.

“Hàm Lạc thật là! Sao nó có thể mặc kệ em như thế mà đi lên lầu? Nó có biết em bị đau đầu không? Nó dĩ nhiên lại không thèm quan tâm em!” Triệu Văn Bác bỗng nhiên rất bất mãn với Tần Hàm Lạc.

“Cậu ấy? Sau này cậu ấy cũng sẽ chẳng quan tâm tới em đâu.” Giản Hân Bồi đau nhói lòng, trên mặt hiện lên ý cười bi thương.

“Cái gì?”

“Em cãi nhau với cậu ấy.” Giản Hân Bồi cố nén nước mắt sắp trào ra, nhẹ nhàng băng quơ giải thích.

“Cãi nhau, cãi nhau vì chuyện gì?” Triệu Văn Bác đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại phản nộ: “Cãi nhau thì có thể đối xử với em như thế sao? Nhỡ chẳng may em có chuyện gì thì làm sao đây! Anh mặc kệ, lần sau gặp nó, anh nhất định phải hung hăng mắng nó một chút. Không được, để anh gọi cho nó ngay bây giờ!”

“Văn Bác.” Giản Hân Bồi vội vàng đè lại tay hắn, ngăn cản: “Không cần làm thế.”

“Ah!” Triệu Văn Bác lắc đầu, cười khổ nói: “Hai người luôn như thế, cho dù cãi nhau cũng muốn tự mình giải quyết, không chịu để người ngoài can thiệp.” Hắn liếc Giản Hân Bồi một cái, mấp máy môi, thanh âm trở nên trầm thấp: “Em biết không? Hàm Lạc đối xử tốt với em, khiến cho rất nhiều người hâm mộ, nhưng em đối xử tốt với nó, lại khiến anh ghen tị.”

Tốt? Nếu cậu không đối xử quá tốt với mình như ngày trước thì cũng vĩnh viễn sẽ không có người hâm mộ mình. Giản Hân Bồi bị lời hắn nói khơi gợi nên nỗi đau xót, ánh mắt toát lên thế lương. Hàm Lạc, cậu vĩnh viễn không biết mình yêu cậu nhiều đến mức nào đâu. Khi lần đầu tiên mình phạm sai lầm, muốn buông thả bản thân, cậu từng dùng tình yêu của cậu để cứu vớt mình, nhưng hiện tại cậu lại một lần nữa đẩy mình xuống vực sâu vạn trượng. Lần này, không ai cứu mình cả, Hàm Lạc, cậu đối xử với mình như thế, cậu không đau lòng sao? Không, cậu sẽ không, hiện tại cậu đã có Mễ Tiểu Nhân rồi, cậu sẽ làm cho nàng tất cả những việc đã từng làm cho mình, nói những lời trước kia chỉ nói cho mình mình nghe thấy.....

Lòng Giản Hân Bồi bỗng nhiên tràn ngập ghen ghét cùng phản nộ. Nàng và Mễ Tiểu Nhân cũng không phải loại con gái dễ dàng thân cận, chỉ là Mễ Tiểu Nhân thuộc loại có vẻ lạnh lùng xa cách, còn nàng lại thuộc loại tính tình đại tiểu thư không sợ trời không sợ đất, yêu hận cũng thể hiện càng mãnh liệt rõ ràng, làm việc bất chấp hậu quả. Hai người có thể nói khách biệt như băng và hỏa. Nàng ở trước mặt Tần Hàm Lạc vốn luôn bá đạo nuông chiều, nhưng từ khi xảy ra chuyện với Cố Minh Kiệt, trong lòng nàng vẫn luôn áy náy với cô, hơn nữa càng ngày càng hiểu rõ mình yêu Tần Hàm Lạc, cho nên đặc biệt ngoan ngoãn ở trước mặt cô. Nhưng sau này bất hoà với mẹ, Tần Hàm Lạc lại biết thành mối uy hiếp của nàng, khiến nàng chịu uy hiếp khắp nơi, bị kiểm chế mọi mặt, không còn có thể tùy hứng như trước kia.

Nhưng hiện tại phát hiện Tần Hàm Lạc mà nàng yêu sâu đậm, cũng vì người đó mà nàng phải chịu rất nhiều uỷ khuất nay lại thay lòng đổi dạ, điều này khiến nàng bị đá kích chưa từng có trong đời. Nàng bắt đầu trở nên kích động, được! Tần Hàm Lạc, cậu không cần mình nữa thì còn có rất nhiều người muốn có được mình, mình nhất định sẽ cho cậu thấy, mình sống tốt hơn cậu! Mình muốn thường xuyên xuất hiện trước mặt cậu, khiến cậu nhớ lại những chuyện trước kia liền không thoải mái!

“Bồi Bồi, em...em làm sao thế?” Triệu Văn Bác nhìn sắc mặt nàng thay đổi không ngừng, không khỏi lo lắng.

“Văn Bác, hiện tại anh có còn thích em không?” Giản Hân Bồi không trả lời câu hỏi của hắn, mà lại cười như không cười hỏi.

“Anh...anh...” Triệu Văn Bác đỏ mặt, lưỡi cũng lú lại.

“Không thích sao?” Giản Hân Bồi nheo mắt liếc hắn một cái, đôi mày liễu khẽ nhú lại, ngữ khí tựa hồ ít nhiều uỷ khuất.

“Đương nhiên không phải!” Triệu Văn Bác vội vàng nói: “Anh...sao anh có thể không thích em được! Anh...bắt đầu từ trung học anh đã luôn...luôn...”

Giản Hân Bồi mỉm cười, cũng không chờ hắn nói xong, đầu đã chậm rãi nhích qua, tựa vào vai hắn, từ từ nói: “VẬY...anh có bằng lòng cưới em không?”

Triệu Văn Bác trợn mắt há hốc mồm, như bị hoá đá, không cử động. Tất cả những điều này khiến người ta không dám tin, đây là ảo giác sao? Không! Giọng nói ôn nhu kia như vẫn còn vang vọng bên tai, hương chanh thơm ngát khiến lòng người say đắm mê mẩn kia từng đợt từng đợt bay vào mũi hắn, hơn nữa, hắn có thể cảm giác được sức nặng truyền đến từ đầu vai, sức nặng khiến hắn kinh ngạc lại ngọt ngào, khiến hắn vui sướng đến nhảy nhót. Trong lòng hắn như thể có một viên đường được chậm rãi hoà tan, ngọt ngào đến toàn thân.

Nhưng mà, vì sao hắn vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ? Bồi vì, bồi vì hắn nghe được câu nói mà ngay cả trong mơ hắn cũng không dám nghĩ tới!

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Chương 103

Triệu Văn Bác bị nổi vui mừng xâm chiếm đầu óc, cả người mơ mơ màng màng, miệng hơi giương lên, lại không nói được một lời.

“Văn Bác, anh còn chưa trả lời em đó.” Giản Hân Bồi chậm rãi ngồi thẳng dậy, lẳng lặng nhìn hắn.

“Đương nhiên, đương nhiên!” Triệu Văn Bác chỉ cảm thấy vai nhẹ bẫng, đầu óc trong nháy mắt trở nên tỉnh táo, liên tục nói: “Đương nhiên anh bằng lòng! Sao anh có thể không muốn được!”

Hắn vui mừng đến nỗi nói năng lộn xộn, liên tục nhấn mạnh mấy lần. Giản Hân Bồi nhìn dáng vẻ của hắn, vốn cảm thấy có chút buồn cười, nhưng lập tức lại cười không nổi, lòng nàng bỗng nhiên rất đau xót, vì Triệu Văn Bác, mà cũng vì chính mình. Nàng lặng yên nhìn khuôn mặt trắng nõn nhả nhận kia, rồi đôi mắt tràn đầy thâm tình ấy. Người con trai này từ thời trung học đã đau khổ đơn phương nàng, hắn si tình như thế, chung thủy như thế... Nhưng vì sao người nàng yêu lại có thể vứt bỏ nàng nhanh đến vậy? Giản Hân Bồi lại cảm thấy muốn khóc. Nàng hít hít mũi, được rồi, có lẽ ở bên một người yêu mình nhất mới là lựa chọn tốt nhất, dù sao Hàm Lạc cũng không muốn nàng, dù sao ba cũng hy vọng nàng lập gia đình...

Triệu Văn Bác nhận ra nàng có chỗ bất bình thường, hơi khàn trương liếm liếm môi, thấp giọng nói: “Bồi Bồi, em... em đang nói đùa với anh phải không?”

“Em không nói giỡn.” Giản Hân Bồi cúi đầu trầm ngâm một chút, lại ngẩng đầu, chân thành nhìn hắn: “Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Triệu Văn Bác vội vàng hỏi.

“Nhưng mà... nhưng mà em không yêu anh.” Giản Hân Bồi mím môi, có chút chột dạ dòi tằm mắt: “Chỉ kết hôn thôi, anh cũng chấp nhận sao?”

Triệu Văn Bác ngẩn ra, lập tức trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. Hắn nhìn Giản Hân Bồi, nhìn thật lâu thật lâu rồi mới gật đầu nói: “Anh đồng ý.”

Triệu Văn Bác nhìn sườn mặt của nàng, niềm vui sướng đã vơi đi phân nửa. Hắn thầm siết chặt hai nắm đấm. Bồi Bồi, anh không ngại, chỉ cần em ở bên cạnh anh, chỉ cần ngày ngày có thể nhìn thấy em, ở bên em thì anh cũng rất hạnh phúc, rất thỏa mãn rồi. Hiện tại em không thích anh cũng không sao cả, anh sẽ từ từ khiến em yêu anh, nhất định anh sẽ.....

Giản Hân Bồi lẩm bẩm nhẹ giọng nói: “Chúng ta phải tổ chức một đám cưới linh đình, phải có thật nhiều hoa tươi, phải mời rất nhiều rất nhiều người, phải khiến cho tất cả bọn họ đều thấy... thấy chúng ta hạnh phúc đến mức nào...” Nói đến đây, nàng rốt cuộc không nói tiếp được nữa, bất giác cắn chặt răng, vô lực nhắm hai mắt lại.

Ngày cuối tuần, Tần Hàm Lạc hẹn Trầm Du cùng đi đánh tennis buổi trưa, đứng nhìn vóc dáng Trầm Du mảnh mai yếu đuối, bình thường nàng rất hay vận động, thể lực và kỹ năng đánh tennis không hề tệ. Hai người đánh thẳng cho đến khi mồ hôi ướt đầm mới tắm rửa thay quần áo rồi khỏi cầu lạc bộ.

“Đặc lâu rồi không chơi vui vẻ đến thế.” Khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Du hồng hồng, tinh thần sáng láng.

“Tôi đói quá.” Tần Hàm Lạc rên rỉ.

“Tôi cũng vậy, đi ăn cơm luôn nhé.” Tâm tình của Trầm Du rất tốt.

Hai người lái xe đến một nhà hàng khá nổi tiếng, sau đó chọn một phòng trang nhã. Gọi món ăn, Trầm Du lười biếng tựa vào chỗ ngồi, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ: “Sao hôm nay bạn không gọi thêm vài người nữa đến? Trương Từ Toàn kia cũng có chút thú vị, khá hợp với tôi. Cô bạn gái nhỏ của bạn tôi cũng thích, lần sau mọi người cùng nhau đi chơi nhé.”

Tần Hàm Lạc ngửa đầu uống một ngụm nước lạnh, lắc đầu nói: “Tiểu Nhân đi tới nhà ông ngoại từ hôm kia, hôm nay mới về, lát nữa tôi sẽ đi đón em ấy. Từ Toàn thì thôi đi, hôm nay tôi cũng không muốn rù nó.”

“Vì sao?”

“Bạn không thấy hôm nay tâm trạng tôi không tốt sao?” Tần Hàm Lạc bắt mắt nói.

“Tôi thật sự không thấy mà.” Trầm Du phì cười: “Làm sao thế? Công việc không thuận lợi? Không thuận lợi thì đừng làm, lại đây làm ông nhỏ của tôi?”

“Biến!” Tần Hàm Lạc trợn mắt liếc nàng một cái, sau đó nằm úp sấp lên bàn, giận dữ nói: “Trầm Du, bạn có bao giờ từng yêu một người, nhưng trong lòng lại vẫn có cảm giác không thể quên được người cũ chưa?”

“Chưa, cảm giác này phức tạp quá.” Trầm Du cau mày suy nghĩ, sau đó con người chuyển động: “Giản Hân Bồi?”

“Ừ.”

“Cậu ta đã trở lại?”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc dùng tay ấn lên ngực, mày nhíu chặt: “Trong lòng tôi luôn tự trách, khổ sở cực kỳ, tôi không thích thế này.”

“Nàng trở về tìm bạn để nói lại tình xưa?”

“Không phải, sao có thể thế được.” Tần Hàm Lạc cười khổ.

Trầm Du nhìn cô, an ủi: “Với tình cảm thanh mai trúc mã giữa hai người, không thể quên thì cũng là chuyện rất bình thường mà. Hai người quen thuộc quá mức, những kỷ niệm giữa cả hai nhiều lắm, bạn còn từng đơn phương nàng lâu đến vậy nữa. Có điều, thời gian trôi qua, tình cảm sẽ phai nhạt, dù sao Tiểu Nhân hiện tại cũng ngày ngày ở bên bạn đó thôi.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc miễn cưỡng gật gật đầu, ra vẻ thoải mái nói: “Bạn thì sao? Thế nào rồi? Người bạn trai mà gia đình bạn chọn cho đáng về thế nào?”

“Thì như thế, không quá hợp mắt, cũng không quá chướng mắt.” Trầm Du nói xong, lại trừng mắt lườm cô một cái, hung dữ nói: “Sao hả? Chính bạn tâm tình không tốt nên muốn phá niềm vui của tôi phải không! Dù sao lúc tôi đính hôn bạn cũng phải tới, đến lúc đó tự mình nhìn xem!”

Tần Hàm Lạc ha hả cười, thấy nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, liền cầm đũa: “Được rồi, không phải nói dối bụng sao? Ăn com đi, không nói những chuyện này nữa.”

Trầm Du khẩu vị thanh đạm, chỉ ăn chút rau dưa, bởi vì mới vận động, nên ăn ngon miệng lắm. Nàng vừa ăn com vừa trò chuyện với Tần Hàm Lạc về chuyện thú vị gặp được khi đi làm. Tần Hàm Lạc lại có vẻ không yên lòng, thi thoảng nói phụ họa nàng vài câu.

“Tần Hàm Lạc!” Một lát sau, Trầm Du thật sự nhịn không nổi, bắt đầu nổi bão.

“Làm sao thế?” Tần Hàm Lạc nhìn nàng chằm chằm.

“Bạn sao thế hả? Chưa đầy năm phút lại nhìn đồng hồ một lần.” Trầm Du dùng tay chống cằm, dùng đũa chỉ vào cô nói: “Tôi nói cho bạn biết, tôi nói chuyện với người ta còn chưa bao giờ bị coi như không khí thế này đâu.”

Tần Hàm Lạc áy náy nói: “Tôi...tôi một lát nữa phải đi đón Tiểu Nhân, sợ trễ.”

“Hừ! Lần sau đừng rủ tôi nữa, trọng sắc khinh bạn!” Trầm Du tức giận vui đầu ăn com.

Xế chiều, Tần Hàm Lạc đi tới nhà ga từ sớm để chờ Mễ Tiểu Nhân.

“Ồ, đúng giờ quá nhỉ.” Chung Thuý Nhi vừa xuống xe đã bắt đầu trêu chọc Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc cũng không để ý nàng, chỉ há hốc miệng, không chớp mắt nhìn Mễ Tiểu Nhân. Thì ra Mễ Tiểu Nhân mặc một chiếc váy đỏ như lửa, làm nổi bật thêm làn da trong suốt lung linh. Em đứng đó, xinh đẹp xuất chúng, như một đoá hoa hồng rực rỡ như lửa, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác.

Mễ Tiểu Nhân vẫn luôn thích tông màu lạnh, nhưng màu sắc rực rỡ chói mắt nàng mặc trên người em lại tự nhiên phi thường, khiến cho khuôn mặt vốn tươi trẻ xinh đẹp tuyệt trần nay lại thêm vài phần diễm lệ gọi cảm.

“Chiếc váy này thế nào?” Mễ Tiểu Nhân nhìn bộ dáng ngây ngốc của Tần Hàm Lạc, hơi ngượng ngừng cười nói.

“Còn phải nói nữa.” Chung Thuý Nhi nhìn Tần Hàm Lạc, cười trêu: “Cậu xem người nào đó sắp chảy nước miếng kìa, chứng tỏ thẩm mỹ của ông quá tốt.”

“Ông ngoại mua cho em à? Chắc chắn, khó trách, ông luôn thích nấy màu nổi.” Tần Hàm Lạc không kìm được ngấm ngấm em, nói tự đáy lòng: “Đúng là người đẹp thì mặc cái gì cũng đều đẹp khác thường.” Nói xong nhìn những ánh mắt khen ngợi phóng đến từ chung quanh, vội vàng nói: “Chúng ta đi thôi. Thuý Nhi, em đến nhà tôi đi, ngày mai đi thẳng đến trường, không phải rất tiện sao?”

Chung Thuý Nhi khoát tay: “Quên đi, em về nhà vẫn hơn, còn phải lấy mấy đồ ở nhà mang đến trường nữa.”

Nói xong, ba người ra khỏi nhà ga, chia nhau bắt taxi về nhà.

“Có một không?” Ở trên xe, Tần Hàm Lạc nắm chặt tay Mễ Tiểu Nhân, hỏi.

“Cũng hơi mệt.” Mễ Tiểu Nhân nhắm mắt lại, tựa lên vai cô, khoe miệng hơi cong lên: “Hai ngày vừa qua tụi em đi Ba Sơn.”

“Ba Sơn? Hai người cũng cao hứng quá nhỉ.”

“Đúng thế, tụi em cùng mua một con chó con màu trắng, yêu lắm, ông ngoại rất thích, Thuý Nhi còn đặt cho nó một cái tên, là ‘Đô Đô’, vì nhìn nó trông mập mập tròn tròn.” Mễ Tiểu Nhân nói xong, hơi buồn ngủ, Thuý Nhi thật sự nói nhiều lắm, khiến em không có phút nào yên bình trên xe.

Đô Đô? Tần Hàm Lạc có chút buồn cười, đúng thế, sao trước kia không nghĩ tới việc mua thú cưng cho ông ngoại nhỉ, để ông có việc làm, hơn nữa cũng đỡ buồn. Cô có chút cảm kích nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang say ngủ khiến người ta động lòng của Mễ Tiểu Nhân, nhịn không được ôm em chặt hơn.

“Hàm Lạc, hôm nay chị có chỗ nào đó không bình thường.” Buổi tối, Mễ Tiểu Nhân nằm trên giường, nhìn Tần Hàm Lạc nghịch máy tính, bỗng nhiên

nói.

“Hà? Làm sao thế?” Tần Hàm Lạc có chút chột dạ quay đầu.

“Không có gì.” Mễ Tiểu Nhân rầu rĩ cúi đầu, một tờ có một tờ không lật lật quyển sách trong tay.

Không bình thường? Đương nhiên Tần Hàm Lạc biết không bình thường ở chỗ nào. Mọi ngày cho dù cả chiều gặp Mễ Tiểu Nhân thì cô cũng vẫn dính chặt lấy không rời, nhưng hôm nay lại rất nghiêm chỉnh. Từ sau ngày đó gặp lại Giản Hân Bồi, trong lòng cô vẫn có chút áy náy với Mễ Tiểu Nhân, bởi vì cô ý thức được Giản Hân Bồi vẫn chặt chẽ chiếm cứ khắp mọi ngõ ngách trong nội tâm của mình. Tình cảnh này khiến cô phiền não vô cùng.

Ngẫm nghĩ, Tần Hàm Lạc đóng máy tính lại, đi đến bên giường, nằm xuống cạnh Mễ Tiểu Nhân, phàn nàn: “Hôm nay đánh tennis với Trầm Du lúc trưa, mệt quá.”

“Chị đã gặp Giản Hân Bồi rồi?” Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân nhìn sách, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Tần Hàm Lạc giật mình, vội vàng nói dối: “Cùng mười mấy đứa bạn trung học ăn một bữa cơm, sau đó liền về, còn phải uống rượu, chóng mặt đau đầu cả đêm.”

“Hừ! Thảo nào không thèm gọi cho em.”

“Vây vì sao em không gọi cho tôi?” Tần Hàm Lạc làm vợ ủy khuất, nói: “Nếu em gọi cho tôi, không chừng tôi sẽ không chóng mặt thế.”

“Đáng đời chị.” Mễ Tiểu Nhân vẫn cúi đầu, ánh mắt lại toát lên ý cười. Sao em có thể không biết xấu hổ gọi cho Hàm Lạc được, em không gọi vì đã lâu lắm rồi cô và Giản Hân Bồi không gặp nhau, cho nên em không muốn mình tỏ vẻ lòng dạ hẹp hòi, gọi điện như thế tra hỏi.

“Được rồi, đừng xem sách nữa, nhìn tôi này!” Trong lòng Tần Hàm Lạc bỗng nhiên khó chịu, đoạt lấy sách của em, đặt qua một bên, để em nhìn thẳng vào mình.

“Hàm Lạc, vậy ông ngoại mua cho em nhìn xấu lắm à? Hay em mặc nhìn khó coi?” Mễ Tiểu Nhân cười nâng tay lên, vòng quanh cổ cô.

Tần Hàm Lạc cười thầm trong lòng, cô nhóc này, vẫn đề bụng chuyện đó. Cô dướn người lên, hôn trán em, sau đó chân thành thủ thủ bên tai em: “Váy rất đẹp, em mặc còn đẹp hơn. Em không biết đâu, hôm nay lúc ở nhà ga có rất nhiều người nhìn em mê đắm, tôi khó chịu lắm.” Nói đến đây con ghen trong lòng tăng vọt, cô gần như tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Khó chịu à?” Mễ Tiểu Nhân hừ nhẹ: “Sao em lại cảm thấy chị chẳng chịu để ý đến em gì cả.”

“Tôi sợ mình làm ra chuyện đồi bại gì đó ngay tại chỗ ấy mà.” Tần Hàm Lạc ủy khuất nói.

“Nhưng mà ở nhà cũng không thèm bận tâm đến em.” Mễ Tiểu Nhân có chút khó chịu, nghiêng đầu qua một bên không thèm để ý đến cô.

“Em nói không để ý đến em, là chỉ thế này sao?” Tần Hàm Lạc nở nụ cười xấu xa, tay phải nhẹ nhàng xoay mặt em qua, khe khẽ vuốt ve đôi gò má, để em đối diện với mình, sau đó môi chạm lên đôi môi mềm căng mọng của Mễ Tiểu Nhân. Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, khẽ liếm, mút vào, cảm giác mềm mại ngọt ngào khiến đầu óc cô như si như say, bỗng nhiên, đầu lưỡi đau nhói, cô nhin không được hít sâu một hơi, sau đó thân mình nhòe dậy, che miệng kinh ngạc nhìn Mễ Tiểu Nhân: “Em...”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân lộ ra vẻ đắc ý, đôi mắt trong suốt xinh đẹp mang theo vài phần khiêu khích nhìn cô, trầm nghĩ, nhìn xem đôi sắc lang nhà chị còn kiêu căng không?

Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn em, thật sự đêm nay cô không có tâm trạng để thân mật, vừa rồi làm thế hoàn toàn là vì muốn dời lực chú ý của Mễ Tiểu Nhân. Cô không muốn thừa nhận việc mình còn chưa quên được Giản Hân Bồi, lại càng không muốn Mễ Tiểu Nhân biết việc này, bởi cô không muốn trong lòng em không thoải mái. Nhưng không nghĩ lại xảy ra một khúc nhạc đệm nho nhỏ như thế, lúc này dù một chút hứng thú cô cũng không có.

“Được rồi, không làm loạn nữa, em ngủ đi.” Tần Hàm Lạc xấu hổ cười khổ, sau đó đứng dậy xuống giường, chuẩn bị qua phòng khác.

“Hàm Lạc, chị giận à?” Mễ Tiểu Nhân có chút ngạc nhiên nhìn cô.

“Không, chỉ là khuya lắm rồi.” Tần Hàm Lạc quay đầu lại, miễn cưỡng cười nói.

“Đừng đi, ngủ lại đây...” Mễ Tiểu Nhân cắn cắn môi, bỗng nhiên nhòe dậy, vươn tay giữ lấy tay cô.

Lần này đến lượt Tần Hàm Lạc ngạc nhiên: “Em... không phải em đã nói, trong vòng một tuần chỉ được ôm em ngủ một đêm thôi sao?”

Tuy là nói vậy, nhưng một cô gái như Mễ Tiểu Nhân lại dùng giọng điệu ấy nói câu đó, chỉ sợ là ai đi nữa cũng không ngăn cản nổi loại cảm dỗ này. Tần Hàm Lạc chỉ đành ngoan ngoãn trở lại nằm trên giường.

“Chị nhưng thật ra lại rất ngoan ngoãn nghe lời.” Mễ Tiểu Nhân khẽ thở ra, bỗng nhiên cười, xoay người ngồi trên bụng Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc kinh ngạc với hành động lớn mật trước nay chưa từng có này của em. Mễ Tiểu Nhân đón nhận ánh mắt cô, hai gò má không khỏi hơi ửng

hồng, em nằm úp xuống, trán chạm vào trán Tần Hàm Lạc, thì thầm: “Hàm Lạc, hai ngày qua em rất nhớ chị, em. . .đêm nay em muốn chị ở bên em, em thích chị ôm em ngủ.”

Lòng Tần Hàm Lạc nóng lên, đang muốn nói thì đôi môi mềm mại của Mễ Tiểu Nhân đã ập tới, em chủ động gần như nhiệt liệt hôn cô, khiến Tần Hàm Lạc không hiểu sao thấy hưng phấn hẳn lên. Cô theo bản năng hơi hé môi, Mễ Tiểu Nhân đã ngậm lấy đầu lưỡi của cô, dịu dàng liếm như an ủi, một lúc lâu sau em mới e lệ rời đi, ôn nhu hỏi: “Còn đau không?”

Lòng Tần Hàm Lạc khê run, như có một dòng nước ấm tràn vào trái tim. Cô nhìn người con gái xinh đẹp mê người ở trên người mình, em tốt đẹp như thế, dịu dàng săn sóc như thế, là ông trời quan tâm cô, để cho em xuất hiện trong cuộc đời cô, sao cô có thể không biết trân trọng đây? Sao cô lại có thể không một lòng một dạ đối xử với em được? Lòng cô chua xót, nỗi phiền não hai ngày qua như thể hoàn toàn biến mất trong nháy mắt, giờ khắc này, trong mắt cô chỉ có em, trong tim cô cũng chỉ có em. Mặc kệ thế nào thì cô cũng không thể cho phép mình suy nghĩ về người khác!

“Không đau, chỉ là có chút. . .chưa thoải mái.” Tần Hàm Lạc thờ dãi nói, kéo em về phía mình. Cô một tay ôm cần cổ thon dài của em, một tay giữ chiếc eo nhỏ nhắn, hôn em thật sâu. Hai người bọn họ như muốn bồi thường lại nỗi nhớ nhung dành cho đối phương suốt hai ngày qua, triền miên mà kịch liệt hôn. Các nàng ôm càng ngày càng chặt, hận không thể khiến đối phương khắc sâu, hoà tan vào thân thể mình.

Hai người đang hôn đến khó tách rời, di động trên đầu giường bỗng nhiên phát ra tiếng chuông chói tai. Tần Hàm Lạc như thể không nghe thấy gì, tay cô đã luồn vào dưới váy ngủ của Mễ Tiểu Nhân, tùy ý vuốt ve da thịt trơn láng nhắn mịn, xúc cảm tuyệt vời khiến máu toàn thân cô như sôi trào. Thanh âm cô trở nên khàn khàn, cô ghé sát bên tai em, cúi đầu nói: “Tiểu Nhân, Tiểu Nhân. . .tôi muốn em. . .”

“Hàm Lạc, di động của chị. . .” Mễ Tiểu Nhân sóng mắt như sương, thờ hồn hên nói.

“Tôi mặc kệ!” Tần Hàm Lạc có chút tức giận, bỗng nhiên xoay người một cái, đè em dưới thân, bắt đầu hôn lên cổ em. Mễ Tiểu Nhân khẽ thờ hồn hên, lại có chút buồn cười, nghe tiếng chuông di động vẫn dai dẳng không ngừng, chỉ đành giơ tay che lại miệng Tần Hàm Lạc, dịu dàng dỗ cô: “Mau lên, nghe điện thoại đi, gọi lâu thế có thể có việc gấp gì đó.”

Tần Hàm Lạc có chút bất đắc dĩ buông em ra, hít thật sâu mấy hơi, gần như phần nộ cảm di động lên, ba chữ “Trương thiên tiên” trên màn hình đập vào mắt cô. Trương thiên tiên chết tiệt, phá hoại phong cảnh của người khác! Cô vừa thẩm oán hận mắng, vừa ấn nút nghe. Đang chuẩn bị mắng to đối phương thì bên kia đã truyền đến thanh âm vội vàng hoảng hốt của Trương Tử Toàn: “Hàm Lạc, Hàm Lạc! Triệu ngu ngốc có gọi điện thoại cho mày không?”

“Không, mày thấy quỷ à? Giọng sao thế?” Tần Hàm Lạc ngẩn ra, kiểm chế ý muốn mắng chửi người trong đầu, nghi hoặc hỏi.

Trương Tử Toàn cũng không để ý tới hơi thở có chút dồn dập của cô, đột nhiên cao giọng lên tám độ: “Hắn mới gọi điện cho tao, mày có biết hắn nói gì với tao không?”

Tần Hàm Lạc vừa nghe cô nói, ánh mắt cũng không tự chủ được nhìn Mễ Tiểu Nhân ở dưới thân, chỉ thấy mái tóc em hơi hỗn độn, cái trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt xinh đẹp mang theo hai mặt đỏ hồng, thoát nhìn càng thêm kiều diễm ướt át. Một màn này vốn đã cực kỳ quyến rũ người khác, nhưng giờ phút này em đang cố gắng kéo váy mình xuống lại, nên cảnh xuân trên ngực bị lộ ra, hành động đó của em khiến Tần Hàm Lạc nhìn không được phi cười. Mễ Tiểu Nhân tức giận trừng mắt lườm cô một cái, sau đó nheo một phát lên cánh tay cô, cô không khỏi “Á” một tiếng, sau đó càng cười vui vẻ.

“Mày còn cười được nữa! Triệu ngu ngốc nói với tao hắn chuẩn bị kết hôn!” Trương Tử Toàn ở bên kia lớn tiếng nói.

“Hả? Kết hôn? Với ai?” Tần Hàm Lạc thật sự bị giật mình, vẻ mặt vốn tươi cười liền cứng lại trong nháy mắt.

“Tao thật sự không thể tin nổi! Hắn nói hắn sẽ kết hôn với Giản Hân Bồi!” Trương Tử Toàn kích động nói. Thành thật, lúc này khi Triệu Văn Bác gọi điện thoại cho cô, tin tức này thật sự dọa cô sốc, hại cô suýt lăn xuống giường. Hai người đó á? Kết hôn? Rất khó tin!

“A lô! A lô! Hàm Lạc, mày có nghe tao nói không?” Trương Tử Toàn thấy điện thoại không phát ra âm thanh gì, nhin không được liên tục kêu to: “Hàm Lạc, Hàm Lạc!”

Qua một hồi lâu, đầu bên kia truyền đến thanh âm có chút thất hồn lạc phách của Tần Hàm Lạc: “Văn Bác? Sao lại là Văn Bác? Sao lại là Văn Bác? Sao có thể!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 104

“Bồi Bồi, con thật sự quyết định rồi sao?” Giản Mặc Thanh ngồi đối diện với Giản Hân Bồi, lo lắng nhìn nàng chăm chú, mong tìm thấy sự thực lòng trong ánh mắt vô hồn của nàng.

“Ba, chẳng lẽ ba không thích Văn Bác à?” Giản Hân Bồi ưỡ ưỡ oải hỏi lại.

“Nói thật thì ấn tượng của ba với thằng bé không tệ, có cảm giác là một chàng trai thành thật.” Giản Mặc Thanh nhú nhú mày: “Nhưng con và Hàm Lạc...”

“Đừng nhắc đến cậu ấy, đừng nhắc đến cậu ấy trước mặt con nữa!” Giản Hân Bồi lập tức đứng dậy từ trên ghế, có chút phiền não đi đến bên cửa sổ, quay lưng về phía Giản Mặc Thanh, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

“Bồi Bồi, con như thế thì bảo ba làm sao có thể yên tâm được?”

“Ba, con đã quyết rồi!” Giản Hân Bồi cố gắng khiến cho cảm xúc của mình tỉnh táo lại, quay đầu nói: “Chẳng lẽ, việc này không phải kết quả tốt nhất với mọi người?”

“Ba chỉ không muốn con hối hận.”

“Con sẽ không để mình phải hối hận đâu.” Giản Hân Bồi quật cường giương cao cằm, khẳng định nói.

Nếu người kia có thể trong chớp mắt đã yêu người khác, thì vì sao nàng không thể? Vì cái gì nàng không thể! Nàng oán hận thầm nghĩ.

Tâm tình Giản Mặc Thanh có chút nặng nề đi ra khỏi phòng con gái, cẩn thận đóng cửa lại cho nàng. Ánh đèn trong phòng khách tản ra ánh sáng nhu hoà, Chu Vân Tổ đang ngồi ở sofa xem tivi, vừa thấy ông đi ra, ánh mắt liền lập tức chuyển qua ông.

“Anh và Bồi Bồi nói chuyện gì thế, lâu vậy?” Trên mặt bà nở nụ cười dịu dàng, rót một tách trà nóng cho Giản Mặc Thanh, đặt trên mặt bàn thủy tinh trước mặt ông.

Thời gian này, con gái căn bản không thêm để ý tới bà, mà chồng cũng có vẻ lạnh nhạt hơn trước rất nhiều, nhưng bà cũng không để ý, hơn nữa từ sau ngày hôm qua Giản Hân Bồi dẫn Triệu Văn Bác về nhà cho bọn họ xem mặt, cũng tuyên bố muốn kết hôn, tâm tình bà vui vẻ trước nay chưa từng có. Tuy so sánh Triệu Văn Bác với Chu Hiểu Hàn thì cũng không khiến bà vừa lòng cho lắm. Ba của Triệu Văn Bác vốn dựa vào tiền lãi kénh xù của việc buôn bán đất đai, là một thương nhân trong vòng mười năm gần gũi nhanh chóng phát lên, còn nhà Chu Hiểu Hàn lại mấy đời theo chính trị, gia tộc rất có gốc gác ở thành phố Z. Hơn nữa, xét về mặt cá nhân thì Chu Hiểu Hàn cũng thật sự hơn Triệu Văn Bác. Nhưng hiện tại bà cũng không thể nê hà, chỉ cần Bồi Bồi không ở bên Hàm Lạc, chỉ cần nàng chịu kết hôn thì cái gì cũng dễ nói. Huống chi, nhà họ Triệu hiện tại ở thành phố A coi như có uy tín danh dự, Triệu Văn Bác cũng tốt nghiệp ở ĐH A, ngoại hình cũng không tệ, thoát nhìn lại một mực chung tình với Bồi Bồi, bà có thể yên tâm.

Về phần không khí trong nhà hiện tại không hoà hợp cho lắm, vậy cũng chẳng sao. Bà vẫn một mực tin tưởng, người một nhà dù sao cũng là người một nhà, sau này Bồi Bồi sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của bà, bọn họ sẽ dần dần tha thứ cho bà, những việc bà làm đều vì muốn tốt cho cái gia đình này.

Ánh mắt Giản Mặc Thanh nhìn tivi, sầm muện nói: “Anh đang nghĩ, có lẽ con bé không nên kết hôn vội vàng thế.”

“Vì sao?” Chu Vân Tổ kinh ngạc nhìn ông.

“Có lẽ vốn con bé không hiểu rõ rốt cuộc mình muốn làm gì, anh cảm thấy nó giống như đang chút giận hờn. Anh có phần tự trách, có lẽ trong nhà chỉ có mình con bé, từ nhỏ đã cưng chiều con, con đã muốn thì mặc kệ là cái gì cũng đều phải nghĩ cách kiếm về cho con. Thế cho nên khi con bé hai mươi mấy tuổi, gặp chuyện còn xúc động tùy hứng đến thế, chỉ suy sụp một chút cũng không vượt qua được. Con bé quả thật là một đứa trẻ được nuông chiều thành hư, lại khiến người ta nhìn mà đau lòng, thế nào cũng không nở trách cứ.” Giản Mặc Thanh tay phải chống lên tay vịn sofa, ấn huyết Thái Dương khổ sở nói.

“Anh à, con đã không còn nhỏ nữa rồi.” Chu Vân Tổ vội vàng nói: “Sao con nó có thể không rõ mình đang làm gì được. Nó chính là đột nhiên nghĩ thông suốt, muốn kết hôn, anh làm cha cũng không thể ngăn cản. Nhà họ Triệu bên kia hình như rất gấp gáp, qua vài ngày nữa sẽ tới tìm chúng ta bàn bạc, lần này anh cũng không thể...”

Bà đang muốn khuyên bảo Giản Mặc Thanh, từ bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa dồn dập thanh thúy. Giản Mặc Thanh và bà đều ngẩn ra, Giản Mặc Thanh hơi hất cằm ra ý bảo: “Em ra mở cửa đi.”

Chu Vân Tổ chỉ đành đứng dậy, bà đi đến cửa, nhìn qua mắt mèo, không khỏi ngây người, bàn tay cũng cứng ngắc trước tay nắm cửa. Người bên ngoài đối với bà mà nói thì quả thật là một người khách không mời mà đến, cánh tay bắt tri bắt giác thả xuống.

Chuông cửa vẫn không ngừng reo vang, đủ thấy người ngoài cửa giờ phút này trong lòng cũng thập phần cố chấp. Giản Mặc Thanh nhìn không được cũng đi ra, ông kỳ quái nhìn Chu Vân Tổ, kinh ngạc nói: “Sao không mở cửa?”

Chu Vân Tổ nhìn ông, lại không nói ra lời. Giản Mặc Thanh lại càng thấy lạ, cũng nhìn qua mắt mèo, ngoài cửa không phải là Tần Hàm Lạc thì là ai?

Giản Mặc Thanh giờ tay muốn mở cửa, Chu Vân Tổ liền vội vàng kéo tay ông: “Anh à...”

Giản Mặc Thanh hung hăng trừng mắt liếc bà một cái, hất tay bà ra, mở cửa.

Tần Hàm Lạc không ngờ vợ chồng Giản Mặc Thanh đều đứng trước cửa, hơi ngạc nhiên, cô ngây người ngơ ngác, sau đó mới lúng túng mở miệng: “Bác Giản, dì Chu...”

“Hàm Lạc, ăn cơm tối chưa?” Giản Mặc Thanh tươi cười, để cô đi vào: “Con tới tìm Bồi Bồi hả?”

Chu Vân Tố lúc này cũng chỉ miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười.

“Con ăn rồi.” Tần Hàm Lạc đổi giày, vội vàng nói: “Con...con đến tìm Bồi Bồi nói chuyện một chút.”

“Vậy được, con bé ở trong phòng ấy, con đi tìm nó đi.” Giản Mặc Thanh không thèm để ý đến ánh mắt của Chu Vân Tố, cười nói. Chờ Tần Hàm Lạc đi vào rồi, ông lập tức thu lại nụ cười, khẽ cảnh cáo với Chu Vân Tố: “Vân Tố, em còn làm chuyện gì nữa, đến lúc Bồi Bồi biết thì quan hệ mẹ con giữa hai người lại thêm căng thẳng mà thôi, đến lúc đó đừng hối hận.”

Đèn trong phòng Giản Hân Bồi đã tắt, bức rèm cũng bị kéo kín mít. Ngày mai còn phải đi làm, nhưng nàng nằm trên giường, dòng suy nghĩ như thủy triều, không buồn ngủ một chút nào.

Bên ngoài hình như truyền đến tiếng mở cửa, còn có tiếng đóng cửa thật cẩn thận, sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến. Trong bóng đêm, Giản Hân Bồi mở to hai mắt, hôm nay trong nhà chỉ có ba và mẹ, nếu bọn họ vào thì chắc chắn sẽ gõ cửa, từ trước đến nay người vào phòng nàng mà không gõ cửa cũng chỉ có một, nhưng mà, sao có thể là cô được? Nàng không khỏi nín thở, trái tim lại không kìm được đập gia tốc.

“Tách” một tiếng, đèn phòng được bật lên, Giản Hân Bồi theo phản xạ đưa tay che mắt ngăn cản ánh sáng trắng chói mắt kia, chờ đến lúc nàng chậm rãi buông tay, lại không khỏi ngậy người.

Một bóng dáng thon dài đứng trước giường nàng, người đó có mái tóc ngắn hơi rối bời, khuôn mặt xinh đẹp sáng sủa, đôi mắt tựa hồ lúc nào cũng sáng ngời mang theo ý cười, khoe miệng hơi cong lên, thậm chí chiếc quần bò rách kia, chiếc áo khoác hình cò ba lá màu xanh nhạt ấy đều rất quen thuộc với nàng, cũng là thứ nàng khát vọng thật sâu, nhưng nhớ thật lâu.

Trước kia, đây là sẽ cảnh tượng lãng mạn khiến người ta vui sướng, nàng sẽ nhảy khỏi giường, nhào vào lòng cô, sau đó chủ động hôn môi cô, hoặc kéo cô lên giường, hai người sẽ ôm chặt nhau, quay cuồng vui cười, sau đó thấp giọng níu non bên tai đối phương nỗi nhớ về nhau.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt nàng cay cay, cổ họng như bị cái gì chặn lại, mà trái tim đau nhói, lúc bắt đầu cõi lòng tràn ngập vui sướng, nhưng nàng lại lập tức nhớ ra người nàng yêu sâu đậm này đã tàn nhẫn đến mức nào, chính miệng nói cho nàng biết cô đã yêu một người khác, vì thế, nỗi vui sướng trong lòng liền lập tức bị nhấn chìm trong nỗi hận, không còn thấy bóng dáng đâu.

“Cậu tới đây làm gì?” Vẻ mặt nàng mang theo vài phần kiêu ngạo, lạnh lùng nói.

“Cậu sẽ kết hôn với Văn Bác sao?” Căn phòng ngủ được bài trí ấm áp ôn nhu này là nơi Tần Hàm Lạc đã từng rất quen thuộc, hương vị trong không khí cũng từng khiến cô một lần say mê. Cho dù cô nhắm mắt lại cũng có thể nói ra thứ gì đặt ở chỗ nào, tất cả những điều này đánh thẳng vào trái tim mềm mại yếu ớt của cô, cô thậm chí không dám ngẩng đầu.

“Đừng thế.” Giản Hân Bồi nhún mày: “Cậu tới để hỏi chuyện này?”

“Vì sao là Văn Bác? Vì sao lại là Văn Bác?” Tần Hàm Lạc giương mắt, nhìn nàng chăm chú, thì thào nói.

“Vấn đề này đối với cậu quan trọng lắm à? Có ý nghĩa gì sao?” Giản Hân Bồi học giọng điệu cô mấy hôm trước, kiêu ngạo nói. Nàng bỗng nhiên có cảm giác khoái trá vì trả được thù, điều này khiến nỗi đau đớn trong lòng nàng tựa hồ giảm bớt.

“Cậu không thương hân! Mình biết cậu không thương hân! Vậy cậu cần gì phải cưới hân?” Tần Hàm Lạc siết chặt nắm đấm, bỗng nhiên hét lớn.

“Mình không thương anh ta?” Trên mặt Giản Hân Bồi lộ ra nụ cười châm chọc, nàng cười đến nỗi nước mắt muốn chảy ra: “Thật buồn cười khi cậu có thể nói ra được những lời như thế! Thật đúng là khiến người ta không thể tin nổi mà, không phải cậu cho rằng chỉ cần là con trai thì mình sẽ yêu sao! Mình có thể yêu Cố Minh Kiệt, có thể yêu Chu Hiểu Hân, vậy vì sao mình không thể yêu Văn Bác? Ít nhất anh ta si tình, ít nhất anh ấy chung thủy, phải không?”

Tần Hàm Lạc nhụt chí bại trận, cô lắc lắc đầu, nhìn Giản Hân Bồi chăm chú, dùng thanh âm thấp đến nỗi khiến người ta gần như nghe không rõ, nói: “Bồi Bồi, mình hi vọng cậu có thể gả cho người cậu yêu, Văn Bác là chàng trai tốt, nhưng hân theo đuổi cậu nhiều năm như thế, cậu đều chưa dừng động tâm, mình...mình không hy vọng cậu đem hôn nhân ra làm trò đùa. Cậu làm sao vậy? Không phải...không phải cậu sẽ cưới Chu Hiểu Hân à? Dì Mễ nói anh chàng kia tốt lắm.”

Mình làm sao ư? Giản Hân Bồi cắn môi, oán hận nhìn cô, Tần Hàm Lạc chết tiệt, vì cái gì cô vĩnh viễn cho rằng nàng yêu những người khác, vì sao cô luôn không tin mình từ đầu đến cuối chỉ yêu mình cô!

Tần Hàm Lạc có chút bối rối, có chút lo lắng, một ý nghĩ vừa khiến cô sợ hãi lại khiến cô đau lòng chậm rãi hiện lên trong đầu, Bồi Bồi...có phải nàng đang giận lấy không? Chẳng lẽ nàng thật sự yêu vẫn là mình? Không phải cảm kích, không phải tình bạn, cũng không phải dục vọng chiếm hữu, nếu không thì vì sao từ sau khi trở về biểu hiện của nàng lại kỳ quặc như thế? Chẳng lẽ lúc nàng rời đi có nỗi khổ riêng? Nhưng mà...nếu như thế, vậy phải làm sao bây giờ? Tiểu Nhân phải làm sao đây?

Cô mờ mịt lùi lại, cho đến khi đến sát bức tường, cơ thể thống khổ co rúm, một lúc lâu sau, cô mới gian nan mở miệng: “Bồi Bồi, rốt cuộc cậu yêu ai?” Cô không dám lớn tiếng, khản trương nhìn Giản Hân Bồi, chờ nàng trả lời.

“Minh rót cuộc yêu ai?” Giản Hân Bồi dễ dàng bị câu này chọc giận, lập tức bật dậy từ trên giường, lớn tiếng nói: “Minh yêu con trai! Tàn Hàm Lạc, chỉ cần là cậu là con trai thì mình cũng sẽ yêu cậu!”

Tàn Hàm Lạc run lên, như thể bị trúng một roi, khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch, cô dựa lưng vào tường, chậm rãi đứng thẳng người, nhưng mà, đáp án này tuy dễ dàng khiến cô đau đớn, cũng khiến cô thất vọng, nhưng không hiểu sao cũng khiến cô cảm thấy an tâm. Cô không muốn hỏi lại Giản Hân Bồi điều gì nữa, có chút cố hết sức xoay người, chuẩn bị rời khỏi không gian khiến cô khó thở này.

“Tàn Hàm Lạc, cậu đừng đi!” Tuy rằng hôm nay nhìn như nàng chiếm thượng phong, cũng xả giận ít nhiều, nhưng vừa thấy Tàn Hàm Lạc muốn đi, Giản Hân Bồi cũng không tự chủ được trở nên kích động, nàng chân trần nhảy xuống giường, nhào tới ôm cổ Tàn Hàm Lạc.

“Hàm Lạc, mình không cho cậu đi!” Nàng ôm chặt Tàn Hàm Lạc, bám lấy quần áo trên lưng cô, nói năng lộn xộn: “Hàm Lạc, cậu là con gái mình cũng yêu cậu, là con gái mình cũng yêu cậu! Chỉ cần... chỉ cần cậu đồng ý với mình một việc.”

Tàn Hàm Lạc dờ dẫm để mặc nàng ôm, không nói gì cũng không cử động.

“Hàm Lạc, đồng ý với mình một việc được không?” Giản Hân Bồi nghẹn ngào nói.

“Cậu nói đi.” Một lúc lâu sau, Tàn Hàm Lạc mới thốt nên một câu.

“Rời khỏi Mễ Tiểu Nhân, sau đó mình lại về bên nhau.” Giản Hân Bồi tựa đầu lên cổ cô, thì thầm: “Hàm Lạc, được không? Được không?”

“Không!” Tàn Hàm Lạc nhìn nàng, mặt không đổi sắc nói.

Giản Hân Bồi cắn chặt răng, hung hăng nhìn ánh mắt kiên định tàn nhẫn của cô, hận không thể khiến cô lập tức cút khỏi phòng mình, biến khỏi tầm mắt nàng, sau đó cả đôi cũng không gặp lại. Nhưng vòng tay ấm áp ấy lại quen thuộc đến thế, khiến người ta tham lam luyến tiếc mà ý lại, thế nhưng cô đau khổ khi không nở buông tay.

Lại “tách” một tiếng, công tắc ngọn đèn trên tường bị Giản Hân Bồi phẫn nộ gạt tắt, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Giản Hân Bồi chân không đứng trên sàn gỗ lạnh lẽo, nàng như người không xương, ôm chặt Tàn Hàm Lạc. Hai tay nàng gấu gao ôm cổ cô, bắt đầu hôn cô. Nàng hôn mũi cô, hai má cô, nàng dùng sức mút lấy đôi môi cô, điên cuồng mà tuyệt vọng. Tàn Hàm Lạc đứng đó, hai tay khép chặt đặt hai bên sườn, vừa không nhẫn tâm kháng cự, cũng không nguyện ý hòa theo.

Giản Hân Bồi chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, dán chặt vào thân thể mỏng manh yếu ớt của nàng, thân thể sau lần vấy kia thoanh thoảng hương chanh thơm ngát, đều là những thứ cô vô cùng quen thuộc. Trong lòng lẫn thân thể Tàn Hàm Lạc dần dần có phản ứng, cô cắn chặt răng, chống cự lại sự hấp dẫn trí mạng này, nội tâm đang giãy dụa thì bỗng nhiên cô nhớ tới một câu nói đã đọc ở nơi nào đó, mùi thơm cơ thể của tình nhân là thứ xuân dược hiệu quả nhất. Tàn Hàm Lạc nhìn không được nhắm mắt lại, thì ra, cô vừa để hương chanh quyến rũ, lại đã rơi vào mùi hương bạc hà, thì ra, cô có linh hồn đáng xấu hổ đáng khinh đến thế, sao cô còn xứng nói đến tình yêu?

Giản Hân Bồi hôn cô hồi lâu, thấy cô cắn chặt không không nhả, như thể nàng là ôn dịch vậy. Cô chán ghét nàng như thế, xem ra cô thật sự không yêu nàng nữa. Lòng tự trọng của nàng hoàn toàn bị tổn thương, đau lòng đến gần như chết lặng, nước mắt lăn dài, bỗng nhiên nảy lòng ác động, răng cắn mạnh xuống môi Tàn Hàm Lạc. Nàng dùng nhiều sức, cho nên rất nhanh đầu lưỡi đã nếm phải vị tanh ngọt. Con đau đớn kịch liệt từ trên môi truyền đến, Tàn Hàm Lạc đau đến gần như rút nước mắt, nhưng cô vẫn cắn chặt răng, thậm chí cố nén không phát ra tiếng động, mà hai tay cô lại không kiềm chế được ôm lấy Giản Hân Bồi.

Giản Hân Bồi cắn càng sâu, Tàn Hàm Lạc ôm càng chặt, mà cô ôm càng chặt, Giản Hân Bồi sẽ không kim chế được cắn càng sâu. Trong bóng đêm, Tàn Hàm Lạc ôm chặt thân thể mảnh mai của nàng, nước mắt từ trên đôi mắt nhắm chặt lăn chả rót xuống, đôi môi hai người ngập tràn mùi tanh ngọt và đắng chát. Cô mang theo tâm tình như đón nhận sự trừng phạt chính mình, liều mạng chịu đựng đau đớn, trong nháy mắt, cô hận không thể cứ thế chết đi.

Ôm đến như không muốn sống, càng ngày càng thờ không nổi, trên mặt Giản Hân Bồi lại lộ ra nụ cười hạnh phúc, Tàn Hàm Lạc như thể mới yêu nàng, nếu giờ khắc này các nàng cứ thế chết đi, nàng sẽ không còn gì tiếc nuối cả, bởi chết thế này cũng rất đẹp.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là giọng của Chu Vân Tổ truyền vào: “Hàm Lạc, Bồi Bồi, ra ngoài ăn ít hoa quả đi!”

Tàn Hàm Lạc giật mình sợ hãi, từ cam chịu lập tức tỉnh táo lại, tay cô bỗng nhiên sờ soạng tìm công tắc đèn trên tường, sau đó đẩy Giản Hân Bồi ra.

Căn phòng sáng ngời trong nháy mắt, Giản Hân Bồi lùi lại vài bước, nàng giương đôi mắt đầm lệ mỏng lung, như thể tỉnh lại từ trong mộng nhìn Tàn Hàm Lạc, bỗng nhiên hét lên sợ hãi, sau đó lại sờ sờ miệng mình, chỉ thấy trên tay đều là máu tươi. Môi Tàn Hàm Lạc đau đớn dị thường, cô đương nhiên biết vì sao nàng sợ hãi hét lên như thế, cô cảm giác được cảm mình có thứ chất lỏng dính dính. Cô che miệng, vội vàng chạy vào phòng tắm, mở vòi nước, vốc nước lên rửa đi nước mắt và máu trên mặt.

Giản Hân Bồi chậm rãi ngồi dưới đất, trong lòng lặp đi lặp lại câu tự hỏi: “Giản Hân Bồi, mày đang làm gì thế? Mày vừa mới làm gì hả?” Trời ơi! Sao nàng có thể nhẫn tâm đối xử với Hàm Lạc như vậy.

Chỉ một lát sau, Tàn Hàm Lạc đi ra, tựa hồ cô biết Giản Hân Bồi suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: “Minh không sao, không đau.” Nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi: “Minh đi đây, chuyện cậu kết hôn, mình sẽ không nói gì nữa. Cậu cũng không còn là đứa trẻ con, chúng ta đều có thể tự quyết định cho bản

thân mình, sau đó chịu trách nhiệm vì quyết định của mình.”

Cô thở dài, nhìn Giản Hân Bồi mờ mịt ngồi trên sàn, hình như còn muốn nói gì nữa, nhưng cửa bỗng nhiên mở ra, Chu Vân Tổ xuất hiện ở cửa. Tần Hàm Lạc bằng tốc độ nhanh nhất che mắt mình, sau đó xấu hổ ấp úng kêu một tiếng: “Di Chu.”

“Hàm Lạc, Bồi Bồi, mẹ vừa gọi hai đứa ra ăn hoa quả mà, aish, Bồi Bồi, sao con lại ngồi dưới đất như thế? Sẽ cảm lạnh đấy.” Chu Vân Tổ kinh ngạc nói.

“Di Chu, con không ăn đâu, khuya rồi, con đi trước.” Tần Hàm Lạc nói xong liền vội vàng đi ra cửa.

“Hàm Lạc!” Phía sau bỗng truyền đến tiếng kêu gần như thống khổ của Giản Hân Bồi.

Tần Hàm Lạc cứng đờ, nhìn Chu Vân Tổ ở đối diện, gật gật đầu, nghiêng người lao ra khỏi phòng.

Giản Hân Bồi nhìn cô ra ngoài, không bận tâm Chu Vân Tổ ở đây, nước mắt cuộn cuộn trào ra khỏi hốc mắt. Thực xin lỗi, Hàm Lạc, bởi vì cậu khiến mình đau đến phát điên, ngay cả mình cũng cảm thấy bản thân xa lạ, không phải cậu càng chán ghét mình đấy chứ? Xin lỗi!

Đã khuya rồi, Trương Tử Toàn nằm ngửa trên chiếc giường lớn mềm mại của mình, đang mộng đẹp, cô mới thấy Diệp Di Huyền mặc một thân trang phục cung nữ thời Đường màu sắc rực rỡ, tay áo bay bay, đứng trên bãi cỏ mùa, thoát nhìn đẹp đẽ cao quý, như một nàng tiên nữ từ trên trời giáng xuống. Cô ở bên cạnh, nhìn mà mê mẩn, trong đầu lập tức nhớ tới bài [Lạc Thần phú], nhìn không được mở miệng thì thầm: “Kiên nhẫn tước thành, yêu như nhục tố. Duyên cảnh tú hạng, hạo chất trình lệ...”

Trương Tử Toàn đang hận không thể giữ chặt váy nàng, sắp lại âu yếm thì bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng “rầm rầm”. Há? Sao lại có người gõ cửa? Nhìn chung quanh, chỉ thấy cỏ xanh ngút tầm mắt, xa xa hoa cỏ mọc đầy, đâu có cánh cửa nào? Đúng là gặp quỷ mà!

Tiếng động “rầm rầm” kia lại càng lúc càng lớn, quả thực đỉnh tai nhức óc, khiến người ta thấy phiền. Trương Tử Toàn bỗng nhiên quát to một tiếng, tỉnh lại từ trong mơ, cô dùng hai tay xoa xoa mặt, lúc này mới giật mình nhận ra mình vừa nằm mơ một giấc mơ thật dài, nhưng tiếng đập cửa vang lên bên tai lại rất chân thật.

Cô nhìn di động, đã trễ thế này còn ai đến gõ cửa! Cô bật đèn, nổi giận dưng dưng đi ra ngoài, nhìn ra ngoài, kinh ngạc mở cửa: “Vịt đàn, đúng là tôm đến nhà rồng mà!”

Sắc mặt Tần Hàm Lạc cũng không tốt lắm, hữu khí vô lực nói: “Đêm nay ngủ ở chỗ này nhé.” Liền đổi giày, lập tức đi vào phòng trong.

Trương Tử Toàn đóng cửa, vội vàng đuổi theo cô: “Làm sao thế? Mỗi ngày làm sao vậy? Sưng thế, còn bầm nữa!”

“Đừng hỏi.” Tần Hàm Lạc gần như cầu xin nói.

“Hôm trước mặt bị cào nát, hôm nay môi lại bị người ta cắn nát, mày thật đúng là một đứa con gái dễ dàng bị thương.” Trương Tử Toàn hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng, không hề có ý giễu cợt.

Tần Hàm Lạc cũng không trả lời, nhanh chóng cởi đồ, rồi vội vào ổ chăn ấm áo thơm tho: “Xem ra chỗ này đúng là nơi tránh nạn nhỉ, ngay cả chăn cũng ủ ấm rồi.”

Trương Tử Toàn khẽ hừ một tiếng, lúc này cô bị quấy rầy đánh thức, giờ ngủ không được, liền xoay người mở tủ lạnh lấy một lon coca, mở ra uống một ngụm, sau đó đặt lên đầu giường, chính mình cũng chui vào chăn nằm xuống.

Trầm mặc một hồi lâu, Trương Tử Toàn bỗng nhiên hỏi: “Lại là Giản Hân Bồi à?”

“Tử Toàn.” Tần Hàm Lạc lật người, đưa lưng về phía cô, thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ: “Tao định chia tay với Tiểu Nhân.”

“Chia tay? Mày điên à?” Trương Tử Toàn lập tức bật dậy, đôi mắt tròn tròn: “Vì sao? Vì Giản Hân Bồi? Không phải cậu ta sẽ kết hôn với Triệu ngu ngốc à? Không phải mày nói mày yêu Tiểu Nhân sao?”

“Chính vì yêu nên mới càng phải tách ra.” Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, đau khổ nói.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Chương 105

Tần Hàm Lạc một tay đút túi, một tay che miệng, đi trong sân trường ĐH A. Bởi vì bị thương ở môi, hôm nay cô bị đồng nghiệp trêu chọc cả ngày. Nhưng may mắn là tuy mọi người đều đùa bị thương do hôn, nhưng cũng không ai thật sự nghĩ vì hôn mà vậy, ai lại hôn đến mức thành vết thương sâu đến thế, sưng phù thành cái dạng đó được? Nói giỡn rồi ai nấy đều tò mò vì sao lại bị vậy, Tần Hàm Lạc chỉ đành viện đủ trăm lý do kỳ quái cho có lệ.

Tính tình Bồi Bồi vẫn nóng nảy như trước, mà cô, cũng vẫn cam tâm để người ta bắt nạt.

Tần Hàm Lạc tựa vào một gốc cây trước khu lớp học, thở dài một hơi từ tận đáy lòng. Mấy phút sau, một bóng người xinh đẹp màu hồng nhạt đập vào mắt cô, sau đó chậm chậm bước chân nhẹ nhàng đi về phía cô. Cô vội vã đứng thẳng người, Mễ Tiểu Nhân ngay trước mặt cô, đôi mắt lấp lánh ý cười.

“Ồ, đàn chị Tần, chị che miệng làm gì thế?” Chung Thuý Nhi ló đầu ra từ bên cạnh Mễ Tiểu Nhân, tò mò hỏi.

“Không...không có gì.” Tần Hàm Lạc có vẻ mồm miệng không nhanh nhạy như thường ngày: “Tiểu Nhân, chúng ta đi qua cái hồ sen đằng kia một chút đi, tôi...tôi có chuyện muốn nói với em.”

Con người trong suốt của em hơi nheo lại, lòng lại nảy lên dự cảm bất an. Chung Thuý Nhi nhào tới, làm bộ muốn kéo tay Tần Hàm Lạc ra: “Chẳng lẽ ăn phải cái gì? Hay là miệng bị ai đó cắn nát?” Nói xong liền quay đầu cười xấu xa nhìn Mễ Tiểu Nhân.

Tần Hàm Lạc không khỏi lo lắng, vội vàng né tránh.

“Thuý Nhi!” Thanh âm Mễ Tiểu Nhân không lớn, lại hình như có sức hút khiến người ta không thể kháng cự, Chung Thuý Nhi dừng lại, ưỡn khuỷu than thở: “Giờ thôi mà.”

“Cậu đi căn tin ăn cơm đi, lát tớ tới tìm cậu sau.” Mễ Tiểu Nhân nhẹ giọng nói, sau đó nghiêng đầu bảo Tần Hàm Lạc: “Đi thôi.”

Ánh nắng chiều nhuộm đỏ chân trời, lúc này sân trường có một vẻ yên tĩnh lắng đọng diệu kỳ. Trên con đường rải sỏi trắng, hai bóng người thon dài chậm rãi bước đi dưới sắc nắng ấm áp vàng óng.

Gió nhẹ hiu hiu thổi, hàng liễu ven hồ nhẹ nhàng múa theo giai điệu, hồ nước như cũng bị ánh tịch dương nhuộm hồng, gợn sóng lăn tăn lấp lánh, cũng động lòng người hơn bình thường.

Một đường đi tới, hai người im lặng không nói gì. Mễ Tiểu Nhân nhẹ tay vòng vòng lọn tóc mai đen mượt như tơ, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, lòng của em như cũng bị làn gió ôn nhu lúc hoàng hôn thổi đến rối loạn.

“Ngay ở chỗ này đi.” Mễ Tiểu Nhân đi tới một góc liễu, ngồi xuống trước.

Tần Hàm Lạc yên lặng ngồi xuống cạnh em, cô vừa ngồi xuống, Mễ Tiểu Nhân liền nhào tới, mạnh mẽ giựt bầy tay đang che miệng của cô ra.

Vết thương trên môi nhìn mà ghê người.

Mễ Tiểu Nhân đầu tiên là kinh hãi, sau đó nổi phần nộ lan tràn trong lòng. Em hít thật sâu một hơi, giọng nói cũng nhịn không được có chút run rẩy: “Lại là chị ta gây ra?”

Tần Hàm Lạc thấp giọng nói: “Ừ.”

“Vì sao?”

“Cậu ấy muốn tôi rời xa em.”

Mễ Tiểu Nhân nhíu chặt mày: “Chị nói gì?”

“Tôi không muốn.”

Lại một phen trầm mặc, Mễ Tiểu Nhân dời tầm mắt, xuất thần nhìn mặt hồ phản chiếu ánh mặt trời, một lúc lâu sau mới buồn bã hỏi: “Chị ấy yêu chị?”

“Không.”

“Vậy là hận chị rồi.” Mễ Tiểu Nhân có cảm giác lòng âm ỷ đau đớn. Hận, thì sao thường không phải từ yêu mà nên? Em bỗng nhiên có chút không thể hiểu nổi Giản Hân Bồi.

“Nàng sẽ gả cho Văn Bác, ba mẹ của Văn Bác đã đến Nhất Trung gặp mặt bác Giản và dì Chu rồi.” Tần Hàm Lạc bẻ gãy một nhánh liễu, cầm trong tay lật đi lật lại ngắm nhìn, giọng nói lại không nghe ra cảm xúc gì.

“Đây là điều chị muốn nói với em hôm nay?”

“Không phải.” Ánh mắt Tần Hàm Lạc trở nên nghiêm trọng, cô cúi đầu, vô thức quán cảnh liễu mềm dẻo trên ngón tay, từng vòng từng vòng một, lại

buông ra từng vòng, thật lâu sau mới mấp máy môi, chưa sót nói: “Tiểu Nhân, chúng ta chia tay đi...”

Mề Tiểu Nhân khẽ run lên, đôi mắt trong suốt của em mang theo sắc thái không thể tin nổi nhìn Tần Hàm Lạc, rằng nanh tuyết trắng bất giác cắn chặt môi dưới.

Không khí như ngưng đọng lại.

“Em... em vì sao không nói gì?”

“Em đang đợi chị nói.” Trong mắt em như loé lên nước mắt.

“Được.” Tần Hàm Lạc lấy lại bình tĩnh, cô liếc mạng kiểm chế dòng nước mắt sắp trào ra, trầm thấp nói: “Tiểu Nhân, tôi thật sự yêu em, tôi nghĩ một cô gái như em rất ít người có thể không rung động, tôi cũng giống như phần lớn người khác, nồng nàn yêu thích vẻ ngoài xinh đẹp nổi bật, cả khí chất độc đáo khó nói thành lời của em. Nhưng tôi càng yêu trí tuệ, sự quan tâm săn sóc, lòng tốt của em hơn. Càng ngày tôi càng mê đắm tất cả những thứ liên quan đến em, càng ngày càng thích ở bên em, nhìn thấy em và ông ngoại ở bên nhau hoà hợp, thấy ông cưng chiều em, em hiểu thảo với ông, tôi cảm thấy đặc biệt hạnh phúc và thoải mái, bởi vì... bởi vì hai người là những người thân yêu nhất trên thế giới của tôi.”

Nói tới đây, cô liếc nhìn Mề Tiểu Nhân một cái, thanh âm trở nên bi thương: “Em còn nhớ không? Lần đầu tiên tôi ngủ lại ký túc xá của em ở Bát Trung, em đã nói với tôi, em ghét nhất những người không chung thủy trong tình cảm. Hiện tại... hiện tại tôi cảm thấy mình không chung thủy với em.”

“Vì chị còn yêu Giản Hân Bồi?” Lòng ngực Mề Tiểu Nhân như bị cái gì đó đè ép.

“Tôi cũng không biết nên nói thế nào nữa, Tiểu Nhân, cuộc sống của tôi hai mươi mấy năm qua đều tràn ngập hình bóng nàng, đối với tôi mà nói nàng rất rất quan trọng. Nàng làm gì tôi, tôi đều không thể kháng cự. Nàng khóc, lòng tôi sẽ rất khó chịu, nàng muốn mắng tôi, đánh tôi, thậm chí cắn tôi, tôi cũng không muốn né tránh, chỉ cần nàng vui vẻ. Nàng hôn tôi, tôi... tôi dĩ nhiên lại vẫn còn cảm giác, chỉ vì nghĩ đến em nên mới còn lý trí.” Tần Hàm Lạc thống khổ lắc đầu: “Tôi không biết vì sao nàng lại như thế, cũng biết làm vậy rất ngốc, nhưng lại không thể nhẫn tâm, sau đó, lại bắt đầu áy náy với em. Tôi rơi vào vòng tra tấn tinh thần tuần hoàn lặp đi lặp lại ấy. Cho nên, tôi không muốn vì lời của nàng mà rời xa em, nhưng muốn chính mình rời khỏi em.”

Lòng Mề Tiểu Nhân đau xót, cắn môi không nói gì, nước mắt lại không bắt đầu rơi xuống.

“Tiểu Nhân, tôi thật sự yêu em, nhưng trong lòng tôi vẫn còn hình bóng người khác, cho nên, tôi muốn chia tay với em.” Tần Hàm Lạc bắt lấy tay em, bàn tay tinh tế trắng nõn của em lúc sờ lên lại lạnh lẽo vô cùng: “Khi Bồi Bồi bỏ tôi đi, tôi cảm thấy bầu trời sụp đổ, tôi cảm giác mình như một cái xác không hồn, ngày ngày đều sống mà như chết lặng. Trước kia tôi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày tôi yêu người khác, hơn nữa lại trong thời gian ngắn như vậy. Nhưng em rực rỡ chói mắt đến thế, chỉ sợ em đi vào cuộc sống của ai cũng đều có thể trở thành trọng tâm cuộc sống của người đó. Tiểu Nhân, mỗi ngày ở bên em đều rất đẹp, rất ấm áp, em còn có khả năng khiến người ta quên đi niềm đau. Khi đó, em chữa khỏi nỗi đau trong lòng tôi, nhưng lúc Bồi Bồi trở về, đối mặt với nàng, tôi vẫn khổ sở, nhưng vừa đến trước mặt em, dường như nỗi thống khổ lại biến mất không thấy đâu. Sau đó, lại vẫn lặp lại như thế.”

Nàng càng nói càng kích động, càng siết tay em chặt hơn: “Tiểu Nhân, hôm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, làm thế rất không công bằng với em! Như thế em là thuốc tiên chữa vết thương lòng của tôi vậy, tôi không muốn dùng tình cảm của người này để quên đi tình cảm với người khác! Tôi thực lòng yêu em, càng ngày càng yêu hơn, tôi muốn trao cho em tình yêu thuần khiết nhất. Tôi muốn dựa vào bản thân mình để thoát khỏi đoạn tình cảm trước kia! Tôi đột nhiên cảm thấy thời gian trước mình rất tiện, về sau đêm đêm, tôi tình nguyện một mình trong bóng đêm liêm láp vết thương cũng không muốn ôm em, hít thở hương thơm ngọt ngào của em đi vào giấc ngủ, em có hiểu không? Em có hiểu tâm tình đó của tôi không?”

Mề Tiểu Nhân vốn đang rơi lệ, nghe đến đó ngược lại ngừng khóc, em hơi ngẩng đầu, thanh âm hơi nghẹn ngào: “Hàm Lạc, chị rất thành thật, tuy sự thành thật ấy đôi khi ngược lại càng tổn thương người khác hơn.”

Không, Tiểu Nhân, em là người tôi không muốn tổn thương nhất trên đời. Tần Hàm Lạc lắc lắc đầu, nước mắt lăn dài theo gò má: “Tiểu Nhân, em xứng đáng với một trái tim toàn vẹn, một tình yêu vẹn toàn. Nếu tôi không làm được, tôi sẽ không chiếm lấy em, bởi vì, tôi sẽ bị lương tâm của mình khiển trách, em là người con gái ưu tú đến thế.”

“Hàm Lạc, chị thật cổ hủ, nhưng cổ hủ như thế em lại rất thích.” Mề Tiểu Nhân lau nước mắt, đứng dậy, nghiêng đầu nhìn cô: “Nhưng mà, em không đồng ý chia tay.”

Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn em, nghĩ mình nghe lầm.

“Cho dù thật sự vì lý do đó mà chia tay thì cũng chỉ có thể do em nói chia tay mà thôi.” Mề Tiểu Nhân nhếch chiếc cằm xinh đẹp, khoé miệng cong lên nụ cười: “Chị nói những lời đó, em hiểu, hơn nữa cũng kiêu ngạo vì chị. Nhưng mà, Hàm Lạc, em không muốn chia tay, em chỉ đồng ý tách ra một thời gian.”

“Tiểu Nhân...”

“Hàm Lạc.” Mề Tiểu Nhân dùng ánh mắt ngăn lại câu hỏi của cô: “Em sẽ không đưa ra kỳ hạn cụ thể nào cho đoạn thời gian này, nhưng nếu trong thời gian đó em yêu người khác, vậy thì chị sẽ vĩnh viễn mất em, em sẽ chính thức chia tay với chị. Nếu chị có thể chỉ yêu một mình em, chỉ có cảm giác với mình em, chị hãy tìm em. Như thế, lần này tạm tách ra cũng vì tương lai chúng ta có thể êm đẹp ở bên nhau.”

“Vậy... vậy thời gian này chúng ta có quan hệ gì?” Tần Hàm Lạc cuối cùng hỏi.

“Trên danh nghĩa là người yêu, ở chung như bạn bè, đương nhiên, chị em cũng thế.” Mễ Tiểu Nhân dứt hai tay vào túi, đi vài bước, bỏ lại một bóng lưng xinh đẹp cho người ở lại: “Sau này em sẽ ngủ lại ký túc xá.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc gật gù đầu, đáy mắt lộ ra cảm kích: “Tiểu Nhân, cảm ơn em tiếp tục cho tôi cơ hội.”

“Em cho chị cơ hội sao?” Mễ Tiểu Nhân quay đầu lại, trên mặt lộ ra chút ngọt ngào lại nửa trêu tức nói: “Không phải chị đã nói sao, em rất hoàn hảo. Nhưng Hàm Lạc à, dù cho một người hay vật nào đó hoàn hảo đến đâu cũng sẽ không vĩnh viễn chờ đợi ai, mà là cần người ta tranh thủ dành lấy.”

Tần Hàm Lạc đi trước, nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau, hai tay áp lên tay em, nghẹn ngào nói: “Tiểu Nhân, tôi sẽ không để em chờ lâu quá đâu. . .”

Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng thở dài một hơi, vô số người theo đuổi em, vì sao em lại cố tình một mực kiên nhẫn với Hàm Lạc như thế, thậm chí giờ khắc này còn tham luyến vòng tay ấm áp của cô. Em khép hờ mắt, nhẹ giọng nói: “Em phải đi, còn đi tìm Thuý Nhi nữa.”

Tần Hàm Lạc có chút không nỡ buông em ra, một bàn tay lại vẫn kéo tay em. Mễ Tiểu Nhân chịu đựng không nhìn cô, xoay người đi. Bàn tay Tần Hàm Lạc rốt cục vô lực hạ xuống, lòng mất mát. Đúng lúc này, Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên quay đầu, đôi mi thanh tú nhú lại: “Phải rồi, nếu trong khoảng thời gian này chúng ta vẫn có quan hệ người yêu, vậy thì em phải nhắc nhở chị một chút, trong thời gian chúng ta ước định, trên người chị không được xuất hiện thêm bất kỳ vết thương nào nữa, nếu không thì sẽ coi như ngoại tình! Giao hẹn giữa chúng ta sẽ vô hiệu, hơn nữa về sau em và chị sẽ không còn quan hệ gì cả, dù là bạn bè hay chị em! Tóm lại, em vĩnh viễn cũng sẽ không thêm đố kỵ đến chị nữa!”

Lời em nói nghiêm túc khác thường, hoàn toàn mang ý cảnh cáo, đôi mắt trong suốt ánh lên lạnh lẽo. Tần Hàm Lạc sờ sờ môi mình, biết lần này em thật sự nổi giận, liền vội vàng lắc đầu nói: “Sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa đâu.”

Mễ Tiểu Nhân thấy cô đồng ý thẳng thừng như thế, cảm thấy con tức giận giảm xuống, quay đầu đi, khuôn mặt thanh lệ không tỳ vết lộ ra nụ cười. Tần Hàm Lạc đứng ở đó, nhìn bóng dáng duyên dáng của em biến mất dưới ánh chiều tà vàng óng. Sự khoan dung, thông cảm và tin tưởng của em khiến cảm giác tội lỗi trong lòng cô thần kỳ giảm bớt, thể xác lẫn tinh thần đi liền cũng là thoải mái.

Đây chắc là màn chia tay sung sướng nhất, đời này còn có ai may mắn hơn cô đây?

Nhà Triệu Văn Bác cực kỳ vừa lòng với cô con dâu tương lai như Giản Hân Bồi, cảm thấy dù gia thế hay điều kiện bản thân đều không còn gì phải bàn, khen ngợi ánh mắt Triệu Văn Bác tìm được bạn gái tốt, hận không thể lập tức cưới nàng vào nhà họ Triệu, rất ấn ý với Chu Văn Tổ, vì thế, cuộc hôn nhân này rất nhanh được quyết định, mà nó cũng rất nhanh truyền vào tai những người bạn tốt bạn thân.

Đám bạn bè thân thiết cũng thôi đi, bạn trung học của Triệu Văn Bác và Giản Hân Bồi và cả đám bạn học cùng ĐH đều mở rộng tầm mắt với tin vui này, kinh ngạc vô cùng, có điều kinh ngạc thì kinh ngạc, chúc phúc cũng không thể thiếu được. Triệu Văn Bác thu xếp rất chu đáo những cuộc liên hoan với đám bạn tốt, chuyện kết hôn bị hỏi nhiều nhất, dùng từ “xuân phong đắc ý” cũng không đủ để hình dung.

Sau khi ngày kết hôn được quyết định, để tránh xảy ra biến cố gì, Chu Văn Tổ khuyên can mãi, khuyên Giản Mặc Thanh chuyển nhà đến căn biệt thự đã mua ở khu Ninh Nhã Uyển, nơi đó khá xa Nhất Trung, mà chính xác hơn là cách khá xa Tần Hàm Lạc. Khiến bà an tâm là Giản Hân Bồi cũng không phản đối, cho nên chuyện dọn nhà rất thuận lợi.

Sau khi chuyển nhà, con rể tương lai là Triệu Văn Bác cũng đương nhiên trở thành khách quen của ngôi nhà mới.

“Nào, Văn Bác, uống thêm chén canh gà đi.” Chu Văn Tổ vẻ mặt tươi cười, lấy bát Triệu Văn Bác, tự mình múc canh gà cho hắn.

Triệu Văn Bác vội vàng đưa hai tay ra nhận: “Cám ơn dì.”

“Còn đi nữa, quan tét nguyên đán là phải sửa lại cách xưng hô đó.” Chu Văn Tổ trêu chọc.

Mặt Triệu Văn Bác lập tức liền đỏ lên, nhưng trong mắt lại ngập tràn vui sướng. Giản Mặc Thanh nhìn nhìn Giản Hân Bồi, chỉ thấy mặt nàng không chút thay đổi, chỉ cúi đầu ăn cơm, như thể những chuyện này không liên quan đến nàng, sự náo nhiệt trên bàn cơm không quan hệ gì với nàng cả. Tình cảnh này khiến ông thật sự không thể vui vẻ như Chu Văn Tổ, nhin không được buông đũa.

“Bác, sao bác không ăn nữa?”

“No rồi.” Giản Mặc Thanh miễn cưỡng cười cười.

“Con cũng no rồi. Văn Bác, em lên lầu trước.” Giản Hân Bồi đặt bát xuống, bỏ lại một câu này liền ra khỏi phòng ăn.

Sắc mặt Chu Văn Tổ cứng đờ, lại lập tức cười nói: “Văn Bác à, Bồi Bồi là vậy đó, đôi khi hơi tùy hứng, không biết để tâm cảm thụ của người khác, con cần nhường nó một chút.”

“Tính cách của nàng con rất thích.” Triệu Văn Bác ngượng ngùng cười cười: “Chuyện gì con cũng đều sẽ nhường nàng cả.”

“Nhìn con như thế, sau này nhất định sợ vợ.” Chu Văn Tổ cười nói.

Triệu Văn Bác càng xấu hổ.

Giản Hân Bồi trở lại phòng, đóng sầm cửa lại, sau đó dựa lưng vào cửa, hiện tại nhìn mẹ nàng, nàng cảm thấy cực kỳ giả dối, cũng cảm hận vô cùng. Ngày cưới đã định rồi, áo cưới cũng đã đặt, thiệp mời cũng đã phát ra, khách sạn tổ chức hôn lễ không cần đặt, cứ làm ở ngay khách sạn nhà Triệu Văn Bác. Trong lòng nàng liễu mạng như thăm bản thân đừng hối hận, đừng hối hận, nhưng nàng vẫn hối hận, hiện tại hối hận.

Nàng nhớ Tần Hàm Lạc, ngày ngày đều phải kiềm chế bản thân không đi tìm cô. Thực tế, nàng cũng không dám đi tìm cô, lần trước nàng đã cắn cô thành như vậy. Trời ạ! Nàng cũng không hiểu được rốt cuộc mình đang làm gì. Nàng hai tay ôm mặt, thống khổ chậm rãi trượt xuống, nước mắt tràn ra qua kẽ ngón tay.

Nàng nhớ tới lời Tần Hàm Lạc nói: “Bồi Bồi, ở bên cậu, luôn đau khổ hơn vui vẻ, thả mình đi đi, được không?”

Cô cầu xin nàng như vậy, hận không thể rời xa nàng. Nhưng mà, chẳng lẽ không đúng thế sao? Nàng gây ra cho Hàm Lạc chỉ toàn khổ đau, từ sau khi nàng bắt đầu có bạn trai, từ sau khi nàng và Cố Minh Kiệt xảy ra biết bao nhiêu chuyện như thế... Không chỉ tâm hồn đau đớn, mà thân thể cũng tổn thương, nàng lại còn nhẫn tâm cắn cô như thế...

Lòng dạ Giản Hân Bồi rối rắm cực kỳ, nàng yêu Tần Hàm Lạc, vừa hận vừa giận cô, vừa đau lòng cô, có đôi khi cảm thấy mình có lỗi với cô, có đôi khi cảm thấy cô có lỗi với nàng, nàng quả thực sắp phát điên rồi.

Được, Hàm Lạc, sau này mình sẽ không khiến cậu đau khổ nữa, nhất định mình sẽ không hối hận, mình... mình đáp ứng cậu, như cậu muốn, thả cậu đi, không bao giờ quần lấy cậu nữa...

Hai tay nàng luồn vào mái tóc dài, nước mắt “tí tách” rớt trên nền gỗ.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Triệu Văn Bác gọi: “Bồi Bồi, Bồi Bồi...”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chương 106

Giản Hân Bồi vội vàng bật dậy, mở cửa ra, sau đó đi tới giường ngã nhào lên, kéo chăn trùm lên đầu.

“Bồi Bồi, sao vừa ăn xong liền ngủ? Như thế không tốt cho thân thể.” Triệu Văn Bác kéo một chiếc ghế qua, ngồi bên giường.

“Em thích.” Giản Hân Bồi mệt mỏi nói.

“Sao giọng em có vẻ không bình thường thế?” Triệu Văn Bác thắc mắc: “Hơn nữa em trùm chăn kín đầu làm gì, bỏ ra được không?”

“Văn Bác, anh ra ngoài trò chuyện với ba mẹ em đi, em muốn ngủ.”

“Bồi Bồi, đừng ngủ mà, dậy đi, chúng ta ra ngoài chơi nhé? Ở nhà cả ngày, không ăn thì ngủ, ai cũng chẳng có tinh thần, dạo này thời tiết đẹp lắm, chúng ta ra ngoài tắm nắng một chút, hít thở không khí trong lành, được không?” Triệu Văn Bác đỡ nàng, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em nhìn em kia, ngay cả rèm cũng kéo kín như thế, trách không được phòng tối vậy, để anh kéo bớt ra.”

“Đừng!” Giản Hân Bồi cau mày, lớn tiếng nói: “Em ghét ánh mặt trời! Em thích âm u.”

“Bồi Bồi...” Triệu Văn Bác bất đắc dĩ nhìn nàng, di động lại vang lên “ding ding”, hần lấy ra nhìn, có một tin nhắn được gửi đến, hần liếc nhìn một cái rồi cất điện thoại đi: “Như vậy đi, hôm nay là cuối tuần, chúng ta ra ngoài gặp gỡ bạn bè được không? Thuận tiện đưa thiệp mời cho bọn họ, Lúm Đồng Tiền Nhỏ mới nhận tin, rủ anh tối nay ra bar chơi kìa, để giờ anh gọi rủ Hàm Lạc. Phải rồi, nhà Hàm Lạc có quan hệ rất tốt với nhà em, chắc chắn phải mời, chúng ta có cần đưa thiệp mời riêng cho nó không?”

Vừa thốt ra lời này, Giản Hân Bồi lập tức hắt chần ra, kêu một tiếng bật dậy, kinh hoàng hỏi: “Cái gì? Anh định đưa thiệp mời cho Hàm Lạc?”

Triệu Văn Bác trợn mắt: “Đưa cho nó thì có gì kỳ lạ lắm à?”

“Không, không!” Giản Hân Bồi lấy tay ôm trán, có chút đứng ngồi không yên, hoang mang rối loạn: “Văn Bác, chúng ta... khi chúng ta thành hôn đừng mời Hàm Lạc được không?”

“Cái gì?” Triệu Văn Bác càng kinh ngạc: “Vi sao? Nó là bạn thân của em mà, sao hôn lễ lại có thể thiếu nó được?”

Giản Hân Bồi bị hần hỏi ghen hống không trả lời được. mấy hôm trước, nàng còn nghĩ muốn tổ chức một lễ cưới long trọng, muốn để Tần Hàm Lạc

thấy nàng hạnh phúc, cho dù đáy lòng khốc thảm, cũng muốn cười cho cô xem. Nhưng mà, chỉ qua vài ngày, nàng lại nghĩ đủ thứ chuyện không nên, nàng thậm chí nghĩ cả đời không nhìn thấy Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân, không muốn nhìn thấy đáng về thân mật của hai người đó!

“Bồi Bồi, em... có phải em cãi nhau với Hàm Lạc vẫn chưa làm hoà không?” Triệu Văn Bác nhìn về mặt muốn nói lại thôi của nàng, nhìn không được đoán.

“Đúng thế, em với cậu ấy còn chưa làm hoà! Em không muốn mời cậu ta!” Suy đoán của Triệu Văn Bác rất nhanh liền cho Giản Hân Bồi một lý do để vịn vào, nàng giữ chặt áo Triệu Văn Bác, gần như cầu xin: “Văn Bác, đừng mời cậu ấy đến, nhé? Em không muốn gặp cậu ấy.”

“Bồi Bồi, em đừng trẻ con thế chứ, chỉ cãi nhau thôi mà, quan hệ giữa hai người tốt là thế, cần phải đến mức vậy sao?” Triệu Văn Bác kiên nhẫn ngồi xổm xuống trước mặt nàng, sau đó nhỏ giọng dịu dàng khuyên nàng: “Không phải trước kia hai người cũng từng cãi nhau à? Không phải cuối cùng cũng làm hoà còn gì. Nếu em ngại, anh sẽ gọi cho Hàm Lạc, kêu nó ra, sau đó giải hoà giúp hai người?”

“Đừng!” Giản Hân Bồi hét lên, ôm chần liên tục lùi lại, lắc đầu không ngừng: “Không! Em không muốn giảng hoà, em không muốn thường xuyên nhìn thấy họ... em... em không muốn mời họ tham dự hôn lễ!”

“Bọn họ? Còn ai nữa?” Triệu Văn Bác nghi hoặc nhìn nàng: “Bồi Bồi, aish, rốt cuộc hai người làm sao vậy?”

“Dù sao thì cũng không được mời cậu ấy, em không muốn!” Giản Hân Bồi ôm đầu hét lớn: “Nếu anh mời cậu ấy, em sẽ không cưới nữa!”

“Em...” Triệu Văn Bác ngăn ra, cho dù hắn có kiên nhẫn, có yêu Giản Hân Bồi đến đâu thì cũng vẫn dễ dàng bị những lời này tổn thương. Không ngờ Bồi Bồi có thể vì lý do đó mà không kết hôn. Hắn mím môi, thật lâu cũng không nói nên lời.

“Bồi Bồi...” Trầm mặc thật lâu, Triệu Văn Bác nhìn không được mở miệng gọi khẽ. Hàm Lạc không chỉ là bạn thanh mai trúc mã với Bồi Bồi, mà cô còn là bạn trung học của hắn, cũng là người bạn tốt cho đến tận bây giờ, sao hắn có thể ngày quan trọng như kết hôn lại không mời cô?

Giản Hân Bồi vẫn chôn đầu giữa hai gối, nàng tựa hồ nhẹ nhàng nói: “Em đã tuyệt giao với cậu ấy rồi, nếu anh mời cậu ấy tới, sau này còn chơi chung với cậu ấy nữa, thì chúng ta... chúng ta sẽ không cưới, về sau em cũng sẽ không để ý đến anh.”

Triệu Văn Bác nhắm chặt mắt lại, thở dài một tiếng: “Được rồi, em đừng khóc nữa, em nói gì anh cũng đồng ý cả.” Mỗi lời hắn nói đều rất gian nan. Nhưng người con gái hắn yêu sâu đậm ở trước mặt này, dù nàng đưa ra yêu cầu vô lý gì đi nữa, hắn cũng không nhẫn tâm không đồng ý, cho dù giờ phút này lòng hắn tràn đầy áy náy với Tần Hàm Lạc, lại vẫn kiên trì nghe theo ý muốn của Giản Hân Bồi.

Giản Hân Bồi ngẩng đầu, ngừng khóc. Triệu Văn Bác rút một tờ khăn giấy, do dự một chút liền giơ tay qua muốn lau nước mắt cho nàng, đầu Giản Hân Bồi hơi nghiêng đi, bàn tay Triệu Văn Bác không khỏi cứng đờ giữa lưng chừng. Giản Hân Bồi đưa tay nhận tờ giấy ăn trong tay hắn, vừa lau nước mắt, vừa nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh, Văn Bác.”

Giọng điệu nàng nghe thật khách sáo, lại khiến Triệu Văn Bác càng khó chịu, hắn miễn cưỡng nhếch miệng cười: “Tối chúng ta ra ngoài chơi nhé.”

“Không muốn đi.” Giản Hân Bồi miễn cưỡng nói.

“Đi đi!” Triệu Văn Bác lo nàng ở nhà buồn đến hỏng, cực lực khuyên: “Ngay ở quán bar nhà anh mà, đêm nay Triệu Đình và Từ Toàn đều đến, còn có đám Khúc Võ nữa.”

“Trương Từ Toàn?” Giản Hân Bồi hơi nheo mắt, như chợt nhớ tới cái gì.

“Đúng thế, em cũng lâu rồi chưa gặp bọn họ mà, để tiện thể đưa thiệp mời luôn.” Triệu Văn Bác vừa nhắc đến việc kết hôn, tâm tình lại tốt hẳn lên.

Giản Hân Bồi hơi nhướn mày, trong mắt loé lên vẻ khác thường: “Được! Em đi!”

Tối cuối tuần, một đám bạn bè thân thiết thời đại học sau khi đi làm xong đều tụ tập ở quán bar nhà Triệu Văn Bác. Ánh đèn trong bar mờ ảo, khắp nơi đều toát lên hơi thở mờ ám. Bởi vì cuối tuần, buôn bán đặc biệt tốt, tốp năm tốp ba người ngồi một chỗ, hoặc châu đầu ghé sát tai trò chuyện, hoặc nhàn nhã uống rượu, không khí tốt vô cùng.

Khúc Võ uống vài chén rượu liền bị một cô gái trẻ tuổi ăn mặt khêu gọi bốc lửa hấp dẫn ánh mắt, ngay cả Trần Khoáng Hoa cũng đưa mắt qua nhìn, hai người lập tức bùng ly rượu tiếp cận người ta. Trương Từ Toàn trò chuyện với đám bạn học một phen, cũng kéo Diệp Dĩ Huyền và Triệu Đình qua bên kia đánh bida, chỉ còn mấy tên con trai ngồi trên ghế dài.

Hơn tám giờ, Triệu Văn Bác và Giản Hân Bồi cùng tới [Nguyên Điểm]. Giản Hân Bồi mặc một chiếc quần bò bó sát, một chiếc áo bó màu hồng phấn cổ chữ V bạc, thân thể thiếu nữ với đường cong là lướt gần như hoàn mỹ, vừa vào quán bar liền có không ít ánh mắt bị vẻ ngọt ngào gợi cảm của nàng hấp dẫn. Mà sự xuất hiện của bọn họ, cũng lập tức gây nên một trận xôn xao trong đám bạn thân.

Triệu Văn Bác vừa ngồi xuống, lập tức liền có người đưa ly rượu đến tay hắn: “Ha ha, cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về! Mặc kệ thế nào thì hôm nay cũng phải uống thêm mấy chén!”

“Được, được, không thành vấn đề.” Triệu Văn Bác thì ai đến cũng không từ chối, vừa uống rượu vừa nói: “Có điều nàng không thể uống.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần ông uống giúp nàng là được.”

“Tới, tới đi, mỗi người một tấm, đến lúc đó nhất định phải nể mặt tới đây nhé.” Triệu Văn Bác mặt mày rạng rỡ, cười ha ha chuẩn bị lấy thiệp mời đã sớm chuẩn bị ra chia cho bọn họ, lại kỳ quái hỏi: “Còn mấy người nữa đâu?”

“Người thì tán gái, người thì tiếp cận con nhà người ta, người thì đi đánh bida.”

Giản Hân Bồi đưa mắt nhìn một lượt, đứng dậy cười nói: “Em đi tìm Triệu Đình trò chuyện một lát, mấy người cứ tán gẫu đi.”

“Ah!” Triệu Văn Bác đang chuẩn bị gọi nàng, lại sớm bị người khác giữ chặt.

“Có phúc quá nhỉ, Triệu ca.” Một trên con trai nhìn bóng dáng Giản Hân Bồi, tán thưởng: “Giản mỹ nữ càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn càng thấy gọi cảm, đứng chỗ đó, chắc chắn, hào quang toả ra tứ phía, mấy cô gái xung quanh đều không sánh bằng, thật sự khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị cảm hận mà!”

Triệu Văn Bác chỉ ha ha ngây ngô cười, trong lòng lại ngọt ngào như được ăn mật.

“Ông cũng không nghĩ lại xem Triệu ca khổ sở đơn phương người ta bao nhiêu năm mới rồi cuộc tu thành chính quả.” Một tên con trai khác cười nói: “Nào! Chạm ly vì Triệu ca sắp từ biệt cuộc sống độc thân!”

Trương Tử Toàn hai tay ôm gậy đánh bida, đứng bên cạnh thỉnh thoảng lắc đầu, Diệp Di Huyền và Triệu Đình đối phó một mình nàng, bốn ván thua ba, mà ván kia thậm chí do cô thấy hai người đó gấp đến độ mặt nên cố gắng nương tay.

Triệu Đình khẩn trương nắm chặt gậy, nhắm viên bi trước mặt, viên bi đó rất gần, vốn hẳn đánh trúng rất dễ dàng. Trương Tử Toàn thấy bộ dáng chân tay lỏng lẻo của nàng, rốt cuộc nhìn không được phì cười, tay Triệu Đình đánh hụt, bi trắng lướt qua, một viên bi khác ngược lại lần còn cách lỗ xa hơn. Triệu Đình nhìn không được nhảy dựng lên chỉ vào mũi cô: “Trương Tử Toàn, chị ăn gian!”

“Tôi ăn gian?” Trương Tử Toàn chỉ vào mũi mình, tròn tròn mắt: “Xin em, tôi xin em đó, em có thể đánh tôi mắng tôi, nhưng trăm ngàn lần đừng vũ nhục tôi thể. Với tiêu chuẩn như em mà tôi còn cần ăn gian á?! Tôi nói cho em biết, Lúm Đổng Tiền Nhỏ, sĩ khả sát bất khả nhục, nghe em nói thể, tôi quả thật mất dũng khí để sống đó.”

“Chị...chị...” Triệu Đình nắm chặt gậy, tức giận đến nói không ra lời. Diệp Di Huyền vội vàng an ủi trấn an: “Được rồi, tiểu Đình, đừng so đo với chị ấy nữa, không có chút phong độ nào hết.”

Trương Tử Toàn cười hi hi đi qua: “Tránh ra, xem chị đây đánh này.”

Cô cúi rạp người trên bàn, nhắm một viên bi đỏ, đang chuẩn bị thọc gậy thì bỗng nhiên có một bàn tay tinh tế trắng nõn vươn tới, dĩ nhiên gạt viên bi đỏ kia ra, sau đó một thanh âm lạnh lùng vang lên: “Để tôi đánh với cậu.”

Trương Tử Toàn ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Giản Hân Bồi đang lười biếng tựa hồ vào cạnh bàn, tùy ý thấy viên bi đỏ trên tay hết lần này đến lần khác, đôi mắt trong suốt sáng ngời, mang theo vẻ khiêu khích nhìn cô, thoạt nhìn tựa hồ có vẻ không có ý tốt.

“Được.” Trương Tử Toàn nheo mắt lại, không cam lòng yếu thế nói.

Giản Hân Bồi vươn tay ra: “Đưa gậy của em cho tôi, để tôi đánh giúp em.” Triệu Đình cũng không cảm giác được bầu không khí hơi căng thẳng kỳ quái giữa hai người, lập tức cầm gậy đánh bida hai tay dâng lên, hưng phấn nói: “Chị Hân bồi, em và tiểu Huyền bị con chim đó cười nhạo này giờ, chị tốt nhất đánh cho chị ấy thua hoa rơi nước chảy, xả giận thay tụi em!”

Trương Tử Toàn lập tức hung hăng trừng mắt với nàng một cái.

Tiểu Huyền? Giản Hân Bồi quay đầu lại, tên của Diệp Di Huyền trước kia nàng đã từng nghe Tần Hàm Lạc nhắc tới, nhưng vẫn chưa gặp lần nào. Nàng dùng ánh mắt cao thấp đánh giá cô gái kia một chút, thân thiện vươn tay ra: “Xin chào, tôi là Giản Hân Bồi.”

“Chào đàn chị.” Diệp Di Huyền cũng tươi cười thoải mái chào hỏi, hai người bắt tay một chút.

“E hèm.” Trương Tử Toàn thấy nàng thân thiện với Diệp Di Huyền như thế, không biết vì sao trong lòng lại nảy sinh cảm giác áy náy. Cô cực lực áp chế cảm giác không thoải mái đó, nhiu mày nói: “Cậu đánh trước đi.”

“Được.” Giản Hân Bồi cũng không khiêm nhượng, lúc cầm gậy lướt qua bên người cô, tạm dừng một chút, khẽ nói: “Bạn gái cậu rất xinh đẹp, cậu nói xem sao một đám các người đều hạnh phúc như thế nhỉ.”

Lúc Trương Tử Toàn quay lại nhìn nàng, Giản Hân Bồi đã cúi rạp người bắt đầu hết sức chăm chú nhìn mấy viên bi. Trương Tử Toàn nhớ lại những lời nàng mới nói, vừa như cảm thán, lại giống ca ngợi, lại như thể châm chọc, bỗng nhiên trong lòng không biết có tư vị gì.

“Cốp, cốp.” Liên tiếp mấy tiếng thanh thủy vang lên, từng viên bi bị động tác dứt khoát của nàng đánh rơi xuống lỗ. Trương Tử Toàn đứng bên cạnh và Diệp Di Huyền đều tròn mắt há hốc mồm nhìn, Triệu Đình đã sớm hoan hô, chỉ có Giản Hân Bồi vẻ mặt bình tĩnh, ngưng thần tĩnh khí nhắm, sau đó đánh, thế nhưng không chệch một lần nào.

Bí trên bàn, trừ của Trương Tử Toàn thì cũng chỉ còn lại viên số tám. Giản Hân Bồi ngẩng đầu liếc Trương Tử Toàn một cái, đánh ra một gậy, viên bi đen chuẩn xác không làm rơi vào hố, quả là một cú kết thúc quá đẹp! Triệu Đình và Diệp Dĩ Huyền nhin không được đập tay, chỉ có Trương Tử Toàn nhớ lại vẻ mặt như khiêu khích vừa rồi của nàng, sắc mặt không khỏi hơi khó coi.

“Oa!” Triệu Đình nhào tới ôm Giản Hân Bồi, trên má lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu: “Chị Hân Bồi, em chưa bao giờ biết chị lại đánh bida lợi hại thế! Quá tuyệt vời! Mấy hôm nữa dạy em nhé!”

“Hôm nay là phát huy trình độ siêu việt.” Giản Hân Bồi mỉm cười, ý vị thâm trường nói: “Đại khái bởi vì trong lòng không thoải mái.”

“Trong lòng không thoải mái?” Triệu Đình kỳ quái nhìn nàng.

Trương Tử Toàn bỗng nhiên nói: “Huyền Huyền, tiểu Đình, chơi bida khát nước quá, hai người đi lấy hai ly nước hoa quả về đây đi.”

“Ừ.” Triệu Đình đang vui vẻ nên đặc biệt nghe lời, kéo Diệp Dĩ Huyền nét mặt có chút nghi hoặc đi.”

“Sao? Cậu có biết vì sao tôi không thoải mái không?” Giản Hân Bồi cười như không cười nhìn Trương Tử Toàn, ánh mắt lại không hề có ý cười.

Trương Tử Toàn thở ra một hơi, đặt gậy đánh bida lên bàn.

“Tôi biết, nhìn Hàm Lạc như thế tức là cậu không hề chuyển lời tôi đã nói với cậu trước khi rời thành phố A cho Hàm Lạc!” Giản Hân Bồi không chớp mắt nhìn cô chăm chăm, thanh âm đã không thể bình tĩnh nữa: “Tôi biết cậu không thích tôi, nhưng tôi không ngờ ngay cả việc còn con con đồ cậu cũng không chịu giúp tôi.”

“Tôi không thích cậu thì chẳng lẽ cậu thích tôi sao?” Trương Tử Toàn nhin không được hỏi ngược lại.

“Cho nên cậu vì ghét tôi nên không chuyển lời của tôi cho Hàm Lạc phải không?!” Giản Hân Bồi cắn răng nói.

“Tôi còn chưa đến mức thế!” Trương Tử Toàn nhú nhú mày: “Nhưng tôi cũng không có nghĩa vụ phải giúp cậu chuyển đạt câu nói kia, tôi thật sự không muốn lại nhìn dáng vẻ Hàm Lạc đau lòng. Từ sau khi quen nó, tôi đã chứng kiến nó luôn khổ sở vì cậu! Tôi không muốn nhìn nó như thế nữa. Cậu đã chia tay với nó, sao còn muốn nó chờ cậu làm gì! Huống chi, lúc ấy cậu gần Hàm Lạc trong gang tấc, vì sao cậu không tự mình nói với nó những điều ấy, sau đó cậu rời khỏi thành phố A, vì sao lại không liên lạc với nó? Tôi không rõ, tôi không chuyển cho nó những lời này thì có gì quá đáng với cậu!”

“Cậu hoàn toàn không rõ tình hình lúc đó!” Giản Hân Bồi đề cao âm lượng: “Lúc tôi nói với cậu những lời ấy, chỉ vì tôi xúc động nhất thời, tôi vốn không nên nói, nhưng mà, tôi thấy Hàm Lạc đứng đó, đau lòng khổ sở như thế, tôi không đành lòng nên nói với cậu câu ấy! Tôi có nỗi khổ riêng!”

“Phải không? Cậu có nỗi khổ gì? Hiện tại không ngại nói ra nghe một chút, giờ nói cũng không muộn.” Trương Tử Toàn hơi há hốc miệng.

“Cậu!” Ánh mắt Giản Hân Bồi tràn ngập phẫn nộ, oán hận nói: “Trương Tử Toàn, tuy lúc ấy tôi nói ra lời đó liền lập tức hối hận, trong lòng tôi thậm chí còn sợ cậu thực sự nói cho Hàm Lạc nghe. Nhưng mà, hiện tại tôi biết cậu không hề nói với Hàm Lạc điều gì hết, tôi cũng không thể tha thứ cho cậu! Tôi đã nghĩ lúc tôi tuyệt vọng có thể bắt được một cọng rơm cứu mạng, lại không ngờ tôi bắt được chỉ là một tán bèo dạt mà thôi! Trương Tử Toàn, hiện tại cậu vui vẻ lắm rồi, cả đám các người đều rất vui vẻ, rất hạnh phúc, phải không?” Giản Hân Bồi nước mắt lưng tròng, nàng nói xong những lời đó liền cắn chặt răng, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã, cậu nói rõ ra đi.” Trương Tử Toàn vội vàng đuổi theo.

“Giờ nói cái gì cũng vô ích!”

Triệu Đình và Diệp Dĩ Huyền đứng lúc bung hai ly nước hoa quả lại đây, còn có Triệu Văn Bác theo sau.

“Tử Toàn, bà ở đây hả, nào đến đây! Ngày vui của anh em, thiệp cưới trình lên này.” Triệu Văn Bác lấy tấm thiệp mời đỏ thắm, cười đưa cho Trương Tử Toàn: “Hôn lễ của tôi và Bồi Bồi, đến lúc đó hân hạnh được đón tiếp, nhớ tiền mừng nhiều nhiều chút nha.”

Thiệp cưới? Giản Hân Bồi chậm rãi quay lại, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lẽo, bỗng nhiên đưa tay giựt tấm thiệp mời kia, hai cái ba cái xé nát, sau đó tùy tay để những mảnh vụn rơi xuống đất.

“Bồi Bồi, em làm gì thế?” Triệu Văn Bác khiếp sợ kêu. Triệu Đình và Diệp Dĩ Huyền cũng nhìn thấy, kinh ngạc mở to mắt nhìn.

“Không làm gì cả, chỉ là hôn lễ của em, tuyệt đối không mời cậu ta!” Ánh mắt Giản Hân Bồi loé lên căm hận, lạnh lùng nói.

Tất cả mọi người không hiểu ra sao, không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra trước mặt, ai nấy chung quanh đều đưa ánh mắt kinh ngạc về phía bọn họ. Giản Hân Bồi nói xong câu đó, lại không thêm liếc mắt nhìn bất kỳ ai, kiêu ngạo ngẩng đầu, sải bước đi thẳng ra khỏi quán bar.

Chương 108: Chương 107

Tết nguyên đán, Triệu Văn Bác và Giản hân Bồi tổ chức hôn lễ linh đình ở nhà hàng Đế Hào. Đế Hào trên danh nghĩa là sản nghiệp của ba Triệu Văn Bác, cho nên lần này kết hôn, dù trang trí hay món ăn và rượu trong bữa tiệc đều hết sức xa hoa. Ba Triệu Văn Bác là trùm bất động sản của thành phố A, Giản Mặc Thanh là hiệu trưởng của trường Nhất Trung, lại kiêm phó bộ trưởng Bộ giáo dục, hơn nữa nhà mẹ Chu Vân Tổ vừa có tiền vừa có thế, cho nên ngoài bạn bè thân thiết ra, tiệc cưới còn mời không ít doanh nhân nổi tiếng của thành phố A, đại khái khoảng năm mươi bàn tiệc.

Giản Hân Bồi mặc một bộ váy cưới trắng tinh khôi xa hoa, đờ đẫn nhìn mình trong gương. Cô gái trong gương có gương mặt ngọt ngào tinh xảo, hơn nữa dưới bàn tay trang điểm tài tình tỉ mỉ của thợ trang điểm, thoát nhìn càng thêm xinh đẹp động lòng người, nhưng càng nhìn, càng cảm thấy mình xa lạ.

Cô em họ ở bên cạnh vừa khen ngợi vừa hâm mộ: “Chị họ, chị thật sự là cô dâu đẹp nhất trên đời. Aish, làm phù dâu cho chị, có lẽ cũng chẳng ai để ý tới em mất thôi.”

“Bồi Bồi, con không cần căng thẳng quá, nên thả lỏng một chút, trên mặt nên cười lên mới đúng, đợi một lát nữa Văn Bác sẽ tới đón con.” Chu Vân Tổ ở một bên dịu dàng nói. Cho tới hôm nay bà mới thật sự buông lỏng lòng, mới hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm. Từ giờ, Bồi Bồi và Tần Hàm Lạc sẽ không còn khả năng đến với nhau, hơn nữa, lần này đám cưới Bồi Bồi cũng không mời Hàm Lạc, vậy bà còn gì phải lo lắng đâu.

Hai người bạn họ ở bên cạnh cười nói, Giản Hân Bồi lại giống như hoàn toàn không nghe thấy. Sau khi hai nhà đã quyết định được ngày tổ chức hôn lễ, nàng liền biết chuyện này đã không thể thay đổi. Rõ ràng nàng đã sớm bắt đầu hối hận chuyện này, nhưng trong lòng lại vẫn thuyết phục chính mình, dù sao đã mất đi Hàm Lạc, có đến với ai cũng đều giống nhau, dù sao tất cả mọi người đều hy vọng nàng kết hôn, hơn nữa Văn Bác lại yêu nàng như thế. Nhưng ngày cưới ngày càng gần, lòng của nàng lại càng ngày càng khổ sở, nàng không kiềm được ngày ngày nhớ Tần Hàm Lạc, thậm chí có lúc còn bắt đầu ảo giác, mơ tưởng Tần Hàm Lạc sẽ đến tìm nàng, đưa nàng cùng nhau rời đi, như ngày ấy nàng kéo cô bỏ chạy khỏi thành phố A. Ngày ngày nàng đều đắm chìm trong sự ảo tưởng này, đến lúc tỉnh táo, lại đau xót muốn chết.

Hàm Lạc, chỉ cần cậu tới tìm mình, nói cho mình biết cậu yêu mình, mình sẽ không chút do dự đi theo cậu. Chúng ta rời khỏi nơi này, rời xa những kẻ đáng ghét đó, chúng ta sẽ không nghèo túng như năm đó, có thể tìm được một công việc tử tế có thể diện, sống một cuộc đời vui vẻ.

Trên mặt Giản Hân Bồi bỗng nhiên nở một nụ cười cổ quái, nàng như trở lại những ngày tháng ngọt ngào ngày kia, mỗi tối cuối tuần, Tần Hàm Lạc đều đứng chờ dưới khu nhà nàng, sau đó khi nàng xuống thì vội vàng ôm chặt nàng.

Chu Vân Tổ nhìn nàng không ngừng từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ vẻ vừa lòng, nhưng bỗng nhiên liếc thấy chiếc lắc tay bạc trên cổ tay nàng, lại nhin không được nói: “Bồi Bồi, con cứ đeo cái lắc tay đó mãi, có phải nên đổi cái khác không?”

Giản Hân Bồi không có phản ứng, cô em họ liền lấy tay đẩy đẩy nàng: “Chị, đi đang nói với chị đó.” Giản Hân Bồi phục hồi tinh thần, mờ mịt nhìn bọn họ. Phải rồi, không có Hàm Lạc, Hàm Lạc sao có thể đến đây, cô đã có Mẹ Tiểu Nhân, cô đã không còn yêu nàng nữa, sao còn có thể quan tâm nàng có kết hôn hay không, gần đây tinh thần của nàng hay mơ màng quá. Giản Hân Bồi cười cười tự giễu, trái tim lại đau đớn như bị kim đâm, đau đến thân thể khẽ run rẩy.

“Bồi Bồi, mẹ nói chiếc lắc đó có phải nên thay cái khác không, đeo nó trông hơi cũ nát, hôm nay là hôn lễ của con đó.” Chu Vân Tổ kiên nhẫn lặp lại.

“Lắc tay?” Giản Hân Bồi bỗng chớp lấy chiếc vòng tay, sắc mặt trở nên đề phòng: “Mẹ đừng mơ cũng muốn thay thế nó!”

“Bồi Bồi?” Chu Vân Tổ không ngờ phản ứng của nàng lại mạnh như thế, ngạc nhiên nhìn nàng.

“Người trong lòng con, mẹ đều muốn dùng đủ biện pháp ép con và cậu ấy xa nhau.” Giản Hân Bồi nhìn mẹ mình, vừa phẫn nộ vừa đau buồn: “Nhưng chiếc lắc tay này, mẹ đừng hòng lại cướp từ trên tay con đi!”

“Chị họ, chị...” Cô em họ ngơ ngác nhìn hai người, cảm thấy kỳ quái, người trong lòng, là ai? Chẳng lẽ không phải là anh rể họ hôm nay sẽ gả sao?

“Tiểu Lâm, con ra ngoài nói chuyện với bà ngoại và mẹ con đi, đi có mấy lời muốn nói với chị con.” Chu Vân Tổ nói với đứa cháu ngoại, hơi gật gật đầu.

Cô em họ tiểu Lâm vội vàng “ạ” một tiếng, nhẹ nhàng ra ngoài, sau đó đóng cửa phòng lại.

Trong phòng cũng chỉ còn lại hai mẹ con các nàng, Chu Vân Tổ thở dài, ngữ khí vẫn rất ôn hoà: “Bồi Bồi, hôm nay là ngày vui của con, con đâu cần chỉ vì chiếc lắc đó mà tranh cãi với mẹ phải không? Vừa rồi em họ con ở đây, con xem con nói gì kia, con bé nghe xong sẽ nghĩ thế nào?”

“Con chỉ nói thật mà thôi.” Giản Hân Bồi hờ hững nói.

“Con...”

“Mẹ ở giữa gây khó dễ cho con và Hàm Lạc, hôm nay con mất cậu ấy, đều do mẹ làm hại!” Lòng Giản Hân Bồi đau xót, nếu nàng có thể vẫn ở bên cạnh Hàm Lạc, Hàm Lạc tuyệt đối sẽ không thay lòng, nước mắt nàng liền rơi xuống: “Hôm nay mẹ vui vẻ lắm phải không? Nhưng mẹ có biết lòng con đau khổ biết bao không? Sự vui vẻ của mẹ là đánh đổi bằng nỗi đau khổ của con đó!”

“Bồi Bồi, con cần gì vẫn phải cố chấp như thế, con đi theo Tần Hàm Lạc thì có thể có tương lai gì?! Con là đứa con gái duy nhất của mẹ, chẳng lẽ mẹ lại hại con à? Vì sao con không nghĩ thông hã!” Chu Vân Tổ nổi giận, lại sốt ruột nói: “Còn nữa, hôm nay là ngày như thế, sao con có thể khóc hã, con nhìn mặt con lem nhem hết rồi, để mẹ gọi thợ trang điểm vào.”

“Khóc thì sao, cùng lắm thì không cưới!”

“Con điên rồi chắc? Hôn nhân đâu phải trò đùa? Con muốn khiến nhà chúng ta trở thành trò cười à? Muốn ba con và nhà họ Triệu mất mặt sao?!” Chu Vân Tổ dùng chân, kinh ngạc mà kích động.

“Tôi điên rồi, tôi đã sớm phát điên rồi, là mẹ ép tôi điên, cậu ấy cũng ép tôi phát điên! Ai sẽ để ý đến cảm nhận của tôi?” Trên mặt Giản Hân Bồi lộ ra nụ cười châm chọc, lầm bầm: “À đúng, còn có ba, ba yêu tôi như thế, sao tôi có thể khiến ông ấy mất mặt được? Nhưng cậu ấy không yêu tôi, cậu ấy thật sự không thương tôi nữa, nếu không thì vì sao cậu ấy không đến đón tôi? Vì sao cậu ấy không đến đưa tôi đi?”

Chu Vân Tổ nghe những lời nói điên khùng của nàng, nhẫn tâm quyết định, đang chuẩn bị đi gọi thợ trang điểm, lại nghe Giản Hân Bồi ở phía sau gọi một tiếng: “Mẹ.”

Bà quay đầu lại, Giản Hân Bồi nhìn bà, nhẹ nhàng nói: “Mẹ biết không? Vì mẹ là mẹ con, là người sinh thành dưỡng dục con, cho nên con luôn thầm nói với mình trong lòng, đừng hận mẹ, đừng hận mẹ! Nhưng mà, mẹ à, sau chuyện này, chúng ra rốt cuộc không thể lấy lại mối quan hệ mẹ con ngày trước nữa. Bởi vì, dù Hàm Lạc xa con, nhưng cậu ấy vẫn đang chặt chẽ chiếm giữ trái tim con, sau này, vĩnh viễn con sẽ không vui vẻ. Hôn lễ ngày hôm nay, không phải là hôn lễ con muốn, mà chính là do các người muốn.”

Chu Vân Tổ nhìn nàng, mọi nỗi vui sướng lại bị những lời này xoá sạch không còn bóng dáng tăm hơi, rốt cuộc không nhịn được, nước mắt tràn bờ mi.

Khoảng mười một giờ, đoàn xe nhà trai đến rước dâu, Triệu Văn Bác một thân Âu phục màu trắng, thoát nhìn tinh thần phấn chấn, rạng rỡ. Hắn nắm tay Giản Hân Bồi, trong vòng vây của người thân bạn bè đi lên xe. Đoàn xe xếp thành một hàng dài, từ từ lăn bánh về phía nhà hàng.

Triệu Văn Bác không bận tâm có lái xe ở đó, ngơ ngác nhìn Giản Hân Bồi, từ đáy lòng nói: “Bồi Bồi, em thật đẹp, anh...anh cảm thấy rất hạnh phúc.”

Tài xế ở phía trước nghe được chủ rể nói chuyện, trên mặt cũng không kiềm được nở nụ cười. Giản Hân Bồi miễn cưỡng cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này Hàm Lạc đang làm gì? Có thể nào vì mình kết hôn cùng người khác mà trong lòng cô có chút khổ sở nào không? Không, sẽ không đâu, giờ bên cạnh cô đã có người khác rồi, cô đã thay lòng đổi dạ, cô tàn nhẫn như thế...

Giản Hân Bồi nhin không được đề lên ngực, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

“Bồi Bồi, em làm sao thế?” Triệu Văn Bác vội vàng đỡ nàng, hỏi.

“Không sao cả, chắc tôi quay nghi ngại không đủ, nên hơi khó chịu.”

“Vậy giờ em tựa vào anh một lúc đi.” Triệu Văn Bác muốn ôm nàng, nàng đã dựa vào cửa sổ, ánh mắt hân hoan bỗng nhiên liền ảm đạm.

Đoàn xe rốt cục tới nhà hàng, Triệu Văn Bác và Giản Hân Bồi đi vào trong đại sảnh, gặp phù rầu và phù rể, đứng đó, chuẩn bị đón khách.

Hơn mười hai giờ, bạn bè và thân thích hai nhà bắt đầu lục tục đi vào, còn có rất nhiều người mà Giản Hân Bồi cũng không quen biết, không ngừng có người lại chúc mừng bọn họ, đưa tiền biểu, nàng có cảm giác ứng phó không nổi. Một khắc trước nàng còn đang nghĩ, nếu hôm nay Tần Hàm Lạc có thể đến đây, nói cho nàng biết cô còn yêu nàng, lòng đau khổ vì nàng kết hôn, nàng sẽ lập tức buông bỏ tất cả để đi cùng cô. Nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười thành thục trước mắt, cùng với tình cảnh nào nhiệt phi thường lúc này, nàng lại không dám đảm bảo, dường như bây giờ nàng mới ý thức được, kết hôn thật sự không phải chuyện của hai người, mà là hai dòng họ, còn là chuyện của toàn bộ vòng xã giao của bọn họ, nàng không có dũng khí bỏ trốn trước mặt nhiều người như vậy.

Trong một khắc, nàng rốt cục ý thức được mình đã làm một quyết định vội vàng, hơn nữa không có cách nào để hối hận. Nhưng mà vì sao nàng phải hối hận? Dù sao đã chẳng còn gì nữa rồi! Nàng quật cường mím chặt môi, nhưng đến khi nàng nhìn thấy một nhà Tần Trọng tới, sắc mặt liền thay đổi. Mễ Tiểu Nhân...Mễ Tiểu Nhân lại cũng đến...

Nàng chỉ nói Triệu Văn Bác đừng mời Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn, lại quên còn có Mễ Tiểu Nhân, đây cũng đồng dạng là người nàng không muốn gặp nhất, sắc mặt nàng liền trắng bệch.

Tâm tình Mễ Tiểu Nhân có chút phức tạp, đi theo Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ. Vốn em không muốn tham gia đám cưới này, nhưng từ sau khi em và Tần Hàm Lạc tạm thời tách ra một thời gian, khi được nghỉ học, em vẫn đều ở nhà. Sáng sớm nay, Mễ Tuyết Tuệ liền dựng em dậy từ trong ổ chăn, nói mặc kệ thế nào em cũng phải tới tham dự hôn lễ của Giản Hân Bồi, nói gì mà Tần Hàm Lạc bị bệnh không thể tham gia, em làm sao cũng không thể vắng mặt, miễn cho nhà họ Giản nghĩ nhiều.

Thiếp mời nhà họ Giản đưa tới vốn là mời bốn người nhà Tần Trọng, nhưng Triệu Văn Bác đã lên xin lỗi Tần Hàm Lạc, nói vì tôn trọng ý của Giản Hân Bồi, không thể mời cô, cho nên hôm nay Tần Hàm Lạc liền cáo bệnh không tham dự, nhưng Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ cũng không biết nguyên nhân này, chỉ cho rằng Tần Hàm Lạc thật sự bệnh, cho nên mặc kệ Mễ Tiểu Nhân đưa ra lý do gì, cũng đều bắt em theo họ tới tham dự hôn lễ.

Bệnh? Chắc hẳn là tâm bệnh nhỉ? Trong lòng Mễ Tiểu Nhân nghĩ vậy, không khỏi có cảm giác chua xót.

“A, Trịnh phu nhân, mọi người đã ở đây à.” Mễ Tuyết Tuệ kéo Tần Trọng, cười chào một vị phu nhân tầm hơn bốn mươi tuổi, sau đó đem một cái hộp nhét vào tay Mễ Tiểu Nhân: “Đây là quà kết hôn Hàm Lạc đưa cho Bồi Bồi, con đi tặng nàng thay cho chị con đi.”

“Hà? Con á?” Mễ Tiểu Nhân vừa thắc mắc, Mễ Tuyết Tuệ đã quay đầu lại bắt chuyện với người khác, Mễ Tiểu Nhân chỉ đành bất đắc dĩ cầm hộp quà đi về phía Giản Hân Bồi, em vừa đi vừa tò mò, quà Hàm Lạc tặng? Quà gì nhỉ?

Giản Hân Bồi bình tĩnh nhìn cô gái đang chậm rãi đi về phía nàng, không thể phủ nhận, ngay từ lâu đầu tiên gặp mặt, nàng đã ản ản có địch ý với Mễ Tiểu Nhân. Chưa từng có ai có thể khiến nàng có cảm giác bất an đến thế, dù cho ngay từ đầu nàng cũng đã biết đó là em gái của Tần Hàm Lạc. Em thật sự rất đẹp, đẹp đến chói mắt, hào quang của em đủ che mờ bất cứ người con gái nào đi bên cạnh. Giản Hân Bồi nhìn khuôn mặt thanh lệ tuyệt trần của Mễ Tiểu Nhân, lòng âm ý như nhói, trực giác của phụ nữ lại chuẩn như thế, có lẽ trong lòng nàng đã sớm ý thức được điểm này, người con gái như vậy có thể dễ dàng đoạt mất thứ người khác nâng niu âu yếm. Sắc mặt nàng dần trở nên tái nhợt, may mà hôm nay trang điểm, cho nên không ai phát hiện ra vẻ khác thường của nàng.

Mễ Tiểu Nhân nhìn bộ váy cưới màu trắng của Giản Hân Bồi, cũng cảm thấy có vài phần kinh điển, thấy nàng nhìn mình chằm chằm, em cũng nặn ra một nụ cười, thoải mái tiến lên, cầm chiếc hộp trong tay đưa cho Giản Hân Bồi: “Đây là quà mừng kết hôn mà Tần Hàm Lạc tặng hai người.”

Trong lòng em biết Giản Hân Bồi để ý mình, cho nên cũng không muốn chọc nàng không vui trong ngày tân hôn, nên gọi đầy đủ tên của Tần Hàm Lạc.

Quà? Giản Hân Bồi ngờ ngác nhận chiếc hộp gấm kia, thần sắc càng thêm phức tạp, Triệu Văn Bác cũng kinh ngạc cực kỳ, lại áy náy hơn. Lễ cưới của hân, hân không mời Tần Hàm Lạc, nhưng cô vẫn đưa quà mừng.

Lúc này Tần Trọng cũng tới tặng tiền biếu, tươi cười đầy mặt nói chúc phúc, một nhà ba người không nói nhiều lắm liền thôi, đi lên lầu.

Giản Hân Bồi thấy gia đình họ đi vào, bàn tay run run, mở chiếc hộp ra, bên trong có hai chiếc lắc tay ngân quang long lánh. Nàng nhẹ nhàng cầm lên nhìn, bằng bạch kim, tạo hình tinh xảo, nhìn ra được giá trị xa xỉ, kiểu dáng hai chiếc lắc không khác nhau lắm. Khoé mắt Giản Hân Bồi bỗng ứa nước mắt, đột nhiên có cảm giác trời đất quay cuồng.

Lắc tay tình nhân... Tần Hàm Lạc, cậu thật nhẫn tâm! Trái tim nàng như bị thứ gì hung hăng xé nát, trong nháy mắt ngay cả hít thở cũng đau đớn.

Tần Hàm Lạc im lặng ngồi trước bàn làm việc, cây bút trong tay di chuyển không ngừng, không biết đang viết cái gì.

Trương Tử Toàn ngồi trên một cái ghế, bưng một ly trà, chưa uống một ngụm đã buông ra, lại lấy một quyển tạp chí lên xem, chưa xem xong một trang đã đóng lại. Từ sau lần đó xảy ra xung đột với Giản Hân Bồi ở quán bar, cô vẫn muốn tìm nàng để nói rõ ràng mọi chuyện, nhưng từ lần đó về sau vẫn không có cơ hội gặp mặt, ngay cả Triệu Văn Bác cũng không gọi được, gọi cho hân, lần nào hân cũng áp úng nói đang chuẩn bị hôn lễ, chưa nói được mấy câu đã cúp máy. Hôm nay cô thật sự không nhịn được, lại tìm Tần Hàm Lạc trò chuyện, Tần Hàm Lạc lại không nói được mấy câu, cứ ngồi đó hi hoáy viết gì đó.

“Hàm Lạc, rốt cuộc mày viết gì thế! Viết viết viết! Mày nhìn tao một cái được không!” Trương Tử Toàn ném quyển tạp chí lên bàn, buồn bực nói.

“Nhớ lại mấy bài văn từng học. Mấy bài như Quá Tần luận, Đẳng Vương các tự.” Tần Hàm Lạc ngẩng đầu, liếc cô một cái, lại cúi đầu tiếp tục viết.

“Hôm nay Giản Hân Bồi kết hôn đó!”

“Tao biết, mày kích động thế làm gì? Mày quan tâm đến nàng như vậy từ bao giờ thế?”

“Tao...” Trương Tử Toàn nhất thời nghẹn họng: “Không phải mày chưa buông được nàng sao? Không phải mày còn vì vậy mà muốn chia tay với Tiểu Nhân à? Vì sao còn có thể bình tĩnh như vậy?”

“Thế nên làm gì?” Tần Hàm Lạc hơi ngừng bút, thần nhiên nói: “Nàng không muốn tao đi, tao liền tôn trọng ý muốn của nàng, tất cả tiền lương tao dành dụm được từ khi đi làm đến nay đều lấy ra mua lễ vật kết hôn cho nàng, chẳng lẽ tao không phải bạn chí cốt à?”

“Hàm Lạc, vì sao cậu ta không cho mày tham dự hôn lễ, có phải nàng vẫn còn yêu mày không?” Thanh âm Trương Tử Toàn bỗng trở nên có chút run rẩy, cô nhớ lại dáng vẻ phần nộ thương tâm của Giản Hân Bồi ở quán bar ngày đó: “Hàm Lạc, nếu nàng còn yêu mày, nếu lúc trước nàng rời đi có nỗi khổ riêng, mày...mày sẽ làm thế nào?”

“Tao không muốn để mình lại ảo tưởng nữa.”

“Nếu thật sự như thế thì sao?” Ngờ kị Trương Tử Toàn có chút vội vàng, trong lòng cô bỗng nhiên sợ hãi, nếu thật sự là vậy, cô phải đối diện với Hàm Lạc sao đây?

“Nếu thật sự là vậy, tao phải làm sao à?! Chẳng lẽ giờ tao lao tới nơi tổ chức hôn lễ, ở trước mặt mọi người, trước mặt người nhà tao, trước mặt ba tao, khóc lóc cầu xin nàng đừng gả cho Văn Bác chắc?!” Ngờ kị Tần Hàm Lạc cũng trở nên kích động: “Nàng cũng không phải đứa con nít vài tuổi nữa! Tao biết nàng không yêu Văn Bác, nhưng tao cũng đã nói cậu ấy phải tự chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình rồi! Nàng vẫn quyết định gả cho Văn Bác. Cho dù nàng yêu tao, tao có thể làm gì đây? Đó là Văn Bác, đó là thằng bạn thân tám năm trời của tao đó!”

“Nhưng mà...”

“Có thể làm gì nữa!” Tần Hàm Lạc không còn giữ được dáng vẻ bình tĩnh, một tay cầm bút đập lên bàn, cô đứng dậy, chỉ vào ngực mình, chảy nước mắt nói: “Từ Toàn, cả ngày hôm nay tao đều tìm việc để dời lực chú ý của mình, không nghĩ về chuyện này! Mà còn muốn nói gì nữa? Mà không biết tao khó chịu đến mức nào sao? Mà không biết lòng tao đau đớn bao nhiêu không?! Vì sao mà còn muốn cạy vết thương của tao làm gì? Để cho tao yên tĩnh vượt qua ngày hôm nay không được à!” Cô bỗng nhiên chộp quyển vở trên bàn, xé nát thành mấy mảnh, hét lớn: “Mày nghĩ tao con mẹ nó muốn viết mấy thứ này hả! Cậu ấy yêu tao, chẳng lẽ không tự mình nói cho tao biết được?! Cậu ấy yêu tao, vì sao không giải thích?! Cậu ấy muốn ở bên tao, cần gì phải dùng điều kiện đặt trước!”

Trương Từ Toàn giật mình, ngơ ngác nhìn cô.

Tần Hàm Lạc suy sụp ngồi phịch xuống ghế, gục đầu xuống, hai tay ôm mặt, nghẹn ngào nói: “Nàng vẫn luôn tra tấn tao, nàng chỉ biết tra tấn tao mà thôi... Ở bên cạnh nàng, tao vĩnh viễn đều sống trong sự ngờ vực vô căn cứ và ghen tị, tao vĩnh viễn đều lo lắng đề phòng. Cho dù hiện tại nàng cũng đang tra tấn tao, tao biết nàng không thương Văn Bác, tao vì thế mà lo lắng đau lòng, nhưng lại cũng không thể ngăn cản. Văn Bác là bạn tốt của tao, lại yêu nàng như thế, sao tao có thể nhẫn tâm ngăn cản? Mà không thấy Văn Bác cười vui vẻ đến mức nào à? Tao... tao vẫn ghen tị, không kiềm được ghen tị...”

Trương Từ Toàn thấy đáng về thống khổ đó của nàng, cũng chưa xót, đi qua, nhẹ nhàng ôm Tần Hàm Lạc, nức nở: “Hàm Lạc...”

“Tao... tao đã sớm mất đi nàng, từ hôm nay về sau, tao đã vĩnh viễn mất nàng rồi! Tao hận chính mình mãi chẳng thể hoàn toàn buông bỏ nàng được...” Tần Hàm Lạc khóc đến không thở nổi: “Tiêu Nhân... Tiêu Nhân tốt đến thế, nhưng nàng vừa xuất hiện trước mặt tao, tao lại cố tình như ma nhập, tao hận bản thân mình! Dù nàng làm tổn thương bản thân, hay thương tổn tao, tao đều đau, tao... tao không bao giờ muốn như thế nữa... Từ Toàn, tao không bao giờ muốn thế nữa...”

Màn đêm dần dần buông xuống, tiếng huyền ảo cũng dần tàn đi.

Biệt thự hai tầng màu trắng hai tầng là quà cưới mà ba Triệu Văn Bác tặng đôi trẻ mới kết hôn. Vị trí yên tĩnh, khung cảnh xung quanh u nhã, có thể nhìn ra sự rộng rãi của ông Triệu với con dâu.

Giản Hân Bồi có cảm giác hôm nay mình ở nhà hàng hoàn toàn là một con rối gỗ, giờ trở lại ngôi nhà vẫn còn hơi chút xa lạ này, trái tim vì đau khổ mà chết lặng lại dần dần thức tỉnh. Nàng tắm rửa sạch sẽ, đứng trong căn phòng mới rộng rãi thoải mái trên tầng hai, đệm chăn và gối trên giường đều là sắc đỏ thắm, khắp nơi đều lộ ra không khí vui mừng. Nàng không khỏi lùi lại mấy bước, ngồi trên ghế bành cạnh cửa sổ sát đất rất xa, cả người co lại. Tựa hồ lúc này nàng mới nghĩ đến giữa vợ chồng còn có một nghĩa vụ cần thực hiện, thần sắc nàng trở nên hoảng sợ vô cùng, nàng... nàng không muốn!

Nàng chỉ từng có quan hệ thân mật với hai người, Cố Minh Kiệt và Tần Hàm Lạc. Lần đầu xảy ra chuyện khiến cả thể xác lẫn tinh thần nàng bị tổn thương nghiêm trọng, giờ nghĩ lại trong lòng còn sợ. Mà khoảng thời gian cùng Tần Hàm Lạc lại là quãng thời gian ngọt ngào hạnh phúc nhất trong đời nàng, nhưng hiện tại nhớ lại, lòng lại càng thêm chua xót. Mặc kệ thế nào, chuyện của Cố Minh Kiệt vẫn luôn là một cái gai ở giữa nàng và Tần Hàm Lạc, để lại bóng ma trong lòng hai người. Vừa nghĩ đến đó, nàng liền thống khổ tội lỗi.

Môi Giản Hân Bồi trắng bệch, mắt rung rung lệ, nàng không muốn Văn Bác chạm vào nàng, trừ Hàm Lạc ra, nàng không muốn bất cứ ai chạm vào nàng! Đến giờ phút này, nàng rút cuộc thừa nhận mình hối hận, nàng thừa nhận mình đã làm một việc ngu ngốc. Nàng hạ quyết tâm, chờ Triệu Văn Bác vào, nàng nhất định phải nói rõ ràng chuyện này, hẳn muốn thế nào cũng được, nhưng nàng không muốn phát sinh quan hệ đó với hắn, nàng biết làm vậy là không công bằng với hắn, nhưng mà... nhưng nàng tin tưởng Văn Bác sẽ không ép nàng, có lẽ, đây chính là lý do thực sự nàng tìm Triệu Văn Bác để kết hôn, nàng là một người phụ nữ ích kỷ.

Bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, Giản Hân Bồi lập tức khản trương, hai tay nàng ôm chặt đầu gối, tận lực khiến vẻ mặt mình trấn định một chút.

Triệu Văn Bác đi vào, nhẹ nhàng gọi: “Bồi Bồi.” Sau đó đóng cửa lại. Hắn đi hơi lảo đảo, tuy hôm nay mời một đám anh em đến bồi rượu, tự mình cũng uống không ít, thoạt nhìn mặt đỏ au, nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

“Văn Bác...” Giản Hân Bồi gọi hắn một tiếng, cảm thấy không biết nên mở miệng thế nào.

“Hôm nay mệt chết đi được hả? Đứng đó lâu vậy mà.” Triệu Văn Bác đặt mông ngồi lên giường, nhìn nàng cười nói.

“Cũng ổn, Văn Bác, anh say à?” Giản Hân Bồi nhủ mảy may nói.

“Ha ha, sao có thể?” Triệu Văn Bác một tay xoa huyệt Thái Dương, cười nói: “Hôm nay là ngày vui như thế, sao anh có thể say được, Bồi Bồi, em nên ngồi sớm một chút đi, anh thấy tinh thần em không tốt lắm đâu.”

“Văn Bác, em...”

“Bồi Bồi, chắc chắn trong lòng em yêu một người...” Triệu Văn Bác tay chống giường, bỗng nhiên cúi đầu nhẹ giọng nói.

Giản Hân Bồi lập tức giật mình, lời định nói bỗng nhiên đều nuốt trở lại.

“Có phải em rất kinh ngạc không?”

Giản Hân Bồi vẫn im lặng không nói nên lời.

Triệu Văn Bác đứng lên, hai tay đút túi quần, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Em nói với anh, em không thương anh, chỉ là đồng ý kết hôn với anh mà thôi. Chẳng định trong lòng em có người khác, anh không xác định được người đó là ai, nhưng anh biết có một người như thế tồn tại. Bồi Bồi, anh không phải thẳng thắn, cả ngày hôm nay em đều như mất hồn mất vía, anh luôn ở đó nhắc nhở em, thay em che giấu, anh thậm chí thấy được nước mắt của em. Anh nghĩ, sở dĩ em kết hôn với anh có lẽ vì người kia khiến em tổn thương, có lẽ nhất thời dỗi.” Hân nghiêng đầu nhìn Giản Hân Bồi, trên mặt lộ vẻ tươi cười: “Nhưng anh không ngại, có thể kết hôn với em, anh rất vui. Cho dù trong lòng em không có anh, em trên danh nghĩa vẫn là vợ anh, anh cũng có đủ thời gian ở cạnh em, để em nhận ra điểm tốt của anh.”

“Văn Bác...” Giản Hân Bồi có chút nghẹn ngào, mắt mông lung nhìn hân, người đàn ông trước mặt khiến lòng nàng tràn ngập áy náy.

“Bồi Bồi, một ngày nào đó em sẽ biết anh yêu em nhiều đến mức nào, anh muốn em cam tâm tình nguyện làm vợ anh, anh muốn chậm rãi chiếm được trái tim em.” Triệu Văn Bác thâm tình nhìn nàng, ánh mắt kiên định chắc chắn: “Cảm ơn em hôm nay đã cho anh cơ hội này, em nghỉ ngơi sớm đi, anh ra ngoài.”

“Anh...” Nhìn hân xoay người đi về phía cửa, Giản Hân Bồi cảm thấy ngoài ý muốn.

“Bồi Bồi, anh không muốn khi trong lòng em có người khác mà lại chiếm thân thể em.” Triệu Văn Bác vịn tay nắm cửa, quay đầu nói: “Anh nhất định sẽ phải khiến trái tim em chấp nhận anh trước. Bồi Bồi, anh có đủ tình yêu, cũng đủ kiên nhẫn, còn cũng có đủ quyết tâm. Giường rất thoải mái, anh tin đêm nay em có thể ngủ ngon giấc, anh ở ngay phòng bên cạnh, có chuyện gì em có thể tìm anh. Ngủ ngon.”

Cánh cửa được nhẹ nhàng đóng lại, Giản Hân Bồi dờ dẫm đứng lên, nàng nhìn bốn phía quanh phòng, chữ “hĩ” thật to được dán trên đầu giường thoát nhìn chói mắt là thế. Nàng nhớ lại những lời Triệu Văn Bác vừa nói, vừa cảm động lẫn áy náy, lại không khỏi cười khổ. Văn Bác, đương nhiên anh sẽ không biết người em yêu là ai, cho dù anh biết cũng sẽ không dám tin, mà ngay cả chính cậu ấy cũng không tin em yêu cậu ấy...

Nàng chậm chậm ngồi trên giường, cảm chiếc hộp trên đầu giường lại, lấy đôi vòng tay trong đó ra, cặp vòng tình xảo đẹp để phản chiếu ánh sắc chói mắt dưới ánh đèn, Giản Hân Bồi chỉ cảm thấy đôi mắt đau đớn, nước mắt “tí tách rơi lên cặp vòng... Không ngờ cô dĩ nhiên lại tặng một cặp vòng tay tình nhân để chúc phúc hôn lễ của nàng, hơn nữa lại còn để cho bạn gái mới của cô đem tặng cho nàng. Khuôn mặt ngọt ngào của Giản Hân Bồi hiện lên vẻ thống khổ. Tần Hàm Lạc, cậu cần gì phải tàn nhẫn đến thế? Văn Bác, anh làm rồi, giường có thoải mái đến đâu thì đêm nay em cũng không thể ngủ ngon giấc, mà vô số đêm tiếp theo, em cũng đều không có cách nào ngủ yên ổn...

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Chương 108

Thời gian trôi qua từng ngày, đảo mất một cái đã lại sắp qua năm mới. Cuối năm, nhà họ Tần có một tin vui, chính là chuyện Mễ Tuyết Tuệ mang thai, tin tức này khiến Tần Trọng mừng rỡ, vì Mễ Tuyết Tuệ coi như phụ nữ lớn tuổi rồi mà còn có thai, nhà họ Tần từ trên xuống giường đều khải trương cả lên. Lúc này Mễ Tiểu Nhân đang trong kỳ nghỉ đông, mọi việc lớn nhỏ ở nhà đều bị em ôm đồm.

Khi Tần Hàm Lạc biết việc này là lúc cô đang ở văn phòng viết bản thảo, Mễ Tiểu Nhân gọi tới, lúc ấy cô nắm di động ngẩn người vài giây, sau đó trên khuôn mặt chậm rãi nở một nụ cười sáng lạn ấm áp, nụ cười ấy phát ra từ tận phế phủ, đã lâu rồi cô không cười như thế.

“Cuối tuần này tôi sẽ về nhà.” Cô không kiềm chế được nỗi vui sướng trong lòng, dịu dàng nói, sau đó lại bổ sung: “Sau này cuối tuần đều về.”

Mễ Tiểu Nhân ở đầu bên kia không nói gì, hai người đã một thời gian rất dài không liên lạc, trừ chuyện trong nhà, nhất thời cũng không biết nói gì, nhưng lại đều im lặng, cũng không ai muốn cúp máy trước. Tần Hàm Lạc lắng nghe tiếng hít thở yếu ớt của Mễ Tiểu Nhân, lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Cô nhắm mắt lại, cảm thụ sự ái muội của khánh khắc yên tĩnh này, sự trầm mặc dịu dàng, bỗng nhiên có cảm giác rất kỳ quái, như thể một con thuyền đang phiêu bạt bỗng nhiên tìm được một bến đỗ, một người du khách tha hương bỗng cảm giác được quê nhà, vừa kích động, lại an tâm.

“Vây, em cúp máy nhé.” Hồi lâu sau, bên phía Mễ Tiểu Nhân truyền đến một tiếng nói yếu ớt nghe như tiếng thở dài.

“Chờ đã.” Tần Hàm Lạc mở to mắt, hơi sốt ruột nói.

“Làm sao thế?”

Ý cười bên môi Tần Hàm Lạc càng sâu sắc: “Tiểu Nhân, em muốn có em trai hay em gái?”

“Con trai hay con gái em đều thích cả, chỉ cần là con của mẹ đều sẽ rất ngoan.” Thanh âm ngọt ngào của Mễ Tiểu Nhân cũng pha thêm chút vui vẻ.

“Tôi hy vọng là con gái, sẽ xinh đẹp thông minh giống em.” Tần Hàm Lạc nói từ đáy lòng.

“Giống chị nhìn cũng khá lắm, nhưng mà đừng ngốc như chị thì tốt hơn.” Mễ Tiểu Nhân nói giỡn.

“Ha ha!”

Cúp máy, tâm tình của Tần Hàm Lạc rất tốt, cô ngả người tựa lên ghế, không ngừng xoay cây bút trong tay đùa nghịch, neho mắt nhìn bầu trời xanh thăm ngoài cửa sổ, lặp đi lặp lại cuộc đối thoại vừa rồi với Mễ Tiểu Nhân, nụ cười trên mặt quả thật không ngừng được. Mễ Tuyết Tuệ mang thai là chuyện vui lớn, cô và Tiểu Nhân sẽ có một em trai hoặc em gái chung, hơn nữa quan trọng nhất là, về sau cho dù không kết hôn thì áp lực cũng tự nhiên giảm bớt.

“Ái chà! Hàm Lạc, có chuyện gì mà hôm nay trông vui thế? Cười toe toé, mặt còn ửng hồng nữa, mùa xuân của cô đến rồi à?” Đồng nghiệp Lăng Nhất Tiên thấy cô như thế, nhịn không được tò mò hỏi.

“Hả?” Tần Hàm Lạc phục hồi lại tinh thần từ dòng suy nghĩ miên man, hơi xấu hổ nói: “Không có gì.”

“Không có gì? Mấy bữa nay sắc mặt cô như bầu trời âm u, hôm nay lại đột nhiên rạng ngời, nói không có gì thì có quỷ mới tin!” Lăng Nhất Tiên hèn mọn nói.

“Việc vui thì đương nhiên có, là do mẹ kế tôi có thai.”

“Mẹ kế? Có thai?” Lăng Nhất Tiên kinh ngạc nói.

“Đúng thế.”

“Thế mà cô còn vui đến vậy?” Lăng Nhất Tiên quái dị nhìn cô.

“Sao lại không được vui?”

“Cô không sợ mình ra rìa à?”

“Xi! Nói hươu nói vượn! Một nhà chúng tôi có quan hệ rất tốt, không có chuyện mẹ ghê con chồng gì đó đâu.” Tần Hàm Lạc trợn mắt.

“Vây cũng không cần cười sung sướng đến thế chứ, nhìn cô vậy có lẽ còn vui hơn ba cô nữa.”

Có sao? Tần Hàm Lạc sờ sờ mặt mình, thật sự trông rất vui à?

Sau khi Giản Hân Bồi và Triệu Văn Bác kết hôn, tâm tình của Tần Hàm Lạc vẫn rất thấp, thứ nhất là vì ý thức được Giản Hân Bồi đã chân chính thuộc về một người khác, quá khứ giữa các nàng đã ngày càng trôi xa, khiến cô không thể tránh khỏi có cảm giác mất mát. Thứ hai là vì cô biết Giản Hân Bồi cũng không yêu Triệu Văn Bác, cô cảm thấy đau lòng vì lựa chọn của nàng, mà lại không thể làm gì được, cô muốn biết rốt cuộc Giản Hân Bồi nghĩ gì, nhưng lại không muốn dưới sự uy hiếp của nàng mà đồng ý điều kiện tiên quyết là phải rời bỏ Tiểu Nhân, cách đó của Bồi Bồi khiến cô không thể chấp nhận. Nhưng ngày đó khi bọn họ kết hôn, lòng cô rất đau, cảm giác đó khiến cô hiểu rõ, bản thân mình vẫn yêu Bồi Bồi.

Trong khoảng thời gian này, cô giả bộ như rất bình tĩnh, không có thời gian rảnh, cũng rất an tĩnh ở nhà, xem tivi, lên mạng, hoặc tự mình vào bếp làm đồ ăn. Có khi Trương Tử Toàn hoặc Triệu Đình sẽ gọi điện thoại rủ cô ra ngoài chơi, phần lớn thời điểm cô đều đồng ý, cô không muốn để cho đám bạn tốt lo lắng, nỗi đau lòng của cô, hiện tại chỉ nguyện ý để cho chính bản thân mình thấy. Cô sẽ thường xuyên nhớ tới Giản Hân Bồi, nhớ tới những chuyện vui vẻ giữa hai người trước đây, nhớ tới lúc thân mật khăng khít hồi học tiểu học và trung học, nhớ lại những ngày tháng đau khổ mà dị thường ngọt ngào. Cô không hề gây áp lực cho bản thân, không làm con đũa điều như ngày trước, cố ý lảng tránh, cố ý trốn, cô ý khoá nàng lại trong một góc bí mật trong tim. Cô tuy ý để mình trầm mê nhớ lại từng việc từng việc đã xảy ra giữa cô và nàng, để mặc vô số kí ức ngất quảng vụt loé lên trong đầu. Giữa đêm dài tĩnh lặng để mặc cho lòng đau thất hoà cùng nước mắt rơi.

Lần này Tần Hàm Lạc không thương xót mình nữa, hễ là những chuyện có liên quan đến Giản Hân Bồi, mặc kệ là nhu tình như nước hay tổn thương sâu sắc, mặc kệ là ngọt ngào như mật hay máu tươi đầu đũa, cô đều bắt mình đối mặt. Trong quãng thời gian này, cô chỉ cho phép mình nghĩ đến một mình Giản Hân Bồi, nghĩ đến tất cả những chuyện có liên quan đến nàng. Cô không hề liên lạc với Mễ Tiểu Nhân dù một lần, mỗi khi lúm đồng tiền xinh đẹp động lòng người của em hiện lên trong đầu, cô sẽ lập tức bắt mình dời lực chú ý qua Giản Hân Bồi.

Cô dùng cách thức tàn nhẫn để từ biệt đoạn tình cảm lưu luyến đã qua, cô điên cuồng khiến mình chìm vào hồi ức, ném lại toàn bộ nỗi cay đắng ngọt bùi, vừa cười vừa khóc vượt qua. Sau đó khi tỉnh lại, lại nói với bản thân hết lần này đến lần khác, đã qua rồi, tất cả đều đã qua. Cô gái xinh đẹp kiêu ngạo bốc đồng ấy, người con gái mà cô đã từng đặt ở nơi mềm mại nhất trong tim, người mà cô yêu nay đã là vợ người khác, là vợ của bạn thân, cho dù nàng không yêu Văn Bác, nhưng Văn Bác quan tâm nàng như thế, dù thế nào thì nàng cũng sẽ hạnh phúc thôi.

Cô vẫn đau như cũ, thậm chí còn đau hơn bất kỳ lúc nào, bởi vì một mình cô tự đối mặt với quá khứ và hiện tại của chính mình, không có ai dịu dàng trao cô an ủi. Nhưng loại phương pháp lấy độc trị độc này dĩ nhiên còn hữu hiệu hơn với việc cố ý không đối mặt trước kia, nỗi đau khổ tựa hồ ngày càng giảm bớt, mà cô đã dần dần chấp nhận sự thật là Giản Hân Bồi đã kết hôn.

Mà hôm nay, tin vui trọng đại về việc Mễ Tuyết Tuệ mang thai lại khiến cô nở nụ cười đã lâu vắng bóng.

Là thật lòng vui vẻ, Tần Hàm Lạc rõ ràng cảm giác được nỗi vui sướng của mình tuyệt đối không kém ba, nhưng hai người vui thì giống, nhưng về mặt ý nghĩa lại hoàn toàn bất đồng. Đứa em trai hoặc em gái trong bụng di Mễ sẽ làm giảm bớt áp lực cho đứa con gái như cô, giảm bớt áp lực của cô và Tiểu Nhân, nếu...nếu về sau cô và Tiểu Nhân đến với nhau...

Chờ đã, Tần Hàm Lạc, mày đang nghĩ gì thế? Tần Hàm Lạc bị ý nghĩ mình hù dọa, chẳng lẽ...chẳng lẽ vừa nghe được tin tức này, tiềm thức của cô đã lo nghĩ ngay đến việc cô và Tiểu Nhân phải đối mặt trong tương lai sao?

Tần Hàm Lạc hơi trầm tư, buông bút, hai tay đan xen, mặc kệ thế nào, cuối tuần này cô muốn về nhà một chuyến.

“Gừng sẵn sàng chưa?”

“Được rồi được rồi.” Tần Hàm Lạc vội vàng đưa củ gừng đã gọt hết vỏ qua, sau đó ngoác nhìn chúng nó biến thành vô số sợi mỏng dưới những nhát sắt diệu nghệ của Mễ Tiểu Nhân.

Canh trong nồi “ục ục” kêu vang, Mễ Tiểu Nhân động tác nhanh nhẹn bỏ gừng thái sợi vào chảo đảo một chút, sau đó đổ thịt bò đã tẩm ướp sẵn vào, nhanh tay đảo đều.

Không lâu rau, nhà bếp thơm lừng hương đồ ăn, là món bò xào hành mà Tần Hàm Lạc thích ăn nhất. Ngửi được mùi hương này, tay chân không khỏi nấp máy, cô vừa rửa rau vừa thỉnh thoảng nhìn bóng lưng xinh đẹp của Mễ Tiểu Nhân, khoe môi bất giác cong lên.

“Hàm Lạc, để đi giúp con rửa rau.” Không biết Mễ Tuyết Tuệ đã xuất hiện ở phòng bếp từ khi nào.

“Không cần không cần, di Mễ, di ra ngoài nghỉ ngơi đi, một mình con làm được rồi.” Tần Hàm Lạc vội vàng đứng lên ngăn bà lại.

“Mẹ, mẹ vào phòng khách ngồi một lát đi, sắp xong rồi.” Mễ Tiểu Nhân cũng quay đầu lại cười nói.

Mễ Tuyết Tuệ lắc đầu cười: “Hai đứa này, mẹ còn làm việc được mà, suốt ngày cứ bắt mẹ nhàn rỗi, thật sự buồn chết mất.”

“Sao buồn được? Di qua nói chuyện với ba đi, hay xem bộ phim di thích ấy.” Tần Hàm Lạc đỡ bà ra ngoài, Mễ Tuyết Tuệ chỉ đành bất đắc dĩ đi ra, khuôn mặt lại chậm rãi lan tràn nụ cười hạnh phúc thoải mái.

“Nào, di Mễ, để con múc bát canh cho di.” Tần Hàm Lạc lấy bát của Mễ Tuyết Tuệ, đứng dậy múc một chén canh thịt heo hầm ngó sen: “Canh này Tiểu Nhân phải đun rất lâu đấy, thơm quá.”

“Ừ, ngon lắm, tài nấu ăn của Tiểu Nhân đã sớm hơn di rồi.” Mễ Tiểu Nhân uống một ngụm, vui mừng nói: “Đứa con gái tốt như thế, về sau nếu phải gả đến nhà người khác, di quả thực tiếc lắm.”

Sắc mặt Tần Hàm Lạc hơi thay đổi, trong nháy mắt, ngay cả món thịt bò xưa nay cô thích ăn cũng mất đi vị ngon ngày xưa. Cô ngậm thức ăn trong miệng, lại có cảm giác nuốt không trôi, khoe mắt liếc về phía Mễ Tiểu Nhân, không ngờ em cũng đang nhìn mình, ánh mắt hai người nhất thời giao giữa không trung, lại đều tự giác dời đi nơi khác. Tần Hàm Lạc không hiểu sao lòng rung động, không kìm được nắm chặt đĩa. Mễ Tiểu Nhân hơi cúi đầu, khoe miệng lại lộ ra một nụ cười yếu ớt.

“Phải rồi, Hàm Lạc, từ sau khi Bồi Bồi kết hôn, con đã qua nhà bên nhà mới của con bé chơi chưa?” Mễ Tuyết Tuệ cũng không chú ý đến sự khác thường của hai nàng, cười nhìn về phía Tần Hàm Lạc.

“Dạ? Chưa ạ.” Tần Hàm Lạc đáp xong, lại lập tức hối hận. Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ đều biết chẳng những từ nhỏ cô đã thân mật với Giản Hân Bồi, mà còn có quan hệ rất tốt với Triệu Văn Bác, cho nên câu trả lời như vậy không phải khiến người ta thấy lạ sao?

Quả nhiên Tần Trọng kinh ngạc hỏi: “Con chưa qua à? Hàm Lạc, con và Bồi Bồi từ nhỏ đã thân thiết như chị em, lần trước hôn lễ là do con bệnh nên không tới, sau đó cũng nên qua thăm một chút, thể hiện bạn bè chúc phúc và quan tâm chứ.”

Tần Hàm Lạc không biết phải trả lời thế nào, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Mễ Tiểu Nhân, lại thấy lần này em đang cúi đầu ăn, căn bản không nhìn cô.

Mễ Tuyết Tuệ cũng tiếp lời: “Đúng vậy, cũng không biết là do em cá nghĩ hay là sao, em cứ cảm thấy từ sau khi Bồi Bồi kết hôn, Vân Tổ hình như xa cách với nhà mình không ít. Lần trước chạm mặt ở nhà họ Ưông, cô ấy cũng không mặn không nhạt đón tiếp, trước kia thường xuyên gọi điện tâm sự với em, giờ cũng không liên lạc gì cả. Như thế cũng kỳ lạ thật, không phải cô ấy vẫn đề bụng chuyện Hàm Lạc không tới dự hôn lễ của Bồi Bồi đấy chứ? Hôm đó em đã giải thích rõ ràng với rồi mà.”

Tần Hàm Lạc khẽ giật mình, Mễ Tuyết Tuệ không nói thì cô cũng không để ý, vừa nói ra cô cũng nhận thấy gần đây Chu Vân Tổ hơi kỳ lạ. Trước kia bà luôn đối xử thân thiết với cô, giờ tuy không ở Nhất Trung nữa, gặp mặt ít đi nhiều, nhưng tình cớ gặp vài lần luôn cảm thấy có khoảng cách, quả thật khác biệt một trời một vực với trước kia.

“Aish, sao có thể, đàn bà mấy người nghĩ nhiều quá đó, nhà người ta vừa dọn đi, con gái lại kết hôn, chắc chắn không có thời gian rảnh rỗi.” Trên mặt Tần Trọng lại tràn đầy nỗi vui sướng khi được làm cha lần nữa, ha ha cười: “Anh Giản trọng tình cảm lắm, lại không câu nệ tiểu tiết, sao có thể vì chuyện đó mà bất hoà với nhà chúng ta được, huống chi mặc dù Hàm Lạc không đi nhưng không phải vẫn đưa quà sao? Đừng nói lung tung nữa.”

Ông nói thế khiến Mễ Tuyết Tuệ im lặng không lên tiếng, ông lại tiếp: “Con của chúng ta anh đã nghĩ tên rồi, nếu là con trai thì sẽ tên Tàn Hàm Lương.”

“Đại Lương?” Tàn Hàm Lạc bật thốt, “Hàm” vẫn là chỉ “Hàm Dương”, Đại Lương là đô thành của nước Ngụy thời chiến quốc.

Tàn Trọng cười gật đầu, Mễ Tuyết Tuệ lại cau mày, Hàm Lương? Thế nào nghe cứ giống hiền lương vậy? Bà ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Nếu là con gái thì sao?”

“Thì kêu Tàn Hàm Kinh là được.”

“Biện Kinh của Bắc Tống sao?” Mễ Tiểu Nhân nhìn Tàn Hàm Lạc, khẽ cười nói: “Mặc kệ thế nào cũng là chỉ Khai Phong ở Hà Nam hiện nay, cũng gần với Lạc Dương của chị.”

“Vi sao em không nghĩ ‘kinh’ là chỉ Bắc Kinh?” Tàn Hàm Lạc cố ý hỏi.

“Bởi vì em biết bác Tàn dạy lịch sử, sẽ thiên về việc chọn những thành trì cổ đại nổi tiếng thời xưa.” Mễ Tiểu Nhân liếc cô một cái, ánh mắt còn mang theo chút khinh bỉ: “Nam Kinh với Đông Kinh gì chứ.”

“Tiểu Nhân thật thông minh.” Tàn Trọng khen.

“Tên con gái rất dễ nghe, tên con trai thì phải bàn bạc đã.” Mễ Tuyết Tuệ nói: “Hàm Lương? Hiền Lương? Là cả nhà hiền lương à.”

“Cả nhà hiền lương không tốt sao?” Tàn Trọng hỏi ngược lại.

Tàn Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân đang cầm bát, không khỏi đều bật cười, cả phòng ăn nhất thời một bầu không khí vui vẻ.

“Bồi Bồi, con nói tết đến muốn đi du lịch à, được, không sao cả, con cứ đi đi.” Giản Mặc Thanh đứng trong phòng khách, tươi cười đầy mặt nghe điện thoại của con gái: “Không sao, không cần lo lắng cho ba, ba và mẹ sẽ đón năm mới với bà ngoại con, hơn nữa, đến lúc đó sẽ có rất nhiều bạn bè tụ hội, náo nhiệt lắm, ha ha, con và Văn Bác cứ đi chơi cho vui đi... Đi đâu thế?”

Chu Văn Tố ngồi bên cạnh, nhìn ông không chớp mắt, ánh mắt tràn ngập chờ mong: “Cái gì? Con bé không đón tết ở thành phố A à? Chỉ có nó và Văn Bác đi thôi?”

“Đi Hải Nam à? Tốt, bên đó thời tiết rất đẹp...Ừ, không cần mua quà gì đâu, quà con mua cho ba đều có thể bỏ đầy một thùng rồi. Ừ, được, được...”

Chu Văn Tố thật sự nhịn không được, vội vàng nói: “Anh, để cho em nói với con vài câu đi.”

Giản Mặc Thanh liếc nhìn bà một cái, nhẹ giọng nói với người ở đầu bên kia: “Bồi Bồi, mẹ muốn nói với con mấy câu, được không? Bồi Bồi? Bồi Bồi?” Giản Mặc Thanh gọi vài lần, cầm di động, bất đắc dĩ liếc bà một cái: “Nó cúp máy rồi.”

Chu Văn Tố ngẩn ra, hần hển tức giận vô sô pha: “Anh nhìn đi, nhìn nó kìa! Nó là đứa em mang thai chín tháng mười ngày đẻ ra, một tay nuôi lớn, vậy mà giờ trong mắt nó cũng chỉ có ba, không có người mẹ này! Từ nhỏ đến lớn, nó muốn gì em cũng đều cho nó, để nó thừa hưởng sự giáo dục tốt nhất, lại đưa nó đi học múa, đưa nó đi học đàn... một lòng muốn bồi dưỡng nó thành một đứa con xuất sắc, vẫn coi nó là niềm tự hào của mình. Giờ thấy nó kết hôn rồi, lòng em tràn ngập vui mừng, còn nó thì sao, về nhà thì về đúng một lần, nói với em không quá ba câu, bình thường chỉ biết gọi cho anh, hỏi han ân cần, như thế nó chỉ có ba còn mẹ ruột nó đã chết rồi vậy!”

Bà càng nói càng kích động, Giản Mặc Thanh nhíu nhíu mày, chỉ tay vào bà, nói: “Em cũng đừng trách Bồi Bồi, em cũng tự nghĩ lại những hành vi tùy tiện tự ý của mình với con bé lúc trước đi!”

“Em cần nghĩ cái gì? Nó là con em, làm sai rồi em còn không thể quản chặt?! Anh không phải muốn chiều nó lên đến trời đi! Em làm thế không phải vì con bé sao?!” Chu Văn Tố khóc gào.

“Aish, việc này anh không có cách nào khiến em hiểu cả. Con bé đã trưởng thành rồi, có suy nghĩ của chính mình, nó cũng có quyền tự lựa chọn con đường mình muốn đi, sao em không hiểu được điểm đó nhỉ? Cho dù là cha mẹ, nếu em nhấn tâm khống chế tình cảm của con thì cũng phải nhận lấy sự phản cảm của nó thôi.” Giản Mặc Thanh lắc đầu, thờ dãi, xoay người đi vào phòng ngủ.

Chu Văn Tố nhìn bóng lưng ông, người chồng bình thường vẫn tương kính như tân, mắt thấy bà khóc lại cũng không thêm an ủi, lòng lại càng giận. Bà cắn răng, tay phải siết chặt thành năm nắm, trong mắt có ngọn lửa phẫn nộ đang thiêu đốt, oán hận nghĩ, Tàn Hàm Lạc, đều do mày hại con gái tao thành như thế! Đều do mày khiến cả nhà tao đang êm đẹp biến thành dạng này! Nếu Bồi Bồi vẫn đối xử với tao như vậy, chuyện này tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Chương 110: Chương 109

Giản Hân Bồi cúp máy, nghiêng người tựa lên ghế, đầu hơi choáng váng. Từ sau khi kết hôn, nàng cũng chưa gặp Tần Hàm Lạc, nàng cố gắng kiềm chế mình không nghĩ đến cô, không tìm gặp cô nữa, nhưng thời gian qua càng lâu, nỗi nhớ càng thêm mãnh liệt. Mục đích nàng từ thành phố Z trở về không phải vì Tần Hàm Lạc sao? Kết hôn có thể thay đổi được điều gì? Nội tâm nàng ngày ngày đêm đêm phải chịu đủ loại dày vò, nhưng lại bất lực với tất cả, nàng cảm thấy mình quả thực sắp phát điên rồi.

Thành phố A này sắp khiến nàng thở không nổi, dù Tần Hàm Lạc hay mẹ nàng đều là những người nàng không muốn đối mặt. Vì thế, tới gần lễ mừng năm mới, nàng liền nói với Triệu Văn Bác muốn đi du lịch. Với ý tưởng này của nàng, đương nhiên Triệu Văn Bác rất đồng ý, khi hắn hỏi nàng muốn đi đâu, hai chữ “Hải Nam” liền được thốt lên.

Hải Nam? Vì sao lại là Hải Nam? Đương nhiên là vì kỳ nghỉ đông năm đó. Khi đó Tần Hàm Lạc cùng nàng vào viện, sau đó ở căn hộ nhỏ của cô chăm sóc nàng, lúc ấy không phải các nàng nói dối mọi người trong nhà là đi Hải Nam sao. Vừa nghĩ đến đó, trái tim Giản Hân Bồi vừa chua xót vừa đau đớn, khoảng thời gian đó tuy phải nếm đủ khổ, nhưng còn có Hàm Lạc thời thời khắc khắc đều ở bên nàng, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng. Hiện tại, trái tim nàng như có cảm giác bị vết sạch, người trở nên dần dần, không hề có mục tiêu gì với tương lai, đã không có thứ gì để theo đuổi, khác biệt một trời một vực với lúc mới về từ thành phố Z. Thời điểm đó lòng tràn đầy chờ mong, mà hiện tại lòng lại tràn đầy tuyệt vọng.

Tần Hàm Lạc, Tần Hàm Lạc lại khiến nàng yêu không thể yêu, hận không thể hận.....

“Bồi Bồi, anh cảm thấy hai người chúng ta chạy tới Hải Nam du lịch hình như không được ổn lắm?” Triệu Văn Bác vừa sắp xếp hành lý, vừa thật cẩn thận nói với Giản Hân Bồi.

Giản Hân Bồi lên lau nước mắt, vô tình nói: “Có gì không tốt?”

“Chúng ta có cần đưa ba mẹ em cùng đi không, nếu không hai người bọn họ ở nhà sẽ chán lắm.”

“Vậy có cần đưa ba mẹ anh đi cùng không?” Giản Hân Bồi vừa nghe xong liền nhủ mày.

“Đương nhiên không cần, năm mới ba mẹ anh cũng bận rộn nhiều việc, tự họ có thể tìm việc vui, nói sao thì cũng có anh trai anh ở bên họ mà.” Triệu Văn Bác cười, nhìn sắc mặt Giản Hân Bồi, lại chân chừ nói: “Có điều... nếu em không muốn thì thôi. Anh chỉ là... chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là thấy quan hệ giữa em với mẹ hình như rất căng thẳng, anh không biết hai người làm sao, em không nói cho anh, anh cũng không tiện hỏi.” Triệu Văn Bác mỉm cười, nói tiếp: “Anh chỉ hy vọng mượn chuyến du lịch này để làm dịu đi quan hệ giữa hai người một chút.”

“Quan hệ giữa em và mẹ vốn là thế, không cần dịu đi gì cả.” Giản Hân Bồi đứng dậy, vẻ mặt đạm mạc: “Em hơi đói, xuống ăn chút gì đã, anh mau thu xếp hành lý rồi xuống ăn cơm.”

Triệu Văn Bác gật đầu nói: “Ừ.” Trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, ngay người một lúc lại cúi đầu sửa soạn hành lý.

Lễ tất niên, thái độ của ông ngoại Tần Hàm Lạc rất kiên quyết, dù thế nào cũng không chịu tới thành phố A, Tần Hàm Lạc và Tần Trọng cùng thương lượng với Mễ Tuyết Tuệ một chút, quyết định vẫn tự mình đi tới thành phố B với ông ngoại. Vì Mễ Tuyết Tuệ mang thai, Mễ Tiểu Nhân liền đương nhiên ở lại thành phố A mừng năm mới. Một nhà chỉ có vài người lại chia đi ăn tết hai nơi, đây là chuyện Tần Trọng không muốn thấy nhất, có điều ông cũng không thể làm gì khác được, chỉ thờ dài thật mạnh, xem như ngầm đồng ý.

Sáng sớm ngày 27 tháng 12, Tần Hàm Lạc ăn mặc chỉnh tề, lưng đeo ba lô xuất phát tới thành phố B, Mễ Tuyết Tuệ theo cô từ phòng đi ra, không ngừng dặn dò này nọ, Tần Hàm Lạc một mực mỉm cười gật đầu đáp lời, nhưng ánh mắt vẫn liếc về phía Mễ Tiểu Nhân ở bên kia.

Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ đưa cô tới cửa, Tần Hàm Lạc thấy Mễ Tiểu Nhân vẫn im lặng, chưa nói một câu với cô, không khỏi cảm thấy có chút mất mát. Cô miễn cưỡng cười: “Di Mễ, ba, Tiểu Nhân, con đi.”

“Đề em tiễn chị.” Giọng nói thanh thúy dễ nghe của Mễ Tiểu Nhân rơi vào tai Tần Hàm Lạc chẳng khác gì thiên âm, nụ cười trên mặt cũng rạng rỡ, nhưng nói chuyện lại ngắn gọn căng thẳng: “Ừ, được.”

Ngồi trên taxi, Tần Hàm Lạc vẫn hưng phấn vì chuyện Mễ Tiểu Nhân đi tiễn mình, nhưng không ngồi gần em. Mễ Tiểu Nhân chống khuỷu tay tựa vào cửa kính xe, nâng cằm, mắt cũng nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì. Hai người vốn có quan hệ cực kỳ thân mật, trải qua một thời gian xa cách, bỗng nhiên có chút mất tự nhiên.

“Chị có nhiều tâm sự lắm à?” Một lát sau, Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng mở miệng.

“Ừ.”

Sau liền không nói gì nữa, Tần Hàm Lạc cảm thấy bầu không khí trong xe khiến người ta có chút áp lực, nhìn không được lại chủ động mở miệng: “Tôi... tầm mùng tám phải đi làm, nên sẽ về trước ngày đó.”

“Ừ.”

Lại im lặng.

Bầu không khí trầm mặc như thế, theo lý mà nói sẽ kéo dài thời gian, nhưng đối với hai người trong xe, thời gian lại trôi qua đặc biệt mau, xe taxi cũng hình như tới nhà ga nhanh hơn xưa.

Sắp tới năm mới, một chiếc xe, nơi nơi là dòng người tấp nập. Tần Hàm Lạc vai phải khoác balô, tay trái theo bản năng nắm tay Mễ Tiểu Nhân, như sợ em đi lạc trong đám đông. Mễ Tiểu Nhân liếc cô một cái, cô không chú ý, chỉ chau mày nhìn đường trước, lực trên tay cũng bất tri bất giác tăng thêm, hành động như vậy khiến Mễ Tiểu Nhân nhìn không được có chút buồn cười, tâm tình lại hình như sáng sủa hơn, yên lặng đi theo sau cô.

Khi sắp lên xe, Tần Hàm Lạc mới buông lỏng tay em, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp kia, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Tôi đi đây.”

“Nhấn với ông ngoại giúp em, em rất tiếc vì không thể đến ăn tất niên với ông, còn nữa, em rất nhớ ông.” Mễ Tiểu Nhân hai tay rút trong túi chiếc áo lông màu trắng, mỉm cười nhìn cô.

Tần Hàm Lạc gật gật đầu, ngẫm nghĩ, lại bổ sung: “Lúc ra ngoài chú ý bản thân một chút, nhà ga nhiều người hỗn tạp lắm.”

“Ừ.”

Tần Hàm Lạc cắn cắn môi, chậm chạp không chịu đi, nhưng mà muốn làm gì đó, lại không gom nổi dũng khí. Qua một lúc, cô khẽ cắn môi, chuẩn bị lên xe, nhưng lúc xoay người, dư quang nơi khoé mắt bắt được một tia lưu luyến không nỡ toát lên trong mắt Mễ Tiểu Nhân, lòng cô khẽ run, rốt cuộc nhìn không được xông tới, ôm cổ em.

“Bên nhà ông ngoại, tôi sẽ nhớ em nhiều.” Đôi mắt Tần Hàm Lạc hơi đỏ, cảm cô gác lên vai Mễ Tiểu Nhân, đột nhiên cảm thấy rời xa em là chuyện rất khổ sở.

“Lên xe đi, ăn tất niên với ông ngoại vui vẻ.” Đôi mắt đẹp trong suốt của Mễ Tiểu Nhân tràn đầy dịu dàng, cố gắng cười nói.

Tần Hàm Lạc buông em ra, thật sâu nhìn em, cô gái xinh đẹp trước mặt vừa khiến lòng cô say, cũng khiến cô đau lòng. Cô vươn tay, có chút nhớ nhưng muốn vuốt ve khuôn mặt em, chân lại lui về sau từng bước, từng bước, rốt cục, cô xoay người nhảy lên xe, không dám quay lại liếc nhìn thêm một lần.

Xe chậm chậm lăn bánh, Tần Hàm Lạc nhắm chặt mắt, bỗng nhiên tràn ra hai hàng nước mắt trong suốt.

Đến giữa trưa, Tần Hàm Lạc đến nhà ông ngoại, vừa vào cửa, một con chó nhỏ lông xù màu trắng như quả cầu tuyết lăn lại, vẫy vẫy đuôi sủa với cô, cái chuông trên cổ vang lên thanh thúy. Ông ngoại vội vàng kêu: “Đồ Đồ, sao vẫn mãi cứ thế, đây cũng là chủ nhà mà.” Rồi ôm nó, con chó con kia vẫn còn sủa “ang ăng”.

Tần Hàm Lạc làm dấu khinh bỉ với con chó con kia. Đồ Đồ chết tiệt, nghe ông ngoại nói mỗi lần Tiểu Nhân đến, nó đều lại lăn lộn làm nũng, còn biểu diễn xiếc, còn đưa cháu gái chính quy như cô tới, ban đầu sẽ phải sửa cô một trận rồi mới từ thu hồi dịch ý, dạy mãi cũng không chịu sửa.

Cháu gái tới đón năm mới cùng, ông ngoại đương nhiên tâm tình rất tốt, cũng bất chấp việc cô mới ngồi xe tới, lập tức vội vàng kéo cô cùng nhau đi mua sắm.

“Ông ngoại, không phải chú nói đã mua đồ tết cho ông hết rồi sao, đâu cần mua gì nữa, chỉ có hai người chúng ta đón năm mới, thế thôi là đủ rồi.” Tần Hàm Lạc nằm ngửa ở sofa, động cũng không muốn cử động, nhắm mắt lại, dáng hình xinh đẹp kia như khắc sâu trong đầu cô, muốn xua đi cũng không được. Đồ Đồ lúc này rất im lặng, chậm rãi bò đến gần cô, bắt đầu cọ cọ chỗ ông quần.

“Biến! Cún mập, luôn cho tao cái tát trước rồi mới lại đòi ăn đường, mày có thấy đáng khinh bỉ không!” Tần Hàm Lạc làm bộ muốn đá con chó con kia, sau đó lại nhẹ nhàng bỏ chân xuống.

“Ai da, đứa nhỏ này, hoa quả còn chưa mua mà, không phải là do sợ mua sớm sẽ hư sao. Mau dậy, cùng ông ngoại đi mua hoa quả, chúng ta đều mua loại quả con thích ăn.”

“Con không muốn ăn trái cây, khó rửa, khó bóc.” Tần Hàm Lạc gục lên gối, hữu khí vô lực nói.

“Lười quá đó!” Ông ngoại bắt đầu thổi râu trừng mắt: “Con nói xem giờ con ở cùng Tiểu Nhân lâu thế rồi, sao cũng không chịu học chịu khó một chút, đứng dậy mau!”

Gì mà ở chung lâu rồi, đã lâu không ở cùng mà. Tần Hàm Lạc thầm nhủ, đành phải đứng lên, miệng không khỏi thở dài.

“Đang yên lành thử dài cái gì? Còn trẻ mà nhiều tật xấu quá vậy.” Ông ngoại vừa nói vừa mở cửa.

Tần Hàm Lạc nghe thế, vốn muốn cười, nhưng vừa thấy dáng vẻ run rẩy của ông, lòng lại đột nhiên chua xót, vội vàng tiến lên đỡ ông.

Hình như thân thể ông ngoại càng ngày càng không bằng trước kia, thực khiến người ta lo lắng, nếu có thể cùng về thành phố A sống chung thì thật tốt, có gì mà khiến ông cứ mãi cố chấp như vậy?

Mấy ngày sau đó, Tần Hàm Lạc cùng ông ngoại dọn dẹp phòng ốc một chút, sau đó lại đi mua câu đối và chữ phúc. Câu đối treo ngoài cửa lớn, chữ phúc dán trên cửa tất cả các phòng. Tần Hàm Lạc thậm chí còn đi mua hai chiếc đèn lồng bằng nhung tơ mạ vàng treo ở phòng khách và ban công. Cô không thích khiến căn phòng loè loẹt, nhưng những người đồng lứa với ông ngoại, vẫn còn rất coi trọng một số tập tục khi tất niên, hơn nữa làm thế, không khí vui tươi của ngày hội ở trong nhà quả thực tăng thêm.

Ông ngoại vốn là người vui vẻ, có Tần Hàm Lạc làm bạn, cũng không cảm thấy lễ tất niên quá lạnh lẽo, một già một trẻ ngày nào cũng bận việc này việc kia, còn có Đồ Đồ nhảy lên nhảy xuống, cũng vui vẻ hoàn thuận.

Tối ba mươi, ông ngoại cố ý tự mình xuống bếp làm cơm tất niên, ông vừa xào rau, vừa cười nói: “Đáng tiếc Tiểu Nhân không thể lại đây đón tết với ông, ông bắt đầu nhớ đồ ăn con bé nấu rồi, nào là sườn xào chua ngọt, tôm nõn bóc vỏ xào gì đó, mấy lần trước con bé tới có dậy ông, giờ hai món này quả thực chính là hai món ngon sở trường của ông, lần trước chú con tới nếm qua, cũng khen không dứt lời.”

Tần Hàm Lạc ngồi xỏm nhặt rau, nghe ông nói thế không khỏi có chút không biết nói gì. Ông ngoại bây giờ quả thực như biến thành fan hâm mộ thứ nhất của Tiểu Nhân, ngày nào cũng Tiểu Nhân này Tiểu Nhân kia, gì mà còn chưa gặp qua con gái nhà ai xinh đẹp như em, cái gì mà Tiểu Nhân thông minh giỏi giang giống bà ngoại lúc trẻ, rồi gì mà Tiểu Nhân mua cho ông cái này mua cho ông cái kia, Tiểu Nhân luôn nhớ kỹ ông thích ăn gì... Nghe nhiều đến nỗi lờ tai muốn mọc kén, cho dù cô không nhớ Tiểu Nhân cũng không được, đương nhiên, cho dù ông ngoại không nhắc tới thì mỗi ngày cô cũng đều nhớ đến em.

Động tác Tần Hàm Lạc nhặt rau bất chợt bất giác chậm lại, cô nhìn bóng dáng ông ngoại, bỗng nhiên ngơ ngác hỏi: “Ông ngoại, ông thích Tiểu Nhân lắm à?”

“Này còn phải hỏi nữa, cả đời ông chưa từng thấy cô bé nào tốt như thế, lại xinh đẹp, còn ngoan ngoãn, thông minh, lại hiểu chuyện... Đáng tiếc không phải cháu ruột của ta, nếu không thật quá sung sướng.” Ông ngoại tiếc nuối nói.

Mặt Tần Hàm Lạc tái đi, bất mãn “hừ” một tiếng.

“Được được được, con đương nhiên cũng không kém, đừng hừ hừ nữa.” Ông ngoại cười ha ha nói.

Tần Hàm Lạc bất mãn thực ra chỉ là làm bộ chút thôi, thực tế ông ngoại thích Tiểu Nhân thì cô vui hơn bất kỳ ai. Không phải cháu ruột sao? Vậy cũng không giống cháu ruột, chỉ cần mình và em ấy... Trong lòng cô xoay chuyển chút ý niệm đặc ý nhỏ nhỏ, ngầm nghĩ, bỗng nhiên đánh bạo cẩn thận hỏi: “Ông ngoại, nếu... nếu sau này con sống cùng Tiểu Nhân, ông cảm thấy thế nào?” Nói xong, cô khẩn trương nhìn phản ứng của ông ngoại, không dám thờ ơ mạnh.

“Ở cùng cũng tốt lắm, ai sống cùng con bé cũng đều có phúc.”

“Con không phải... không phải...” Trời ạ, ông ngoại hoàn toàn hiểu sai ý cô. Tần Hàm Lạc không khỏi cười khổ, cô đang do dự có nên giải thích rõ ràng với ông ngoại không, có thể khiến ông sợ không thì điện thoại ngoài phòng khách bỗng đổ chuông mãnh liệt.

Ông ngoại quay đầu nói: “Tiểu Lạc, đi nghe điện thoại đi.”

“Dạ.” Tần Hàm Lạc xoa xoa tay, đứng dậy đi vào phòng khách, Đồ Đồ một đường chạy lon ton theo cô, chiếc chuông trên cổ phát ra tiếng vang vui vẻ.

“A lô, năm mới vui vẻ, ai đó?”

“A lô, Hàm Lạc à, ăn cơm chưa?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm trong veo êm tai, một trận kinh ngạc vui mừng ập tới, vội vàng nói: “Còn chưa, tôi đang nấu cơm với ông.”

“Ồ, chị gọi ông ngoại ra nghe điện thoại, được không?”

Tần Hàm Lạc cực kỳ muốn nói vài câu với em, lại cảm thấy còn chưa chuẩn bị tốt, không biết nên nói gì, nghe em nói thế, chỉ đành gọi với vào bếp: “Ông ngoại, Tiểu Nhân gọi tới.” Vừa mới dứt lời liền thấy ông ngoại vội vàng chạy từ bếp ra, còn chưa kịp cời tạp dề đã đoạt lấy điện thoại trong tay Tần Hàm Lạc: “A lô, Tiểu Nhân hả.”

“...”

“Con và mọi người ăn tết vui vẻ nhé, ông ngoại cũng nhớ con.”

“...”

“Thân thể ông ngoại tốt lắm, Đồ Đồ cũng khoẻ, béo thêm một vòng... Cơm tối? Cơm tối cũng làm một bàn đồ ăn lớn... Để à, để lát chuẩn bị tiệc tối liên hoan đón tết.”

Tần Hàm Lạc đông tai lên nghe, lại thấy tất cả đều là chuyện vụn vặt mấy ngày nay, chậm rãi dời lực chú ý, thầm nghĩ không biết mình nên nói gì với Tiểu Nhân, nhưng không biết qua bao lâu, một câu “gặp lại sau” của ông ngoại lại kéo dòng suy nghĩ của cô trở về, cô hoảng sợ nói: “Gặp lại sau cái gì?”

Ông ngoại cảm điện thoại, kỳ quái nhìn cô: “Chào Tiểu Nhân thôi.” Sau đó đặt máy xuống.

“Em ấy cúp máy rồi à?” Tần Hàm Lạc vội vàng hỏi.

“Ừ.”

“Em ấy không nói muốn nói chuyện với con sao?”

“Không.”

“Vậy con bé có nói khi nào tới đây không? Chắc em ấy sẽ lại chúc tết ông chứ.”

Về mặt ông ngoại hình như cũng có phần thất vọng: “Con bé nói vài ngày nữa sẽ gọi cho ông, nhưng nói không đến chúc tết được, tết âm lịch nhiều khách, nó không muốn mẹ mình mệt quá, nó nói trước khi khai giảng sẽ tới thăm ông một lần.”

Lòng Tần Hàm Lạc vốn tràn đầy chờ mong lại chậm rãi trầm xuống. Ông ngoại nhìn mặt cô, nghi hoặc nói: “Con có gì cần nói với con bé à? Vậy tự mình gọi đi.”

Gọi? Quên đi, tốt nhất không gọi. Tần Hàm Lạc lắc lắc đầu, lê bước chân nặng nhọc vào bếp.

Mùng hai Tết, một người bạn cũ của ông tới chúc tết, ông ngoại rất vui, hai ông già ở nhà ăn cơm trưa, Tịch Thượng khen Tần Hàm Lạc không dứt, nói cô có hiếu. Bọn họ đi rồi, ông ngoại chìm đắm trong niềm sung sướng, về mặt tươi cười ngồi ở sofa xem tivi, Tần Hàm Lạc ngồi đằng kia, cũng cả người mất tự nhiên, không bao lâu liền ngơ ngậy không yên, còn vò loạn bộ lông được chải chuốt chỉnh tề của Đô Đô. Vài lần như thế, ông ngoại rốt cuộc nhìn không được: “Con đứa nhỏ này, con đang làm gì thế, vất vả lắm ông mới chải lông nó đẹp để gọn gàng, con lại làm rối tung lên. Còn nữa, ông cũng thấy thương cho di động của con, lấy ra nắn bóp một hồi rồi lại đặt xuống, rồi lại lấy ra nắn bóp một lúc...”

Lông? Tần Hàm Lạc bị nói, khẽ ho một chút, có chút xấu hổ nhét di động vào túi, nghĩ nghĩ nói: “Ông ngoại, con muốn ra ngoài một chút, được không?”

“Đi đâu? Bên ngoài lạnh lắm, hơn nữa sắp đến giờ cơm tối rồi.”

“Một lát thôi, chỉ một lát thôi.” Tần Hàm Lạc vừa hi hi cười nói, vừa đi ra ngoài.

Ông ngoại không có cách gì với cô, chỉ đành nói: “Con đi về nhanh đó.”

“Dạ.” Tần Hàm Lạc còn chưa nói xong, cửa đã đóng lại.

Bên ngoài quả thật hơi lạnh, trời cũng âm u, thoạt nhìn có lẽ sắp đổ tuyết. Tần Hàm Lạc hai tay rút túi áo lông, chậm rãi đi trên đường, thi thoảng có thể thấy một vài cô gái cầm hoa hồng chào bán hai bên đường, cũng có thể thấy vài đôi tình nhân trẻ tuổi dựa sát vào nhau, cơ bản trong tay cô gái nào cũng cầm một đóa hoa hồng điểm lệ.

Thì ra hôm nay trùng hợp là ngày 14 tháng 2 dương lịch, lễ tình nhân.

Tần Hàm Lạc đi đến một ngã tư đường, ngừng lại. Cô nhìn luồng khí trắng mình thở ra, bỗng nhiên có chút mờ mịt. Mình đang làm gì đây? Hiện tại rốt cuộc mình đang làm gì? Vì sao mọi người trên đường đều vui vẻ như thế, vì sao trên mặt bọn họ đều tươi cười ngọt ngào như vậy? Mà mình lại cô đơn đến thế?

Một đôi nam nữ trẻ tuổi đi lướt qua cô, không biết chàng trai kia nói gì, cô gái bỗng nhiên phát ra tiếng cười ròn rã như tiếng chuông. Tần Hàm Lạc quay đầu lại, kinh ngạc nhìn bóng dáng họ sánh vai cùng nhau, bỗng nhiên không kìm được nhớ Mễ Tiểu Nhân. Nếu có em bên cạnh, nhất định chúng ta cũng sẽ vui vẻ như thế. Mình tội gì phải tự áp lực bản thân như vậy? Có phải trong lòng em rất khó chịu không? Có thể nào em cũng có cảm giác cô đơn như thế? Mình nên buông Bồi Bồi, nàng đã có gia đình rồi, mặc kệ thế nào, hôm nay là ngày như vậy, nàng cũng có người khác ở bên cạnh, tất cả mọi thứ giữa chúng ta đều đã qua...Mình cần gì phải lãng phí thời gian hiện tại như thế? Cần gì phải cứ mãi chấp nhất về quá khứ?

Con gió băng lạnh thấu xương thổi qua mặt, cô tựa hồ không hề hay biết, trong lòng chỉ lặp đi lặp lại một câu. Vì sao mình phải lãng phí thời gian? Vì sao không quý trọng hiện tại...Cô giống như bị con gió lạnh mùa đông thổi tỉnh đầu óc, có cảm giác như được thông suốt, suy nghĩ bỗng nhiên rõ ràng.

Một lúc lâu sau, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu, đi vòng lại, tới một cửa hàng bán hoa tươi. Một lát sau, cô ôm một bó hoa hồng kiểu điểm ướt át ra khỏi tiệm bán hoa. Cô tay phải ôm bó hoa, tay trái bất giác vội vàng lấy di động trong túi. Cô quyết định, một lát nữa về đến nhà, cô sẽ gọi cho Mễ Tiểu Nhân, chúc em ngày lễ tình nhân vui vẻ, cũng nói với em đã mua hoa cho em, dù cho em không nhìn thấy.

Bó hoa hồng trong lòng tản ra từng đợt hương thơm, Tần Hàm Lạc chưa bao giờ có cảm giác tâm tình mình thoải mái sung sướng như thế, cả cõi lòng cũng đầy chờ mong và khát khao những điều tốt đẹp, trên mặt mang theo nụ cười tươi vô cùng sáng lạn, bước chân nhẹ nhàng đi về nhà. Lấy chìa khóa ra mở cửa, cô cứ nghĩ Đô Đô sẽ chạy ra đón, nhưng con cún mập đó cũng không thấy bóng dáng đâu, trong phòng khách lại vẫn truyền ra tiếng của tivi. Tần Hàm Lạc có chút kỳ quái đóng cửa, sau đó thay giày, cô ôm bó hoa hồng đỏ rực như lửa, vừa nghĩ xem nên giải thích với ông thế nào, vừa bước vào phòng khách, bỗng nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình kinh ngạc.

Ông ngoại đang tươi cười như hoa cầm một chiếc áo lông màu đen, nhìn trái nhìn phải, bên cạnh ông có một cô gái xinh đẹp mê người đang ngồi, trên đầu gối cô gái kia có một con chó nhỏ như một quả cầu tuyết nằm ngoan ngoãn, mà đôi mắt đẹp trong suốt của em ánh lên ý cười, không chớp mắt nhìn cô đang đứng ngẩn ra như đứa ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Chương 110

Ông ngoại bỏ chiếc áo trong tay xuống, kinh ngạc nói: “Tiểu Lạc, con mua hoa về làm gì? Thứ đó vừa đắt tiền lại chẳng có tác dụng gì, con đốt tiền à? Ban công của ông đầy hoa cỏ còn ít chắc?”

May mà ông ngoại không biết ngày valentine gì đó, Tần Hàm Lạc xấu hổ, nhìn trộm Mễ Tiểu Nhân thì thấy em mỉm cười, cúi đầu nghich Đơ Đơ. Tần Hàm Lạc gãi gãi đầu, chỉ đành giả cười nói: “Đẹp mà, con mua về cắm, tết đến trưng cho nhà cửa sáng sủa tí.”

“Thế à, vậy lấy cái bình này cắm hoa đi, dù sao cũng mua rồi.” Ông ngoại nói xong đứng dậy, tiếp lấy bó hoa trong tay cô, rồi tự mình đi đổ nước vào bình.

Tần Hàm Lạc đứng đó, mãi cũng không lên tiếng nổi, ông ngoại vừa tia hoa, vừa nói: “Thế nào, con xem áo Tiểu Nhân mua cho ông được không, sờ chút đã thấy ấm rồi.”

Tần Hàm Lạc đi qua, ngồi xuống cạnh Mễ Tiểu Nhân, lấy chiếc áo choàng lông màu đen kia sờ sờ mấy cái, trả lời có lệ: “Đạ, được lắm.” Cô đè nén sự kích động và vui sướng trong lòng, giương mắt nhìn Mễ Tiểu Nhân: “Sao em lại tới đây? Không cần chăm sóc dì Mễ à?”

“Dì của em tới, sẽ ở đó mấy hôm, nên có đi ấy chăm sóc mẹ rồi.” Những ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của em thình thoảng vuốt ve đám lông xoắn tít bóng mượt trên người Đơ Đơ, Đơ Đơ ngoan ngoãn ghé lên đầu gối em, hơi lim dim mắt, xem ra thật phần hưởng thụ.

Tần Hàm Lạc nhìn Đơ Đơ, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, vẻ kiêu ngạo hung hăng của nó khi ở trước mặt mình đâu rồi?

Trong mắt Mễ Tiểu Nhân tràn đầy vẻ cưng chiều ôn nhu, khẽ cười nói: “Ông ngoại, Đơ Đơ mập lên không ít đâu, sờ toàn thấy thịt là thịt, ông cho nó ăn gì thế?”

“Thì thịt đó, chân giò hun khói này nọ.” Ông ngoại bận rộn một lúc, cắm bình hoa xong mới vui vẻ hớn hờ ngồi xuống, mấy hôm nay tâm tình ông rất tốt, Mễ Tiểu Nhân tới, nụ cười trên mặt ông gần như không ngừng.

“Nó đúng thật ngày càng đáng yêu.” Mễ Tiểu Nhân vuốt đầu Đơ Đơ, thoạt nhìn rất vui vẻ.

Nghe hai người hăng say nói về con cún mập, Tần Hàm Lạc không khỏi có cảm giác bị lạnh nhạt, nhìn không được lại xen mồm nói: “Tiểu Nhân, không phải em nói trước khi hết kỳ nghỉ sẽ đến thăm ông sao, sao hôm nay lại đến?”

“Nó muốn ông ngạc nhiên vui mừng đây mà.” Không đợi Mễ Tiểu Nhân trả lời, ông ngoại đã cướp lời đáp, còn gật gật đầu với em: “Phải không Tiểu Nhân?”

“Đạ phải.” Mễ Tiểu Nhân bắt gặp cười rạng rỡ, đôi mắt xinh đẹp cũng cong cong như vàng trăng khuyết.

Tần Hàm Lạc có chút mất mát, cô lại dịch sát vào em, sau đó hạ giọng nói: “Em cố tình chọn ngày đặc biệt như ngày hôm nay tới, phải không?”

“Hôm nay? Hôm nay đặc biệt lắm à? Mừng hai tết mà.” Mễ Tiểu Nhân cố ý nhử mảy suy nghĩ, sau đó nghiêm trang trả lời.

Tần Hàm Lạc nhất thời im thin thít, ông ngoại lại nói: “Hai đứa đang thăm thì gì đấy? Tiểu Nhân, cháu ngoan, đi, vào làm cơm tối với ông ngoại, Hàm Lạc ở đây trông Đơ Đơ, dù sao con vào bếp thì cũng chẳng giúp được gì.” Mễ Tiểu Nhân đặt Đơ Đơ xuống, cười đứng lên, đi theo ông vào bếp. Tần Hàm Lạc thấy mình không được coi trọng, vốn vẻ mặt không vui, nhìn Đơ Đơ một chút liền thấy nó vội vàng nhảy nhót chạy theo đuôi mễ Tiểu Nhân, một bụng ức chế hoàn toàn trút lên người nó, cô xông lên một tay ôm nó trở về, như hung thần ác sát nói: “Tiểu sắc cầu, cứ tưởng tiếp cận mỹ nữ lúc nào cũng được hả, không có cửa đâu! Ông ngoại nói tao trông mảy, mảy thành thật ở đây đi!” Chỉ tội nghiệp Đơ Đơ “gấu gấu” sủa loạn, lại không thoát khỏi tay cô.

Cơm tối ăn xong, nói chuyện với ông ngoại một lúc, xem tivi một hồi, Mễ Tiểu Nhân liền về phòng. Đơ Đơ vừa thấy em đi cũng nhảy xuống sô pha, đi theo một tác không rời, chiếc chuông trên cổ bỏ lại một tràng tiếng vang dễ nghe.

Ông ngoại nhìn không được lác đầu: “Con xem Đơ Đơ kia, mỗi lần Tiểu Nhân đến là nó vui lắm, không chịu yên phút nào, còn thân hơn cả với ông nữa.”

Tần Hàm Lạc nửa nằm ở sô pha, tay phải chống cằm, không trả lời ông ngoại, trong lòng lại thầm khinh bỉ: “Tiểu sắc cầu!”

Ông ngoại cảm điều khiển đổi kênh không ngừng, thấy có kênh đang chiếu kịch liền dừng lại. Tâm trí Tần Hàm Lạc đã sớm bay vào phòng, nhìn thấy tình hình như vậy không khỏi thầm kêu khổ, cô miễn cưỡng cũng xem một lúc, sau đó thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, được một lúc rốt cuộc nhận không được nói: “Ông ngoại, ông bận rộn cả ngày hôm nay rồi, tôi nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Không vội, ông không mệt, ngủ sớm quá ông ngủ không được.” Ông ngoại đeo kính lão, mắt nhìn tivi không chớp, ngón tay gõ lên thành ghế theo tiết tấu, miệng còn ngân nga theo, đợi ông ngâm xong một đoạn, lại nghiêng đầu nhìn Tần Hàm Lạc: “Nếu con mệt thì về phòng ngủ trước đi, không cần ở đây với ông.”

Tần Hàm Lạc như được đặc xá, bật dậy khỏi sô pha, nhưng đi được vài bước lại quay đầu nhìn bó hoa cắm trong bình, đang lúc thầm cân nhắc thì ông ngoại đã quay đầu lại hỏi: “Làm sao thế?”

“Không có gì không có gì ạ.” Tần Hàm Lạc cười gượng rồi đi.

Trở lại phòng mình, Tần Hàm Lạc phát hiện cửa phòng tắm đã đóng, Đơ Đơ lại nằm tựa vào cửa, cô biết nhất định Mễ Tiểu Nhân đang tắm bên trong, liền ngồi xổm xuống trước mặt Đơ Đơ, sờ sờ đầu nó, dùng giọng điệu thương lượng nói: “Cún mập, hôm nay là ngày valentine, mày ra ngoài chơi với ông ngoại được không?”

Con người của Đơ Đơ tròn tròn, phát ra ánh sáng như hắc bảo thạch, trợn mắt nhìn cô, bộ dáng tỏ vẻ thờ ơ.

“Mấy ngoan ngoãn chút được không? Đêm nay tao muốn cùng Tiểu Nhân chỉ có thể giới của hai người.” Tần Hàm Lạc hạ giọng, đưa tay nắm hai móng vuốt của nó lắc lắc, tỏ vẻ thân thiết, không ngờ Đơ Đơ hoàn toàn không nể tình, bỗng nhiên sủa “gâu gâu”, chiếc chuông trên cổ theo đầu nó cử động mà lêu leng keng. Cửa phòng tắm bỗng nhiên bị mở ra, Mễ Tiểu Nhân vừa sấy tóc, vừa kỳ quái hỏi: “Chị đang làm gì thế?”

Tần Hàm Lạc nghe thấy tiếng nói, lập tức đứng dậy, xoay người đối diện em, cười hắc hắc: “Không có gì.”

Mễ Tiểu Nhân vừa tắm gội xong, mái tóc đen dài ướt sũng, hơi rối bời, hai má thoát nhìn cũng đỏ bừng, càng tăng thêm vài phần gợi cảm quyết rũ, vì trong phòng mở điều hoà nên em chỉ mặc váy ngủ, hai bờ vai lộ ra da thịt trắng mịn, từng làn hương bạc hà man mát truyền vào mũi, Tần Hàm Lạc nhất thời cảm thấy tim đập vội, cổ họng cũng không hiểu sao khô khốc. Mễ Tiểu Nhân lại không chú ý đến sắc mặt cô, đứng trước gương bắt đầu sấy tóc. Tần Hàm Lạc tựa lên cửa, ngơ ngác nhìn em.

“Nhìn cái gì?” Mễ Tiểu Nhân sấy được một lúc, quay đầu nhìn cô kỳ quái.

“Không có gì, tôi... tôi chờ để đi tắm.” Tần Hàm Lạc vội vàng nói dối.

“Nếu em nhớ không lầm thì trừ phòng tắm riêng trong phòng ông ngoại và phòng chị ra thì bên ngoài còn có một phòng tắm cho khách mà.” Mễ Tiểu Nhân tiếp tục sấy tóc.

“Tôi thích dùng phòng tắm trong phòng mình cơ.” Tần Hàm Lạc tiếp tục lấy cớ.

“Ồ.” Mễ Tiểu Nhân dài giọng, không thèm để ý đến cô, lại từ trong gương thoáng nhìn thấy ánh mắt si mê của cô, động tác trên tay hơi khựng lại một chút, khoé miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào khó phát hiện.

Một lúc lâu sau, em đặt máy sấy xuống, như một nàng công chúa kiêu ngạo, không thèm nhìn ngang dọc đi thẳng qua: “Xong rồi đó, chị đi tắm đi.”

Tần Hàm Lạc ở trong đó kỳ cạ thật lâu, tắm gội xong, thay bộ đồ ngủ, lúc đi ra thì thấy Mễ Tiểu Nhân đang nằm nghiêng trên chiếc giường lớn trong phòng đọc tiểu thuyết.

“Đơ Đơ đâu?” Cô nhìn quanh khắp nơi.

“Bị ông ngoại mang đi rồi.”

“Thế, tối nay mình ngủ cùng nhau à?” Không có kẻ thứ ba ở đây, lòng Tần Hàm Lạc vô cùng sung sướng, mặt dày nửa đùa nửa thật nói.

“Ừ, em ngủ ở đây, chị ngủ trong phòng khách.” Mễ Tiểu Nhân nhìn chằm chằm quyển sách, tay phải chỉ ra cửa, miễn cưỡng nói.

“Cái gì? Sao em có thể làm vậy? Đây là phòng của tôi mà.” Tần Hàm Lạc không cam lòng nói.

“Vậy được, không bằng chúng ta đi hỏi ông ngoại, để xem ông cho ai ở trong phòng này.” Mễ Tiểu Nhân lật người, thanh âm vẫn thản nhiên hờ hững.

Tần Hàm Lạc nhất thời như quả bóng cao su bị xì hơi, qua một lúc lâu mới thở dài, chậm chậm ra khỏi phòng. Mễ Tiểu Nhân lắng nghe tiếng bước chân đi xa dần, bỏ sách xuống, khẽ cau mày, không ngờ cô lại thật sự đi ra ngoài.

Tần Hàm Lạc ra khỏi phòng, rón ra rón rén đi đến phòng khách, chỉ thấy căn phòng đã tối đen, chắc ông ngoại đã về phòng ngủ. Cô mừng thầm, thừa lúc tối mịt lấy một bông hoa trong bình ra, hưng phấn quay lại phòng. Mễ Tiểu Nhân đang có chút mất mát, vừa nghe thấy cửa phòng mở lại tiếp tục bình tĩnh làm bộ như đang đọc sách.

Tần Hàm Lạc khoá trái cửa, bỏ bông hồng ra sau, đi đến trước giường, sau đó ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhân, valentine vui vẻ.”

Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân dời khỏi trang sách, nén cười, liếc nhìn bông hồng kiều diễm ướt át một cái: “Ồ, mua hoa về cắm trang trí, sau đó tiện tay lấy cho em một cành cho có tình cảm à.”

“Đâu có!” Tần Hàm Lạc muốn ngắt, vội vàng giải thích: “Bố hoa kia vốn... vốn là...”

“Vốn là gì?” Mễ Tiểu Nhân một tay chống đầu, hứng thú nhìn cô.

“Vốn là mua cho em, ông ngoại chẳng hiểu gì hết, tôi lại khó mở miệng!” Về mặt Tần Hàm Lạc đầy uỷ khuất,

“Mua cho em?” Mễ Tiểu Nhân khề hừ một tiếng: “Chị biết hôm nay em sẽ tới sao?”

“Tôi không biết hôm nay em sẽ tới, tôi vốn định gọi cho em, nói với em valentine vui vẻ, hơn nữa nói cho em biết tôi có mua hoa cho em.” Tần Hàm Lạc nói xong, bỗng nhiên vén chăn lên chui vào, đối mặt với em: “Tiểu Nhân, em đặc biệt tới đây vì lễ valentine phải không? Em nhớ tôi đúng không?”

Mễ Tiểu Nhân không nói gì, mí mắt sụp xuống, nhưng về mặt lại không khác gì thừa nhận. Tần Hàm Lạc kích động, một tay kéo em vào lòng, nhắm mắt lại, thì thầm: “Tiểu Nhân, Tiểu Nhân, tôi cũng rất nhớ em...”

Cô ôm em thật chặt, như thể sợ em bỗng nhiên biến mất, cảm thấy vừa vui mừng vừa chua xót: “Sau khi đến thành phố B, tôi luôn luôn nhớ em. Tiểu Nhân, không phải em cho tôi một kỳ hạn sao? Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa! Chúng ta lại bắt đầu lại một lần nữa, được không? Tiểu Nhân, được không?”

Trong mắt em loé lên nước mắt, em cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: “Hàm Lạc, trong khoảng thời gian này em vẫn rất nhớ chị, lại cố kiềm chế mình không nghĩ về chị, em muốn chờ chị tới tìm em trước, bởi vì em đã nói sẽ cho chị thời gian. Vốn... vốn em không muốn tới gặp chị ngày valentine, nhưng ngày đó... ngày đó ở nhà ga, chị nắm tay em chặt thế, ánh mắt chị nhìn em lo lắng đến vậy, như sợ phải rời xa em. Cho nên em cũng chẳng đắn đo nhiều, em chỉ muốn đi theo tiếng gọi của trái tim mình...”

“Tiểu Nhân, chúng ta đừng bao giờ lãng phí thêm thời gian nữa...” Tần Hàm Lạc buông em ra, hai tay ôm mặt em, ngón cái nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve da thịt nhẵn nhụi của em, lau đi hàng nước mắt trong suốt trên má em. Mễ Tiểu Nhân lúc này đã gỡ bỏ sự kiêu ngạo, quên đi sự rụt rè, cũng không còn đáng vẻ lạnh lùng xa cách ngày xưa, giờ đây em là một cô gái dịu dàng cảm động tận tình yêu, nói nên nỗi nhớ nhung trong lòng. Lần đầu tiên em chủ động như thế, thẳng thắn diễn đạt suy nghĩ trong nội tâm mình. Tần Hàm Lạc cảm động, thật sự không lời nào có thể hình dung được, thân thể như muốn hoà tan trong sự nhu tình như nước của em. Cô dịu dàng níu non bên tai em: “Chúng ta lại bắt đầu một lần nữa, được không? Không còn bất kỳ ai khác, chỉ còn mỗi hai chúng ta mà thôi.”

“Chị...chị thật sự đã buông được Giản Hân Bồi rồi sao?” Mễ Tiểu Nhân trầm mặc một lát, nhẹ giọng hỏi.

“Bồi Bồi vĩnh viễn ở trong lòng tôi.” Khi Tần Hàm Lạc nói ra những lời này, rõ ràng cảm giác được thân thể Mễ Tiểu Nhân cứng đờ, liền vội vàng nói bổ sung: “Nhưng đã chẳng còn liên quan gì đến tình yêu nữa. Tôi không biết vì sao nàng lại chọn gã cho Văn Bác, nhưng tôi tin tưởng nhất định Văn Bác sẽ dùng hết khả năng để đem đến cho nàng một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, cho nên, thế là đủ, cho nên, tôi cũng muốn dùng hết khả năng để đem lại hạnh phúc cho em, được không?”

“Dạ.” Mễ Tiểu Nhân nhìn thật sâu vào mắt cô, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, bên môi lộ ra ý cười ngọt ngào lại ngượng ngùng: “Hàm Lạc, valentine vui vẻ.”

“Chỉ nói thế thôi là đủ à?” Tần Hàm Lạc nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp tuyệt trần trước mắt, rốt cuộc nhịn không được, chậm rãi lại gần, hôn lên đôi môi mềm mại mang theo hơi thở mát lạnh của em, hai tay ôm lấy cổ em. Vị bạc hà, cô nhắm nháp hơi thở mang theo vị ngọt của bạc hà, cảm giác tuyệt vời này khiến cô muốn ngừng mà không được. Đôi môi cô cọ sát mát lấy đôi môi em, khẽ liếm, từ khoé miệng Mễ Tiểu Nhân bắt đầu truyền ra tiếng rên rỉ gần như không thể nghe thấy, thanh âm này khiến cho Tần Hàm Lạc mất hồn, cô ôm Mễ Tiểu Nhân, xoay người một cái, để cho toàn bộ thân thể em ở trên người mình, một tay giữ lấy thắt lưng mảnh khảnh của em, một tay giữ gáy em, để cho môi em kề sát môi mình, Mễ Tiểu Nhân phối hợp hé răng, đầu lưỡi linh hoạt mềm mại của Tần Hàm Lạc liên tục vào vòm miệng em, dịu dàng liếm mỗi một tác mềm mại trong miệng, điên cuồng mút lấy đầu lưỡi thơm tho ướt át kia, nhấp nháp thứ chất lỏng ngọt ngào ấy. Nụ hôn của cô, kích thích mà dữ dội, tay phải cô cũng không kiềm chế được mà cách một tầng váy ngủ, chạy loạn trên người em. Thân thể Mễ Tiểu Nhân khẽ run rẩy, ôm chặt Tần Hàm Lạc, rốt cuộc nhịn không được khẽ rên rỉ thành tiếng.

Mãi đến khi hai người sắp thở không nổi, Tần Hàm Lạc mới buông em ra, Mễ Tiểu Nhân lẳng lặng nằm trên người cô, đầu gối lên vai cô, tiếng thở dốc của hai người liên tiếp vang lên, khiến không khí trong phòng ái muội nói không nên lời. Tần Hàm Lạc vừa vuốt ve mái tóc bóng mượt như tơ của em, vừa cố gắng tự kiềm chế dục vọng bành trướng trong nội tâm.

“Tôi yêu em”

“Em yêu chị.”

Hai người gần như cùng lúc nói ra những lời này, Mễ Tiểu Nhân nhịn không được ngẩng đầu, nhìn về mặt Tần Hàm Lạc ở dưới. Tần Hàm Lạc nhìn hai má ửng hồng của em, bộ dáng mê người, đôi mắt như say kìa, lòng lại nhịn không được rục rịch, cô vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm mại của Mễ Tiểu Nhân, sau đó ngẩng đầu dướn mình, lại tham lam hôn em.

“Hàm Lạc, đừng...” Mễ Tiểu Nhân vừa thấy ánh mắt nóng rực của cô, lòng biết không ổn, còn chưa kịp nói gì thì môi đã bị cô chặn lại, sau đó Tần

Hàm Lạc lại xoay người một cái, đè em dưới thân, hôn em thật sâu. Đôi môi cô nóng bỏng, nhiệt tình như lửa, một lần lại một lần liều chết triền miên, như muốn bù lại nỗi nhớ nhiều ngày qua, hoặc là để biểu đạt tình yêu cháy bỏng trong lòng. Mễ Tiểu Nhân muốn giãy dụa, nhưng hai tay lại mềm nhũn không chút sức lực.

Tần Hàm Lạc chỉ cảm thấy trong lòng mình như có ngọn lửa đang thiêu đốt, tựa hồ hận không thể đem thân thể mềm mại của Mễ Tiểu Nhân dung nhập hoà vào thân thể của mình. Hô hấp của cô ngày càng dồn dập, bỗng nhiên cô buông em ra, hai tay chống lên giường hai bên sườn em, thở hổn hển từng hơi. Đôi mắt Mễ Tiểu Nhân mê ly, đối diện với đôi mắt tràn ngập dục vọng của cô, không khỏi hoảng sợ.

“Không được, tôi phải đi tắm một cái.” Thanh âm cô hơi khàn khàn, trèo từ trên người em xuống, lặn qua một bên xuống giường.

Cuối cùng Mễ Tiểu Nhân cũng thở phào, phát sinh quan hệ thân mật với người yêu vốn là chuyện hết sức bình thường tự nhiên, nhưng em cũng không muốn là đêm nay, trong lòng em còn có vài suy nghĩ vi diệu trong đầu, cho dù Tần Hàm Lạc không dừng lại thì em cũng sẽ kêu dừng. Nhưng giờ thấy Tần Hàm Lạc tự kiềm chế mình như thế, em không khỏi nảy lên ý định trêu chọc: “Để làm gì? Chẳng lẽ em lại không hấp dẫn chị đến vậy à?”

“Hấp dẫn, hấp dẫn vô cùng, ai nằm bên cạnh em mà không có ý đồ thì tuyệt đối là có bệnh! Hơn nữa bệnh thật sự nghiêm trọng, chữa không khỏi.” Tần Hàm Lạc vô lực khoát tay, miệng há to thở dốc, cười nói: “Chỉ là tôi nói chúng ta nên bắt đầu lại một lần nữa, đâu có thể ngay từ đầu đã leo lên giường bắt đầu được.”

Mễ Tiểu Nhân thấy cô cười đến đáng khinh, liền cầm một chiếc gối ném về phía cô, Tần Hàm Lạc đón được, nháy mắt thu lại nụ cười, nghiêm trang nói: “Tiểu Nhân, tôi muốn theo đuổi em một lần nữa, có một tình yêu ngọt ngào, không có bất kỳ ai khác quấy rầy với em.”

“Được, có điều chị chuẩn bị theo đuổi thế nào đây?” Khoé miệng em khẽ cong lên, liếc bông hồng ở đầu giường: “Chỉ tặng hoa thôi là không được đâu.”

“Ừ...” Tần Hàm Lạc nheo mắt, ra vẻ tự hỏi.

“Như vậy đi, nghĩ đến nghề nghiệp chuyên môn của chị, hay viết thư tình đi, chị là tài nữ khoa tiếng Trung, việc này chắc không khó với chị đâu nhỉ?”

Tần Hàm Lạc mở to hai mắt: “Thế nào mà người nghề nghiệp khác nhau lại phải dùng cách thức khác nhau để theo đuổi em chứ? Như vậy chẳng phải người viện Mỹ thuận sẽ phải vẽ tranh? Học nhạc thì đánh đàn? Vậy theo ngành luật thì chẳng lẽ còn phải giúp em đi hầu toà?”

“Miệng qua đen, có chị mới đi hầu toà!” Mễ Tiểu Nhân trừng mắt, mãi mới ấp a ấp úng nói: “Chị hại em thời gian này khổ sở như thế, nếu không viết được một trăm bức thư tình, hừ! Vậy... vậy đừng nghĩ đến việc muốn phát sinh quan hệ thân mật hơn.”

“Không phải chứ?” Tần Hàm Lạc kêu thảm một tiếng, Mễ Tiểu Nhân không để ý đến cô, kéo chăn qua tiếp tục nằm.

Tần Hàm Lạc chậm rãi đi đến bên cạnh em, mỉm cười nhẹ giọng nói: “Được rồi, năm nay trước sinh nhật em một ngày sẽ viết xong.” Nói xong liền xoay người nhẹ nhàng đặt lên môi em một nụ hôn, sau đó cầm quần áo đi ra ngoài.

Trong phòng tắm mờ mờ truyền đến tiếng nước chảy, Mễ Tiểu Nhân sờ sờ môi mình, trong lòng bỗng nhiên ngập tràn hạnh phúc, em nghiêng người nằm, một tay chống đầu, ánh mắt nhìn bông hồng trên đầu giường, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa màu đỏ nhẵn nhụi, khoé miệng cong lên, lộ ra ý cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Chương 111

Ngày mừng sáu âm lịch đầu năm, Giản Hân Bồi và Triệu Văn Bác đáp máy bay trở về thành phố A. Khí hậu Hải Nam quả thực rất tốt, bọn họ đi Á Long Loan, đi đến chân trời góc biển. Nhưng mà, bên cạnh không phải người nàng muốn đi cùng, trong lòng vẫn phải chịu đủ nỗi nhớ thương dầy vò, tất cả mọi thứ đều trở nên vô vị, tâm tình của nàng vẫn chẳng hề sáng sủa hơn.

Giản Mặc Thanh tự mình lái xe đi đón con rể và con gái. Giản Hân Bồi chiếm vị trí phó lái bên cạnh ông, để chỗ sau lại cho Triệu Văn Bác và Chu Vân Tổ. Giản Mặc Thanh nhìn nàng, không khỏi trầm lắng đầu thờ dài. Con gái không vui vẻ, ông liếc một cái là thấy rõ, không khỏi hối hận lúc ấy mình không cố gắng khiến nàng từ bỏ ý định kết hôn.

“Văn Bác, hôm nay phải tới nhà ba mẹ nhé, mẹ con tính toán thời gian, đã làm sẵn đồ ăn nóng hổi đợi sẵn ở nhà rồi.” Giản Mặc Thanh vừa lái xe, vừa quay đầu nở nụ cười với Triệu Văn Bác.

Vừa nghe ba mình nói thế, Giản Hân Bồi không tiện phản đối, Triệu Văn Bác lại liên tục gật đầu: “Dạ, lâu rồi không thường đến ăn đồ mẹ nấu, nhớ quá đi.”

Chu Vân Tổ vốn bức bối, trên mặt lập tức lộ vẻ tươi cười: “Đứa nhỏ Văn Bác này chỉ biết nói ngọt thôi.”

Giản Mặc Thanh nhìn Giản Hân Bồi, đã thấy nàng nhắm mắt lại, như thể mất điếc tai ngơ với lời họ nói, ông lắc lắc đầu, cũng mất hứng nói chuyện.

Dọc đường chỉ có Chu Vân Tổ và Triệu Văn Bác nói chuyện với nhau, hỏi bọn họ đi chỗ nào chơi ở Hải Nam, cảm giác thế nào, vân vân. Về nhà, Giản Hân Bồi bỏ hành lý xuống liền lên lầu tắm rửa thay đồ, Triệu Văn Bác lánh vào phòng khác.

Chu Vân Tổ hâm nóng đồ ăn mang ra, thức ăn rất phong phú, bày đầy một bàn, phần lớn là đồ mà Triệu Văn Bác và Giản Hân Bồi thích ăn. Triệu Văn Bác thay quần áo mới, đi vào bếp, hai mắt lập tức ánh lên vui mừng, hít một hơi thật sâu: “Thơm quá.”

“Thơm thì ăn nhiều một chút.” Chu Vân Tổ cười tùm tùm nói.

“Sao Bồi Bồi còn chưa xuống, để con đi nhìn nàng một cái.” Triệu Văn Bác cố gắng ngăn cản sự quyết rũ của đồ ăn, vội vàng lên lầu, Giản Mặc Thanh và Chu Vân Tổ ngồi đó chờ.

Một lúc lâu sau, Triệu Văn Bác mới ừ ừ xuống dưới, chần chừ nói: “Ba, mẹ, Bồi Bồi nói nàng không có khẩu vị, không muốn ăn.”

Giản Mặc Thanh sững sốt, sắc mặt Chu Vân Tổ trầm xuống, lại trong nháy mắt chuyển thành tươi cười: “Vây Văn Bác con ăn trước đi, để mẹ đi nhìn nó xem sao, chắc đi máy bay nên thấy khó chịu.”

Triệu Văn Bác gật gật đầu, bung bát com lên, chưa ăn được mấy miếng đã lại buông bát nói: “Ba, con cũng đi xem sao, vẫn nên khuyên nàng ăn chút gì đó thì hơn.”

Giản Mặc Thanh nhú chặt mày, còn chưa kịp nói gì thì Triệu Văn Bác đã đi lên lầu.

Chu Vân Tổ mở cửa phòng Giản Hân Bồi, sau đó đóng lại, lúc bà vào thì Giản Hân Bồi đang tựa trên giường ngẩn người.

“Bồi Bồi, con lại làm sao thế? Qua năm mới rồi, con không thể khiến người ta thoải mái một chút sao? Con không thể để bầu không khí trong nhà vui vẻ được à?” Chu Vân Tổ tận lực vẫn giữ giọng nói bình tĩnh.

“Con làm sao ư?” Giản Hân Bồi nhìn bà, nhẹ nhàng băng quơ: “Con chẳng qua không có khẩu vị, không muốn ăn thôi, như thế liền khiến người khác khó chịu à? Liền phá hỏng bầu không khí trong nhà?”

“Con!” Chu Vân Tổ nhìn bà, tức giận đến không nói nên lời. Giản Hân Bồi cũng không thèm để ý đến bà, đưa mắt ra ngoài cửa sổ: “Nếu mẹ không có việc gì thì có thể ra ngoài, con muốn ngủ một giấc, nếu mẹ cảm thấy con ở nhà mẹ cũng chỉ khiến lòng mẹ bức bối khó chịu thì sau này con không về nữa.”

Chu Vân Tổ rót cuộc nhịn không được, nức nở lớn tiếng nói: “Chỉ bởi vì Tần Hàm Lạc mà con đối xử với mẹ ruột của mình như thế sao?”

Nhắc đến Tần Hàm Lạc, Giản Hân Bồi cũng kích động hẳn lên, nàng lập tức bật dậy: “Không chỉ vì mẹ khiến con mất đi Hàm Lạc! Mọi hành vi tùy tiện tự ý của mẹ đều khiến con phản cảm cực kỳ! Đều khiến con không thể tha thứ!” Nàng chỉ vào ngực mình, khóc nói: “Nếu mẹ có thể chia rẽ con và cậu ấy, vì sao không có khả năng móc luôn trái tim con ra đi! Nếu mẹ có thể trừ tận gốc cậu ấy trong trái tim con, có thể khiến con không đau khổ đến vậy nữa! Nói không chừng con còn cảm ơn mẹ đó!”

“Tần Hàm Lạc, Tần Hàm Lạc...” Chu Vân Tổ nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại cái tên này: “Rót con nó bỏ bùa gì con mà con không thay đổi chút nào hết cả, trời ơi! Sao con gái tôi lại biến thành cái dạng này!” Bà tay ôm đầu, như sắp ngất xỉu, vừa nói vừa rơi lệ, vừa không ngừng lui lại, bỗng nhiên, bà nghiêng ngã lao đảo kéo mở cửa phòng, nhưng người đang đứng ngoài cửa lại khiến bà giật thót: “Văn... Văn Bác?”

Về mặt Triệu Văn Bác có chút đỡ đỡ, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Mẹ.”

Chu Vân Tổ luống cuống lau vội nước mắt, bà không biết chắc hẳn đã đứng đó bao lâu, nói năng lộn xộn lắp liếm: “Aish, Bồi Bồi đứa nhỏ này, thân thể không thoải mái, nhìn sắc mặt con bé tái nhợt như thế, còn nói ăn không ngon miệng, trong lòng mẹ có chút chua xót... Aish, sao con không ăn com, đi thôi, xuống nhà ăn com, nhìn Bồi Bồi như thế chắc hẳn không xuống đâu, chúng ta đi ăn chúng ta đi ăn.”

Triệu Văn Bác mờ mịt gật đầu, theo bà xuống lầu, vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía phòng Giản Hân Bồi. Hàm Lạc? Vừa rồi bọn họ nói về Hàm Lạc? Người trong lòng Bồi Bồi yêu, là... Hàm Lạc? Suy nghĩ của hắn rơi vào hỗn loạn, trái tim lại chìm xuống... Đây không phải sự thật! Hắn lắc đầu, sao có thể có chuyện vớ vẩn như thế được? Sao có thể? Không được, hắn phải làm rõ chuyện này!

Bởi vì đi bé của Tiểu Nhân đã về, hơn nữa mừng tám Tần Hàm Lạc phải đi làm, cho nên hai người đã chào tạm biệt ông ngoại từ hai ngày trước, lại ngồi xe về thành phố A.

Buổi tối, Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ đi đến gia đình người bạn để chúc tết còn chưa về, nhà biến thành thiên hạ của Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân.

“Tiểu Nhân.”

“Ừ?”

“Em có cảm thấy tinh thần của công ngoại hiện tại hình như kém đi nhiều không? Từ lần trước sau khi nằm viện tới nay, ngay cả sắc mặt cũng không được hồng hào như trước.” Tần Hàm Lạc khoanh chân ngồi, có chút lo lắng nói.

“Vẫn tốt mà, em cảm thấy năm nay ông ăn tết rất vui vẻ.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc nhớ tới bệnh tim của ông ngoại, nhớ tới bộ dáng run rẩy của ông khi đi đường, lòng vẫn lo lắng khó chịu không thôi.

Mẽ Tiểu Nhân nhìn cô, nắm tay cô, an ủi: “Yên tâm đi, ông cứng đầu như thế chắc hẳn mạnh mẽ lắm, nhất định sẽ khoẻ mạnh an khang sống đến hơn chín mươi tuổi.”

Tần Hàm Lạc gật gật đầu, không nhắc tới việc này nữa, hai người tiếp tục ngồi ở sofa xem tivi. Lúc đổi kênh, Mẽ Tiểu Nhân thấy trên có kênh đang chiếu “Edward Scissorhands” thì đặt điều khiển xuống. Bộ phim này em đã từng xem rồi, nhưng giờ em lần thứ hai, em vẫn xem rất chăm chú. Tình yêu của Edward dành cho Kim, tình thuần đẹp đẽ, từng khiến em rung động và cảm động sâu sắc.

Đáng tiếc em muốn chăm chú thưởng thức bộ phim này, nhưng có người cố tình không chiều theo ý em. Tần Hàm Lạc ngồi cạnh không chịu an phận một phút nào, khi thì tách vỏ hạt dẻ cười, khi hoặc củ lạc, đặt vào tay em, khi thì sán lại người em cọ cọ, hoặc hôn trộm em một cái.

“Tần Hàm Lạc, rốt cuộc chị muốn thế nào đây?” Cuối cùng, em thật sự bắt đầu đi hỏi.

“Tôi muốn ôm em.” Tần Hàm Lạc vô tội nói.

“Không được.” Mẽ Tiểu Nhân nhún nhún cái mũi đáng yêu, thẳng thừng nói: “Nhờ mẹ về thấy thì phải làm sao.”

“Nếu đi trở về thì sẽ phải mở cửa, sao có thể lập tức đi vào phòng khách được.”

“Chị thật là...” Mẽ Tiểu Nhân nghiêng đầu, còn chưa nói xong Tần Hàm Lạc đã áp lên môi em, đây là nụ hôn vừa sâu vừa dài lại nóng bỏng, mãi đến khi thật sự khó thở, môi mới dán lên đôi má tròn mềm của Mẽ Tiểu Nhân, trượt một đường đến cổ em, hai tay ôm chặt em.

Khuôn mặt Mẽ Tiểu Nhân đã nhuộm một tầng hồng nhạt, hít thật sâu mấy hơi, sắc giọng: “Chị đúng là đồ vô lại!” Hai tay lại nhẹ nhàng ôm cô.

“Em không thích tôi vô lại à?” Tần Hàm Lạc chôn ở hõm vai em, rên rỉ: “Thơm quá...”

“Thần kinh.” Mẽ Tiểu Nhân thật sự hết cách với cô, đi đánh tắt tivi đi: “Được rồi, vậy đi ngủ.”

Tần Hàm Lạc buông em ra, về mặt đắc ý khi thực hiện được ý đồ, hào hứng nói: “Được.”

Đều tự đi tắm rửa đánh răng, Mẽ Tiểu Nhân mặc một chiếc áo phông tay dài màu trắng, nằm nghiêng trên giường, cầm di động nhắn tin với Chung Thuý Nhi.

Tần Hàm Lạc ôm em từ phía sau, cũng đọc tin nhắn hai người nhắn cho nhau: “Thuý Nhi yêu rồi à?”

“Không phải, chỉ là có người cậu ấy thích thôi.” Mẽ Tiểu Nhân mỉm cười, ngón tay tiếp tục nhắn.

“Cũng chẳng khác mấy, lần sau phải bảo con bé mời com mới được. “Tần Hàm Lạc cũng không quấy rầy hai nàng trao đổi về chuyện tình yêu, yên lặng nhìn một lát, dần dần cảm thấy mí mắt nặng nề.

Chờ Mẽ Tiểu Nhân rốt cục nói chúc ngủ ngon với Chung Thuý Nhi, lúc này mới nhận ra đằng sau không có tiếng động. Em xoay người lại, kinh ngạc nhìn Tần Hàm Lạc, chỉ thấy cô nhắm hai mắt, hơi thở đều đều, đã ngủ, tay vẫn ôm eo em. Mẽ Tiểu Nhân không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, vừa rồi ở phòng khách còn như sắc lang, không hề nhẽo cứng rắn quyết muốn ôm em cùng ngủ, giờ kết quả nhanh như vậy đã ngoan ngoãn thiếp đi.

Ngón tay Mẽ Tiểu Nhân nhẹ nhàng vuốt ve hai má trắng nõn của cô, tình tế đánh giá dung nhan khi ngủ của Tần Hàm Lạc, lúc cô ngủ rất giống một đứa con nít, mày giãn ra, khoe miệng tựa hồ hơi cong lên, có vẻ tâm tình tốt lắm. Ngón tay Mẽ Tiểu Nhân xẹt qua mi tâm cô, đôi mi vừa dài vừa đậm của cô khẽ rung. Trên mặt em lộ ra một nụ cười khẽ. Em nhìn thật lâu gương mặt xinh đẹp sáng sủa này, đôi mắt đóng đầy tình cảm, bỗng nhiên kim lòng không được ghé sát lại, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Tiểu Nhân...” Tần Hàm Lạc nhún nhún mày, nỉ non lắm bầm.

Mẽ Tiểu Nhân giật mình, lúc nhìn cô thì thấy cô vẫn nhắm mắt, vừa yêu lòng đồng thời lại nổi lên ý muốn khiêu khích trong đầu. Môi em tiếp tục lướt xuống, sau đó dừng bên môi cô, khẽ liếm. Cảm giác tê dại truyền đến từ trên môi, mùi thơm quen thuộc ấy khiến Tần Hàm Lạc có chút tỉnh táo lại. Cô mở hờ mắt, chỉ thấy Mẽ Tiểu Nhân đang chống cằm, cười dài nhìn mình.

“Em...” Tần Hàm Lạc mím môi, nhớ lại cảm giác mềm mại ướt át trên môi vừa rồi, nhất thời con buồn ngủ vui đi phân nửa. Cô nhìn gương mặt tuyệt mỹ tươi mát kia, và đôi mắt sáng long lanh đầy quyến rũ đang nhìn mình, nhất thời có cảm giác miệng khô lưỡi khô.

Mẽ Tiểu Nhân nhìn ánh mắt cô, lập tức biết cô đang suy nghĩ gì. Em hơi xấu hổ, tiến lại chủ động hôn lên mắt cô. Lòng Tần Hàm Lạc tràn ngập vui mừng, ôm em, để em ngồi lên người mình, cười nói: “Còn chưa đủ, vẫn muốn nữa...”

Mẽ Tiểu Nhân nằm rạp xuống, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Hàm Lạc, đáng về lúc chị ngủ còn đẹp hơn bình thường, đặc biệt hấp dẫn người ta.”

Tần Hàm Lạc mỉm cười, hai tay ôm em, để thân thể em dính sát vào thân thể mình. Hai người bốn cánh môi, như thể nam châm dính chặt lấy nhau. Mẽ Tiểu Nhân chỉ cảm thấy trái tim kịch liệt nhảy lên trong lồng ngực, hô hấp trở nên ngày càng dồn dập. Tần Hàm Lạc ngậm cái lưỡi mềm mại của em, gần như đói khát múa vào, dây dưa. Hai người hôn đến khó có thể tách rời, hồn nhiên quên hết thầy mọi thứ bên ngoài. Tần Hàm Lạc nhin không được hai tay luôn vào dưới vạt áo em, âu yếm da thịt mềm mại nhẵn nhụi trên lưng em, cảm giác tuyệt vời khiến cô yêu thích không muốn buông tay. Theo động tác của cô, Mẽ Tiểu Nhân nhin không được phát ra một tiếng rên rỉ đầy áp lực.

Hai trái tim hùng hực lửa nóng và chạm trong đêm tối, toé lên pháo hoa xinh đẹp sáng lạn. Mẽ Tiểu Nhân có cảm giác thân thể mình dưới những cái vuốt ve của Hàm Lạc trở nên nóng bỏng mà nhạy cảm. Cô dịu dàng hôn khắp nơi, đôi tay cô chạy loạn trên cơ thể em vô mục đích, gây cho em từng đợt run rẩy ngọt ngào tuyệt vời. Em gần như nhin không được sắp kêu thành tiếng, ngón tay cắm thật sâu vào mái tóc Tần Hàm Lạc.

Thời gian như ngừng trôi, cũng không biết qua bao lâu, từ bên tai bỗng truyền đến một thanh âm kinh ngạc: “Tiểu Nhân, Hàm Lạc, hai đứa. . .hai đứa đang làm gì thế hả?”

Giọng nói này quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, lại như một cục đá giữa mùa đông lạnh lẽo lặng yên chui xuống dưới cổ áo, đập tắt thân thể nóng bỏng, dập tắt hai trái tim vì ái dục mà nóng cháy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 112

Trong vài giây, không khí trong phòng như đông cứng lại, chung quanh yên tĩnh thần kỳ, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở có chút dồn dập. Mẽ Tiểu Nhân và Tần Hàm Lạc đều có thể cảm giác được thân thể đối phương cứng ngắc, và nhịp tim đập gia tốc quá nhanh. Sau đó, Mẽ Tiểu Nhân lật người trèo xuống khỏi người Tần Hàm Lạc. Em ngồi xuống quay lại nhìn, Mẽ Tuyết Tuệ đang đứng bên cạnh tủ âm tường, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn các nàng, trên mặt tràn ngập khiếp sợ, môi hơi run rẩy, như muốn nói gì đó, lại cái gì cũng không nói được.

Một tiếng kêu đó khiến người ta trở tay không kịp, giờ khắc này, lại khiến người ta ngại ngùng xấu hổ đến thế. Mẽ Tiểu Nhân cắn môi, đưa tay sửa lại mái tóc hơi rối bời, khuôn mặt tươi cười ửng hồng, như đoá hoa hồng kiều diễm ướm át đang nở rộ, đôi mắt trong suốt vẫn thoảng chút sương mù, thoát nhìn tươi đẹp quyến rũ. Em hơi cúi đầu, tựa hồ đang tự hỏi gì đó.

Nếu ngày thường Tần Hàm Lạc nhìn thấy đáng về đó của em, đương nhiên sẽ thất hồn lạc phách, thế nào cũng phải ngẩn nhìn cho thoả một chút, rồi lại nhào tới dây dưa thân thiết một phen mới chịu bỏ qua. Nhưng mà hiện tại cô cũng thất hồn lạc phách, không phải bị sắc đẹp mê hoặc, mà là bị Mẽ Tuyết Tuệ dọa sợ. Tay phải cô nắm chặt chần, ánh mắt chuyển qua một bên, không dám nhìn về mặt Mẽ Tuyết Tuệ, cũng không muốn nhìn Mẽ Tiểu Nhân. Trong lòng cô đấu tranh dữ dội, từ kinh hoàng đến sợ hãi, từ sợ hãi đến xấu hổ, từ xấu hổ lại chuyển thành tự hỏi về hậu quả. Nếu Mẽ Tuyết Tuệ biết, Tần Trọng biết rồi sẽ thế nào? Cô thật sự không dám nghĩ tiếp, nhưng mà... có một điều cô có thể khẳng định, dù thế nào cô cũng không thể mất Tiểu Nhân. Nghĩ đến đây, cô đưa tay lần tìm, bắt được tay Mẽ Tiểu Nhân.

Nhưng đúng lúc này, Mẽ Tiểu Nhân mở miệng thốt ra một câu khiến cô không thể tin nổi: “Mẹ, sao mẹ vào mà không gõ cửa?”

Tần Hàm Lạc hai mắt tròn to, nhìn Mẽ Tiểu Nhân đã khôi phục về mặt bình tĩnh, vừa kinh ngạc mà đồng thời lòng cũng hồ thẹn, cô dĩ nhiên còn không bình tĩnh bằng em. Thời điểm như thế này, cô cần thể hiện càng nhiều dũng khí và khả năng gánh vác trách nhiệm mới phải.

Mẽ Tuyết Tuệ đứng đó, vẻ mặt biến ảo, ánh mắt rất phức tạp, vừa nghe thấy câu hỏi hơi có ý trách cứ này của Mẽ Tuyết Tuệ, không khỏi có chút ngạc nhiên, theo bản năng nói: “Mẹ... mẹ thấy muộn như vậy mà phòng con còn sáng đèn, cho nên vào xem con đang làm gì thôi.”

“Dì Mẽ, có chuyện con muốn nói với dì, con và Tiểu Nhân...” Tần Hàm Lạc cũng không biết lấy ra dũng khí từ đâu, bỗng nhiên nắm chặt tay Mẽ Tiểu Nhân, nhìn chăm chăm vào Mẽ Tuyết Tuệ.

“Hàm Lạc, sao con còn chưa về phòng ngủ đi?” Mẽ Tuyết Tuệ đứng lúc ngắt lời cô, mỉm cười nói: “Khuya rồi, về phòng nghỉ ngơi đi. Tiểu Nhân, con cũng đi ngủ sớm một chút.”

Trên mặt bà bỗng thay bằng vẻ ân cần ngày xưa, dặn dò hai nàng, như thể việc vừa rồi chưa từng xảy ra, khiến Tần Hàm Lạc không hiểu ra sao, hơi không kịp thích ứng. Cô nhìn nhìn Mẽ Tiểu Nhân, lại thấy em cũng tỏ vẻ như không có gì xảy ra, cười gật đầu nói: “Dạ, mẹ, vậy mẹ cũng về phòng đi.”

Tần Hàm Lạc nhìn Mẽ Tuyết Tuệ ra khỏi phòng, vội vàng kéo Mẽ Tiểu Nhân, nói: “Tiểu Nhân, dì Mẽ...”

“Hàm Lạc, vừa rồi chị định nói gì với mẹ em? Nắm tay em chặt đến phát đau.” Mẽ Tiểu Nhân hai tay vươn ra sau chống giường, cười đến toả nắng.

“Tôi định nói cho mẹ em biết, hai đứa mình yêu nhau.” Tần Hàm Lạc nhớ tới khoảnh khắc xúc động vừa rồi của mình, không khỏi đỏ mặt, cho dù muốn

ngã bài với người nhà thì cũng không thích hợp dưới tình huống này, hơn nữa lý do mình chuẩn bị lại trực tiếp như thế, cũng không cho người ta chuẩn bị tâm lý gì cả.

“Sao nữa?” Mẹ Tiểu Nhân nhìn cô chăm chú, khoe miệng cong lên tươi cười thập phần động lòng người.

“Còn nữa, tôi muốn nói cho mẹ em biết, tôi thật lòng với em, tôi thực sự yêu em, tôi sẽ dùng hết mọi khả năng chăm sóc em cả đời, yêu em cả đời.” Tần Hàm Lạc nhìn em, vẻ mặt nghiêm túc dị thường.

“Chị không sợ mẹ em sẽ đem chuyện của hai đứa mình nói cho bác Tần sao?”

“Sợ.” Tần Hàm Lạc thành thật trả lời: “Nhưng tôi càng sợ mất em hơn.”

Đôi mắt xinh đẹp của Mẹ Tiểu Nhân tràn đầy cảm động, mấp máy môi, lại hỏi: “Chị cảm thấy sau khi bác Tần biết rồi sẽ thế nào?”

“Chắc sẽ đánh tôi một trận, sau đó đuổi tôi ra khỏi nhà.” Tần Hàm Lạc thờ dãi.

“Vậy chị có sợ không?”

“Tôi sợ, nhưng chỉ cần em ở bên tôi, cái gì tôi cũng có thể chịu đựng được.” Tần Hàm Lạc vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ kia chậm rãi phồng to trước mắt mình, sau đó cảm giác được một đôi tay ôm lấy đầu mình, tiếp theo từ trên môi truyền đến cảm giác mềm mại nhẵn nhụi, một làn hương thơm lạnh lạnh thấm vào ruột gan nháy mắt bao quanh cô. Tần Hàm Lạc hay tay theo bản năng ôm thân thể mềm mại thơm tho của em, đáp lại nụ hôn kia, từ ôn nhu tới kịch liệt.

“Hàm Lạc, biểu hiện của chị hôm nay khiến em rất vui.” Châm dứt nụ hôn trên miên kia, Mẹ Tiểu Nhân ôm cô, tựa vào người cô thờ hồn hển, đôi mắt khép hờ, ni non.

“Tiểu Nhân, di Mẹ bà ấy tại sao...” Tần Hàm Lạc ôm người đẹp trong tay, lòng lại vẫn không thể bình tĩnh được: “Bà ấy nhìn thấy chúng ta như thế, chắc hẳn đã biết rồi.”

“Ngốc, khẳng định mẹ em biết rồi, mẹ em thông minh lắm, nhưng bà cũng không muốn chúng ta khó khăn quá, cũng không muốn bản thân thất vọng.”

“Vậy di ấy...”

Mẹ Tiểu Nhân chậm rãi dời khỏi lòng cô, đối mặt với cô, hai tay nhẹ nhàng vỗ về hai bên tai cô, khẽ lắc đầu cười nói: “Hàm Lạc, mẹ của em sẽ không muốn nghe những lời đó của chị, nhìn chị kiên quyết như thế, về mặt thấy chết không sờn, chắc hẳn bà đã nghĩ ra chị muốn nói gì. Nhưng con người khi phải đối mặt với chuyện mình không muốn chấp nhận sẽ nghĩ biện pháp để lừa dối bản thân một chút.”

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Nếu bây giờ bà ấy không muốn nói về chuyện đó, thì chúng ta trước hết đừng nhắc tới, để bà ấy có chút thời gian đã. Em nghĩ với tính cách của mẹ em, trong thời gian này bà hẳn sẽ làm bộ như không có việc gì, nhưng sẽ len lén cẩn thận quan sát chúng ta, trong lòng bà hẳn rất hy vọng hay chúng ta chỉ đùa giỡn, chúng ta lại có thể ngẫu nhiên truyền lại một vài tin tức cho bà, khiến bà dần dần xác nhận, sau đó sẽ chủ động tìm bà để thẳng thắn, tâm bình khí hoà nói chuyện. Mẹ em không phải người cổ hủ, nhưng việc này thì phải trường kỳ kháng chiến.” Mẹ Tiểu Nhân vừa ôm cổ cô, đôi mày thanh tú nhíu lại, trầm ngâm nói.

“Ừ.” Tần Hàm Lạc gật gật đầu, lòng lại vẫn căng như dây đàn.

“Hàm Lạc...” Mẹ Tiểu Nhân nhìn đáng vẻ khản trương của cô, ánh mắt nhu tình như nước, môi dán vào tai cô, một lần hơi ấm áp phả vào bên tai, nhất thời thần kinh toàn thân Tần Hàm Lạc đều căng thẳng. Cô sẽ vì Mẹ Tiểu Nhân mà đối mặt mọi việc trong tương lai, bất chấp lòng rục rịch không yên, lại ôm chặt em tỏ vẻ mạnh mẽ bình tĩnh an ủi: “Tiểu Nhân, đừng sợ, tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, không ai có thể chia rẽ hai chúng ta!”

Khoẻ miệng Mẹ Tiểu Nhân lộ ra ý cười, đứa ngốc này, từ khi nào lại ngốc thế, quén rũ cô mà cô còn nói ra những lời này. Khuôn mặt xinh đẹp của em lộ ra chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng hôn hôn vành tai mềm mại của cô, trong miệng phát ra tiếng ni non triu mến: “Em...em nghĩ chúng ta có lẽ...có lẽ không cần chờ đến sinh nhật chị.”

Em cứ cảm thấy, Tần Hàm Lạc hôm nay có chỗ khác thường, em có thể cảm giác được rõ ràng, cô thật lòng toàn tâm toàn ý yêu mình, trong tim và trong mắt cô chỉ có một mình em. Đáng vẻ xúc động khản trương của cô khi đối diện với mẹ em, ánh mắt thâm tình ấy, những lời chân thành, đều khiến em nguyện ý không giữ lại chút gì, trao cả tinh thần và thể xác của mình cho cô. Em không bận tâm trong lòng cô còn lưu lại bao nhiêu dấu vết mà Giản Hân Bôi để lại, em muốn hoà làm một với cô, để cho những thứ đã qua chân chính trở thành quá khứ.

Lời ám chỉ rõ ràng đến thế, Tần Hàm Lạc mà nghe không hiểu thì đúng là heo. Ánh mắt cô lập tức biến thành nóng cháy mà hưng phấn, máu toàn thân như sôi trào trong nháy mắt. Cô liếm liếm đôi môi khô khốc, chần chừ nói: “Tiểu Nhân, em...”

“Hàm Lạc, chị không muốn sao?” Thanh âm ôn nhu, hương thơm ngào ngạt, hết thấy đều say lòng người như thế, còn có lời khiêu khích mang theo sự dụ hoặc vô biên, khiến người ta tâm chí mê say, gần như sắp hỏng mất.

Tần Hàm Lạc hít sâu một hơi, quỳ gối trên giường, hai tay ôm vòng eo mảnh mai của em, run giọng nói: “Tiểu Nhân, tôi rất muốn...Mọi thứ của em đều khiến tôi tràn ngập khát vọng, nhưng mà...hiện tại không được, di Mẹ vừa mới bảo tôi về phòng, nói không chừng giờ bà ấy còn chưa ngủ đâu.”

“Chỉ nghe lời mẹ em như thế từ bao giờ vậy?”

“Tôi nghe lời bà, vì bà là mẹ em. Tôi hy vọng có thể giữ được ấn tượng tốt của mình với bà. Tôi hy vọng cho dù bà biết quan hệ giữa chúng ta rồi vẫn có thể thích tôi. Trừ chuyện muốn tôi rời khỏi em ra, tôi đều nguyện ý nghe những lời bà nói.” Tần Hàm Lạc cực lực kiềm chế dục vọng đang giương nanh múa vuốt trong lòng, nâng cằm em lên, dịu dàng hôn lên môi em

Mề Tiểu Nhân cảm giác được dục vọng thiêu đốt và sự áp lực đè nén trong đôi mắt cô, cũng cảm giác được sự coi trọng và cẩn thận của cô, cảm giác không thoải mái trong lòng lập tức biến mất. Em nở nụ cười, thân thể hơi tách ra xa cô một chút, hít sâu một hơi, ánh mắt mang theo chút ít chế nhạo: “Vậy chị mau về phòng đi, chỉ là, nhìn bộ dáng chị, chị sợ còn phải đi tắm một cái, mồ hôi đầm đìa kia, đang giữa mùa đông mà chị còn thấy nóng à?”

Tần Hàm Lạc nhìn em, lại cười, lại nghiêng răng nghiêng lợi, vội vàng leo xuống giường. Mề Tiểu Nhân cười nằm xuống. Tần Hàm Lạc đắp chăn cẩn thận cho em, hôn lên trán em mấy cái. Mề Tiểu Nhân mỉm cười nhắm mắt lại. Tần Hàm Lạc lại nhìn không được cúi đầu xuống, hôn lên mí mắt hơi rung động của em, sau đó dịu dàng thì thầm bên tai: “Vợ ngủ ngon.” Đưa tay ra tắt đèn, đứng tại chỗ để làm quen với bóng tối, sau đó mới rón rén ra ngoài.

Lễ mừng năm mới, quán bar thanh lịch kia của nhà Triệu Văn Bác lại làm ăn cực kỳ tốt ngoài dự đoán của mọi người, ngày ngày tràn đầy khách. Bởi vì mừng chín cũng phải đi làm, Trương Tử Toàn từ nhà ba mình cũng chạy về thành phố A trước. Đêm nay, Triệu Văn Bác gọi điện hẹn cô ra gặp mặt ở [Nguyễn Diễm].

Ca sĩ trong bar đang đàn ghi ta trên sân khấu, hát một bản tình ca. Tiếng hát trầm thấp khàn khàn kia có vài phần độc đáo gọi cảm.

“Ai da, Văn Bác, không cần xin lỗi mà, ông đã gọi điện xin lỗi tôi quá nhiều rồi.” Trương Tử Toàn thu lại lực chú ý lên tiếng ca kia, đồng đưa chén rượu trong tay.

“Tôi vẫn cảm thấy rất áy náy với bà, chúng ta là bạn bè thân như thế, ngày trọng đại như ngày tôi kết hôn lại không mời bà.” Triệu Văn Bác áy náy nói từ tận đáy lòng, nhưng lần này nhắc tới đề tài đó cũng có dụng ý khác.

“Thật sự không sao cả.” Trương Tử Toàn lắc đầu, cười có phần bất đắc dĩ. Cô thật sự không muốn nhắc đến đề tài này.

Triệu Văn Bác uống một ngụm rượu, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Tử Toàn, rốt cục có chuyện gì xảy ra giữa bà và Bồi Bồi thế, vì sao nàng cố ý không cho tôi mời bà? Tôi thấy quan hệ trước kia của hai người cũng không đến mức thế mà. Tôi vẫn muốn hỏi bà chuyện này, nhưng sau khi hết hôn rồi chẳng hề nhân rồi lúc nào.”

Trương Tử Toàn giật mình, trả lời cho có lệ: “Tôi và nàng... cũng chẳng có gì cả, trước kia cậu ta đã không thích tôi rồi.”

“Vậy thì cũng không đến mức xé nát thiệp cưới như thế!” Triệu Văn Bác có chút nóng nảy, hần nhìn Trương Tử Toàn, bổ sung một câu: “Tôi cũng không có ý gì khác, bà biết mà, tôi rất yêu Bồi Bồi, mà bà lại là bạn thân của tôi, tôi thật sự muốn điều chỉnh lại quan hệ giữa hai người, nếu không đôi khi tôi sẽ rất khó xử.”

“Văn Bác, chỉ là vài mâu thuẫn nhỏ nhỏ giữa mấy đứa con gái thôi, ông không thể hiểu được đâu, cũng không cần mất công hoà giải làm gì, cứ thuận theo tự nhiên đi, tôi tin quan hệ của tôi và nàng sẽ dần dần khá hơn.” Trương Tử Toàn cười cười, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Vậy nàng và Hàm Lạc thì sao? Cũng là mâu thuẫn nhỏ nhỏ giữa đám con gái?!” Triệu Văn Bác mắt kiên nhẫn, ngữ khí cũng bắt đầu có chút ép người. Trương Tử Toàn kinh ngạc nhìn hắn.

“Tử Toàn, chúng ta có phải bạn tốt không?” Triệu Văn Bác gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Trương Tử Toàn nổi lên cảm giác không lành, bụng ly rượu lên uống một ngụm cho trơn cổ họng, miễn cưỡng cười nói: “Đương nhiên phải.”

“Vậy đối xử với bạn tốt, nhất định phải chân thành, đúng không?” Triệu Văn Bác nhìn cô không chớp mắt, chậm rãi nói: “Nếu bà biết gì, tôi hỏi bà, nhất định bà sẽ thành thực trả lời, phải không?”

Trương Tử Toàn bị hắn nhìn đến có chút mất tự nhiên, cười gượng một tiếng: “Văn Bác, tối nay ông làm sao thế? Sao lại nghiêm túc vậy, không sao chứ?”

“Bà nói có phải hay không?!”

Trương Tử Toàn không còn cách nào khác, chỉ đành gật gật đầu.

Triệu Văn Bác nhìn cô chăm chăm, cắn chặt răng như hạ quyết tâm, sau đó gần từng chữ: “Tôi hỏi bà, có phải Bồi Bồi thích Hàm Lạc không?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Chương 113

Trương Tử Toàn kinh hãi, đầu óc cô trống rỗng trong vài giây, nhưng mà, sắc mặt cô lại gần như không biến hoá gì, vẫn một mực hơi nhếch mép cười theo thói quen, thế cho nên Triệu Văn Bác vốn nhìn cô chăm chăm cũng không phát hiện được dấu vết gì, hắn cũng không biết nên cảm thấy may mắn hay thất vọng nữa.

“Triệu ngu ngốc, mới uống mấy ly mà ông đã say à?” Trương Tử Toàn chân đạp vấp chéo, hơi nhú mày, cười trêu chọc.

Triệu Văn Bác nhìn cô, vẻ mặt nghiêm trọng chưa từng thấy, hắn vội vàng nói: “Tử Toàn, tôi nghiêm túc đấy! Bà và Hàm Lạc có quan hệ tốt như thế, nếu và biết điều gì, xin bà nhất định phải nói cho tôi biết!”

Trương Tử Toàn rốt cuộc không nhịn được, tỳ lên bàn, hơi đề cao thanh âm: “Văn Bác, ông có biết mình đang nói cái gì không? Ông đang nói cô vợ ông mới cưới không lâu lại yêu người khác, mà người nàng yêu lại là bạn thân của ông đó!”

“Đương nhiên tôi biết mình đang nói cái gì! Đầu óc tôi chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này!” Triệu Văn Bác bung ly rượu, đổ toàn bộ thứ chất lỏng màu hổ phách trong ly vào cổ họng, gần như gào thét. Hắn đập thật mạnh ly rượu lên bàn, cầm bình rượu bên cạnh, lại rót cho mình một ly nữa, bàn tay hắn không ngừng run rẩy, chứng tỏ tâm tình đang cực kỳ kích động.

Trương Tử Toàn thấy rượu trong ly đã đầy tràn, hắn lại như không nhận ra, vẫn rót rượu tiếp, liền vội vàng giục lấy chai rượu, đặt qua một bên. Mắt Triệu Văn Bác hơi đỏ lên, bung ly rượu đầy tràn kia, lại một hơi uống cạn. Trương Tử Toàn nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ khó xử, thấy hắn lại muốn với lấy chai rượu, chỉ đành giơ tay giục lấy.

“Tử Toàn, đưa cho tôi đi! Trong lòng tôi rất khó chịu...” Triệu Văn Bác vội vào khoảng không, thống khổ nói: “Thật sự thật sự rất khó chịu.”

Trong mắt Trương Tử Toàn vụt loé lên vẻ không ngờ, ngẫm nghĩ, nhẹ giọng nói: “Văn Bác, nếu đã biết Giản Hân Bồi không yêu ông, thì vì sao còn muốn kết hôn với nàng?”

“Tôi biết cho tới bây giờ nàng cũng không hề yêu tôi...” Trên mặt Triệu Văn Bác nổi lên nụ cười tự giễu: “Nhưng không quan hệ, chỉ cần tôi yêu nàng, vậy là được rồi, chỉ cần có thể thường xuyên ở bên cạnh nàng, vậy là tốt rồi. Tôi không đề ý, thật sự... tôi không đề bụng, nàng ở bên cạnh tôi, trong lòng tôi chỉ có vui mừng, tôi tin một ngày nào đó, tôi sẽ khiến nàng cảm động...”

Trương Tử Toàn có cảm giác thương hại không nói nên lời, cô lắc lắc đầu, cô không thể hiểu được tình cảm của Triệu Văn Bác, từ trung học đến giờ, đã qua nhiều năm như thế, sao hắn lại có thể vẫn một mực yêu một người con gái, mà lại biết rõ tình yêu của mình vĩnh viễn không thể được đáp lại. Cô thờ dãi phát ra từ sâu trong nội tâm...

“Tôi thậm chí biết trong lòng nàng vẫn có một người nàng yêu...” Triệu Văn Bác thì thào, bỗng nhiên dấm một cú thật mạnh lên bàn, kích động cao giọng: “Nhưng mà, tôi không hy vọng người đó là Hàm Lạc! Như thế không chỉ hoang đường, mà hơn nữa, nếu đó là sự thật, vậy tôi đây được coi là cái gì?! Há? Tôi ở giữa hai người, được coi là gì? Tôi như một đứa ngu, như một thằng hề, tôi vừa đáng thương vừa đáng buồn cười, phải không?” Hắn càng nói càng kích động, càng nói càng lớn tiếng.

Cho dù bình thường Trương Tử Toàn mồm miệng lanh lợi thì giờ cũng không biết phải nói gì mới đúng, cô vừa khó xử, lại kinh ngạc hoảng hốt không thôi, suy nghĩ trong lòng bắt đầu hỗn loạn. Giản Hân Bồi thích Hàm Lạc, sao có thể? Có lẽ trước kia từng có, nhưng Văn Bác nói trong lòng nàng vẫn có người nàng yêu, nàng vẫn yêu Hàm Lạc sao? Sao có thể? Cô miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Văn Bác, xảy ra chuyện gì? Sao hôm nay ông lại kỳ lạ như thế, vì sao lại hỏi tôi những lời kỳ cục đến vậy?”

Cơ thịt trên mặt Triệu Văn Bác thống khổ run rẩy, hắn trầm mặc hồi lâu mới thuật lại không sót một chữ cuộc đối thoại giữa mẹ con Giản Hân Bồi mà ngày đó hắn nghe được khi đứng bên ngoài chờ Trương Tử Toàn. Trương Tử Toàn càng nghe, càng khiếp sợ, càng khó chịu, lòng chậm rãi trầm xuống, đến cuối cùng đã rối như tơ vò. Thì ra, mẹ của Giản Hân Bồi đã sớm biết chuyện giữa nàng và Hàm Lạc, Giản Hân Bồi nói mẹ nàng khiến nàng mất đi Hàm Lạc, như vậy, khi ấy nàng rời khỏi Hàm Lạc là chuyện bất đắc dĩ. Trương Tử Toàn nhớ tới thái độ của Giản Hân Bồi với mình ở quán bar lần đó, nhớ tới câu nói “Tôi có nỗi khổ riêng” của nàng, tất cả những việc này, như đều để chứng minh suy đoán này.

Sắc mặt Trương Tử Toàn trở nên mờ mịt, cô cũng không thích Giản Hân Bồi, nhưng cô luôn là người hành vi quang minh chính đại, bởi vậy hiện tại trong lòng cô ần ần có cảm giác sợ hãi. Cô vốn cảm thấy lần đó không truyền lời giúp Giản Hân Bồi chỉ là một chuyện nhỏ, nay xem ra lại không hẳn là vậy. Nhớ tới ánh mắt tràn ngập căm hận của Giản Hân Bồi ngày đó ở quán bar khi nhìn cô, nhớ tới nàng lớn tiếng nói “Tôi đã nghĩ mình bắt được một cọng rom cứu mạng, lại không ngờ chỉ là một tán bèo dạt mà thôi!”, trong lòng cô khó chịu cùng cực. Nếu thật sự như thế, nếu vì bảo vệ Tần Hàm Lạc mà Giản Hân Bồi phải ném trái khó khăn dưới tình cảnh phải chịu đựng áp lực từ mẹ, nhưng cô lại không giúp nàng truyền một câu nói quan trọng như thế đối với bọn họ, vậy cô sẽ áy náy biết bao nhiêu, cô lại nên đối diện với Hàm Lạc thế nào đây? Khi đó không phải Hàm Lạc yêu Giản Hân Bồi sâu đậm sao? Còn không phải vì sự ra đi của nàng mà đau khổ?

Triệu Văn Bác nói xong, vốn định tiếp tục ép hỏi Trương Tử Toàn, nếu cô thật sự không biết gì thì ít nhất hắn cũng có thể nhờ cô giúp phân tích tình hình, nhưng khi hắn nhìn thấy vẻ mặt mất hồn mất vía của Trương Tử Toàn thì cũng ngấy người, vội vàng hỏi: “Tử Toàn, bà làm sao vậy?”

Liên tục hỏi vài lần, Trương Tử Toàn đều không có phản ứng, Triệu Văn Bác thấy cô như thế, cảm thấy nghi ngờ, liền đẩy đẩy cô, gấp gáp nói: “Tử

Toàn, nhất định bà biết chuyện gì đó, phải không? Nếu bà biết gì thì nói cho tôi biết đi, xin bà! Nếu là người khác thì có lẽ tôi không muốn biết, nhưng liên lụy tới Hàm Lạc, tôi nhất định phải biết rõ ràng!”

“Hà?” Trương Từ Toàn phục hồi lại tinh thần, lẩm bẩm: “Văn Bác, tôi không biết, tôi không biết gì hết!” Cô vừa nói, vừa lắc đầu không ngừng, lão đảo đứng dậy, cầm áo khoác lên.

“Bà phải đi?” Triệu Văn Bác nóng nảy, tiến lên ngăn đón: “Từ Toàn, rốt cuộc bà có coi tôi là bạn không? Bà nhìn tâm thần tôi như thế à? Hàm Lạc là con gái đó! Nó là đứa bạn thân với tôi nhiều năm như vậy kia mà!”

“Văn Bác, ông đi hỏi Giản Hân Bồi đi, đừng hỏi tôi, ông đừng cầu xin tôi, tôi xin ông đó!” Trong mắt Trương Từ Toàn lộ ra thần sắc thống khổ phức tạp, gần như cầu khẩn nói: “Tôi không biết gì hết, lòng tôi cũng rối cực kỳ, ông để tôi đi đi, đừng hỏi tôi cái gì nữa, cái gì tôi cũng không rõ, không rõ gì hết...”

Triệu Văn Bác bị sắc mặt cô khiến hấn khựng lại, đứng đó nói không nên lời, chỉ đành nhìn cô nghiêng ngả lão đảo ra ngoài.

Từ ngày đó bị Mễ Tuyết Tuệ bắt gặp cô thân thiết cùng Mễ Tiểu Nhân, Tần Hàm Lạc vẫn có chút lo lắng đề phòng, nhưng mấy ngày tiếp theo lại thập phần yên ả, có lẽ quá mức bình thường, ngược lại càng khiến người ta bất an. Có đôi khi Tần Hàm Lạc sẽ nói về chuyện đó với Mễ Tiểu Nhân, em lại cười cô lo buồn vô có.

Hôm nay tan làm, Tần Hàm Lạc không đi đến ĐH A đón Mễ Tiểu Nhân, Mễ Tiểu Nhân kỳ này học hai bằng song song, cho nên càng phải dồn nhiều tinh thần và sức lực vào chuyện học, em không muốn để chuyện yêu đương chiếm quá nhiều thời gian học của mình.

Về nhà, Tần Hàm Lạc tự làm đồ ăn, sau đó gọi điện ngọt ngào với Mễ Tiểu Nhân một lát liền ở trong phòng nghịch máy tính. Không biết vì sao, hôm nay cô cứ cảm thấy tinh thần không yên, như có dự cảm không lành, ngay cả chơi game cũng không thể tập trung hoàn toàn, luôn thua, cuối cùng cô thật sự thấy bức bối, tắt máy tính, rót một cốc nước lạnh, uống hết một hơi, sau đó đứng bên cửa sổ, vừa nhìn ánh đèn sáng trưng bên ngoài, vừa hít thở thật sâu.

Hai tay cô xoa xoa eo, trong lòng tự hỏi chính mình, Tần Hàm Lạc, mày sao thế? Chỉ vì đi Mễ phát hiện ra rồi tỏ vẻ bình tĩnh nên mày bất an đến vậy à? Sao mày có thể không có tiền đồ đến vậy, chẳng phải mày đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt mọi chuyện với Tiểu Nhân rồi sao?

Tần Hàm Lạc hít một hơi thật sâu, nhưng cảm giác phiền muộn trong lòng lại vẫn không tiêu tan. Cô đang chuẩn bị vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt, di động trên bàn học bỗng nhiên đổ chuông. Cô xoay người, nhấc lên, cũng không thèm nhìn tên đã ấn nút nghe: “A lô?”

“Hàm Lạc.” Bên kia truyền đến giọng nói thanh thúy của Trương Từ Toàn.

“Thiên tiên! Gọi điện làm gì thế? Có phải đêm nay có trò gì không? Ở đâu?” Tinh thần Tần Hàm Lạc lập tức phấn chấn, cô nhìn đồng hồ: “Ồ! Mười một giờ, giờ này cũng trễ quá nhỉ, mà kệ đi, giờ chị đây trong lòng đang thấy buồn bức, đi uống gì không? Đâu heo nhà mày, từ khi ăn tết về còn chưa tụ tập với tao lần nào cả, trọng sắc khinh bạn!”

“Mày buồn bức chuyện gì?”

“Không biết, chỉ cảm thấy buồn bức bất an không hiểu từ đâu.” Tần Hàm Lạc vừa nói xong liền thấy không ổn, biết tiếp theo Trương Từ Toàn nhất định sẽ nói: “Đi cà đến hay là vẫn chưa đi?”

Ai ngờ đầu dây bên kia vẫn im lặng, thật lâu sau mới nghe thấy Trương Từ Toàn nói: “Hàm Lạc, tao có chuyện rất rất quan trọng cần nói với mày, tao đã nghĩ rất nhiều ngày, càng nghĩ càng khó chịu.”

“Hà? Chuyện gì nghiêm trọng thế?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc cực kỳ, sau đó di động lại truyền đến tiếng “tút tut”, cô nhìn nhìn, tìm đập thỉnh thoảng, vội vàng nói: “Từ Toàn, mày chờ chút, chú tao gọi từ thành phố B tới, tao nghe trước đã.” Cô trực tiếp nghe cuộc gọi kia, để cuộc gọi của Trương Từ Toàn chờ.

Cũng không biết bên kia nói gì, sắc mặt Tần Hàm Lạc đột nhiên biến sắc, môi run rẩy nói: “Chú, chú...mới nói gì?”

“Hàm Lạc, con mau lập tức tới thành phố B, bệnh tim của ông ngoại con đột nhiên phát tác, giờ đang cấp cứu ở bệnh viện...” Thanh âm bên kia rất nôn nóng, lại rất rõ ràng.

“Bộp” một tiếng, di động của Tần Hàm Lạc rớt xuống đất, cô ngồi phịch xuống, nước mắt như chuỗi trân châu đứt dây, từng viên lăn dài rớt xuống. Bệnh tim...của ông đột phát?

“Hàm Lạc? Hàm Lạc? Con còn nghe không? Bác sĩ nói tình hình không ổn lắm, con phải chuẩn bị tư tưởng, giờ mau chạy tới thành phố B đi!” Chiếc di động rớt trên đất vẫn truyền tải rõ ràng thanh âm từ đầu bên kia.

Tần Hàm Lạc bỗng nhiên giơ tay gạt nước mắt, nhấc di động, ngay cả đèn cũng không kịp tắt đã như phát điên lao ra khỏi cửa, cánh cửa sau lưng bị cô đóng lại cái “rầm”.

Tần Hàm Lạc lao tới bên đường, vội vàng bắt taxi, muốn mượn xe đi đến thành phố B, nhưng giờ đã hơn mười một giờ, tài xế kia chết sống không chịu đi. Tần Hàm Lạc lòng nóng như lửa đốt, đành gọi cho Trầm Du mượn mượn xe, ai ngờ Trầm Du tắt máy, cô không có cách nào, chỉ đành gọi cho Văn

Bác, rồi vội vàng nói cho tài xế địa chỉ nhà mới của Triệu Văn Bác.

Giản Hân Bồi và Triệu Văn Bác cũng chưa ngủ, đều tự chiếm một góc sofa, nằm ở phòng khách dưới lầu xem tivi. Buổi tối Giản Hân Bồi có chứng mất ngủ kinh niên, cho nên mỗi đêm đều phải đến gần mười hai giờ mới ngủ. Triệu Văn Bác cũng vì muốn ở bên nàng cho nên cũng tự động duy trì thời gian nghỉ ngơi giống nàng.

Nếu là bình thường, Triệu Văn Bác vừa xem tivi còn có thể chủ động tìm vài đề tài thú vị để trò chuyện với Giản Hân Bồi, nhưng gần đây thoát nhìn hân chồng chất tâm sự, cũng ít nói hơn nhiều. Cùng sống chung dưới một mái nhà, đương nhiên Giản Hân Bồi cũng nhận ra thay đổi này của hân, nhưng trong lòng nàng tràn đầy thống khổ, nhớ nhung, tự bản thân mình còn không rảnh, cũng không có tâm tư quan tâm hân, chỉ nghĩ chuyện làm ăn của hân gặp phải chuyện gì không thuận lợi.

Lúc Tần Hàm Lạc gọi đến, Triệu Văn Bác kinh ngạc vô cùng, nhưng nghe nói cô muốn mượn xe, còn có nguyên nhân, hân lập tức đồng ý.

Hân cúp máy, đứng dậy từ sofa, cầm chìa khoá xe trong tay, đã thấy Giản Hân Bồi ngồi dậy từ bao giờ, đang nhìn hân: “Là... Hàm Lạc?”

“Ừ.” “Triệu Văn Bác nhìn nàng, như muốn nhìn ra điều gì trong mắt nàng.

Giản Hân Bồi cắn cắn môi, nghe giọng nói: “Cậu ấy gọi tôi làm gì?”

“Nói muốn mượn xe, bệnh tim của ông ngoại nó đột nhiên phát tác, phải vào viện, nó muốn đến thành phố B.”

“Ông ngoại?!” Giản Hân Bồi kinh hãi kêu. Nàng hiểu rõ tầm quan trọng của ông ngoại trong lòng Tần Hàm Lạc. Mắt nàng rung rung lệ, thanh âm cũng trở nên run rẩy: “Vậy hiện tại... hiện tại tình hình thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Nó nói rất vội, chưa kể gì, nhưng hình như rất sốt ruột, tình hình hân không tốt lắm.” Triệu Văn Bác nhìn về mặt khẩn trương của nàng, trái tim như bị xé rách, co rút đau đớn. Hân bỗng nhiên cầm chìa khoá đi ra ngoài, Giản Hân Bồi cũng vội vàng đi ra theo.

Hơn hai mươi phút sau, Tần Hàm Lạc vội vã đi vào cổng nhà hân, cô giật mình nhìn hai người đứng ở sân, sau đó quay mặt về phía Triệu Văn Bác: “Chìa khoá.”

Triệu Văn Bác ném chìa khoá cho cô, chỉ bên cạnh: “Tôi đã lấy ô tô từ trong gara ra sẵn rồi.”

“Cảm ơn!” Lòng Tần Hàm Lạc tràn ngập cảm kích, nhận lấy chìa khoá liền đi về phía chiếc ô tô màu bạc.

“Hàm Lạc...” Giản Hân Bồi nhìn thấy bóng dáng mình ngày nhớ đêm mong, lòng nhói đau, khuôn mặt tinh xảo ngọt ngào tràn đầy vẻ kích động đau thương. Nàng muốn đi cùng cô, nhưng lại cảm thấy không nói nên lời, chỉ yếu ớt hỏi: “Ông ngoại sao rồi?”

Thanh âm dịu dàng quen thuộc kia khiến lòng Tần Hàm Lạc run lên, cô quay đầu lại, đã thấy Giản Hân Bồi đứng đó, ánh mắt thống khổ, vẻ mặt muốn nói lại thôi, mắt cô đỏ lên: “Bồi Bồi, chú mình nói tình huống không ổn, có gì thì để sau nói, mình phải đi đây.” Nói xong cô liền sai bước lên xe, mang theo chiếc xe màu bạc chậm rãi lăn bánh ra khỏi vườn, sau đó chân đạp mạnh ga, xe nhất thời như cung rời tên, biến mất khỏi tầm mắt.

Giản Hân Bồi đứng đó ngây người một lúc, bỗng nhiên cũng đi về phía gara.

“Bồi Bồi, em làm gì thế?” Triệu Văn Bác đưa tay giữ chặt nàng. Vừa rồi mọi chuyện hân đều thu hết vào mắt, lúc trước Bồi Bồi kích động như thế, không cho hân mời Hàm Lạc tham dự lễ cưới, khi nhắc tới cô đều về mặt thống hận, nhưng vừa chạm mặt Hàm Lạc, vẻ mặt nàng lại ôn nhu như thế, sắc mặt lần lần nói đều chứa đầy quan tâm. Trái tim Triệu Văn Bác tan nát, đến vậy rồi thì còn cần hỏi ai nữa?

“Văn Bác, em cũng phải đi đến thành phố B, Hàm Lạc... Hàm Lạc đang rất khó sở, em... em sợ ông ngoại xảy ra chuyện gì thì cậu ấy sẽ không chịu nổi.” Giản Hân Bồi nước mắt lưng tròng, bối rối nói.

“Bồi Bồi, anh cũng rất khó sở...” Ánh mắt Triệu Văn Bác đong đầy bi thương, thanh âm hiếm hoi trầm thấp.

“Anh?” Giản Hân Bồi khó hiểu nhìn hân.

“Bồi Bồi, có phải người trong lòng em là Hàm Lạc không?” Triệu Văn Bác đỡ hai vai nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, khàn giọng nói.

“Văn Bác, em...” Ánh mắt bi thương của Triệu Văn Bác khiến lòng nàng dâng trào áy náy, nàng cup mắt trầm mặc một hồi lâu mới rốt cục dừng cảm ngăn đầu: “Xin lỗi, Văn Bác.”

Tiếng “xin lỗi” này như một mũi tên nhọn, bắn thẳng vào tim Triệu Văn Bác, sắc mặt hân lập tức trắng bệch, một tay ôm ngực, lão đảo lui lại.

“Văn Bác, xin lỗi...” Giản Hân Bồi nhìn bộ dáng khó sở của hân, nhin không được bật khóc.

“Không!” Nước mắt làm mắt hân mờ hồ, Triệu Văn Bác bỗng nhiên siết chặt nắm đấm, rống lớn: “Không phải như thế! Em yêu là Cố Minh Kiệt! Em yêu là Chu Hiểu Hân, sao có thể là Hàm Lạc! Tuyệt đối không thể là Hàm Lạc! Ai sẽ tin tưởng đó là Hàm Lạc! Em nói dối!”

Hân nói ra những lời đó, vốn chỉ không muốn tin người Giản Hân Bồi yêu là con gái, lại càng không muốn tin đó là Hàm Lạc, nhưng không ngờ từng câu từng chữ, tất cả đều đánh trúng chỗ yếu của Giản Hân Bồi, mọi nỗi thống khổ và uỷ khuất nàng nén nhịn trong khoảnh khắc bùng nổ như đê vỡ. Khuôn

mặt xinh đẹp của Giản Hân Bồi trở nên vụn vỡ, như bị động kinh, nàng khóc oà gào thét: “Tôi hận anh! Tôi hận các người! Tôi chưa từng yêu Cố Minh Kiệt! Càng không hề yêu Chu Hiểu Hàn! Vì sao các người ai nấy đều nghi oan cho tôi?! Hàm Lạc không tin tôi yêu cậu ấy! Anh cũng cho rằng tôi yêu Cố Minh Kiệt! Người tôi yêu, chỉ có một mình Hàm Lạc, chỉ có mình cậu ấy mà thôi... Vì sao cậu ấy không tin tôi? Vì sao cậu ấy lại yêu người khác? Vì sao cậu ấy lại đối xử với tôi như thế? Ah.....”

Giản Hân Bồi như sắp hỏng mắt, thanh âm ngày càng thấp, thân mình mềm nhũn, hai đầu gối khụy xuống, nàng chậm rãi quỳ xuống, khuôn mặt ngọt ngào nước mắt ướt đầm, thoát nhìn khiến người ta đau lòng. Nàng hai tay ôm mặt, thống khổ nức nở.

Triệu Văn Bác bị một màn trước mặt khiến hắn sợ ngây người, hắn gần như quên mất nỗi đau xót mình phải chịu đựng, ấp úng nói: “Vây... vì sao lúc ấy em lại lên giường với Cố Minh Kiệt?” Yết hầu hắn khô khốc, khi nói chuyện khó khăn dị thường.

“Lên giường? Ha!” Giản Hân Bồi phát ra một tiếng cười lạnh, ngẩng đầu nhìn hắn: “Tôi và hắn ta chỉ lên giường duy nhất một đêm mà thôi.” Trong đầu nàng lại hiện lên tình cảnh tối hôm đó, vết sẹo ngày trước bị xé mở, nhất thời đầm đìa máu tươi. Đôi mắt nàng đầy nước mắt nhìn thẳng tắp Triệu Văn Bác, cười nói: “Hơn nữa, khi đó không phải tôi tình nguyện, đêm đó... đêm đó tôi vốn muốn cùng Hàm Lạc đi thăm ông ngoại, nhưng Hàm Lạc không thêm để ý đến tôi, tôi dối nên mới đi bar với Cố Minh Kiệt. Sau đó... sau đó tôi uống rượu say, tôi kêu hắn đưa tôi về ký túc xá, gọi bạn của tôi ra đón, kết quả... kết quả là hắn đưa tôi đến khách sạn, còn tắt di động của tôi... Ha ha, các người đều cho rằng tôi yêu hắn đến chết phải không? Đều cảm thấy tôi không biết xấu hổ chứ gì?” Nàng điên cuồng cười, nước mắt rơi càng nhiều: “Ngay cả tôi cũng không hiểu rõ trái tim mình, tôi nên sống như thế, phải không? Hiện tại, cho dù tôi đào trái tim mình ra cho cậu ấy nhìn thì cậu ấy cũng sẽ không yêu tôi nữa, đúng không?”

Lần đầu tiên nàng nói toàn bộ chân tướng việc này ra cho người khác biết, lại ỷ khuất cực kỳ, trái tim đau đớn như bị kim châm, nước mắt không ngừng được.

Dù cho nàng đau lòng, nói năng lộn xộn nhưng Triệu Văn Bác vẫn đại khái nghe hiểu được ý của nàng. Hắn đứng đó, nhìn bộ dáng thương tâm muốn chết của Giản Hân Bồi, gân xanh trên trán đột nhiên nổi lên, răng nanh nghiến “ken két”, trong lòng lập đi lập lại cái tên vẫn nhớ kỹ “Cố Minh Kiệt! Cố Minh Kiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Chương 114

Bóng đêm xung quanh đặc quánh, chỉ có dãy đèn hai bên đường vẫn tản ra ánh sáng mờ nhạt như trước, cổ chấp canh gác chờ đợi bình minh. Một chiếc ô tô màu bạc lao nhanh trên đường từ thành phố A đến thành phố B. Tần Hàm Lạc hận không thể mọc ra hai cánh để có thể lập tức bay đến thành phố B, nước mắt cô không kiềm được tràn ra từ khoé mắt, sau đó lại bị cô lấy tay hung hăng lau đi, trái tim cô không kiềm được kịch liệt đập vội, hai tay siết chặt vô lăng.

Khoảng hai tiếng rưỡi sau, rốt cục Tần Hàm Lạc cũng đến được bệnh viện Đệ Nhất Nhân Dân của thành phố B, cô đỗ xe xong liền lập tức lao vội vào. Đến lúc đầu cô mở hồi đàm đĩa chạy tới phòng cấp cứu của ông ngoại ở Khoa tim mạch thì hai người chú, một người cô liền vội vàng ra đón.

“Ông ngoại... ông sao rồi ạ?” Tần Hàm Lạc đầy lo lắng, không kịp chào, tay vịn vách tường thở hổn hển hỏi.

“Vẫn còn đang cấp cứu ở bên trong... Chú đã gọi cho ba con rồi, di động của ông ấy tắt, mà di Mễ của con cũng thật là, điện thoại bàn cũng không có ai nghe, để lát nữa chú gọi tiếp.” Chú cả trong tay cầm mấy tờ giấy, bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Lúc tắt niên vẫn còn tốt lắm mà, cũng không thấy ông nói không thoải mái chỗ nào cả, sao... sao lại đột nhiên phát tác...” Tần Hàm Lạc tay ôm trán, chảy nước mắt nói.

Người cô trên mặt còn vương nước mắt, đau lòng nói: “Vốn mấy ngày nay ông ở nhà cô, tối đến ông nói ngủ không được nên cô cùng ngồi nói chuyện với ông, ai ngờ ông ấn lên chỗ tim nói hơi đau, cô liền vội vàng gọi 120, đưa ông vào bệnh viện...”

Tần Hàm Lạc lòng rối bời, cũng không có tâm tư nghe bà nói gọi người thế nào, ở trên xe sơ cứu ra sao, chỉ không ngừng đi tới đi lui một chỗ, trong lòng lại không ngừng cầu nguyện cho ông ngoại không có chuyện gì. Trong lúc đó, Giản Hân Bồi lại hết lần này tới lần khác gọi tới, cô không có tâm tư để nhìn, không nghĩ nhiều từ chối cuộc gọi, bây giờ căn bản cô không muốn nói chuyện.

Mấy người như kiến bò trên chảo nóng, lo lắng cùng đợi bên ngoài phòng bệnh của ông ngoại.

Rạng sáng hơn sáu giờ, cánh cửa phòng cấp cứu rốt cuộc mở ra, vài bác sĩ mặc đồ trắng dài vẻ mặt nặng nề đi ra. Tần Hàm Lạc vừa nghe thấy tiếng động liền lập tức lao tới, run run hỏi: “Bác sĩ, ông ngoại tôi... ông ngoại tôi sao rồi?”

Bác sĩ đứng đầu phụ trách ca mổ lắc đầu, trước mặt Tần Hàm Lạc đột nhiên tối đen, cảm giác như trời đất xoay chuyển.

“Bệnh nhân mắc bệnh nhồi máu cơ tim cấp tính tiền vành, lúc mới phẫu thuật vốn tiến hành rất thuận lợi, hoàn toàn thông được mạch máu tắc, nhưng mạch máu mới thông bệnh nhân đột nhiên không có máu chảy qua và đồng thời có hiện tượng cơ tim ngừng đập, đây là biến chứng nguy hiểm nhất của bệnh nhồi máu cơ tim cấp tính, có tỉ lệ tử vong cực cao, trong quá trình cấp cứu xảy ra tình trạng suy tim...”

Ông ta thao thao bất tuyệt nói vài từ ngữ chuyên môn, nhưng Tần Hàm Lạc lại một chữ cũng không nghe lọt, cô tê tâm liệt phế kêu: “Ông ngoại!” liên lao vào phòng bệnh, mấy người chú cũng vội vàng theo sau.

Ông ngoại nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, đã vĩnh viễn ngừng thở, Tần Hàm Lạc vuốt khuôn mặt lạnh như băng của ông, bỗng nhiên nhào lên người ông gào khóc. Từ sau khi mẹ cô qua đời, đây là sự đả kích nặng nề nhất mà cô gặp phải. Lúc mẹ cô qua đời, cô mới mười mấy tuổi, còn chưa trưởng thành, tuy lúc đó cũng rất đau lòng, nhưng chung quy so ra thì ít đau lòng hơn lúc này. Cô nhớ lại đủ loại yêu chiều mà ông đối xử với mình mọi ngày, nghĩ đến việc ông sẽ vĩnh viễn rời xa mình, không khỏi thương tâm muốn chết, chỉ khóc mãi, nói không ra lời.

“Hàm Lạc, Hàm Lạc, con đừng như thế, con như vậy ông ngoại sao có thể an tâm ra đi?” Người cô ở bên cạnh vừa khóc vừa khuyên, cô lại hoàn toàn mất diết tại ngơ, chỉ ôm ông ngoại không buông tay.

Tần Hàm Lạc khóc, khóc đến nỗi cổ họng khàn khàn, hai người chú chỉ đành mỗi người một bên kéo cô ra.

“Đừng kéo con! Con muốn ông ngoại! Con muốn ông ngoại!” Đôi mắt cô sưng đỏ, vừa giãy dụa, vừa lớn tiếng gào.

“Vì sao?! Vì sao ngay cả lần cuối cùng gặp mặt con cũng đều không gặp được? Vì sao ông không chịu đến thành phố A sống cùng con? Vì sao?!” Cô khóc đến khàn cả giọng.

Chú cả tóm lấy cô, lắc người cô, chảy nước mắt nói: “Hàm Lạc, con bình tĩnh một chút, ông ngoại sẽ không muốn thấy con như vậy đâu! Ông... ông đã sớm đoán được ngày mình còn sống không bao lâu nữa, ông... ông đã chuẩn bị di ngôn trước rồi, vẫn mang theo người, lúc lên xe cấp cứu, ông đã cố sức đưa cho chú.”

Di ngôn? Tần Hàm Lạc dần ngừng khóc, cô đưa tay đón lấy tờ giấy trong tay chú mình, vừa thấy những dòng chữ nghiêng ngả quen thuộc trên giấy, trong đầu liền hiện lên cảnh ông ngoại tay run rẩy viết mấy dòng chữ này, trái tim lại bắt đầu quặn đau. Cô lau nước mắt, tập trung nhìn những dòng chữ trên đó.

“Hàm Lạc: Cháu gái ngoan của ông, lúc con đọc được những lời này, ông biết con nhất định sẽ đau khổ thương tâm, vừa nghĩ đến đáng về con khóc, ông ngoại liền cảm thấy không đành lòng, gần như không có cách nào hạ bút. Hôm nay lúc tiễn con và Tiểu Nhân lên xe trở về thành phố A, trong lòng ông bỗng nhiên có cảm giác kỳ quái, như thể sẽ không bao giờ còn được gặp lại các con, cho nên, ông vẫn đứng đó, nhìn xe đưa các con dần đi xa đến khi biến mất mới luyến tiếc trở về. Bắt đầu từ năm ngoái, ông vẫn cảm giác tức ngực, trong lòng vẫn ảm ảm có dự cảm, cảm thấy mạng mình còn không lâu nữa. Lần này con và Tiểu Nhân có thể đến đón Tết cùng ông, ông ngoại thật sự rất vui, thật sự rất mong con có thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh ông, nhưng lúc đó, ông không thể nói những lời ấy với con. Hiện tại con có công việc, có rất nhiều chuyện bản thân cần giải quyết, ông ngoại không thể để con phân tâm. Ông ngoại không sợ chết, đó nghĩa là ông có thể được đoàn tụ một nhà với mẹ và bà ngoại con, nhưng ông ngoại lại có chút tiếc nuối, trong những năm ông còn sống, ông sợ không thể nhìn thấy con đưa người con thích về gặp ông rồi. Trước kia, ông rất ít khi nhắc tới đề tài này với con, ông ngoại hơi ích kỷ một tí, ông không muốn nhanh như vậy nhìn thấy con trở thành người của nhà khác, nhưng nếu trước khi ông chết lại cũng không được thấy người con yêu đáng về thế nào thì lại cảm thấy tiếc nuối, có phải ông ngoại rất mâu thuẫn không?”

Tần Hàm Lạc đọc đến đây, lòng đau xót không kể, nhìn không được hơi chút người tới trước, ở bên tại ông ngoại khẽ khóc: “Ông ngoại, con đã dẫn em ấy về cho ông gặp rồi, ông không cần tiếc nuối, Tiểu Nhân là người con yêu, ông vẫn luôn thích con bé mà, không phải sao? Ông ngoại, con hẳn nên nói cho ông biết, mặc kệ chuyện gì xảy ra, con hẳn nên nói cho ông biết sớm một chút, con mới thật lòng tiếc nuối, con không biết thứ tình cảm này ông có thể chấp nhận không, nhưng con biết ông là người khoan dung, sự hải lòng và yêu thích của ông dành cho Tiểu Nhân sẽ không thay đổi, con không nên đoán suy nghĩ nhiều như thế. Ông ngoại, con sẽ không trở thành người của nhà khác, con và Tiểu Nhân sẽ vĩnh viễn là người một nhà cùng ông...” Trong lòng cô tràn ngập hối hận, thì thầm kể, nhưng ông ngoại đã nhắm chặt hai mắt, rốt cuộc không thể nghe thấy.

Qua một lúc lâu, Tần Hàm Lạc mới hơi bình tĩnh lại, tiếp tục đọc: “Ông biết, con và Tiểu Nhân vẫn thăm oán ông vì việc ông không chịu về thành phố A cùng sống với mấy đứa, vẫn cảm thấy ông ngoại là ông già cố chấp. Thật ra, có một số việc ông vẫn do dự có nên nói con con biết không, ông sợ trong lòng con có bóng ma, lại sợ ảnh hưởng tới quan hệ giữa cha con con, nhưng giờ con đã trưởng thành rồi, ông nghĩ có một số sự thật con hẳn nên biết, cũng có thể có đủ bình tĩnh để đối mặt. Hơn nữa, về chuyện giữa ông và ba con, ông không muốn con cho rằng ông không nói lý, là ông cố tình gây sự. Năm đó, mẹ con gặp tai nạn xe trên đường du lịch mà chết, con vẫn cho rằng đó không phải lỗi của ba con, cảm thấy ông không dùng thái độ như thế để đối xử với ba, nhưng con không biết lúc ấy là do mẹ con cãi nhau một trận với ba con, ba con tát mẹ con một cái, nên mẹ con dưới con giận dữ mới nhờ người khác trông con, xin phép nghỉ vài ngày để đi ra ngoài du lịch. Chuyện này là ông đọc được trong nhật ký của mẹ con, đây cũng là nguyên nhân khiến ông không thể tha thứ cho ba con được. Ông ngoại không phải là người không biết phân rõ phải trái, nhưng mẹ con là đứa con gái duy nhất của ông, con không biết đâu, mất đi mẹ con, người làm cha này đau lòng đến mức nào...”

Tần Hàm Lạc đọc rồi lại đọc, nước mắt thi nhau rớt lên giấy, làm chữ viết mờ hồ, đọc đến đây, cô cũng đọc không nổi nữa, đầu “ầm” một tiếng, việc này đối với cô mà nói không khác gì một đả kích nữa. Cô nắm chặt lấy tờ giấy kia, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống.....

Mặt trời dần mọc lên từ phía đông, sắc trời dần sáng.

Di thể của ông ngoại được y tá mang đi, chú và cô của Tần Hàm Lạc vẫn chờ Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ đến. Tần Hàm Lạc như đau xót đến chết lặng, cô canh giữ bên ngoài phòng bệnh của ông ngoại, không nói một lời, vẫn đứng đó không nhúc nhích, không chịu rời đi. Sắc mặt cô trắng bệch, mắt sưng đỏ, ánh mắt đại ra mà trống rỗng, cô của cô nhìn thấy thế, sợ cô xảy ra chuyện gì, không ngừng canh giữ bên cạnh, an ủi cô.

Một lúc lâu sau, chú cô liếc nhìn họ, nói: “Ồ đây suốt đêm rồi, tôi đi mua bữa sáng về cho mọi người ăn.” Hai người kia đều gật đầu, hẳn liền đứng dậy đi

ra ngoài.

“Cô, con muốn ra ngoài một chút, con muốn tới nhà ông nhìn xem” Tần Hàm Lạc nhìn bóng dáng chú rời đi, khàn khàn giọng nói.

“Được, cô đi cùng con, để chú hai con ở đây chờ.”

“Không cần, tự con đi được rồi.”

“Như thế sao được.”

Đang nói thì một cô gái tóc uốn cong về mặt vội vàng đi từ xa xa trên hành lang tới, vừa thấy bọn họ liền lập tức rào bước. Tối hôm qua Giản Hân Bồi nói chuyện rất lâu với Triệu Văn Bác, vốn đã sớm muốn tới, nhưng Triệu Văn Bác kiên quyết không cho nàng lái xe buổi tối, mặc kệ nàng kêu khóc thế nào hẳn đều ngăn cản nàng, mà Tần Hàm Lạc vẫn không nghe máy lại khiến nàng thêm sốt ruột. Trời vừa sáng, nàng liền lập tức lái xe tới, hơn nữa mặc kệ thế nào cũng không cho Triệu Văn Bác đi theo.

“Hàm Lạc!” Giản Hân Bồi vừa thấy bộ dáng Tần Hàm Lạc, mắt ánh lên tia đau lòng, nhào tới ôm cô, run giọng hỏi: “Hàm Lạc, ông ngoại... ông...” Nàng vừa thấy vẻ mặt mọi người, tựa hồ hiểu ra điều gì, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi.

Tần Hàm Lạc thần sắc đờ đẫn, vươn tay chậm rãi đẩy nàng ra, lặp lại: “Mình muốn tới nhà ông ngoại nhìn xem.” Cô lê bước chân nặng nề, từ từ đi tới, cô của cô vội vàng theo sau: “Hàm Lạc, để cô đi cùng con.”

“Con không muốn bắt cứ ai đi cùng.”

Cô của cô ngăn ra, Giản Hân Bồi vội vàng nói: “Cô à, con là bạn của cậu ấy, để con đi theo, không có việc gì đâu.”

Tần Hàm Lạc lê từng bước trên bậc thang ngoài cổng bệnh viện, ông ngoại đi rồi, ông ngoại rốt cuộc sẽ không về nữa, mẹ mất, là do ba cô hại... Trong đầu cô lặp đi lặp lại suy nghĩ này, đau lòng muốn chết, đầu đau muốn nứt ra. Cô muốn gọi cho Mẹ Tiểu Nhân, mấy lần lấy di động ra, lại không gom nổi dũng khí. Cô biết, nhất định Tiểu Nhân cũng sẽ rất đau lòng, cô không biết phải mở miệng thế nào nữa.

“Hàm Lạc, cậu đi đâu thế? Xe mình ở bên kia?” Giản Hân Bồi kéo tay cô, đôi mắt tràn đầy nước mắt, cầu xin: “Mình biết việc ông mất khiến cậu rất khổ sở, nhưng van cậu đừng như thế, cậu đừng làm mình sợ được không...”

Tần Hàm Lạc rút tay mình ra, mặt không chút thay đổi lắc đầu: “Cậu đi đi, mình không cần cậu quản, cậu...cậu về đi.” Những lời này của cô dễ dàng làm tổn thương trái tim Giản Hân Bồi.

Giản Hân Bồi nhìn cô, roi lệ đầy mặt, nghẹn ngào kêu: “Hàm Lạc, Hàm Lạc...” Tần Hàm Lạc lại như không nghe thấy, đi về phía xe mình. Giản Hân Bồi nhìn thân ảnh cao ráo của cô, lòng đau đớn, nàng khóc oà, nhào tới, từ sau lưng ôm chặt cô, mặt áp lên lưng cô.

Tần Hàm Lạc đứng đó, ngây người trong chốc lát, áo khoác của cô đã sớm cởi ra để trong xe, quần áo đang mặc khá mỏng, cảm giác được rõ ràng từng giọt ẩm ướt ẩm áp trên lưng, gió thổi qua, lại có chút cảm giác lạnh như băng. Cảm giác này khiến lòng cô lại đau đớn, gần như không thể hô hấp. Cô cắn chặt môi, bỗng nhiên ác độc kéo đôi tay đang vòng trước bụng mình ra, sau đó xoay người, không kiên nhẫn hét lớn: “Triệu thái thái, Triệu phu nhân! Cậu đi theo tôi làm gì?! Đây là chuyện nhà tôi, không cần cậu quan tâm! Tôi cũng không cần sự đồng tình hay quan tâm của cậu! Cậu có thể đừng làm phiền tôi nữa được không? Tôi xin cậu đó!”

Về mặt cô cực kỳ phiến não, nói xong liền bước đi, nhanh chóng nổ máy ra khỏi bệnh viện.

Tần Hàm Lạc có cảm giác hít thở không thông, sự thương tâm tuyệt vọng kia, có một phần chuyển thành phần nộ. Người thân yêu nhất của cô cứ thế rời xa cô, thậm chí ngay cả một câu cũng không kịp để nói. Cô nắm chặt vô lăng, có chút run rẩy, ánh mắt vốn đã cạn khô lại nước mắt cuộn cuộn không dứt. Cô có dục vọng muốn hét lên, muốn gào thét, chân lại đạp ga, xe chạy càng lúc càng nhanh. Bỗng nhiên, từ kính chiếu hậu cô nhìn thấy chiếc ô tô màu lam quen thuộc, đầu tiên cô ngăn ra, sau đó một cổ lửa giận lập tức bùng lên trong đầu, xe lại tăng tốc.

Hai chiếc xe một trước một sau truy đuổi, đều chạy rất nhanh, lúc này là chín giờ sáng, là giờ cao điểm, ô tô chạy tới chạy lui như nước chảy. Tần Hàm Lạc lúc này bị ai muốn chết, cũng bất chấp an toàn gì, qua một ngã tư, cô từ kính chiếu hậu nhìn thấy khoảng cách của chiếc ô tô màu lam kia càng ngày càng xa mình, tinh thần thoáng trầm tĩnh lại, bỗng nhiên từ phía sau mơ hồ truyền đến tiếng vang. Cô nhìn lại kính chiếu hậu, sắc mặt không khỏi đại biến, lập tức quay đầu xe, vội vàng chạy về hướng kia.

Thì ra Giản Hân Bồi lo lắng nhìn Tần Hàm Lạc, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn phía trước, vừa vận huyệt phải một chiếc xe rẽ xéo qua, hai đầu xe đâm vào nhau.

Tình cảnh trước mắt khiến Tần Hàm Lạc như hồn lìa khỏi xác, cả người run rẩy không ngừng, cô gần như từ trên ghế lăn xuống, mở cửa xe Giản Hân Bồi ra, thấy trên trán nàng chảy máu, liền vội vàng ôm nàng vào lòng, khóc lay lay nàng: “Bồi Bồi, Bồi Bồi!”

Giản Hân Bồi mở mắt, nhìn cô một cái, yếu ớt cười: “Hàm Lạc, cậu...cậu đừng khổ sở, mình...mình ở bên cậu.” Nói xong thì đầu hơi ngã qua một bên, lại ngất đi. Tần Hàm Lạc như phát điên, ôm nàng, khóc gào với đám người đang vây quanh xem: “Tránh ra! Tránh ra! Tất cả tránh ra!” Cô ôm Giản Hân Bồi, lao lên xe mình, lập tức phóng về phía bệnh viện.

Tần Hàm Lạc đứng ngoài phòng cấp cứu, như thể mất hồn, tinh thần hoàn toàn suy sụp. Cô chưa bao giờ tuyệt vọng và sợ hãi như thế, cô không dám tưởng tượng nhờ Giản Hân Bồi có chuyện gì thì mình phải làm sao bây giờ. Cô thậm chí từng nghĩ, nếu tính mạng Giản Hân Bồi gặp chuyện gì nguy hiểm,

cô cũng sẽ đi theo nàng.

Thời gian trôi qua thật chậm, mỗi một giây với cô đều như một hình phạt thống khổ nhất trên đời. Cô ngồi xồm xuồng, hai tay dùng sức cào xé tóc mình, những người đi qua đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn cô, gần như coi cô là người điên. Lúc bác sĩ đi ra từ phòng cấp cứu, nói cho cô biết Giản Hân Bồi chỉ bị chấn động não, còn có một vết thương trên trán, ngoài ra cũng không còn gì đáng ngại cả, cô kích động đến suýt chút nữa ngất xỉu, hận không thể đập đầu cảm tạ với bác sĩ.

Giản Hân Bồi bị đưa vào một phòng bệnh, trên trán nàng đã được quấn băng cẩn thận, trên tay phải còn có ống tiêm, đang nhỏ giọt. Bác sĩ nói Tần Hàm Lạc là không lâu nữa nàng sẽ tỉnh. Tần Hàm Lạc canh trước giường Giản Hân Bồi, vẻ mặt thật cẩn thận, như đang bảo vệ món bảo vật gì quý giá. Cô nhìn khuôn mặt trầm tĩnh ngọt ngào của nàng, lòng có cảm giác vui sướng khi mắt mà cô được, lại có cảm giác hoảng sợ vô cùng, nước mắt cô rơi như mưa lên tấm ga giường tuyết trắng. Tần Hàm Lạc đang khóc, bỗng nhiên một hồi chuông di động truyền vào tai cô, [Chúng ta rốt cuộc trở về không được phải không? Cho dù từng có hạnh phúc và hoàn mỹ. Trái tim anh rốt cuộc không thể trở về được nữa phải không? Anh không còn là nguyên nhân khiến em tự hỏi nữa. Nếu như có hồi, có lẽ càng không chịu nổi, em cứ như thế rời đi, em lại rất khó để bình tĩnh...]

Là di động của Giản Hân Bồi, nhạc chuông là bài [Trở về] của Trương Tín Triết. Tần Hàm Lạc ngẩn ra, sau đó nghe máy, bên kia lập tức truyền đến thanh âm lo lắng của Triệu Văn Bác: “Bồi Bồi, em đến thành phố B rồi phải không? Sao em không nghe điện thoại của anh?!”

“Văn Bác...” Tần Hàm Lạc nhấp máy môi, thanh âm trầm thấp nghẹn ngào.

“Hàm Lạc, là bà hả? Bà sao thế?” Triệu Văn Bác vừa hỏi một câu, lập tức lại nghi hoặc nói: “Bồi Bồi đâu? Sao di động của nàng lại ở chỗ bà?”

Tần Hàm Lạc nhìn Giản Hân Bồi nằm trên giường bệnh, lòng nhức nhối: “Bồi Bồi gặp tai nạn xe, giờ đang ở bệnh viện...”

“Cái gì?!” Triệu Văn Bác ở bên kia hét to, thanh âm khiến màng nhĩ Tần Hàm Lạc phát đau: “Sao nàng lại bị tai nạn xe?! Giờ nàng sao rồi?!”

Nước mắt Tần Hàm Lạc lăn dài theo hai má tiến vào miệng, cảm giác chua xót lan tràn khắp trong miệng. Lòng cô tràn ngập tự trách, lẩm bẩm: “Đều là tôi không tốt, nàng lái xe đuổi theo tôi, nên đâm phải người ta... Có điều, bác sĩ nói nàng không sao cả...”

“Tần Hàm Lạc! Nếu Bồi Bồi có chuyện gì, tôi sẽ không để yên cho bà đâu!” Triệu Văn Bác rống giận, “bộp” một tiếng cúp máy.

Triệu Văn Bác cúp máy rồi liền lập tức gọi điện thoại kêu tài xế công ty tới, sau đó cũng cấp tốc chạy tới thành phố B. Xe đi được nửa đường, hần nghĩ nghĩ, do dự một chút lại gọi cho Chu Văn Tổ.

“A lô, Văn Bác à.” Chu Văn Tổ bên kia nghe thấy là hần, ngữ khí vui sướng vô cùng.

“Mẹ, có chuyện con muốn nói với mẹ, nhưng mẹ đừng sốt ruột quá.” Triệu Văn Bác có phản ứng.

“Làm sao thế?”

“Mẹ, Bồi Bồi bị tai nạn xe, giờ đang ở bệnh viện Đệ Nhất Nhân Dân ở thành phố B, có điều không có gì nguy hiểm cả, mẹ... mẹ và ba cũng mau tới đi.”

“Cái gì?” Những lời này như sét đánh ngang tai, sắc mặt Chu Văn Tổ lập tức trắng bệch, bà gần như thét chói tai: “Sao Bồi Bồi lại tới thành phố B? Sao nó lại gặp tai nạn?!”

Triệu Văn Bác nhớ tới Tần Hàm Lạc, bỗng nhiên nổi giận, phần nộ nói: “Nàng lái xe đuổi theo Tần Hàm Lạc, đâm phải xe người ta...”

Câu tiếp theo Chu Văn Tổ đã không nghe lọt tai, vội vàng cúp máy, ánh mắt tràn đầy thống hận, Tần Hàm Lạc, lại là Tần Hàm Lạc! Bà cảm thấy, không kịp nghĩ ngợi, vội vàng ra cửa, trước gọi cho tài xế và Giản Mặc Thanh, sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi bấm số Tần Trọng.

Trong phòng bệnh, chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở của Tần Hàm Lạc. Ông ngoại qua đời, chân tướng mẹ mất năm đó, từng người lại từng người đã kích, khiến ruột gan cô đứt từng khúc, cho nên chuyện xảy ra với Giản Hân Bồi khiến cô sợ hãi cực điểm, lòng của cô hiện tại yếu ớt cực kỳ, không chịu nổi nỗi đau nào nữa. Cô canh giữ bên cạnh Giản Hân Bồi, không dám rời một bước, trừ khóc ra cô cũng không biết làm thế nào để giải tỏa nỗi bi ai tràn ngập cõi lòng. Đôi mắt vốn sáng ngời nay sũng đỏ, đầy đặc tơ máu, cô lại vẫn chôn đầu trong lòng bàn tay, nước mắt không ra tiếng.

“Hàm Lạc...” Không biết qua bao lâu, một thanh âm quen thuộc yếu ớt vang lên bên tai.

Tần Hàm Lạc chậm rãi ngẩng lên, xuyên qua đôi mắt đầm lệ mơ hồ, cô nhìn thấy Giản Hân Bồi đang rung rung lệ, mỉm cười nhìn mình. Mũi Tần Hàm Lạc đau xót, liến lại gần nàng, nước mắt càng tuôn trào mãnh liệt.

“Hàm Lạc, đừng buồn, cậu đừng buồn nữa...” Giản Hân Bồi cố sức nâng tay lên, giúp cô lau nước mắt trên mặt. Tần Hàm Lạc lắc đầu, lại không thể nói nổi.

“Hàm Lạc, đã lâu lắm rồi cậu không ngồi bên cạnh nhìn mình như thế.” Giản Hân Bồi dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô, thâm tình nhìn cô chăm chú, thì thào: “Mình thích như vậy, Hàm Lạc, mình thật sự rất thích thế này.....”

Chương 116: Chương 115

Trên cổ tay tuyết trắng của Giản Hân Bồi, sợi lắc bạc vẫn loé lên ánh sáng. Tần Hàm Lạc kéo tay nàng qua, nắm chặt trong lòng bàn tay. Cô gục đầu xuống, cảm xúc gần như không khống chế được đã dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng vì từ đêm qua tới giờ không hề nghỉ ngơi một giây, phải nhận đủ kích thích và đã kích, càng bị thương quá độ, cả người và đầu choáng váng đau nhức, mắt cay xè, từ tinh thần đến thân thể khó chịu dị thường, cô cắn răng chống cự, không nói một câu. Trong phòng yên tĩnh, hai mắt Giản Hân Bồi chăm chú nhìn cô, tựa hồ không còn cảm giác được sự đau đớn trên trán, chỉ nguyện thời gian cứ lặng yên như thế.

Qua một thời gian, có ý tá vào tháo bình truyền dịch xuống, rút kim cho nàng, dẫn nàng nghỉ ngơi một lát, chiều còn phải truyền dịch lần nữa, sau đó xoay người đi. Tần Hàm Lạc sửa lại chăn cho Giản Hân Bồi, nàng nhìn đôi mắt sưng đỏ và khuôn mặt tiêu tụy của cô, nhìn chiếc giường khác trong phòng bệnh, rốt cuộc nhìn không được nói: “Hàm Lạc, cậu đi nghỉ ngơi một lát được không?”

“Minh không mệt.” Tần Hàm Lạc lắc đầu, thanh âm nghèn nghẹn.

“Đã vậy rồi còn không mệt?” Giản Hân Bồi nhủ mảy, dịu dàng khuyên: “Đi nghỉ ngơi một lát đi, bác sĩ nói mình còn cần phải ở lại bệnh viện hai ngày để theo dõi, cậu không giữ tinh thần cho tốt thì sao có thể chăm sóc mình được.”

Tần Hàm Lạc nghe nàng nói thế, mà bản thân cô cũng có cảm giác không chống đỡ nổi nữa, liền gật gật đầu, im lặng đi qua bên kia, cời giày nằm xuống, khẽ nói: “Có chuyện gì thì gọi mình.” Giản Hân Bồi gật gật đầu: “Ừ”, lúc này cô mới chịu nhắm mắt lại.

Tần Hàm Lạc thật sự mệt mỏi, từ đêm qua đến giờ gần như hao hết tất cả tinh thần và thể lực, ngay cả vì bình thường thích vận động chơi thể thao, thường xuyên rèn luyện thân thể thì giờ phút này cũng hoàn toàn khác với vẻ khoẻ mạnh hoạt bát ngày xưa. Đầu cô nằm lên gối, chẳng bao lâu liền ngủ. Giản Hân Bồi nằm trên giường đối diện, tắt tiếng di động của cả hai, nàng không muốn bất kỳ kẻ nào quấy rầy thời gian hiếm hoi các nàng ở bên cạnh nhau. Nàng nghiêng người nhìn Tần Hàm Lạc từ xa, nhớ lại ánh mắt hoảng sợ của cô khi nàng bị thương, rồi bộ dáng khóc lóc, còn có bàn tay nắm chặt nàng mà thân thể run rẩy không ngừng, lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Khoảnh khắc này, nàng cự tuyệt ý nghĩ Tần Hàm Lạc đã có người yêu khác, cũng không muốn nghĩ việc mình đã kết hôn, Triệu Văn Bác là người chồng trên danh nghĩa của nàng, hiện tại, chỉ có nàng và Tần Hàm Lạc, không có ai khác, đây là thế giới của riêng hai người họ.

Một giờ trôi qua, rồi hai giờ trôi qua... Trong phòng bệnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đặn, nơi nơi im ắng, trong bầu không khí khiến người ta an tâm này, Giản Hân Bồi cũng bắt tri bất giác ngủ thiếp đi, khoé miệng bỗng nở nụ cười ngọt ngào, dung nhan khi ngủ bình yên mà đầm ấm.

Không biết khi nào, cánh cửa bị người dùng sức đẩy ra, phát ra tiếng vang thật lớn. Giản Hân Bồi ngủ rất nồng, lập tức bừng tỉnh, nàng vội vàng bật dậy, kinh ngạc nhìn hai người đẩy cửa vào, một là Triệu Văn Bác vẻ mặt lo lắng, còn có Trương Tử Toàn bất ngờ cũng đi theo.

Triệu Văn Bác thấy Giản Hân Bồi liền vội vàng chạy tới, run giọng hỏi: “Bồi Bồi, em không sao chứ? Làm anh sợ muốn chết! Em có làm sao không?”

Trương Tử Toàn ngăn người, miễn cưỡng cười với Giản Hân Bồi, xem như chào hỏi, rồi đi về phía giường Tần Hàm Lạc bên kia.

“Văn Bác, anh nói khẽ một chút.” Giản Hân Bồi nhìn Tần Hàm Lạc đang say ngủ ở giường bên kia, thấp giọng nói.

Triệu Văn Bác lặng người, quay đầu qua nhìn, cảm thấy đau xót, không biết tự vị gì, ngậm chặt môi không nói. Giản Hân Bồi có chút áy náy cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Văn Bác, em không sao, chỉ là trán đụng bị thương, đã băng bó rồi.”

Bọn họ nói chuyện chung quy đánh thức Tần Hàm Lạc, cô mở mắt, có chút mờ mịt nhìn mấy người trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Trương Tử Toàn, cúi đầu khẽ gọi: “Tử Toàn, mày đến rồi à.”

Cánh mũi Trương Tử Toàn cay cay, ngồi xuống cạnh cô, nức nở nói: “Hàm Lạc, ông ngoại... ông ngoại...”

Tần Hàm Lạc xoay người ngồi dậy, hai người giang tay ôm chặt nhau, mắt đầu nước. Ôm, chẳng phải là cách an ủi nỗi đau của nhau tốt nhất sao?

Một lúc lâu sau, Tần Hàm Lạc buông Trương Tử Toàn ra, gầy dựa leo xuống giường. Cô nghỉ ngơi một lúc, tinh thần đã khá hơn, gật gật đầu với Triệu Văn Bác, nói: “Văn Bác, cảm ơn ông cho mượn xe.” Sau đó đưa chìa khoá ra, quay đầu nói với Trương Tử Toàn: “Tử Toàn, tao dẫn mày tới chỗ chú tao bên kia trước.” Nàng tựa hồ mới giật mình nhớ ra Triệu Văn Bác là chồng của Giản Hân Bồi, có hẳn ở đây chăm sóc cho nàng thì cũng không cần lo lắng gì cả, các nàng có ở đây cũng bằng thừa.

Trương Tử Toàn gật gật đầu, nói với Triệu Văn Bác: “Vậy Văn Bác, tôi đi với Hàm Lạc, ông chăm sóc...nàng cẩn thận nhé.” Biệt danh cô đặt cho Giản Hân Bồi là “Giản công chúa”, sau lại đổi định gọi “vợ ông”, nhưng đã biết Giản Hân Bồi yêu Tần Hàm Lạc rồi, thế nào cũng không thể gọi ra lời xưng hô này, gọi “Giản Hân Bồi” thì có vẻ cứng nhắc quá, mà gọi “Bồi Bồi” thì quan hệ của họ cũng không thân thiết đến mức đó, dưới tình thế cấp bách chỉ nói “nàng”.

Giản Hân Bồi nhìn các nàng đã ra tới cửa, lòng hoảng hốt, nhìn không được kêu: “Hàm Lạc...”

Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn đồng thời quay đầu, đã thấy mắt nàng rung rung lệ, vẻ mặt không nở, liền không khỏi ngẩn ngơ.

Triệu Văn Bác bỗng nhìn Giản Hân Bồi, rồi lại nhìn Tần Hàm Lạc, bỗng nhiên cắn chặt răng, quát to: “Tần Hàm Lạc, bà không cần đi! Nên đi là tôi mới phải!”

“Văn Bác, ông nói gì thế?” Tần Hàm Lạc không hiểu gì cả, khó hiểu cất lời.

Triệu Văn Bác bỗng nhiên xông lên, đâm vào mặt Tần Hàm Lạc một cú thật mạnh. Hành động này của hắn ngoài dự kiến của mọi người, Giản Hân Bồi và Trương Tử Toàn đồng thời kinh hãi hét lên, sau đó quát: “Văn Bác, anh làm gì thế?”

Tần Hàm Lạc lao đảo, va thật mạnh lên cánh cửa. Cô đưa tay sờ sờ khoé miệng tràn máu, không hiểu ra sao nhìn Triệu Văn Bác, còn tưởng hắn nổi giận vì chuyện Giản Hân Bồi lái xe gặp tai nạn. Giản Hân Bồi xóc chân lên muốn xuống dưới, Triệu Văn Bác đã quay mặt về phía nàng, quát: “Em nằm trên giường đừng nhúc nhích!”

Trương Tử Toàn kêu: “Văn Bác, ông điên rồi à?!”

“Đầu óc tôi đang rất tỉnh táo!” Triệu Văn Bác chỉ vào Tần Hàm Lạc, lớn tiếng: “Tôi cũng không đánh con gái, càng không đánh bạn thân của mình, nhưng bà có biết Bồi Bồi yêu bà biết bao nhiêu không? Nàng chịu bao nhiêu ủy khuất vì bà, bà biết không?! Bây giờ nàng còn nằm trên giường bệnh, sao bà có thể cứ thế mà đi?!”

“Cái gì? Ông nói gì? Nàng...nàng yêu tôi?” Vừa rồi cú đâm kia không nhẹ, má Tần Hàm Lạc đã hơi sưng lên, nhưng lúc này lại không cảm thấy đau đớn, vẻ mặt kinh ngạc không rõ.

Triệu Văn Bác thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, không thể nhìn được nữa: “Khôn kiếp! Cái gì bà cũng không biết! Bà không biết Bồi Bồi vẫn yêu mình! Tần Hàm Lạc, tôi nói cho bà biết, bà có biết lúc ấy vì sao Bồi Bồi rời khỏi bà để đến thành phố D không? Bởi vì tên súc sinh Cố Minh Kiệt đã biết chuyện hai người, hắn chụp ảnh hai người rồi gửi cho mẹ của Bồi Bồi, mẹ nàng đã ép nàng rời khỏi bà!”

Trương Tử Toàn nghe đến đó, cúi đầu. Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn Giản Hân Bồi: “Sao Cố Minh Kiệt lại biết?”

“Mình không biết.” Giản Hân Bồi nghẹn ngào lắc đầu.

“Di Chu ép cậu rời khỏi mình? Vì sao lúc ấy cậu không nói cho mình biết?” Thì ra tất cả vốn không phải như cô nghĩ, thì ra Bồi Bồi rời đi ngày đó là có nguyên nhân. Văn Bác nói nàng vẫn yêu cô...Đầu Tần Hàm Lạc choáng váng.

Giản Hân Bồi cầm nước mắt, nói: “Lúc ấy mẹ bắt mình rời bỏ cậu, mình rất sợ nên đã kéo cậu đến thành phố D. Ai ngờ cậu lại không ở nổi, muốn về, hơn nữa cậu không tin mình, khiến mình đau lòng, đúng lúc khi đó mẹ tìm được mình, bà nói nếu mình tiếp tục ở bên cậu, bà sẽ khiến cậu không học được nghề cứu sinh, bà còn muốn khiến bác Tần phải rời khỏi Nhất Trung. Bà nói ông ngoại bị bệnh tim, nếu biết việc này thì sẽ không biết có hậu quả gì. Bà nói muốn khiến cả nhà cậu không thể sống yên ở thành phố A. Cho nên cuối cùng mình hạ quyết tâm rời khỏi cậu, mình không nói cho cậu là vì mình sợ cậu không chịu nổi áp lực, sợ cậu bỏ mình, mình biết...cậu rất sợ bác Tần, khi đó cậu chưa biết mẹ mình đã biết chuyện của chúng ta mà đã không muốn ở lại thành phố D, nếu cậu biết rồi, mình sợ cậu càng...”

Nàng không nói tiếp, nhưng Tần Hàm Lạc cũng hiểu được ý nàng. Cô nhớ lại quãng thời gian ngắn ngủi ở thành phố D, lòng không biết có cảm giác gì, ánh mắt lộ ra vẻ xấu hổ sâu sắc.

“Hàm Lạc, mình không phải thật sự muốn chia tay với cậu, mình chỉ là, nghĩ...muốn để mẹ mình thấy, muốn để bà cảm thấy mình đã hoàn toàn chặt đứt với cậu. Từ khi mẹ biết chuyện của hai đứa mình, mình vẫn sống dưới sự giám sát của bà.” Giản Hân Bồi khóc, nói: “Rời xa cậu chỉ là kế hoãn binh, sau quãng thời gian ở thành phố D, mình hy vọng...hy vọng bản thân có thể độc lập về kinh tế, rồi sẽ lại đến tìm cậu. Mình cũng không muốn cậu lại lo lắng hãi hùng, cũng không muốn cậu phải chịu khổ như hồi ở thành phố D, muốn một mình chịu đựng áp lực. Nhưng mà...nhưng ngày đó khi mình đi, cậu tới tiễn mình, nhìn dáng vẻ thương tâm khổ sở của cậu, rốt cục mình nhìn không được, thừa dịp Trương Tử Toàn ở ngay gần, trong lúc xúc động nhất thời nên nhắn cậu ta chuyển lời cho cậu, nói cậu chờ mình.”

Nghe đến đó, Tần Hàm Lạc nhìn không được quay đầu nhìn Trương Tử Toàn, Trương Tử Toàn nhìn cô, thấp giọng nói: “Hàm Lạc, xin lỗi.”

Giản Hân Bồi gạt nước mắt, tiếp tục nói: “Khi mình ngồi vào xe, mình liền hối hận, mình không nên nói với cậu ta câu ấy. Mình sợ cậu nghe thế sẽ đến thành phố D hỏi rõ ràng, sẽ làm mẹ mình tức giận. Sau mình lại đoán Trương Tử Toàn không nói cho cậu, vì cậu không hề có động tĩnh gì, lòng mình lại bắt đầu cảm thấy có chút may mắn. Nhưng sau trở về thành phố A, mình lại rất hận cậu ta.” Nói tới đây, nàng liếc Trương Tử Toàn một cái, trên mặt Trương Tử Toàn cũng tràn đầy áy náy, không dám nhìn mặt nàng.

“Vậy...vì sao lúc cậu đi Cố Minh Kiệt lại đến tiễn?” Thanh âm Tần Hàm Lạc đã chua xót đáng ghét.

“Là do mẹ mình gọi Cố Minh Kiệt tới...Hắn là tên đê tiện nhất trên đời.” Giản Hân Bồi nhắc tới cái tên này, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Còn Chu Hiểu Hàn, anh ta vẫn đi theo mình, nhưng mình chưa từng thích anh ta, là mẹ mình...mẹ mình cố tình nói với mọi người anh ta là chồng chưa cưới của mình.”

“Là thế sao? Thì ra là thế...” Tần Hàm Lạc có phần không chịu nổi đã kích sâu sắc như thế, nhìn bộ dáng thương tâm của Giản Hân Bồi, cô đau lòng, lại hốt hoảng, vậy là cô...cô vẫn luôn hiểu lầm Bồi Bồi, vậy cô và Tiểu Nhân...cô không dám nghĩ tiếp nữa.

“Như thế đã khiến bà giận mình rồi? Còn có chuyện bà càng không chịu nổi đâu!” Triệu Văn Bác lạnh lùng nhìn cô, phần nộ nói: “Những điều bà biết còn xa xa không đủ đâu! Bà còn nhớ có hôm rất khuya bà ở thành phố B, gọi điện thoại cho tôi kêu tôi đi tìm Bồi Bồi không? Lần đó bà không muốn dẫn Bồi Bồi cùng đến thành phố B, nằng nặc, cho nên tôi mới đồng ý đi bar cùng Cố Minh Kiệt. Đêm đó bà còn gọi cho bà, nhưng bà không nghe, kết quả sau bà say, tên súc sinh Cố Minh Kiệt không làm theo lời bà nói, để Vương Nha Nha đón bà, mà lại tắt đi động bà, đưa bà vào khách sạn, sau đó... với bà...” Hân nói tới đây, mắt đỏ lên, từ kia dù thế nào cũng nói không ra lời, siết chặt tay giận dữ nói: “Dù sao đều là lỗi của bà!”

“Văn Bác, anh đừng nói! Xin anh đừng nói!” Nghe đến đó, sắc mặt Giản Hân bỗng trắng bệch, bỗng nhiên hét một tiếng chói tay, lấy tay dùng sức bịt chặt tai lại.

Trương Tử Toàn cũng lộ vẻ khiếp sợ phần nộ, không khỏi nắm chặt tay.

“Anh muốn nói!” Triệu Văn Bác cắn răng: “Em nguyện chịu thiệt thòi vì nó, anh nghe đến phát sợ!”

“Trời ơi! Trời ơi!” Sắc mặt Tần Hàm Lạc trắng bệch, cô nhớ lại lần đó, mình thật sự có chút không muốn dẫn Giản Hân Bồi tới thành phố B, cũng nhớ rõ lúc ấy bà thực sự giận, mà đêm đó, cô ngồi trông bên giường bệnh của ông, quả thật tất cuộc gọi của Giản Hân Bồi. Cô bỗng nhiên ngồi sụp xuống, ôm đầu: “Trời ạ, tại sao có thể như thế? Sao có thể như vậy?!” Nghĩ đến nỗi khổ sở Giản Hân Bồi phải chịu đựng, lòng ngực cô như bị búa tạ hung hăng đập, đau đớn không nói nên lời.

Giản Hân Bồi nhìn bọn họ, sớm đã khóc không thành tiếng.

Trong mắt Triệu Văn Bác loé lên nước mắt, hung hăng nói: “Hàm Lạc! Tôi sẽ không tha thứ cho bà, không chỉ vì bà khiến Bồi Bồi tổn thương! Bà chưa từng coi tôi là bạn, chuyện gì tôi cũng nói với bà, tôi nói với bà tôi thích Bồi Bồi, tôi khóc vì bà, cả lúc chật vật khi bị bà từ chối, toàn bộ bà đều thấy hết, nhưng bà còn giả mù sa mưa an ủi tôi, bà!” Nói tới đây, hân chỉ vào Giản Hân Bồi và Trương Tử Toàn: “Còn có em! Bà nữa! Tất cả các người đều lừa gạt tôi! Trong mắt các người tôi chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi! Uống công tôi như đào hết ruột gan ra đối xử với các người, mà các người đối với tôi lại không có nửa phần chân tình thật ý! Được rồi, giờ các người vui vẻ hạnh phúc rồi đó, cũng không phải chuyện của họ Triệu này, tôi từ đầu tới giờ tôi sẽ dứt về!”

Nói xong, hân rào bước đẩy cửa ra ngoài. Trương Tử Toàn sốt ruột kêu: “Văn Bác! Ông đi đâu thế?” Lập tức liền đuổi theo.

“Bồi Bồi, Bồi Bồi, xin lỗi, xin lỗi.” Tần Hàm Lạc đứng lên, nâng đôi chân đã tê dại, chậm rãi đi đến bên giường, ngồi xuống cạnh bà, máy móc lặp đi lặp lại những lời này, nước mắt rơi xuống như mưa.

“Hàm Lạc.” Giản Hân Bồi bỏ nhào vào lòng cô, nghẹn ngào nói: “Đời này có một chuyện mình sai lầm nhất, đó là không nhận rõ tình cảm của mình với cậu, mình luôn có dự định chiếm hữu với cậu, để phòng tất cả những người thân với cậu, thậm chí để phòng cả bạn bè của cậu, nhưng mình lại ngốc nghếch cho rằng đó là tình bạn. Chờ đến khi mình hiểu rõ trái tim mình, cũng đã làm sai rất nhiều. Hàm Lạc, lần đó giữa mình và Cố Minh Kiệt không phải mình tự nguyện, mình không yêu hân, mình không nói cho... nói cho cậu biết chuyện đêm đó là sự cậu tự trách, sợ cậu nhất thời xúc động sẽ đi tìm hân gây phiền toái, mình chỉ muốn quên đi chuyện đó mà thôi. Mình cũng không yêu Chu Hiểu Hân, cậu mới là người duy nhất mình yêu, cậu tin mình đi, được không?”

Tần Hàm Lạc ngẩng đầu, nhắm chặt mắt, nước mắt lặng yên lăn dài: “Bồi Bồi, vì sao sau khi cậu trở về thành phố A lại không kể cho mình biết tất cả?”

Giản Hân Bồi ngửa mặt nhìn cô, trong mắt ánh lên vẻ tuyệt vọng, môi run run: “Bồi vì... bởi vì mình ngồi trong xe, nhìn thấy cậu thân mật với Mễ Tiểu Nhân, bởi vì... bởi vì cậu nói cho mình biết, cậu yêu Mễ Tiểu Nhân, cậu nói tuyệt đối không yêu mình. Mình cảm thấy nói ra những điều đó cũng vô nghĩa, còn gia tăng cảm giác tội lỗi trong lòng cậu. Lúc ấy, mình cảm thấy cuộc đời mình mất đi phương hướng, trong lúc thống khổ tuyệt vọng, mình liền lựa chọn giả cho Văn Bác. Dù sao không ở bên cậu thì ở bên ai đối với mình cũng vậy, hơn nữa, như vậy còn có thể khiến mẹ không làm phiền mình. Hàm Lạc, lúc trước mình nghĩ... nghĩ cậu sẽ chờ mình. Hàm Lạc, mình yêu cậu, nhưng cũng rất hận cậu, sao cậu có thể yêu người khác, sao cậu có thể bỏ mình...”

Lòng Tần Hàm Lạc tràn ngập áy náy và hối hận, đau thấu tim. Cô nhìn khuôn mặt cắt không chút máu của Giản Hân Bồi, nghe những lời bộc lộ như than như khóc của bà, cô không dám nhìn thẳng vào mắt bà. Cô quả thực hận không thể lập tức chết đi, hoặc là lập tức biến mất khỏi thế giới này.

Thật lâu thật lâu sau, cô mới thấp giọng nói: “Lúc mình khó khăn nhất, Tiểu Nhân vẫn bên cạnh mình, em ấy... em ấy là một cô gái rất hấp dẫn, mình thừa nhận... sau đó mình thực lòng yêu em ấy. “Mỗi một lời cô nói đều rất chậm, tựa hồ cố hết sức mới nói ra được.

“Không cho cậu nói, không cho cậu nói!” Giản Hân Bồi giơ tay che miệng cô, nước mắt thi nhau lăn dài. Bà thấp giọng, cầu xin: “Hàm Lạc, đừng nói nữa...”

Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng lấy tay bà ra, tiếp tục nói: “Nhưng trước khi cậu kết hôn, mình cũng chưa có cách để hoàn toàn buông bỏ cậu, vì thế lòng mình rất rối loạn. Ngày cậu kết hôn, mình cũng rất đau khổ...”

Giản Hân Bồi tròn to mắt, không thể tin được: “Vậy vì sao cậu nói cậu không còn yêu mình chút nào nữa?”

“Cậu cho rằng... chỉ một mình cậu biết dối sao...” Trên mặt Tần Hàm Lạc hiện lên nụ cười cổ quái, lạnh lùng: “Nhưng sau khi cậu kết hôn, mình đã hạ quyết tâm, dù thế nào cũng sẽ hoàn toàn chặt đứt hi vọng với cậu.” Nói tới đây, cô liếc Giản Hân Bồi một cái.

“Không!” Giản Hân Bồi hét một tiếng, ôm chặt cô, vừa khóc vừa lắc đầu: “Hàm Lạc, mình biết mình sai rồi! Chúng ta vì sao lại phải tra tấn nhau như thế? Mình không muốn như vậy! Mình không muốn cậu hoàn toàn chết cảm giác với mình!”

Tần Hàm Lạc ôm nàng, tay nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc dài trên lưng nàng, rót nước mắt nói: “Cậu không sai, là mình có lỗi với cậu, Văn Bác nói đúng, mình là đứa khốn nạn! Mình thực hận bản thân!”

“Hàm Lạc, đừng rời xa mình, vĩnh viễn cũng đừng rời xa mình, được không? Được không?” Giản Hân Bồi ôm chặt cổ cô, nức nở.

“Không rời xa cậu, mình không đi...” Trái tim Tần Hàm Lạc như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, hung hăng xé nát. Ông ngoại qua đời, sự thật có liên quan đến cái chết của mẹ, sự thật lúc Bồi Bồi rời đi, tất cả đều rất tàn nhẫn, khiến trái tim cô bể nát thành vô số mảnh nhỏ, cô còn có khả năng nói gì? Lại nhẫn tâm nói gì đây?

Giản Hân Bồi nghe được câu trả lời của cô, dần dần ngừng khóc, nàng bỗng nhiên chậm rãi rời khỏi vòng tay Tần Hàm Lạc, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, sau đó ôm mặt cô, hôn lên mắt, dịu dàng hôn lên môi cô. Tần Hàm Lạc vẫn không nhúc nhích, như một con rối gỗ đã mất đi sinh khí, mặc nàng làm gì tùy ý, nước mắt lại vẫn rơi như mưa. Tâm tình Giản Hân Bồi lại như trời âm u lâu ngày nay đột nhiên gặp được ánh mặt trời, nàng thì thào: “Hàm Lạc, mình yêu cậu, mình không cho phép cậu quên mình, không cho phép trong lòng cậu không có mình...” Nàng cẩn thận vuốt ve khuôn mặt cô, không biết mỗi một hôn cô, kể ra tình yêu của nàng.

Bên ngoài từ xa đến gần truyền đến một loạt tiếng bước chân hỗn loạn, nhưng hai người trong phòng đều không chú ý. Giản Hân Bồi nhắm mắt lại, đôi mi cong dài hơi rung rung, dịu dàng liếm nước mắt trên mặt Tần Hàm Lạc, một lần lại một lần mút lấy môi cô. Cảm giác mềm mại ấm áp quen thuộc kia, vẫn khiến nàng si mê quyến luyến như trước.

Cánh cửa bị đẩy ra cái “rầm”, người đầu tiên lao vào là một người phụ nữ trung niên khí chất cao nhã, tóc búi cao. Bà thấy một màn trước mặt, tức giận đến tay phát run, phong thái mất hết, bỗng nhiên xông lên, một tay kéo Tần Hàm Lạc tách ra, sau đó tay phải vung lên liên tiếp, “chát chát”. Theo hai tiếng thanh thúy vang lên, hai má trái phải của Tần Hàm Lạc đã thêm hai dấu tay rõ ràng.

“Mẹ!” Giản Hân Bồi phát ra một tiếng hét thê lương.

Tần Hàm Lạc như vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong trạng thái chết lặng, cô có chút mờ mịt nhìn bộ mặt vặn vẹo của Chu Vân Tố, lại theo bản năng nhìn ra phía cửa, liền thấy một khuôn mặt lạnh lùng xanh mét, cô run lên, không khỏi rung mình, đó là khuôn mặt vừa quen thuộc lại xa lạ — khuôn mặt của Tần Trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Chương 116

Vào không chỉ có Tần Trọng mà còn có Mễ Tuyết Tuệ. Triệu Văn Bác cùng Trương Từ Toàn bị hành động của Chu Vân Tố dọa. Giản Mặc Thanh đi họp ở toà thị chính, không đi cùng bọn họ, nhưng lúc này cũng bắt đầu xuất phát từ thành phố A.

Bụng Mễ Tuyết Tuệ hơi nhô ra, bà nhìn đôi mắt sưng đỏ của Tần Hàm Lạc, cùng hai má hơi xanh tím và dấu tay nhàn nhạt, ánh mắt luôn ôn hoà loé lên tia không vui, lại khẽ cau mày, nhẫn nại không nói gì. Trương Từ Toàn nén nước mắt, lòng thâm hối hận, ban nãy cô đuổi theo Triệu Văn Bác ra ngoài, lại trùng hợp vừa vặn chạm mặt đám người Chu Vân Tố trước cổng bệnh viện, vừa đúng lúc dẫn đường cho bọn họ. Cô vốn muốn nhanh chân chạy trước nhắc Tần Hàm Lạc một tiếng, nhưng cô có đi mau đến đâu thì Chu Vân Tố cũng chạy như bay theo sát, đến trước phòng bệnh còn kéo cô lại, tự mình dẫn đầu đi vào.

“Tần Trọng! Ông đi mà quản cho tốt con gái của ông đi! Nó quả thật cướp mất tim Bồi Bồi rồi mà, đã khiến con bé mất hồn, khiến nó thành bộ dáng thế này lại còn hại nó bị tai nạn xe! Rốt cuộc nhà tôi có lỗi gì với nhà ông chứ!” Chu Vân Tố chỉ vào Giản Hân Bồi, vẻ mặt phần nộ nói với Tần Trọng: “Giờ con tôi đã kết hôn, nó còn không buông tha cho con bé! Tình cảnh vừa rồi các người có thấy không? Các người không cần thể diện, tôi còn sợ dọa người khác đó! Ông dạy dỗ con gái kiểu gì thế hả?!” Nói xong, bà lại nhìn vết máu bên ngoài tấm băng gạc trên trán Giản Hân Bồi, như thể lửa cháy bị đổ thêm dầu, nhất thời con giận xông lên não, bất chấp phong độ, kéo Tần Hàm Lạc qua bắt đầu vừa cào vừa đánh, khóc la: “Mày là đồ biến thái! Mày thích con gái thì cứ thích! Mày làm hại Bồi Bồi nhà tao làm gì! Mày hại quan hệ mẹ con nhà tao căng thẳng như thế! Vì sao nó kết hôn rồi mày còn không buông tha cho nó... Nếu thân thể nó xảy ra chuyện gì, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!”

Thân mình Tần Hàm Lạc lay động theo động tác của bà, cô không thể tin nổi nhìn Chu Vân Tố đang trong trạng thái điên loạn. Ở trong lòng cô, bà vẫn luôn là một người phụ nữ ôn nhu hiền hậu, đáng yêu và tao nhã, khí chất cao quý. Từ sau khi mẹ mất, bà từng rất quan tâm cô, làm ấm áp trái tim non nớt yếu ớt của cô. Cô từng rất hâm mộ Giản Hân Bồi, hâm mộ nàng có một người mẹ xinh đẹp cao quý như thế, mãi cho đến khi đi Mễ xuất hiện trong nhà cô. Nếu có thể, cô thật sự tình nguyện tình cảnh trước mắt đều là ảo giác.

Giản Hân Bồi nhảy xuống giường, xông lên ôm cổ Tần Hàm Lạc, khóc gào: “Cậu ấy không hại con! Cậu ấy không hại con! Muốn trách thì trách con, muốn đánh thì đánh con đi! Là do con yêu cậu ấy! Là do con yêu cậu ấy...” Sự xuất hiện của Tần Trọng và Chu Vân Tố khiến nàng hoảng sợ ngay người, lúc này thấy Chu Vân Tố cào xé Tần Hàm Lạc, rốt cục tỉnh táo lại, lao tới sống chết che chở cho cô. Nàng vừa đau lòng vì người mình yêu, mà vừa đau vừa hận mẹ ruột của mình, khóc đến tê tâm liệt phế.

“Bồi Bồi, con làm gì thế, tránh ra!” Chu Vân Tổ quát.

Phòng bệnh nhất thời náo loạn.

Biến cố xảy ra trong khoảng thời gian ngắn khiến Triệu Văn Bác và Trương Tử Toàn đều sợ tới mức đứng đực ra đó, hai người nhìn Chu Vân Tổ, đều như lần đầu tiên biết người này. Trương Tử Toàn rút cuộc bắt chập cái gì mà bề trên hay không phải về trên, xông tới, kéo Tần Hàm Lạc qua một bên, thấy bạn thân bị làm nhục như thế, cô tức giận cực kỳ, không kiềm được xoay người, đưa tay dùng sức đẩy Chu Vân Tổ một cái, Chu Vân Tổ lão đảo suýt ngã, vừa sợ vừa giận nhìn cô: “Mày!”

“Di Chu, lần đó con và Bồi Bồi ở thành phố D, đi tìm được nàng phải không? Như vậy lúc ấy bà chủ nhà không giữ lời hứa, dù tui con đã nói rõ điều kiện lúc ban đầu nhưng vẫn đuổi tui con ra khỏi nhà, cũng là do đi ở giữa gây khó dễ?” Dòng suy nghĩ của Tần Hàm Lạc đột nhiên rõ ràng, cô hòng nghênh nghênh, nhẹ nhàng hỏi, cô nhìn chăm chăm Chu Vân Tổ, trong thanh âm lại không có phần nộ hay trách cứ. Giản Hân Bồi giật mình, cũng quay đầu nhìn Chu Vân Tổ.

Chu Vân Tổ thật không ngờ lúc này cô lại đột nhiên hỏi điều đó, sắc mặt rõ ràng cứng đờ, sau đó “hừ” một tiếng, bước từng bước tới trước: “Đúng thì sao! Mày nghĩ tao lại để mặc đứa con gái ngoan ngoãn của tao cho một đứa như mày làm hỏng à! Sau khi mẹ mày mất rồi tao nên ngăn không cho con bé tiếp tục qua lại với mày mới phải, nếu không thì sao mày lại bất bình thường như bây giờ!”

Lời này của Chu Vân Tổ hiển nhiên ý nói Tần Hàm Lạc không có mẹ dạy dỗ, cho nên mới biến thành như bây giờ.

“Mẹ!” Giản Hân Bồi phần nộ kêu, lo lắng nhìn sắc mặt Tần Hàm Lạc. Tần Trọng đứng một bên, cũng biến sắc.

Triệu Văn Bác thấy Chu Vân Tổ tới gần, cũng vội vàng đứng giữa hai người, giang tay cản lại, khóc khuyên nhủ: “Mẹ, mẹ đừng làm thế, mẹ khiến Bồi Bồi sợ đó.”

Tần Hàm Lạc đứng đó như khúc gỗ, Giản Hân Bồi đầu tóc tán loạn, ôm đầu cô, vuốt ve vết cào móng trên mặt cô, run giọng nói: “Hàm Lạc, cậu có sao không? Hàm Lạc, xin lỗi... thực xin lỗi...” Giọng nàng nghẹn ngào, không ngừng xin lỗi, nhưng Tần Hàm Lạc lại không hề phản ứng.

Bỗng nhiên, một bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng mà có lực kéo tay nàng ra. Giản Hân Bồi quay lại nhìn, thấy một gương mặt xinh đẹp lạnh như băng, nàng không khỏi co rúm người, không dám ôm Tần Hàm Lạc nữa. Trên mặt Mễ Tuyết Tuệ không tỏ vẻ gì, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa má Tần Hàm Lạc, sau đó khẽ nói: “Hàm Lạc, chúng ta đi thôi.” Nói xong bà nắm tay Tần Hàm Lạc đi ra ngoài, bà không hề liếc Chu Vân Tổ một cái, cũng không nhìn Giản Hân Bồi, chỉ vẫy vẫy tay với Trương Tử Toàn: “Tử Toàn, lại đây, chúng ta đi.”

Trương Tử Toàn vội vàng dạ một tiếng, đi theo sau.

Giản Hân Bồi đuổi theo hai bước, lại ngừng lại, khóc nói: “Bác Tần, dì Mễ, mọi người... mọi người đừng trách Hàm Lạc, tất cả đều là lỗi của con.”

Sắc mặt Tần Trọng cực kỳ khó coi, vẫn cố nén không bùng nổ, Mễ Tuyết Tuệ luôn yêu thương Tần Hàm Lạc, trong lòng đã sớm coi cô như con gái ruột mà đối xử, tuy lần trước bắt gặp cảnh thân mật của cô và Mễ Tiểu Nhân, lòng ản ản nghi ngờ cùng lo sợ, hiện tại cảng từ miệng Chu Vân Tổ biết được chuyện của cô và Giản Hân Bồi, nhưng dù sao mọi chuyện còn chưa rõ ràng, đó chỉ là lời từ một phía của Chu Vân Tổ, mặc kệ thế nào, ông ngoại vừa mất, Chu Vân Tổ ở trước mặt bà và Tần Trọng đánh Tần Hàm Lạc như thế, tuy ngoài miệng bà không nói gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ không thoải mái, lúc này thấy Giản Hân Bồi gọi bọn họ, cũng không trả lời, lôi kéo Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn đi ra ngoài.

Qua một cuộc náo loạn này, nhìn thái độ của người nhà họ Tần, lòng Giản Hân Bồi ản ản có dự cảm xấu, là Tần Hàm Lạc sẽ rời bỏ nàng, thấy không ai đáp lại, nàng nhìn không được lại kêu: “Hàm Lạc...”

Tiếng gọi này tràn ngập cầu xin cùng không nỡ, Tần Hàm Lạc nghe được nỗi đau đớn trong giọng nói của nàng, nhìn không được dừng lại cạnh cửa.

“Cậu đã nói, sẽ không... sẽ không bỏ mình đi mà...” Giản Hân Bồi nước mắt đầy mặt, đau khổ nói. Nếu không có Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ ở đây, dù thế nào nàng cũng sẽ không để Tần Hàm Lạc đi.

Cùng lúc đó, Chu Vân Tổ đã ở bên kia mắng to: “Văn Bác, con ngăn mẹ làm gì? Con có chút tích sự nào không? Con có tiền đồ không hả? Hà?! Hai đứa nó ở trong phòng làm trò đấy, con ở ngoài làm gì?! Con ở ngoài canh cửa cho chúng nó hả! Bồi Bồi là vợ con mà, con vẫn còn là đàn ông sao!”

Tần Hàm Lạc run lên, rốt cục bị Mễ Tuyết Tuệ kéo ra ngoài.

Cửa phòng bệnh bị đóng lại, khoảnh khắc nghe được tiếng mở cửa phòng, Giản Hân Bồi trào dâng dục vọng muốn liều lĩnh đuổi theo, nhưng hai chân nặng như chì. Hàm Lạc đi rồi, mẹ đối xử với cô như thế, cô còn có thể đến thăm nàng sao? Bác Tần sẽ đối xử với cô thế nào? Giản Hân Bồi như bị rút hết sức lực toàn thân, suy sụp ngã ngồi trên mặt đất.

“Bồi Bồi!” Chu Vân Tổ và Triệu Văn Bác mỗi người một bên, chuẩn bị đỡ nàng đến giường.

“Các người đi ra ngoài!” Giản Hân Bồi lạnh lùng phun ra vài chữ.

“Bồi Bồi, trên đầu em còn bị thương mà, để anh và mẹ đỡ em lên giường nằm...” Triệu Văn Bác nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Tôi nói các người đi ra ngoài!” Giản Hân Bồi bỗng nhiên không biết lấy sức lực từ đâu ra, chộp tay Chu Vân Tổ hất ra, hung hăng trừng mắt với bà: “Vừa lòng chưa? Vừa lòng rồi thì ra ngoài! Tôi liếc mắt cũng không muốn nhìn thấy bà, bà lập tức đi ra ngoài cho tôi!”

“Bồi Bồi, mẹ là mẹ con mà! Nghe con bị tai nạn xe, mẹ lo lắng muốn chết! Lòng như lửa đốt chạy tới đây, con lại cùng Tần Hàm Lạc kia...con không thể hiểu được lòng cha mẹ sao? Con không phải thật sự muốn mẹ tức chết đấy chứ! Con kết hôn rồi đó thôi? Con có biết mình đang làm gì không?” Chu Vân Tổ nhìn nàng, than thở khóc lóc.

Giản Hân Bồi cũng không nói gì, vung tay dùng sức kéo, giật phẳng băng gạc trên trán, máu tươi nhất thời chảy ra.

“Bồi Bồi, con/em làm gì thế?!” Chu Vân Tổ và Triệu Văn Bác đồng thời kinh hoảng hô.

“Tôi chẳng làm gì cả, nếu các người không ra, tôi cũng không muốn ở bệnh viện điều trị nữa.” Về mặt Giản Hân Bồi bất chấp, chỉ vào ngực mình, lạnh lùng nói: “Dù sao trái tim tôi đã bị các người đâm nát, thể diện cũng mất hết, vết thương nho nhỏ trên người đó, tôi không quan tâm! Tôi không quan tâm!”

Ra khỏi phòng bệnh, Tần Trọng nhìn bóng dáng Tần Hàm Lạc và Trương Tử Toàn, cắn răng muốn xông lên, Mễ Tuyết Tuệ lại giữ chặt hần, nhủ mảy nói: “Anh à, cho dù Hàm Lạc có làm sai chuyện gì thì mọi việc cũng phải đợi qua tang lễ của ba đã rồi nói sau, đến lúc đó cả gia đình mình cùng nói chuyện từ từ.”

“Đồ súc sinh này...” Trần Trọng thu tay lại, oán hận nắn một tiếng. Tần Hàm Lạc xem như luôn luôn nghe lời, từ nhỏ đến lớn về mọi mặt cũng coi như không chịu thua kém, tất cả những điều Chu Vân Tổ nói với ông khiến ông khiếp sợ, nhưng khi chính mắt nhìn thấy Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi hôn nhau lại khiến ông không thể không tin. Nhớ lại những lời Chu Vân Tổ nói vừa rồi, ông vừa tức vừa hận, lại tràn ngập thống khổ, nghe Mễ Tuyết Tuệ nói thế, lửa giận ngập trời cũng chỉ đành tạm thời đè ép xuống.

“Hàm Lạc, Tiểu Nhân gọi điện.” Trương Tử Toàn vừa đi, vừa lấy di động ra nghe: “Tiểu Nhân.”

“.....”

“Đúng vậy, tôi đến thành phố B rồi, nó hả? Đang ở cạnh tôi.” Trương Tử Toàn nhìn nhìn Tần Hàm Lạc, nói: “Gọi mày nghe máy kia.”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, chậm rãi áp di động bên tai: “A lô.”

“Hàm Lạc, giọng chị sao thế?” Từ tai nghe truyền đến giọng nói quen thuộc khiến lòng Tần Hàm Lạc đau xót, lại chỉ im lặng.

“Sáng mẹ gọi báo cho em biết chuyện của ông ngoại, di động của chị vẫn tắt, em...em lo cho chị lắm.” Thanh âm Mễ Tiểu Ngân nghẹn ngào, rõ ràng là do em khóc.

Tần Hàm Lạc lấy di động của mình ra nhìn, quả nhiên không biết đã tắt máy từ bao giờ, cổ họng cô chua xót, khàn khàn nói: “Tôi không sao, em...em không cần lo lắng.”

Mễ Tiểu Nhân không nói gì, nhưng Tần Hàm Lạc biết nhất định em ở bên kia đang khóc. Ông ngoại mất, em đau lòng tuyệt đối không kém cô, nhưng Mễ Tiểu Nhân không phải loại người thích bộc lộ cảm xúc của mình rõ ràng trước mặt người ngoài, kể cả người kia là Tần Hàm Lạc. Có đau lòng, có vui sướng đến đâu em cũng biết kiềm chế, nhưng hiện tại em ảm đạm không nói lại khiến Tần Hàm Lạc thương tâm.

“Tiểu Nhân, em đang ở trên xe à?” Tần Hàm Lạc thoáng vực dậy tinh thần, nói sang chuyện khác.

Mễ Tiểu Nhân khẽ hít mũi, lúc này rồi, em không ngờ Tần Hàm Lạc vẫn còn lo lắng cho mình, em cố gắng giả bộ bình tĩnh nói: “Ừ, đợi lát nữa là có thể nhìn thấy chị.”

“Được, tôi chờ em.”

Đơn giản nói vài câu, Tần Hàm Lạc cúp máy. Cô trầm mặc một hồi lâu mới nghiêng đầu nói với Trương Tử Toàn: “Đừng nói với Tiểu Nhân cái gì.”

“Ừ, tao biết.” Trương Tử Toàn đáp ứng, cô liếc Tần Hàm Lạc một cái, lại vội vàng dời tầm mắt, mấp máy môi, nhẹ giọng nói: “Hàm Lạc, mày có trách tao không?”

“Vi sao tao lại trách mày? Mày là đứa bạn thân như thế kia mà.” Tần Hàm Lạc nghĩ tới bộ dáng vừa rồi cô liều mình che chở, ánh mắt đã ươn ướt, mà những lời này cũng đồng thời khiến mắt Trương Tử Toàn đỏ lên, miệng cô mấp máy, đang muốn nói thì lại nghe thấy Tần Hàm Lạc thì thào: “Người duy nhất đáng trách, đáng hận chính là tao, chỉ có thể là bản thân tao!”

Lúc chạng vạng, Mễ Tiểu Nhân đến thành phố B, lúc vừa nhìn thấy Tần Hàm Lạc, em vừa giật mình lại đau lòng, cô trông tiêu tụy, mắt cũng thâm quầng, trên má còn có vài vết xanh tím, thêm cả mấy vết thương khác, vì ngại còn có những người khác ở bên, em không hỏi gì, chỉ nắm tay cô, mà đồng thời, em lại cảm giác được bầu không khí giữa mọi người có chút kỳ quái, có chút cứng nhắc, có điều em tự mình giải thích là do ông ngoại mất mà thành, đối với tin dữ này, em cũng rất buồn, cho nên cũng không vận hỏi gì.

Buổi tối chủ của Tần Hàm Lạc đưa mọi người ra ngoài ăn, nhưng ai nấy đều không có khẩu vị, Tần Hàm Lạc bị Mễ Tuyết Tuệ ép uống một ít sữa, ăn non nửa chén cơm. Trờ lại phòng ông ngoại, mọi người cũng không nói gì với nhau, nỗi mệt mỏi và thương tâm khiến mọi người đều không có hứng nói chuyện, hơn nữa ngày mai còn phải xốc lại tinh thần xử lý việc tang lễ của ông ngoại. Mễ Tuyết Tuệ lại dặn dò mọi người nghỉ ngơi sớm một chút, vì thế ai nấy đều tự tắm rửa đi ngủ.

Lúc Mễ Tiểu Nhân tắm rửa xong, Tần Hàm Lạc đã nằm trên giường buồn ngủ, một ngày rồi nửa đêm gặp đủ bi thương, kích thích và nhục nhã, đều khiến thân thể và tinh thần của cô chịu đựng đến cực hạn, cho dù xương cốt cô làm bằng sắt thì lúc này cũng không chịu nổi nữa. Mễ Tiểu Nhân ngủ bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt gần như biến dạng kia, đôi mi thanh tú hơi nhíu, ngón tay liền nhẹ nhàng đặt lên vuốt ve.

“Đồ Đồ đâu?”

“Ở nhà cô.” Hương thơm mang theo cảm giác man mát của bạc hà khiến đầu óc Tần Hàm Lạc khôi phục một tia thanh tỉnh.

“Chờ giải quyết xong chuyện của ông ngoại, chúng ta mang nó theo, cùng nhau nuôi được không? Ông ngoại rất thích nó, nhất định hy vọng chúng ta nuôi nó.” Mắt em đóng đầy lệ, mặt dán lên trán Tần Hàm Lạc.

“Ừ.”

“Hàm Lạc, mặt chị sao thế?”

Rốt cục cũng hỏi, Tần Hàm Lạc giật thót, lại thần nhiên nói: “Bị đụng bên cạnh giường bệnh của ông.”

“Vậy còn vết thương kia?” Mễ Tiểu Nhân nhìn xuống con tức giận trong lòng, hỏi tiếp.

“Tự cào.”

Mễ Tiểu Nhân không thêm nói nữa, cắn môi, xoay người đi, đưa lưng về phía Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc nằm ngửa, ngo ngắc nhìn trần nhà, một lát sau xoay người, vòng tay ôm vòng eo mềm mại mảnh khảnh của em.

“Giận à?”

Không có tiếng trả lời, bàn tay lại bị Mễ Tiểu Nhân đẩy ra, Tần Hàm Lạc khẽ thở dài, lại ôm em lần nữa: “Tôi cam đoan với em, sẽ không bao giờ làm tổn thương bản thân nữa.”

“Hàm Lạc, em biết chị rất đau lòng, tất cả mọi người đều thế, nhưng mà chị đã là một người hoàn toàn độc lập trưởng thành, chị phải kiên cường lên một chút, phải khiến bản thân mạnh mẽ đủ để người khác dựa vào, chị hiểu không?” Mễ Tiểu Nhân xoay người, vùi đầu vào lòng cô, nghẹn ngào nói: “Không thể nhìn thấu việc sống chết, nhưng lại có thể học cách làm giảm nỗi bi thương của mình, nhưng vì đau lòng mà tự làm tổn thương chính mình là hành vi rất ấu trĩ đó. Chị làm như thế, còn không bằng nghĩ về kỳ vọng của ông ngoại đối với chị, ông còn chuyện gì chưa yên lòng thì chị đi làm cho tốt, so với tự tra tấn mình như thế thì ý nghĩa hơn nhiều, như vậy ông ngoại mới có thể vui mừng.”

Tần Hàm Lạc giang tay ôm em, thật lâu sau mới nói: “Ừ.”

“Hàm Lạc, có lẽ chị cảm thấy em yêu cầu quá cao với chị, bởi vì trái tim người đều là máu thịt, mà tình cảm của chị và ông ngoại em hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Nhưng mà, vì sao chị không thể nghĩ cho em? Chị có biết chị làm thế, em sẽ đau lòng đến mức nào không?” Bờ vai em run rẩy, thoát nhìn cực kỳ thương tâm: “Chúng ta còn muốn ở bên nhau qua bao nhiêu năm tháng trong đời, còn muốn cùng nhau trải qua rất nhiều nỗi tuyệt vọng không biết, cho nên, chị không thể dễ dàng bị đánh, không thể tùy tiện làm tổn thương chính mình. Hàm Lạc, nếu chị yêu em, xin chị tự yêu quý chính mình. Chị là người em muốn nương tựa đó, chị biết không?”

Trong bóng đêm vô cùng, thanh âm dịu dàng ngọt ngào của em như một bàn tay ôn nhu, nhẹ nhàng an ủi trái tim vỡ nát của Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc ôm chặt em, nước mắt thấm ướt mái tóc dài mềm mại của Mễ Tiểu Nhân. Cô cố nén đau đớn trong lòng, không ngừng nói: “Tôi biết, tôi biết...”

Mễ Tiểu Nhân rúc vào cổ cô, nhắm mắt lại, cái ôm này ấm áp như thế, có hương vị sạch sẽ tươi mát khiến em an tâm, khiến em muốn vĩnh viễn sa vào, nỗi bi thương của em như nhạt đi một chút, nhẹ hơn một ít, mí mắt em dần nặng nề.

“Tiểu Nhân, nếu... ngày nào đó, tôi giống ông ngoại, rời xa em, tôi... tôi cũng hy vọng em có thể yêu quý bản thân mình.” Tần Hàm Lạc bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên trán em, thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Chương 117

Thanh âm của Tần Hàm Lạc rất nhẹ, gần như không thể nghe thấy, những ngón tay thon dài của cô có chút yêu thích không muốn buông tay vuốt ve bên thái dương của Mễ Tiểu Nhân. Hàng lông mi thật dài của em đã buông xuống, em đã chìm vào mộng đẹp từ bao giờ. Tần Hàm Lạc điều chỉnh lại tư thế ngủ, để cho em nằm trong lòng mình ngủ thêm thoải mái, nhưng tuy hương bạc hà thoang thoảng quen thuộc kia vẫn giống ngày xưa quanh quẩn bên mũi cô, lại không thể khiến nội tâm cô an bình. Cho dù nhắm mắt lại, trong đầu cô vẫn là nụ cười hiền lành của ông ngoại, và gương mặt ngọt ngào lại tràn đầy chua xót đau khổ kia.

Lúc Giản Mặc Thanh tới bệnh viện thì Chu Vân Tổ đang trông bên ngoài phòng bệnh của Giản Hân Bồi, mắt đỏ bừng, sắc mặt tối tăm. Lúc bà tỉnh táo lại rồi nghe bác sĩ nói thân thể Giản Hân Bồi cũng không có việc gì thì cũng ý thức được mình hơi quá đáng, trước không nói đến việc chẳng thêm bận tâm tới mặt mũi về Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ, lại còn ở trước mặt mấy đứa tiểu bối cũng mất phong phạm của một bậc trưởng bối nên có, liền không khỏi có phần hối hận. Triệu Văn Bác ngồi bên cạnh bà, ánh mắt mờ hồ, trầm mặc dị thường, cũng không biết nên nghĩ gì.

“Có chuyện gì xảy ra? Bồi Bồi đâu?” Giản Mặc Thanh kinh ngạc mà lại sốt ruột.

“Ở bên trong.” Triệu Văn Bác khẽ nói. Chu Vân Tổ nhìn chồng phong trần mệt mỏi, nhớ tới cục diện bế tắc giữa mình và Giản Hân Bồi, lòng lại không khỏi chua xót, lại ảm đạm, còn có phần sợ hãi. Bà biết Giản Mặc Thanh rất coi trọng giao tình với nhà họ Tần, rất có khả năng sẽ vì vậy mà bất mãn với bà.

“Sao hai người không vào? Đứng cả ở ngoài làm gì?” Giản Mặc Thanh kinh ngạc cực kỳ.

Triệu Văn Bác liếc Chu Vân Tổ một cái, hơi sợ sệt cúi đầu: “Bồi Bồi không cho con và mẹ vào...”

Giản Mặc Thanh như hiểu ra, nhú nhú mày, không nói gì nữa, đẩy cửa vào phòng bệnh.

Chu Vân Tổ và Triệu Văn Bác đứng ngoài không yên đợi bên ngoài, trong phòng dường như truyền đến tiếng thì thầm nho nhỏ, cùng với vài tiếng khóc, nhưng lại không nghe được rõ ràng.

Chẳng biết qua bao lâu, Giản Mặc Thanh lại đi ra, giờ phút này nỗi lo lắng trong ánh mắt ông đã biến mất, nhưng trên mặt lại nhìn rõ ràng được sự giận dữ.

“Văn Bác, con đi ra ngoài mua hai cặp lồng com đến đây, thuận tiện mua một phần cháo tào đò long nhãn đến cho Bồi Bồi.” Ông mở miệng phân phó.

“Dạ, con lập tức đi.” Triệu Văn Bác mừng rỡ, hôm nay Giản Hân Bồi vẫn chưa ăn gì, một mực không chịu ăn, hẳn lập tức đáp, lao như bay biến mất ở ngã rẽ hành lang.

Giản Mặc Thanh quay đầu, nhìn Chu Vân Tổ vẻ mặt khản trương, mấp máy môi, sau đó nói: “Anh sẽ gọi điện kêu tài xế đến đón em, rồi mấy người tìm nhà hàng nào đó ăn cơm, sau đó hẳn sẽ đưa em trở về thành phố A.”

“Cái gì?” Chu Vân Tổ không dám tin nhìn ông, nước mắt gần như rớt xuống: “Anh à, anh... anh dĩ nhiên lại cũng muốn em đi? Bồi Bồi còn nhỏ, không hiểu nỗi khổ tâm của em, hận em còn chưa tính, anh cũng muốn đối xử với em như vậy?”

“Bồi Bồi đã không phải đứa con nít nữa!” Giản Mặc Thanh nhấn mạnh, ánh mắt có chút giận dữ: “Nó vẫn biết mình muốn gì, nhưng em vẫn một mực can thiệp vào, khiến hiện tại ngay cả bản thân nó cũng không rõ mình đang làm gì! Anh vốn cũng không hy vọng con và Hàm Lạc thật sự như thế, nhưng hiện tại nó thành cái dạng này, thật sự khiến anh cảm thấy đau lòng, mà hành vi tùy tiện của em lại càng khiến anh thất vọng và phẫn nộ!”

“Anh à, em...” Chu Vân Tổ thấy ông nói năng tậm tịt ngôn ngữ sắc* như thế, biết ông nổi giận, liền vội vàng mở miệng chuẩn bị giải thích.

(*Lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị)

“Em không cần nói gì nữa cả!” Giản Mặc Thanh mất kiên nhẫn vùng tay lên, ánh mắt sáng quắc nhìn bà chăm chăm: “Tai nạn xe hôm nay cũng không phải trách nhiệm của Hàm Lạc. Anh nghe nói em còn tìm anh Tần làm loạn một trận, còn ngay trước mặt bọn họ tát Hàm Lạc hai cái, phải không? Em còn giống như một mụ đàn bà chanh chua, tóm Hàm Lạc vừa cào vừa đánh, phải không? Mặc kệ chuyện gì xảy ra, sao em có thể chỉ biết đổ trách nhiệm lên đầu con cái nhà người khác như thế! Em có nghĩ tới giao tình mấy chục năm giữa anh và anh Tần không? Em có nghĩ tới việc đêm qua Hàm Lạc mới mất ông ngoại, đang gặp đã kích khi người thân qua đời không? Bồi Bồi là con gái em đó, Hàm Lạc là đứa trẻ chúng ta nhìn nó lớn lên mà, em cũng chỉ có thể sử dụng cách thức đấy để giải quyết sự tình sao? Em có chút khoan dung hay cảm thông nào mà một người mẹ nên có không? Từ bao giờ em lại trở nên ích kỷ, độc ác như thế? Từ khi nào lại trở nên vô đoán báo thù đến vậy? Từ bao giờ em lại biến thành người mà ngay cả anh cũng thấy xa lạ, hay vẫn là do anh chưa từng bao giờ hiểu rõ em? Hả?”

Lúc bình thường Giản Mặc Thanh đối xử với vợ rất ôn hòa, nhưng lúc này tính tình bộc phát, lại ăn nói không chút màu mè, liên tục ép hỏi, khiến Chu Vân Tổ thở không nổi, câu “mụ đàn bà chanh chua” lại càng khiến bà tổn thương, môi bà run rẩy, nhưng lại cảm thấy nói không ra lời.

Giản Mặc Thanh biết mình nói hơi nặng lời, nhưng con giận dữ cũng không bởi vì điều đó mà giảm xuống, ông lạnh lùng nhìn bà: “Hiện tại Bồi Bồi đang kích động, thân thể lại suy yếu, nó khóc kêu không muốn gặp em, em ở đây cũng vô ích, không bằng trở về nghỉ lại hành vi tùy tiện của mình với Bồi Bồi đi, anh ở đây với con là được rồi. Còn nữa, anh càng cảm giác được rõ ràng hơn sự quan trọng của Hàm Lạc với con bé, nếu con bé thật sự cho rằng

chỉ có Hàm Lạc mới có thể đem đến hạnh phúc cho nó, vậy thì anh sẽ ủng hộ con...”

“Anh điên rồi à?! Bồi Bồi đã kết hôn với Văn Bác rồi mà!” Chu Vân Tổ trợn to mắt nhìn ông.

“Em chỉ cần hai đứa nó kết hôn là em an tâm, vui mừng phải không? Sau khi kết hôn hai đứa cũng không ngủ cùng giường, hơn nữa Bồi Bồi không có một ngày vui về, đã biết việc đấy mà bây giờ em còn đặc ý sung sướng được à?”

Ông lạnh lùng nhìn bà, Chu Vân Tổ đứng đó, ngây ra như phỗng.

Lúc Triệu Văn Bồi đem cháo đưa cho Giản Mặc Thanh, hần liếc Giản Hân Bồi một cái rồi lặng yên rời khỏi phòng. Giản Hân Bồi cố hết sức để không tiếp xúc với ánh mắt của hần, cảm thấy nặng nề vô cùng, nàng biết mình lại một lần nữa làm tổn thương chàng trai yêu nàng cuồng dại kia, hơn nữa, lần này làm tổn thương càng sâu sắc hơn ngày trước. Nhưng mà, rốt cuộc phải thế nào đây? Ai bị tổn thương sâu sắc hơn nàng kia chứ? Như vậy, giữa bọn họ, rốt cuộc là ai nợ ai?

Giản Mặc Thanh dùng thìa múc một muỗng cháo, nhẹ nhàng thổi nguội, đưa đến bên miệng nàng.

“Ba, con...con thật sự không có khẩu vị ăn cái gì.” Giản Hân Bồi tựa vào giường bệnh, mặt hơi ngoảnh sang bên, đáng thương nhìn Giản Mặc Thanh.

Giản Mặc Thanh làm bộ không nhìn thấy nước mắt ánh lên trên khoé mắt nàng, bàn tay hơi dừng lại lưng chừng, bỗng nhiên thở dài: “Aish, nếu con không ăn một chút gì thì thân thể sẽ không khoẻ lại nhanh được đâu, nếu không bình phục lại thì ba phải đợi bao lâu nữa mới có thể đưa con đến nhà bác Tần, xin lỗi bọn họ đây.”

“Cái gì?” Giản Hân Bồi gạt mình, sau đó trên mặt chậm rãi lộ vẻ không tin, một tia vui sướng, một giây này, sắc mặt của nàng biến đổi vài lần, sau đó thử ướm lời hỏi: “Ba, ba nói...ba nói muốn đích thân đưa con đến nhà Hàm Lạc, xin lỗi bác Tần sao?”

“Đừng thế, phải đi chứ, hôm nay mẹ con như thế, khiến ba cảm thấy thật sự áy náy.”

“Ah, ba, ba thật tốt!” Đôi mắt sáng ngời của Giản Hân Bồi mang theo nước mắt loé lên niềm vui sướng, nếu không phải Giản Mặc Thanh còn đang bụng bát cháo trên tay thì chắc chắn nàng sẽ ôm lấy ông. Nàng sợ biết bao sau này bác Tần và di Mễ sẽ không thích nàng, lại càng sợ bọn họ trách phạt Hàm Lạc.

Giản Mặc Thanh mỉm cười nhìn con gái, một lát sau, nhẹ giọng nói: “Còn nữa, ba đã quyết định rồi, nếu con thực sự yêu Hàm Lạc như thế, ba sẽ ủng hộ con.” Ông đã nghĩ khi nói ra điều này, Giản Hân Bồi sẽ lại càng vui vẻ, nhưng con người nàng loé lên ánh sáng sau đó lại lập tức ảm đạm, cúi đầu trầm mặc không nói gì.

“Bồi Bồi, con làm sao vậy? Con không vui à? Ba đã suy nghĩ rất lâu mới ra quyết định này đây, từ sau khi biết chuyện của con, ba còn đặc biệt lên mạng tìm hiểu về chuyện tình cảm của mấy đứa như con nữa.” Về mặt Giản Mặc Thanh đầy nghi hoặc.

“Không, ba, con rất vui, hơn nữa...lòng tràn đầy biết ơn với ba.” Cổ họng Giản Hân Bồi như bị cái gì chặn lại, đôi mắt đã mờ lệ: “Nhưng mà...con không biết...không biết cậu ấy còn yêu con không, có thể còn nguyện ý ở bên con không...Đã xảy ra rất nhiều chuyện...”

Giản Mặc Thanh ngẩn ra, nghĩ nàng ám chỉ chuyện nàng và Triệu Văn Bác kết hôn, ánh mắt nhìn ra cửa, không khỏi thở dài: “Chuyện giữa con và Văn Bác, con giải quyết cho tốt đi, Văn Bác là chàng trai tốt, con hãy cố hết sức để ít tổn thương nó nhất.”

Giản Hân Bồi lắc lắc đầu, đau khổ nói: “Ba, con thật sự rất tùy hứng, con thật hối hận lúc trước không nghe lời ba nói, thật hối hận vì đau lòng tuyệt vọng mà kết hôn, kết quả vừa làm tổn thương mình, lại làm tổn thương Văn Bác, cậu ấy...cậu ấy còn nói...” Hàm Lạc đã nói gì? Nói hoàn toàn hết hi vọng với nàng? Vì sao? Vì sao nàng yêu cô đến vậy, mà lại luôn càng làm càng sai, càng sai càng xa, rõ ràng khát vọng đến gần là vậy, kết quả thậm chí còn không bắt được một bóng hình.

“Ba, có phải tính cách của con rất khiến người khác chán ghét không?”

“Đương nhiên không.” Giản Mặc Thanh đặt chiếc bát trong tay xuống, vỗ vỗ tay nàng, cười nói: “Con gái của ba mặc dù có chút được nuông chiều, tùy hứng, nhưng là cô gái xinh đẹp thẳng thắn nhất trên đời, ai lại ghét được?”

Giản Hân Bồi không nói gì, chỉ lặng yên tựa lên đầy vai dày rộng của ông, về mặt yếu ớt không chịu nổi. Nàng biết đây là những lời thật lòng của ông, ở trong mắt mỗi người cha, con gái đều là những nàng công chúa xinh đẹp nhất. Nhưng mà, nếu lời này là do Hàm Lạc nói thì thật tốt biết bao, nhưng bên cạnh cô đã có người con gái đẹp hơn rồi, không phải sao? Trái tim nàng nhói đau, khiến nàng nhìn không được nhũn nhặn.

“Nhưng sau này không được không tin tưởng ba, có chuyện gì cũng đều có thể nói với ba, đừng để xúc động như thế, làm việc phải nghĩ đến hậu quả, biết không? Con đã là cô gái hai mươi mấy tuổi rồi.” Giản Mặc Thanh không nhận thấy sự khác thường của nàng, nhẹ nhàng trách.

“Con biết.”

Giản Mặc Thanh suy nghĩ một chút, lại nói: “Đến lúc đó vẫn nên để ba tìm Hàm Lạc nói chuyện từ từ một lần.”

“Nói chuyện gì ạ?” Giản Hân Bồi vội vàng ngồi thẳng dậy, kinh ngạc nhìn ông.

“Hỏi ý kiến của nó.”

“Đừng, ba, chuyện giữa tụi con, tụi con... để tụi con tự giải quyết.” Sắc mặt Giản Hân Bồi hơi trắng bệch, nàng liên tục lắc đầu, có một số việc nàng cũng không muốn ba biết, ví dụ như chuyện của Mễ Tiểu Nhân. Chính nàng cũng muốn nói chuyện rõ ràng với Hàm Lạc một lần, nàng vừa có chút chờ mong, lại càng sợ hãi, sợ hãi đáp án cuối cùng kia, bởi vì nàng đã hoàn toàn không còn tự tin, cái tên của Mễ Tiểu Nhân luôn khiến nàng hoảng hốt. Nhưng mặc kệ Hàm Lạc có còn yêu nàng không, đây đều là chuyện giữa hai người, ba có thể đối xử khoan dung với tình cảm giữa các nàng như thế đã là hy vọng xa vời lớn nhất rồi, nàng không hy vọng đến lúc đó chính miệng Hàm Lạc nói với ba, cô đã không yêu nàng nữa, việc đó còn khiến nàng khổ sở hơn là cô nói với nàng. Ba có thể tự mình đến xin lỗi bác Tần và dì Mễ, mong bọn họ thông cảm cho mẹ nàng, khoan dung với Hàm Lạc, như thế đã đủ rồi.

“Thôi được, nếu con đã nói thế thì ba cũng không nhúng tay. Không nói chuyện này nữa, tóm lại chờ tang sự của ông ngoại Hàm Lạc xong xuôi, ba sẽ cùng con đến nhà bác Tần, xin lỗi bọn họ vì hành vi của mẹ con ngày đó. Con có ngủ thấy không, cháo thơm lắm, nhưng giờ hơi nguội rồi, nếu con không chịu ăn thì ba phải bỏ đi đó.” Giản Mặc Thanh cau mày, nhìn dung nhan xinh đẹp lại tiêu tụy của nàng, lần nữa đem thìa cháo tới bên miệng nàng, lại dô dành uy hiếp.

“Dạ.” Giản Hân Bồi ngoan ngoãn ăn ngụm cháo ông dứt, nhưng trong lòng lại phập phồng cuộn sóng, không thể bình tĩnh. Ba nàng sao có thể biết được nỗi sợ hãi trong lòng nàng đây? Nàng đã làm sai nhiều chuyện lắm, đã đi nhiều ngã rẽ lắm rồi, thâm tình đầy ắp, hai năm tương tư, sẽ giải quyết thế nào đây?

Đám tang của ông ngoại rốt cục xong xuôi, nhưng vì mỗi một nên mấy người nhà Tần Trọng vẫn ở lại thành phố B thêm một ngày, đến sáng sớm hôm sau thì chủ của cô gọi một chiếc xe khách tới đưa đoàn người bọn họ về thành phố A.

Xe lao nhanh trên đường về thành phố A, Mễ Tiểu Nhân ngồi tại chỗ, trong tay còn ôm Đồ Đồ. Từ sau khi ông ngoại qua đời, Đồ Đồ vẫn ở nhà của cô Hàm Lạc, có lẽ vì vài ngày qua không có chủ nhân nên nó cũng không muốn ăn, mỗi ngày ăn ít đi nhiều, cúi đầu ủ rũ, nhưng ngày đó nhìn thấy Mễ Tiểu Nhân, nó lại khôi phục về hoạt bát ngày xưa, biểu hiện rất hưng phấn, ngay hôm đó Mễ Tiểu Nhân liền bắt nó mang về nhà của ông ngoại ở thành phố B.

Không khí trong xe rất nặng nề, sắc mặt Tần Trọng âm trầm, Mễ Tiểu Nhân vẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Tần Hàm Lạc và Trương Từ Toàn đều nhắm mắt lại chợp mắt một lúc, trong lòng hai người đều biết có lẽ bão táp sẽ đến. Không khí như vậy thật sự rất kỳ quái, nếu chỉ ngày một ngày hai thì còn có thể giải thích là do ông ngoại mất, nhưng liên tục vài ngày vẫn như vậy, không khỏi khiến người ta nghi ngờ, huống chi suốt mấy ngày nay, cơ bản Tần Trọng không thèm liếc mắt nhìn Tần Hàm Lạc một lần, mà Tần Hàm Lạc cũng thế, cha con hai người hình như đều coi nhau là không khí.

Mễ Tiểu Nhân nhìn không được nghiêng đầu liếc Tần Hàm Lạc, cô vẫn tựa đầu vào ghế ngồi, trên má vẫn hơi có vết xanh tím, trông gầy yếu rõ rệt. Mấy ngày nay, Tần Hàm Lạc đêm đêm đều ôm em ngủ, ôm rất sát, rất dịu dàng rất ôn nhu, sự dịu dàng đó khiến lòng em sinh ra niềm yêu thương vô hạn. Tần Hàm Lạc không hề khóc, không gào thét như bị tâm thần, nhưng lại rất ít nói, Mễ Tiểu Nhân biết, cô vẫn đau lòng vì ông ngoại mất, nhưng mà, em vẫn cứ có cảm giác cô có tâm sự rất nặng nề, là làm sao vậy? Cô và bác Tần lại vì lý do gì đó mà phát sinh xung đột sao? Em vừa vuốt đầu Đồ Đồ, vừa thầm quyết định, chờ đến khi trở lại thành phố A sẽ nhất định phải hỏi Tần Hàm Lạc rõ ràng.

Tới thành phố A, Trương Từ Toàn là người đầu tiên xuống xe, trước khi xuống xe, cô và Tần Hàm Lạc trao đổi ánh mắt một chút, gật gật đầu, giữa hai người vốn ăy nhiều năm, đều hiểu được ánh mắt đối phương có ý gì. Một người có ý là, đừng sợ, không việc gì không thể giải quyết. Còn một người thì hiển nhiên đang nói, đừng lo, tao sẽ xử lý tốt. Trương Từ Toàn cuối cùng làm ám hiệu gọi điện thoại, sau đó xuống xe.

Về nhà là đã đến giữa trưa, lo cả gia đình mấy ngày qua đều rất vất vả, Mễ Tuyết Tuệ gọi cho nhà hàng ở gần đó, bảo họ mang vài món ăn tới.

Trên bàn cơm, Tần Trọng bỗng nhiên nói: “Tiểu Nhân, mấy ngày qua chậm trễ việc học hành của con, ăn cơm xong con về trường đi.”

“Không sao đâu ạ, ngày mai tới trường cũng không muộn.” Mễ Tiểu Nhân cười đáp.

“Như vậy sao được, ở nhà lại không có việc gì cả, vì sao không quay về! Bây giờ còn có chuyện gì quan trọng hơn việc học sao?” Mễ Tuyết Tuệ nhíu mày.

Mễ Tiểu Nhân đang muốn nói thì Tần Hàm Lạc lại dùng ánh mắt ngăn em lại.

Cơm nước xong, em hơi không vui trở lại phòng, nằm xuống giường, có điều chỉ một lúc là Tần Hàm Lạc đi vào, lật tay đóng cửa lại, sau đó đi đến trước mặt em, một tay kéo em, vòng quanh vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của em “Vì sao không về trường?”

Đôi mắt đẹp của Mễ Tiểu Nhân như phủ một tầng sương, nhìn cô, cắn môi không nói gì.

“Lo cho tôi à?”

“Ừ.” Mễ Tiểu Nhân tựa đầu lên vai cô, nhẹ nhàng lên tiếng.

Tần Hàm Lạc siết chặt vòng tay, dịu dàng thì thầm bên tai em “Về trường đi, được không?”

“Hàm Lạc, không phải chịu lại cãi nhau với bác Tần đấy chứ?”

“Buổi tối tôi sẽ gọi cho em, nhé?” Tần Hàm Lạc trả lời bằng một câu không liên quan.

Mễ Tiểu Nhân không lên tiếng, Tần Hàm Lạc khẽ sát bên tai em, cúi đầu nói: “Nghe lời...”

Mẽ Tiểu Nhân khẽ thở dài: “Được rồi, thua chị, em không cần chị gọi, em muốn tới chị về.” Em bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện.

Hai tay Tần Hàm Lạc chậm rãi đẩy em ra, nhìn khuôn mặt thanh lệ thoát tục của em, thoáng chốc thất thần, rất nhanh, ánh mắt cô liền chuyển qua đôi môi hồng nhạt hơi cong lên của em.

“Được, tôi đồng ý.” Tần Hàm Lạc chậm rãi tới gần em, môi áp lên môi em. Mẽ Tiểu Nhân đang muốn vòng tay ôm cô, cô vừa hôn một cái đã tách ra lùi lại. Mẽ Tiểu Nhân mở to mắt, sắc mặt hơi ửng hồng, mang theo vài phần tức giận nhìn cô, như thể mình bị đùa giỡn.

“Được rồi.” Tần Hàm Lạc nhìn xuống nỗi chua xót và quyến luyến không nở tràn đầy cõi lòng, vuốt ve khuôn mặt em: “Thu dọn đồ đạc đi.”

“Hừ!” Mẽ Tiểu Nhân không thêm đề ý đến cô, xoay người kéo ngăn tủ, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Muốn tôi giúp không?”

“Muốn, chị giúp làm hai việc là được, đi ra ngoài, đóng cửa lại.” Mẽ Tiểu Nhân không thêm ngăn đầu lên.

“Nhưng mà tôi muốn đứng đây nhìn em, không nỡ để em rời khỏi tầm mắt của tôi.” Tần Hàm Lạc ôm cánh tay, tựa lên cạnh cửa, phát ra một tiếng thở dài yếu ớt.

Những lời này lọt vào tai Mẽ Tiểu Nhân, ngược lại biến thành nói mát, em xoay người, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ cảnh cáo: “Tôi nay nếu chị mà đến để em bất nạt, nhất định chị chết chắc!”

Tần Hàm Lạc nhìn bộ dáng em giả bộ hung dữ, rốt cục khoé miệng khẽ nở nụ cười nhợt nhạt.

Thu dọn xong xuôi, Tần Hàm Lạc đưa Mẽ Tiểu Nhân ra đến cửa, Mẽ Tiểu Nhân bỗng nhiên quay đầu lại nói: “Được rồi, chị không cần đưa em xuống đâu, ở ngay đây thôi.”

“Sao thế?” Tần Hàm Lạc ngạc nhiên.

“Em không thích chị đi tiễn em, không thích cảnh tượng này.” Mẽ Tiểu Nhân trầm mặc một hồi, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười như có như không: “Em phát hiện em ngày càng làm việc theo cảm tính.”

“Cũng càng ngày càng gọi cảm mà.” Tần Hàm Lạc dùng một loại ánh mắt không có ý tốt nhìn ngực em, tiếp theo đó cánh tay liền truyền đến một cơn đau nhói, cô không khỏi hít một hơi.

“Em không muốn đi nữa, nếu không thì chị đi cùng em đi.” Mẽ Tiểu Nhân nhăn nhó, có chút tinh nghịch nói, hôm nay thật sự em không muốn về trường.

“Nghe lời đi.” Đây là lần thứ hai trong hôm nay Tần Hàm Lạc nói những lời này, Mẽ Tiểu Nhân hung hăng trừng mắt với cô một cái, không nói gì, cầm túi xách đi xuống lầu. Tần Hàm Lạc ngơ ngác đứng đó, nhìn thân ảnh em biến mất, vẻ tươi cười trên mặt chậm rãi thu lại, ánh mắt bỗng nhiên loé lên vẻ thống khổ không thêm che giấu.

Đứng cạnh cửa hồi lâu cô mới đóng lại, xoay người đi vào nhà, lúc đi ngang qua phòng khách, từ phía sofa bỗng nhiên truyền đến một âm thanh lạnh lùng: “Đứng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Chương 118

Tần Hàm Lạc dừng chân, quay lại, nhìn về phía gương mặt âm trầm có chút đáng sợ của Tần Trọng, nhưng kỳ lạ là trong lòng cô không hề sợ hãi. Cô đút hai tay vào túi quần, phản ứng bình tĩnh lạ thường. Tần Trọng nhìn thấy đáng vẻ như chẳng có chuyện gì của cô, lửa giận trong lòng bùng phát.

Không khí trong phòng đột nhiên căng thẳng, Mẽ Tuyết Tuệ ngồi ở sofa, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn sắc mặt dữ dằn của Tần Trọng: “Anh à, có chuyện gì thì cứ từ từ nói.”

“Hàm Lạc, con nói thật đi, những lời di Chu nói ngày đó có phải sự thực không?” Tần Trọng hít sâu một hơi, cực lực kìm nén ngọn lửa ngập trời trong lòng.

Tần Hàm Lạc mím môi, lạnh lùng nhìn ông, cũng không lên tiếng.

Lòng kiên nhẫn của Tần Trọng lại gặp phải sự khiêu chiến một lần nữa, thanh âm cũng bất tri bất giác đề cao lên: “Mày nói xem! Rốt cuộc mày và Bồi Bồi xảy ra chuyện gì?!”

“Con yêu cậu ấy.” Sắc mặt Tần Hàm Lạc thực thông dong, biểu tình hình thành sự đối lập với Tần Trọng, nhưng những lời này vừa nói ra, toàn bộ không khí trong phòng khách đều như đọng lại.

“Hàm Lạc, con nói... cái gì?” Thật lâu sau, Mễ Tuyết Tuệ mới run giọng hỏi.

“Con nói con yêu Bồi Bồi, yêu là kiểu tình yêu.” Vẻ mặt Tần Hàm Lạc không thay đổi, kiên nhẫn lặp lại, nhấn mạnh từng chữ rõ ràng, đủ để mỗi người đều có thể nghe được rành mạch, nhưng những lời này vừa kết thúc, Tần Trọng liền như một con sư tử nổi giận, xông lên, cùng với một tiếng hét chói tai của Mễ Tuyết Tuệ, trên mặt Tần Hàm Lạc đã trúng một cái tát.

“Rốt cuộc mày bị đứt dây thần kinh nào hả?! Há? Mày có biết mày đang nói cái gì không?” Tiếng quát của Tần Trọng vang vọng quanh quẩn trong phòng, khiến màng nhĩ người ta rung lên phát đau.

Gần đây Tần Hàm Lạc dường như luôn bị người ta tát, Giản Hân Bồi, Chu Văn Tố, nhưng Tần Trọng là một người đàn ông đang ở độ tuổi tráng niên, hơn nữa dưới con thịnh nộ, cho nên hai lần bị đánh trước so với lần này hoàn toàn nhỏ bé không đáng kể. Một cái tát này, cô cảm thấy mắt nổ đom đóm, lỗ tai ù ù, chân lảo đảo, suýt té ngã. Cô xoa xoa má trái, nghiêng ngả một chút, ổn định thân mình, khoe miệng dĩ nhiên lại cong lên một nụ cười như có như không: “À, đương nhiên con biết bản thân đang làm gì, con không giết người, không đốt nhà, không ăn cắp, không phạm tội gì cả! Con chỉ yêu một người cùng giới tính giống mình mà thôi.”

Từ nhỏ đến lớn, Tần Hàm Lạc chưa bao giờ dùng giọng điệu như thế để nói chuyện với Tần Trọng, mà Tần Trọng trời sinh không giỏi nói, việc này dù trong lòng ông thấy vô cực kỳ, nhưng lúc này lại không thể nói được cái gì để bác bỏ những lời của cô, không khỏi vừa sợ vừa giận, “chất chất” hai tiếng, trên mặt Tần Hàm Lạc lại có thêm hai cái tát.

Mễ Tuyết Tuệ vội vàng xông lên, ôm cánh tay Tần Trọng, khóc hô: “Đừng đánh, đừng đánh!” Bà dùng hết toàn bộ sức lực kéo Tần Trọng tới sofa ngồi xuống.

Tần Trọng vẫn còn thờ hồn hèn, run run chỉ vào Tần Hàm Lạc: “Quá hoang đường, thật sự là quá hoang đường!”

Mễ Tuyết Tuệ không khuyên được Tần Trọng, lại nhớ tới ngày đó nhìn thấy cảnh tượng giữa Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân, vốn định mở miệng hỏi cô, lại sợ càng khiến Tần Trọng tức giận, lời nói lại nuốt trở về.

Tần Hàm Lạc chậm rãi bò dậy từ dưới đất, cô tựa hồ rất vừa lòng với biểu tình của Tần Trọng. Cô xoa xoa vết máu tràn ra nơi khoe miệng, trên mặt lại lộ ra nụ cười cô quái, chậm rãi nói: “Ah, con vừa rồi nói con yêu một người cùng giới tính, thật ra nói lầm rồi, con yêu là hai người, ban đầu con yêu Bồi Bồi, nhưng sau đó con lại yêu Tiểu Nhân.”

“Hàm Lạc, con...” Mễ Tuyết Tuệ kêu lên ngắt lời cô, nỗi lo lắng nghi ngờ nhiều ngày qua giờ phút này hoàn toàn bị chứng minh là thật, bà vừa lo âu, lại rối bời lo lắng, không biết nên làm gì mới phải.

Tần Trọng lại tức giận đến run người: “Mày nói gì? Mày nói mày và Tiểu Nhân?”

Tần Hàm Lạc lạnh lùng nhìn ông, nói rõ ràng từng chữ: “Phải! Con yêu Tiểu Nhân, em ấy cũng yêu con! Chúng con không chỉ là bạn bè, là chị em, mà còn là một đôi tình nhân!”

Tần Trọng đứng dậy muốn tiến lên, nhưng Mễ Tuyết Tuệ vẫn ôm cánh tay ông, bà đang có thai, ông không dám cử động mạnh đẩy bà ra, dưới tình thế cấp bách liền tóm lấy cái gạt tàn bằng thủy tinh trên bàn ném về phía Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc theo bản năng hơi xoay mặt đi, gạt tàn đập vào một bên thái dương của cô, đập một cái chảy máu, cô đau đến nước mắt cũng rớt xuống, lại quật cường cắn chặt môi, không rên một tiếng, sàn nhà vang lên tiếng thủy tinh vỡ thanh thủy.

“Tao muốn đánh chết đồ súc sinh này, tao muốn đánh chết đồ súc sinh mày!” Tần Trọng đỏ mắt, hai lần ba lần muốn gạt tay Mễ Tuyết Tuệ ra, cảm lấy mấy quyển sách bình thường ông vẫn đặt trên bàn trà để trang trí, ném tới tấp về phía Tần Hàm Lạc.

“Có gì thì từ từ nói! Được không? Hàm Lạc, con nhận lỗi với ba con trước đi!” Mễ Tuyết Tuệ luống cuống tay chân, vừa muốn ngăn cản Tần Trọng, vừa khóc hô với Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc chỉ cảm thấy một dòng chất lỏng ấm nóng theo gò má chảy xuống, cô đưa tay lên sờ liền nhìn thấy một màu đỏ chói mắt. Cô cắn chặt răng, bỗng nhiên hét: “Con không có lỗi! Vì sao phải nhận sai?! Trừ Bồi Bồi ra, con không có lỗi với bất kỳ ai hết! Bất kỳ kẻ nào!” Cô vung tay, vừa kêu vừa lui lại.

Môi Tần Trọng phát run, ánh mắt nhìn chung quanh xem có cái gì thuận tay để lấy đến dạy dỗ con gái không, vừa nghe thấy những lời này, lửa giận lập tức bùng nổ, rốt cuộc bất chấp cái gì, đưa tay lấy một cái ghế đầu tiên lại gần Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc theo bản năng xoay người, ôm đầu, trên lưng trúng một cú thật mạnh, Mễ Tuyết Tuệ đã khóc gào lao tới bảo vệ cô. Bà nước mắt đầy mặt nhìn Tần Trọng: “Anh định đánh chết con à?”

“Đánh chết thì càng sạch sẽ! Tuyết Tuệ, em tránh ra!” Tần Trọng nhất thời không xuống tay được, hung hăng nói.

“Trừ đánh người ra, ông còn làm được gì nữa?” Tần Hàm Lạc bỗng nhiên từ trong lòng Mễ Tuyết Tuệ ngẩng đầu lên, khoe miệng hiện lên một nụ cười

châm chọc.

“Hàm Lạc!” Mẹ Tuyết Tuệ khóc nhìn cô, ánh mắt tràn ngập cầu xin, lại bảo vệ cô càng chặt: “Con chảy máu rồi, để đi đưa con vào bệnh viện, chúng ta đi bây giờ đi.”

Tần Hàm Lạc cũng không biết ơn, vẫn đứng đó không nhúc nhích, ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm Tần Trọng, tiếp tục nói: “Năm đó ông đánh mẹ tôi, cũng đánh như thế?”

Tần Trọng biến sắc, “rầm” một tiếng, chiếc ghế trong tay liền rơi xuống, nện thật mạnh lên nền đất.

Mẹ Tuyết Tuệ gần như sợ đến lạng người, Tần Hàm Lạc chậm rãi rời khỏi vòng tay của bà, đôi mắt đỏ hồng nhìn chăm chăm Tần Trọng. Tần Trọng mấp máy môi, như muốn nói gì đó, sắc mặt biến đổi vài lần mới có chút ngoài mạnh trong yếu nói: “Con đang nói bậy bạ gì thế?”

“Ah, tôi đang nói bậy bạ gì ư?” Tần Hàm Lạc cười lạnh: “Tôi biết cả rồi, năm đó nếu không phải ông cãi nhau với mẹ, nếu không phải ông đánh bà thì bà sẽ không tức giận đến nỗi xin nghỉ phép đi du lịch giải sầu, bà cũng sẽ không gặp tai nạn xe!” Cô lấy tay chỉ vào mũi Tần Trọng, gào lên: “Ông là hung thủ giết người! Là ông hại chết mẹ tôi! Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ông!”

“Hàm Lạc, con không biết chuyện giữa người lớn với nhau, cũng không rõ tình cảnh lúc đó, đừng nói với ba con như thế, ông ấy... ông ấy vẫn vì việc đó mà áy náy.” Mẹ Tuyết Tuệ nhìn sắc mặt đột nhiên cứng ngắc của Tần Trọng, thật cẩn thận nói với Tần Hàm Lạc.

“Di Mẹ, lúc đó đi đã biết ông ta chưa?” Cô chỉ vào Tần Trọng, không gọi ba, chỉ dùng “ông ta” thay thế, đôi mắt đong đầy nước, có chút lo lắng đề phòng hỏi Mẹ Tuyết Tuệ.

“Không! Đương nhiên chưa, lúc ấy đi còn chưa quen ba con.” Mẹ Tuyết Tuệ cuống quýt lắc đầu, bà đương nhiên hiểu cô hỏi vậy là có ý gì, nếu việc đó khiến cô hiểu lầm thì hậu quả quả thực không chịu nổi.

“Vậy đi cũng không hiểu rõ tình cảnh lúc ấy, phải không?”

Mẹ Tuyết Tuệ thấp giọng nói: “Sau đó ba con có nhắc về chuyện này với đi.”

“Đương nhiên, đi sẽ tin tưởng lời nói từ một phía của ông ấy, đi sẽ thấu hiểu cảm thông cho ông ấy, vì các người là vợ chồng.” Thần sắc Tần Hàm Lạc có chút đau khổ, ngẩng đầu lên nói: “Nhưng con sẽ không tha thứ cho ông ta, bởi vì đó là mẹ của con!”

“Hàm Lạc...” Sắc mặt Tần Trọng u ám, hoàn toàn mất đi khí thế ban đầu, giọng nói có chút khàn khàn gọi tên cô, trong thanh âm dường như mang theo vô hạn áy náy cùng thống khổ.

“Đừng gọi tôi, tôi hận ông! Nếu không phải ông thì mẹ sẽ không phải chết! Nếu không phải vì luôn nghĩ tới mẹ mà đau lòng thì có lẽ ông ngoại sẽ không chết sớm như thế!” Cảm xúc bị đè nén áp lực mấy ngày nay trong lòng Tần Hàm Lạc thời khắc này bỗng nhiên như núi lửa phun trào. Cô một mực lùi lại, thẳng đến khi thân thể đụng phải bệ cá lớn trong phòng khách, cô siết chặt hai nắm đấm, ánh mắt như có ngọn lửa phẫn nộ thiêu đốt: “Ông không phải ba tôi! Tôi hận ông! Ông có tư cách gì mà dạy dỗ tôi?! Từ khi nào thì ông lại muốn quản tôi?! Từ nhỏ đến lớn, ông đã bao giờ quản cái gì đâu! Sự quan tâm của ông với tôi thậm chí còn không bằng với học trò của ông! Thời gian ông ở bên tôi còn không nhiều bằng ở bên học trò! Làm sao vậy? Không muốn thấy tôi chứ gì? Nhìn thấy tôi là sẽ nghĩ tới mẹ tôi, khiến ông áy náy phải không?! Cuộc sống của tôi ông đã từng quan tâm gì chưa? Việc học tập cũng đã quản cái gì? Ông thậm chí còn chưa bao giờ dạy tôi làm một bài tập, giấy khen học sinh giỏi là tự tôi dành lấy, ĐH A cũng là do tôi dựa vào chính năng lực của bản thân để thi đỗ! Đã bao giờ ông quan tâm tôi chưa?!”

Tần Trọng nghe những lời chỉ trích liên tiếp của cô, từng thớ cơ trên mặt không ngừng co rút, trong mắt lộ ra nỗi thống khổ sâu sắc. Đúng vậy, thực tế quả thực như vậy, từ nhỏ đến lớn Hàm Lạc gần như chưa bao giờ cần ông trông coi, ông là một người cha thất trách...

“Hàm Lạc, trước đừng nói những lời này, đi bệnh viện với đi đã, những chuyện đó đợi đến khi về nhà rồi nói sao, được chứ? Vừa rồi ba con giận quá mất khôn, ông ấy...” Mẹ Tuyết Tuệ thấy hai má cô tím bầm, trán chảy máu không ít, nhỏ lên quần áo, nhuộm đỏ một mảng lớn, liền đau lòng tiến lại kéo tay cô.

“Nhà?” Tần Hàm Lạc né qua một bên, chảy nước mắt, cười lạnh nói: “Tôi không có nhà! Đây là nhà của các người! Hai người thân thiết nhất với tôi đều đã bỏ tôi mà đi, tôi sẽ không đứng ở đây làm chứng mất ông ta nữa!”

Lời Tần Hàm Lạc nói như lưỡi dao sắc bén, dễ dàng đâm thẳng vào thái tim Tần Trọng, ông lập tức như già đi rất nhiều, nghẹn ngào nói: “Hàm Lạc, con... con nói như thế, không biết... không biết ba đau lòng lắm sao?”

“Đau lòng? Ông sẽ đau lòng? Không phải ông vừa mới nói, tôi chết càng sạch sẽ à?” Tần Hàm Lạc vẻ mặt hờ hững, cắn răng nói: “Ông đừng tỏ ở trước mặt di Chu tỏ vẻ tốt đẹp được không? Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ, người cha thân ái của tôi, người đi tôi luôn miệt mài gọi, thì ra đều là những kẻ dối trá như thế! Cho tới giờ tôi không ngờ sắc mặt các người lại đáng ghê tởm đến vậy! Một đám đều hư tình giả ý, khẩu thị tâm phi, chỉ vài ngày ngắn ngủi, bộ mặt của hai người ở trong lòng tôi đã trở nên đáng sợ biết bao! Tôi đã làm gì sai? Bồi Bồi đã làm sai cái gì? Vì sao phải ép nàng đến mức thành như thế! Chúng tôi đã làm chuyện gì thương thiên hại lý! Vì sao?!”

Vừa nhắc đến Giản Hân Bồi, nước mắt rơi càng nhiều càng nhanh, hoà với vết máu trên mặt. Tần Trọng nhìn bộ dáng của cô lúc này, cúi đầu nhìn bàn tay run rẩy của mình, trái tim như bị xé một khối.

“Hàm Lạc...” Mẹ Tuyết Tuệ rút cuộc nhìn không được, nhào tới ôm cô, rơi lệ nói: “Đi đi mà, đi đến bệnh viện băng bó vết thương trước đã, được

không? Nghe lời đi con.”

“Con không sao, vết thương nhỏ nhỏ ấy con còn chịu được.” Tần Hàm Lạc mím môi. Đúng thế, so với nỗi đau xót và áy náy trong lòng, những vết thương ngoài da này cũng chẳng tính là gì. Cô bình tĩnh nhìn Tần Trọng: “Về sau, người một nhà các người sống cho tốt, cứ coi như không có đứa con gái này đi!” Nói xong, cô giẫy khoai tay Mẹ Tuyết Tuệ, rào bước ra ngoài.

Tần Trọng đứng đó, bất động như khúc gỗ, một lát sau mới đau khổ nhắm mắt lại.

Mẹ Tuyết Tuệ nhìn chồng, vội vàng đuổi theo ra: “Hàm Lạc!” Ra cửa, bà quá to một tiếng, Tần Hàm Lạc tay vịn cầu thang, hơi khựng lại, nước nờ nói: “Di Mẹ, di không cần lo cho con, con sẽ không ở bên Tiểu Nhân, con... con không xứng ở bên bất kì ai cả!”

“Hàm Lạc, Hàm Lạc...” Mẹ Tuyết Tuệ vội vàng chạy xuống lầu đuổi theo, cô tổn thương đến thế, bà thế nào cũng không yên lòng, về phần vấn đề tình cảm giữa cô và Tiểu Nhân, ngược lại lại là thứ yếu.

Tần Hàm Lạc thấy bà đuổi theo liền tăng tốc đi nhanh hơn, ánh mắt bị nước mắt làm cho mờ hồ, đến mấy bậc thang cuối cùng, bỗng nhiên bước hụt, lăn từ trên xuống, lần này bị ngã khiến đầu óc choáng váng, cô ôm đầu, lại vội vàng bò dậy, lại nghiêng ngả lao đảo chạy đi. Cô chạy đến cổng Nhất Trung, giờ tay đón một chiếc taxi, tài xế ngừng lại, nhìn bộ dáng của cô, lại đạp chân ga, lập tức chạy mất. Tần Hàm Lạc ngẩn ra, cởi chiếc áo khoác nhuộm đầy máu của mình, lau mặt mày. Lúc đón chiếc xe thứ hai, cô mở đầu trước đưa tờ một trăm thoảng vụt qua trước mặt tài xế, mở cửa xe, nói một câu: “Tôi nhà ga.” liền ngửa đầu tựa vào chỗ dựa, không nói gì nữa, cô thậm chí còn không muốn quay đầu nhìn xem Mẹ Tuyết Tuệ có đuổi theo hay không.

Đến nhà ga, dờ dẫm đi đến chỗ bán vé, nhìn tên địa danh trên tấm biển, thuận miệng nói một chỗ. Đúng thế, chỗ nào cũng được, chỉ cần rời khỏi thành phố A. Lúc này cô chỉ thầm mong liêu lĩnh rời khỏi thành phố khiến cô thương tâm này, rời xa những người khiến cô nản lòng buồn thương, rời xa người cô yêu và người yêu cô, cô chỉ thầm mong chạy thoát... Trước khi lên xe, cô tháo pin trong điện thoại ra, kiên quyết ném vào thùng rác.

Màn đêm bắt tri bắt giác buông xuống.

Tần Hàm Lạc xuống xe, mờ mịt nhìn chung quanh, ngã tư đường xa lạ, đèn neon lấp lánh, cô như một du hồn lang thang nơi đó, đi không mục đích, không biết mình đang ở đâu, lại càng không biết mình sắp sửa đi về phương nào. Chân càng ngày càng nặng, đầu càng ngày càng choáng váng, cô bám lấy một tia ý thức tỉnh táo cuối cùng, khi đi qua một khách sạn đèn đuốc rực rỡ thì đẩy cửa vào.

Nhân viên phục vụ dùng mắt ánh kỳ quái nhìn người mặt mũi bầm dập, chập vạt không chịu nổi ở trước mặt, ánh mắt quét qua quét lại thân thể cô vài lần kiểm tra, sau đó lễ phép hỏi: “Đặt cọc tám trăm đồng, xin hỏi cô muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt?”

Tần Hàm Lạc không đáp, hiện tại ngay cả nói chuyện cô cũng cảm thấy không đủ sức, càng không nói đến việc so đo đất hay không, lấy tám trăm đồng đặt lên quầy.

Phòng của khách sạn bài trí thực ấm áp thoải mái, ánh đèn màu quất khiến người ta có cảm giác ấm lòng. Tần Hàm Lạc ngã lên chiếc giường lớn mềm mại, không bao lâu liền mất ý thức.

Khi tỉnh lại đã là đêm khuya, Tần Hàm Lạc ngồi dậy, hai tay ôm đầu, miệng nhin không được rên rỉ thống khổ, đầu rất đau, toàn thân đều đau, cô lắc lư đứng lên, đi đến chỗ bồn rửa mặt bằng thủy tinh có khung kim loại, hai tay chống lên thành bồn, nhìn khuôn mặt trong gương mà ngay chính bản thân cô cũng không nhận ra. Vết thương trên trán đã đóng vảy, đôi mắt vừa hồng lại sưng, trên mặt còn đọng vết máu, hai má cũng sưng vù, phía dưới bên mắt phải còn tím một khối, chắc do lúc ngã từ trên cầu thang xuống. Cô tưởng cười một cái với gương mặt hoàn toàn biến dạng kia, nhưng cơ mặt chỉ hơi khê cử động liền thấy một trận đau đớn.

Có phải ông ngoại đã gặp mẹ rồi không? Vết thương của Bồi Bồi đã khá hơn chưa? Tiểu Nhân đang làm gì? Có phải đang giận vì cô không trở về không?

Vừa nghĩ đến những người này, lòng cô lại đau đớn như có vạn mũi kim châm, cô nghẹn ngào: “Ông ngoại, con rất nhớ ông và mẹ, Bồi Bồi, xin lỗi, Tiểu Nhân, xin lỗi...”

Có phải càng là những thứ tốt đẹp, cô càng không xứng có được không? Có phải những người càng đáng quý trọng, lại càng dễ mất đi? Tần Hàm Lạc càng nghĩ, càng đau khổ bi ai muốn chết, trong căn phòng trống rỗng vang vọng tiếng khóc như phát điên của cô... Ông ngoại và mẹ, khiến cô thương tâm. Tần Trọng và Chu Vân Tố, khiến cô cảm thấy xa lạ và chán ghét. Mẹ Tiểu Nhân và Giản Hân Bồi, khiến cô bết tắc không thể đối mặt. Nhưng chính cô, cũng khiến bản thân cảm hận cực độ. Hận chính mình trước kia nhất gan, hận bản thân trốn tránh, hận mình tạo thành cục diện ngày hôm nay...

Cũng không biết khóc bao lâu, cô đứng dậy, cởi quần áo, mang theo tâm tình như tự trừng phạt, đứng dưới vòi hoa sen, mở nước đến mức lớn nhất, vô số tia nước đánh mạnh lên khuôn mặt cô, truyền đến từng trận đau đớn, lòng Tần Hàm Lạc lại cảm thấy từng đợt sáng khoái. Cô đứng đó hồi lâu, mãi đến khi mặt và thân thể cảm thấy chết lặng mới cầm khăn tắm, quấn lên người đi ra khỏi phòng tắm. Sắc mặt cô không chút thay đổi, vừa lau nước, vừa đi về phía giường, bỗng nhiên khoé mắt liếc thấy một vật, chiếc máy tính đặt trên bàn thu hút sự chú ý của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 119

Tần Hàm Lạc cố hết sức lê từng bước một qua, sau đó bật máy tính lên. Cô ngẩn ngơ nhìn màn hình, lặng im thật lâu, để những dòng suy nghĩ hỗn loạn lắng xuống từng chút một, trong lòng chỉ có một cái tên, mọi hình ảnh trong đầu cuối cùng đều dừng lại ở một gương mặt thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần. Trái tim cô vốn như trì độn chết lặng, nay lại mãnh liệt đau nhói như sống lại. Cô mặt nhăn mày nhú, tay có chút máy móc gõ bàn phím, mở email của mình ra, trong cột địa chỉ email người nhận, chọn địa chỉ của Mễ Tiểu Nhân. Cô chậm rãi gõ từng chữ, lại nhanh như cắt xóa bỏ, rồi lại viết, lại xóa, lặp đi lặp lại vài lần như thế, cuối cùng cũng viết được vài dòng ít ỏi, rồi như đã hạ quyết tâm, nhấn mạnh con chuột vào hai chữ “Gửi đi”. Đợi đến khi có thông báo đã gửi thư thành công hiện lên, cô còn chưa kịp thoát ra khỏi email của mình đã kiên quyết tắt máy tính.

Tần Hàm Lạc mất tích...

Qua vài ngày, tin tức này như quả bom nổ giữa những người quen với cô.

Mễ Tiểu Nhân và Trương Tử Toàn đã đi ra ngoài tìm người từ sáng sớm. Tần Trọng ngồi ở sô pha, hai tay ôm đầu, sắc mặt xám ngoét, Mễ Tuyết Tuệ hai mắt đỏ hồng, ở một bên rót trà cho mấy người nhà Giản Mặc Thanh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Có người như ông sao! Một cho ông ra tay được! Cách ông dạy dỗ con tôi đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, quanh đi quẩn lại vẫn thế!” Giản Mặc Thanh tay gõ tay vịn sô pha, vẻ mặt phẫn nộ: “Làm giáo viên, ông làm xuất sắc lắm, nhưng làm một người cha, ông lại quá thất bại! Văn Tố đã điên rồi, ông cũng điên theo nữa!”

Tần Trọng lặng im không lên tiếng, nhưng trong lòng cũng hối hận, tự biết ngày đó ra tay quá nặng, nhưng dưới lửa giận bùng bùng, lúc ấy đầu quân được nhiều vậy. Những lời Chu Văn Tố nói, đừng nói ông không thể chấp nhận, mà thực sự ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Từ nhỏ đến lớn, Tần Hàm Lạc vẫn thân thiết với mẹ cô hơn, mà ông cũng luôn luôn sắm vai một người cha nghiêm khắc trước mặt cô, cha con cơ bản rất ít khi tâm tình trò chuyện. Cách giáo dục của ông đơn giản là răn dạy, trách mắng rồi đánh. Trong khái niệm dạy dỗ của ông, không đánh thì không ra gì, con gái đều phải quân nghiêm. Lâu dần, Tần Hàm Lạc liền có chút sợ hãi ông, cha con lại càng ngày càng ít khi tâm sự thấu hiểu nhau. Tình hình này, sau khi mẹ Tần Hàm Lạc mất đi thì lại càng thêm nghiêm trọng. Ngày đó thái độ Tần Hàm Lạc khi nói, rồi cả nội dung cô nói đều khiến ông không thể chịu được, nhất là không chỉ liên lụy đến Giản Hân Bồi, còn liên lụy đến Mễ Tiểu Nhân, khiến ông nhất thời con giận che mờ lý trí, dưới con thịnh nộ sao còn biết nặng nhẹ.

Giản Hân Bồi ngồi một bên, thoát nhìn như một con búp bê vải đã mất đi sức sống, nàng dường như không nghe thấy cuộc đối thoại giữa ba mình và Tần Trọng, không nói gì, bất động, thậm chí ngay cả đôi mày cũng không nhú một chút. Mấy ngày qua, ngày nào nàng cũng đều kiên trì cùng ba đến Tần gia, cũng càng ngày càng hiểu rõ tình cảnh ngày đó lúc Tần Hàm Lạc bỏ nhà mà đi, lòng cũng lạnh dần. Cô đã đi đâu? Cô bị thương thế nào? Hiện tại có ai ở bên cạnh quan tâm chăm sóc cô không? ..Giản Hân Bồi bị mấy vấn đề này khiến trái tim cô rút đau đớn, bàn tay bất tri bất giác nắm chặt, nếu có thể, nàng thậm chí mong biết bao có thể thay cô gánh chịu tất cả.

“Ba, con vào phòng cậu ấy nhìn xem.” Không biết qua bao lâu, Giản Hân Bồi bỗng nhiên mở miệng. Thanh âm của nàng rất nhẹ, ánh mắt không biết dời về phương nào, nhưng đoạn đối thoại giữa Giản Mặc Thanh và Tần Trọng cũng cứ thế mà dừng lại.

“Bồi Bồi, con đi đi.” Mễ Tuyết Tuệ vội vàng ôn nhu nói. Giản Hân Bồi không trả lời, cũng không nhìn bọn họ, đứng dậy chậm rãi đi về phía phòng Tần Hàm Lạc.

“Về chuyện giữa Bồi Bồi và Hàm Lạc, tôi nghĩ tôi cần có một khoá giáo dục để giảng với hai người.” Giản Mặc Thanh đau lòng nhìn bóng con gái, quay đầu tức giận nói: “Nhìn mấy người làm gì với mấy đứa nó đi!”

Chậm rãi đẩy cửa phòng ra, rồi lại nhẹ nhàng khép lại, nhìn căn phòng lầy màu hồng nhạt làm chủ đạo này, Giản Hân Bồi có chút hoảng hốt, như không bao lâu trước đây, nàng vẫn còn vì chuyện Tần Hàm Lạc và Mễ Tiểu Nhân đổi phòng mà lòng không thoải mái, cứ giận dỗi không chịu đến nhà họ Tần, nhưng khi đứng ở chỗ này, cũng lại có cảm giác cảnh còn người mất.

Giống như hồi hai người còn yêu nhau, Giản Hân Bồi hiện tại không hề cố kỵ điều gì, mở từng ngăn tủ của Tần Hàm Lạc ra, mong tìm được một chút dấu vết gì đó để lại, mà đồng thời trong lòng cũng tràn ngập khát vọng muốn được hiểu rõ, đặc biệt về quãng thời gian hai năm khi nàng rời đi. Nàng nhìn thấy một quyển vở bìa đen bóng, nơi đó chuyên ghi chép những kỷ niệm tươi đẹp hồn nhiên thời thơ ấu và thiếu niên của các nàng. Nàng mở ra một quyển nhật ký, nhưng bên trong cũng chỉ có vài đoạn bút ký lúc đi học và trích đoạn.

Nàng có chút suy sụp ngồi trên giường, bỗng nhiên liếc thấy một ngăn tủ có khoá, lòng nàng lập tức khẩn trương hẳn lên. Với sự hiểu biết của mình về lối sống của Tần Hàm Lạc, mở ra ngăn tủ này đương nhiên không khó, rất nhanh nàng đã tìm được chìa khoá.

Nhưng đến khi nàng nhìn vào bên trong, lại không khỏi giật mình, bên trong chỉ có mấy chai dầu gội sữa tắm linh tinh gì đó, mặt khác còn có một quyển nhật ký. Giản Hân Bồi ngồi xồm, nhìn mấy thứ kia, mũi mơ hồ ngửi được hương chanh nhàn nhạt, trong nháy mắt như hiểu được cái gì, nước mắt bỗng nhiên như chuỗi trân châu đứt dây, từng giọt từng giọt rơi xuống mấy chai nước tắm và dầu gội cầm trong tay. Nàng không thể kiềm chế được khóc oà, đầu óc như trống rỗng.

Thật lâu sau, Giản Hân Bồi mới hai tay run rẩy, lấy quyển nhật ký kia ra, cố lấy dũng khí chậm rãi mở. Phía trước cũng chỉ có vài đoạn bút ký lúc đi học, nhưng mấy trang ở giữa lại có vài đoạn mà Tần Hàm Lạc viết.

“Tôi chỉ có thể cho em một giọt sương, hẳn lại có thể trao em cả dòng suối mát. Tôi chỉ có thể đưa em một nhánh cây, hẳn lại có thể cho em cả một cánh rừng...” Giản Hân Bồi nhìn từng hàng chữ, yểu hần như bị cái gì chặn lại, lồng ngực chưa chút dị thường. Cho dù không nhìn ngày tháng viết, nàng cũng có thể đoán được đoạn thơ này Tần Hàm Lạc viết khi nàng đang ở bên Cố Minh Kiệt.

Trong nháy mắt, lòng có đủ lại mùi vị, cay đắng mất ngọt, nước mắt mơ hồ trong hốc mắt, Giản Hân Bồi cắn môi, lật qua một trang khác: “Tôi đứng ở đây, một mình ôm ấp kỷ niệm xưa, nhưng tay em thực ấm áp, nắm tay tôi đi về phía trước. Xin lỗi, người còn ở trong lòng tôi, nhưng tình yêu đã hoàn toàn thay đổi.” Nếu bài thơ trước đối với Giản Hân Bồi mà nói như một chất kích thích tuyến lệ, thì bài thơ sau, lại hoàn toàn giống một con dao sắc, từng nhát từng nhát cắt nát trái tim nàng.

Thì ra, rốt cục nàng đã thực sự mất đi một thứ tốt đẹp nhất hồn nhiên nhất không thể dứt bỏ trong sinh mệnh của mình, mất đi người vẫn một đường làm bạn, nắm tay nàng đi tới. Thì ra, tình yêu lại tàn nhẫn như thế, thời gian lại làm tổn thương người ta đến vậy, có những thứ đã nghĩ sẽ vĩnh viễn không thay đổi, nhưng đến khi thay đổi lại có lẽ chỉ trong nháy mắt.

Nếu có thể, kiếp này nàng không muốn lại yêu người nào nữa.

Ánh tịch dương buổi hoàng hôn đã chìm xuống phía chân trời, hồng như máu.

Nơi ngã tư đường rộn ràng nhộn nhịp, Trương Tử Toàn vừa lê bước chân nặng nhọc, liếm đôi môi khô khốc: “Đã tìm không biết bao nhiêu lần, xem ra nó tuyệt đối không còn ở thành phố A nữa.”

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ của Mễ Tiểu Nhân không dấu được vẻ mệt mỏi, đôi mắt đẹp cũng lộ vẻ lo âu, em chỉ một tiệm bánh ở phía trước, nhẹ giọng nói: “Chị cũng mệt rồi, chúng ta đi uống gì đó đi.”

Vào tiệm bánh, hai người chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Trương Tử Toàn uống một ngụm lớn sinh tố hoa quả, sau đó mấp máy môi, khẽ nói: “Thật ra... nếu tôi là Hàm Lạc, rồi cũng sẽ muốn rời khỏi nơi này. Lần đó, nó chịu đã kích nhiều lắm, là ai thì cũng không chịu nổi. Ông ngoại thân thiết từ nhỏ qua đời, lại nhìn bức di thư kia, hình tượng ba nó ở trong lòng hoàn toàn sụp đổ. Có điều, tôi nghĩ nguyên nhân cuối cùng thúc đẩy nó bỏ đi, còn vì vấn đề tình cảm giữa mấy người. Chuyện giữa Giản Hân Bồi và Cố Minh Kiệt năm đó, còn chân tướng nàng rời đi năm ấy, tất cả đều khiến nó không thể thừa nhận...”

Mễ Tiểu Nhân trầm mặc một chút, than nhẹ: “Giản Hân Bồi thật đáng thương, phải chịu rất nhiều thiệt thòi, nàng thật sự rất yêu Hàm Lạc.”

Trương Tử Toàn nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói chậm rãi nhỏ lại: “Tiểu Nhân, tôi... lòng tôi rất áy náy, thật sự...”

“Chị không cần tự trách bản thân quá mức, các nàng trở thành như ngày hôm nay là vì yêu quá cẩn thận rụt rè. Giản Hân Bồi một lòng muốn bảo vệ tốt cho Hàm Lạc, mà trong tình yêu này, vì sự giác ngộ quá muộn màng của nàng, khiến Hàm Lạc vẫn luôn rất tự ti, trong lòng hoài nghi, lại ngay cả dừng khí để nghỉ ngơi cũng không có. Việc đó là do tính cách tạo thành, mỗi người đều có lỗi, chị chỉ là một nốt đệm nhỏ nhỏ không đáng kể mà thôi.” Mễ Tiểu Nhân cúi đầu nghịch chiếc ống hút trong tay, ngẩng đầu có chút bất đắc dĩ cười: “Kỳ thật tính cách mỗi người đều do hoàn cảnh ảnh hưởng. Từ nhỏ gia cảnh nhà Giản Hân Bồi đã hơn người, được cha mẹ cưng chiều, cho nên khi gặp cản trở, ngược lại có thể mạnh mẽ đối mặt, cho dù có thể nhất thời kìm nén cơn giận thì cũng là vì để cuối cùng có thể tự mình kiên trì, chỉ có điều, khi đối mặt với tình yêu, nàng thật sự rất dễ dàng hành động theo cảm tính. Mà Hàm Lạc, chị cũng thấy bác Tần dạy chị ấy thế nào mà, ở nhà phải cúi đầu trước uy quyền của cha thành quen, lâu dần, tính cách liền trở nên yếu đuối.”

“Không phải em yêu tính cách đó của nó chết được sao?” Trương Tử Toàn nghe xong, nhin không được lại có tâm tư đùa giỡn.

“Em chỉ là thích chị ấy dịu dàng tri kỷ mà thôi.” Mễ Tiểu Nhân tròn mắt liếc cô một cái, khoe miệng nhin không được cong lên: “Hơn nữa, em còn có thể dạy dỗ chị ấy, dạy dỗ cũng là một thú vui. Em nghĩ, trải qua lần này, chị ấy sẽ thật sự trở nên trưởng thành kiên cường.”

“Không biết khi nào nó sẽ về nữa, đồ thần kinh này, chẳng lẽ ngay cả chúng ta nó cũng không thèm để ý sao!” Trương Tử Toàn đấm lên bàn, nhớ tới mấy ngày qua khổ sở vất vả đi tìm cô, khiến răng nghiến lợi nói: “Chắc phải đi tìm Trần Du nhờ giúp đỡ thôi, cô ta có vẻ thần thông quảng đại.”

“Vô ích, chị ấy sẽ không trở lại đâu.” Ánh sáng vừa loé lên trong mắt Mễ Tiểu Nhân lại lập tức ảm đạm.

Trương Tử Toàn kinh ngạc há hốc miệng: “Em... em nói gì? Sao em biết?”

“Chị ấy gửi email cho em.”

“Viết cái gì?” Trương Tử Toàn càng vội vàng hỏi.

Mễ Tiểu Nhân im lặng không đáp, cắn cắn môi, một hồi lâu sau mới nói: “Nhưng em nhất định sẽ tìm được chị ấy, mặc kệ phải dùng bao nhiêu thời gian!”

Ăn cơm tối ở ngoài rồi, Mễ Tiểu Nhân mới về Nhất Trung.

Cha con Giản Mặc Thanh đã sớm đi, Tần Trọng vẫn ngồi trong phòng khách, Mễ Tuyết Tuệ ở cạnh, không biết nên nói gì với ông.

“Mẹ.” Mễ Tiểu Nhân thay giày đi vào nhà, nói: “Mẹ ăn cơm chưa?”

“Chưa, còn chưa ăn.” Mẹ Tuyết Tuệ vội vàng đứng dậy: “Con đói à? Để mẹ đi nấu.”

“Không cần, mẹ ngồi đi, để con làm” Mẹ Tiểu Nhân vào bếp, tay chân lạnh lẽo bắt đầu làm.

Đồ ăn đã sớm rửa sạch để đó, rất tiện, không lâu lắm từ trong phòng bếp hương thơm toả ra khắp nơi, rất nhanh ba món mặn một món canh được bung lên. Mẹ Tiểu Nhân bày biện đồ ăn lên bàn xong xuôi, đi vào bếp rửa tay sạch sẽ, sau đó vào phòng khách gọi: “Mẹ, ra ăn cơm đi.”

“Tiểu Nhân, con không ăn à?” Mẹ Tuyết Tuệ nghi hoặc nhìn em. Tần Trọng ở bên cạnh sắc mặt u ám, hiển nhiên không có khẩu vị ăn cơm tối.

“Con đã ăn ở ngoài với Từ Toàn.” Mẹ Tiểu Nhân nhìn bà, thản nhiên nói: “Phải rồi, mẹ, con muốn nói với mẹ một chuyện, con sẽ dọn ra ngoài. Bà ngoại và dì nói muốn lại đây chăm sóc mẹ, nếu bọn họ không tới, con sẽ đi mượn bảo mẫu cho mẹ.”

“Cái gì? Con định dọn ra ngoài? Dọn đi đâu?” Mẹ Tuyết Tuệ kinh ngạc.

“Dọn tới nhà của Hàm Lạc.”

“Vì sao? Con không muốn ở cùng mẹ à?” Mẹ Tuyết Tuệ có phản kích động.

“Không.” Mẹ Tiểu Nhân vẻ mặt lạnh như băng, liếc mắt về phía Tần Trọng cúi đầu ở một bên: “Con chỉ không muốn ở cùng một chỗ với kẻ có khuynh hướng bạo lực.”

Về phòng, Mẹ Tiểu Nhân lấy một chiếc va li đặt dưới đất, bắt đầu thu dọn một ít đồ đạc thường dùng. Mẹ Tuyết Tuệ vội vàng theo em vào phòng, sốt ruột nói: “Tiểu Nhân, con không thể như vậy, ngay cả mẹ con cũng không cần sao?”

“Không phải con không cần mẹ, chỉ là con không muốn ở dưới cùng một mái nhà với chồng mẹ.” Mẹ Tiểu Nhân mở tủ, lấy quần áo bên trong ra.

“Mẹ biết con có thành kiến với bác Tần, nhưng ông ấy không phải người xấu, chỉ là... chỉ là cách ông ấy đối xử với Hàm Lạc không đúng. Nay Hàm Lạc không biết đi nơi nào, con cũng muốn dọn ra riêng, lòng mẹ khổ sở biết bao con hiểu không?”

Bà vừa nói dứt lời, mắt Mẹ Tiểu Nhân đã đỏ lên, em ngừng tay, giận dữ nói: “Chẳng lẽ Hàm Lạc tự bỏ đi? Còn không phải là bị ép đi sao!”

Mặt Mẹ Tuyết Tuệ mang theo vẻ cầu xin, nhẹ nhàng giữ tay em: “Tiểu Nhân, ngày đó là mẹ không tốt, không ngăn cản được bác Tần của con...”

Mẹ Tiểu Nhân ngẩng người, một dòng nước mắt trong suốt bỗng nhiên lăn dài từ trên khoé mi. Em buông đồ trong tay ra, ngồi bệt xuống đất, đầu dựa vào cánh tay thương tâm nước mắt. Em vừa khóc vừa nghẹn ngào: “Con hận ông ta! Sao ông ta có thể đánh chị ấy như thế... sao có thể đánh chị ấy như thế...”

Thanh âm em nghe mà khiến lòng người chua xót vô cùng, Mẹ Tuyết Tuệ thấy em đau lòng đến thế, nước mắt cũng không nhịn được rơi. Bà ngồi xuống ôm con gái, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng em, liên tục an ủi: “Tiểu Nhân, Hàm Lạc sẽ trở về, sẽ trở về...”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 121: Chương 120

Tối hôm đó, Mẹ Tiểu Nhân vẫn kiên quyết dọn ra ở căn hộ của Tần Hàm Lạc ở gần ĐH A. Cho dù Mẹ Tuyết Tuệ đang có thai, cho dù trong lòng em biết mẹ nhớ mình, nhưng mà, cứ hễ nhớ tới hành động dã man mà Tần Trọng đã đối xử với Tần Hàm Lạc, nhớ tới việc ông ngoại mới mất không quá vài ngày mà ông ta đã đối xử với cô như thế, lòng em liền tràn ngập phẫn nộ. Hành vi đó trong mắt em quả thật không thể tha thứ, em thà hện mẹ ra ngoài gặp chứ tuyệt đối không chịu đứng trong căn nhà kia.

Căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách rộng 90 mét vuông này bởi vì chỉ có mình em cho nên đặc biệt có vẻ lạnh lẽo, nhưng may mắn còn có Đồ Đồ làm bạn. Nửa đêm, Mẹ Tiểu Nhân giật mình tỉnh dậy, tay theo thói quen định với qua bên trái, lại vô vào khoảng không, lúc này mới nhớ ra Tần Hàm Lạc đã không biết đi nơi nào. Em bật đèn lên, ngồi dậy, trong lòng có nỗi thê lương nói không nên lời.

Bật máy tính, em nhìn bức thư kia lần thứ một trăm, trong đó chỉ có sáu từ: “Tôi yêu em, thật xin lỗi...”. Thời gian gửi hiện lên là hơn rạng sáng một chút.

Mẹ Tiểu Nhân lui về giường, hai tay ôm gối, em chỉ mặc một cái váy ngủ có dây, mái tóc đen dài như tơ hơi rối, đôi chân trần trắng nõn lộ ra ngoài, dưới ánh đèn dịu dàng màu cam, thân thể nhỏ nhắn mềm mại yếu đuối của em thoát nhìn khiến người ta đặc biệt cảm thấy thương tiếc. Đôi mắt em ngơ ngác nhìn màn hình máy tính.

Hàm Lạc, chị đang ở nơi nào? Chị có biết em rất lo lắng cho chị không? Có biết em rất bận lòng vì không thể chia sẻ nỗi đau buồn với chị không? Em hối hận quá, mấy ngày đó ở thành phố B rõ ràng nhận ra chị có điểm khác, nhưng vì sao lại không gắng hỏi chị, vì sao sau này mới biết được những chuyện đó, chuyện của mẹ chị, chuyện của Giản Hân Bồi. Hàm Lạc, lần này em không trách chị trốn tránh... Ý của bức thư chị gửi, em hiểu, em biết chị yêu em, chỉ yêu một mình em. Nhưng em không cần lời xin lỗi của chị, em chỉ muốn trước khi viết câu nói đó, chị đã yêu em rồi, như thế tuyệt đối em sẽ không cho chị rời xa em. .

Thứ sáu, Trương Tử Toàn gọi điện tới, hẹn Mễ Tiểu Nhân đến nhà Triệu Văn Bác họp mặt, cùng nhau bàn cách tìm Tần Hàm Lạc, cho nên sau khi tan học, Mễ Tiểu Nhân liền đón xe đến nhà Triệu Văn Bác.

Phòng khách ở tầng một, trừ Triệu Văn Bác, Giản Hân Bồi, Trương Tử Toàn ba người ra thì còn có Trầm Du và Triệu Đình. Những người có quan hệ khó nói này tập hợp cùng một chỗ để thương lượng vốn là chuyện cực kỳ lạ lùng, ví dụ như Giản Hân Bồi và Trầm Du, tuy nói là bạn học cùng đại học, lại vẫn coi nhau như không khí, nhưng giờ Tần Hàm Lạc đã mất tích, cũng chẳng quản được thù cũ hận xưa gì.

“Triệu Văn Bác, cậu và Tần Hàm Lạc là bạn học chung từ hồi trung học, cậu liệt kê danh sách bạn thân của Hàm Lạc từ hồi trung học ra đưa cho tôi, Trương Tử Toàn thì liệt kê danh sách bạn bè lúc đại học, tôi sẽ phái người đến tìm họ, hỏi thăm một lượt.” Trầm Du nhả nhai ngồi ở sofa, hai tay đan nhau, lại nhìn Giản Hân Bồi và Mễ Tiểu Nhân: “Những ai hai người họ chưa nhắc đến, mấy người bổ sung. Còn nữa, hai người chắc hẳn quen thuộc với tình hình cậu ta nhất, Hàm Lạc thích đi những nơi nào, nơi nào có ý nghĩa đặc biệt với cậu ấy, những điều này cũng phiền hai người nói cho tôi biết.”

Nghe thế, Mễ Tiểu Nhân và Giản Hân Bồi liếc nhau, sau đó dờ daim mắt, không ai lên tiếng. Trương Tử Toàn trầm nghĩ, tiểu thư kim quang lấp lánh này, biết rõ quan hệ rắc rối phức tạp giữa ba người đó, vì sao không tách ra hỏi riêng chứ? Chắc chắn là cô ta cố ý.

“Vây, xong thì gọi báo cho tôi biết.” Trầm Du hát chiếc cằm xinh đẹp, khoe môi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hoàn toàn không thích hợp với bầu không khí có chút cứng nhắc trong phòng.

“Cám ơn.” Mễ Tiểu Nhân nhìn về phía Trầm Du, ánh mắt tràn ngập cảm kích. Em biết Trầm Du là người cực kỳ bận rộn, có thể làm đến thế quả thực không dễ.

“Không cần khách sáo, tóm lại chuyện này tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết sức. Có điều phải nói, nếu một người thật sự không muốn để người khác tìm được thì luôn luôn có rất nhiều cách.” Trầm Du đứng dậy, cười nói: “Tôi còn có việc, chúng ta gọi điện liên lạc sau nhé, tôi đi trước.”

“Không ăn cơm à?” Triệu Văn Bác vội vàng hỏi.

“Ăn cơm? Nhà cậu còn chưa mượn giúp việc mà, ở đây chờ cậu gọi đến nhà hàng đặt cơm mang đến thì tôi thà tự lái xe đi còn hơn.” Trầm Du cầm túi xách, vẫy tay với mọi người, đi ra cửa. Triệu Văn Bác và Trương Tử Toàn cùng đi tiễn cô, mãi đến khi nhìn thấy xe cô lăn bánh đi xa mới trở về.

“Vây... dù sao cái gì nên nói đều nói rồi, tôi cũng đi.” Trương Tử Toàn nhìn Triệu Văn Bác nói. Tần Hàm Lạc đi, thật ra lại làm dịu quan hệ đang căng thẳng giữa bọn họ.

“Ở lại đây ăn cơm đi, đây là lần đầu tiên mấy người tới nhà tôi mà. Lúm đồng tiền nhỏ, chúng ta ra ngoài mua đồ ăn mang về đi.” Triệu Văn Bác gọi Triệu Đình một tiếng, liền dẫn theo nàng ra ngoài.

Trương Tử Toàn há miệng, thậm chí còn chưa kịp từ chối. Nếu muốn ăn cơm thì gọi nhà hàng mang tới là được, cần gì phải ra ngoài. Cô không rõ vì Triệu Văn Bác sợ cô từ chối nên mới như thế hay là do muốn để mấy cô ở lại nói chuyện với nhau, cũng chỉ đành chậm rãi ngồi xuống sofa.

Giản Hân Bồi ngồi ở ghế, ôm cánh tay, vẫn không nói gì, ngày đó sau khi trở về từ nhà Tần Hàm Lạc, nàng bị bệnh nặng một lần, thoát nhìn người rất yếu, sắc mặt cũng tái nhợt. Mễ Tiểu Nhân ngồi một bên, vẻ mặt như có chút ấm chiêu. Trương Tử Toàn rất không quen kiểu không khí trầm mặc thế này, cảm thấy có chút đứng ngồi không yên, một lúc lâu sau, rốt cục nhìn không được nhìn về phía Giản Hân Bồi, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.” Lời xin lỗi này của cô là được phát ra từ tận đáy lòng. Từ lúc vào cửa, bộ dáng gầy yếu tiêu tụy của Giản Hân Bồi khiến lòng cô khó chịu không nguôi.

“Vì sao phải xin lỗi? Cậu không làm sai gì cả, cho dù tôi muốn trách thì trước hết cũng phải trách chính mẹ mình.” Giản Hân Bồi nghiêng đầu, giọng nói vẫn ngọt ngào như thế, nhưng lại có vẻ rất lạnh nhạt hờ hững.

“Tôi...”

Giản Hân Bồi nhìn bộ dáng co quắp bất an của cô, lắc đầu nói: “Tôi không châm chọc cậu, đi đến bước này, là vấn đề của chính chúng tôi, cậu không cần cảm thấy bất an.”

Trương Tử Toàn muốn nói gì đó, nhưng cô hống lại như nghẹn lại, nói không nên lời. Cô vẫn luôn nhìn lầm người con gái trước mặt này. Một cảm giác muốn khóc đột nhiên dâng tràn bờ mi.

“Nếu em sớm biết chuyện giữa hai người thì quan hệ giữa em và chị ấy cũng sẽ không thay đổi thành như vậy.” Mễ Tiểu Nhân nói xong câu đó, hơi tạm dừng, sau đó từ đáy lòng nói: “Xin lỗi.”

Giản Hân Bồi không lên tiếng.

“Chị đừng lo, cho dù ở một nơi chúng ta không nhìn thấy, em tin Hàm Lạc cũng nhất định sẽ bình an.” Mễ Tiểu Nhân như biết nàng nghĩ gì, nhẹ giọng an

ui, sau đó lại chắc chắn nói: “Hơn nữa, một ngày nào đó chị ấy sẽ trở về, sẽ trở về gặp chị. Chị ở trong lòng chị ấy rất đặc biệt cũng rất quan trọng, em nghĩ nhất định chị ắt hy vọng chị có thể yêu quý bản thân mình.”

“Cám ơn em.” Giản Hân Bồi nhớ lại ngày đó mình bị tai nạn xe, về mặt đau lòng muốn chết của Tần Hàm Lạc, lòng đau xót, nâng mí mắt liếc Mễ Tiểu Nhân một cái, sau đó thấp giọng nói: “Em... em rất tốt, trách không được cậu ấy... cậu ấy...” Nói tới đây, rốt cuộc nàng không nói được nữa.

“Chị cũng rất tốt...” Mễ Tiểu Nhân liền đi qua, hai cô gái nắm tay nhau, Trương Tử Toàn quay đầu đi không nhìn họ, khoé mắt đã hơi ươn ướt.

Ăn cơm tối ở nhà Triệu Văn Bác xong, Triệu Đình cố ý ở lại với Giản Hân Bồi, Mễ Tiểu Nhân và Trương Tử Toàn từ chối để Triệu Văn Bác lái xe đưa về, cùng nhau đứng dậy chào tạm biệt.

Ra khỏi cửa, Trương Tử Toàn bỗng nhiên đề nghị: “Tiểu Nhân, vừa cơm nước xong, chúng ta đi dạo một đoạn rồi mới đón xe nhé?”

“Ừ.” Mễ Tiểu Nhân gật đầu.

Hai người đi song song trên đường, ánh đèn mờ nhạt hắt lên đường, kéo dài bóng hai người. Trương Tử Toàn hai tay đút túi, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám phía xa xa, bỗng nhiên nói: “Triệu ngu ngốc và Giản công chúa còn chưa ngủ cùng giường đâu, chuyện này em biết không?”

“Chị nghe ai nói?” Mễ Tiểu Nhân ngăn ra.

“Ngày đó Lúm đồng tiền nhỏ kè, là do khi Triệu ngu ngốc uống say rồi tâm sự với nàng.” Trương Tử Toàn thở dài: “Triệu ngu ngốc vẫn biết trong lòng Giản công chúa có một người, nhưng hắn kiên trì muốn dùng chân tình của mình để khiến nàng cảm động, cho nên chưa từng ngủ cùng giường. Nhưng hắn không ngờ người kia lại là Hàm Lạc, cho nên hắn đặc biệt thông khổ, lại tuyệt vọng, cảm thấy không thể thay thế được vị trí của Hàm Lạc ở trong lòng Giản công chúa.”

“Một người yêu một người khác cũng không nên ôm ấp ý tưởng thay thế ai, chị vẫn có thể sau này qua thời gian dài khiến bản thân trở thành người độc nhất vô nhị trong lòng người kia.” Mễ Tiểu Nhân không đồng ý lắc đầu: “Có điều anh Văn Bác thật sự yêu Giản Hân Bồi.”

“Tiểu Nhân.” Trương Tử Toàn dừng lại, có chút chán chừ nói: “Nếu sau này Hàm Lạc trở về, ba người... phải làm sao bây giờ? Em định làm gì? Em có thể nào sẽ...”

“Tôi biết chị nghĩ gì, nhưng tình yêu không thể nhường nhịn, như vậy sẽ chỉ tạo thành bi kịch khác mà thôi.” Mễ Tiểu Nhân suy nghĩ, nhẹ giọng nói: “Hàm Lạc biết được mình hiểu lầm Giản Hân Bồi, nhưng đã quá muộn rồi, đặc biệt sau khi Giản Hân Bồi chọn kết hôn, chị ấy đã không tìm lại được cảm giác cũ nữa, chị ấy không thể nào quay đầu được, lại không đành lòng đến bên tôi, hơn nữa ông ngoại mất, bác Tần lại đối xử với chị ấy như thế, tôi nghĩ những chuyện đó xảy ra đủ để thúc đẩy chị ấy quyết bỏ đi. Nhìn thấy Giản Hân Bồi như thế, tôi cũng rất khó chịu, nhưng tôi thật sự yêu Hàm Lạc, chị ấy cũng yêu tôi, tôi sẽ không để hai đứa giẫm lên vết xe đổ nữa, yêu một người cũng yêu mình là chuyện rất không dễ dàng... Tôi sẽ dùng tất cả thời gian để tìm Hàm Lạc về, nhưng tôi sẽ không rời xa chị ấy nữa.”

Trương Tử Toàn im lặng không nói gì.

“Tử Toàn, có lẽ chị cảm thấy tôi ích kỷ, nhưng yêu một người nên như thế. Trước khi Giản Hân Bồi kết hôn, Hàm Lạc thật ra còn chưa hoàn toàn buông được nàng, nếu lúc ấy tôi biết được chân tướng, tôi sẽ chúc phúc cho họ. Nhưng mẹ nàng ngăn trở đủ điều, tính cách bọn họ lại có khiếm khuyết, khiến cho hai người bỏ lỡ nhau hết lần này đến lần khác...”

“Tôi hiểu.” Trương Tử Toàn thở dài một hơi, lẩm bầm: “Có điều nếu đổi lại là tôi, tôi nghĩ có lẽ tôi cũng sẽ làm như vậy.”

Mấy tháng trôi qua, dù Trầm Du kêu không ít người đi khắp nơi hỏi thăm về Tần Hàm Lạc, nhưng không có tin tức gì, quả thật giống như lời cô nói, nếu một người muốn trốn thì luôn rất khó để tìm thấy.

Thân thể Giản Hân Bồi lại chậm rãi hồi phục, trong thời gian này, Triệu Văn Bác dành toàn bộ thời gian cho nàng, tỉ mỉ chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ, khí sắc của nàng rõ ràng khá hơn không ít.

Hôm nay, Giản Mặc Thanh đến thăm nàng, vuốt đầu nàng, nói: “Ừ, béo hơn chút, xinh đẹp hơn lần trước.”

Giản Hân Bồi cười cười: “Ba lại chọc con rồi.”

“Ba nói thật mà.” Giản Mặc Thanh vẫn cười, lại nói: “Mẹ con muốn đến thăm con, về chuyện lần đó, bà ấy rất hối hận.”

Giản Hân Bồi nhú nhú mày, xoay đầu đầu: “Con không cần bà ấy đến thăm con.”

“Con còn không thể tha thứ cho bà ấy sao? Dù sao đó cũng là mẹ con mà.”

“Vĩnh viễn con cũng không có cách nào tha thứ cho bà ấy cả.” Khoé mắt Giản Hân Bồi ứa ra nước mắt, trong lòng có một vết thương không nhìn thấy, lại bắt đầu âm ỷ đau.

“Vậy con và Văn Bác tính thế nào?” Giản Mặc Thanh chỉ đành nói sang chuyện khác: “Hay con định chờ Hàm Lạc?”

“Cậu ấy...cậu ấy đã không cần con chờ nữa.” Giản Hân Bồi mím chặt môi, tận lực để mình không rơi nước mắt.

“Đổi với chuyện Hàm Lạc rời đi, Văn Bác vẫn luôn áy náy.”

“Liên quan gì tới anh ta?” Giản Hân Bồi len lau nước mắt, nhớ tới đủ việc Triệu Văn Bác làm vì mình trong khoảng thời gia này, khẩu khí bất giác dịu xuống.

“Nó nói nếu không phải ngày đó nó nói ra hết mọi việc của con cho Hàm Lạc thì có lẽ Hàm Lạc sẽ không đi.”

Giản Hân Bồi không khỏi giật mình.

Buổi tối, Triệu Văn Bác theo thường lệ đưa Giản Hân Bồi trở về phòng nghỉ ngơi, nhìn nàng nằm lên giường, hần theo thói quen chuẩn bị đứng dậy khỏi ghế rời đi.

“Văn Bác...”

Phía sau truyền đến một tiếng gọi khẽ khiến hần dừng chân, gần như có phản thụ sững nhược kinh xoay người lại. Đôi mắt sáng trong suốt của Giản Hân Bồi nhìn hần, trầm mặc một chút mới nói: “Về chuyện Hàm Lạc rời đi, anh không cần tự trách mình, chuyện này có rất nhiều nhân tố, không trách anh được.”

Mắt Triệu Văn Bác loé lên tia cảm kích, gật gật đầu, suy nghĩ thật lâu mới như hạ quyết tâm thấp giọng nói: “Em chăm sóc bản thân tốt một chút, Hàm Lạc sẽ trở về thôi. Chờ...chờ cô ấy về, chúng ta...chúng ta sẽ làm thủ tục ly hôn, nhưng hiện tại, anh hy vọng em có thể để anh chăm sóc em”

Giản Hân Bồi có chút rung động nhìn hần, lòng bỗng nhiên tràn ngập cảm giác đắng chát chua xót, những lời định nói liền cứ như thế nghẹn lại trong yết hầu.

“Em nghỉ ngơi sớm đi, anh...anh ra ngoài trước.” Triệu Văn Bác nói xong, không muốn ở trong này thêm chút nào nữa, lập tức đi về phía cửa.

“Văn Bác, chờ đã.” Giản Hân Bồi vội vàng nhò dậm gọi hần.

Triệu Văn Bác đưa lưng về phía nàng, vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nghe những lời tiếp theo của nàng. Giản Hân Bồi lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên nói: “Em sẽ không ly hôn với anh.”

Triệu Văn Bác giật mình, một cảm giác vui mừng như điên trào lên trong tim, lại nghe thấy Giản Hân Bồi nói tiếp: “Em yêu Hàm Lạc, rất yêu rất yêu, chuyện này tất cả mọi người đều biết.” Nàng cắn cắn môi, nước mắt lăn dài trên hai má, đoạn tình yêu đó đã khiến nàng hao hết toàn bộ sức lực, kết cục cũng rất thê lương, trở thành nỗi tiếc nuối cả đời nàng.

“Anh biết.” Giọng nói Triệu Văn Bác tràn ngập chua xót.

“Nhưng cậu ấy đã không còn yêu em nữa. Em không dám cam đoan sau này còn có thể yêu một người khác như đã từng yêu cậu ấy không, nhưng mà, anh thật sự là một người đàn ông đáng để người khác yêu, nếu anh nguyện ý, em sẽ thử thích anh, thử làm một người vợ đủ tư cách, anh, anh có đồng ý cho em cơ hội này không?”

Triệu Văn Bác chậm rãi quay đầu, trên mặt đã sớm đầy nước mắt, hần nhìn Giản Hân Bồi không chớp mắt, dùng sức gật đầu, nghẹn ngào nói: “Anh nguyện ý!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chương 121

Thời gian trôi qua mau, chớp mắt đã hai năm, Tần Hàm Lạc vẫn bất vô âm tín, tuy Trầm Du và mọi người vẫn đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của cô, nhưng một lần lại một lần thất vọng, đều khiến bọn họ cảm thấy trừ khi tự cô trở về, nếu không đây là chuyện rất không có hy vọng, chỉ có Mễ Tiểu Nhân vẫn giữ niềm tin vô cùng kiên định để tìm cô.

Trong thời gian này, nhà họ Tần có hai việc vui, thứ nhất là Mễ Tuyết Tuệ sinh một đứa con trai cho Tần Trọng, y như lúc trước đã bàn bạc, bọn họ đặt cho đứa bé tên gọi Tần Hàm Lương. Đứa bé này ra đời làm hơi dịu đi quan hệ căng thẳng giữa Mễ Tiểu Nhân và Tần Trọng, nhưng chuyện Hàm Lạc mất tích lại vẫn là một bóng ma không xua tan nổi trong tâm trí Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ, nhất là Tần Trọng, thời gian qua càng lâu, ông lại càng cảm thấy hối hận vì cách mình đối xử với Tần Hàm Lạc ngày đó.

Chuyện vui thứ hai là Mễ Tiểu Nhân tốt nghiệp ĐH A với thành tích xuất sắc nổi trội, cũng thuận lợi lấy được một suất học bổng tới trường nổi tiếng ở Mỹ để học nghiên cứu sinh. Khi mới biết được tin này, Mễ Tuyết Tuệ vui đến mắt uon ướn, nhưng trên mặt Mễ Tiểu Nhân lại vĩnh viễn giữ một vẻ bình thản lạnh nhạt. Từ sau khi Tần Hàm Lạc mất tích, rất ít khi em về ngôi nhà ở Nhất Trung, cho dù về thì cơ bản cũng không nói gì nhiều. Ở trường, đối mặt với vô số tên con trai theo đuổi mình, em ngay cả nở nụ cười có lệ cũng lười, khiến những kẻ hâm mộ vấp phải vô số trắc trở. Biệt danh “Lãnh mỹ nhân” này chặt chẽ gắn với em.

Trương Tử Toàn và Diệp Dĩ Huyền hai người vẫn rất ngọt ngào, cô lấy một ít tiền tiết kiệm, hơn nữa nhờ sự giúp đỡ của người nhà, mua một căn hộ ở thành phố A, hơn nữa cũng dọn đến đó. Diệp Dĩ Huyền tốt nghiệp cùng lúc với Mễ Tiểu Nhân trước mắt tự mở một phòng triển lãm tranh.

Mà trong khoảng thời gian này, Triệu Văn Bác cũng rất đặc ý, sự nghiệp phát triển không ngừng, đã được cha mình công nhận, mà khiến hắn vui vẻ nhất chính là việc Giản Hân Bồi có thai. Từ sau khi hắn biết được nàng có thai, mỗi ngày đi làm hắn đều tươi cười, ai nấy ở công ty đều cảm thấy tính tình giám đốc Triệu càng ngày càng tốt.

Di động đặt trên mặt bàn thủy tinh ở phòng khách reo vang không ngừng, Mễ Tiểu Nhân rất nhanh lấy một chiếc khăn lau tóc, sau đó lấy máy sấy ra sấy khô. Điện thoại vẫn không chịu buông tha, reo vang không ngừng, em không nhận được có phần nóng vội.

Thời tiết chết tiệt, mới sáng sớm đã nóng như thế, vừa tắm rửa xong đã cảm thấy mùi mồ hôi. Trương Tử Toàn chết tiệt, không phải chỉ ăn một bữa cơm sao? Cần gì phải giục người ta như đòi mạng vậy, gọi điện thoại không ngừng.

Sấy tóc xong, Mễ Tiểu Nhân hít một hơi, chạy nhanh xuyên qua phòng khách trở lại phòng ngủ, cầm lấy một chiếc váy ngắn có quai màu xanh lá cây nhặt mặc vào, xoay người nhìn ngắm, người trong gương có đường cong tuyệt đẹp, thanh thuần mê người, em không khỏi cười với hình phản chiếu của mình. Đơ Đơ vẫn đi theo em, không ngừng lắc lắc đầu, trong miệng hơi phát ra tiếng rên ư ừ, có vẻ biết em chuẩn bị ra ngoài, nên hướng về chủ nhân kẻ lè nổi ỷ khuất và bất mãn.

Mễ Tiểu Nhân nhìn gương, vừa đeo một chuỗi vòng cổ thủy tinh lấp lánh lên cổ, vừa như an ủi nói: “Đơ Đơ ngoan, tối nhất định chị sẽ về, đã chuẩn bị đồ ăn cho em rồi đó, em ở nhà ngoan cho chị, không được làm dơ nhà, nếu không chị sẽ phạt em như lần trước đó nha.” Nói xong em đi đến phòng khách, cầm di động và túi, thay một đôi giày xăng đan, cười vẫy tay với Đơ Đơ.

“Rầm” một tiếng, cửa bị đóng lại, Đơ Đơ thu hồi ánh mắt có chút ai oán, bắt đầu đi vòng vòng trong phòng khách, như muốn phát tiết cảm xúc trong lòng.

Bên đường có một chiếc xe màu lam đang đỗ, Mễ Tiểu Nhân lập tức đi qua, mở cánh cửa bên ghế lái phụ, ngồi xuống.

“Sao em không nghe máy? Tôi gọi chắc cả trăm cuộc đó! Nếu em còn không xuống có khi tôi phải xông lên tận nơi, em có ý khiến tôi sốt ruột phải không...” Em còn chưa ngồi yên ổn, Trương Tử Toàn liền nói liên thanh như pháo nổ, sau đó qua một giây lại im bặt, trên mặt lộ vẻ say mê: “Thơm! Thơm quá! Hương thơm thật thanh nhã.....”

Sắc mặt cô tuy hơi khoa trương quá, nhưng lại thật sự không phải lời nói dối, Mễ Tiểu Nhân vừa vào xe, không gian chật hẹp này liền tràn ngập một cỗ hương thơm ngát thấm tận ruột gan người ta.

“Thật chịu không nổi mà!” Mễ Tiểu Nhân vừa kêu, vừa lấy di động ra định gọi: “Vì sao nhiều năm như vậy Dĩ Huyền còn không nhìn rõ bộ mặt thật của chị, lại vẫn muốn ở bên chị chứ, con gái trên đời chết sạch hết cả rồi sao!”

“Đừng mà.” Trương Tử Toàn vội vàng giả vờ giả vịt cầu xin tha thứ: “Người ta nói thà đập mười toà miếu chứ đừng huỷ một đoạn tình đó, sao em có thể làm vậy hả?”

“Hừ!” Mễ Tiểu Nhân buông di động xuống, đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài.

Trương Tử Toàn nắm vô lăng, cũng không nổ máy, nghiêng đầu tình tứ đánh giá Mễ Tiểu Nhân, chỉ thấy em một đầu tóc đen dài thả trên bờ vai, chiếc váy màu xanh lá cây nhặt trên người càng làm nổi bật khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trắng hơn tuyết. Tuy đã quen bị nhìn như vậy, Mễ Tiểu Nhân lại vẫn cảm thấy mất tự nhiên, khuôn mặt nhanh chóng nhuộm một tầng hồng nhạt, thoạt nhìn sắc hồng trên nền trắng, cực kỳ rạng ngời lôi cuốn.

“Chị làm gì thế! Chị chưa bao giờ nhìn thấy người đẹp à!” Em gần như muốn cốc đầu Trương Tử Toàn.

“Mỹ nữ đã gặp qua không ít, nhưng người như em lại hiếm.” Trương Tử Toàn cảnh giác né qua một bên, không biết sống chết bày ra bộ mặt muốn chảy nước miếng: “Chắc chắn, càng càng xinh đẹp, càng ngày càng gọi cảm, có điều tôi cảm thấy lần sau nên ăn mặc hở thêm chút, chỗ ngực nên mặc kiểu cho có cảm giác như ẩn như hiện...”

“Trương Tử Toàn, sao chị không chết đi!” Theo tiếng hét chói tai này, chiếc tô tô màu xanh lam kia rít gào lao trên đường.

“Chị đi chậm lại một chút cho tôi!”

“Oa, xe mới đi đã quá.” Trương Tử Toàn chậm tốc độ lại, rung đùi đặc ý hừ hừ, ngón tay nhàn nhã nhẹ nhàng gõ lên tay lái, gần đây cô lại được thăng chức tăng lương, tâm trạng vô cùng tốt.

“Chiếc xe này là anh Văn Bác mua cho Giản Hân Bồi, chỉ sợ nàng còn chưa dùng được nhiều như chị.” Mẹ Tiểu Nhân nhìn không được khẽ cười.

“Thì cũng đâu có cách nào đâu, ai bảo giờ cậu ta đang có thai, cho dù muốn lái thì Văn Bác cũng sẽ không đồng ý, dù sao cũng không dùng mà, phải không?” Trương Tử Toàn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, ngừng một chút lại hỏi: “Khi nào thì chuẩn bị lên đường đi nước Mỹ đây tội lỗi kia?”

“Giữa tháng 8 sẽ đi.” Ánh mắt Mẹ Tiểu Nhân đưa ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên chun mui: “Thật ra tôi không muốn đi, ở trong nước học nghiên cứu sinh cũng rất tốt, nhưng mẹ tôi kiên quyết không chịu, vào ĐH A vốn đã trái ý bà, lần này... aish!”

“Vốn nên đi mà, cơ hội tốt như vậy, còn được cấp kinh phí nữa!”

Mẹ Tiểu Nhân tay phải tựa vào cửa kính xe chống cằm, lại không lên tiếng.

“Vấn là vì nó à?”

“Tôi... sợ ngày nào đó chị ấy trở về tìm lại không tìm được tôi.”

“Nếu đồ chết tiệt kia trở lại, lúc ấy tôi sẽ gọi báo cho em biết là được!” Trương Tử Toàn tròn mắt nói.

“Tôi lại không muốn sau khi chị ấy quay về, người đầu tiên nhìn thấy không phải là tôi.” Mẹ Tiểu Nhân nhìn cô một cái, khẽ nói.

Trương Tử Toàn há miệng thờ dài, có phần nghẹn họng không trả lời được, sau đó hung hăng đấm lên vô lăng: “Đã hai năm rồi! Có phải nó không nghĩ đến việc trở về không! Vừa đi một cái liền lâu như vậy, đây tính là gì chứ! Ngày nào đó... ngày nào đó đừng để tôi gặp lại nó, nếu không không chém nó, tôi sẽ không mang họ Trương!”

Mẹ Tiểu Nhân khẽ thở dài, đầu tựa vào cửa kính xe, chậm rãi nhắm mắt lại.

Xe tiến vào sân nhà họ Triệu, Triệu Văn Bác nghe được tiếng còi xe, đã sớm ra đón. Mẹ Tiểu Nhân và Trương Tử Toàn cùng đi theo hán vào nhà, Triệu Văn Bác vội vàng xông lên trước, đỡ Giản Hân Bồi đang mang thai từ trên sofa đứng dậy.

Giản Hân Bồi nhìn các nàng vào, trên mặt hơi lộ vẻ ngượng ngùng, Triệu Văn Bác đứng bên cạnh, vẻ mặt lại đầy vui sướng.

“Người sắp được làm cha thấy thế nào, tinh thần thoát nhìn có vẻ khá quá nhỉ.” Trương Tử Toàn nhìn Triệu Văn Bác, buồn cười vỗ vai hán: “Anh đẹp trai, mặt mày thoải mái chút đi, thoải mái chút... ở cùng tụi này, vợ ông an toàn lắm.”

Mọi người vào nhà ăn, trên chiếc bàn lớn đã sớm bày đầy những món ăn tinh xảo cầu kỳ. Trương Tử Toàn lại gần nhìn, sau đó reo lên: “Đói quá!” Liền ngồi xuống, vội vàng cầm đũa.

“Tiểu Nhân, gần đây nhà tôi mới mướn một đầu bếp, nấu ăn ngon lắm, em còn chưa nếm qua nhỉ, lại đây thử xem, em cũng là cao thủ bếp núc, đến bình luận một chút.” Giản Hân Bồi tươi cười sáng lạn, kéo tay Mẹ Tiểu Nhân ngồi xuống bên cạnh.

Triệu Văn Bác rót rượu vang vào chiếc ly thủy tinh để cao ở trước mặt hai người họ, cười nói: “Tôi nghe dì Mễ nói giữa tháng tiểu Nhân sẽ đi Mỹ hả, vậy bữa cơm này coi như để tiễn em ấy đi. Nào, chúng ta chạm ly một cái, Bồi Bồi dùng sữa để thay là được.”

“Cụng ly!” Mọi người đứng dậy, những chiếc ly thủy tinh va vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy vui tươi.

Mẹ Tiểu Nhân gấp một con tôm đã bóc vỏ bỏ vào miệng, sau đó gật đầu khen: “Ừm! Hương vị quả thật không tệ, anh Văn Bác sợ khẩu vị của chị không tốt, đặc biệt mướn một đầu bếp mới cho chị đây mà, hán là đã trải qua cân nhắc kỹ càng.” Em nhìn nhìn bụng nàng, tiếc nuối nói: “Tiếc quá, lúc chị sinh đứa bé em đã rời khỏi đây, phải thật lâu sau mới có thể được gặp.”

“Không sao, bao giờ về nhìn sau, nhớ phải mua quà đó.” Trương Tử Toàn đầu cũng không ngẩng, vừa ăn vừa chen vào câu này, lập tức liền nhận được một cái tròn mắt khinh thường: “Nghĩ tôi keo kiệt giống chị chắc!”

“Tiểu Nhân, nhà em giờ không phải cũng có một đứa con nít sao? Lần trước trên đường tình cờ anh gặp dì Mễ, bà ấy ôm em trai em, tôi còn đùa nghịch một hồi, lớn hơn không ít, trắng trắng bụ bẫm, thực khiến người ta thích.” Triệu Văn Bác cười nói.

“Đừng nói nữa, phá muốn chết được.” Mẹ Tiểu Nhân vừa nhắc tới Tần Hàm Lương liền cảm thấy đau đầu, đôi khi em trở về nhà ở Nhất Trung, giúp mẹ chăm sóc em trai, nhưng đứa nhóc mới một tuổi rưỡi này lần nào cũng đều khiến em không thể yên ổn.

“Lương Lương quả thật ảm ỹ.” Nói đến đây, Trương Tử Toàn thật đúng là tìm được đề tài chung với Mẹ Tiểu Nhân, cô có chút thất vọng nói: “Trước khi thằng bé sinh ra, tôi đã rất hy vọng sẽ là một bé gái, tốt nhất bộ dáng giống Tiểu Nhân ý, ai biết lúc đẻ ra rồi, đã là con trai thì thôi, lại có tính bộ dáng còn giống Hàm vị đàn, ánh mắt thì giống Tiểu Nhân. Một thằng nhóc có đôi mắt đẹp thế làm gì! Đôi khi nhìn nó, nhớ tới đứa chị gái khốn kiếp của nó là thấy bực...”

Trương Tử Toàn nói xong, bỗng cảm thấy bầu không khí có vẻ kỳ quái, cô nhìn mấy người ngồi chung quanh. Mẹ Tiểu Nhân ngừng đũa, im lặng không lên tiếng, Giản Hân Bồi mím chặt môi, hơi cúi đầu, Triệu Văn Bác có chút lo lắng nhìn về mặt Giản Hân Bồi. Trương Tử Toàn nhìn không được thăm thẳm mình mồm miệng đề tiện, ở trước mặt Mẹ Tiểu Nhân có nhắc tới cũng không sao, nhưng cần gì phải nói về việc đó trước mặt Giản công chúa làm gì. Chắc chắn trong lòng Giản công chúa vẫn không thể thôi nhớ tên khốn kia, nếu không thì vì sao đến giờ nàng còn chưa tha thứ cho mẹ của mình, ngay cả lúc mang thai cũng không chịu để đi Chu đến thăm, mà trong lòng Văn Bác cũng vẫn chất chứa tâm sự, sao lại nói mà không dùng đầu óc, buột miệng

nói lung tung khiến mọi người không vui thế! Trương Tử Toàn ảo não, có chút xấu hổ cười cười, sau đó đứng dậy rót rượu cho Mễ Tiểu Nhân và Triệu Văn Bác: “Nào nào, uống rượu.”

Ba người miễn cưỡng cụng ly, Trương Tử Toàn liền vội vàng đổi đề tài: “Phải rồi, Tiểu Nhân, hồi đó tôi thường nghe nói chỗ bà nội em non xanh nước biếc, còn nói món cá hấp chanh bà làm cho em ăn ngon lắm, tôi vẫn muốn hôm nào đó đi theo em tới chơi, nhưng luôn không tìm được cơ hội thích hợp, lần này trước khi em đi Mỹ, dẫn tôi đi một lần được không?”

“Lâu lắm rồi tôi không về đó, ba năm trước ba tôi đột nhiên có hiểu, đón bà nội về ở cùng, căn nhà ở quê đã khoá lại, không có người ở, tới chơi cái gì.” Về mặt Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên có một tia hoảng hốt, em nhớ lại tình cảnh ngày đó cùng Tần Hàm Lạc đến nhà bà nội, các nàng khi đó vui vẻ biết bao.

“Tiểu Nhân, Tiểu Nhân... em nghĩ gì thế?” Trương Tử Toàn thấy em ngẩn người, liền dùng đũa gõ bát, gọi khê.

Mễ Tiểu Nhân phục hồi lại tinh thần, lắc đầu nói: “Không có gì, nghe chị nói khiến tôi nhớ món cá hấp chanh mà bà nội làm, aish, lâu rồi chưa được ăn.”

“Ngon thế cơ à?” Giản Hân Bồi cũng bị lời các nàng nói khơi lên hứng thú, tò mò hỏi.

Mễ Tiểu Nhân còn chưa trả lời, Triệu Văn Bác đã cướp lời, nói: “Đợi đến khi em sinh con xong, mà Tiểu Nhân lại được nghỉ, anh sẽ lái xe đưa mọi người cùng đi.”

“Được!” Trương Tử Toàn hoan hô một tiếng, lập tức hùa theo.

“Tiểu Nhân, bao giờ em đi, anh sẽ lái xe chở em.” Triệu Văn Bác nhìn Mễ Tiểu Nhân, cười nói.

“Ừ, đến lúc đó tất cả mọi người đều đi tiễn em.”

“Tốt, quyết định vậy đi.”

“Em đi Mỹ, lúc về có mang quà cho tôi không?” Trương Tử Toàn trơ mặt làm bộ thẹn thùng: “Thật ra, cũng không cần em tốn công mua quà gì đâu, mang một xấp đô la Mỹ về cho tôi là được, thật sự không cần mua gì đâu.”

“E hèm.” Triệu Văn Bác ho một tiếng, cười nói: “Tử Toàn, Tiểu Nhân còn đi học mà, sao bà lại có thể đưa ra yêu cầu như thế với em ấy được, muốn thì phải đòi tôi này.”

“Thật à?” Mặt Trương Tử Toàn sáng lên: “Ông cho tôi? He he, tôi không có ý kiến, ông cho tôi cũng giống thế.”

“Đương nhiên là thật, cuối tuần sau tôi vừa vặn đi Nhật Bản công tác, mang một xấp về cũng không thành vấn đề.”

“Ha ha.” Mễ Tiểu Nhân và Giản Hân Bồi đồng thời bật cười.

Bữa cơm này, cuối cùng kết thúc trong bầu không khí vui vẻ.

Ngày mười sáu tháng tám, một chiếc máy bay đi Mỹ cất cánh từ sân bay ở thành phố A.

Trên độ cao tám vạn thước, Mễ Tiểu Nhân nhìn biển mây bên ngoài, trong đầu lại hiện lên gương mặt của những người đến tiễn, mẹ cười rơi nước mắt, đứa em trai bé bỏng vẫy vẫy cánh tay mũm mĩm, Thủy Nhi lưu luyến không rời, anh Văn Bác ân cần dặn dò, Tử Toàn và Dĩ Huyền đến lúc chia tay còn khòil hài đùa giỡn, còn có Tần Trọng vẫn bị thờ ơ xa cách ở bên cạnh, yên lặng giúp em lấy hành lý. Vốn Giản Hân Bồi và Trầm Du cũng muốn tới, nhưng Giản Hân Bồi là bị mọi người nhất trí ngăn cản, còn Trầm Du là do có việc quan trọng đột xuất làm chậm trễ, nhưng hai người đều gọi điện thoại đến.

Mễ Tiểu Nhân chưa bao giờ là một người sợ sự cô độc, cũng đủ độc lập, nhưng mới rời xa thành phố A không bao lâu, em đã bắt đầu nhớ thành phố thân thương quen thuộc ấy, nhớ tới những người bạn tốt của mình. Em có chút mỗi một nhắm mắt lại, vô lựa tựa vào lưng ghế, em không nở rời đi, không chỉ vì bọn họ, mà càng là vì người vẫn vướng bận trong lòng, không lúc nào không nguôi nhung nhớ. Em thầm gọi tên người kia trong lòng, gần như này sinh suy nghĩ ác độc, Tần Hàm lạc, tốt nhất lúc này chị cũng nhớ em như em nhớ chị, cho dù giờ em rời đi, cũng không có nghĩa em sẽ không đi tìm chị nữa. Không tìm thấy chị, vĩnh viễn em sẽ không bỏ cuộc! Nhất định phải dùng toàn bộ phần đời còn lại của chị để bồi thường cho quãng thời gian hai năm qua em đã lo lắng cho chị!

Mễ Tiểu Nhân cắn chặt môi, hai giọt nước mắt trong suốt từ trên khoé mắt nhắm chặt thấm ra, chậm rãi lăn dài trên đôi gò má xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Chương 122

Ra khỏi sân bay, nhìn thành phố xa lạ trước mặt, những đám người khác màu da đi tới đi lui, trong nháy mắt, Mễ Tiểu Nhân lại có cảm giác mờ mịt mất phương hướng. Nhưng thật ra, trước khi sang nước ngoài, tuy em cực kỳ lưu luyến thành phố A, trong lòng cũng có mâu thuẫn trước ý nghĩ phải rời khỏi đây. Bởi vì, ở lại vùng đất ấy, rất dày vò, hai năm thời gian ở căn phòng mà nơi nơi đều có dấu vết của Tần Hàm Lạc từng sống, thời thời khắc khắc bị nỗi nhớ nhung và hồi ức tra tấn, hết lần này đến lần khác thất vọng, cảm giác này, thật sự rất không chịu nổi.

Trường học rất lớn, khung cảnh rất đẹp, tất cả so với dự đoán càng khiến người ta vừa lòng. Sau khi thu xếp ổn thoả ở khu ký túc dành cho nghiên cứu sinh, Mễ Tiểu Nhân liền gọi điện về nước đơn giản báo cáo tình hình với người nhà và bạn bè, sau đó liền dùng toàn bộ thời gian để thích ứng với hoàn cảnh mới và trên phương diện trao đổi với mọi người. Từ nhỏ em đã độc lập, tiếng Anh cũng rất giỏi, hơn nữa thông minh chăm chỉ, chẳng bao lâu sau đã có thể nói tiếng Anh lưu loát. Trong trường, học sinh du học người Hoa cũng không ít, cô gái xinh đẹp xuất sắc như em đương nhiên cũng thu hút ánh mắt người khác, không lâu sau em quen biết được không ít bạn bè, có gì không hiểu, mọi người đều vui vẻ giúp đỡ, cũng không cô đơn.

Mấy tháng sau, thích ứng được với cuộc sống tha hương ở trường học rồi, Mễ Tiểu Nhân cảm giác được thả lỏng một chút, lên mạng trao đổi nhiều hơn với bạn bè trong nước, sáng sớm mỗi ngày, việc em thường xuyên làm nhất chính là mở máy tính lên MSN hoặc QQ. Trương Tử Toàn là cú đêm, trừ thỉnh thoảng đi bar hoặc ăn đêm ra thì mười lần hết tám lần có mặt trên mạng. Cái vòng tròn nhỏ hẹp cuộc sống của bọn họ có chuyện gì xảy ra, qua lời kể của Trương Tử Toàn, Mễ Tiểu Nhân dù cách một Thái Bình Dương cũng đều có thể biết.

Ví dụ như, phòng tranh của Diệp Dĩ Huyền làm ăn rất tốt, sau khi Triệu Đình chia tay bạn gái, không ngờ lại quen bạn trai, lần trước Trương Tử Toàn có ý tốt ôm Tần Hàm Lương, lại bị thằng bé cào làm mặt bị thương... Khiến Mễ Tiểu Nhân vui vẻ nhất là việc Giản Hân Bồi sinh con gái, tin tức này cũng do Trương Tử Toàn nói cho em biết đầu tiên. Từ khi đưa trẻ ra đời đã chụp một vài bức ảnh, Mễ Tiểu Nhân đều được xem qua. Đứa bé kia càng lớn càng xinh đẹp đáng yêu, trắng trẻo mũm mĩm, mặt mày rất giống Giản Hân Bồi, khiến biết bao người tranh cướp làm mẹ nuôi.

Lúc ấy Mễ Tiểu Nhân hỏi Trương Tử Toàn, đứa bé kia tên gì, ngón tay Trương Tử Toàn hơi khựng lại trên bàn phím một chút, sau đó mới nói cho em biết, tên là Triệu Tư Đồng.

Triệu Tư Đồng, Tư Đồng.....Mễ Tiểu Nhân nhìn màn hình máy tính, trầm mặc một lúc lâu, Giản Hân Bồi chung quy cũng không quên được Tần Hàm Lạc, nhưng mà, cô đã đi đâu? Vì sao còn không trở về.....

Nếu cô không trở về, em cũng sẽ mất đi dũng khí để quay về mất thôi!

Đồng hồ báo thức phát ra tiếng “ding ding” chói tai, Trương Tử Toàn nhắm mắt lại xoay người, “bíp” một cái tắt đi, sau đó lại quay trở về tư thế cũ tiếp tục ôm Diệp Dĩ Huyền ngủ.

“Tư Toàn, dậy đi, hôm qua chị đã chỉnh đồng hồ báo thức, nói hôm nay phải dậy sớm một chút đến nhà dì Mễ chúc mừng sinh nhật bà mà, sao lại ngủ tiếp?” Diệp Dĩ Huyền bị đánh thức, có chút bất đắc dĩ lay lay cô.

“Hả?” Trương Tử Toàn dụi dụi mắt, bỗng la to một tiếng ngồi bật dậy, vỗ vỗ đầu: “Đúng thế! Sinh nhật!” Diệp Dĩ Huyền bị cô dọa sợ, nhin không được véo cô một cái.

Trương Tử Toàn không để ý tới nàng đang hoa chân múa tay, vội vàng nhảy xuống giường, vừa lấy quần áo, vừa làm bầm lâu bầu: “Tắm rửa, thay quần áo, đi tới tiệm bánh để lấy bánh sinh nhật đã đặt hôm qua, đúng rồi, còn có hoa tươi... Aish! Tiểu Nhân bắt hiểu quá đi, ra nước ngoài cũng sắp hai năm mà một lần cũng không về, thời điểm thế này vẫn là đưa con gái nuôi như tôi có ích một chút.” Thì ra sau khi Mễ Tiểu Nhân đi du học không bao lâu, Mễ Tuyết Tuệ liền nhận Trương Tử Toàn làm con gái nuôi, sau đó cô vẫn gọi Mễ Tuyết Tuệ là “mẹ”, cũng thường xuyên đi tới nhà họ Tần.

“Dì Mễ còn không hy vọng Tiểu Nhân về ý chứ, sợ làm chậm trễ việc học của nàng. Có điều em thấy Tiểu Nhân không về là vì Hàm Lạc vẫn chưa có tin tức, chắc sợ trở về thấy cảnh mà đau lòng.” Diệp Dĩ Huyền đoán.

Nhắc tới tên Tần Hàm Lạc, Trương Tử Toàn kiên nhẫn giận: “Miễn bàn tới đồ khôn kiếp đó đi, nó không liên quan gì đến chữ ‘hiếu’ hay ‘nghĩa’ cả, đi biển bốn năm trời, như thể biến mất khỏi thế giới vậy! Cũng không biết người khác bao năm qua lo lắng đi tìm nó! Nhắc tới nó lại phát hoá! Tiểu Nhân tìm nó thật sự quá mệt mỏi!”

Nói xong, cô nổi giận dùng dùng cầm quần áo vọt vào phòng tắm, Diệp Dĩ Huyền nhìn không được thắm le lưỡi sau lưng cô.

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ!”

“Dì Mễ, sinh nhật vui vẻ!”

Thấy Mễ Tuyết Tuệ, Trương Tử Toàn và Diệp Dĩ Huyền đồng thời mở miệng, Mễ Tuyết Tuệ mặt mày rạng rỡ, đứng ở cửa đón lấy bánh gato và hoa tươi, lắc đầu nói: “Đến là được rồi, mấy đứa trẻ các con đó, chỉ để ý mấy thứ này thôi, mau vào đi.”

“Chị Tư Toàn, chị Huyền Huyền!” Một tiếng trẻ con thanh thúy vang lên, Tần Hàm Lương hơn ba tuổi vung cánh tay nhỏ bé mũm mĩm nhào tới, mặt mày hớn hớn, Đồ Đồ đi theo sau, cũng rất vui vẻ, cứ chạy vòng vòng quanh các nàng.

Trương Tử Toàn liền ôm bổng thằng bé lên: “Ôi! Cậu nhóc này nặng lên không ít nhì.” Cô bé chưa được hai phút, hôn hôn rồi liền đưa qua cho Diệp Dĩ Huyền: “Cho em ôm này.” Đem củ khoai lang phồng tay này nhẹ nhàng chuyển tay, Diệp Dĩ Huyền mỉm môi cười, biết hôm nay cô mới làm tóc, sợ Tần Hàm Lương nghịch hỏng.

Khuôn mặt Tần Hàm Lương hồng hồng, căng mịn, cực kỳ đáng yêu, Diệp Dĩ Huyền cũng nhịn không được hôn nhè hai má nó: “Tiểu Lương, có nhớ chị không?”

“Nhớ!” Tần Hàm Lương dài giọng, dùng thanh âm non nớt đáp.

“Ngao quá.” Diệp Dĩ Huyền cười đến đuôi mắt cũng cong lên, cố ý chọc thẳng bé: “Vậy có nhớ chị Tử Toàn không?”

“Cũng nhớ.”

“Thế giữa hai chị, em nhớ ai nhất?”

Tần Hàm Lương tròn xoe đôi mắt, không chút do dự nói: “Nhớ chị Huyền Huyền nhất.”

Trương Tử Toàn ngồi bên cạnh nhịn không được nhú mày, không vui nheo mắt nói: “Vì sao? Dựa vào cái gì chứ?”

“Bởi vì chị Huyền Huyền thường xuyên dẫn em đi KFC ăn, còn dẫn em đi công viên chơi.”

Trương Tử Toàn tức giận đến cắn răng, bật dậy vỗ nhẹ lên ót thằng bé, thấp giọng gầm rú: “Lần nào chị đây cũng ở bên cạnh, hơn nữa vẫn là chị chi tiền, chị trả tiền đó! Bạch nhãn lang! Đồ vô lương tâm!”

“Chị nói gì?” Diệp Dĩ Huyền cũng không vui, hừ một tiếng, nói: “Chị chi tiền? Có cần em trả lại cho chị không, hả?”

“Không cần, cái gì của tôi cũng là của em cả.” Trương Tử Toàn vội vàng chủ động nuốt cục tức này vào bụng, thừa dịp Mễ Tuyết Tuệ và Tần Trọng đang nói chuyện trong nhà ăn, lại lộ vẻ mặt nịnh nọt, bồi thêm một câu: “Người cũng là của em nốt.”

Trương Tử Toàn và Diệp Dĩ Huyền ở trong phòng khách chơi đùa vui vẻ với Tần Hàm Lương, hơn nữa có Đô Đô ở bên cạnh chơi cùng, phòng khách náo nhiệt cực kỳ. Mễ Tuyết Tuệ ở trong bếp nghe được thanh âm thỉnh thoảng truyền đến từ bên kia, trên mặt không khỏi lộ nụ cười sung sướng, trong nhà đã lâu rồi không náo nhiệt như thế, nếu Hàm Lạc và Tiểu Nhân cũng ở đây thì không biết mọi người sẽ còn vui vẻ đến đâu, nghĩ đến đây, bà vốn đầy mặt tươi cười lại pha nhạt đi nhiều.

Một lát sau, Giản Hân Bồi và Triệu Văn Bác cũng mang quả tới, Mễ Tuyết Tuệ liền vội vàng để họ vào.

“O, Đồng Đồng đâu? Sao không đưa con gái nuôi của tôi đến?” Trương Tử Toàn thấy vợ chồng bọn họ liền lập tức đứng lên hỏi.

“Không tiện dẫn theo thôi, để ở chỗ mẹ tôi rồi.” Nhắc tới con gái, vẻ mặt Triệu Văn Bác có chút ngốc nghếch, chỉ cười.

“Nên dẫn tới đây chứ, đã lâu rồi đi không nhìn thấy con bé.” Mễ Tuyết Tuệ vừa cười, vừa dẫn bọn họ vào phòng ăn: “Đều đến ăn cơm đi, đồ ăn đã dọn sẵn cả rồi.”

Giản Hân Bồi đứng trong phòng khách, ánh mắt lơ đãng nhìn về căn phòng ngủ ở giữa hành lang, lòng bỗng trào dâng cảm giác chua xót. Hàng năm đều phải nhớ sinh nhật của Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ để đến nơi này, rõ ràng biết sẽ gọi lên chuyện xưa khiến người ta tan nát cõi lòng... Trong mắt nàng xẹt qua một tia bi thương sâu đậm, nước mắt lập tức trào lên hộc mắt, một bàn tay bỗng nhiên vươn tới đúng lúc giữ lấy nàng: “Bồi Bồi, ra ăn cơm đi thôi, không phải cậu vẫn muốn ăn đồ ăn mẹ nuôi tôi nấu sao?”

Giản Hân Bồi quay đầu, đón lấy đôi mắt mang theo ý cười chân thành của Trương Tử Toàn, nàng lại theo bản năng nhìn Triệu Văn Bác, chỉ thấy hắn đang ở phía sau trò chuyện gì đó với Tần Trọng, Trương Tử Toàn vừa vặn đứng chặn tầm mắt hắn, Giản Hân Bồi không khỏi có chút cảm kích, gật gật đầu, theo mọi người cùng vào phòng ăn.

Trên bàn cơm, tất cả mọi người rất ăn ý không hề nhắc tới tên Tần Hàm Lạc, chỉ dùng bữa uống rượu, nói chuyện phiếm. Từ sau khi sinh Tần Hàm Lương, có lẽ là rèn luyện ở nhà càng nhiều, kỹ năng nấu nướng của Mễ Tuyết Tuệ càng công phu, mọi người ăn mà miệng khen không dứt.

Mễ Tuyết Tuệ vừa dùng đũa gấp thức ăn cho mọi người, vừa không ngừng khuyên nhủ: “Hiếm khi đến nhà đi, ăn nhiều một chút, đặc biệt là Bồi Bồi, gầy quá, aish, con đừng chỉ lo cho tiểu Lương thế, cứ để kệ nó.”

Giản Hân Bồi ngồi cùng Tần Hàm Lương, gần như liên tục đút thức ăn cho thằng bé, còn mình thì không hề động đũa. Nàng vẫn rất thương yêu Tần Hàm Lương, vừa nhìn thấy nó, tựa hồ nghĩ đến Tần Hàm Lạc. Nàng đút một miếng thịt vào miệng Tần Hàm Lương, lại lấy khăn giấy lau lau miệng nó, rồi mới nghiêng đầu cười nói với Mễ Tuyết Tuệ: “Di Mễ, con ăn đây.”

“Chị Hân Bồi, Đô Đô cũng đói, chị có đút cho nó ăn không?” Tần Hàm Lương miệng vừa nhai, vừa chỉ Đô Đô ở bên cạnh bàn, lúng búng nói gì không rõ.

Giản Hân Bồi vuốt vuốt đầu thằng bé, chỉ cười, Trương Tử Toàn ở bên cạnh tức giận trừng mắt: “Trước đút cho Lương Lương, sau mới đút cho Đô Đô.”

Tần Hàm Lương đứng là quý nhỏ, không biết có hiểu lời của Trương Tử Toàn không, dĩ nhiên cũng đáp trả một câu: “Trước đứt chị Tử Toàn, sau đó mới đứt cho Đồ Đồ.”

Trương Tử Toàn vung tay muốn tóm nó, Diệp Dĩ Huyền cười đến run rẩy cả người: “Nhìn xem chị còn vòng vo mắng thẳng bé không.”

“Dì, rốt cuộc bao giờ Tiểu Nhân mới về? Lâu thế rồi.” Triệu Văn Bác và Tần Trọng uống một ly từ chai rượu hân mang tới, sau đó hỏi Mễ Tuyết Tuệ.

“Đúng thế, có lần em ấy còn nói với con, nếu có cơ hội được nghỉ sẽ về, rồi dẫn tụi con đến nhà bà nội ăn cá hấp chanh mà, không giữ lời hứa gì cả.” Trương Tử Toàn về mặt bất mãn nói.

Mễ Tuyết Tuệ cười đáp: “Đang muốn nói với mấy đứa đây, tôi qua Tiểu Nhân gọi cho dì, nói giữa tháng bảy được nghỉ sẽ về nước một tháng.”

“Hà? Sao không nói cho con biết?”

“Mới quyết định trước đó không lâu, bà nội con bé vốn hai năm qua ở cùng ba nó, nhưng không lâu sau thì xảy ra mâu thuẫn với mẹ kế của con bé, sau đó lại trở về nhà cũ ở. Chắc Tiểu Nhân nghe chuyện từ người chị em họ bên kia, cho nên muốn về thăm bà nội, đến lúc đó mấy đứa đều cùng nhau đi chơi đi, nơi đó mùa hè mát lắm.”

“Được, chúng ta nhất định phải đi, giờ cứ chờ Tiểu Nhân trở lại đã, cũng không tới mấy tháng.”

Triệu Văn Bác giờ ly lên: “Nào! Chuyện này đến lúc đó chúng ta lại tính, vì sinh nhật của dì Mễ, chúng ta chạm ly!”

Tháng bảy nhanh chóng tới, lại đã một mùa hè trong năm. Mỗi ngày mặt trời đều như hòn lửa trên đỉnh đầu, cả người như muốn bốc hơi.

Trương Tử Toàn chỉ hận không thể ngày nào cũng đều ở trong phòng có điều hoà không bước ra ngoài nửa bước, lại hận không thể vác theo cái điều hoà ra khỏi cửa. Nhưng sáng sớm thứ bảy tuần này, cô lại phá lệ dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu xong, vẽ mặt sung sướng lắm nhắm một bài hát, đón một chiếc taxi đi thẳng đến sân bay Mặt Trời.

Thì ra hôm nay đúng là ngày Mễ Tiểu Nhân về nước.

Trương Tử Toàn và một nhà Tần Trọng đến chờ ở sân bay, đến khi một cô gái đeo kính râm sáng màu, tay kéo vali, mặc một chiếc váy màu hồng cánh sen phiêu gật xuất hiện ở đại sảnh sân bay, lập tức thu hút không ít ánh mắt. Trương Tử Toàn dụi dụi mắt, nhìn cô gái phong thái yếu điệu đi về phía bọn họ, không nhận được há hốc miệng.

Khoé miệng cô gái kia lộ ra nụ cười mơ hồ, chậm rãi tháo kính xuống, chỉ thấy khuôn mặt nàng thanh nhã tuyệt mỹ, đôi mắt sáng long lanh, nụ cười nhân nhạ, không phải Mễ Tiểu Nhân thì là ai.

“Tiểu Nhân!” Mễ Tuyết Tuệ là người đầu tiên xông lên, ôm chầm cô gái kia, trên mặt nở nụ cười kinh ngạc vui mừng, giọng nói đã có chút nghẹn ngào. Tần Trọng đến gần đón lấy vali trong tay nàng.

Tần Hàm Lương ở bên cạnh kêu: “Mẹ! Mẹ!” Thăng bé đã không nhận ra Mễ Tiểu Nhân nữa, thấy mẹ ôm người khác như vậy, lòng không khỏi ghen tị nóng ruột.

Mễ Tuyết Tuệ vội vàng buông Mễ Tiểu Nhân ra, sau đó ôm Tần Hàm Lương: “Tiểu Lương, mau gọi chị.” Mễ Tiểu Nhân đưa tay sờ sờ hai má phúng phính của Tần Hàm Lương, không khỏi xuất thần vài giây.

Tần Hàm Lương chu cái miệng nhỏ nhắn lâu bàu: “Sao chị của con lại nhiều thế...” Hình như có vẻ không vui.

Mễ Tuyết Tuệ dở khóc dở cười: “Đây là chị Tiểu Nhân mà, con không nhớ à?”

“Tiểu Nhân, đi nhanh nào, có rất nhiều người đang dùng ánh mắt chỉ hận không thể ăn em để nhìn em đó.” Trương Tử Toàn ghé sát bên tai Mễ Tiểu Nhân, vẽ mặt đáng khinh nhẹ giọng nói.

Mễ Tiểu Nhân nhìn bốn phía, lắc đầu cười nói: “Có cần khoa trương như vậy không? Chị đúng là qua mấy năm vẫn như một, mồm mép lươn lẹo xấu xa.”

“Nhưng em lại dần dần bỏ đi sự ngây ngô trước kia, càng ngày càng xinh đẹp động lòng người, Mễ tiểu mỹ nhân đã biến thành Mễ đại mỹ nhân rồi. Tôi mặc kệ, lâu lắm mới gặp, tôi cũng muốn ôm một cái!” Trương Tử Toàn dang rộng tay, tiến lên ôm chặt em, trên mặt lộ ra vẻ thực hiện được ý đồ, thừa dịp Diệp Dĩ Huyền không ở đây, cần phải chiếm được tiện nghi của Mễ đại mỹ nhân.

Rối loạn một phen, mọi người cùng nhau đi ra khỏi sân bay, Mễ Tiểu Nhân ôm Tần Hàm Lương, đi song song với Trương Tử Toàn ở tuốt đằng trước, Mễ Tuyết Tuệ và Tần Trọng đi theo sau.

“Tiểu Nhân, thật sự em đúng là không có cảm tình gì với tụi này cả, em đi chưa đến nửa năm tôi đã luôn miệng giục em ngày nghỉ trở về xum họp, vậy mà em không chịu. Lần này trở về, trước đó cũng không nói với tôi, tôi là nghe được thông báo từ mẹ của em đó. Nghe nói lần này trở về chỉ là để thăm bà

nội của em, phải không?” Trương Từ Toàn bắt mắt hừ hừ.

“Không chỉ vì việc này.” Mễ Tiểu Nhân hơi nhưn mày, trầm mặc một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Từ Toàn, mấy tháng trước em thường xuyên nằm mơ, mơ thấy ngôi làng nơi bà nội ở, ngọn núi ấy, dòng sông đó, những bông hoa kia, rồi ruộng lúa, như thể trở về ngày trước, tình lại cũng rất muốn khóc, rất nhớ bà nội, sau đó, liền một lần lại một lần nhớ lại những kỷ niệm với chị ấy khi cùng về nhà bà nội. . .”

Trương Từ Toàn đương nhiên biết “chị ấy” là ám chỉ ai, để tránh em càng khổ sở, đành phải không lên tiếng, chỉ nghe thấy em nói tiếp: “Sau đó có một ngày em gọi về cho ba mình, muốn nói chuyện với bà nội, ai ngờ ba quanh co nói co em biết, bà nội đã về nhà mình ở rồi.”

“Cho nên em về?”

Mễ Tiểu Nhân lắc đầu, bỗng nhiên khẽ thở dài: “Không, Từ Toàn, em nghĩ em biết chị ấy ở đâu. . . Em thật không dám tin, dĩ nhiên cũng có lúc em ngốc đến thế, trước kia sao em lại không nghĩ tới nhỉ. . .”

“Cái gì?!” Trương Từ Toàn không thể tin được cao giọng.

“Em nghĩ đến một cuộc đối thoại giữa hai đứa ngày trước, cho nên, em nghĩ em biết chị ấy đi đâu, hiện tại em chỉ hy vọng lần này đừng thất vọng nữa. . . Em nhất định phải tìm được chị ấy về!” Trong thanh âm Mễ Tiểu Nhân có sự thương cảm nói không nên lời, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chương 123

Trên nóc nhà người ta ở phía xa xa, đang lượn lơ khói bếp.

Tần Hàm Lạc tùy tiện đi dép lê, hai tay đút túi quần, nhàn nhã tiêu sái đi trên con đường nhỏ giữa những đồng ruộng, có chút tham lam hít thở bầu không khí mang theo mùi cỏ thơm đặc biệt của buổi sáng sớm vùng thôn quê, trong bụi cỏ ven đường có mấy đoá hoa dại không biết tên, những giọt sương sớm long lanh vẫn còn rung động, sáng bóng lấp lánh như bảo thạch, ngẫu nhiên không cẩn thận đi lướt qua bụi cỏ, từ ngón chân liền truyền đến từng đợt mát lạnh.

Noi ruộng đồng, hương gạo thơm bay xa ngàn dặm, phóng mắt nhìn lại, nơi nơi ánh lên sắc vàng, ở giữa xen kẽ những bụi màu xanh mướt mướt mà, đó là những khóm mạ xanh đang vươn mình đón gió, có thể thấy dân làng đã không thiếu việc để bận rộn trên cánh đồng. Ánh mặt trời chói bóng tháng bảy là thời kỳ hoàng kim để thu hoạch thóc và gieo mạ, thu hoạch lúa sớm, gieo mạ sau mùa gặt, đúng là thời gian bận rộn của nhà nông.

Trên đường thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba người nông dân vai vác nặng hoặc cầm dụng cụ làm nông đi qua, tựa hồ bọn họ đều rất quen thuộc với Tần Hàm Lạc, nhìn thấy cô đều dừng lại cười chào vài câu.

“Cô giáo Tần, đi dạo à, ăn điểm tâm không?”

“Cô giáo Tần, đứa nhỏ nhà tôi hôm nay vẫn nhớ cô lắm đó.”

“Cô giáo Tần, mấy ngày tới nhà tôi mời đồ tể giết heo, đến lúc đó cô nhớ cùng hai giáo viên trong trường tới ăn bữa cơm rau dưa nhé.”

“.....”

Tần Hàm Lạc vẻ mặt tươi cười, đều khom người trả lời mọi câu hỏi, sau đó lễ phép trò chuyện vài câu với bọn họ, như thể những người bạn đã quen thân lâu năm. Phía sau có thanh âm một bà cụ truyền vào tai: “Cô Mẫn, cô ở bên ngoài nhiều năm không về, cô không biết đâu, đó là cô giáo Tần, là bạn của cô giáo Hứa, là sinh viên đến từ thành phố, cô có thấy không, rất lễ phép, không có sự kiêu căng của đám thanh niên, rất được nhiều người thích.”

Một người khác lại nói tiếp: “Cô ấy giống cô Hứa, không nhận tiền lương dạy học, trường học tranh thủ lấy chút tiền đó từ họ để mua sách vở quần áo cho bọn trẻ, aish, hai cô gái đi đến vùng rừng núi hẻo lánh này của chúng ta cũng không biết để làm gì.”

“Cô thì biết cái gì! Trường học nói cái này gọi là sự tự nguyện kính dâng, làm việc tốt giống Lôi Phong [1].”

Tiếng nói chuyện dần dần đi ra, khoé miệng Tần Hàm Lạc nhếch lên nụ cười tự giễu, lắc đầu, kính dâng? Cô đâu có cao thượng như vậy, lúc trước tới nơi này, tình thần một lần suy sụp đổ, mục đích của cô chính là để trốn tránh thế giới bên ngoài, chỉ vì muốn nội tâm có thể bình tĩnh, nay được người khác đánh giá cao như vậy, lòng không khỏi hồ hởi.

Đi được một lúc, Tần Hàm Lạc dừng chân, quay đầu nhìn căn nhà hai tầng ngói đỏ trên ngọn núi phía xa xa, nở nụ cười, tâm tình cũng tốt lên, nghĩ đến

đây, cô bắt đầu xoay người trở về.

Chỗ mà Tàn Hàm Lạc ở hiện tại là một vùng quê hẻo lánh nghèo khó, thôn tên là thôn Thanh Tuyền, có thể là bởi chỉ cần liếc mắt một cái là thấy một dòng suối trên núi nên mới gọi thế. Nơi này vốn không có trường học, mấy đứa trẻ con xung quanh thôn nếu muốn đi học thì sáng sớm phải đi hơn mười dặm đường đến trường ở nơi khác, cho dù học sinh tiểu học cũng như thế. Sau đó trong thôn có một người sinh viên, cũng chính là hiệu trưởng Cao Ngạn của trường tiểu học Thanh Tuyền bây giờ, hần bỏ qua cơ hội dạy học trong thành phố, phát động rất nhiều người góp vốn xây dựng trường học ở quê nhà, tuy dân làng cũng không giàu có, nhưng mọi người đều nghĩ cho đám trẻ nhỏ nên đều khăng khai quyên tiền, sau đó trên sườn núi kia liền có thêm hai gian nhà ngói, trở thành một trường học, Cao Ngạn mời một tiên sinh họ Lý có chút học vấn ở thôn bên cạnh về cùng nhau bắt đầu dạy học. Lúc mới đầu, bọn họ chỉ có hai năm học, lớp một và lớp hai, hai người một người dạy ngữ văn, một người dạy toán, thay phiên nhau đi dạy.

Năm đó, lại nhờ Cao Ngạn chạy vay khắp nơi, trường học này rốt cục được sự tán thành của chính phủ, chính phủ hỗ trợ một khoản tiền, mọi người cũng bắt đầu góp tiền lần thứ hai, vì thế, hai gian nhà ngói biến thành toà nhà ngói hồng hai tầng, mỗi tầng đều có ba phòng học, hai căn nhà cho giáo viên ở. Đến lúc này, Cao Ngạn mới hơn ba mươi tuổi nghiêm nhiên ở thành người được kính trọng nhất trong lòng dân làng mấy dặm xung quanh. Nhưng bởi vì nơi này thật sự quá xa xôi hẻo lánh, căn bản không có người nào nguyện ý đến dạy học, cho nên đến bây giờ vẫn chỉ mở bốn lớp, vừa đến lớp bốn lớp năm, bởi vì họ cũng chỉ có bốn giáo viên, trừ Cao Ngạn và ông giáo Lý ra, thì chỉ có Hứa Tinh mấy năm trước tự nguyện về dạy học, còn có một cô gái trong thôn mới tốt nghiệp trung học ở đó đảm nhiệm vị trí giáo viên dạy thay.

Hứa Tinh là một đàn chị của Tàn Hàm Lạc khi còn học ở trường trung học Nhất Trung, thời đại học đúng là nàng học ở tỉnh thành này, đến lúc tốt nghiệp liền cầm rế ở thôn Thanh Tuyền. Lúc nàng học đại học năm nhất, Cao Ngạn học năm thứ tư, hai người có tiếp xúc vài lần, không bao lâu sau thì rơi vào bể tình, lúc Cao Ngạn tốt nghiệp đã rất chân thành nói với nàng, hần sẽ không ở trong thành phố, mà sẽ trở lại quê cũ của mình, tranh thủ có thể xây một trường tiểu học, đây là giấc mộng từ nhỏ của hần. Nhưng hần không ngờ, ba năm sau, Hứa Tinh bất chấp sự phản đối của cha mẹ, cũng chủ động đi tới thôn Thanh Tuyền, trở thành một cô giáo của trường tiểu học Thanh Tuyền.

Việc này trước kia Tàn Hàm Lạc cũng không biết, đi đến nơi này rồi, cô vẫn luôn cảm thấy Hứa Tinh có sự sùng bái và ái mộ đặc biệt dành cho Cao Ngạn, về sau cô từ từ biết được câu chuyện tình ngày xưa của bọn họ, tuy rằng chẳng phải oanh oanh liệt liệt, nhưng cũng có phần khiến người ta cảm động. Năm trước, đôi tình nhân này rốt cục hoàn toàn dứt bỏ một vài lực cản nhỏ và ít ỏi ẩn giấu trong lòng, lấy được giấy kết hôn.

Trường tiểu học Thanh Tuyền có hai tầng, tổng cộng có bốn gian nhà cho giáo viên ở, Cao Ngạn và Hứa Tinh ở tầng một, Lý giáo sư ở thôn bên cạnh, đi tới đi lui không xa lắm, cho nên vẫn ở nhà mình. Tàn Hàm Lạc và cô giáo viên dạy thay của thôn chiếm hai phòng ở tầng hai. Cô giáo kia là người của thôn, bình thường cũng ít khi ở trong trường, nghỉ đông và nghỉ hè lại ở thường xuyên, cho nên Cao Ngạn và Tàn Hàm Lạc thành ra hàng năm trông trường học, Tàn Hàm Lạc đến nơi này rồi cũng vẫn luôn được bọn họ chiều chuộng.

Ở đây càng lâu, cô càng thích thế giới nhỏ nhỏ vây quanh núi này, cô thích những gương mặt chất phác của những người thôn dân, thích những nụ cười hồn nhiên của đám trẻ nhỏ, thích tình cảm sâu đậm của Cao Ngạn và Hứa Tinh dành cho mảnh đất này, chấp nhất kính dâng. Ở đây, cô càng có thể cảm nhận rõ ràng được xuân hạ thu đông hơn nơi khác, mùa xuân có hoa đào nở, mùa hè có tiếng côn trùng kêu râm ran, mùa thu lá vàng sẽ rụng, mùa đông tuyết trắng phủ kín núi đồi. Ở đây, cô không cần di động, đương nhiên di động đến nơi này đã chẳng còn tín hiệu, cô lại vẫn dùng chiếc đồng hồ màu xanh nước biển mà Mễ Tiểu Nhân đã tặng năm xưa để xem thời gian.

Lúc mới tới, cô nhớ ông ngoại, nhớ mẹ, nhớ tới tình cảnh Tàn Trọng đánh mình, lòng cô liền tràn ngập bi thương và phẫn nộ, mà bóng dáng của Mễ Tiểu Nhân và Giản Hân Bồi lại thay phiên nhau hiện lên trong đầu cô, cô quả thực rất thống khổ, mỗi tối gần như không thể ngủ ngon. Hứa Tinh nhìn bộ dáng đó của cô, đoán được chắc hần đã có chuyện gì xảy ra với cô, nhưng cũng không hỏi, chỉ quan tâm đến cuộc sống của cô ở đây, chuyện đó khiến Tàn Hàm Lạc cảm kích cả đời. So với cuộc sống trước kia, cô ở đây gần như sống những ngày như người nguyên thủy, nhưng thời gian qua lâu, cô nhưng lại nảy sinh tình cảm vô bờ với những mụn quần áo và trên người, với những khuôn mặt nhỏ nhắn thường xuyên bần thiêu giữa đầu sọ sệt luôn mồm gọi “cô giáo”. Khi bọn họ nhìn cô, những ánh mắt hồn nhiên trong sáng luôn tràn ngập vô hạn ngưỡng mộ và sùng bái, tình cảnh này luôn khiến cô nhớ tới một câu thơ của Thái Qua Nhĩ: “Ánh mắt của đứa trẻ như tìm được thiên đường.”

Tội nhỏ khiến cô rung động, khiến lòng cô chua xót, cô dần dần hiểu được nguyên nhân Cao Ngạn và Hứa Tinh cố ý ở lại chỗ này, mà cô cũng dần dần tỉnh ngộ, nỗi đau khổ của bản thân mình thì ra chẳng đáng là gì, ở mảnh đất này, thì ra còn có nhiều người cần cù chăm chỉ như thế, mặt trời mọc thì ra khỏi nhà, mặt trời lặn thì dừng, nhưng bọn họ có người thậm chí không có nỗi một bữa cơm ấm no cho người nhà, không lo nỗi cho con trẻ đi học. Thì ra còn có người khi bị bệnh, vì không có tiền nên mặc kệ, còn kiên trì ra ruộng trên núi làm việc. Thì ra còn có nhiều đứa trẻ quanh năm suốt tháng không có được một bộ quần áo mới, thậm chí mùa đông vẫn đi xăng đan đến trường. Thì ra ở nơi này, bút máy và bút màu đều là thứ đồ xa xỉ của học sinh tiểu học.....Thì ra, Cao Ngạn lại vĩ đại như thế, ít nhất là hần cố gắng để bọn nhỏ có thể có một ngôi trường che chắn được gió mưa để học...

Tàn Hàm Lạc bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, trong sự xấu hổ và rung động sâu sắc này, nỗi bi thương, đau lòng, rối rắm của cô chậm rãi lắng xuống.....

Hiện tại đang kỳ nghỉ hè, trong trường học không một bóng người.

Phía trước ngôi trường có một bãi đất rộng, trồng mấy cái cây, coi như sân thể dục. Hôm trời đẹp thì còn tốt, hôm này mưa thì cái bãi đất được gọi là sân thể dục đó sẽ lấy lợi không chịu nổi, tâm nguyện lớn nhất của Cao Ngạn hiện tại chính là lát xi măng chỗ đó, đáng tiếc hiện tại không có tiền.

Lúc Tàn Hàm Lạc trở lại trường, quả nhiên Hứa Tinh đã làm xong điểm tâm, cô ngồi trên chiếc ghế đặt ở hành lang, cười vẫy tay với cô: “Mau tới đây, mỳ sắp trưng cả rồi.”

Cao Ngạn ngồi cạnh, khuôn mặt ngăm đen toát mồ hôi, cười với Tàn Hàm Lạc: “Sáng sớm đã chạy ra ngoài làm cái gì, lâu thế mà không trở lại, Hứa Tinh sợ nàng nấu mỳ mà không có người ăn, gấp đến độ sắp nhảy lên rồi.” Nói xong liền cúi đầu, “sốt soạt” ăn mỳ.

Hai gian phòng ở tầng một, hiện tại một căn cho vợ chồng Cao Ngạn ở, một căn thì làm phòng bếp kiêm phòng ăn, Tàn Hàm Lạc đi vào bếp bưng một tô mỳ ra, sau đó giống vợ chồng bọn họ, kéo một chiếc ghế dựa ra hành lang ngồi, bắt đầu ăn.

“À, đúng rồi, Hứa Tình, có chuyện anh quên nói với em, chiều hôm qua trên đường về nhà anh gặp trưởng thôn, ông ấy bảo anh nhắn với em, mấy hôm trước có một người bạn học gọi tới nhà ông ấy hỏi thăm em. Hôm qua cất lúa cả một ngày, lưng anh đau quá về nhà chỉ nghĩ đến việc ăn cơm rồi ngủ, cho nên quên mất.” Cao Ngạn Ăn xong, cầm đĩa gác qua một bên, bỗng nhiên vỗ đầu nói.

Thôn Thanh Tuyền này tổng cộng chỉ có nhà trưởng thôn có điện thoại, xem như của công cộng, ai có cuộc gọi đến, cũng không chạy tới các nhà để gọi, mà chỉ nhắn đối phương để số lại, sau đó thôn trưởng đến báo cho người nhà biết, rồi người đó sẽ lại đến để gọi đi.

“Bạn học? Em đâu có người bạn nào biết số của em đâu nhỉ? Chỉ có ba mẹ em biết thôi mà. Vậy người đó tên là gì? Có để lại số điện thoại không?”

“Không để lại tên, cũng không để lại số, chỉ hỏi địa chỉ của em thôi.”

Tần Hàm Lạc bỗng nhiên hỏi: “Là bạn học cùng Trung học hay lớn hơn ạ? Nam hay nữ?”

“Không rõ là bạn học năm nào, nhưng là nam.”

Tần Hàm Lạc nghe thế thì không nói nữa, Cao Ngạn nháy nháy mắt với Hứa Tình, trêu ghẹo: “Sẽ không phải là mối tình đầu của em đến đây tìm em đấy chứ?”

“Nói hươu nói vượn.” Hứa Tình cười mắng khẽ đánh hấn một cái.

“Ah, mỳ lại có trứng này.” Tần Hàm Lạc đang ăn mỳ, bỗng nhiên kêu lên.

“Kính ngạc lắm à? Con gà mái đen kia tối qua mới đẻ trứng, cho nên nấu cho mỗi người một quả.” Hứa Tình cười đứng lên, cầm lát bát của Cao Ngạn: “Bát của em tự rửa nhé, chị đi thu dọn một chút, cần ra ngoài làm việc nữa.”

“Gặt lúa à? Em đi với.” Tần Hàm Lạc vội vàng ba miếng hai miếng ăn xong mỳ và trứng.

“Không được!” Thái độ Hứa Tình rất kiên quyết: “Mấy hôm trước em mới đứt tay, ở lại trông nhà đi.”

“Vết thương trên tay đã đóng vảy rồi mà.” Tần Hàm Lạc có chút sốt ruột.

Cao Ngạn đi đến sân thể dục, quay đầu lại cười nói: “Em làm theo lời cô ấy nói đi, tính tình của cô ấy không phải em không hiểu, em không làm trái ý cô ấy được đâu.”

Tần Hàm Lạc không có cách nào khác, đành phải thoả hiệp nói: “Vậy chị đi đi, để em rửa bát cho, trưa đến em sẽ đi đưa cơm cho mọi người.” Thế này Hứa Tình mới không nói gì nữa, cười cùng Cao Ngạn đi.

Giữa ngày hè oi bức, ở quê mát mẻ hơn trong thành phố nhiều, nhưng vẫn rất nóng, Tần Hàm Lạc nhìn ánh mặt trời chói mắt, lòng lại lo lắng ngày hôm nay sợ là Hứa Tình sẽ phơi nắng đen đi mấy phần. Ngồi một chỗ chốc lát, cô buồn chán đến chết đứng dậy lên lầu cầm một quyển sách lên xem, đây là thứ mấy hôm trước Cao Ngạn lên thị trấn trên để mua, mới đọc được vài trang cô liền chìm đắm trong đó.

Mặt trời càng lúc càng chói chang, ánh nắng dần chuyển lên hành lang, con sóng nhiệt kia cũng từng bước ép sát, Tần Hàm Lạc vừa đọc sách, vừa lâu lâu dịch ghế dựa ra sau, con nóng bức cuối cùng thật sự khiến sách cũng đọc không nổi, cô buông quyển sách xuống, có chút buồn bực lấy cây quạt để quạt. Cô có cảm giác muốn lên lầu ngủ, nhưng tuy căn nhà hai tầng này có mái ngói thì cũng rất nóng, sau một lúc do dự, cô quyết định vẫn ở chỗ này chờ làm cơm trưa cho Cao Ngạn và Hứa Tình, vì thế, cô liền chuyển ghế qua phòng bếp, tiếp tục đọc sách.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một thanh âm trong trẻo dễ nghe: “Xin hỏi có ai ở đây không?”

Tần Hàm Lạc khẽ run, quyển sách trên tay rơi “bộp” xuống đất, cô nghi ngờ mình nghe lầm, liền nhéo má mình một cái thật mạnh, trong lòng lại thầm nói, sẽ không, không phải là em ấy, aish, chắc là do mình quá nhớ em ấy mà thôi.

Cô đang thầm nghĩ miên man, thanh âm kia lại truyền tới: “Xin hỏi có ai ở nhà không?”

Lần này Tần Hàm Lạc rốt cuộc không ngồi yên nổi nữa, cô cố hết sức kiểm chế trái tim trong nháy mắt đập vội gấp mấy trăm lần của mình, vội vàng như một trận gió xông ra ngoài, nhìn ra ngoài cửa, trong sân thể dục không có ai, cô nghiêng đầu nhìn, ngoài cửa phòng của Cao Ngạn và Hứa Tình có một cô gái yếu điệu mặc quần bò màu lam, áo phông trắng, lưng đeo ba lô Nike màu xanh biển, cô gái kia lúc này cũng quay đầu nhìn cô. Mái tóc dài của em được buộc thành đuôi ngựa, để lộ khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ, bởi vì phơi nắng lâu, lại còn lặn lội đường xa vất vả, nên trên trán lấm tấm mồ hôi, da thịt trắng nõn không tỳ vết cũng ửng hồng nhàn nhạt, nhưng đôi mắt em trong suốt sáng ngời, nhìn Tần Hàm Lạc không chớp mắt.

Khoảnh khắc hai người đối diện, ánh mắt như thể giao nhau, không bao giờ tách rời được nữa, sau đó đều giống như bị đóng đinh lên mặt đất, cả hai đều đứng ngẩn ra tại chỗ.

Đất trời như trở nên tĩnh lặng...

Chương 125: Chương 124

Một lúc lâu sau, môi Tần Hàm Lạc mới bắt đầu run rẩy: “Tiểu Nhân...” Mãi đến khi xác định được đây thật sự không phải ảo giác của mình, cô bắt đầu lên từng bước, từng bước tiến lên, nước mắt nhanh chóng lưng tròng, miệng thì thảo lập đi lập lại gọi: “Tiểu Nhân... Tiểu Nhân...”

Đôi mắt Mễ Tiểu Nhân ngập tràn nước mắt, em không ngừng lắc đầu, chân bắt đầu lùi lại. Bốn năm qua em vượt qua khó khăn đến mức nào, em nhớ nhưng, lo lắng, bận tâm, sau đó biến thành thâm oán, thống hận, rồi lại thành một vòng tuần hoàn lặp lại... Em hết lần này đến lần khác an ủi mình, sẽ tìm được cô về, cô sẽ trở lại, bởi vì cô yêu em, sau đó khi đối mặt mới dòng thời gian vô tình băng giá trôi qua trước mặt, lại vô số lần đau lòng thất vọng, thậm chí gần như tuyệt vọng. Trên đường đi, em đã tự nhủ với chính mình, nếu lần này gặp được cô, nhất định sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho cô, em thậm chí đã nghĩ sẽ cho cô hai cái tát, nhưng hiện tại khi Tần Hàm Lạc đứng trước mặt, em lại lập tức mềm lòng, trong lòng cũng chỉ còn lại chua xót và đau lòng.

Đây vẫn là Tần Hàm Lạc sao? Tần Hàm Lạc trước kia luôn chú trọng cách ăn mặc, luôn khiến bản thân trông thanh lịch thoải mái, khiến người ta nhìn mà thấy cảnh đẹp ý vui. Nhưng cô lúc này, chiếc áo phong màu xanh lam trên người đã bạc trắng, mặc một chiếc quần vải thô, xắn cao đến đầu gối, dưới chân đi một đôi dép dính đầy bùn. Cầm của cô hơi nhợt, mà làn da vốn trắng nõn cũng trở nên hơi ngăm đen. Nhìn thấy cô như thế, em lại sao có thể nhân tâm hận cô, trừng phạt cô đây?

Tần Hàm Lạc thấy Mễ Tiểu Nhân rơi lệ, rốt cuộc bắt chấp, sai bước tiến lên, giang rộng hai tay ôm chặt em vào trong ngực, mặc kệ em có gãy dựa thế nào thì có chết cũng không buông tay. Cô khóc nức nở bên tai em: “Tiểu Nhân...”

Sức của cô mạnh hơn trước nhiều lắm, Mễ Tiểu Nhân có gãy dựa cũng chỉ phí công thôi, chỉ đánh phản kháng tượng trưng vài cái, em liền để mặc cô ôm, tiếng khóc của Tần Hàm Lạc vang lên bên tai, nghe tràn ngập bi thương đau lòng, dần dần khiến lòng em hoà tan thành nước. Nước mắt Mễ Tiểu Nhân bắt đầu như đê vỡ, hai tay rút cục ôm cổ cô, hai người ôm nhau khóc rống.

Mọi thống khổ suốt bốn năm qua như thể đều bị nhấm chìm trong nước mắt và cái ôm lúc này, khoảnh khắc ấy, trái tim bị tổn thương như được nhận bồi thường, vòng tay ấm áp mà quen thuộc ấy vẫn khiến người ta quyến luyến mê muội. Mễ Tiểu Nhân dịu ngoan rúc trong lòng Tần Hàm Lạc, có chút không cam lòng nhận ra, mình đã kém cỏi dễ dàng tha thứ cho Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc nắm tay Mễ Tiểu Nhân, dẫn em lên căn phòng của mình trên tầng hai. Phòng cũng không rộng lắm, thiết kế đơn sơ, chỉ có một chiếc giường gỗ, gối và chăn đệm trên giường được gấp gọn gàng, có một cái bàn và hai cái ghế dựa, trên bàn còn để đầy sách, gần tường còn có một tủ quần áo giản dị, một giá gỗ để chậu rửa mặt... Mễ Tiểu Nhân nhìn quanh, lòng lại nổi lên chua xót: “Mấy năm qua chị ở nơi này sao?”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc cầm ba lô của Mễ Tiểu Nhân đặt lên ghế, sau đó lấy bình nước rót một cốc đưa cho em: “Khát nước không? Đây là nước suối, uống ngon hơn nước bên ngoài nhiều.”

Mễ Tiểu Nhân nhận lấy uống một ngụm, cảm thấy sảng khoái mái mát mẻ cả cõi lòng, liền uống cạn. Em ngồi bên giường, nhìn Tần Hàm Lạc bận rộn đổ nước vào bồn, lòng dâng tràn cảm giác hạnh phúc và bình yên đã mất từ lâu.

Hai người gặp lại sau bao năm xa cách, ôm nhau khóc một trận rồi đều cố tình nói sang chuyện khác, như thể vừa mới xa nhau ngày hôm qua, có cảm giác vui sướng yên ổn.

“Nào, lại đây rửa mặt đi.” Tần Hàm Lạc nhìn vành mắt hồng hồng của em, đưa khăn cho em.

Nước rất mát, rửa mặt xong, Mễ Tiểu Nhân cảm thấy tinh thần thoải mái.

“Em muốn tắm, ở đây tắm thế nào?” Mễ Tiểu Nhân chu môi nhìn cô chờ mong.

Tần Hàm Lạc cười chỉ về phía vách tường: “Dùng bồn tắm. Được rồi, để tôi đổ đầy nước cho em, sau đó xuống dưới đun ít nước nóng đổ vào. Có điều tắm xong, lát vẫn đồ mồ hôi.”

“Vậy để tôi tắm. Nhưng cần nước nóng làm gì, trời nóng thế, em muốn tắm nước lạnh, đi cả quãng đường dài, trên người mồ hôi dính dính, khó chịu lắm.” Mễ Tiểu Nhân nhún mày nói.

“Chắc không được, nước ở đây lạnh lắm, tôi không để em tắm nước lạnh đâu, không tốt cho thân thể. Em ở đây nghỉ ngơi một lát, để tôi đi đổ nước.” Tần Hàm Lạc không đồng ý, nói rồi đi ra ngoài.

Mễ Tiểu Nhân tươi cười ngọt ngào, cũng đứng dậy, sờ chỗ này, nhìn chỗ kia, đây là nơi Tần Hàm Lạc sống bốn năm qua, tất cả đều khiến em cảm thấy hứng thú và tò mò.

Tần Hàm Lạc muốn em tắm rửa thoải mái nên xách vài thùng nước lên. Mễ Tiểu Nhân nhìn hai bên tay cô, mỗi tay xách một thùng nước, nhin không được nói: “Hừ, ở đây rèn luyện như trâu ấy.”

“Em ghét bỏ tôi à?” Tần Hàm Lạc cười với em, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Mẽ Tiểu Nhân liền quay đầu đi không lên tiếng. Tần Hàm Lạc đổ nước vào bồn tắm lớn, nước lạnh hoà với nước nóng, sau đó thử xem nước đủ ấm chưa, lại cầm khăn tắm đưa cho em: “Được rồi đó, em tắm đi.”

“Chị ra ngoài trước đi đã.” Mẽ Tiểu Nhân nhìn căn phòng, đỏ mặt.

Tần Hàm Lạc cười cười, nhún nhún vai đi ra ngoài, đóng cửa lại cho em, từ bên ngoài truyền đến thanh âm chọc ghẹo của cô: “Tôi ở bên ngoài trông cho em, được chưa?”

Tắm rửa xong, Mẽ Tiểu Nhân thay một bộ đồ sạch sẽ, cảm giác thư thái hơn không ít, Tần Hàm Lạc lại vào phòng dọn dẹp.

Cơm trưa là Tần Hàm Lạc nấu, nhân lúc cô nấu cơm, Mẽ Tiểu Nhân đi dạo một vòng quanh trường.

Đồ ăn rất đơn giản, một chén khố qua, một chén trứng chiên với hành, một bát canh mướp. Tần Hàm Lạc không khỏi thầm thấy may mắn vì hôm trước mẹ của Cao Ngạn vừa tặng bọn họ mấy con cá khô, còn chưa động vào, liền vội vàng đem ra chiên.

Mẽ Tiểu Nhân ngồi đối diện cô, nhìn đồ ăn trong bát, nhin không được cười: “Sao cái tô lớn thế? Chị ăn được không?”

“Còn hai người ăn nữa.” Tần Hàm Lạc vừa đáp, vừa chuẩn bị cầm chén gấp đồ ăn riêng ra để dành cho vợ chồng Cao Ngạn, bỗng nhiên từ bên ngoài truyền đến một tràng tiếng cười nói quen thuộc. Tần Hàm Lạc vội vàng chạy ra, thì ra là hai người Cao Ngạn đã trở lại.

“Sao giờ mà hai người đã về?” Cô kinh ngạc hỏi: “Không phải tôi nói sẽ đi đưa cơm cho hai người sao?”

Cao Ngạn bỏ dụng cụ trong tay xuống, sau đó vỗ vỗ tay cười nói: “Có người giúp nên đã giải quyết xong hoàn toàn khoảnh ruộng đó, vì vậy liền vội vàng về ăn cơm.”

Lúc này Mẽ Tiểu Nhân cũng đi ra theo, Hứa Tinh nhìn thấy em, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc: “Hàm Lạc, có khách à?”

Tần Hàm Lạc vội vàng nắm tay em, sau đó cười giới thiệu: “Đây là Mẽ Tiểu Nhân, là...uhm, là em gái tôi.”

Hứa Tinh cũng từng nghe Tần Hàm Lạc nhắc tới tên Mẽ Tiểu Nhân, chỉ là cô không ngờ em gái Tần Hàm Lạc lại thanh thuần xinh đẹp tuyệt trần như thế, quả thực khiến người ta kinh diễm. Tần Hàm Lạc lại giới thiệu đôi vợ chồng Cao Ngạn cho Mẽ Tiểu Nhân, Mẽ Tiểu Nhân rất tự nhiên cười chào hỏi bọn họ.

Cao Ngạn và Hứa Tinh nhất thời bận rộn hẳn lên, vừa trách Tần Hàm Lạc không sớm nói có khách tới, vừa ngại đồ ăn không đủ nhiều, không ngon. Cao Ngạn không để ý tới Tần Hàm Lạc khuyên, lập tức lấy xe máy, đi hơn mười dặm đường mua đồ ăn, Hứa Tinh dám làm thịt một con gà, lại hái vài trái dưa hấu ở miếng đất sau trường, đặt vào giếng nước. Mẽ Tiểu Nhân xem như được chứng kiến sự nhiệt tình và cố chấp của hai người này, không khỏi có chút tay chân luống cuống. Tần Hàm Lạc nắm tay em thật chặt, bắt đầu cười với em, ý bảo em không cần bất an.

Vì thế, bữa cơm trưa này kéo dài thêm mất tiếng, có thêm một đĩa đậu hũ, một đĩa gà rang, một đĩa đậu đũa xào thịt bò, thế này hai người mới vừa lòng. Lúc ăn cơm, Hứa Tinh không ngừng mời Mẽ Tiểu Nhân ăn, Tần Hàm Lạc lại bị làm lơ. Mẽ Tiểu Nhân có ấn tượng vô cùng tốt với hai người bọn họ, bình thường vốn đạm mạc cũng thay đổi, nói nhiều hơn, nói đủ chuyện về thành phố A với Hứa Tinh, nói những chuyện hay ho khi dạy học ở nơi này, rồi đến chuyện đất đai ruộng đồng, Cao Ngạn ở bên cạnh thỉnh thoảng ngắt lời. Tần Hàm Lạc thấy bọn họ trò chuyện, lòng thấp phần vui vẻ.

Cơm nước xong, Cao Ngạn lấy một quả dưa hấu dưới giếng lên, một dao còn chưa hoàn toàn chặt xuống, quả dưa hấu kia đã vỡ ra, màu hồng tím đậm đà, mê người cực kỳ. Hứa Tinh dần dần đưa một miếng cho Mẽ Tiểu Nhân: “Nếm thử xem, tự tôi trồng đó.”

Mẽ Tiểu Nhân ăn một miếng, không khỏi khen hương vị ngọt ngào, hơn nữa hơi lạnh từ nước giếng thấm vào, còn ăn ngon hơn lấy trong tủ lạnh ra. Hứa Tinh cười nói: “Ăn ngon thì ở đây thêm vài ngày đi.” Nói xong đây ả ý nhìn thoáng qua Tần Hàm Lạc: “Tôi nghĩ cũng đến lúc cô ấy đi rồi.”

Mẽ Tiểu Nhân và Tần Hàm Lạc liếc nhìn nhau một cái, hai người bỗng nhiên đều trầm mặc.

Buổi tối, màn đêm bao phủ ngôi làng, mặt trăng cong cong sáng tỏ treo trên bầu trời, chung quanh vô số vì sao lấp lánh. Một cơn gió mát thổi lướt qua mặt, cảm giác mát mẻ nói không nên lời. Đêm mùa hè như thế khiến người ta có cảm giác đẹp mộng lung kỳ dị.

Cửa sổ tầng hai loé lên ánh đèn yếu ớt, Tần Hàm Lạc đã tắm rồi, lười biếng tựa trên giường, buổi chiều cô không lay chuyển được Mẽ Tiểu Nhân, giữa trưa mặt trời lên tới đỉnh đầu, dẫn em đi một vòng quanh làng, trên đường lại kể một lần cho em nghe chuyện xưa của Cao Ngạn và Hứa Tinh, đi lòng vòng suốt cả buổi chiều, gần như nóng muốn chết, vừa rồi tắm xong mới có cảm giác cuối cùng cũng sống lại.

“Ah...em muốn tắm.” Mẽ Tiểu Nhân đứng đó, nhìn cô khẽ nói.

“Không phải em lại muốn tôi ra ngoài đấy chứ?”

Mẽ Tiểu Nhân không cần nghĩ cũng biết lúc này bên ngoài đã tối đen, hơn nữa buổi tối một mình em ở trong phòng cũng hơi sợ. Em hừ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Vậy không cho phép chị nhìn em.”

Tần Hàm Lạc nhất thời không nói gì, tôi nhìn em còn ít chắc? Cô lắc lắc đầu, bắt đầu đi lấy một quyển sách trên bàn che khuất mặt: “Đại tiểu thư, thế này được rồi chứ?”

Lúc này Mễ Tiểu Nhân mới bắt đầu cởi quần áo.

Trong phòng truyền đến nước vỗ, Mễ Tiểu Nhân quay đầu nhìn Tần Hàm Lạc, chỉ thấy cô thành thật dùng quyển sách che mặt, ở đó không nhúc nhích, nhưng không biết vì sao, lòng em lại hơi không thoải mái. Có đôi khi, vài hành động nho nhỏ của một người là phản ánh tâm tư của người đó, hơn nữa, tuy hôm nay Hứa Tình nói vậy, nhưng suốt cả một buổi chiều tự bản thân Tần Hàm Lạc lại căn bản không hề nhắc tới chuyện sẽ quay về.....Mễ Tiểu Nhân có phần không yên lòng, ánh mắt dần âm trầm, nhưng sữa tắm và dầu gội mùi bạc hà lại khiến tâm tình em khá hơn một chút. Em khẽ hỏi: “Vì sao kem đánh răng và sữa tắm cùng dầu gội đều là mùi bạc hà?”

Tần Hàm Lạc trầm mặc một chút, sau đó nói: “Em biết mà.”

“Em muốn chính chị nói ra!” Mễ Tiểu Nhân vẫn đưa lưng về phía cô, nhưng lại đề cao âm lượng, trong thanh âm có vẻ ần ần chứa tức giận. Kim nén suốt cả ngày hôm nay, ngậm miệng không nhắc tới sự việc trước kia, đến bây giờ em không kiên nhẫn được nữa.

“Trước kia tôi đã từng nói, nếu ngày nào đó chúng ta xa nhau, tôi sẽ mua tất cả những thứ có mùi bạc hà mang theo, ngửi mùi hương em thích để nhớ về em.”

Mễ Tiểu Nhân cắn môi không liên tiếng, tắm rửa xong, em chậm rãi mặc quần áo đi giày, tay lại không kiềm được phát run. Em xoa người lại, liền mạng không cho nước mắt mình chảy xuống: “Còn gì nữa? Sau đó chị còn nói gì? Sau đó chị còn nói gì hả?”

Tần Hàm Lạc bỏ sách xuống, nhìn em một lúc lâu, ánh mắt tràn ngập xấu hổ: “Tôi còn nói, vĩnh viễn tôi cũng không xa em, vĩnh viễn không xa hương bạc hà.”

“Vậy chị có làm được không?” Ánh mắt em tràn ngập bi thương, sau đó gần từng chữ: “Tần Hàm Lạc, chị có yêu em không?”

Em không đợi Tần Hàm Lạc đáp đã liên tiếp nói: “Chị để lại một bức thư cho em, như thế là chị thật sự yêu em sao? Bốn năm, suốt bốn năm! Chị cứ thế bỏ đi, không thêm bận tâm cảm nhận của em! Chị bị tổn thương phải không? Chị làm thế không làm em tổn thương sao? Chị đừng nói với em, là do ông ngoại mất nên khiến chị đi một mạch bốn năm, cũng đừng nói với em là vì ông để lại di thư cho chị, còn có chân tướng Giản Hân Bồi rồi khỏi chị, còn cả thái độ quá đáng của bác Tần nữa! Chị vốn là ích kỷ, chị chỉ lo cho cảm thụ của bản thân mình, bỏ cục diện rồi rấm rập lại cho người khác, không thêm chịu trách nhiệm, để người khác sống qua ngày trong nỗi lo lắng và nhớ thương chị...Chị có biết suốt mấy năm qua em hận chị đến mức nào không?”

Nghe em phẫn nộ lên án và chỉ trích, Tần Hàm Lạc không khỏi cụp mắt, không nói một lời.

Về mặt Mễ Tiểu Nhân ngày càng kích động, giọng nói cũng nghẹn ngào: “Chị đừng nghĩ chị dùng những thứ hương bạc hà thì em sẽ tin tưởng chị yêu em...Em sẽ không ngây thơ như trước nữa, chị yêu, chỉ là chính bản thân chị mà thôi!”

Tiếng em khóc, giữa đêm tối lại nghe rõ ràng đến thế, Tần Hàm Lạc cảm giác trái tim mình như bị nghiền nát, đau thấu tim. Cô hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên ngừng đầu, thấp giọng nói: “Không chỉ hương bạc hà.....”

Mễ Tiểu Nhân ngẩn ra, không rõ ý lời này là sao, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên nhảy xuống đất, rào bước tới bức tường đối diện, ngồi xổm xuống mở một cái hộp ra, sau đó đứng lên, quay đầu nói với Mễ Tiểu Nhân: “Còn có cái này.”

Nhờ ánh đèn mờ nhạt, Mễ Tiểu Nhân nhìn bên trong, chỉ thấy trong đó có vô số phong thư, hơn nữa mỗi chồng thư đều dùng dây cột lại, đặt gọn gàng chỉnh tề. Em có chút mơ hồ giương đôi mắt đăm lẹ nhìn về phía Tần Hàm Lạc. Bỗng nhiên hai hàng nước mắt lăn dài trên má Tần Hàm Lạc, cô lấy tay chỉ vào cái hộp kia, run run nói: “Em đã từng nói, nếu muốn theo đuổi em thì cần một trăm bức thư tình, nơi này không chỉ có một trăm bức. Tuần nào tôi cũng viết cho em, ngày ngày tôi đều nhớ em, lúc tôi nhớ đến em, trái tim tôi lại nhói đau vì nhớ!”

“Vậy chị...vậy chị...” Mễ Tiểu Nhân càng khóc nhiều hơn, nghẹn ngào nói không nên lời.

Tần Hàm Lạc dùng sức cắn môi, chua chát nói: “Dù có bị tổn thương đến mức nào, có em ở bên cạnh, tôi đều có thể chịu đựng được, tôi...tôi muốn cứ thế ở bên cạnh em, không rời đi một bước. Nhưng mà...nhưng mà Bồi Bồi yêu tôi đến thế, nàng không hề làm sai chuyện gì, nàng mất đi quá nhiều thứ, hy sinh nhiều đến vậy, chịu đựng biết bao nhiêu...” Nói tới đây, nước mắt cô cuộn cuộn tuôn rơi: “Tôi không thể...tôi không thể làm vậy, tôi không thể ở trước mặt nàng mà nắm tay em ngọt ngào cười...Nhưng mà, tôi cũng không thể bỏ em đến bên nàng, cảm giác đó đã là quá khứ, tôi...Tôi là kẻ bạc tình bạc nghĩa, người như tôi không xứng có được hạnh phúc, tôi...tôi cũng không xứng với em, tôi chỉ là...chỉ là cái gì cũng không muốn...” Tần Hàm Lạc thờ khó khăn, gần như nói không rõ. Cô bỗng nhiên ôm đầu, ngồi phịch xuống, hay tay cắm vào mái tóc mình, cố kìm nén tiếng khóc: “Tiểu Nhân, tôi...tôi xin lỗi, nhưng...tôi thật sự nhớ em, không ngày nào tôi quên em cả!”

Trái tim em bị những lời này cùng tiếng khóc của cô làm cho đau đớn. Em đứng thần thờ hồi lâu, sau đó chậm rãi tới gần cô, cũng ngồi xuống. Em vươn tay, nâng khuôn mặt đầy nước mắt của Tần Hàm Lạc lên, bỗng nhiên đem đôi môi áp lên mắt cô, hương vị mật chất của nước mắt lập tức lan tràn trong miệng. Em hôn lên mắt cô, hôn lên nước mắt trên má cô, thống khổ thấp giọng gọi tên cô: “Hàm Lạc, Hàm Lạc...”

“Tiểu Nhân, tôi yêu em, chỉ...chỉ yêu một mình em.” Tần Hàm Lạc đau lòng khóc oà như một đứa con nít, đứt quãng nói.

“Em biết, em biết...” Mễ Tiểu Nhân không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, sau đó nghẹn ngào nhẹ giọng nói: “Hàm Lạc, em cũng yêu chị, em cũng yêu chị...” Nói xong câu này, đôi môi mềm mại của em liền áp lên đôi môi phủ đầy nước mắt của Tần Hàm Lạc.

Chương 126: Chương 125

Không biết đèn đã tắt từ khi nào, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như thủy ngân xuyên qua cửa sổ, chiếu lên giường, trong phòng vẫn sáng đèn.

Hai người trong phòng nằm trên giường, lúc này cũng đã dần dần bình tĩnh trở lại, Tần Hàm Lạc tay phải ôm Mễ Tiểu Nhân, bàn tay có chút thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve làn da nhẵn nhụi căng mịn trên mặt Mễ Tiểu Nhân. Mễ Tiểu Nhân đôi mắt khép hờ, cả người hoàn toàn trầm tĩnh, dựa sát vào cô. Ánh trăng dịu dàng như thế, ôm lấy người đang say ngủ, ngay cả hô hấp cũng như biến thành ngọt ngào.

“Tiểu Nhân, sao em lại tìm được nơi này?” Qua hồi lâu, Tần Hàm Lạc đánh vỡ sự yên tĩnh giữa hai người.

“Em nhớ lại lời chị từng nói lúc ở nhà bà nội, sau đó nhờ Trần Du và anh Văn Bác đi hỏi thăm, còn tìm bác Giản nhờ giúp đỡ. Mọi người tìm được thông tin về gia đình Hứa Tĩnh trong hồ sơ học sinh ở Nhất Trung, sau đó lại tìm được cha mẹ chị ấy, rồi hỏi họ số điện thoại, anh Văn Bác gọi tới đây mới biết được địa chỉ rõ ràng.”

“Trí nhớ tốt lắm.” Tần Hàm Lạc khẽ cười.

“Chị đang cười nhạo em à, em vốn hẳn nên nhớ ra sớm hơn một chút mới phải, sao lại ngốc thế chứ.” Mễ Tiểu Nhân có chút ảo não, sau đó thấp giọng nói: “Mọi thứ về chị, em đều nhớ rõ.”

Tần Hàm Lạc cảm động, cúi đầu hôn lên trán em: “Tôi cũng thế.” Sau đó có chút không nỡ buông ra. Mễ Tiểu Nhân lại vươn tay bám lấy cổ cô, dịch người sát lại, lại hôn lên môi cô. Tần Hàm Lạc do dự một chút, cuối cùng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của ôn hương nhuyễn ngọc, ngón tay luôn vào mái tóc dài mượt như tơ của em, không tự chủ được hôn em. Đôi môi Mễ Tiểu Nhân mềm mại mà thơm ngát, ngọt ngào khiến người ta trầm mê. Mỗi lần Tần Hàm Lạc cẩn thận cọ cọ môi em, trần trọc liếm mát, tay phải của cô như con cá trượt đến eo em, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nhẵn mịn nơi đó, sau đó ngậm lấy đầu lưỡi hơi hé lộ kia, kịch liệt tham lam đoạt lấy chất lỏng thơm ngát hương bạc hà trong miệng em. Lâu lắm rồi không thân thiết như vậy, thân thể hai người đều run lên nhẹ nhàng, càng ôm chặt đôi phương, hô hấp trở nên nóng rực dị thường. Trong căn phòng yên tĩnh truyền đến từng trận thổ dốc, tiếng rên rỉ nhỏ nhoi, qua một hồi lâu, thanh âm khiến người ta nghe mà tim đập chân run mới dần dần giảm xuống.

“Hàm Lạc, về cùng em, được chứ?” Thân thể Mễ Tiểu Nhân mềm yếu, vô lực rúc trong lòng Tần Hàm Lạc, đôi môi hồng cọ lên vành tai cô, kiểu đụng chạm như có như không ấy cùng hơi thở ấm áp nhẹ nhàng quanh, chọc thân thể Tần Hàm Lạc run rẩy.

Tần Hàm Lạc miễn cưỡng đè ép tinh thần, không cho mình nảy sinh ý nghĩ kỳ quái, cô cắn môi, trầm mặc không đáp lời Mễ Tiểu Nhân.

“Chị đi không lâu, mẹ sinh ra một bé trai, tên gọi Tần Hàm Lương... Thằng bé đáng yêu lắm, trắng trẻo bụ bẫm, mặt mũi hơi giống chị, chị không muốn gặp à?” Mễ Tiểu Nhân cũng không để ý việc cô không đáp, tiếp tục nỉ non bên tai.

Thần sắc Tần Hàm Lạc khẽ động, suy nghĩ, lại thu lại sự vui mừng trên mặt, thản nhiên nói: “Tốt lắm.”

“Hàm Lạc, không phải chị vẫn còn trách bác Tần đấy chứ? Ông ấy... mấy năm qua ông ấy vẫn luôn hối hận tự trách, hối hận vì lần trước đánh chị nặng thế, thoạt nhìn ông ấy già hơn trước nhiều, ông ấy cũng vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm chị...”

“Thật sao?” Tần Hàm Lạc cố không cho mũi mình dâng tràn chua xót, giọng nói cũng trở nên lạnh như băng: “Tôi không nghĩ thế.”

Mễ Tiểu Nhân ngồi xuống, đưa tay xoay mặt cô qua, nương theo ánh trăng sáng tỏ, nhìn vào hai mắt cô, nhấn mạnh gọi: “Hàm Lạc...”

Tần Hàm Lạc quay đầu đi, khẽ nói: “Tiểu Nhân, đừng nói chuyện đó nữa, em lặn lội đường xa đến đây, giờ chắc mệt chết được, nghỉ ngơi sớm một chút đi, được chứ?”

Trong mắt Mễ Tiểu Nhân loé lên phần nộ: “Hàm Lạc, chị đừng như thế được không? Chị có biết bao nhiêu người đang tìm chị không?! Mẹ em và bác Tần, còn có bác Giản, Từ Toàn, Trần Du, Triệu Đình, Văn Bác..... Tất cả bọn họ đều tìm chị, ai cũng lo cho chị! Không phải chị tính sống nốt quãng đời còn lại ở đây, cả đời không về thành phố A đấy chứ?!”

“Nơi này cũng tốt mà, con người đơn giản, nhiệt tình, mà công việc của tôi cũng cho tôi cảm giác phong phú.” Tần Hàm Lạc cứng rắn hạ quyết tâm, không nhìn em. Tuy cô không nói thẳng sẽ không về, nhưng lời nói lại có ý này. Mễ Tiểu Nhân cắn môi, bắt ngờ là không nói một lời.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua..... Trong phòng đột nhiên yên tĩnh kỳ lạ, chỉ có tiếng côn trùng ngẫu nhiên kêu vang ngoài cửa sổ truyền vào tai, Tần Hàm Lạc rốt cục mất kiên nhẫn quay đầu lại, có chút lo lắng gọi: “Tiểu Nhân.”

Không ai trả lời, Tần Hàm Lạc có chút hoảng, đưa tay sờ mặt em, Mễ Tiểu Nhân lập tức né tránh. Tần Hàm Lạc vội vàng xoay người ngồi dậy, cố tình

dùng hai tay ôm lấy mặt em, trên đầu ngón tay truyền đến cảm giác ẩm ướt ấm áp, trái tim cô nhói lên đau đớn, giọng run rẩy: “Tiểu Nhân, đừng khóc, đừng khóc...”

“Chị đừng để ý đến em!” Mẹ Tiểu Nhân dùng sức gạt tay cô ra, liền gục xuống giường. Tần Hàm Lạc nhanh tay lẹ mắt, ôm thắt lưng mềm mại nhỏ nhắn của em từ phía sau, thấp giọng nói: “Tiểu Nhân, xin lỗi.”

Mẽ Tiểu Nhân lại ghen ngào nói: “Chị buông ra! Em không bao giờ muốn nghe câu ‘xin lỗi’ của chị nữa! Không bao giờ muốn nữa!” Tần Hàm Lạc lại ôm em vào lòng thật chặt, cảm tựa lên vai em, thanh âm của cô tràn ngập thống khổ: “Tiểu Nhân, em đừng vậy mà.”

“Là vì Giản Hân Bồi, phải không? Chị vẫn còn bất an, phải không?” Mẹ Tiểu Nhân bỗng nhiên ngừng giãy dụa.

Tần Hàm Lạc ngăn ra, chỉ nghe em nói tiếp: “Giản Hân Bồi cũng luôn lo cho chị, nhớ chị. . .Chị ấy, chị ấy sinh một đứa trẻ, chị không muốn gặp mẹ con bọn họ sao?”

Tần Hàm Lạc gạt mình, đôi tay bên hông Mẹ Tiểu Nhân dần dần buông lỏng: “Bồi Bồi. . .Bồi Bồi sinh con? Là. . .là con gái à?”

Mẽ Tiểu Nhân quay đầu, mặt đối diện cô, nhìn cô hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Đúng vậy.”

“Là. . .là con của Văn Bác?”

“Ừ.”

Cảm giác chua xót trào lên cổ họng, trong nháy mắt khoé mắt cô tràn đầy nước mắt, qua một lúc cô mới lẩm bẩm: “Con của nàng, nhất định. . .nhất định rất đáng yêu. . .phải không?” Nói tới đây, nước mắt càng không kiềm được, “tí tách” rơi xuống mu bàn tay.

Mẽ Tiểu Nhân giữ chặt tay cô, thanh âm mang theo vẻ khẩn cầu: “Hàm Lạc, trở về đi, được không?”

Tần Hàm Lạc không đáp, khịt khịt mũi, nhẹ giọng hỏi: “Bồi Bồi, nàng có ổn không? Chắc hẳn Văn Bác đối xử với nàng tốt lắm nhỉ?”

Mẽ Tiểu Nhân khẽ thở dài một tiếng: “Đương nhiên anh Văn Bác đối xử tốt với nàng.”

Tần Hàm Lạc hai tay ôm mặt, ghen ngào nói: “Tôi chỉ là không có mặt mũi nào gặp Bồi Bồi, gặp Văn Bác, cũng. . .cũng không muốn gặp ba tôi. Em không biết khi ấy lòng tôi áy náy bao nhiêu, lại cảm hận bao nhiêu đâu, tôi chỉ muốn tra tấn bản thân, tôi nghĩ đến nơi này là một lần trục xuất mình, nhưng mà nơi này lại khiến tôi bình tĩnh lại. . .Tôi không muốn, cũng không thể cứ thế mà đi. . .”

“Còn em thì sao? Chị cũng không muốn gặp em sao? Chị nói yêu em, chẳng lẽ không muốn ở gần nhau?”

“Tiểu Nhân, hiện tại quan trọng nhất là đi Mỹ hoàn thành chương trình học, chuyện này về sau hẳn nói, được không?”

“Chị cũng có thể đi cùng em mà!”

Tần Hàm Lạc nhìn em, cau mày không nói. Mẹ Tiểu Nhân hạ thấp giọng, quật cường hất cằm lên: “Hoặc là, chị cho rằng em không thể làm một Hứa Tinh thứ hai phải không? Nếu như thế, em cũng có thể chứng minh cho chị xem.”

“Tiểu Nhân!” Tần Hàm Lạc chấn động, thanh âm bỗng nhiên tràn ngập thống khổ: “Em không cần làm vậy!”

Mẽ Tiểu Nhân lạnh lùng nhìn cô, cũng không đáp. Tần Hàm Lạc biết tính tình của em, liền cúi đầu trầm mặc, đành phải khẽ nói: “Tôi. . .tôi không nở ra học trò của mình. Từ lớp một dạy đám trẻ đến lớp bốn lớp năm, có tình cảm rất sâu đậm, cứ thế chia tay, cảm thấy rất tàn nhẫn.”

Nghe thế, Mẹ Tiểu Nhân biết cô có chút thoả hiệp, ngữ khí dịu dàng hơn một chút: “Sau này em sẽ cùng chị đến thăm đám trẻ, hơn nữa, em cũng sẽ cùng chị giúp đỡ họ. Hàm Lạc, cuộc đời một người có mấy lần bốn năm? Chị thật sự muốn em sống qua ngày trong sự chờ đợi à? Chị tuyệt đối không muốn ở bên cạnh em sao?”

“Không! Không phải!” Tần Hàm Lạc liềm mạng lắc đầu, thanh âm trầm thấp xuống: “Tôi chỉ là có phần không dám xa vời về hạnh phúc.”

“Đó không chỉ là hạnh phúc của chị! Còn có em! Vì sao đã qua bốn năm mà chị còn không dám đi dành lấy hạnh phúc của chính mình? Chị tra tấn mình, cũng tra tấn em, chị biết không?! Chị đã khiến làm cho Giản Hân Bồi thất vọng rồi, còn muốn khiến em đau khổ sao?” Những lời lạnh lùng pha chút thù hằn, lại càng nhiều là phần nộ của Mẹ Tiểu Nhân khiến cảm giác đau nhói lan tràn trong lồng ngực Tần Hàm Lạc. Cô nhìn Mẹ Tiểu Nhân nước mắt đầy mặt, ngây người một lúc lâu, bỗng nhiên cắn răng nói: “Tiểu Nhân, tôi trở về cùng em!”

“Thật sao?”

“Thật!” Tần Hàm Lạc gạt đầu thật mạnh, vươn tay kéo em vào lòng. Đúng vậy, đó không phải hạnh phúc của mình cô, mà còn cả Tiểu Nhân nữa. Các nàng rõ ràng yêu nhau như thế, vì sao cứ muốn khiến cả hai đau khổ? Quá khứ đã qua rồi, còn có gì quan trọng hơn ở bên người yêu đây. . .Chỉ trong nháy mắt, lòng cô bỗng nhiên trở nên trống trải, không muốn nghĩ gì, không muốn quản bất cứ chuyện gì, chỉ hy vọng có thể che chở người trong lòng, cả đời cũng không khiến em thương tâm nữa. Cô cúi đầu, nâng khuôn mặt Mẹ Tiểu Nhân lên, dịu dàng hôn lên dòng nước mắt trên má em, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhân, tôi sẽ không bao giờ rời xa em nữa. Tin tôi, thời gian bốn năm tôi nợ em, tôi sẽ dùng cả đời để bù đắp lại. . .”

“Hàm Lạc...” Mẹ Tiểu Nhân nghẹn ngào, lòng rớt cục yên ổn. Em nhắm mắt lại, khoe miệng yếu ớt nở nụ cười ngọt ngào, Tần Hàm Lạc đỡ em nằm xuống, ôm em, lau nước mắt cho em: “Khuya rồi, ngủ đi.”

Đúng thế, đã khuya rồi, quả thực cũng mệt chết được, xuống máy bay, sau đó ngồi ô tô lâu vậy, tới nay này lại vừa đau khổ khóc lóc mấy lần, cả thể xác lẫn tinh thần em căng thẳng, lúc này tinh thần được thả lỏng liền thấy buồn ngủ, nhưng em vẫn cố vực dậy tinh thần, vuốt má Tần Hàm Lạc, nói: “Mai chúng ta đi, nhé?”

Tần Hàm Lạc nhất thời do dự, Mẹ Tiểu Nhân liền lập tức đề phòng nói: “Có phải chuẩn bị dối ý không?”

Tần Hàm Lạc cười khổ, nhớ tới những gì mình nợ em mấy năm qua, cuối cùng dịu dàng nói: “Em nói bao giờ đi thì đi, sau này tôi đều nghe lời vợ nói.”

“Đây chính là chị nói đó nha? Sau này chị phải làm được đó!” Mẹ Tiểu Nhân từ trong lòng cô ngẩng đầu lên, nhìn cô chăm chú không chớp mắt, tâm tình bỗng nhiên tốt lên.

“Đương nhiên, tuyệt đối không dối ý!” Tần Hàm Lạc giơ tay phải lên.

Nỗi lo lắng trong lòng Mẹ Tiểu Nhân cuối cùng hoàn toàn tiêu tan. Em nằm trong lòng Tần Hàm Lạc, nghĩ đến lời cô nói về sau chỉ nghe lời mình nói, liền nắm chặt tay cô, an tâm nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền dần dần chìm vào mộng đẹp, nhưng bên khoe môi em lại vẫn vương nụ cười ngọt ngào. Đã rất lâu rồi em không ngủ yên ổn như thế...

Sáng sớm hôm sau, Mẹ Tiểu Nhân đang say ngủ thì Tần Hàm Lạc lại lặng lẽ rời giường, nhẹ tay nhẹ chân bắt đầu thu dọn va ly, sau khi làm xong hết, cô liền ngồi xổm xuống trước chiếc hộp đựng mớ thư tình của mình, đang đau đầu suy nghĩ thì từ phía sau truyền đến một thanh âm ngọt ngào: “Ồ, ngoan quá, dĩ nhiên đã thu dọn xong xuôi.”

Tần Hàm Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mái tóc dài như thác của Mẹ Tiểu Nhân hơi rối, em một tay chống cằm, trên mặt nở nụ cười quyến rũ, đang nghiêng người nằm trên giường nhìn mình, cánh tay trắng như tuyết tuý ý để lộ ra ngoài. Dáng vẻ kia hoàn toàn có thể dùng câu “gọi cảm câu hồn” để hình dung. Tần Hàm Lạc hít sâu một hơi, ánh mắt chăm chú dừng trên người em, không thể rời đi. Nàng tới gần em, sau đó ngồi xuống bên giường, giơ tay vuốt ve mái tóc dài của em, nhìn thật sâu vào đôi mắt ngái ngủ mơ màng kia: “Tôi đã nói với em chưa, em càng ngày càng đẹp, càng ngày càng gọi cảm mê người, càng ngày càng khiến người ta muốn ngừng mà không được.”

“Em đã nói với chị chưa, chị càng ngày càng đen, càng ngày càng gầy, càng ngày càng khiến người ta không hài lòng?” Mẹ Tiểu Nhân cảm giác được hô hấp của cô có chút dồn dập, gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, ánh mắt lại cố ý không nhìn cô, khoe môi lại cong lên ý cười yếu ớt: “Có đẹp có quyến rũ đến đâu, không phải tôi qua chị vẫn không muốn về cùng em đó thôi!”

“Tôi hôm qua tôi bị mộng du ý mà.” Tần Hàm Lạc giác ngộ rất nhanh, nửa thật nửa giả nói: “Hơn nửa hôm qua ngay từ đầu tôi vốn chưa kịp thưởng thức vẻ đẹp ngày càng rực rỡ của vợ mình mà, ánh sáng trong phòng lúc tối quá mờ, tôi nhìn không rõ.” Mẹ Tiểu Nhân đang muốn chỉ trích cô nói xạo, Tần Hàm Lạc đã tay chống giường, áp Mẹ Tiểu Nhân dưới thân, môi nhanh chóng bịt đôi môi anh đào mềm mại của em. Mọi tâm sự bị quẳng qua một bên, cô chỉ cảm thấy mỗi cái nhàn nhay hay nụ cười, từng lời từng chữ, từng cái nhắc tay cũng tràn ngập quyến rũ, tán ra phong tình của thiếu nữ say lòng người. Cô không khỏi miệng khô lưỡi khô, kích tình hôn như bão tố, tàn sát bừa bãi, hết lần này đến lần khác hút lấy hương thơm trong miệng em, gần như đói khát từ hai má ửng hồng hôn đến cằm cổ thon dài tuyết trắng, xương quai xanh tinh xảo, cô như thể không kiềm chế nổi bản thân. Mẹ Tiểu Nhân ôm cô, vốn cất lực kiềm chế tiếng rên rỉ của mình, nhưng hai tay Tần Hàm Lạc lại cách lớp quần áo đặt lên bộ ngực mềm mại của em, miệng em rớt cục nhẹn không được bật ra một tiếng rên rỉ trầm thấp mất hồn. Nghe được thanh âm của chính mình, Mẹ Tiểu Nhân tỉnh dậy từ trong dục vọng nóng cháy, vội vàng bắt lấy tay cô, lắc đầu thờ dốt nói: “Hàm Lạc, dừng mà...”

Tần Hàm Lạc dừng lại, đầu đã đầy mồ hôi, cô gục lên người Mẹ Tiểu Nhân, thở hổn hển, sau đó chậm rãi gỡ tay khỏi tay em, ôm lấy eo em, vô lực tựa đầu chôn trước ngực em: “Tiểu Nhân, tôi...tôi có phần không kiềm chế được, em như thế thật sự khiến người ta phát điên.”

Mẹ Tiểu Nhân nghe cô nói, lòng lại có cảm giác vui mừng, mà càng khiến em vui sướng là, lần này Tần Hàm Lạc cũng không nói xin lỗi. Em đưa tay vuốt ve mái tóc cô, trong mắt lộ ra vẻ xấu hổ, lại một chút thương xót. Không đợi em mở miệng, Tần Hàm Lạc có chút ảo não nói tiếp: “Tôi...tôi không muốn ở trong này nữa...”

“Em hiểu.” Mẹ Tiểu Nhân nhẹ nhàng cười, giọng nói thanh thuy dễ nghe.

Tần Hàm Lạc ngẩng đầu, ánh mắt thâm tình vô hạn, hôn lên mặt em, sau đó nhẹ nhàng ní non bên tai em: “Vợ à, trở về thành phố A rồi, tôi muốn khiến em hoàn toàn hoàn toàn thuộc về tôi, tôi muốn đời này chúng ta đều hoàn toàn thuộc về nhau.”

“Ừ, để nhìn biểu hiện của chị đã.” Mẹ Tiểu Nhân cau mày, cố ý nói.

Tần Hàm Lạc cười, nhìn đáng yêu của em, lại nhẹn không được hôn lên môi em, mãi mới lưu luyến không rời xuống giường. Cô đứng cạnh giường, chỉ chỉ cái thùng kia: “Thứ này phải làm sao bây giờ? Để ở đây cũng không được, mang đi lại rất phiền.”

Mẹ Tiểu Nhân trừng mắt: “Việc này mà còn phải hỏi à? Đương nhiên phải mang theo rồi!”

“Nhưng chúng ta có nhiều đồ quá!”

“Ngốc chế được, mang tới trấn trên rồi gửi về, hừ! Đó là đồ của em, em muốn xem từng bức thư một, nếu không chân thành thì khỏi cần hoàn toàn thuộc về nhau nữa!” Trong mắt Mẹ Tiểu Nhân ánh lên ý cười, nghiêm trang nói.

Tần Hàm Lạc không khỏi thấy buồn cười, một lúc lâu sau mới nhận mệnh nói: “Theo ý em, mang đến trần trên rồi gửi về.”

Ăn sáng ở nhà Cao Ngạn xong, Tần Hàm Lạc liền lưu luyến không rời chào tạm biệt vợ chồng bọn họ. Ở đây bốn năm, hai người đã thật sự quan tâm và chiều chuộng cô nhiều lắm, một tiếng “Cảm ơn” thật sự rất nhẹ rất lạnh nhạt, cho nên cô cũng không muốn nói ra lời, ánh mắt có chút hồng hồng nhìn bọn họ, chỉ nói: “Thay em nói một tiếng với mọi người trong thôn, nói một tiếng với tụi nhỏ, em sẽ còn trở lại nơi này thăm mọi người.”

Mắt Hứa Tình cũng có chút ướt át: “Yên tâm đi.”

Mẽ Tiểu Nhân cũng sớm từ Tần Hàm Lạc biết được tâm nguyện của Cao Ngạn, cũng đại khái hiểu được tình hình nơi này, liền cười nói: “Cao đại ca, tụi em đi rồi sẽ tranh thủ vận động quyền góp của những người hảo tâm, tranh thủ gom ít tiền cho trường học của anh, khiến cơ sở vật chất giáo dục của trường tốt hơn một chút, làm cho nó càng giống trường học hơn, ít nhiều cũng sẽ có người nguyện ý ở lại nơi này.”

Tần Hàm Lạc kinh ngạc mừng rỡ nhìn em, thần thái trong mắt bỗng nhiên bay bổng toả sáng.

Cao Ngạn mừng rỡ, kích động nói: “Vậy thì quá tốt rồi! Tôi thay mặt dân làng và đám trẻ cảm ơn em.”

Lập tức hai vợ chồng bọn họ xách hàng lý giúp Tần Hàm Lạc và Mẽ Tiểu Nhân, đi thẳng đến trấn nhỏ cách đó hai ba mươi dặm, nhìn bọn họ đi bưu điện gửi đồ giúp mình, lên ô tô rồi mới chảy nước mắt.

Ô tô đi trên con đường núi gấp ghe xóc nảy, Tần Hàm Lạc và Mẽ Tiểu Nhân mười ngón đan xen, bỗng nhiên nói: “Tiểu Nhân, tôi rất vui.”

“Vì chuyện gì?”

“Vui vì những lời em nói với Cao Ngạn, tôi thật sự thấy tự hào vì em! Lần này tôi về càng cảm thấy yên tâm.”

Mẽ Tiểu Nhân cũng mỉm cười: “Em cũng rất vui.”

“Vì chuyện gì?”

“Vui vì chị theo em về nhà.” Em đặc biệt nhấn mạnh hai tiếng “về nhà”, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Tần Hàm Lạc giang tay, để em tựa vào vai mình, sau đó ở bên tai em khẽ thì thầm “Vợ à, tôi yêu em, tôi muốn trở về ngôi nhà của chúng ta.”

“Ừ.” Chóp mũi Mẽ Tiểu Nhân chưa xốt, đôi mắt trong veo xinh đẹp phủ một tầng sương mù, dịu dàng lặp lại: “Trở về ngôi nhà của hai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Chương 126

Ra khỏi sân bay, Tần Hàm Lạc nhìn thành phố mình lớn lên từ nhỏ, lại có cảm giác xa lạ mà mờ mịt lúng túng, ngoan ngoãn đi theo sau Mẽ Tiểu Nhân. Mẽ Tiểu Nhân không để ý đường xa mới mẻ, kéo tay cô lập tức đi đến trung tâm thương mại, chọn cho cô mấy bộ quần áo, một đôi giày màu hồng trắng, nhờ thế mà từ đầu đến chân Tần Hàm Lạc diện toàn đồ mới.

“Tôi còn chưa tắm rửa mà, thay đồ mới liền làm gì, đây rõ ràng là kỳ thị!” Tần Hàm Lạc đứng trước gương, nhìn Mẽ Tiểu Nhân đang nhìn mình đánh giá từ trên xuống dưới.

Mẽ Tiểu Nhân khoanh tay, ngón tay hơi chống cằm, ánh mắt đảo quanh người cô, thấy cô nói thế thì thân nhiên đáp: “Em cũng hết cách, bộ dạng đó của chị ở nơi này có vẻ rất lỗi thời.”

“Cô bé giờ có tiền nhì.” Ra khỏi trung tâm thương mại, Tần Hàm Lạc xách mấy cái túi đi bên cạnh Mẽ Tiểu Nhân, cười rạng rỡ với em.

“Đương nhiên, hiện tại em đạt được học bổng toàn phần đấy, ngày nghỉ còn đi làm công lấy lương cao nữa.” Mẽ Tiểu Nhân ôm lấy cánh tay cô, tươi cười lại không giấu vẻ đắc ý: “Sau này em có thể nuôi chị.”

“Xuýt! Tôi mới không cần em nuôi!”

“Vậy chẳng nhẽ giờ trên người chị có tiền sao?” Mẽ Tiểu Nhân hí mắt liếc cô một cái, Tần Hàm Lạc nhát thời ghen lời, Mẽ Tiểu Nhân lắc đầu, đưa tay sửa sang lại quần áo cho cô: “Không nên mua áo phông màu trắng cho chị, khiến chị nhìn càng thêm đen.”

“Cái này gọi là màu da khoẻ mạnh, mà nói lại thì cũng đâu có đen đi mấy đâu.”

“Cũng trắng hơn da Châu Phi một chút.”

“Em!” Tần Hàm Lạc thở phì phì cùng em lên xe.

Về đến nhà, việc đầu tiên là tắm rửa thay quần áo, Tần Hàm Lạc bắt đầu đi lại đổi một bộ, cô vừa mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, vừa than thở: “Không nên mua cái này, màu nổi quá.”

“Sao? Có ý kiến à?” Mễ Tiểu Nhân ngồi xuống sofa, bật tivi, Vương Lực Hoàn đang hát rất nhập tâm trên sân khấu, một đám đông fan ở dưới ồn ào náo động. Tần Hàm Lạc nghe giọng điệu mỉa mai kia, lập tức có dự cảm không lành, vội vàng nói: “Thật ra cũng không phải thế...”

“Tôi qua mới nói sau này sẽ nghe lời em mà, kết quả mới mua một bộ quần áo đã lại bắt đầu có ý kiến rồi, hả?” Ánh mắt trong suốt của Mễ Tiểu Nhân ẩn chứa tia bất mãn rõ ràng, chữ cuối cùng lại tràn ngập uy hiếp.

Tần Hàm Lạc không khỏi cười khổ, đang muốn ngồi xuống cạnh em biện hộ một chút, cửa bỗng nhiên bị đập rầm rầm. Cô ngẩn người, phong cách và tiết tấu này sao có vẻ giống Trương Thiên Tiên thế nhỉ? Cô không khỏi sợ sệt, nhìn Mễ Tiểu Nhân: “Em... em không nói chuyện tôi trở về cho những người khác đây chứ?”

“À, di động vừa có tín hiệu là em gửi tin nhắn cho mọi người rồi.” Mễ Tiểu Nhân nín cười, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tần Hàm Lạc gấp đến đỏ mặt: “Không phải tôi đã bảo em đừng nói cho bọn họ vội sao?!”

“Chị phải biết em khác chị, không thích khiến người ta lo lắng ruột ruột chứ.” Mễ Tiểu Nhân thoải mái ôm một cái gối, mũi hừ nhẹ, lòng lại thầm nói, ở đó em phải dùng đủ lời ngon tiếng ngọt mới đưa được chị về, giờ trở lại rồi, tất cả đều không phải do chị làm chủ nữa.

Trương Tử Toàn dùng sức đứng ngoài gõ cửa, lần sau lại lớn hơn lần trước, đã bắt đầu rít gào: “Hàm vịt đàn! Tao biết mày ở nhà! Mau mở cái cửa chết tiết này ra cho tao!”

Xong rồi xong rồi! Tần Hàm Lạc gào thét trong lòng, Mễ Tiểu Nhân cố ý nhấn nhỏ, khoe miệng lại hơi cong lên: “Nhanh đi mở cửa đi, cửa sắp bị gõ thủng rồi!”

Tần Hàm Lạc hết cách, đành phải kiên trì đi ra, cửa vừa mở, quả nhiên Trương Tử Toàn như hung thần ác sát sát nhào tới, Tần Hàm Lạc lao đảo không vững, hai người đều ngã lăn ra đất. Trương Tử Toàn vừa điên cuồng cào mặt cô, vừa không ngừng mắng: “Tứ Hàm đàn, thối Tứ Hàm đàn! Chị mày tìm mày đến bạc cả đầu, mày chạy đi chỗ chết tiết nào thế hả! Mày còn dám nguyên lành trở về...”

“Cứu mạng! Quần áo dơ mắt, tao mới thay đó!” Tần Hàm Lạc nằm trên sàn, hai tay khua loạn, không ngừng kêu cứu mạng. Mễ Tiểu Nhân nhàn nhả quay đầu nhìn các nàng, trên mặt lại tươi cười, không hề có ý muốn lên giúp đỡ, như đang xem kịch vậy.

“Cứu mạng? Ai đến cứu mày! Hừ, sao mày không chạy trốn luôn đi!”

Hai người làm âm ỹ một trận, Trương Tử Toàn mới thả cô đứng lên, vừa chỉnh sửa lại váy của mình, vừa đánh giá cô: “Nghe này! Tao còn chưa hết giận đâu, mấy ngày này mày chú ý một chút cho tao... Nhìn bộ dáng đen đúa của mày, gần như con khi ý, mấy năm qua lên Hoa Quả sơn à?”

Tần Hàm Lạc nghe cô chế nhạo, chỉ đành cười khổ. Mễ Tiểu Nhân tắt tivi, đứng lên, nhíu nhíu mày: “Được rồi, nợ nần tính xong thì đi ăn cơm thôi.”

“Đi đâu?”

“Nhất Trung!” Mễ Tiểu Nhân bỏ lại câu này, liền dẫn đầu đổi giày. Tần Hàm Lạc trợn tròn mắt, sao lại thế? Còn chưa chuẩn bị tư tưởng gì mà, nhưng nhìn hai người kia một trước một sau ra cửa, biết rõ hậu quả nếu không đi theo, ngăn người vài giây rồi chỉ đành cùng đổi giày đuổi theo.

Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ biết tin Tần Hàm Lạc về, sớm đã sốt ruột chờ ở nhà. Vừa mở cửa, Tần Trọng đứng đó, ngơ ngác nhìn Tần Hàm Lạc, trong mắt không dấu được sự vui mừng, hé miệng, lại không nói được câu gì. Tần Hàm Lạc cũng không nhìn ông, cố ý giả vờ không thấy ánh mắt sắc bén của Mễ Tiểu Nhân, gọi một tiếng “đi Mễ”, sau đó đi lướt qua người ông, trực tiếp vào phòng khách.

“Tiểu Lương, gọi chị đi.” Mễ Tuyết Tuệ tươi cười, ngồi xổm xuống cạnh Tần Hàm Lạc hơn ba tuổi, chỉ vào Tần Hàm Lạc, bảo thằng bé gọi Tần Hàm Lạc là chị.

“Sao lại có chị nữa?” Tần Hàm Lạc có chút tò mò nhìn Tần Hàm Lạc, vẻ mặt hơi rụt rè, bất mãn cau mày, chỉ chui vào lòng Mễ Tiểu Nhân. Tần Hàm Lạc cẩn thận nhìn thằng bé, quả thật rất giống nàng trước kia, cô nghĩ đến việc đứa bé đáng yêu trước mặt này có quan hệ máu mủ với mình, lại là em trai ruột của Mễ Tiểu Nhân, lòng không khỏi kích động, vươn tay, dịu dàng nói: “Lại đây, cho chị ôm.”

Tần Hàm Lạc nhìn cô, có chút do dự, quay lại nhìn Mễ Tiểu Nhân và Trương Tử Toàn, lại nhìn mẹ mình, ánh mắt mỗi người đều tỏ vẻ cổ vũ, thằng bé rút cuộc quơ quơ cánh tay nhỏ bé, bỏ nhào vào lòng Tần Hàm Lạc, giọng nghịu kêu: “Chị.”

Tần Hàm Lạc ôm nó, nghe thằng bé gọi, nước mắt liền không kiềm được lên lên quần áo Tần Hàm Lạc.

“Chị đừng khóc.” Có lẽ là thiên tính trời sinh giữa chị em, thế nhưng Tần Hàm Lạc lại rất hiểu biết vươn tay lau nước mắt cho cô, thanh âm non nớt an ủi chị mình, khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm, vừa kinh ngạc lại cảm động...

Mẽ Tuyết Tuệ thấy một nhà đoàn tụ, lòng vui mừng vô cùng, giơ tay lau nước mắt, miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, đồ ăn đã sớm chuẩn bị tốt, mọi người đều vào ăn cơm tối đi.”

Đoàn người vào phòng ăn, kéo ghế tự ngồi xuống, thấy trên bàn đã bày đầy các món đủ màu sắc, thoát nhìn màu sắc hấp dẫn, hương vị mê người.

Tần Trọng ngồi xuống, chuyển một đĩa rau xào thịt bò qua trước mặt Tần Hàm Lạc, Tần Hàm Lạc lại làm như không nhìn thấy.

“Nào, Hàm Lạc, ăn nhiều một chút, con gầy đi nhiều quá, tôm này tươi lắm. Từ Toàn, con cũng ăn nhiều đi.” Mẽ Tuyết Tuệ cũng không nhắc lại chuyện xảy ra trước kia, chỉ lo khuyên mọi người dùng bữa.

Thức ăn quả thực rất thơm, rất phong phú, cơ bản đều là những món trước kia Tần Hàm Lạc thích ăn, có thể thấy Mẽ Tuyết Tuệ đã bỏ nhiều tâm huyết. Tần Hàm Lạc gấp một con tôm bỏ vào miệng, nhớ lại tình cảnh bốn năm trước mình bỏ đi từ căn phòng này, chớp mũi lại chua xót, nước mắt như muốn trào ra. Mẽ Tiểu Nhân đưa tay dưới gầm bàn đặt lên đùi cô, vỗ nhẹ nhẹ, Tần Hàm Lạc cố nén nước mắt, đón nhận ánh mắt chờ mong của Mẽ Tuyết Tuệ, khẽ nói: “Đạ, ngon lắm.”

Mẽ Tuyết Tuệ vui vẻ cười: “Vây con ăn nhiều một chút, ít nhất phải ăn hai bát mới được, nếu không đi không chịu đâu!”

Cơm nước xong, Trương Từ Toàn tranh dành dọn dẹp bát đĩa với Mẽ Tuyết Tuệ. Tần Trọng nhìn Tần Hàm Lạc, gần như khản cầu thấp giọng nói: “Hàm Lạc, ba có chuyện muốn nói với con, con theo ba vào thư phòng nói được không?”

Tần Hàm Lạc nhìn ánh mắt áy náy của ông, do dự một chút rồi cuối cùng cũng không nhẫn tâm được, đi theo ông, đi được vài bước, cô ngoái đầu lại nhìn Mẽ Tiểu Nhân, Mẽ Tiểu Nhân gật gật đầu với cô, lúc này cô mới chậm rãi đi theo.

Vào thư phòng, Tần Trọng đi qua kéo bức rèm sang, qua cửa sổ thủy tinh nhìn ra, bầu trời xa xa, ánh nắng chiều như gấm vóc trải dài, sắc màu rực rỡ, thập phần mê người.

“Ngồi đi.” Tần Trọng đứng trước cửa sổ, đưa lưng về phía Tần Hàm Lạc nói, rồi lại rơi vào trầm mặc, như thể không biết phải mở miệng thế nào. Tần Hàm Lạc ngồi xuống một cái ghế, cũng không lên tiếng.

Thật lâu sau, Tần Trọng mới thở dài, trầm thấp nói: “Hàm Lạc, lần trước ba không nên đối xử với con như thế, khi đó ba... là giận quá mất khôn, sau cũng luôn sống qua ngày với nỗi hối hận giày vò, nghĩ đến con bị thương đến thế mà không biết đi nơi nào, đêm đêm ba ngủ không ngon, ba... giờ ba xin lỗi con, hy vọng con... con có thể tha thứ cho ba.” Giọng ông nghe có chút thê lương, Tần Hàm Lạc nhìn bóng dáng hơi gầy yếu của ông, không biết sao lòng bỗng chua xót, cắn răng không lên tiếng.

“Ba biết, ba không phải người cha tốt, cũng chưa từng quan tâm con từ tế, dạy dỗ con. Con gái nhà người khác đều được cha nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng ba lại không làm thế, có lẽ... có lẽ trong lòng con vẫn oán hận ba, nhưng ông nội con năm đó cũng dùng cách này đối xử với ba và các bác của con, lúc ấy một gia đình như chúng ta lại có thể xuất hiện ba sinh viên liên tục là chuyện rất không dễ dàng. Hiện tại xã hội phát triển nhanh chóng, tư tưởng con người đã tiến bộ, có lẽ kiểu giáo dục chần chệ còn thêm roi vọt này đã lỗi thời, hơn nữa cũng khiến người ra rất phản cảm, nhất là con lại là con gái, nhưng ba chỉ không muốn cưng chiều con quá, thăm nghĩ ngày nào đó ba mất đi, con cũng có thể tự chăm sóc cho bản thân mình, có thể độc lập đối diện với đủ mọi khó khăn thất bại trong cuộc sống. Hàm Lạc, ba không phải người giỏi ăn nói để diễn đạt tình cảm của một người cha, ba cũng thừa nhận, mặc kệ dùng cách gì dạy dỗ con cái đi chẳng nữa, trao đổi thấu hiểu lẫn nhau là chuyện quan trọng nhất, việc đó quả thật ba quá thất bại. Nhưng Hàm Lạc à, ba cũng không phải không thương con, cũng không phải không đau lòng vì con...”

Nói đến đây, Tần Trọng quay lại, hốc mắt hơi ướt át: “Con thích ăn gì, ghét ăn gì, thật ra ba đều yên lặng nhớ kỹ. Bắt đầu từ tiểu học, mỗi một vinh dự con đạt được, ba đều nhớ rõ hơn cả con. Học sinh giỏi, cán bộ ưu tú, quán quân trận đấu viết văn, có bài thơ đăng trên báo... Con không biết đâu, con vẫn là niềm tự hào trong lòng ba, con ngoan ngoãn nghe lời là thế, từ nhỏ đã thông minh, học hành cần bản không cần ai phải quan tâm, cho nên, ba lợi dụng sự thành công của phương pháp giáo dục của mình, càng không thêm quan tâm đến con, bởi vì ba càng ngày càng tin tưởng, mặc kệ chuyện học hành hay cuộc sống, con đều có thể làm xuất sắc. Lúc con thi đỗ vào ĐH A, ba đã đặc biệt đến trước mộ ông của con để dâng hương, báo cho ông biết tin vui này, cho ông biết cháu gái của ông còn có tiền đồ hơn cả ông. Ba biết, ông trên trời có linh thiêng có thể được an ủi...”

Tần Hàm Lạc nghe đến đó, đã đã nức nở không thành tiếng, nước mắt không kiềm được mãnh liệt tuôn rơi.

Tần Trọng nhắm mắt lại, trên mặt lộ vẻ đau khổ: “Con biết không? Con là sự kiêu ngạo của ba, là hy vọng của ba, cho nên khi dì Chu nói cho ba biết chuyện đó, ba hoàn toàn không thể chấp nhận được, đó chẳng khác gì sét đánh ngang tai với ba. Lúc ấy ba giận đến phát điên cho nên mới có thể đối xử với con như thế, sau này nhớ lại, ngay cả ba cũng không dám tin mình lại có thể đánh con ác đến vậy! Sao có thể nở ra tay được...”

“Đừng nói nữa!” Tần Hàm Lạc bỗng nhiên khóc ngăn cản ông: “Chuyện đó con không trách ba, con không trách ba chút nào! Nhưng mà... nhưng mà chuyện của mẹ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Nói xong, cô nhìn Tần Trọng chằm chằm không chớp mắt, ánh mắt vừa khản trương, lại có chút sợ hãi, lúc này nội tâm cô thập phần mâu thuẫn, vừa muốn biết chân tướng sự việc, lại khát vọng Tần Trọng giải thích hợp lý, lại sợ lời ông ngoại nói đều là sự thực.

Tần Trọng hít sâu một hơi, neho mắt, vẻ mặt như chìm vào hồi ức, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Ba biết mẹ con từ rất sớm, lúc còn trẻ nàng rất đẹp, khi đó có rất nhiều người theo đuổi nàng, ba cũng là một trong số đó. Sau một thời gian dài, ba yên lặng quan tâm nàng, cuối cùng rốt cục như mong muốn thắng được trái tim nàng... Nhưng sau khi kết hôn, sinh con rồi, hai người cũng không còn ôn nhu kiên nhẫn như lúc mới yêu nhau, đủ loại mâu thuẫn vụn vặt trong cuộc sống nảy sinh, ba là người không giỏi ăn nói, bình thường thích ở nhà, mà cá tính của nàng lại có vẻ hoạt bát hướng ngoại, sở thích cũng rất nhiều, lâu ngày, số lần hai người khắc khẩu ngày càng nhiều. Lần đó, vì nàng nhận một bó hoa của người trước kia từng theo đuổi nàng, chúng ta cãi nhau một trận lớn, dưới con nóng giận nàng đã nói năm đó chọn ba là một hành động sai lầm, nói ba không biết cái gì là lãng mạn, không hơn người khác điểm nào, ba giận quá nên tát nàng một cái... Từ nhỏ ông ngoại con đã coi nàng như viên ngọc quý trên tay, cho tới giờ nàng chưa từng chịu

thiệt thòi, cho nên. . .Hàm Lạc, ba cũng không ngờ khi nàng ra ngoài lại xảy ra chuyện đó, ba xin lỗi, chuyện này vẫn luôn là tâm bệnh trong lòng ba, lòng ba thường xuyên sám hối. . .”

Đêm đã khuya.

Mẽ Tiểu Nhân nghiêng người, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng say ngủ của Tần Hàm Lương, nhìn không được khẽ hôn lên má thẳng bé. Tần Hàm Lương đêm nay khóc mãi không thôi, đòi ngủ cùng hai chị, Mẽ Tiểu Nhân hết cách, đành phải ôm thẳng bé về phòng, để nó ngủ giữa mình và Tần Hàm Lạc, vật lộn mãi đến khi mệt không chịu nổi mới ngủ.

“Tiểu quý này rốt cục cũng ngủ.” Mẽ Tiểu Nhân nhẹ nhàng thở một hơi, nhìn Tần Hàm Lạc có chút đắm chiêu ở một bên.

“Ừ.”

“Hàm Lạc, đó là chuyện ngoài ý muốn, đừng oán giận ba chị nữa, được không? Dù thế nào thì ông ấy vẫn luôn là ba của chị mà.” Mẽ Tiểu Nhân vươn tay qua, nắm chặt tay cô, dịu dàng nói: “Hơn nữa về chuyện của chúng ta, bọn họ cũng đã thỏa hiệp rồi.”

“Tôi còn cần một chút thời gian.” Tần Hàm Lạc hai tay gối đầu, ngơ ngác nhìn trần nhà, trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhân, ngày mai. . .ngày mai tôi muốn đi gặp nàng.”

“Giản Hân Bồi à? Chị nên đi gặp chị ấy.”

“Tiểu Nhân, em. . .” Tần Hàm Lạc nuốt nước miếng, nghiêng đầu, có chút gian nan mở miệng: “Tôi. . .tôi chỉ là. . .”

“Không cần phải nói, em hiểu mà.” Đôi mắt đẹp của em ánh lên tia ôn nhu, tay đè lại môi cô, không cho cô nói tiếp: “Chị ấy là quá khứ của chị, mà em, là hiện tại và tương lai của chị, một người lãng quên quá khứ, sinh mệnh ấy sẽ không trọn vẹn, không hoàn chỉnh. . .Hàm Lạc, chị là người em yêu, em hi vọng người em yêu có một hồi ức đầy đủ, chị hiểu không?”

Mắt Tần Hàm Lạc đỏ lên, cô nắm tay Mẽ Tiểu Nhân, hôn lên, thâm tình nhìn vào mắt em, nức nở: “Tiểu Nhân, cảm ơn sự thấu hiểu và tin tưởng của em. Có được em là phúc đức lớn nhất trong đời tôi, có thể ở bên em, tôi. . .đời này tôi đã chẳng còn cầu mong thêm gì nữa. . .”

Đôi mắt em hơi phấp phất, trên mặt lại nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, bốn mắt nhìn nhau, bàn tay hai người bắt tri bắt giác nắm thật chặt. . .

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Chương 127

Hôm nay là ngày cuối tuần, có lẽ Triệu Văn Bác biết Tần Hàm Lạc sẽ tới nên từ sáng sớm đã nói có việc phải ra ngoài. Giản Hân Bồi cảm thấy biết ơn sự cảm thông săn sóc của hắn, nàng ngồi trên giường, ngắm người một lúc rồi đứng dậy mở tủ quần áo, tìm kiếm bên trong, quyết định vẫn mặc váy. Nàng lấy ra mấy bộ váy kiểu dáng và màu sắc khác biệt, khoa chân múa tay trước gương mấy lần, lại không hài lòng quảng qua một bên, cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại trên một chiếc váy màu tím nhạt. Đây là do lần trước đi dạo phố cùng Trầm Du, Trầm Du cứ khuyên nàng mua, nói nàng mặc rất đẹp. Chiếc váy này thiết kế đơn giản mà lại không mất đi sự dịu dàng, màu tím nhạt thoát nhìn rất thanh nhã, cảm giác cũng rất mềm mại thoải mái. Giản Hân Bồi chậm rãi mặc váy vào, lại chọn một sợi dây chuyền pha lê màu tím đeo lên cổ, sau đó mới nhìn mình trong gương, một lúc lâu sau, trên khuôn mặt ngọt ngào lộ ra nụ cười thể lương thương cảm, sau đó ra khỏi phòng, bám tay vịn cầu thang chậm rãi đi xuống lầu.

Trong phòng khách trống trải, má Lư đang chơi đùa với Triệu Tư Đồng, Tư Đồng hơn một tuổi đã có thể nói vài từ đơn giản, trong phòng khách vắng vẻ cũng vì có tiếng cười khanh khách của đứa trẻ mà có thêm một chút sức sống. Thấy mẹ mình đi xuống, Tư Đồng liền vội vàng vươn hai cánh tay mũm mĩm, hưng phấn gọi: “Mẹ, mẹ!” Giản Hân Bồi mỉm cười giang tay ôm con gái, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính của con, đùa nghịch với con một lát, sau đó lại đưa cho má Lư, nhẹ giọng nói: “Má Lư, có lẽ tôi sẽ ra ngoài một chuyến, má ở nhà trông Tư Đồng cẩn thận nhé.”

“Dạ, tôi biết.” Má Lư vội vàng đáp.

Giản Hân Bồi đi qua một bên sofa ngồi xuống, tựa vào lưng ghế màu trắng, tay chống đầu, có chút hồ hững lạt một quyển tạp chí mới, thoát nhìn có vẻ không yên lòng. Thỉnh thoảng nàng lại nhìn cánh cửa nhà mở rộng, sau đó lại thu hồi ánh mắt, trong lòng nàng có một chút khẩn trương, một chút chờ mong, càng nhiều là thương cảm và chua xót.

Thời gian như bị kéo dài vô hạn, sự chờ đợi như vậy khiến người ta cảm thấy bị dày vò tra tấn vô cùng, nhưng lại vì nỗi chờ mong mà cảm tâm tình nguyện chịu dày vò, tra tấn. . .Đến khi thân ảnh màu trắng kia xuất hiện trước mắt, Giản Hân Bồi lại có một giây hoảng hốt, nàng chậm rãi đứng lên, chăm chú nhìn, Tần Hàm Lạc mặc một chiếc áo phông màu trắng, quần dài màu xanh đậm, dáng người cao ráo đứng ngoài cửa phòng khách, đôi mắt sáng

ngồi, con người đen lấy nhìn nàng chăm chú không chớp mắt.

“Hàm Lạc...” Giản Hân Bồi vừa gặp một tiếng, cổ họng liền bị nghẹn lại.

Má Lưu thấy có khách đến thăm, liền ôm Triệu Tư Đồng cũng vội vàng đứng lên. Tần Hàm Lạc đi từng bước tới, ánh mắt chuyển về phía đứa trẻ đáng yêu trắng trẻo bị bế trong lòng nàng, ánh mắt lộ ra sắc buồn vui lẫn lộn, nhẹ giọng hỏi: “Bồi Bồi, đây là... là con gái của cậu à?”

“Ừ.” Giản Hân Bồi cố gắng để cho bản thân mình tỉnh trở lại, trong mắt lại lấp lánh nước mắt, nàng ôm Triệu Tư Đồng, dịu dàng dỗ dành: “Đồng Đồng ngoan, gọi đi đi...”

“Đi.” Triệu Tư Đồng nhìn người xa lạ trước mặt, có chút do dự, lại rốt cục ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Hai mắt Tần Hàm Lạc ngấn lệ, đưa tay qua thật cẩn thận ôm đứa bé vào trong ngực: “Ng Sloan, để đi ôm con một cái.”

Triệu Tư Đồng nhủ mảy, mếu máo muốn khóc, hai tay nhỏ bé khua loạn: “Mẹ, con muốn mẹ ôm!”

Giản Hân Bồi liền vội vàng lại dỗ, vuốt ve đầu nàng, nói: “Đồng Đồng đừng khóc, để đi ôm con một cái.”

“Con bé tên Đồng Đồng? Tên đầy đủ là gì thế?”

Giản Hân Bồi chần chừ một chút, khẽ đáp: “Triệu Tư Đồng.”

Tư Đồng? Tư Đồng... Tần Hàm Lạc đọc đi đọc lại cái tên này, bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, trái tim kịch liệt co rút đau đớn, ngay cả cơ mặt cũng khẽ run rẩy.

Giản Hân Bồi xoay mặt qua một bên, nước mắt cũng không kiềm được cuộn cuộn tuôn rơi. Hàm Lạc, cậu hiểu được nó có nghĩ gì sao? Cậu cũng hiểu mà, mình hoài niệm biết bao nhiêu về quá khứ của chúng ta, mình nghĩ nhiều lắm về quãng thời thơ ấu và thiếu niên giữa chúng mình, lúc ấy... khoảng thời gian ấy, chúng ta hiểu rõ nhau, tin tưởng nhau, cậu có thể dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng ngẫu nhiên của mình, cho dù giận dỗi thì cũng chỉ một giờ là sẽ đến dỗ dành mình, trong lòng cậu, trong mắt cậu, cũng chỉ có một mình mình mà thôi.....

Triệu Tư Đồng tựa hồ cảm giác được bầu không khí kỳ lạ giữa hai người lớn, bỗng nhiên lại bắt đầu giẫy dụa kêu: “Mẹ, mẹ!”

Tần Hàm Lạc bị tiếng khóc của đứa trẻ làm cho giật mình, ánh mắt chuyển qua mặt đứa nhỏ, cẩn thận đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đáng yêu càng nhìn càng thấy giống Giản Hân Bồi, lại nhìn Giản Hân Bồi ở một bên rơi lệ, lòng không khỏi đau đớn khô sở, nước mắt tuôn trào mãnh liệt như thủy triều. Cô ôm Triệu Tư Đồng, khóc gọi: “Tư Đồng, Tư Đồng!”

Đôi môi cô dính đầy nước mắt, hôn lung tung lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tư Đồng, càng khóc thương tâm hơn.

Má Lưu đứng đó, bị một màn trước mắt làm cho không hiểu ra sao, Triệu Tư Đồng cũng bị dọa như Tần Hàm Lạc, khóc oà, liều mạng vờn người, muốn nhào vào lòng Giản Hân Bồi. Giản Hân Bồi sực sực mũi, nhẹ giọng nói: “Má Lưu, má đưa Tư Đồng lên lầu đi.”

Má Lưu vội vàng đáp ứng, rồi đón Triệu Tư Đồng từ trong tay Tần Hàm Lạc, đi lên lầu.

Tần Hàm Lạc đứng đó, vẫn khóc mãi không thôi, Giản Hân Bồi nhìn đáng vẻ khóc đến thương tâm của cô, trái tim như tan nát, nàng rút cuộc không kiềm chế được mình nữa, tiến lên bỏ nhào vào lòng cô. Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, vòng tay ôm chặt vòng eo mềm mại của nàng, nước mắt vẫn như chuỗi trân châu đứt dây, không ngừng lăn xuống. Hai má Giản Hân Bồi dán sát vào hai má cô, khe khẽ nức nở: “Hàm Lạc, Hàm Lạc...”

Cái ôm này nàng thật sự đã chờ lâu lắm, lâu lắm rồi. Bắt đầu từ khi trở về từ thành phố Z, nàng vẫn luôn khát vọng có được, nhưng hết thấy đều đã thay đổi. Mà hiện tại, tuy thân thể của mình được cô ôm chặt trong lòng, nhưng tất cả đều đã tuyệt vọng, nàng cố nào hi vọng vòng tay ấm áp này có thể vĩnh viễn thuộc về mình... Giản Hân Bồi bất tri bất giác càng siết chặt vòng tay, không nỡ buông ra.

“Bồi Bồi, mình...” Tần Hàm Lạc còn chưa nói xong, Giản Hân Bồi đã lập tức ngắt lời cô, nghẹn ngào nói: “Hàm Lạc, không cần giải thích, đừng nói gì cả! Cứ để như vậy, cứ để mình ôm cậu thế này, chỉ một chút thôi...” Ở trước mặt cô, nàng thầm nghĩ tùy hứng nốt một lần cuối cùng, nàng thầm nghĩ im lặng ôm nhau, dù không thể kéo dài đến thiên hoang địa lão thì có thể nhiều thêm một giây thôi cũng được. Con người này, đã sớm khắc thật sâu vào chỗ sâu nhất trong trái tim nàng, vĩnh viễn cũng lau không được xóa không xong. Các nàng từng yêu nhau đến thế, dùng toàn bộ sinh mệnh mình, toàn bộ linh hồn, cho dù ôm thân thể ấm áp này, cõi lòng tuyệt vọng, thì nàng cũng tham lam luyện tiếc, hy vọng thời gian có thể kéo dài thêm một chút, một chút nữa...

Lúc đi ra khỏi nhà họ Triệu, đã gần giữa trưa, Tần Hàm Lạc đứng bên chiếc xe ô tô màu lam của Giản Hân Bồi, có chút nghi hoặc nhìn nàng.

Giản Hân Bồi ra hiệu “lên xe”, sau đó thấp giọng nói: “Mình đưa cậu đến nơi này.”

Tần Hàm Lạc cũng không hỏi nhiều, mở cửa xe ngồi xuống. Ô tô rất nhanh phóng ra khỏi cổng lớn nhà họ Triệu, ánh mắt Giản Hân Bồi nhìn phía trước, về mặt lúc lái xe thập phần chăm chú. Tần Hàm Lạc nghiêng đầu đánh giá sườn mặt tinh xảo của nàng, không khỏi có chút cảm khái, Bồi Bồi đã hoàn toàn rũ bỏ dáng vẻ ngây ngô của người thiếu nữ, toàn thân tản ra phong vận trường thành quyền rũ, lúc cười lộ lên liền như hoa xuân nở, lúc không cười không nói như lúc này, lại khiến người ta có cảm giác cao cao không thể với tới, không thể thân cận. Nàng, càng ngày càng mê người... Văn Bác nhìn chung cũng có phúc, nhưng mà, nhưng nhìn đáng vẻ Bồi Bồi vừa rồi, nàng... Lòng Tần Hàm Lạc lại dần dần trầm xuống.

Ô tô đi một đường, bỏ lại ngã tư đường ở phía xa xa đằng sau, Tần Hàm Lạc tựa đầu lên cửa kính xe, nhủ thầm, như thể lâm vào trầm tư, lúc Giản Hân Bồi gọi cô xuống xe, cô mới tỉnh lại, mở cửa xe đi xuống.

“Vừa rồi nghĩ gì thế?”

Tần Hàm Lạc lắc đầu, nhìn cánh cổng trường trước mặt, bỗng nhiên hưng phấn nói: “Đây là trường học của chúng ta mà.” Đúng vậy, đây là trường học cũ lúc ban đầu của cô và Giản Hân Bồi, trường tiểu học Nhất Trung của thành phố A.

Giản Hân Bồi mỉm cười, sau đó lấy từ trong túi ra một chuỗi chìa khoá, tiến lên mở cánh cổng sắt của trường.

“Cậu lấy đâu ra chìa khoá vậy?” Tần Hàm Lạc đi theo sau, kinh ngạc hỏi.

“Hôm qua mình đi lấy lòng bác bảo vệ, lấy từ chỗ ông ấy đó.” Giản Hân Bồi nở nụ cười như nắng, mặt mày có chút đắc ý, nàng và Tần Hàm Lạc một trước một sau đi vào trường, lại thuận tay đóng cửa sắt lại.

Hai bên con đường rộng lớn ở trong trường có những hàng cây cổ thụ lâu năm, ánh nắng trưa xuyên qua tán lá sum suê, rải đầy vệt nắng vờ lên mặt đất. Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi nhìn nhau, rất ấn ý nắm tay, tựa như rất nhiều năm về trước, hai người cùng nắm tay nhau đi trên con đường này, khác biệt với năm đó là nay vóc dáng các nàng đã cao lên nhiều, trên lưng cũng không còn chiếc cặp sách nhỏ nhọ ngày ấy...

Mọi thứ trong trường đều không có gì thay đổi, trừ những gốc cây đều lớn hơn thô hơn một chút, trừ màu sắc của những bức tường đã có chút loang lổ... Dọc đường đi, Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi đều không nói chuyện, trong đầu các nàng giờ phút này đều là quãng thời gian hồn nhiên vui vẻ ngày trước...

Hai người đi đến bên ngoài lớp học của mình ngày trước, trên cửa có khoá, không vào được, chỉ có thể cách tẩm cửa sổ thủy tinh nhìn tình cảnh bên trong. Giản Hân Bồi bỗng nhiên cười nói: “Hàm Lạc, cậu có cảm thấy những chiếc bàn có khoá và ghế hình như đều rất nhỏ không, không biết bây giờ mà ngồi thì có cảm giác gì nhỉ.”

Tần Hàm Lạc ghé sát đầu bên cạnh nàng, cũng nhìn vào trong xem, có chút tiếc nuối nói: “Sau khi tốt nghiệp mình cũng không về nơi này, thật muốn vào trong ngồi để tìm lại cảm giác năm đó một chút, mình vẫn nhớ rõ mình ngồi ở đâu, thế nào, tổ bốn hàng hai...”

Trên mặt hai người đều có lúm đồng tiền sáng lạn, tựa hồ lại tìm về những khoảnh khắc vui vẻ buổi ban đầu. Các nàng vừa trò chuyện, vừa đi, từ lớp học đến thư viện, rồi sân thể dục, cuối cùng đến khắp ngõ ngách có tường bao quanh ở phía tây, nơi đó có một cái giá sắt vuông vức cao ráo, bên trên quần dây mây màu xanh đậm, phía dưới còn buộc song song mấy chiếc xích đu. Dưới xích đu là một sân cát không lớn không nhỏ, những hạt cát bên trong rất nhỏ mịn, thoạt nhìn là để phòng nẩy dứa nhỏ chơi xích đu bị ngã xuống đất.

Giản Hân Bồi thấy xích đu, lập tức buông tay Tần Hàm Lạc ra, ngồi lên một chiếc, vui vẻ nói: “Lúc ấy ở đây, thích nhất mấy cái xích đu này, mỗi lần tan học chúng ta đều vội vàng chạy lại đây để chiếm, sau đó mình ngồi trên, cậu đẩy mình, lúc ấy mình cảm giác đó là chuyện hạnh phúc nhất trên đời...” Nói xong, đôi mắt nàng loé lên vẻ khác thường rồi rất nhanh âm thầm, thanh âm cũng dần thấp xuống: “Hàm Lạc, mình... mình thật sự hy vọng mọi chuyện đều có thể thực hiện lại một lần.”

Tần Hàm Lạc nhìn cô gái thanh mai trúc mã, người đầu tiên khiến cô rơi vào lưới tình ở trước mặt, nhớ tới đủ chuyện hiểu lầm giữa hai người, nhớ tới việc một mình nàng phải chịu đựng tất cả, lòng lại đau đớn nói không nên lời. Nước mắt tràn bờ mi, cô đập đám cát dưới chân, đi đến trước mặt nàng, vờn tay đau lòng nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. Nước mắt Giản Hân Bồi lại rơi càng nhiều, Tần Hàm Lạc nhìn nàng, bỗng nhiên hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt nàng. Cô tựa đầu chôn giữa hai gối nàng, thân mình khẽ run rẩy, gào khóc: “Bồi Bồi, xin lỗi, là mình phụ cậu! Là mình phụ cậu.....”

Giản Hân Bồi dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, những giọt nước mắt trong suốt, từng viên rót lên những sợi tóc mềm mại của cô, sau đó biến mất.

“Phải làm thế nào... phải làm sao mới có thể khiến tất cả mọi người đều được hạnh phúc?” Tần Hàm Lạc nức nở khóc, bả vai không kìm được run rẩy.

Tiếng khóc vang vọng nơi xích đu, thật lâu sau Giản Hân Bồi mới miễn cưỡng nói: “Hàm Lạc, đó không phải lỗi của mình cậu, mình cũng có lỗi, còn cả mẹ mình..... Nếu, mình có thể sớm nhận ra tình cảm của mình dành cho cậu là tình yêu chứ không phải lòng chiếm hữu giữa bạn bè, nếu mình có thể không tùy hứng xúc động như thế, nếu chúng ta có thể thẳng thắn thành khẩn với nhau, gánh vác thay cho nhau, ý lại nhau thì mọi việc cũng sẽ không trở thành như ngày hôm nay... Hàm Lạc, đây không phải lỗi của mình cậu, là chúng ta... chúng ta có duyên mà không có phận, thứ mình quý trọng nhất, ngược lại lại bị chính bản thân mình tự tay chôn vùi...” Nói tới đây, nàng đã khóc không thành tiếng.

“Bồi Bồi, phải làm thế nào mới có thể khiến cậu hạnh phúc đây?” Tần Hàm Lạc nức nở, làm ướt một mảng váy của nàng.

“Hàm Lạc.” Giản Hân Bồi miễn cưỡng kìm nén nước mắt của mình, hai tay nâng mặt cô lên: “Hàm Lạc, cậu không cần lo lắng cho mình, hiện tại mình thực sự hạnh phúc.”

“Không.” Tần Hàm Lạc lắc đầu: “Cậu nói dối!”

“Là thật, Văn Bác thực sự rất yêu mình, đối xử với mình rất tốt, mình... mình cũng thương anh ấy, hơn nữa giờ mình đã có Tư Đồng.” Trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Giản Hân Bồi hiện lên nụ cười: “Mình thực lòng cảm tạ ông trời đã làm cho nàng sinh ra trên đời này, con bé cho mình hy vọng mới, sinh mệnh của mình vì có nàng mà trở nên phong phú, mình có được một gia đình trọn vẹn hạnh phúc.”

Tần Hàm Lạc ngơ ngác nhìn nàng, Giản Hân Bồi cắn cắn môi, dừng lại ở đôi mắt đong đầy lệ của cô, nhẹ giọng nói: “Mình vĩnh viễn cũng sẽ không quên

những gì đã qua với cậu, nhưng hiện tại mình là vợ của Văn Bắc, lại còn là một người mẹ, mình đã sớm học được cách bắt đầu một cuộc sống mới, cậu cũng có Tiểu Nhân, cậu cũng có thể làm cho bản thân cậu và em ấy hạnh phúc. Mình đưa cậu tới đây, là hy vọng chúng ta ở nơi thân thiết nhất lúc ban đầu, bỏ đi quá khứ, tháo gỡ tất cả vướng mắc trong lòng, để cho tất cả bắt đầu lại một lần nữa... Cậu hiểu không?" Tần Hàm Lạc nhìn nàng hồi lâu, rồi cục gật gật đầu.

"Cậu và Tiểu Nhân về sau định thế nào? Bác Tần và dì Mễ nói gì về chuyện của hai người?" Lại lần nữa bước đi trên con đường thẳng tắp đối diện khu lớp học, Giản Hân Bồi nhẹ giọng hỏi.

"Ba và dì Mễ cũng không phản đối. Kỳ nghỉ của Tiểu Nhân kết thúc thì em ấy sẽ quay về Mỹ, mình cũng sẽ đi cùng." So với lúc mới đi vào, vẻ mặt Tần Hàm Lạc rõ ràng thoải mái hơn không ít, khoé miệng cũng hơi lộ ra ý cười.

Thân thể Giản Hân Bồi hơi cứng đờ, chậm rãi dừng chân: "Đi Mỹ à?"

Tần Hàm Lạc cũng dừng lại: "Đúng thế, có điều Tiểu Nhân sẽ đi trước, mình muốn dùng thời gian để học bù lại tiếng Anh đã, còn phải chuẩn bị rất nhiều việc, đến lúc đó chắc có vài chuyện sẽ cần tìm Trầm Du nhờ giúp đỡ."

"Hai người... hai người có còn trở về nữa không?" Trái tim Giản Hân Bồi như bị đánh một cú nặng nề, vừa hỏi vừa dẫn đầu đi trước.

"Không biết, để xem Tiểu Nhân quyết định."

Ra bên ngoài trường học, Giản Hân Bồi khoá kỹ cổng trường, xoay người lại, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên nói: "Bồi Bồi, mình không lên xe đâu, nơi này rất gần Nhất Trung, hôm nay mình sẽ về nhà, cậu đến nhà mình ăn cơm nhé?"

"Thôi, Văn Bắc đang ở nhà chờ mình." Giản Hân Bồi cũng không biết vì sao mình nói dối, nhưng hiện tại nàng thật sự không có tâm tư nào để ăn cơm.

"Ừ, vậy được rồi." Tần Hàm Lạc suy nghĩ, kéo tay nàng qua dịu dàng nói: "Bồi Bồi, đừng trách mẹ cậu nữa, làm hoà với bà đi, mặc kệ thế nào thì bà cũng vẫn luôn yêu cậu."

"Ừ." Giản Hân Bồi cúi đầu xuống.

Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng thở dài, rút tay lại, Giản Hân Bồi bỗng nhiên có chút hoảng sợ ngẩng đầu, run giọng nói: "Hàm Lạc, dù đi đến đâu, cậu cũng đừng quên mình nhé..."

Tần Hàm Lạc đứng đó, trầm mặc một lát, tiến lên nhẹ nhàng ôm nàng, sau đó buông tay ra, cô lấy tay chỉ vào ngực mình, chân thành nói: "Bồi Bồi, tuy rằng... tuy rằng tình yêu đã không còn nữa, nhưng cậu vĩnh viễn ở trong lòng mình, dù cho năm nào tháng nào, ở bất kỳ nơi đâu, mình cũng đều sẽ nhớ mãi cậu, mình đều nguyện ý trả giá hết thảy vì cậu, thậm chí cả tính mạng mình! Mình muốn cậu nhớ kỹ điều đó!" Nói xong cô liền lùi lại vài bước, xoay người dứt khoát đi.

Giản Hân Bồi đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng dáng cô, nàng yên lặng khấn cầu trong lòng, cầu khẩn Tần Hàm Lạc đừng quay đầu lại, đừng phát hiện ra nụ cười của nàng chỉ là lớp nguy trang, đừng để cô nhìn thấy sự yếu ớt trên khuôn mặt nàng. Nàng yêu biết bao cái người ngay từ nhỏ đã xuất hiện trong cuộc sống của nàng, yêu đến liêu lĩnh, yêu đến lòng tràn đầy tiếc nuối, vết thương đầy người, chính vì yêu sâu nặng đến thế, cho nên mới không muốn trên lưng cô đeo đầy gông xiềng, mới không muốn trói buộc bước chân theo đuổi hạnh phúc của cô, nàng đã sớm hiểu ra, các nàng đã bỏ lỡ nhau, hơn nữa đã tự có cuộc sống của riêng mình, rồi cuộc không thể trở về quá khứ được nữa. Ở trước mặt cô nàng đã từng tùy hứng quá nhiều lần, cố tình gây sự nhiều phen đến thế, chỉ có lần này, cô thật sự thật lòng sẵn sàng, dụng tâm thành toàn cho cô...

Mà Tần Hàm Lạc, lại thật sự không hề quay đầu lại dù một lần...

Giản Hân Bồi mãi nhìn theo cho đến khi bóng dáng của cô biến mất nơi cuối đường, khí lực trên người bỗng nhiên như thể bị rút cạn trong nháy mắt, té ngã, nước mắt nàng nhàn nhạt từ lâu, rồi cục cục lặng yên lăn dài trên hai má.

"Hàm Lạc, đây là lần cuối cùng mình nói dối cậu. Mình yêu cậu, chỉ yêu mình cậu, hơn nữa có lẽ vĩnh viễn cũng đều chỉ có mình cậu, mình vẫn chìm đắm trong quá khứ, tự bản thân không muốn đi ra. Nhưng những lời này đã trở nên vô nghĩa mất rồi, cho nên mình chỉ giữ lại trong lòng, tự nói cho chính mình nghe... Hàm Lạc, kỷ niệm giữa chúng ta đủ để an ủi mình cả đời, cậu... cậu nhất định phải hạnh phúc!"

Ngồi trên mặt đất một lát, Giản Hân Bồi đứng dậy mở cửa xe, ngồi vào trong, toàn thân nàng như thể hết sức, tựa vào lưng ghế, ngay cả sức để nổ máy xe cũng không có. Nàng nhắm mắt lại, vươn tay bật nhạc lên, chỉ chốc lát sau, trong xe liền truyền đến tiếng hát u buồn.

Khi chúng ta nhìn nhau mỉm cười một lần nữa

Trái tim trưởng thành thêm một chút

Bao nỗi khổ đau đều đã quên

Trong trí nhớ chỉ còn lại toàn những điều tốt đẹp

Quá khứ đúng hay sai đã không còn quan trọng

Kỳ thật chúng ta đều hiểu rõ

Trong lòng còn có một dấu chấm tròn viết chưa xong

Chỉ có thể trách tôi và em yêu nhau quá sớm

Lại hiểu quá ít về hạnh phúc

Vì thế ích kỷ biến tình yêu thành nỗi dày vò

Trả giá hết thấy lại khiến đôi phương muốn trốn chạy

Ông trời khiến chúng ta gặp nhau quá sớm

Lại trao quá ít duyên phận

Mối khiến cho chúng ta chỉ có thể bị nhốt trong nỗi đau buồn của hồi ức

Đây là bài hát nàng thường nghe nhất, bản [Gặp nhau quá sớm] của Tô Vĩnh Khang. Nàng cũng không hối hận vì đã gặp gỡ Tần Hàm Lạc quá sớm, chỉ hối hận vì mình biết yêu quá trễ. Bài hát có đôi lời thực sự khiến nàng đau tận xương tủy, lắng nghe, nước mắt lại trào dâng, lại khiến Giản Hân Bồi nhắm chặt đôi mắt đang ứa lệ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chương 128

Tần Hàm Lạc quay lưng về phía Giản Hân Bồi, bước đi, nước mắt lại rơi như mưa, khiến khuôn mặt cô ướt đẫm. Cô cắn răng, không dám để cho mình quay đầu. Lúc trước ở chỗ xích đu, nhìn thấy Giản Hân Bồi vừa khóc vừa nói hy vọng mọi chuyện đều có thể làm lại từ đầu, trong khoảnh khắc, cô quả thật dâng trào xúc động muốn đưa nàng đi, vô luận chân trời góc biển, chỉ cần đưa nàng đi! Cho dù đã không còn yêu, nhưng còn tình cảm, tình thân, tình yêu hơn hai mươi năm qua, hơn nữa nàng đã chịu biết bao nhiêu tổn thương cùng uỷ khuất đến thế rồi, cô không thể nhìn thấy nàng đau lòng hơn nữa. Cô nguyện trả giá hết thấy vì nàng, chẳng sợ làm những chuyện trái với lương tâm của mình! Nhưng làm sao có thể được đây? Văn Bác phải làm sao? Đứa trẻ của hai người sẽ thế nào? Huống chi, cô đã không còn yêu Bồi Bồi nữa, người cô yêu là Tiểu Nhân, nếu làm thế, Bồi Bồi sẽ thật sự vui vẻ sao?

Sau khi tỉnh táo lại, Tần Hàm Lạc cảm giác suy nghĩ đó trong đầu là một tội ác, sau lưng cô thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, chân càng rảo bước nhanh hơn, lúc đi qua khúc ngoặt bức tường vây của trường, cô vội vàng áp lưng lên tường, lúc này mới dám nâng tay lên hung hăng lau nước mắt trên mặt. Cô không ngừng hít thở sâu, cố gắng khiến mình bình tĩnh trở lại. Cô tựa vào bức tường lạnh như băng, nhớ lại vô số kỷ niệm của mình và Giản Hân Bồi, có cảnh hoặc bị thương hoặc ầm ập, lúc rõ ràng lúc mơ hồ, lòng buồn vô hạn.

Rất lâu sau Tần Hàm Lạc mới tỉnh lại từ trong nỗi bi thương, cảm giác sầu não vẫn quanh quẩn trong lòng không xua tan được, nhưng cả người lại thoải mái hơn không ít. Cô thở dài một hơi, sau đó đi về phía Nhất Trung.

Về đến nhà, Mễ Tuyết Tuệ đã ra ngoài có việc, Tần Trọng ở trong phòng ngủ trưa. Lúc này Tần Hàm Lạc mới có cảm giác đói khát, liền mở tủ lạnh kiểm tra hoa quả ăn, lại uống một ly sữa, sau đó trực tiếp đi đến phòng Mễ Tiểu Nhân. Mễ Tiểu Nhân đang nghiêng người nằm trên giường, cầm một quyển sách lật tới lật lui, thấy cô về liền vội vàng nhòm dậy xuống giường, vòng tay quanh cổ cô. Tần Hàm Lạc liếc nhìn Tần Hàm Lương đang ngủ say trên giường, có chút ghen tị khi khẽ: “Thằng nhóc này sốt ngày ở gần em, khiến chúng ta chẳng có thời gian ở chung một mình gì cả.”

Mễ Tiểu Nhân lắc đầu hơi mỉm cười: “Người nào đó lên núi dẫn đầu một đám con nít, ngay cả tính cách của mình cũng giống trẻ con rồi đó, ghen cả với em trai nữa.” Nói xong liền đưa tay sờ sờ đôi mắt sưng đỏ của cô, nhẹ giọng nói: “Gặp nàng rồi à?”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc nhìn dung nhan thanh tú không tỳ vết của em, nhớ tới nỗi xúc động vài giây trước đi của mình, lúc này lại thấy bứt rứt cực kỳ, sao lại vẫn hoang đường thế nhỉ? Cô ôm chặt eo Mễ Tiểu Nhân, gần như muốn nói ra cho em biết suy nghĩ lúc này của mình, lại không biết vì sao nghẹn ở yết hầu, dù thế nào thì đó cũng không phải ý nghĩ thực sự của cô, cần gì phải khiến Tiểu Nhân nghĩ nhiều.

“Chị ấy sao rồi?”

Tần Hàm Lạc trầm mặc một chút, thấp giọng nói: “Nàng nói, muốn tôi đối xử tốt với em, tôi và nàng đều phải bắt đầu một cuộc sống mới. Tiểu Nhân, tôi rất khó chịu...”

Mễ Tiểu Nhân gật đầu: “Em hiểu.” Em tựa đầu lên vai cô, phát ra tiếng thở dài như có như không.

Tần Hàm Lạc dịu dàng vuốt ve mái tóc dài như tơ của em, sau đó nhẹ nhàng đẩy em ra, nhìn thật sâu vào mắt em, nghiêm túc nói: “Nàng có Văn Bác, còn có một đứa con đáng yêu, tôi rất yên tâm. Tiểu Nhân, chúng ta cũng sẽ hạnh phúc.”

“Ừ.” Mẽ Tiểu Nhân nở nụ cười ngọt ngào, Tần Hàm Lạc nhìn không được cúi đầu, hôn lên khoé môi em, hai đôi môi chạm vào nhau, hương bạc hà mát lạnh nhàn nhạt khiến cô mê muội ập tới, cô như say như mê, buông em ra hít một hơi thật sâu, dùng mũi nhẹ nhàng ôn nhu cọ cọ với chóp mũi của em, đang chuẩn bị hôn lên đôi môi anh đào mềm mại đỏ hồng kia thì một thanh âm non nớt của trẻ nhỏ bỗng nhiên truyền vào tai: “Chị...”

Mẽ Tiểu Nhân giật mình, dưới tình thế cấp bách vội vàng một tay đẩy Tần Hàm Lạc ra, quay đầu nhìn lại. Tần Hàm Lương đang xoay người ngồi dậy, dụi mắt vừa ngơ ngác nhìn các nàng.

“Tiểu Lương, sao không ngủ?” Mẽ Tiểu Nhân vội vàng đi qua, ngồi xuống giường, sờ sờ đầu thằng bé, lòng em rất bất ổn, sợ Tần Hàm Lương thấy cảnh tượng con nít không nên nhìn lúc này, bỗng nhiên quay đầu lại, trừng mắt với Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc bất ngờ không kịp đề phòng, bị em đẩy một cái, chân lùi lại hai bước mới đứng vững, ảo não rên rì, lại thu được một cái liếc mắt coi thường. Cô cười khò, lắc đầu nói: “Xem ra tôi sống không yên ở chỗ này, hừ...” Cô bất mãn liếc Tần Hàm Lương, sau đó mở cửa trở về phòng mình.

Tần Hàm Lương không hề biết mình vừa mới cản trở chuyện tốt của người nào đó, giang cánh tay nhỏ bé, chu miệng nhìn Mẽ Tiểu Nhân. Mẽ Tiểu Nhân chỉ đành ôm thằng bé, sau đó dỗ nó ngủ, tay em nhẹ nhàng vỗ về trên người đứa trẻ, mắt lại nhìn cánh cửa đang đóng, lòng không khỏi dờ khóc dờ cười. Tần Hàm Lương còn quần quýt lấy em hơn với mẹ, mà em cũng hiểu trong lòng Tần Hàm Lạc có chút không thoải mái, mấy ngày nay ở nhà, vì có Tần Hàm Lương mà hai người ôm hôn nhau cũng hiếm, em hiện tại không chỉ phải đối phó với một đứa con nít mà còn phải ứng phó với một đứa trẻ to xác khác nữa.

Khó khăn lắm mới chờ Tần Hàm Lương ngủ lại lần nữa, Mẽ Tiểu Nhân thật cẩn thận buông thằng bé ra, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa, ra ngoài. Vào phòng Tần Hàm Lạc, đã thấy cô nằm trên giường, quần chặt chiếc chăn mỏng, phủ kín chân, khoé miệng em bất khác cong lên, kéo chăn ra: “Chị làm gì thế?”

Tần Hàm Lạc thờ ơ phi phi xoay người, rầu rĩ nói: “Ngủ.”

“Có ai ngủ như chị sao?” Mẽ Tiểu Nhân khẽ cười, sau đó dùng sức xoay mặt của cô lại: “Sao chị nhỏ mọn thế? Em chỉ không muốn làm hư trẻ nhỏ thôi mà.”

“Mấy ngày qua em đều bỏ mặc tôi.” Tần Hàm Lạc bất mãn than thở: “Tôi giận rồi, tôi quyết định sẽ về nhà mình ngủ.”

“Vậy à? Thế chị bỏ mặc em mấy năm thì tính sao hả?”

“Tôi...” Vừa nói đến việc này, Tần Hàm Lạc như bị điểm trúng tử huyệt, không nói được một câu.

“Aish.” Mẽ Tiểu Nhân thở dài, nhéo nhéo khuôn mặt đang xụ ra của cô, tựa hồ có chút tiếc nuối nói: “Vốn em định tối nay cùng chị đi qua nhà bên kia, nhưng hình như hiện tại xem ra có người không hoan nghênh cho lắm nhỉ, em chỉ đành tiếp tục ở lại đây giúp mẹ em chăm tiểu Lương thôi.”

“Em nói gì? Cái gì?” Trong mắt Tần Hàm Lạc loé lên vui sướng, ngữ khí cũng trở nên kích động.

“Em chưa nói gì hết.” Mẽ Tiểu Nhân liếc cô một cái, liền muốn xuống giường.

Tần Hàm Lạc sao chịu để em đi, ôm em: “Vậy không được, lời mỹ nữ cũng giống lời quân tử, đã nói thì nhất định phải giữ lời.” Nói xong đã quay người để em xuống dưới, đắc ý cười. Mẽ Tiểu Nhân nhìn vẻ mặt vui sướng phấn khởi kia, phụng phịu, nhưng đôi mắt lại toát lên ý cười: “Chị đúng là đồ háo sắc!”

“Được, tôi đây hiện tại liền sắc cho em xem!”

“.....”

Buổi tối ăn cơm ở Nhất Trung rồi, Tần Hàm Lạc quả nhiên tìm có, tránh né Tần Hàm Lương, lặng lẽ cùng Mẽ Tiểu Nhân ra cửa, cùng nhau về nhà mình.

Thừa dịp Mẽ Tiểu Nhân đang tắm, Tần Hàm Lạc lấy trong ngăn tủ ra mấy ngọn nến bé bằng cổ tay, thấp lên để trong phòng ngủ, sau đó vào phòng ăn cầm hai chiếc ly có đế cao, một chai rượu vang trước kia Trầm Du tặng cô, mang tất cả vào phòng ngủ, mở nắp chai, rót hai ly rượu đặt ở đầu giường. Chuẩn bị xong xuôi hết, cô vào phòng khách, không kìm được nhìn đồng hồ, đoán xem lúc nào Mẽ Tiểu Nhân sẽ ra, không khỏi thầm oán Trương Tử Toàn làm việc không nên hôn, rõ ràng mấy tiếng trước đã nhắn tin dặn dò rồi.

Tần Hàm Lạc sốt ruột đi qua đi lại trong phòng khách, đang lo lắng xem có nên gọi mắng Trương Tử Toàn không thì bỗng nhiên chuông cửa dồn dập vang lên, cô vừa nghe thấy, như thể nghe được thiên âm, vui mừng quá đỗi, hai ba bước lao ra mở cửa, quả nhiên thấy anh đưa hoa đang cầm trên tay một bó hoa hồng kiểu điểm ướt át đứng ngoài cửa. Cô vội vàng ký nhận, nói cảm ơn, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đóng cửa lại, giấu bó hoa vào một phòng.

Làm xong hết, cô vắt chéo chân ngồi ở sofa, giả vờ xem tivi, một lát sau Mẽ Tiểu Nhân tắm rửa xong, mặc một chiếc váy ngủ màu xanh nước biển vào phòng khách, nghi hoặc nói: “Lúc này có phải có ai bấm chuông không?”

“Đâu có? Chắc em nghe lầm phải không? Có lẽ là nhà đối diện.” Tần Hàm Lạc tỏ vẻ kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt vừa chuyển qua Mễ Tiểu Nhân, cô liền có cảm giác máu mũi dâng tràn, trời ạ! Đêm nay em mặc một chiếc váy ngủ siêu ngắn, nhưng lại trễ ngực, bầu ngực như ẩn như hiện, cảnh xuân thấp thoáng kêu gọi, càng làm nổi bật cặp đùi tuyết trắng thon dài.

“Em em em. . .mua cái váy này từ khi nào?” Tần Hàm Lạc theo bản năng giơ tay lên ấn ấn mũi, ngay cả nói cũng líu lưỡi.

“À.” Mễ Tiểu Nhân tuy ý vượt vượt tóc, ngồi xuống cạnh cô: “Hôm bữa đi dạo phố cùng Di Huyền và Thuý Nhi, bọn họ bảo em mua, em cũng thấy đầu tẹt tẹt. O, chị ấn mũi làm gì thế?”

“Đâu chỉ không tẹt, quả thật. . .quả thật khiến hồn xiêu phách lạc. . .” Tần Hàm Lạc lẩm bẩm, bỗng nhiên nói như cảnh cáo: “Hừ! Trừ tôi ra, không cho phép em mặc váy này cho ai khác xem!”

Mễ Tiểu Nhân nghe ra sự ghen tuông nồng đậm trong lời nói của cô, khoé miệng cong lên, lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Vậy để xem chị biểu hiện trước mặt em thế nào đã.”

“Biểu hiện thế nào thì em cứ chờ sẽ biết, hắc hắc, tôi đi tắm.” Tần Hàm Lạc cầm lấy quần áo đã sớm để một bên, cười đi vào phòng ngủ. Mễ Tiểu Nhân nhìn bóng lưng cô, hai má bắt đầu hơi nóng lên, những lời này. . .lời này sao lại nghe cứ là lạ. . .

Tần Hàm Lạc đánh răng rửa mặt xong thì trở lại phòng khách, phát hiện Mễ Tiểu Nhân đã về phòng ngủ, cô mỉm cười, đi đến căn phòng bên cạnh, lấy bó hoa hồng đã sớm chuẩn bị sẵn ra, sau đó thật cẩn thận mở cửa phòng ngủ của mình, tập trung nhìn vào, chỉ thấy dưới ánh nến giai nhân đang nằm nghiêng, một làn hương mờ mờ chui vào mũi, cảnh tượng này còn lãng mạn ấm áp hơn tưởng tượng, còn xinh đẹp động lòng người hơn. Trái tim cô hơi rung động, nhưng bỗng nhiên lại có chút khản trương. Hơi lấy lại bình tĩnh, cô hít thật sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng xoay người, một tay chống cằm, cười như không cười nhìn cô, bất động thanh sắc nói: “Làm gì thế? Cầu hôn à?”

Tần Hàm Lạc đặt bó hoa ở đầu giường, lẩm bẩm nói: “Không phải cầu hôn.” Nói xong cô liền ngồi xổm xuống, kéo ngăn tủ đầu giường, lấy một chiếc hộp nhỏ bằng nhung, mở nắp cầm hai chiếc nhẫn tinh xảo bằng bạch kim, sau đó ngồi bên mép giường, thâm tình nhìn Mễ Tiểu Nhân chăm chú: “Mà là, cầu xin em ở bên tôi cả đời, để tôi yêu em cả đời, che chở chăm sóc em cả đời, chiếc nhẫn là này tín vật. Tiểu Nhân, em. . .em có đồng ý không?”

Mễ Tiểu Nhân lẳng lặng nhìn cô, khoé mắt uơn uớt, sau đó hơi nghẹn ngào gật gật đầu: “Vâng.”

Tần Hàm Lạc lộ ra vẻ vui sướng, nắm bàn tay tinh tế trắng nõn của em, đem một chiếc nhẫn đeo lên ngón áp út bên tay phải, sau đó cô hôn lên trán em, nhẹ giọng nói: “Vợ à, tôi yêu em, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa.”

Mễ Tiểu Nhân đón nhận chiếc nhẫn cô trao, cũng thật cẩn thận đeo cho cô, sau đó nhẹ nhàng ôm cô, thì thầm bên tai cô: “Hàm Lạc, em cũng yêu chị.”

Hai người lẳng lặng ôm nhau, lúc này đã chẳng còn có ký hay do dự gì nữa, chưa bao giờ từng ngọt ngào vui sướng như thế, đều cảm thấy giờ khắc này mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Thật lâu sau, Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên hỏi: “Hàm Lạc, chị mua nhẫn từ bao giờ?”

“Không phải hôm đó đi ra ngoài uống trà với Tử Toàn sao, dành một chút thời gian đến trung tâm thương mại mua.”

“Chị lấy tiền đâu ra?”

“Dùng tiền ông ngoại để lại cho tôi đi mua, coi như là vật đính ước ông ngoại tặng cho chúng ta. Nhất định ông sẽ rất vui vì tiền ông để lại cho tôi lại được dùng vào việc có ý nghĩa như thế.” Tần Hàm Lạc nghĩ đến ông ngoại, lòng bỗng nhiên có chút chua xót, nhưng nụ cười ngọt ngào trên môi lại vẫn không đổi: “Chờ sau này tự tôi kiếm được tiền sẽ lại mua cho em nhẫn kim cương.”

“Không cần, thế này được rồi, có ý nghĩa nhất, vĩnh viễn không cần đổi.” Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhìn cô, chân thành nói.

Tần Hàm Lạc cảm động, gật gật đầu: “Tôi sẽ kiếm tiền mua cho em cái khác.”

Đôi mắt Mễ Tiểu Nhân như phủ một tầng sương, bỗng nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Hàm Lạc, em hơi hồi hộp. . .”

Tần Hàm Lạc ngạc nhiên, lại lập tức hiểu được em đang ám chỉ chuyện gì, thật ra cả hai người đều hiểu rõ đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì, Tần Hàm Lạc vốn cũng rất căng thẳng, nhưng nghe em nói thế, ngược lại bản thân thả lỏng không ít. Cô nhẹ giọng cười: “Tôi cũng rất hồi hộp, cho nên tôi đã chuẩn bị rượu vang này.”

“Chị hồi hộp?” Mễ Tiểu Nhân hừ khê, đôi mắt đẹp lườm cô một cái, bỗng nhiên nhào tới cắn một cái bên tai cô.

“Ah”. Tần Hàm Lạc đau đến hít một hơi lạnh, cảm thấy ỷ khuất, cô vốn hồi hộp mà, vì sao không tin người ta chứ? Cô khoanh chân ngồi lên giường, lấy hai chiếc ly có chân dài trên đầu giường, đưa một cái cho Mễ Tiểu Nhân. Mễ Tiểu Nhân ít uống rượu, uống được mấy ngụm mắt đã sáng sảng, má ngọc ửng hồng, thoạt nhìn càng kiều diễm quyến rũ, gọi cảm câu hồn.

“Không được, em không uống đâu, uống nữa sẽ chóng mặt.” Em hơi nhú mày.

Tần Hàm Lạc đặt ly của mình qua một bên, không có ý tốt cười: “Em uống thêm một ngụm đi, sau đó tôi sẽ uống giúp em”

Mề Tiểu Nhân không tỉnh táo, lại uống một ly, còn chưa kịp nuốt thì Tần Hàm Lạc đã lấy ly của em, một tay kéo eo em, môi nhanh chóng áp lên môi em, đầu lưỡi linh hoạt luồn vào khoang miệng, mút vào thật sâu.

“Uhm” Hai tay Mề Tiểu Nhân hơi chống đỡ, Tần Hàm Lạc dùng môi và lưỡi, hút hết chất lỏng đỏ tươi trong miệng em vào miệng mình, sau đó đầu lưỡi đảo quanh, dây dưa, tận tình đoạt lấy, tùy ý làm loạn, mãi đến khi sắp không thở nổi mới luyến tiếc liếm vệt rượu còn vương bên khoé môi em, buông em ra, nhẹ nhàng nói: “Thế nào, tôi đã nói sẽ uống giúp em mà.”

Mề Tiểu Nhân thở hổn hển, nhin không được sáng giọng: “Chị lừa đảo, chiếm tiện nghi của người khác.”

Tần Hàm Lạc lại gần em, hôn lên vành tai mượt mà của em, dịu dàng nói: “Vợ à, mớm cho tôi thêm một ngụm nữa được không? Ngay cả rượu vang hình như đều có vị bạc hà đấy, tôi thật sự sắp say mất...” Giọng điệu và từ ngữ như thế tựa hồ đều khiến người ta không có cách nào từ chối. Mề Tiểu Nhân hơi cắn môi, ngửa đầu uống thêm một ngụm, đặt ly rượu qua một bên, sau đó ôm cổ Tần Hàm Lạc, đem rượu vang trong miệng trút toàn bộ vào miệng cô. Tần Hàm Lạc nhẹ nhàng ôm lấy em, hai người chậm rãi ngã lên giường.

Trong phòng, bóng nến hơi lay động, từng đợt hương thơm ngập tràn. Mề Tiểu Nhân nằm trên giường, mái tóc dài như thác đổ xuống gối, làn da trong suốt dưới ánh nến mờ lung ảm áp có vẻ càng ứng hồng, nịn nhẫn. Tần Hàm Lạc nửa chống thân mình, cẩn thận nhìn ngắm em, ánh mắt từ trên vầng trán tròn bóng như ngọc chuyển qua đôi mắt sáng mênh mông như say của em, sống mũi thanh tú như điêu khắc, rồi đến đôi môi đỏ mọng kiêu diễm, những thứ đó hợp lại xếp thành khuôn mặt tuyệt mỹ thanh nhã như đoá hoa sen ở trước mặt, bởi vì có chút men say, một chút ngượng ngùng, cho nên thêm một phần kiều mỹ, phong tình vạn chủng. Một màn này ái muội như thế, đẹp như thi như hoạ, khiến tim người ta đập vội, máu huyết sôi trào.

Ánh mắt Tần Hàm Lạc như say như mê, thì thầm: “Tiểu Nhân, em đẹp quá...” Những lời êm tai nhất trên thế giới chẳng thể nào bằng những lời ca ngợi của tình nhân. Mề Tiểu Nhân mỉm cười, đôi mắt đẹp tràn đầy nhu tình, em một tay ôm cổ Tần Hàm Lạc, một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, khẽ nói: “Những lời này còn chưa đủ.”

“Tôi yêu em” Tần Hàm Lạc gần như nỉ non bên tai em, theo thái dương toả ra hương thơm thoang thoảng của em, hôn một đường đến hai má, tới mặt mày, sau đó ôn nhu ngậm lấy cánh môi, nhẹ nhàng mút lấy, đầu lưỡi xâm nhập giữa hai hàng răng, nhấp nháp thứ mềm mại thơm ngon nhất, những dòng nước ngọt lành trong trẻo. Mề Tiểu Nhân ôm chặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc của cô, phối hợp cùng cô gấn bó dây dưa, ôn nhu triền miên, cảm giác hưng phấn sung sướng lan tràn khắp toàn thân, liên miên không dứt, tạo nên từng cơn sóng tuyệt vời tê dại liên tiếp đánh sâu vào thân thể. Tần Hàm Lạc dần hôn xuống dưới, hôn lên cần cổ thon dài tuyết trắng của em, nhẹ nhàng cắn nơi xương quai xanh xinh đẹp, lưu luyến không muốn rời. Mề Tiểu Nhân phát ra một tiếng rên rỉ khiến xương cốt người ta mềm nhũn, mất hồn, hai tay để sau đầu Tần Hàm Lạc, cao thấp vuốt ve tấm lưng nóng bỏng của cô, sau đó từ phía sau luồn vào, dễ dàng cõng quần áo của cô ra.

Thân thể Tần Hàm Lạc lộ ra ngoài không khí, chỉ cảm thấy đột nhiên hơi lạnh, động tác của cô khựng lại, khoé miệng lộ ra nụ cười tà xấu xa, bàn tay trượt đến đùi Mề Tiểu Nhân, dưới tay một mảnh ẩm ướt trắng nịn, cô luồn tay vào váy em, một đường kéo lên, cõng váy ngủ của em ra. Ánh mắt hai nàng đối diện nhau, trề tình yêu say đắm đậm sâu ra và có chút ngượng ngùng, lúc này lại tràn ngập khát cầu nóng cháy.

Mọi chương ngại vật đều bị cõng bỏ, sau đó hơi thô lỗ quăng qua một bên, hai thân thể tràn ngập sức sống hoàn mỹ chặt chẽ kết hợp cùng nhau, khoảnh khắc này, mọi chỗ trống trên thân thể bị nhồi đầy. Dục vọng như hồng thủy mãnh thú quay cuồng đánh úp lại, thân thể cùng thân thể ma sát, trong lòng cũng nảy lên hoa lửa chói mắt, hô hấp của Tần Hàm Lạc càng nóng rực, cô không biết nên dùng cách nào để thể hiện tình yêu say đắm vô cùng vô tận đối với người ở dưới thân, tay của cô chạy lướt theo đường cong xinh đẹp thân thể em hết lần này đến lần khác, chiếc lưỡi cô kính sợ cụng bãi mỗi một tác da thịt xinh đẹp không tỳ vết này. Mề Tiểu Nhân như người chết đuối, gắt gao ôm chặt lấy cô, theo cô một đường thăm dò xuống dưới, đôi mi thanh tú của em nhú chặt, hàm răng tuyết trắng cắn chặt môi dưới, cổ lỏng quay cuồng giữa thiên đường và địa ngục, ngàn vạn lỗ chân lông trên dưới toàn thân khi thì khản trương co rút lại, khi thì sung sướng thư giãn... Em không ngừng phát ra tiếng rên rỉ tiếng sau dài hơn tiếng trước, không ngừng cúi đầu gọi to tên người trong lòng: “Hàm Lạc, Hàm Lạc...” Tiếng gọi run rẩy nhẹ nhàng này khiến lòng Tần Hàm Lạc tràn ngập yêu thương, lại như thứ thuốc kích tình, khiến cô càng điên cuồng. Lúc ngón tay bồi hồi bên chỗ dục vọng ẩm ướt mà vô cùng ẩm ướt kia, thân thể Mề Tiểu Nhân căng cứng lại, Tần Hàm Lạc bắt lấy một tia lý trí cuối cùng của mình, dịu dàng thì thầm bên tai Mề Tiểu Nhân: “Bảo bối, thả lỏng thoải mái một chút, được không?”

Cô ở bên tai em cúi đầu dỗ dành, nhu tình như nước, một lần lại một lần nói: “Tôi yêu em” Thân thể Mề Tiểu Nhân dần dần thả lỏng. Lúc này ngón tay Tần Hàm Lạc lại tiến quân thần tốc, hơi tạm dừng một chút, rồi không chút do dự phá tan tầng trường ngại mỏng manh kia. Một trận đau đớn truyền đến từ sâu trong thân thể, “A!” Mề Tiểu Nhân nhin không được nhắm mày, miệng bật ra một tiếng rên thống khổ. Tần Hàm Lạc vội vàng hôn lên môi em, nuốt tiếng rên khẽ đó vào miệng.

Ngón tay bị vách tường mềm mại gắt gao ôm lấy, cảm giác này tốt đẹp như thế, khiến người ta thoải mái. Hơi thở nóng rực như lửa của Tần Hàm Lạc phả lên người Mề Tiểu Nhân, theo động tác của cô, thân thể mềm mại của em như chiếc thuyền nhỏ giữa mưa rền gió dữ, trôi trảnh lên xuống, từng đợt sóng mê ly sung sướng nổ tung đánh úp vào thân thể em, lan tràn, đầu óc em mờ mịt mê muội, tiếng rên rỉ và la hét càng thêm phóng túng, khi hết lần này đến lần khác bị kịch liệt đánh sâu vào, thân thể em như nụ hoa, bị mở ra từng lớp, phơi bày vẻ xinh đẹp bí ẩn rực rỡ mà mình cảm thấy ngượng ngùng nhất ra. Khi cơn sóng dữ cuối cùng nhấn chìm em, em phát ra tiếng hét vừa như sung sướng lại như thống khổ, thân thể không kìm được cong lên, đầu ngón chân cũng bắt đầu cứng cứng, trong nháy mắt, từ trên mây cao rơi xuống.....

Thân thể phủ kín một tầng mồ hôi tinh mịn, cơn kích tình qua đi, hai người tựa hồ đều trong tình trạng kiệt sức, lại vẫn ôm nhau, hôn môi, âu yếm thân thể bóng loáng của đối phương, thì thầm những lời nhớ nhung yêu thương bất tận, qua một hồi lâu mới ôm nhau nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sau khi Mề Tiểu Nhân tỉnh lại đã là nửa đêm, ngọn nến vẫn sáng ngời, em chỉ cảm thấy môi khô lưỡi đắng, khát nước cực kỳ, vốn định ra phòng bếp bên kia rót ít nước uống, nhưng nhìn cánh tay Tần Hàm Lạc ôm chặt mình lại không đành lòng rời khỏi vòng tay cô, bỗng nhiên em nghĩ tới chai rượu

vang trên đầu giường, liền nhẹ nhàng chống tay nhòm người dậy, nhưng cảm giác bần rần vô lực khiến em nhìn không được hừ khê, vờn tay lấy chai rượu, uống một ngụm nhỏ, cảm giác dễ chịu hơn một chút. Em quay đầu lại, thấy Tần Hàm Lạc hơi thờ đờ đầu, ngủ rất say, bên khóe miệng tựa hồ còn vương nụ cười, thoạt nhìn thập phần đáng yêu, em nhìn không được áp môi lên môi cô, hôn đôi môi mềm mại căng mọng ấy, không có phản ứng gì. Mẽ Tiểu Nhân lại cúi tay捏 cái mũi cao cao xinh đẹp của cô, Tần Hàm Lạc nhíu nhíu mày, hai mắt hé một đường nhỏ, ní non: “Vợ à, đừng nghịch...” rồi lại nhắm mắt ngủ.

Mẽ Tiểu Nhân nhấp một ngụm rượu, lại đặt ly qua một bên, hôn lên môi cô lần nữa. Tần Hàm Lạc rên rì, theo bản năng ôm em, môi hai người tranh đoạt lấy nhau, chẳng phân thắng bại, một miệng đầy rượu được san sẻ một nửa.

“Giỏi lắm, hơn nửa đêm em lại quyến rũ tôi.” Con buồn ngủ của Tần Hàm Lạc vơi bớt một nửa, bàn tay lại vuốt ve chơi đùa trên tấm lưng nõn nà của em, dường như không muốn dừng.

“Hàm Lạc, em cũng muốn làm như thế với chị, cho chị sung sướng, được không?” Mẽ Tiểu Nhân dựa lên người Tần Hàm Lạc, nhẹ giọng thì thầm bên tai cô.

Tần Hàm Lạc lập tức nói: “Không được, em sẽ khiến tôi đau mắt.”

“Vậy sao chị lại làm em đau!” Mẽ Tiểu Nhân đổi sắc mặt cực nhanh, tức khắc trên khuôn mặt tươi cười bao phủ một tầng sương mỏng.

“Em thấy đau lắm à? Sao tôi cảm thấy em rất thích thú nhì.” Còn chưa nói xong, trên vai Tần Hàm Lạc đã thêm một loạt dấu răng. “A!” Cô nhìn không được khoa trương thét lên một tiếng chói tai.

“Được không?” Mẽ Tiểu Nhân thấy dùng cứng không được, lại chuyển thành mềm, em đưa tay dịu dàng vuốt ve mặt cô, mị nhân như tơ, thanh âm mềm mại. Vừa sử dụng mỹ nhân kế, Tần Hàm Lạc lập tức buông vũ khí đầu hàng, bị em tước mất hôn phách, cô vẫn giữ một tia khí lực giãy dụa: “Trừ khi em gọi chồng...”

“Chồng à...” Mẽ Tiểu Nhân gần như nghiêng răng nghiêng lợi kêu, nhưng thanh âm của em luôn trong trẻo dễ nghe, gọi như thế cũng khiến người ta cảm thấy hương thụ vô cùng, xương cốt Tần Hàm Lạc nhất thời như nhẹ đi không ít, chủ động kéo em hôn lên môi em, trong phòng lại vang lên tiếng thờ đóc cùng rên rì.

Ngon nên không biết đã tắt từ khi nào.

Quán quýt một đêm, đòi hỏi mấy lần, bất tri bất giác đã hơn chín giờ sáng. Tuy rèm đã che kín, lại vẫn để lộ ra một chút ánh sáng.

Tần Hàm Lạc dụi mắt, tỉnh lại từ trong mộng đẹp, tuy thân thể cảm thấy hơi bần rần mỗi một, nhưng lòng lại thoải mái vui sướng, trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn, cúi đầu nhìn Mẽ Tiểu Nhân, chỉ thấy tóc em hơi rối, mắt nhắm nghiền, hàng mi thật dài bao phủ con ngươi trong veo, trên khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân nhuộm một tầng hồng nhạt, trong vẻ kiều diễm lộ ra gọi cảm, trong lòng cô không khỏi hiện lên ba chữ “Thụy mỹ nhân.” Cô khẽ sát lại em, nhắm mắt nhẹ nhàng ngửi hương bạc hà mát lạnh trên người em, thì thào: “Thụy mỹ nhân, thụy mỹ nhân của tôi.” Bỗng nhiên đưa tay, kéo tấm chăn mỏng trên người em lên, một khối thân thể trắng nõn mềm mại liền hiện ra trước mắt em, phía trên đó vô số dấu ấn màu đỏ nhìn đặc biệt chói mắt. Tần Hàm Lạc thương thức kiệt tác của mình tối qua, trong lòng tựa hồ dâng lên ngọn lửa, càng hưng hực bốc lên. Đôi mắt sáng ngời của cô lộ ra nụ cười nghiêng ngả, khẽ nói: “Bảo bối, để tôi lại phục vụ em tiếp nha.”

Nói xong, cô liền cười xấu xa chống người xuống, cúi đầu ngâm lấy điểm màu hồng trước ngực Mẽ Tiểu Nhân, một tay lại ôm lấy nơi ngọt mà cao ngất khác vuốt ve. Mẽ Tiểu Nhân bị cô quấy rối như thế, lập tức bừng tỉnh.

“Tần Hàm Lạc!” Bị quấy nhiễu mộng đẹp, Mẽ đại mỹ nhân nổi giận dưng dưng hét to, nhưng thân thể lại cũng không nghe sai khiến, bắt đầu hoà tan thành nước, một màn khiến người ta mặt đỏ tim đập trước mắt còn được chứng kiến rõ ràng hơn tối qua. Em vô lực rên rì, không muốn lại nhìn cái người làm chuyện xấu ở trên người mình, thân thể như bị điện giật, truyền đến từng đợt run rẩy. Em vốn định chống hai tay, lại chuyển thành nắm chặt ga giường. Tần Hàm Lạc hôn một đường lên trên, cắn cắn xương quai xanh của em, hôn cổ em, liếm lên vành tai, hôn từng chút từng chút một trên khuôn mặt đôi mày em, nhẹ nhàng cọ cọ mũi, hai tay cô lại vẫn lưu luyến chơi đùa trên bầu ngực ngọt mà no đủ của em. Tiếng rên rì của Mẽ Tiểu Nhân càng lúc càng lớn, cả căn phòng xuân ý dạt dào.

“Bảo bối, tôi yêu em, nói em cũng yêu tôi nào!” Tần Hàm Lạc buông những lời ngọt ngào bên tai em, gần như ra lệnh nói.

Mẽ Tiểu Nhân khó khăn thở hổn hển: “Hàm Lạc, em yêu chị.”

Tần Hàm Lạc hôn càng trở nên cuồng loạn, tàn sát bừa bãi, cô liên tục hôn thẳng một đường xuống dưới, ngón tay dùng lại nơi tuyệt đẹp trập trùng núi non, đi qua bình nguyên bằng phẳng, vào vùng cây cối rậm rạp. Tần Hàm Lạc tách hai chân em ra, đưa đầu mình ghé sát lại, Mẽ Tiểu Nhân đỏ mặt, liều mạng giãy dụa: “Hàm Lạc, đừng mà...”

Tần Hàm Lạc không để ý đến em, giữ chặt hai chân, lưỡi khẽ liếm, đã bắt đầu vòng tấn công thứ nhất. Thân thể Mẽ Tiểu Nhân run lên từng đợt, cắn chặt môi, nhưng tiếng rên rì lại vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Em khó khăn luồn tay vào mái tóc Tần Hàm Lạc, túm chặt.....Ồ tiếng thét cao vút chói tai cuối cùng của Mẽ Tiểu Nhân, một dòng suối ấm áp từ chỗ sâu trong thân thể em trào ra. Bên môi Tần Hàm Lạc lộ ra nụ cười vừa lòng, cô biết, mình lại một lần nữa đưa em lên đỉnh sung sướng.

Con kính tình dần dần rút đi, Mẽ Tiểu Nhân gồng lên cánh tay Tần Hàm Lạc, vô lực nằm trong lòng cô, nhắm mắt lại lắng lắng nghe tiếng tim đập dần dần

khôi phục bình tĩnh của cô. Tần Hàm Lạc biết em có chút ngượng ngùng vì hành động bất ngờ vừa rồi của mình, cũng không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve chơi đùa tóc em.

“Hàm Lạc, khi nào chúng ra rời giường?” Qua một lúc lâu, Mễ Tiểu Nhân khẽ hỏi.

“Tôi không dậy nổi, tôi mệt quá, tôi muốn nằm trên giường với em cả ngày.” Tần Hàm Lạc lười biếng nói.

“Cả ngày? Em không muốn.”

“Vậy một mình em dậy đi.”

Mễ Tiểu Nhân không lên tiếng, Tần Hàm Lạc nghiêng người, mặt đối mặt với em, cười cười nheo nheo cằm em: “Vợ à, không cần ngượng, chúng ta là hai người thân thiết nhất của nhau mà, làm gì cũng đều có thể, biết không?”

“Em không ngượng.” Đôi hàng mi thật dài của Mễ Tiểu Nhân che phủ ánh mắt, chun mui.

“Vậy vì sao vừa rồi em không nhìn tôi? Vừa rồi... chẳng lẽ em không thích à?” Tần Hàm Lạc cố ý nói, đúng lúc này cánh tay lại bị nheo thật mạnh: “Chị mau nhìn đồng hồ cho em xem, mấy giờ rồi!”

Tần Hàm Lạc nhìn đáng vẻ giận dữ của em, cảm thấy đáng yêu chết được, nhưng cũng không dám chọc tiếp, cười cười xoa xoa tay, lấy đồng hồ ra nhìn: “Mười giờ hai mươi, còn sớm mà.” Nói xong liền bật đi động lên.

“Mười giờ hơn mà còn sớm à? Chị không dậy nổi thì thôi, em dậy.” Mễ Tiểu Nhân vừa nói xong, Tần Hàm Lạc đã ôm chặt eo nhỏ của em: “Vợ, em còn chưa hỏi xem tôi đồng ý không mà?”

Đang nói thì đi động bỗng nhiên reo vang, Tần Hàm Lạc sùng sột, mới mở máy mà ai tốc độ thế? Nghĩ nghĩ, mắt cô tròn trĩnh, Trương thiên tiên, đúng là Trương thiên tiên âm hồn bất tán mà! Tuyệt đối không nghe máy! Nhưng nghĩ lại, người ta hôm qua mới giúp mình đặt mua hoa hồng, không nghe máy thì đúng là qua sông đoạn cầu mà, huống hồ không nghe máy thì cũng không được “ăn” gì nữa.

Mễ Tiểu Nhân ở bên cạnh nghi hoặc nhìn cô: “Ai thế? Sao không nghe?”

Tần Hàm Lạc cười khỏ, chỉ đành bấm nút nghe.

“Hắc hắc, trẻ thế mới bật máy? Tôi qua thế nào? Có phải mệt chết rồi không? Còn có thể xuống giường được không? Không bằng để chị đây hôm nay mời mày đi mát xa nhé.” Quả nhiên, từ tai nghe truyền đến giọng nói đáng khinh của Trương Từ Toàn.

“Mày đi chết đi!” Tần Hàm Lạc đột nhiên cách ra Mễ Tiểu Nhân một chút, sợ em nghe được mấy lời linh tinh đó.

“Aish! Mới sáng sớm ra mày sao không có tổ chất như thế chứ, mở miệng ra là nguyên rừ người ta! Mày...” Trương Từ Toàn trước tiên phun một đồng từ ngữ rất có phong cách của mấy cụ đàn bà chanh chua, sau đó lại dùng thái độ cực kỳ ủy khuất của cô gái bé nhỏ yếu đuối nhỏ giọng nói: “Người ta... người ta biết tôi qua mày hạn hán lâu ngày gặp suối lạnh, thể lực cạn kiệt, cho nên gọi điện thoại tôi rủ đến Tự Phúc Lâu để ăn sáng mà, giờ đang trên đường này, không phải mày thích ăn bánh bao ở đó nhất sao. Nhìn xem tao đối xử với mày tốt chưa kia, trên đời này đứa bạn tốt như tao thật có đốt đèn lồng đi tìm cũng khó kiếm được đó...”

Tần Hàm Lạc tận lực coi nhẹ loại giọng điệu khiến người ta nổi da gà đó đi, nghi hoặc nói: “Mày tốt đến thế cơ à?”

Trương Từ Toàn bị mấy lời này của cô chọc tức chết, gần như sắp bùng nổ: “F*ck! Mày không tin à?! Đợi đến lúc tao gõ cửa nhà thì mày mới chịu tin?!”

“Được rồi, tao tin, còn có điều kiện gì kèm theo, mày nói đi?” Tần Hàm Lạc từ từ nói.

“Aish, sao mày lại nói thế? Tao đối xử tốt với mày, lại còn cần cái gì để trao đổi chắc? Mày cũng quá coi thường tao mà!” Trương Từ Toàn tựa hồ có chút kích động, tạm dừng một chút, sau đó ngượng ngùng nói: “Tao chỉ dùng danh nghĩa của mày, đặt một bữa tối ở khách sạn Ngân Giang, ngay cả rượu và đồ ăn cũng đã chọn rồi, đây là để chúc mừng mày trở về, hơn nữa tình yêu thứ hai nở hoa, đến lúc đó mày trả tiền là được, thuận tiện đến tối mời tao và Huyền Huyền đi xem phim. Nhớ nhé, tối hơn năm giờ đến Ngân Giang! Tao vẫn hy vọng chúng ta đều có thể tìm được người yêu, sau đó có thể thường xuyên đi ăn uống du lịch, hiện tại cuối cùng ước mong cũng thành, ha ha, tao chúc mày may, mày có thể nằm trên giường nghỉ ngơi năm sau bảy tám tiếng nữa... Chờ mày đó!”

Theo tiếng cuối cùng vừa dứt, điện thoại cúp, Mễ Tiểu Nhân thừa dịp các nàng trò chuyện đã chạy qua một bên cầm một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình mặc lên người. Em quỳ gối trên giường, nhìn về mặt giờ khóc giờ cười của Tần Hàm Lạc, kỳ quái hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, chúng ta có một bữa sáng rất sang trọng.” Tần Hàm Lạc thở dài một hơi, bỏ điện thoại qua một bên.

Mễ Tiểu Nhân cũng không có tâm tư hỏi nhiều, lại nói: “Chị không dậy nổi?”

“Không nổi.”

“Rốt cuộc có dậy không?” Mễ Tiểu Nhân nhìn bức màn sát đất trước cửa sổ, khoe miệng lộ ra nụ cười.

“Không dậy nổi mà.”

Mề Tiểu Nhân đi đến bên cửa sổ, “xoẹt xoẹt” kéo màn ra. Ánh dương quang chói mắt nhất thời tràn ngập căn phòng.

“A!” Tần Hàm Lạc hét to, vội vàng nhắm mắt lại, sau đó kéo chăn trốn vào trong, lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Vợ à, tôi dậy ngay đây, em kéo rèm lại đi! Sắp mù mắt rồi!”

Mề Tiểu Nhân nhìn bộ dáng chật vật của cô, nhìn không được phát ra tiếng cười thanh thúy dễ nghe như tiếng chuông bạc. Em đứng trước cửa sổ, tay chống đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bầu trời cao vời vợi phía xa, trong trẻo xanh thăm thẳm mênh mông vô bờ, ánh mặt trời thấp phản rực rỡ loá mắt. Em hơi hé môi, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ nụ cười rạng rỡ ngọt ngào hạnh phúc mà trước đây chưa từng thấy, ánh mắt cong thành hình trăng non đáng yêu mê người, bởi vì em biết, cuộc sống sau này của các nàng, nhất định sẽ là những ngày rực rỡ ánh nắng!

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Chương 129

Mấy ngày sau, Giản Hân Bồi thuận lợi xuất viện, lúc Giản Mặc Thanh đưa nàng trở về thành phố A, cùng đến nhà Tần Trọng xin lỗi thì nhà học Tần đã náo loạn.

Trong phòng khách, Tần Trọng ngồi đó, sắc mặt ảm đạm hồi hận, mắt đỏ bừng, Mề Tuyết Tuệ cũng ở một bên rơi lệ. Giản Hân Bồi lại mặt không còn chút máu, không thể tin nổi nhìn bọn họ: “Cái gì? Di... di nói Hàm Lạc mất tích?”

Mề Tuyết Tuệ khóc gật đầu, nghĩ đến hành vi tùy tiện quá đáng của Chu Vân Tổ, lòng không phải không thâm oán, cũng không giấu diếm bọn họ: “Đúng thế, tối hôm đó lúc trở về từ thành phố B, con bé liền rời nhà, suốt mấy ngày không thấy bóng dáng, cũng không ở nhà riêng của nó, gọi điện cho mấy người thân và cả bạn tốt cùng đồng nghiệp cũng đều không thấy, ai cũng nói không gặp nó. Tiểu Nhân và Tử Toàn ngày ngày sớm đi tối về, tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng nó đâu, sáng sớm hôm nay cũng đi rồi..... Thật ra, đã lớn đến thế, cũng không phải lo nó giận đối gì người nhà, chỉ là... chỉ là ba nó ra tay nặng đến vậy, khiến nó bị thương chảy rất nhiều máu, nếu... nếu có chuyện gì, vậy thì phải làm sao...” Lúc nói bà còn oán hận trừng mắt lườm Tần Trọng: “Cho dù Hàm Lạc có sai thế nào thì sao anh có thể đối xử với con như thế! Ra tay nặng đến vậy, ngăn cũng không ngăn được, trên đời này nào có người cha nhẫn tâm như anh!”

Tần Trọng không nói một tiếng, hai tay ôm đầu, chủ yếu là do ngày đó Chu Vân Tổ mắng chửi chỉ trích hằn xối xả một trận, nói hấn không biết dạy con, sau đó nói Tần Hàm Lạc từ trước tới giờ quyến rũ Giản Hân Bồi thế nào, thậm chí còn phá hỏng cuộc hôn nhân của Giản Hân Bồi. Những lời này như một quả bom nổ tung trong lòng hấn, vốn giận dữ kinh hãi, hơn nữa khi chất vấn Tần Hàm Lạc, chẳng những cô thừa nhận, mà hơn nữa thái độ còn tỏ vẻ như chẳng có chuyện gì to tát, khiến hấn giận đến muốn nổ tung, lúc ấy làm gì còn bận tâm mình xuống tay nặng hay không. Nhưng giờ tỉnh táo lại, hấn tự nhiên biết được mình đánh quá nặng, chẳng biết lúc này Tần Hàm Lạc đi đâu, dù sao cốt nhục tình thân, con giận của hấn đã sớm bị nỗi lo lắng sốt ruột thay thế, lòng cũng hồi hận vô cùng.

Mất tích? Bị thương? Chảy máu? Đầu Giản Hân Bồi choáng váng, nước mắt lăn dài, bà vai nàng hơi run rẩy, quay đầu nhìn Giản Mặc Thanh như cầu xin sự giúp đỡ: “Ba ơi...”

Giản Mặc Thanh vội vàng tiến lại đỡ nàng: “Bồi Bồi, con đừng gấp vội.” Đỡ nàng ngồi xuống một bên sofa, ông cau mày nhìn Mề Tuyết Tuệ: “Tuyết Tuệ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cô nói rõ ràng ra đi.”

Mề Tuyết Tuệ nhìn thoáng qua Tần Trọng, mắt rung rung lệ, bắt đầu từ chuyện Chu Vân Tổ gọi điện thoại cho Tần Trọng, cho đến tận lúc Tần Hàm Lạc đi khỏi nhà, kể lại tất cả mọi việc một lần, ngay cả những lời Tần Hàm Lạc nói yêu Mề Tiểu Nhân cũng không bỏ sót, Giản Hân Bồi vừa đau lòng vì Tần Hàm Lạc bị đánh, lại vì những lời cô nói yêu Mề Tiểu Nhân mà cảm thấy tan nát cõi lòng, răng nanh bất giác cắm sâu vào môi, nước mắt rơi như mưa.

Giản Mặc Thanh nghe mà kinh ngạc, nhìn con gái đau lòng rơi lệ, trong lòng vốn thâm nghĩ đối với thứ tình cảm này, ông đã phải mất mấy ngày để tiêu hoá mới có thể miễn cưỡng chấp nhận, ai ngờ mấy đứa nhỏ này còn có quan hệ phức tạp đến thế, chẳng lẽ là bọn họ thật sự quá già rồi sao? Bất quá ông cũng không kịp nghe hiểu rõ ràng chuyện tình cảm lộn xộn giữa các nàng, nghe thấy trần Tần Hàm Lạc bị đập chảy máu, sau lại liều lĩnh bỏ nhà đi, ông tức giận không được, vô thức mạnh lên tay vịn sofa, đứng lên cả giận nói: “Hồ đồ! Anh và Vân Tổ, cả hai người đều hồ đồ! Một người dùng bạo lực nể, một người thật sự dùng bạo lực! Có ai làm cha làm mẹ như các người không, con cái thật sự quá bất hạnh mà!” Ông chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui trong phòng khách, sau đó tay chỉ thẳng vào Tần Trọng, hung hăng nói: “Năm đó Tình Đồng chết, tuy là chuyện ngoài ý muốn, nhưng anh không thể trốn tránh trách nhiệm! Chúng ta trước tiên đừng nói xem Hàm Lạc làm sai cái gì, nhưng giờ ông ngoại nó mới mất được mấy ngày, anh liền đánh con bé như thế, sao anh có thể tàn nhẫn ra tay được vậy! Nếu nó ở bên ngoài xảy ra bất trắc gì, chẳng phải anh sẽ khiến người vợ và cha vợ đã chết thất vọng sao?!”

Tần Trọng thanh âm khàn khàn, lắc đầu nức nở nói: “Tôi... tôi...” Không nói được ra lời, nước mắt đã ứa ra từ hốc mắt trũng sâu.

Giản Hân Bồi nhìn hân, bỗng nhiên nức nở: “Bác Tần, vì sao bác lại đánh Hàm Lạc? Vì sao lại nghe lời nói một phía của mẹ con? Việc này không phải lỗi của Hàm Lạc, là lỗi của con, là con yêu cậu ấy! Con cũng không thật sự kết hôn, cho nên cậu ấy cũng không phá hỏng cuộc hôn nhân của con, là con yêu cậu ấy, các người nếu muốn trút giận, muốn đánh, thì tìm con là được rồi! Vì sao phải ép cậu ấy bỏ đi?!” Do đau lòng lại lo lắng quá mức, giọng nàng đã có chút khàn khàn.

Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ đều không khỏi chuyển tầm mắt lên người nàng, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc. Giản Mặc Thanh khuyên nhủ: “Bồi Bồi, con bình tĩnh trước đã!”

“Con không thể nào bình tĩnh được!” Giản Hân Bồi đứng lên, ánh mắt đảo qua bọn họ, lớn tiếng khóc nói: “Tôi không hiểu rốt cuộc chúng tôi đã làm sai cái gì? Vì sao các người lại tàn nhẫn đến thế? Chẳng những muốn chia rẽ chúng tôi, còn muốn khiến cậu ấy biến mất khỏi thế giới của tôi, tôi hận các người! Tôi chịu đựng quá đủ những kẻ tự cho mình là đúng như các người rồi!” Nói xong, nàng lau nước mắt, xoay người lao ra ngoài.

Giản Mặc Thanh vội vàng giữ chặt nàng lại: “Bồi Bồi, con muốn đi đâu?”

Giản Hân Bồi sứt sứt mũi, lạnh lùng nói: “Con muốn đi tìm cậu ấy, mặc kệ thế nào con cũng phải tìm được cậu ấy! Ba, ba đừng ngăn cản con, cầu xin ba!”

“Được rồi, nhưng con phải đảm bảo giữ liên lạc, đừng để ba lo lắng.” Giản Mặc Thanh thở dài, chỉ đành bắt đầu dĩ buông nàng ra. Giản Hân Bồi gật gật đầu, rào bước ra cửa, cửa bị mở ra, sau đó bị đóng lại cái “rầm”.

Giản Mặc Thanh quay đầu, chậm rãi đi đến sô pha ngồi xuống, sau đó nhìn Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ, nghiêm túc nói: “Anh Tần, về chuyện của Hàm Lạc và Bồi Bồi, chúng ta cần nói chuyện từ từ.”

Sắc trời dần dần âm đạm, nơi nơi trên phố phường bắt đầu loé lên ánh đèn neon.

Trong một quán cà phê ở phía đông thành phố, nơi hàng ghế dài tựa vào cửa sổ, Mễ Tiểu Nhân và Trương Tử Toàn ngồi đối diện với nhau.

Trương Tử Toàn mỗi một tựa đầu lên sô pha, ngửa đầu thở dài một hơi thật sâu: “Lại chạy vô ích một ngày.”

Mễ Tiểu Nhân nhẹ nhàng khuấy tách cà phê, bỗng nhiên khẽ nói: “Tử Toàn, mấy ngày nay ở thành phố B xảy ra chuyện gì tôi vẫn không hề biết, chị còn không chịu nói sao?”

Trương Tử Toàn liếm liếm môi, sau đó bưng ly nước chanh uống một ngụm, có vẻ như đang trầm tư gì đó.

“Sao di Chu lại biết chuyện giữa Hàm Lạc và Bồi Bồi? Vì sao đột nhiên bà ấy lại nói cho bác Tần biết? Mẹ tôi nói, Giản Hân Bồi và anh Văn Bác đều đến thành phố B, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Nhân...” Trương Tử Toàn nhíu mày, có chút gian nan mở miệng: “Mẹ của Giản công chúa đã sớm biết chuyện giữa hai người, trước đó vẫn luôn giả vờ không biết thôi, mà Giản công chúa thì... Nàng vẫn yêu Hàm Lạc, chuyện xảy ra giữa hai người vốn đều là hiểu lầm.” Trong lòng cô lúc này tràn ngập chán ghét với Chu Vân Tố, căn bản không muốn gọi “di Chu”, nên chỉ lấy mấy chữ “mẹ của Giản công chúa” để thay thế.

Mễ Tiểu Nhân chấn động, kinh ngạc nhìn cô: “Cái gì? Chị...chị nói rõ ràng đi.”

“Việc này nói ra thì dài, mà tôi ở trong đó đều giữ vai trò một nhân vật vô si.” Trương Tử Toàn tự giễu cười cười, nhẹ giọng nói: “Được rồi, chúng ta bắt đầu nói từ chuyện với Cố Minh Kiệt đi.” Cô vốn có tài ăn nói, lúc này liền đem toàn bộ chuyện tình về Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi mà mình biết cho tới giờ nhất nhất tường thuật lại, chỉ thấy về mặt Mễ Tiểu Nhân biến đổi liên tục, lòng kinh ngạc không thôi, đợi đến khi nghe xong, lòng em như đánh đổ bình ngũ vị, đủ loại cảm xúc lẫn lộn.

Trương Tử Toàn vừa nói xong, nhìn về mặt có chút đại ra của Mễ Tiểu Nhân, không khỏi thấy hơi áy náy: “Tiểu Nhân, tôi biết em nghe xong nhất định sẽ rất khó chịu, còn khó chịu hơn gấp trăm lần tôi lúc ấy, tôi xin lỗi, tôi...hồi đó tôi không nên cổ vũ em...”

“Không, là tự tôi thích chị ấy, chị không cần việc gì nhận hết lỗi về mình.” Tâm tình Mễ Tiểu Nhân phức tạp cực kỳ, em hơi lắc đầu, đôi mắt trong suốt xẹt qua một tai thống khổ: “Chỉ là...chị là nếu sớm biết chuyện đó thì tất cả sẽ không khó có thể nắm trong tay như ngày hôm nay.”

Trương Tử Toàn hiểu, thứ em ám chỉ nắm trong tay cũng là nói cục diện hỗn loạn hiện tại, cũng chỉ cảm tình của chính mình. Cô nhin không được thấp giọng nói: “Tôi không biết gì cả, ngay cả Hàm Lạc cũng vẫn luôn hiểu lầm Giản công chúa.”

“Giản Hân Bồi thực si tình, thực đáng thương.” Mễ Tiểu Nhân bỗng khẽ thở dài.

“Ừ.”

Hai người lòng nặng trĩu tâm sự, bỗng nhiên đều im lặng.

Thật lâu sau, Mễ Tiểu Nhân lại mở miệng tiếp: “VẬY...còn chuyện gì tôi không biết nữa không?”

Trương Tử Toàn hơi sững sờ, còn chưa nói tiếp thì Mễ Tiểu Nhân đã nhìn cô chăm chú: “Hàm Lạc là người bạn thân nhất của chị, cho dù giờ chị ấy đã

bỏ nhà đi, muốn rời xa tất cả chúng ta, chị vẫn luôn là người mà chị ấy có thể thoải mái đối diện, chẳng lẽ trước khi chị ấy đi thực sự không liên lạc với chị sao?”

“Ah...” Trương Tử Toàn bất đắc dĩ cười nhạt, lắc đầu nói: “Thật đúng là không thể gạt được em chuyện gì, nó có để lại một bức thư cho tôi.”

Ánh mắt Mễ Tiểu Nhân lập tức vụt sáng, lại nghe Trương Tử Toàn nói tiếp: “Nhưng mà, nội dung của bức thư này tôi muốn đồng thời nói với em và Giản Hân Bồi, đây là lời nó nói.”

Nghe thế, trong lòng Mễ Tiểu Nhân trào dâng cảm giác không thể diễn tả, có phần chờ mong, nhưng vì dự cảm không lành, lại càng thêm khẩn trương và sợ hãi, nhưng do dự một chút cuối cùng vẫn cảm đi động: “Đề tôi gọi cho Giản Hân Bồi.”

“Em biết số của nàng sao?”

“Tôi có thể hỏi anh Văn Bác.”

Nửa tiếng sau, Giản Hân Bồi vội vàng lái xe tới quán phê kia, sau khi đậu xe xong xuôi, theo bước chân lo lắng của nàng, giày cao gót lưu lại một chuỗi tiếng vang thanh thúy dễ nghe.

“Có tin tức của cậu ấy rồi?” Tìm được Trương Tử Toàn và Mễ Tiểu Nhân, Giản Hân Bồi liền bật thốt ra những lời này.

Mễ Tiểu Nhân và Trương Tử Toàn cùng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Giản Hân Bồi đứng đó, đôi mắt vốn sáng ngời trong suốt nay sùng đỏ, hai má xinh đẹp vẫn còn vương nước mắt, đáng về tuy yếu đuối đáng thương, nhưng nàng đứng đó nhìn không chớp mắt, trong lúc giờ tay nhắc chân vẫn tự nhiên toát ra một tia kiêu ngạo,

Bất luận lúc nào thì Giản công chúa cũng như một nàng công chúa thực sự, Trương Tử Toàn thầm than, chỉ có khi ở trước mặt Tần Hàm Lạc thì đôi khi mới có thể giống một cô gái nhỏ: “Không thu hoạch được gì.” Trương Tử Toàn nhún vai, nói: “Ngồi đi.”

Giản Hân Bồi hơi do dự, cuối cùng cũng ngồi xuống cạnh Trương Tử Toàn, nhân viên phục vụ đi tới, hơi cúi người hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô uống gì?”

“Nước chanh.” Giản Hân Bồi có chút nghi hoặc nhìn Trương Tử Toàn: “Không có tin tức gì sao? Vậy hai người gọi tôi tới đây làm gì?”

“Hàm Lạc để lại một bức thư, nói tôi chuyển cho hai người.” Trương Tử Toàn nhìn thần sắc phức tạp của Giản Hân Bồi và Mễ Tiểu Nhân, không khỏi cảm thán, trở thành bạn thân với Hàm vệt dần nhất định là việc sai lầm nhất trong đời cô, xem xem nó an bài mấy việc không ra đầu vào đầu để cô làm kia! Chính mình bỏ lại cục diện rắc rối này, lại phải tay mà đi.

Giản Hân Bồi và Mễ Tiểu Nhân nhìn nhau, sau đó dời mắt, thật lâu sau nàng mới run giọng hỏi: “Cậu ấy...cậu ấy nói gì?”

Trên mặt Trương Tử Toàn không còn vẻ cột nhà ngày xưa, thần sắc có vẻ ngưng trọng, cô thở dài thật mạnh: “Nó nói sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, hy vọng những người quan tâm đến nó đừng lo lắng cho nó. Còn có...còn có...” Cô liếc nhìn hai người bên họ, nhẹ giọng nói: “Nó nói mọi người vĩnh viễn đừng tìm nó nữa, nó vĩnh viễn sẽ không trở lại thành phố A, nó...nó không muốn yêu bất kỳ ai, cũng không xứng để yêu ai hết, hy vọng hai người có thể quên nó đi...”

Những lời này nói ra, mọi người liền im lặng, thật lâu sau Mễ Tiểu Nhân mới cắn răng, nhẹ nhàng phun ra vài chữ: “Đồ khốn này...” Đôi mắt em đỏ lên, rốt cuộc không nói được nữa, Giản Hân Bồi xoay qua một bên, một hàng nước mắt lăn dọc theo hai má.

Tình cảnh này thực sự khiến người ta không biết phải làm sao, Trương Tử Toàn cũng không biết phải làm gì mới phải, Tần Hàm Lạc không thể nghi ngờ là yêu Giản Hân Bồi, sau lại cũng thực sự yêu Mễ Tiểu Nhân, nhưng giờ hiểu lầm đã được sáng tỏ, sự tình trở nên phức tạp như thế, tình cảm cũng phức tạp, ai biết giờ trong lòng nó nghĩ gì? Cần thay đổi là chính bản thân, sau khi gặp phải hàng loạt đã kích do người thân mang đến, tình cảm lại bị đã kích trầm trọng, hiện tại chỉ sợ cũng sẽ muốn chạy trốn thật xa.

“Tôi nghĩ nếu nó không hy vọng chúng ta tìm được thì dù chúng ta có tìm thế nào cũng vô ích, ai biết nó đi đến xứ nào.” Trương Tử Toàn cau mày, phá vỡ bầu không khí trầm mặc. Ai ngờ vừa mới nói xong, ánh mắt Mễ Tiểu Nhân và Giản Hân Bồi đồng thời chuyển qua mặt cô.

Trương Tử Toàn sờ sờ mặt, cảm giác được sự nghi ngờ trong mắt cô, liền vội vàng giơ hai tay: “Không phải hai người không tin tôi đấy chứ? Tôi thề! Nó thực sự không nói cho tôi biết nó đi đâu! Chỉ để lại bức thư này, nói tôi thuật lại đầy đủ cho hai người nghe thôi này, nếu tôi biết nó đi đâu thì đã sớm đi tìm, bắt nó về chém cho nó một nhát rồi!”

Giản Hân Bồi nhìn cô một lúc, gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Mễ Tiểu Nhân: “Đêm nay em sẽ về Nhất Trung chứ?”

“Về.”

Giản Hân Bồi đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Vậy ngồi xe của tôi đi, tôi cũng về Nhất Trung.”

Mặc kệ thế nào, nghe được Tần Hàm Lạc không có việc gì, trong lòng hai người cuối cùng cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, Mễ Tiểu Nhân cũng khẽ nói: “Được”. Hai người một trước một sau đi ra khỏi băng ghế.

“Này!” Trương Tử Toàn chỉ vào mũi mình: “Vậy tôi phải làm sao đây?”

Không có ai đáp, chẳng lẽ người truyền lời lại thành đối tượng bị giận chó đánh mèo rồi? Trương Tử Toàn ngẩn ngơ, chỉ đành bám theo sau, sốt ruột cao giọng nói: “Giãn công chúa, à không, Giãn Hân Bồi, đưa tôi về trước đây!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Chương 130

Trở lại Nhất Trung, Mễ Tiểu Nhân và Giãn Hân Bồi chào tạm biệt nhau, sau đó đều tự về nhà mình.

Cầm chìa khoá mở cửa vào, chỉ thấy phòng khách đèn đuốc sáng trưng, thấy Mễ Tiểu Nhân về, Tần Trọng và Mễ Tuyết Tuệ đồng thời đứng lên, khẩn trương hỏi: “Có tin tức của Hàm Lạc không?”

Mễ Tiểu Nhân lắc đầu, cũng không thèm liếc nhìn Tần Trọng một cái, hơi nhú mày, nhẹ giọng nói với Mễ Tuyết Tuệ: “Mẹ, bây giờ mẹ không giống mọi khi, phải chú ý nghỉ ngơi mới phải, chờ khuya như thế làm gì.”

“Mẹ... mẹ sốt ruột.”

“Sốt ruột cũng vô ích, nếu là con, con đã chẳng ngồi mãi đó làm gì.” Mễ Tiểu Nhân lạnh lùng liếc Tần Trọng một chút, sau đó nói: “Hàm Lạc để lại một bức thư cho Tử Toàn, nói vĩnh viễn chị ấy cũng sẽ không trở về thành phố A nữa, bảo mọi người đừng tìm chị ấy.”

“Cái gì?!” Tần Trọng ngây người ngẩn ngơ, lắp bắp: “Vĩnh viễn cũng không trở về?”

“Thế giờ nó rốt cuộc ở đâu?” Mễ Tuyết Tuệ sốt ruột nói.

“Chị ấy cũng không nói đang ở đâu, nhưng ít nhất như thế cũng khiến người ta có chút an tâm, cho nên mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Trên mặt Mễ Tiểu Nhân tràn đầy mệt mỏi, đang chuẩn bị về phòng thì bỗng nhiên nghiêng đầu, bổ sung thêm một câu: “Phải rồi, thuận tiện con nói một tiếng, bắt đầu từ ngày mai con sẽ dọn ra ngoài ở.”

“Cái gì? Dọn ra ngoài? Sao phải dọn?” Mễ Tuyết Tuệ kinh ngạc, tiến lại gần em: “Con muốn dọn đi đâu?”

“Con muốn dọn đến căn hộ của Hàm Lạc, con không muốn ở chung nhà với một kẻ có khuynh hướng bạo lực!” Mễ Tiểu Nhân tránh qua bà, tiếp tục đi: “Mẹ, bà ngoại và dì nhỏ đến lúc đó sẽ tới chăm sóc mẹ, thỉnh thoảng con cũng sẽ về, mẹ đừng lo lắng.”

Mễ Tuyết Tuệ nhìn em, lại nhìn Tần Trọng đang cúi gằm, kêu lên: “Tiểu Nhân!” Rồi lại đuổi theo.

Mễ Tiểu Nhân trở lại phòng, lấy một chiếc vali đặt trên sàn, bắt đầu thu dọn đồ đạc bỏ vào trong, Mễ Tuyết Tuệ vội vội vàng vàng đi vào, giữ chặt em, gần như cầu xin nói: “Tiểu Nhân, con đừng như vậy, con muốn bỏ mẹ lại sao?”

“Mẹ!” Hai mắt Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên đỏ bừng, em ngừng động tác trên tay, lắc đầu rồi lẹ nói: “Con hận ông ta! Ông ta dựa vào cái gì mà đối xử với Hàm Lạc như thế?! Vì sao ông ta phải ép Hàm Lạc đi!? Sao ông ta có thể đánh chị ấy ra bộ dạng như thế?! Con không có cách nào...con không có cách nào chung sống cùng loại người đó dưới một mái nhà!”

“Tiểu Nhân!” Mễ Tuyết Tuệ bỗng nhiên một tay ôm em vào lòng, khóc nói: “Mẹ cũng rất lo lắng cho Hàm Lạc, giờ không biết con bé đi đâu, con lại cũng muốn đi nốt, cái nhà này còn giống cái nhà sao?”

Mễ Tiểu Nhân nhắm mắt lại, những giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên hai má: “Mẹ, con xin lỗi, con yêu Hàm Lạc, chị ấy đã nói với mẹ rồi, chúng con không chỉ là chị em, mà còn là người yêu... Nhưng chị ấy lại nói không yêu ai nữa, mẹ, lòng con rất rối bời...” Em nghẹn ngào, ôm mẹ, khóc nức nở: “Mẹ, con xin lỗi, con biết khiến mẹ kinh ngạc hoảng sợ, nhưng con thật sự yêu chị ấy, tình cảm như vậy con không xa cầu mẹ hiểu được, nhưng xin mẹ hãy khoan dung...”

Trong trí nhớ của Mễ Tuyết Tuệ, từ nhỏ đến lớn, Mễ Tiểu Nhân vẫn là một đứa trẻ lạnh lùng khép kín, con gái khóc lóc đau lòng thế này là chuyện bà chưa từng thấy, bà vừa thấy ngạc nhiên sợ hãi, lại đau lòng thương con nhiều hơn. Nước mắt của con gái dễ dàng làm lòng bà mềm lại, giờ khắc này, Mễ Tuyết Tuệ cảm thấy làm một người mẹ, bà nguyện làm bất cứ chuyện gì để đổi lấy nụ cười trên mặt con. Bà ôm Mễ Tiểu Nhân càng chặt hơn, không ngừng nói: “Không sao cả, mặc kệ con làm gì, mẹ đều thông cảm cho con, mẹ không trách con, mẹ không trách con...”

“Mẹ, lòng con rất loạn...”

“Không sao cả, không có việc gì, đừng khóc, đừng khóc...” Mễ Tuyết Tuệ vỗ vai em, nhẹ giọng an ủi.

Trong phòng rốt cuộc dần dần an tĩnh lại.

Căn phòng rộng như thế, lại trống trải vô cùng.

Đèn trong phòng vẫn sáng, Giản Hân Bồi nằm trên giường, cầm một bức ảnh trên tay, đó chính là tấm ảnh chụp lúc nàng và Tần Hàm Lạc khi đang yêu nhau cuồng nhiệt. Tần Hàm Lạc trong ảnh ôm eo nàng từ phía sau, cầm gác lên vai nàng, đầu hơi nghiêng nghiêng, như muốn hôn lên má nàng, mà tay nàng đặt trên tay Tần Hàm Lạc, vẻ mặt tươi cười ngọt ngào, các nàng thoát nhìn xứng đôi là thế, hạnh phúc đến vậy.

Ngón cái của Giản Hân Bồi cẩn thận vuốt ve sườn mặt của Tần Hàm Lạc, lòng dâng trào hồi hận, nếu sớm biết trong lòng Hàm Lạc vẫn có nàng, nàng tuyệt đối sẽ không tuyệt vọng rồi kích động đi kết hôn. Vì sao các nàng luôn đề lỡ mất nhau? Vì cái gì tình yêu lại khiến nàng mù quáng đến vậy, hết lần này đến lần khác tự đẩy mình xuống vực sâu của đau khổ? Bất tri bất giác, đôi mắt nàng phủ đầy sương mù, từng giọt nhỏ lên tấm ảnh, nàng vươn tay, nhẹ nhàng lau đi, sau đó đem tấm ảnh áp sát vào vị trí trái tim.

Hàm Lạc, trái tim dành cho mình đừng chết, mình không thật sự muốn kết hôn, chỉ là, cậu lúc đó khiến mình rất đau lòng. . . Hàm Lạc, đừng không yêu mình nữa, đừng bỏ lại mình. Nếu cậu vĩnh viễn không trở lại thì mình phải làm sao bây giờ? Mình sẽ không bao giờ giấu diếm cậu điều gì nữa, sẽ chẳng tùy hứng như ngày trước, mình chỉ cầu xin cậu trở lại bên mình. . .

Nàng nghẹn ngào lặng yên khóc, nước mắt không ngừng trào ra, làm ướt một mảng chiếc chăn đang đắp trên người, di động trên đầu giường vang lên lần thứ năm hay sáu, nàng rút mấy tờ giấy ăn lau nước mắt, cuối cùng cũng chịu nghe máy.

“A lô? Bồi Bồi à, con đang ở đâu? Sao không chịu nghe máy? Văn Bác và mọi người đều đang tìm con đó.” Từ đầu bên kia truyền đến thanh âm lo lắng của Giản Mặc Thanh.

“Con đang ở nhà ở Nhất Trung.”

“Bồi Bồi, con đang khóc à? Con ở đó, chúng ta sẽ lập tức chạy tới.”

Giản Hân Bồi khịt khịt mũi, nghi hoặc hỏi: “Chúng ta?”

“Ba và mẹ con, cả Văn Bác nữa.”

“Ba, ba nói với Văn Bác, bảo anh ấy đừng tới đây, mai con sẽ tìm anh ấy.” Thanh âm Giản Hân Bồi có phần yếu ớt vô lực, thái độ lại thập phần kiên định.

“Thế... được rồi.”

Giản Hân Bồi cúp máy, đặt điện thoại qua một bên, lại cầm bức ảnh kia lên, nàng nhìn chăm chú vào gương mặt Tần Hàm Lạc trong ảnh, khẽ nói: “Hàm Lạc, nhất định mình sẽ tìm được cậu, dù cậu yêu mình hay... đã yêu người khác rồi, đời này mình cũng sẽ không để cậu ra khỏi tầm mắt của mình.” Nói xong nàng xuống giường, sau đó vào phòng khách, ngồi xuống sofa.

Nửa tiếng sau, bên ngoài truyền đến thanh âm tra chìa khoá mở cửa, sau đó Giản Mặc Thanh và Chu Vân Tổ một trước một sau đi vào, sắc mặt hai người đều lo lắng vô cùng, vừa vào phòng khách, thấy Giản Hân Bồi lặng lẽ ngồi đó, không khỏi đều ngừng người.

“Bồi Bồi, sao con lại mặc áo ngủ mỏng manh ngồi ngoài này như thế, không lạnh à?” Giản Mặc Thanh nhìn khuôn mặt tiêu tụy thương tâm của con gái, nhìn không được đến gần ngồi xuống cạnh nàng, đau lòng vuốt ve tóc nàng.

“Bồi Bồi, mẹ...” Lúc này Chu Vân Tổ đã qua lời Giản Mặc Thanh mà biết được chuyện xảy ra với Tần Hàm Lạc, cảm thấy hơi áy náy với nhà họ Tần, không biết phải nói gì mới được.

“Bác gần không đánh chết Hàm Lạc, mẹ thất vọng lắm phải không? Giờ Hàm Lạc không biết ở nơi nào, mẹ vui lắm nhì?” Giản Hân Bồi hai mắt rung rung lệ, thanh âm tràn đầy phẫn nộ.

Giản Mặc Thanh vỗ vỗ vai Giản Hân Bồi trấn an, nhẹ giọng khuyên: “Bồi Bồi...”

“Mẹ... mẹ cũng không ngờ sự tình sẽ thành như vậy.” Chu Vân Tổ run giọng nói, vì chuyện này mà Giản Mặc Thanh đã dừ dằn mắng bà một trận, giờ Giản Hân Bồi lại đối xử với bà như thế, bà càng thêm khó chịu trong lòng.

Giản Hân Bồi quay lại, vừa khóc vừa lắc đầu: “Con không muốn nhìn thấy mẹ, trên danh nghĩa mẹ muốn tốt cho con, nhưng lại huỷ diệt hạnh phúc của con từng chút một, mẹ phá hỏng tình cảm giữa con và Hàm Lạc, dùng đủ thủ đoạn vô liêm sỉ, con đã hoàn toàn thất vọng vì mẹ rồi, nếu từ nay về sau Hàm Lạc không trở lại, con vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho mẹ!”

“Bồi Bồi...” Chu Vân Tổ tiến lại, giữ chặt tay nàng: “Con không thể đối xử với mẹ như thế, mẹ chỉ là...”

Giản Hân Bồi hất tay bà ra, đứng lên, lau đôi mắt đầm lệ, hơi hất cằm lên, nói: “Ngày mai con sẽ làm thủ tục ly hôn.”

“Bồi Bồi, con mới kết hôn được bao lâu chứ, con coi hôn nhân là trò đùa chắc?” Chu Vân Tổ không thể tin kêu lên.

“Kết hôn vốn là sai lầm, giờ chấm dứt chính là vì không muốn để sai lầm tiếp tục! Chuyện này con chỉ báo với hai người một tiếng, không phải trung cầu ý kiến bất kỳ ai cả, từ nay về sau, những chuyện của con sẽ do con tự mình làm chủ!” Giản Hân Bồi hơi nhăn mày, giọng nói lạnh lùng đến thấu xương: “Nếu ai cho rằng thả mất một đứa con gái còn hơn có một đứa con gái đồng tính thì con cũng hết cách.” Nói xong nàng cắn cắn môi, đi thẳng về phòng mình.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị đóng sầm lại, Chu Vân Tổ nhìn cánh cửa phòng Giản Hân Bồi đóng chặt, ánh mắt chuyển qua Giản Mặc Thanh: “Anh, anh... có nghe thấy không? Bồi Bồi lại dám uy hiếp em như thế, nó dĩ nhiên lại...” Bà khựng lại, bỗng nhiên đau lòng khóc oà.

Giản Mặc Thanh vung tay: “Đối với việc này anh không có ý kiến gì, ngược lại em đó, có một số việc hẳn phải hiểu rõ rồi chứ, cứ cố chấp mãi thì sẽ thật sự mất đứa con gái này. Em phải biết rằng hiện giờ con đã độc lập về kinh tế, độc lập về chuyện tình cảm, rất nhiều chuyện em đều không thể nắm trong tay, mặc kệ thế nào thì đối với người làm cha làm mẹ, con cái hạnh phúc và vui vẻ mới quan trọng nhất, không phải sao?”

Chu Vân Tổ không nói gì, lại càng khóc thương tâm

Trong phòng khách nhà họ Triệu, Triệu Văn Bác nhìn cô gái trước mặt, run giọng hỏi: “Em... em muốn ly hôn?”

Giản Hân Bồi đứng đó, thân mặc một chiếc áo liền váy tím nhạt in hoa trắng càng làm nổi bật dáng vẻ yếu điệu mê người, chỉ thấy nàng nhấp nháy môi, đôi mắt sáng ngời loé lên áy náy: “Văn Bác, em xin lỗi, em biết mình ích kỷ lại bốc đồng, khiến anh tổn thương sâu sắc, nhưng mà, ly hôn là việc đúng đắn, nếu cứ tiếp tục thế này, anh sẽ càng tổn thương sâu sắc hơn.”

“Em... em vẫn yêu Hàm Lạc?” Triệu Văn Bác cảm giác được ngay cả răng mình cũng ê ẩm.

Giản Hân Bồi cúi đầu: “Em vẫn luôn yêu cậu ấy, từ trước đến nay vẫn yêu cậu ấy. Xin lỗi, em không có cách nào yêu người khác được.”

Triệu Văn Bác bỗng nhiên hét lên: “Nó có gì tốt? Em lại một lòng đối với nó như vậy! Em chịu biết bao thiệt thòi vì nó, mà nó... nó dĩ nhiên lại còn thay lòng đổi dạ...”

“Em không biết, em không biết rốt cuộc cậu ấy có điểm gì tốt... trên thế giới này, cậu ấy không phải người đối xử với em tốt nhất.” Giản Hân Bồi lắc đầu, roi lệ nói: “Có đôi khi cậu ấy đối xử với em tốt lắm, có đôi khi lại đối xử rất tệ, em yêu cậu ấy, cũng từng hận cậu ấy, nhưng mà, người em không thể buông được nhất cũng là cậu ấy, chỉ có cậu ấy mới là chúa tể của mọi nỗi buồn vui giận hờn của em, cảm giác này em nói không rõ được... nhưng lúc này em càng hiểu hơn bất cứ lúc nào rằng trừ cậu ấy ra, ai cũng không thể mang đến cho em cảm giác hạnh phúc.”

Triệu Văn Bác đứng đó, giờ khắc này như thể nuốt phải trái kho qua đắng nhất trần đời, trong lòng, trong miệng, trong mắt, chỗ nào cũng đều vừa đắng vừa chát, thật lâu sau đôi môi hắn run rẩy, tay chỉ ra ngoài: “Nhưng mà... nhưng mà Hàm Lạc đã mất tích rồi.”

“Em sẽ đi tìm cậu ấy, sẽ chờ cậu ấy về.”

“Vậy nếu cả đời này nó cũng không về thì sao?!” Trong mắt Triệu Văn Bác loé lên lửa giận, bỗng nhiên đề cao âm thanh.

Giản Hân Bồi nhìn hắn, vẻ mặt kiên định dị thường: “Em sẽ tìm cả đời, chờ cả đời!”

“Nếu nó không còn yêu em, lại yêu Mễ Tiểu Nhân hay người khác thì sao?”

“Vậy em sẽ yêu cậu ấy từ trong đáy lòng, nhưng sẽ không lấy hôn nhân ra để giận dữ cậu ấy nữa, đời này em đã làm sai quá nhiều việc, từ hôm nay trở đi, em sẽ không bao giờ tùy hứng làm bậy nữa.” Giản Hân Bồi nhẹ giọng nói.

“Được, tốt lắm...” Lòng ngực Triệu Văn Bác như bị đâm một cú thật mạnh, hắn lùi lại một bước, vẻ mặt sầu thảm nói không nên lời: “Em thành công ép tôi vào đường cùng trong tình cảm dành cho em rồi đó. Em thật thẳng thắn, thật tàn nhẫn, chỉ mong có một ngày tôi sẽ cảm ơn em vì sự thẳng thắn và tàn nhẫn này của em.”

“Văn Bác, anh là người đối xử tốt nhất với em trên thế giới này, nhưng cũng là người em có lỗi nhất.” Thần sắc Giản Hân Bồi tràn ngập thống khổ, run giọng nói: “Em đã từng thử thích anh, nhưng chuyện tình cảm, em thật sự không có cách nào... Lúc em chuẩn bị kết hôn với anh, Hàm Lạc đã nói với em, phải chịu trách nhiệm với việc mình làm, nhưng em chẳng hề nghe lọt tai, em không chịu trách nhiệm việc kết hôn, lại muốn ly hôn, anh hận em thế nào cũng đều xứng đáng. Văn Bác, từ nhỏ đến lớn, em được rất nhiều người che chở và nuông chiều, thế cho nên chưa bao giờ quan tâm đến cảm thụ của người khác, một đứa con gái ích kỷ như thế, vốn không đáng để anh yêu như vậy. Hiện tại điều em hy vọng nhất chính là sau này anh có thể tìm được người thực sự yêu anh, hy vọng anh có thể có được hạnh phúc... Nếu thế, em mới có thể an tâm một chút.”

“Đừng nói nữa, anh đồng ý ly hôn.” Triệu Văn Bác cười khổ, tự giễu nói: “Chuyện kết hôn anh không thể trách em, anh biết rõ em không thương anh, chỉ có thể trách anh tự cho mình là đúng, cứ nghĩ chỉ cần dâng trọn trái tim cho em thì ngày nào đó sẽ có được trái tim em. Nhưng mà, anh sai rồi, tình yêu phải nảy mầm tự nhiên, là hai trái tim va chạm đến nảy lửa, là linh hồn cùng linh hồn tương thông, chỉ dựa vào sự cố gắng đơn phương thì dù làm thế nào cũng phí công. Thật ra ngày đó ở trong phòng bệnh anh đã hiểu được điều này sâu sắc. Ánh mắt em nhìn Hàm Lạc, nước mắt của em, những lời khóc lóc dài bày ấy, anh biết, anh xong rồi, anh đã hoàn toàn thất bại, chỉ là... chỉ là anh vẫn luyến tiếc...”

Giản Hân Bồi nhìn hắn, mắt đỏ bừng: “Văn Bác...”

Triệu Văn Bác phát phát tay: “Anh không trách em, thật đó, nếu muốn anh sống cùng một người anh không yêu, anh cũng sẽ rất khó chịu, rất khổ sở, nếu

như thế, anh cần gì phải khiến em khổ đây, mà anh đã biết em yêu Hàm Lạc thế rồi, anh cần gì phải khiến bản thân mình khổ nữa?”

“Văn Bác, xin lỗi! Cho tới nay, em vẫn luôn cảm kích anh, trừ chuyện tình cảm em bắt lực ra, em nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì anh.”

“Anh không cần em làm gì cho anh cả, anh chỉ muốn hỏi, về sau chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”

Giản Hân Bồi nghẹn ngào gật đầu: “Đương nhiên là thế.”

“Vậy thì tốt.” Triệu Văn Bác cũng hai mắt đỏ hồng, hấn vuron tay, miễn cưỡng cười: “Anh chỉ là... chỉ là không ngờ Hàm Lạc lại là tình địch suốt mười mấy năm của mình. Em yên tâm, anh sẽ giúp em tóm được nó về đây, nó còn nợ anh một lời xin lỗi chính thức mà! Không ngờ lại giấu diếm anh lâu như thế, nếu sớm biết thì anh cũng đã đi tìm một thân cây khác để treo cô rồi!”

Khuôn mặt Giản Hân Bồi tràn đầy nước mắt, cũng lộ vẻ tươi cười, nằng vuron tay, nắm chặt tay Triệu Văn Bác, nụ cười bỗng nhiên thu lại trong nháy mắt, nhào tới trước, ôm chặt Triệu Văn Bác oà khóc: “Văn Bác, đừng đối xử với em tốt thế, đừng đối xử với em tốt đến vậy...”

“Em yên tâm, chúng ta đều sẽ hạnh phúc mà, đừng khổ sở nữa, Bồi Bồi đừng buồn nữa...” Triệu Văn Bác ôm chặt nằng, nhẹ giọng an ủi, mà nước mắt của chính mình cũng theo hai gò má cuộn cuộn tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Chương 131

Cuối tuần này, Trương Tử Toàn và Trầm Du xách túi một túi to rau dưa hoa quả chạy tới nhà Mễ Tiểu Nhân làm khách, khiến Mễ Tiểu Nhân ít nhiều có chút bất ngờ và ngạc nhiên vui mừng.

“Sao Dĩ Huyền không tới?” Mễ Tiểu Nhân vừa mở cửa, vừa cười đón cái túi kia.

“Tuần này nằng về nhà.” Trương Tử Toàn vừa vào cửa liền ôm Đô Đô, chơi đùa với nó: “Tiểu Nhân, em xem Đô Đô thân thiết với tôi chưa này, mỗi lần thấy tôi tới nói vui cực kỳ, không bằng em đưa nó cho tôi nuôi đi.”

“Đừng mơ, chị và Dĩ Huyền thích chó thì có thể tự mình mua về mà nuôi.” Mễ Tiểu Nhân hừ một tiếng.

“Keo kiệt!”

Trầm Du nhìn Mễ Tiểu Nhân, có chút áy náy mở miệng: “Tiểu Nhân, hôm nay tôi tới đơn giản là muốn ăn cơm chùa thôi, không có tin tức gì tốt cho em cả.”

Mễ Tiểu Nhân biết nằng ám chỉ chuyện tìm kiếm Tần Hàm Lạc không hề tiến triển, lòng ảm đạm, lại mỉm cười lắc đầu: “Lần trước không phải chị đã nói sao, nếu một người muốn trốn đi thì sẽ không tìm được. Không sao, chị có thể tới đây thăm tôi, tôi đã vui lắm rồi.”

Trương Tử Toàn cảm ly, tự mở tủ lạnh rót hai ly nước hoa quả, uống một ngụm lớn, sau đó đưa một ly khác cho Trầm Du: “Trầm mỹ nữ thật sự rất bận, ba người chúng ta hiếm khi được tụ họp cùng nhau, không cho nói những chuyện không vui đây. Mọi người đều có hết sức rồi, Hàm vệt đàn là đồ khôn kiếp, dù sao cũng chẳng thể trốn được cả đời, đừng lo nữa. Nào đến đây, Tiểu Nhân, chúng ta đều tự vào bếp làm mấy món sở trường đi, để cho Trầm mỹ nữ ăn nhiều mấy bát, phá vỡ kế hoạch giảm cân của nằng, giờ nằng còn gầy hơn tôi mà còn nói muốn giảm cân nữa, em nói xem có khiến người ta tức không cơ chứ!”

“Được, tôi không có ý kiến.” Trầm Du nằm nghiêng, đem cặp đùi thon dài trắng nõn gác lên sô pha, nửa híp mắt, lười biếng nói.

Trương Tử Toàn kêu to: “Này này này, đừng bày ra bộ dáng là loi khêu gọi đây được không?”

Trầm Du một tay cầm điều khiển từ xa bật TV, vừa cười đến quỵên rũ: “Cái gì mà là loi khêu gọi? Cái này gọi là phong tình vạn chủng, cô hâm mộ ghen tị à? Hay hồi hận vì lúc trước mắt không đủ sáng, không sớm theo đuổi tôi?”

“Phi phi!” Trương Tử Toàn phun mấy cái, cười nói với Mễ Tiểu Nhân: “Nhìn xem, hồ ly tinh tỷ tỷ này lại bắt đầu dùng mỹ thuật kia, bảo sao dưới váy nằng có cả đám kẻ hầu, năm đó cùng Giản công chúa chiếm một nửa giang sơn của Khoa ngoại ngữ đó, hai người ấy lúc trước á, nữ vương này không thèm nhìn nữ vương kia, ha ha... Nếu tôi có cơ hội tiếp xúc với nằng ta sớm một chút thì có lẽ hôm nay cũng sẽ chết trong tay nằng.”

Nói tới đây, Trầm Du liền cười: “Cô còn nhắc lại chuyện năm đó nữa, thật ra hồi ấy tôi và Giản Hân Bồi cũng chẳng có thù hận gì cả, chỉ coi đối phương như hạt sạn trong mắt mà thôi.” Nói tới đây, nằng nhin không được lắc đầu.

“Thật à? Tôi không biết chuyện đó.” Đôi mắt trong veo của Mễ Tiểu Nhân toát lên tò mò.

Trương Tử Toàn ra vẻ không cho là đúng: “Đâu có, còn chẳng phải là do từ nhỏ được nuông chiều thành quen, hơn nữa đều có tính cách công chúa cho nên gặp nhau thì đâu người nào nhìn lọt mắt người nào! Khi đó hai người cũng thật rảnh quá mà.”

“Đúng thế, sau khi tốt nghiệp, cậu ta được gả cho Triệu Văn Bác, rồi chúng tôi cũng từng tiếp xúc vài lần, ngược lại quan hệ tốt hẳn lên.” Trầm Du hơi nhếch môi cười, có phần không thể tin nổi nói: “Nhưng tôi thật không ngờ Giản Hân Bồi lại si tình, có dũng khí đến thế, nhà cậu ta và nhà họ Triệu ở thành phố A đều là những gia đình có uy tín danh dự, kết hôn chưa được bao lâu mà cậu ta lại thực sự dám ly hôn, thành ra tôi lại có phần khâm phục nàng.”

Mễ Tiểu Nhân nghe đến đó, không khỏi giật mình kinh ngạc, theo bản năng hỏi lại: “Ly hôn?”

Trầm Du nhìn em, nhớ tới quan hệ phức tạp giữa Tần Hàm Lạc, em và Giản Hân Bồi, tự biết mình lỡ lời, hơi xấu hổ nói: “Ừ, Tử Toàn không nói cho em à? Mới cách đây hai ngày thôi.”

Trương Tử Toàn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Mễ Tiểu Nhân, vội vàng đứng lên cười nói: “À ừ, tôi còn chưa kịp nói cho em ấy mà. Tiểu Nhân, tôi đói rồi, chúng ta vào bếp làm đồ ăn trước đi, việc này cứ để từ từ nói với em sau.”

“Được, tôi chờ nha, hai người cứ tự do thể hiện, đừng để tôi thất vọng.” Trầm Du mặt đầy tươi cười, tiện tay ôm một cái gối ôm, thoải mái nằm ở sofa xem tivi, Đồ Đồ nhảy nhót vui vẻ bên cạnh, khiến chiếc chuông trên cổ phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Ừ, cậu và Đồ Đồ ngoan ngoãn cùng chờ ăn cơm đi.”

“Trung thiên tiên!” Trầm Du hét to, cánh tay vung lên, một chiếc gối ôm nhanh chóng bay về phía Trương Tử Toàn, Trương Tử Toàn nhanh tay lẹ mắt đón được, quăng qua một bên, làm cái mặt quý, rồi mới cười cùng Mễ Tiểu Nhân vào bếp.

Vào bếp rồi, Trương Tử Toàn lấy rau dưa trong túi ni lông mà bọn họ đã mua ra, đi đến bên cạnh bồn rửa bắt đầu rửa sạch.

“Tử Toàn, Giản Hân Bồi ly hôn là vì Hàm Lạc?” Mễ Tiểu Nhân đứng sau cô, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.”

“Vậy anh Văn Bác, anh ấy phải làm sao bây giờ?”

Trương Tử Toàn hơi cứng đờ, bỗng nhiên xoay người lại, nghiêm túc nói: “Tiểu Nhân, có chuyện này tôi vẫn nghĩ có nên nói cho em biết không.”

“Ừ?”

“Thật ra... thật ra tuy Văn Bác và Giản công chúa kết hôn, nhưng bọn họ chỉ lấy giấy chứng nhận mà thôi.” Trương Tử Toàn áp ứng nói.

“Cái gì?” Mễ Tiểu Nhân thập phần kinh ngạc, mày hơi nhíu lại: “Có ý gì?”

“Nói cách khác, bọn họ chưa bao giờ ngủ cùng giường.”

Lần này Mễ Tiểu Nhân thật sự ngẩn ra, sau một lúc lâu em mới mở miệng nói: “Sao chị biết?”

Trương Tử Toàn thở dài: “Tôi qua Văn Bác rủ tôi ra ngoài uống rượu, hắn nói cho tôi biết, hắn nói hắn vẫn biết Giản công chúa không thương hắn, trong lòng nàng có người khác, cho nên hắn vẫn luôn luôn chờ, nhưng giờ đã biết người đó là Hàm Lạc, đã chẳng cần phải đợi nữa rồi, hơn nữa Giản công chúa quyết tâm ly hôn, nàng nói nàng sẽ dùng cả đời để tìm Hàm Lạc. Văn Bác...hắn rất đau khổ, tôi qua uống rất nhiều, còn khóc một trận, nhìn một đứa con trai như thế, trong lòng tôi thật sự cảm thấy thê lương.”

“Ai lại không đau lòng đây?” Mễ Tiểu Nhân thấp giọng hỏi ngược lại, sau đó hơi gục đầu xuống, hàng lông mi thật dài nửa che mi mắt, hơi rung động.

Trương Tử Toàn nhìn em, có chút gian nan mở miệng: “Tiểu Nhân, tôi nghĩ hiện tại Hàm Lạc yêu em, nhưng nó...nhưng chuyện của Giản công chúa đều ngoài dự kiến của chúng ta, nhất định nó sẽ không buông bỏ được...Hiện tại, hiện tại...”

Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên ngẩng đầu, ngắt lời cô: “Thật ra hai người đó hẳn nên đến bên nhau.”

“Hả?” Trương Tử Toàn gần như hoài nghi mình nghe lầm.

“Tôi nói, Giản Hân Bồi hẳn nên cùng một chỗ với Hàm Lạc.” Mễ Tiểu Nhân thở dài, thấp giọng nói: “Nàng yêu chị ấy như thế, hơn nữa, nếu không vì vô số hiểu lầm không đáng có ấy thì cái nàng hiện tại vốn hẳn nên cùng một chỗ.”

“Em...em nói em định buông bỏ Hàm Lạc sao?”

Mắt Mễ Tiểu Nhân hơi ướt, cũng không lên tiếng, hai người bỗng nhiên trầm mặc. Trương Tử Toàn lẳng lặng nhìn em, muốn khuyên em đừng đau khổ, nhưng cũng không biết phải mở miệng thế nào, thật lâu sau, chỉ nghe Mễ Tiểu Nhân thở dài một hơi, ngẩng đầu lên nói: “Đúng vậy.”

“Em làm được sao?”

Mẽ Tiểu Nhân mỉm cười, ra vẻ thoải mái nói: “Chị cảm thấy đời này tôi cũng chỉ có thể yêu một mình chị ấy thôi sao? Bên cạnh tôi luôn luôn có rất nhiều lựa chọn.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng gì? Làm chị em cũng đâu tệ.” Mẽ Tiểu Nhân nhún vai, nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Được rồi, rửa rau đi, Tầm Du còn đang chờ đó.”

“Tiểu Nhân.” Trương Tử Toàn khẽ gọi, Mẽ Tiểu Nhân cầm rau lên thái, giọng nói của em rất chân thành, lại pha chút thống khổ: “Tử Toàn, tôi có thể làm được. Tình cảm vốn hằn vố cùng đơn giản, nếu vì nguyên nhân nào đó biến nó trở nên phức tạp, như vậy thì thế nào cũng phải có người biến nó đơn giản trở lại.”

Trương Tử Toàn nhìn em, rốt cục gật đầu: “Ừ.”

Từng ngày qua đi, thời gian trôi thật nhanh, Tần Hàm Lạc vẫn không có tin tức, mà mọi người lại vẫn không từ bỏ ý định tìm kiếm cô. Mấy tháng sau, Mẽ Tuyết Tuệ sinh được một bé trai, như lúc trước đã bàn, đứa bé này được đặt tên là Tần Hàm Lương, lúc nó sinh ra đã mang đến một chút không khí vui mừng cho nhà họ Tần vốn bị che phủ bởi nỗi lo lắng, cùng làm dịu đi nhiều quan hệ của những thành viên trong gia đình. Tuy Mẽ Tiểu Nhân đã sớm dọn ra ngoài, nhưng vì em trai sinh ra, em cũng thường xuyên về Nhất Trung hơn trước.

Hai năm sau, Mẽ Tiểu Nhân tốt nghiệp ĐH A với thành tích xuất sắc nổi trội, cũng thuận lợi đạt được một chỉ tiêu đi Mỹ học nghiên cứu sinh. Còn Giản Hân Bồi thì từ sau khi Tần Hàm Lạc mất tích, trừ việc hao tổn tâm cơ tìm địa điểm của cô, cũng đem tinh thần dồn vào công việc, năng say làm việc ở Thái Vận, đã được thăng chức lên làm quản lý ngành. Triệu Văn Bác cũng càng ngày càng được ba mình tin cậy, việc làm ăn cũng càng ngày càng được tiếp quản nhiều hơn, chuyên làm hân đầu đầu nhất hiện giờ chính là thường xuyên bị cha mẹ ép kết hôn. Trương Tử Toàn ở công ty quảng cáo cũng một đường thăng chức lên lương, ngày qua ngày xuôi buồm thuận gió, Diệp Di Huyền tốt nghiệp cùng lúc với Mẽ Tiểu Nhân, tiếp tục ở lại nhận đào tạo chuyên sâu, mà tình cảm của nàng và Trương Tử Toàn cũng vẫn ngọt ngào như cũ, đôi bọn họ là hai người hạnh phúc nhất trong tất cả mọi người.

Nếu nói về chuyện vụn vặt nhỏ trong thời gian ấy thì phải kể đến việc sau khi Cố Minh Kiệt tốt nghiệp vẫn cũng ở lại làm trong một công ty ở thành phố A, nhưng sau khi Tần Hàm Lạc mất tích không lâu, không hiểu sao hân lại bị công ty sa thải, sau vẫn không tìm được việc, hơn nữa thường xuyên có mấy tên lưu manh không quen biết tìm đến hân gây phiền toái, có hôm thậm chí còn bị đánh gãy xương đùi, ngay cả công an cũng không tra ra nguyên nhân. Hân lo lắng đề phòng ở bệnh viện một thời gian, rồi cuối cùng chật vật trốn về quê cũ.

Kỳ nghỉ hè sau khi tốt nghiệp nếu không vội đi tìm việc thì hân có thể xem như một kỳ nghỉ hè nhẹ nhàng thoải mái nhất. Bởi vì giữa tháng 8 sẽ đi Mỹ, cho nên tháng 7 Mẽ Tiểu Nhân đặc biệt dẫn Chung Thuý Nhi cùng đi về nhà bà nội một chuyến.

Ngồi trên xe, Chung Thuý Nhi hưng phấn vô cùng, ríu rít liên tục không ngừng, Mẽ Tiểu Nhân tựa hồ bị nàng cuốn hút, trên mặt cũng mang theo nụ cười như nắng ấm. Em mở một chai nước tu một ngụm lớn, vui vẻ nói: “Lâu rồi không đến nhà bà nội, thật nhớ nơi đó.”

“Phải rồi, không phải hỏi trước ba cậu nói đón bà về thành phố ở sao? Như thế nào lại để bà về quê nữa?” Chung Thuý Nhi tò mò hỏi.

Vừa nói đến đây, trên mặt Mẽ Tiểu Nhân liền lộ vẻ không vui: “Đừng nói nữa, khi đó ba mình nói là đón bà lên thành phố hưởng phúc, kết quả cô vợ ông ta cười cứ làm khó bà nội mình, lần này là do mình gọi điện khuyên bà về quê, nếu không vì tốt nghiệp bận rộn quá thì mình thật sự muốn chạy tới đó mắng cô ta một trận.”

“Mắng đi! Thật sự mình muốn nhìn xem Mẽ đại mỹ nữ của chúng ta khóc lóc om sòm có bộ dáng gì, nếu không thì mình đi cùng cậu nhé? Thế nào?” Chung Thuý Nhi ở một bên giật dây, có vẻ rất hưng phấn, tựa hồ thật sự rất muốn nhìn thấy cảnh tượng này.

Mẽ Tiểu Nhân tròn mắt lườm nàng một cái: “Đã mắng trên điện thoại rồi.”

“Ồ, sao cậu mắng chửi người mà cũng không báo cho mình biết, cũng để mình nghe một chút, hơn nữa mình còn có thể giúp cậu mắng vài câu.” Chung Thuý Nhi nói có vẻ rất bất mãn, Mẽ Tiểu Nhân mặc kệ nàng, ngả người tựa vào ghế, bỗng nhiên nhớ lại lần trước lúc về nhà bà nội cùng Tần Hàm Lạc, cô ở trên xe cũng vừa khấn Trương Tử Toàn hưng phấn, còn ôm em ngốc nghếch hỏi: “Tiểu Nhân, em nói xem có thể nào bà không thích tôi không?” Mẽ Tiểu Nhân nghĩ đến đây, vẻ tươi cười trên mặt không khỏi cứng ngắt, một lúc lâu sau, em khẽ thở dài: “Thuý Nhi, được rồi, đừng nói nữa, mình sắp bị cậu làm phiền đến choáng váng rồi, cậu để mình yên tĩnh một lúc đi.”

Chung Thuý Nhi thấy em nhắm mắt lại, hình như chuẩn bị ngủ, đành phải không cam lòng ngậm miệng lại.

Lúc đến nhà bà nội đã là buổi chiều, phóng mắt nhìn xem, vẫn trời xanh mây trắng, núi xanh suối mát, còn có căn nhà trường trắng ngói hồng kia, lúc nó đập vào mắt, Mẽ Tiểu Nhân có chút hoảng hốt, em theo bản năng nhìn Chung Thuý Nhi đang cao giọng hoan hô bên cạnh, lòng xẹt qua một tia chua xót, tất cả tựa hồ đều không thay đổi, nhưng người ở bên cạnh đã không phải người lúc ấy. Nước mắt em như sắp sửa mãnh liệt trào ra, nhưng lý trí lại khiến em cắn chặt răng, cố ép mình nuốt xuống cổ cảm giác chua xót kia vào cổ họng.

So với trước kia, bà nội có vẻ già hơn, mái tóc cũng bạc thêm, nhưng vẫn tươi cười như trước, ánh mắt loé lên vẻ hiền hậu. Mẽ Tiểu Nhân vừa thấy bà, lòng dâng tràn tình cảm tôn kính sâu đậm, gọi một tiếng: “Bà nội!” rồi nhào vào lòng bà.

“Ah, con là bạn học của Tiểu Nhân à, đến đây, ngồi đi.” Bà Nội vừa đón Chung Thuý Nhi, vừa yêu thương vỗ lưng Tiểu Nhân: “Nhìn con kia, cũng không phải trẻ con nữa, không sợ bạn chê cười à.”

Khoé mắt em hơi ướt, thế này mới lưu luyến buông bà ra. Bà nội vừa vội đưa khăn mặt ướt cho các nàng lau mặt, vừa vội vàng rót nước, bỏ dưa hấu.

Chung Thuý Nhi đang khát, uống một cốc nước lớn, lại ăn một miếng dưa hấu thật to, nhin không được khen: “Dưa hấu ngọt quá! Còn ngọt hơn dưa tui con bình thường mua nữa.”

Bà nội cao hứng nói: “Nếu con thích thì ăn nhiều một chút. Aish, tiếc là bà nội mới về không lâu, năm nay không tự trồng dưa, toàn là mua bên nhà hàng xóm đó. Ở làng này, nhà nào cũng đều trồng cả.”

Chung Thuý Nhi liên tục gật đầu, ăn xong một miếng lại không chút khách khí lấy thêm. Bà nội nhìn nàng càng nhìn càng thích, bỗng nhiên quay đầu hỏi Mễ Tiểu Nhân: “Hàm Lạc đâu? Sao lần này con về không dẫn con bé tới? Lần trước nó tới đây vẫn cứ nói với bà là muốn đến chơi mà.”

Mễ Tiểu Nhân và Chung Thuý Nhi đều đang cầm một miếng dưa hấu, nghe thế liền bắt giác đồng ngồi ngừng cầm.

“Làm sao thế?” Bà nội kỳ quái hỏi.

“Không có gì ạ.” Mễ Tiểu Nhân miễn cưỡng nở nụ cười, lại cúi đầu ăn dưa: “Bà nội, không phải lần trước con đã kể với bà sao, chị ấy đi đến thành phố khác làm việc, giờ ngay cả thành phố A cũng ít khi về, đâu có thời gian đến đây.”

“Không ở thành phố A làm, lại chạy tới nơi khác làm gì, con bé đó rất khiến người ta yêu thích, bà còn thật sự muốn gặp nó mà. Aish, đúng là già rồi, giờ chỉ hy vọng có thể thường xuyên có người đến thăm bà già này, để xung quanh bà náo nhiệt một chút.” Bà nội cười thở dài.

Chung Thuý Nhi vội vàng nói: “Bà nội, sau này tui con sẽ thường xuyên đến thăm bà.”

“Thôi, Tiểu Nhân sắp đi Mỹ mà, làm gì có nhiều thời gian đến thăm bà.”

“Cũng có ngày nghỉ chứ.”

Bà nội cười, bỗng nhiên hỏi: “Phải rồi, Tiểu Nhân, gầy đây mẹ con khoẻ không?”

“Khỏe ạ.”

“Còn em trai con? Giờ nó giống Hàm Lạc hơn hay giống con hơn?”

Nghe bà nhắc tới Tần Hàm Lạc, Mễ Tiểu Nhân vốn tâm tình rất tốt lại tiêu tan hơn phân nửa, chỉ đành nhẹ giọng nói: “Giống Hàm Lạc hơn một chút.” Em miễn cưỡng vực dậy tinh thần, ứng phó các câu hỏi của bà. Chung Thuý Nhi biết em bị chạm trúng tâm sự, liền cố ý nói: “Tiểu Nhân mình ăn dưa hấu no rồi, cậu dẫn mình đi ra ngoài dạo một chút nhé?”

Bà nội liền vội vàng nói: “Tiểu Nhân, con đưa Thuý Nhi đi dạo xung quanh đi, lúc này bên ngoài cũng không nóng lắm.”

Mễ Tiểu Nhân gật gật đầu, dẫn Chung Thuý Nhi ra ngoài.

Xa xa, ánh chiều tà ánh lên đỉnh núi, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Mễ Tiểu Nhân và Chung Thuý Nhi cùng nhau đi song song trên con đường nhỏ giữa những thửa ruộng, đi được một lúc, Chung Thuý Nhi nhìn sầm mặt với những đường nét mềm mại của em, đang không biết nên an ủi thế nào thì lại nghe Mễ Tiểu Nhân nói: “Có một lần mình dẫn chị ấy đến nhà bà nội chơi, cũng đi song song trên đường thế này, chuyện đó như mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng mà, giờ chị ấy cũng không biết ở nơi nào.”

“Tiểu Nhân, chị ấy...chị ấy sẽ trở về mà.” Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Chung Thuý Nhi cũng cảm thấy yếu ớt không thuyết phục.

Khoé miệng Mễ Tiểu Nhân hiện lên nụ cười bất đắc dĩ, đôi mắt nhuộm sắc đau thương nhàn nhạt: “Mình cũng vẫn luôn tự an ủi bản thân như thế, nhưng mà, sẽ không đâu, chị ấy sẽ không trở về.....Chị ấy đi rồi là bỏ lại tất cả, chị ấy...chị ấy ích kỷ thế đó...”

Chung Thuý Nhi bỗng nhiên cúi đầu, nói: “Tiểu Nhân, thật ra mọi chuyện chị ấy gặp phải lúc đó cũng đáng để thông cảm.”

Mễ Tiểu Nhân thở dài, không nói gì, hai người chậm rãi đi, bất tri bất giác lên đến bờ đê, Chung Thuý Nhi bỗng nhiên dừng chân, cảm thán: “Nước sông ở đây trong quá, thật xanh, mình rất muốn cõng giày đi xuống cảm thụ một chút dòng nước mát lạnh ấy.”

Mễ Tiểu Nhân ngần ra, ánh mắt trong suốt như nước từ trên một gốc liễu rủ chuyển qua một tảng đá trơn nhẵn, dòng thời gian tươi đẹp như nháy mắt trở lại ngày tháng cũ, em từng ngồi kia, dùng cành liễu tết thành vòng đội lên đầu Tần Hàm Lạc, hai người ở đó vui cười đùa giỡn, ngọt ngào ôm hôn nhau... Thân thể Mễ Tiểu Nhân khẽ run rẩy, cùng với ký ức đầy nụ cười đó, một đoạn đối thoại đột nhiên hiện lên trong đầu em.

“Em biết không? Khi tôi học ở Nhất Trung có quan hệ rất tốt với mộ đàn chị lớp trên, sau khi học đại học, chúng tôi vẫn giữ liên lạc. Sau khi chị ấy tốt nghiệp đại học rồi lại bỏ qua công việc ở thành phố, đến một vùng xa xôi hẻo lánh trên núi làm cô giáo. Hai chúng tôi vẫn thường trao đổi thư từ, trong thư chị ấy miêu tả nơi chị ấy ở, phong cảnh cũng đẹp như nơi này, hoàn cảnh thanh nhả yên tĩnh, tôi vẫn muốn đi thăm chị ấy, nhưng lúc đi học không có

thời gian, giờ lại càng không có.”

“Không phải chị cũng có ý nghĩ giống người ta đấy chứ?”

“Không. Tôi thích không khí ở nơi này, nhưng nội tâm tôi cũng là người thích náo nhiệt, nếu ở lâu quá thì sẽ không chịu nổi kiểu lạnh lẽo tịch mịch này. Trừ khi, trừ khi ngày nào đó tôi bị đả kích thì mới có thể chân chính muốn rời xa chốn ồn ào náo nhiệt lâu dài, để gần gũi với thiên nhiên, sống một cuộc sống đạm bạc yên tĩnh.”

“Tiểu Nhân, cậu làm sao thế?” Chung Thuý Nhi thấy Mễ Tiểu Nhân bỗng nhiên ngơ ngác, liền nhìn không được đẩy đẩy em, không ngờ Mễ Tiểu Nhân đột nhiên chớp lấy tay nàng, gần như hét lên: “Thuý Nhi, mình biết rồi! Mình biết rồi!”

Chung Thuý Nhi nhìn bộ dáng thất phần kích động của em, không khỏi hoảng sợ, sau đó mờ mịt nói: “Cậu biết gì? Tiểu Nhân, cậu... cậu không sao chứ?”

Đôi mắt trong suốt của Mễ Tiểu Nhân loé lên sáng ngời, siết chặt tay nàng, nhìn nàng chăm chú, nói ra từng chữ từng chữ: “Thuý Nhi, mình biết rồi, mình đã biết Hàm Lạc ở đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Chương 132

Càng gần ngày Mễ Tiểu Nhân đi nước ngoài, đám bạn của em càng sôi nổi hẳn lên, hôm nay mời ăn cơm, ngày mai lại rủ đi hát. Mễ Tuyết Tuệ lại ngày nào cũng gọi điện, chỉ hận không thể khiến em mỗi ngày đều nằm trong phạm vi tầm mắt của mình.

Trước khi đi một ngày, bất ngờ Mễ Tiểu Nhân lại từ chối lời mời của mọi người, gọi điện hẹn gấp Giản Hân Bồi.

Buổi chiều lúc năm giờ hơn, Giản Hân Bồi đúng hẹn đến quán cà phê đã hẹn sẵn trong điện thoại. Mễ Tiểu Nhân ngồi tại chỗ, ngẩng đầu đánh giá nàng, một thân váy công sở lam lam nhạt, làm dáng người vốn yếu điệu động lòng người của nàng có thêm nét gợi cảm quyến rũ, khuôn mặt vẫn ngọt ngào xinh đẹp như xưa, chỉ là có thêm cảm giác khôn khéo giỏi giang hơn người.

“Nghe nói ngày mai em đi, sao tối nay còn muốn gặp tôi?” Giản Hân Bồi ngồi xuống phía đối diện, trên mặt rõ ràng lộ vẻ ngoài ý muốn.

“Chị uống gì?” Mễ Tiểu Nhân không trả lời nàng, nhìn phục vụ đi tới, thuận miệng hỏi.

“Nước chanh.”

“Chị thật sự rất chung tình với chanh nhỉ.” Mễ Tiểu Nhân mỉm cười.

Giản Hân Bồi hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, thoải mái tựa vào sofa, nghe thế, hơi mỉm môi, khẽ nói: “Tôi thích tất cả những loại đồ uống có chanh, và cả những thứ có mùi chanh nữa, lâu dần cũng biến thành thói quen.”

“Thật ra, đôi khi cũng không tệ nếu thử uống thứ khác.”

“Không có cách nào, con người tôi vốn là loại cố chấp.”

Lời này giống như có ẩn ý khác, Mễ Tiểu Nhân nhìn không được nhìn nàng, hai người đối mắt vài giây, khoé môi em khẽ cong lên thành nụ cười nhàn nhạt. Tuy em và Giản Hân Bồi đã sớm quen biết nhau, nhưng không biết vì sao quan hệ cũng rất bất hoà, nên hiểu biết về nhau cũng rất ít ỏi, từ sau khi Tần Hàm Lạc mất tích, hai người lại càng gặp mặt vài lần, nhưng lần nào cũng bắt giắc bảo trì một khoảng cách với đối phương. Có điều, đây cũng gây trở ngại cho sự trưởng thành của em với Giản Hân Bồi, hơn nữa lại còn đã biết điều khúc mắc trong chuyện tình cảm của nàng và Tần Hàm Lạc.

Mễ Tiểu Nhân đùa nghịch chiếc ống hút trên tay, chuyển đề tài về chủ đề chính: “Tôi gọi chị tới là muốn nói cho chị biết tin tức của Hàm Lạc.”

“Cái gì? Em... em biết cậu ấy ở đâu sao?” Thốt ra lời này, Giản Hân Bồi lập tức ngồi thẳng người, trên mặt không còn vẻ bình thản ung dung thường ngày nữa, đôi mắt tràn ngập vẻ kinh hi khẩn trương.

“Lúc chị học trung học có quen ai tên Hứa Tinh không? Chắc hẳn học trên chị một lớp.”

“Hứa Tinh?” Giản Hân Bồi hơi nhíu mày, cố gắng suy nghĩ, sau một lát mới nói: “Hình như có ấn tượng, khi đó quan hệ của chị ta với Hàm Lạc cũng không tệ. Em... em là nói...” Ngờ kị của nàng bỗng nhiên trở nên hưng phấn.

Mề Tiểu Nhân gật gù đầu: “Tìm được Hứa Tình thì sẽ tìm được Hàm Lạc.”

“Sao em biết?” Giản Hân Bồi có chút nghi ngờ nhìn em.

“Bởi vì tôi nhớ lại một lần tôi và Hàm Lạc trò chuyện, tôi đoán nhất định chị ấy ở đó.”

Ánh mắt Giản Hân Bồi dần trở nên âm trầm, chỉ nghe Mề Tiểu Nhân tiếp tục nói: “Thời gian vừa qua tôi có đi tìm Hứa Tình, nhưng nhà chị ấy không phải ở thành phố A, tôi không tìm được tin tức nào, cho nên không thể trực tiếp đưa địa chỉ cho chị, chỉ có thể báo cho chị biết tin này, nếu chị ấy học trung học ở Nhất Trung, như vậy bác Giản chắc chắn sẽ có biện pháp tìm được cách liên lạc với người nhà chị ấy.”

Giản Hân Bồi lẳng lặng nhìn em, môi hé ra, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Vì sao em muốn nói cho tôi chuyện này, chẳng lẽ... chẳng lẽ em...”

“Tôi sẽ đi Mỹ, tôi muốn dồn toàn bộ tâm trí vào chuyện học, chuyện tình cảm thì sau này hẵng nói.” Khoé miệng Mề Tiểu Nhân lộ ra nụ cười chua xót, trời biết khi quyết định chuyện này khó khăn đến nhường này, nhưng em vẫn làm được. Thanh âm của em trở nên nhẹ nhàng: “Nếu tìm được chị ấy, nhắn đùm với chị ấy một tiếng, tôi vĩnh viễn là em gái của chị ấy.”

Đôi mắt sáng ngời trong suốt của Giản Hân Bồi mờ hồ hiện lên lệ quang, chân thành nói: “Cảm ơn em...”

Mề Tiểu Nhân lắc lắc đầu, ánh mắt trong suốt tựa hồ cũng phủ kín một tầng sương mù.

“Tôi không biết... tôi không biết cậu ấy có còn yêu tôi không, cậu ấy... cậu ấy nói tôi kết hôn khiến cậu ấy hết hy vọng.” Thanh âm Giản Hân Bồi có vài phần thống khổ, khiến người ta không kìm được sinh lòng thương tiếc.

“Yên tâm đi, trong lòng chị ấy chắc chắn còn có chị, chị cũng nhất định có thể đưa chị ấy trở về.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.” Mề Tiểu Nhân khẳng định.

Giản Hân Bồi miễn cưỡng nở nụ cười, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn em, ngày mai... ngày mai có thể cho phép tôi đi tiễn em được không?”

“Đương nhiên là được.” Mắt em hơi ướt.

Bàn tay hai cô gái bắt tri bắt giác nắm lấy nhau, giờ khắc này, bọn họ thật sự coi nhau là bạn bè, thấu hiểu tha thứ cho nhau, tin tưởng nhau.

Hôm sau, Mề Tiểu Nhân đúng hạn đi Mỹ, mà Giản Hân Bồi dành rất nhiều thời gian sau khi làm việc để bắt đầu tìm hiểu tin tức của Hứa Tình, nàng cũng không tìm được cha mẹ của Hứa Tình, nhưng sau mấy tháng, thông qua sự kiên trì và cố gắng không ngừng, rốt cục nàng cũng vất vả tìm được địa chỉ mà Hứa Tình để lại, đó là một vùng núi cực kỳ heo lánh ở tỉnh F. Bạn học đại học của Hứa Tình đã trò chuyện với nàng qua điện thoại, Hứa Tình đang làm cô giáo trong một cái thôn nhỏ trên núi tên là thôn Thanh Tuyền, hơn nữa còn gả cho một người địa phương, vì thế mà cha mẹ cô gần như đoạn tuyệt với cô.

Lúc nói về chuyện này, người bạn kia có vẻ cảm thán, tỏ vẻ không thể hiểu nổi hành động của Hứa Tình, nhưng Giản Hân Bồi có được tin tức này, lại mừng rỡ như điên, đêm đó vui tới nỗi ngủ không yên.

Đào mất đã lại đến mùa đông, sắp đến tết.

Ngày hai mươi tám tháng mười hai, Giản Hân Bồi lưng đeo ba lô, xuất phát từ thành phố A, trước đi máy bay đến tỉnh F, sau đó ngồi ô tô mấy giờ đến một thành phố khác, đêm đó tìm một khách sạn nghỉ một đêm, sáng sớm thứ hai tiếp tục ngồi xe nhắm thẳng mục tiêu. Nàng có cảm giác, cả đời mình cũng chưa bao giờ ngồi ô tô lâu đến vậy, dọc đường đi không ngừng đổi xe, từ đường cao tốc xe chạy như nước đến đường nhựa rộng rãi bằng phẳng, rồi đến đường đất mặt trên gồ ghề, bụi đất mịn mù, rồi đường núi, nàng cảm thấy khung xương sắp rã rời, thân thể có cảm giác ăn không tiêu, mà ngồi ô tô, cũng chiếc sau tồi tàn hơn chiếc trước, mùi xăng gay mũi khiến nàng khó chịu, sắc mặt cũng trắng bệch, nhưng nét mặt cũng lại thập phần vui sướng, bởi vì nàng biết, không bao lâu nữa nàng có thể nhìn thấy người mà nàng vẫn ngày ngày đêm đêm nhung nhớ, vừa nghĩ đến việc này, nàng tựa hồ hồn nhiên quên hết mọi mệt mỏi cùng thân thể khó chịu, tâm lý tràn đầy hưng phấn và khẩn trương.

Bầu trời âm u, nhanh chóng sắp đến giữa trưa, thế nhưng lại đổ tuyết, Giản Hân Bồi nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, không khỏi may mắn vì đã đi sớm một ngày, nếu không thì con đường này quả thật không dễ đi.

Không biết ngồi xe bao lâu, hơn ba giờ chiều, nàng đi vào một trấn nhỏ hơi cũ nát, tìm dân bản xứ hỏi một chút, sau đó lại ngồi trên một chiếc xe máy, rốt cục lúc chạng vạng cũng tới thôn Thanh Tuyền.

Vì đường phủ một tầng tuyết, lái xe không chịu lên núi, Giản Hân Bồi xuống xe, theo hướng lái xe chỉ, thấy được trên sườn núi nhỏ cách đó không xa, quả nhiên sừng sững một dãy nhà ngói hai tầng.

“Đó hẳn là trường tiểu học Thanh Tuyền.” Người lái xe máy kia nói.

Giản Hân Bồi vội vàng nói cảm ơn, đưa tiền cho hắn, trên khuôn mặt phong trần của người lái xe kia có vẻ kỳ quái, vừa nhận tiền, vừa nói: “Cô gái xinh

đẹp như cô chắc hẳn đến từ thành phố, sắp tới tết rồi, cô tới cái thôn hẻo lánh này của chúng tôi làm gì thế?”

Giản Hân Bồi mỉm cười: “Tôi có người bạn ở đây.”

“Bạn?” Lái xe giật mình hiểu roa: “À, cô muốn đến trường tiểu học Thanh Tuyền, chắc không phải cô là bạn của hiệu trưởng trường đó đấy chứ? Hiệu trưởng của ngôi trường đó cũng thật khó lường, tự mình đi ra ngoài học đại học xong trở về dạy học còn chưa tính, lại tìm được một cô vợ cũng là sinh viên thành phố, đưa về đây dạy học, sau nghe nói còn có một cô sinh viên tới nữa, chắc chắn, thôn Thanh Tuyền thật sự may mắn mà, không phải cô cũng tới đây dạy học đấy chứ?”

Giản Hân bồi lắc lắc đầu: “Không phải.” Lại cảm thấy mừng như điên, xem ra quả nhiên Hàm Lạc đến nơi này, nàng cũng không để ý tới lời lái nhai của người lái xe nữa, lưng khoác ba lô xoay người bước đi.

Khi lên đến sườn núi, Giản Hân Bồi đã sớm thở hồng hộc, căn nhà kia cũng càng ngày càng hiện rõ. Trường học này xem ra mới xây chưa lâu, một loạt nhà ngói hồng hai tầng, không có cổng trường, không có tường bao, không có sân thể dục. Tuyết còn đang múa lượn giữa tầng không, trên đầu Giản Hân Bồi phủ một lớp tuyết, một cơn gió lạnh thổi qua, nàng không khỏi siết chặt tấm chiếc áo lông màu hồng phớt trên người. Đứng trước khoảng đất trống rộng lớn trước một loạt gian phòng, nàng hơi thở dốc một lát rồi cất bước đi lên hành lang, nhìn cái bếp lò trước cửa một gian phòng và một vài đồ vụn vặt, có lẽ đây là phòng bếp, bên trong hình như có tiếng người trò chuyện. Tim Giản Hân Bồi càng đập nhanh hơn, hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó gõ tay gõ cửa.

“Ai thế? Hàm lạc à?” Sau đó một giọng nữ vang lên, cánh cửa “két” một tiếng mở ra, một cô gái mặt mày thanh tú, sắc mặt hồng hào đi ra, thấy Giản Hân Bồi liền không khỏi sửng sốt: “Cô là?”

“Hứa Tinh, chị không nhận ra tôi sao? Tôi là Giản Hân Bồi, là Giản Hân Bồi học dưới chị một lớp khi còn học trung học.” Bởi vì kích động, Giản Hân Bồi nói vội vàng, thấy cô gái kia vẫn nghi hoặc, lại nhắc nhở lần nữa: “Cùng lớp với Tần Hàm Lạc đó, thường xuyên đi cùng cậu ấy.”

“A! Tôi nhớ rồi, sao em lại tới đây? Tìm Hàm Lạc à?” Hứa Tinh nở rộ nụ cười vui sướng, vội vàng vươn tay giữ chặt nàng: “Nào, bên ngoài lạnh lắm nhỉ? Mau vào sưởi ấm đi.” Quay đầu lại hưng phấn nói với một người đàn ông cao lớn trong phòng: “Cao Ngạn, có khách đến, mau châm trà!”

“Không cần đâu.” Giản Hân Bồi đảo mắt vấp bên trong, lắc đầu vội hỏi: “Không cần uống trà vội, Hàm Lạc đang ở đâu thế? Tôi... tôi muốn gặp cậu ấy.”

“Ồ trên lầu, chắc lại đang đọc đọc viết viết gì đó.” Hứa Tinh thật ra lại thập phần săn sóc, cũng không miễn cưỡng nàng: “Đi, nếu em vội vã muốn gặp cô ấy thì để tôi dẫn em đi lên trước.” Nói xong liền lôi kéo nàng, đi được tầm chục bước trên hành lang thì đến cầu thang lên tầng trên.

Trên tầng hai, đi qua hai phòng học, Hứa Tinh gõ tay gõ một cánh cửa phòng: “Hàm Lạc, mở cửa, có khách quý tới tìm em kia.”

Cửa rất nhanh được mở ra, Tần Hàm Lạc cười nói: “Khách quý nào thế.....” Còn chưa nói xong, cô vốn đang tươi cười đầy mặt bỗng nhiên cứng đờ. Giản Hân Bồi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi cười quen thuộc kia, trái tim đập thình thịch, bất tri bất giác cắn môi.

Hứa Tinh ở bên cạnh cười nói: “Tôi không lừa em chứ, đây còn không phải khách quý sao? Được rồi, lâu lắm hai người mới gặp lại nhau, chắc chắn có rất nhiều chuyện muốn tôi, tôi sẽ không ở đây nữa, cũng sắp đến giờ cơm chiều, tôi xuống nhà chuẩn bị, bao giờ có cơm thì lại lên gọi hai người.”

Nàng thấy Tần Hàm Lạc ngần ngừ đứng đó thì vội vàng đẩy cô: “Không phải em vui đến ngốc rồi đấy chứ? Còn không dẫn người ta vào phòng sưởi ấm đi, bên ngoài lạnh thế này mà.”

“Dạ.” Được nhắc nhở, Tần Hàm Lạc liền vội nói: “Bồi Bồi, cậu lạnh à? Mau vào phòng đi.”

Hứa Tinh cười cười rồi đi.

Vào phòng, đóng cửa lại, Giản Hân Bồi đối diện Tần Hàm Lạc, cẩn thận đánh giá cô, người trước mặt mặc một chiếc áo bông màu sắc đã cũ, một cái quần bò đã giặt đến bạc màu, khuôn mặt trầm tĩnh, đã sớm không còn cảm giác thần thái bay bổng năm đó nữa, thoát nhìn dường như có vài phần nghèo túng. Chớp mắt Giản Hân Bồi chua xót, nước mắt không kiềm chế được mãnh liệt tuôn trào, ba lô bất tri bất giác đã bị quăng trên mặt đất, hồn nhiên quên mất mọi mệt và giá rét, nàng bỗng nhiên giang tay ôm chầm lấy cổ Tần Hàm Lạc, nhắm mắt lại, khóc không tiếng động, không ngừng thì thào gọi cái tên mà nàng đã thầm nghĩ đến cả trăm ngàn lần trong lòng: “Hàm Lạc, Hàm Lạc...”

“Bồi Bồi...” Tình cảnh này, ở nơi này, gặp lại như thế, là điều Tần Hàm Lạc chưa bao giờ nghĩ tới, nhìn bộ dáng mệt mỏi phong trần của nàng, lòng cô tràn ngập chua xót, ôm lấy bờ vai gầy yếu của Giản Hân Bồi, cổ họng nghẹn ngào, nước mắt cũng rơi xuống.

“Hàm Lạc, mình rất nhớ cậu, ngày nào mình cũng nhớ về cậu.” Giản Hân Bồi khóc thút thít, thanh âm như oán như than, hai tay không tự giác ôm cô càng chặt, Tần Hàm Lạc không nói gì, chỉ rơi lệ.

Cái ôm này Giản Hân Bồi đã đợi lâu lắm rồi, thế cho nên hoàn toàn sa vào vòng tay ấm áp quen thuộc quyến luyến ấy, không muốn buông ra. Hai người lẳng lẳng ôm thật lâu, Tần Hàm Lạc như nhớ ra chuyện ra, buông tay, chậm rãi đẩy nàng ra, thấp giọng nói: “Bồi Bồi, cậu.....”

Giản Hân Bồi từ từ mở mắt, hai tay vuốt ve mặt cô, giọng nói mang theo sự đau lòng: “Cậu gầy đi nhiều, lại đen nữa...” Giọng nói của nàng ôn nhu kỳ lạ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn này. Tần Hàm Lạc tàn nhẫn quyết tâm, bỗng nhiên gạt tay nàng ra, cắn chặt răng, ngoảnh mặt qua một bên.

Hành động né tránh đó của cô khiến Giản Hân Bồi ngẩn ngơ, một cảm giác đau đớn mãnh liệt đánh thẳng vào tim, nước mắt lại trào ra. Nàng vội vàng cúi đầu, ánh mắt chạm phải ba lô nằm trên đất liền xoay người nhặt lên, sau đó lấy ra một cái áo khoác màu bạc, đưa cho Tần Hàm Lạc: “Cái này mua cho cậu mặc.”

Tần Hà Lạc cắn môi, quay đầu lại, thật cẩn thận nhặt lấy chiếc áo đó, sau lại nói: “Để mình cất đi.”

“Không, giờ cậu mặc vào cho mình.” Giản Hân Bồi nhú nhú mày, cực kỳ kiên trì nói.

“Ồ đây sẽ dơ mát.”

“Quần áo là dùng để giữ ấm chứ không phải mua cho cậu cất đi.” Về mặt nâng niu quý trọng của Tần Hàm Lạc khiến Giản Hân Bồi hơi tổn thương, trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng lộ ra nụ cười, như làm nũng nói: “Mình muốn cậu mặc bây giờ.”

Tần Hàm Lạc chỉ đành cởi áo khoác đang mặc ra, sau đó mặc chiếc áo mới vào. Giản Hân Bồi nhìn ngắm cô một chút, vừa lòng nói: “Như thế đẹp hơn.”

Tần Hàm Lạc cười, đón lấy ba lô của nàng, đặt qua một bên. Lúc này Giản Hân Bồi mới nhìn xung quanh đánh giá căn phòng nhỏ này, bài trí trong phòng cực kỳ đơn sơ, ngoài chăn đệm thật dày trên giường ra còn có một cái bàn, mấy cái ghế dựa, một tủ quần áo giản dị, còn có vài thứ linh tinh khác.

Trong phòng cũng coi như ấm áp, vì bên giường có đặt một chậu than, than bên trong đang cháy lập lòe. Tần Hàm Lạc đi tới, nhéo nhéo tay nàng, nhú nhú nói: “Lạnh quá.” Rồi vội vàng kéo nàng đi đến bên giường ngồi xuống, còn mình cũng ngồi xuống trên chiếc ghế đối diện, nắm tay nàng sưởi ấm.

Giản Hân Bồi nhìn dáng vẻ khản trương của cô, nỗi đau lòng vừa rồi đã biến mất không còn thấy bóng dáng, đôi mắt sáng ngời của nàng nhìn cô không chớp mắt, lòng dạt dào ấm áp, trong căn phòng nhỏ nhỏ này, khoảnh khắc này với nàng chính là thiên đường.

Tần Hàm Lạc đội tay nàng ấm lên một chút, lúc này mới mở miệng hỏi: “Sao cậu lại tìm được nơi này?”

Giản Hân Bồi giật mình, qua thật lâu mới cúi đầu nói: “Là... là Tiểu Nhàn nói cho mình biết, em ấy nói nhớ lại một cuộc đối thoại giữa hai người trước kia. Mình... mình rất hận bản thân, vì sao mình lại không sớm nghĩ tới Hứa Tĩnh...”

Tiểu Nhàn... Tần Hàm Lạc thầm gọi cái tên này, trái tim hơi co rút đau đớn, ánh mắt trở nên phức tạp: “Em ấy đâu?”

“Em ấy đi Mỹ rồi, học nghiên cứu sinh, đi lúc hè.”

“Em... em ấy nói cho cậu biết mình ở nơi nào, không nói gì khác sao?” Tiểu Nhàn đi Mỹ học nghiên cứu sinh... Tần Hàm Lạc càng nhú chặt mày, cảm thấy như vui cho em, nhưng cũng có một chút khó chịu không thể nói rõ.

Giản Hân Bồi ngẩng đầu, có chút sợ hãi nhìn cô: “Em ấy nói... em ấy nói nhờ mình chuyển lời với cậu, em ấy vĩnh viễn là em gái của cậu.”

Tần Hàm Lạc lập tức ngây người, giữa hai người bỗng nhiên có một khoảng lặng. Giản Hân Bồi lặng thinh nhìn cô chăm chú, trong mắt dần dần phủ một làn hơi nước mỏng manh, thật lâu sau, cổ lấy dũng khí hỏi: “Hàm Lạc, cậu... không phải cậu yêu em ấy đấy chứ?”

Nói xong câu này, trái tim nàng như bị cái gì siết chặt, gần như ngừng thở, khản trương chờ nghe câu trả lời của Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc cảm thấy chua xót, buông tay nàng ra, thật lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Cậu muốn nghe mình nói thật không?”

Giản Hân Bồi nhìn về mặt chân thành của cô, nghĩ đến bộ dáng né tránh vừa rồi, trái tim dần trầm xuống, chỉ trong nháy mắt ngừng nghĩ, tựa hồ rơi xuống vực sâu vạn trượng: “Không!” Nàng bỗng nhiên khóc, lắc đầu liều mạng nói: “Hàm Lạc, mình không thích nghe nói thật, cậu đừng nói, cậu đừng nói!” Nàng nghiêng người, đột nhiên nhào lên giường khóc oà. Cô vẫn yêu Mễ Tiểu Nhàn, trái tim cô đã sớm không còn nàng nữa. Giản Hân Bồi càng nghĩ càng đau lòng, càng đau lòng càng khóc đến thở không nổi, trong lòng bỗng nhiên chỉ còn lại cảm giác tuyệt vọng lạnh như băng.

Tần Hàm Lạc hiển nhiên không ngờ nàng lại phản ứng như thế, nhưng dáng vẻ khóc oà thương tâm đó của Giản Hân Bồi lại khiến cô đau lòng cực điểm, sau khi ngạc nhiên thì lập tức kinh hoàng bật dậy, vội vàng đi đến bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo thân thể nàng, dịu dàng nói: “Bồi Bồi, Bồi Bồi.....Không phải như cậu nghĩ đâu.....”

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Chương 133

Giản Hân Bồi nghe thế, dần dần ngừng khóc: “Vậy cậu... có ý gì?”

Tần Hàm Lạc trầm mặc một lát, gờ tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, thở dài một hơi: “Ồ đây hơn hai năm, tâm tình thay đổi nhiều lắm...” Cô

cau mày, như không biết phải dùng từ nào: “Cuộc sống ở đây không liên quan đến tình yêu, là một cuộc sống mà mình chưa bao giờ giải nghiệm, tất cả đều tràn ngập mới lạ và đầy tính khiêu chiến. Lúc mình vừa tới đây... thường xuyên nghĩ về những chuyện trước kia, kỉ ức đã khắc cốt ghi tâm, những người quan trọng trong cuộc đời mình, sau đó, lại cố dời sự chú ý của mình, lúc ban đầu phải cố tình, gần như cố hết sức, nhưng qua thời gian dài, mỗi bộ phận trong lòng bắt đầu chết lặng, từng bộ phận lại bắt đầu thức tỉnh. Những đứa trẻ mình chăm sóc, ánh mắt trong sáng của chúng, còn những nụ cười ngây thơ ấy, còn cả... còn cả hoàn cảnh gian khổ mà chúng trải qua, tất cả những điều đó đều khiến lòng mình chưa xót.....”

Cô nói rất thông thả, Giản Hân Bồi lắng nghe rất chăm chú, nhìn nét thâm tình chất chứa trong đôi mắt cô.

Tần Hàm Lạc dùng khăn lau sạch nước mắt trên mặt, khoe miệng bỗng cong lên nụ cười: “Cậu biết không? Trước kia có lúc mình cảm thấy bản thân là kẻ bất hạnh nhất trên đời, lúc mẹ qua đời, rồi khi mình cảm giác mình yêu cậu, khi mình... nhìn cậu quen hết người bạn trai này đến người bạn trai khác...”

“Hàm Lạc, không... không phải thế!” Giản Hân Bồi nắm lấy tay cô áp lên má mình, nghẹn ngào: “Cậu hãy nghe mình nói.....”

“Xuyt” Tần Hàm Lạc lắc đầu, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve hai má lạnh lạnh có chút ẩm ướt của nàng, ánh mắt dị thường nhu hoà: “Bồi Bồi, không cần giải thích, trước cứ nghe mình nói hết đã. Nếu đến bây giờ mình còn chưa hiểu được tình cảm sâu đậm của cậu dành cho mình, còn hiểu lầm cậu nữa, vậy thì thật đáng chết...”

“Hàm Lạc...” Nỗi uỷ khuất và vui mừng của Giản Hân Bồi hoà vào nhau, yết hầu như nghẹn lại, không nói nên lời.

“Sau khi đến nơi này, mình mới nhận ra trước kia mình hạnh phúc biết bao nhiêu. Từ nhỏ mình đã được sống đầy đủ, nhận được sự giáo dục tốt nhất, mình có ông ngoại cần thận che chở và yêu thương, người mình yêu cũng rất để ý mình, cho dù trải qua một vài khó khăn nhỏ, nhưng cuối cùng cũng đáp lại tình yêu của mình, mình có nhiều bạn bè tốt đến thế, mà cho dù... cho dù những ngày tháng cậu rời xa mình, cũng đều có Tiểu Nhân... ở bên mình.”

Giản Hân Bồi đau lòng, cắn chặt môi, ngăn lại cảm giác khó chịu trào dâng. Tần Hàm Lạc nhìn nàng, lại tiếp tục nói: “Mình có rất nhiều thứ, lại không biết đủ, cho nên mới nhận sự trừng phạt ấy. Chỉ hai ngày ngắn ngủi, người ông mình thương yêu nhất bỏ mình mà đi, người cha mình luôn luôn kính sợ, trong lòng mình lại biết thành hung thủ hại chết mẹ mình, mà ngay lúc...” Tần Hàm Lạc hít một hơi thật sâu, ánh mắt đột nhiên âm trầm, thanh âm cũng run rẩy: “Ngay lúc mình rụt rè cần thận đem trái tim trao cho người con gái khác, mình lại phát hiện mình đã hiểu lầm cô gái mình từng yêu nhất, cũng là người yêu mình nhất, hiểu lầm hoàn toàn, thậm chí không biết sửa chữa thế nào, cũng không thể sửa..... Cái cảm giác đó, cậu có hiểu không? Như thế thế giới của mình đột nhiên sụp đổ, mình... mình không muốn đối diện với bất kỳ ai, hơn nữa càng không muốn đối diện với cậu và Tiểu Nhân, chân tướng hết người này đến người khác lại tàn khốc đến thế, trái tim đau đớn như bị xé nát. Sau khi chạy trốn đến nơi này, mình bàng hoàng mờ mịt sống, ngày ngày đêm đêm cõi lòng đều chịu đựng dày vò. Nhưng ở đây lâu mình mới phát hiện ra, nỗi bất hạnh và thống khổ của bản thân cũng chẳng tính là gì, còn có những người ngay cả âm no đều không có được, mình lại vẫn đau khổ phiền não vì tình, mình cảm thấy bản thân thật nhục cười, lại đáng xấu hổ biết bao. Mình nghe Hứa Tinh miêu tả về cuộc sống ở đây, vốn tới nơi này là để chạy trốn, để tra tấn chính mình, nhưng ngày trôi qua, trái tim mình dần dần bình tĩnh lại, mà sự chú ý cũng chậm chậm chuyển qua công việc, qua những học sinh của mình.”

Cô mấp máy môi, nhìn thật sâu lên khuôn mặt tái nhợt của Giản Hân Bồi: “Bồi Bồi, nếu cậu muốn hỏi mình có yêu Tiểu Nhân không... Hiện tại mình có thể nói cho cậu biết, mình yêu cậu, sau đó cũng thật lòng yêu Tiểu Nhân, nhưng sau khi biết được mọi nỗi thiệt thòi cậu từng phải gánh chịu, biết được cậu bị mình hiểu lầm đến mức nào, khoảnh khắc rời khỏi thành phố A, mình đã hạ quyết tâm cả đời này sẽ không gặp lại bất kì ai nữa, cũng không muốn lại yêu ai cả. Những lời này, nói thì dễ, nhưng làm lại rất khó, mình không muốn kể rõ nội tâm mình đã trải qua biết bao lần tự hỏi và thay đổi, nhưng mà, mình tới đây là đúng, nếu nói lúc mới đầu chỉ muốn cố ý quên đi, cố không nhớ lại, nhưng sau đó, thật sự có cảm giác tâm tĩnh như nước, bộ phận liên quan đến tình yêu, hoặc thật sự niềm phong, hoặc có lẽ hoàn toàn chết lặng, mà cuộc sống của mình, còn phong phú hơn dĩ vãng.”

Lòng Giản Hân Bồi vốn căng thẳng, rốt cục trầm xuống, khẽ hỏi: “Cậu là nói... cậu chẳng yêu bất kỳ ai cả?”

Tần Hàm Lạc không lên tiếng, trên mặt lại nở nụ cười khổ bất đắc dĩ. Đúng thế, cô quả thật nghĩ mình không yêu ai nữa, nghĩ Giản Hân Bồi và Mẹ Tiểu Nhân là hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình mà thôi, bởi vì nhìn không thấy, nghe không được cho nên không có cảm giác, cô mới có thể bình tĩnh, không đau khổ vì khó xử với hai người. Nhưng mà, cô vẫn sai rồi, khoảnh khắc nhìn thấy Giản Hân Bồi một lần nữa, cõi lòng vốn như một hồ nước lặng lại bỗng bề dậy sóng, cảm giác vui sướng rung động mãnh liệt đánh sâu vào, khiến lòng cô lại rơi vào hỗn loạn, nhưng mà.....

“Hàm Lạc...” Thấy cô ngẩn người, Giản Hân Bồi nhin không được nhẹ giọng gọi.

Tần Hàm Lạc theo dòng suy nghĩ miên man phục hồi lại tinh thần, miễn cưỡng cười nói: “Ah, chắc sắp đến giờ cơm rồi, cậu đói chứ? Mình dẫn cậu xuống nhà ăn cơm.”

Giản Hân Bồi thấy cô rõ ràng lảng tránh đề tài, nhưng cũng không có dũng khí hỏi lại. Tần Hàm Lạc không nói gì nữa, nắm tay nàng, lập tức dẫn nàng xuống lầu.

Vợ chồng Cao Ngạn và Hứa Tinh vốn rất nhiệt tình hiếu khách, mà Giản Hân Bồi thật sự là khách quý đường xa đến, bởi vậy hai người bận rộn không ngừng trong bếp, may đã gần năm mới, trong nhà sớm mua không ít đồ vật, cho nên cơm tối thập phần phong phú, một đĩa thịt xông khói xào măng, một đĩa cá khô, gà vịt thì càng khỏi phải nói, mà khó nhất là lại còn có vài món thôn quê, một đĩa thịt heo rừng, một đĩa thịt hươu.

Trên bàn đặt một cái bếp lò, mọi người ngồi xuống cạnh, Cao Ngạn liền mở một chai rượu nho, cười nói với Giản Hân Bồi: “Nào, cùng thưởng thức rượu nho nhà chúng tôi tự ủ xem.”

“Mọi người còn có thể tự ủ rượu sao?” Giản Hân Bồi có chút kinh ngạc.

“À, nhà nào cũng tự ủ mà.”

Tần Hàm Lạc gấp một miếng thịt hươu bỏ vào bát Giản Hân Bồi, dịu dàng nói: “Nằm thử đi.”

Giản Hân Bồi mỉm cười, gấp miếng thịt hươu kia bỏ vào miệng, gật đầu nói: “Thịt rất non.” Lại uống một ngụm rượu, khen: “Thơm quá, ngọt nữa.” Lại uống thêm hai ngụm.

Tần Hàm Lạc nhin không được khuyên: “Uống ít thôi, rượu này tác dụng chậm.”

Hứa Tình không đợi cô nói xong đã ngắt lời: “Aish, em thiết là, hạn chế người khác làm gì, uống say thì cùng lắm lát nữa ngủ một giấc là được. Hân Bồi, đừng để ý đến nàng, chính mình bình thường á, chỉ cần được nghỉ là uống cùng Cao Ngạn, không biết tiết chế, giờ ngay cả rượu để uống cũng giỏi.”

“Thật sao?” Giản Hân Bồi cười dài nhìn Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc không hỏi nóng nảy: “Đâu có chuyện không biết tiết chế chứ, hơn nữa rượu để mỗi lần cũng chỉ uống một chút thôi mà.”

Cao Ngạn cười hi hi nói: “Vợ à, Hàm Lạc đỏ mặt rồi, em cũng đừng nói người ta như tửu quỷ thế chứ, cho người ta mặt mũi đi.”

“Hân Bồi cũng đâu phải người ngoài.” Hứa Tình tròn mắt, lại nói với Giản Hân Bồi: “Hân Bồi, ngày mai là ba mươi tết, dù sao thì mừng tám mừng chín em cũng mới đi làm, ở đây đón tết đi. Lần đầu tiên em đến đây, hơn nữa ngoài trời đang đổ tuyết, nếu không ở đây một thời gian thì tôi sẽ không thả em về đâu.”

“Đúng, ở đây đón năm mới đi, sẽ vui lắm!” Cao Ngạn là một anh chàng cao lớn, lúc này cũng kêu gào như một đứa con nít.

Giản Hân Bồi theo bản năng nhìn Tần Hàm Lạc, sắc mặt Tần Hàm Lạc có phần phức tạp, chỉ cúi đầu dùng bữa. Giản Hân Bồi trong lòng khó chịu, lại vẫn cười gật gật đầu với Hứa Tình. Hứa Tình tính tình rộng rãi thoải mái, hơn nữa Giản Hân Bồi lại là đàn em trước kia ở trường, cho nên vừa uống rượu dùng bữa vừa trò chuyện câu được câu chăng với Giản Hân Bồi.

Cao Ngạn hất hất cằm với Tần Hàm Lạc: “Nhìn thấy không, vợ anh đã lâu rồi không vui vẻ đến thế.” Lại quay đầu nói với Hứa Tình: “Hắc hắc, vợ à, ngày mai bên thôn nam có bán thịt lợn và thịt bò, chúng ta cùng đi mua một ít về, tối ba mươi ăn.”

Hứa Tình bất mãn nói: “Đàn ông đàn ông, ra ngoài mua đồ còn muốn vợ đi cùng! Tự anh đi đi, em muốn ở nhà tiếp khách.”

“Em đừng kiêu căng, Hân Bồi có Hàm Lạc rồi.” Cao Ngạn cười hi hi nói: “Đi cùng anh đi mà, đi một mình chán lắm.”

“Thì đi! Đã ba mươi tuổi đầu rồi mà còn ngốc thế, đừng làm nũng trước mặt em nữa! Sắp nổi da gà rồi này.”

Bữa cơm tối kết thúc trong bầu không khí vui vẻ náo nhiệt, Giản Hân Bồi bị Hứa Tình chuốc mấy chén rượu, mặt đỏ bừng, dưới ánh đèn thoát nhìn thật kiều diễm quyến rũ, Hứa Tình nhin không được tán thưởng: “Hân Bồi trước kia nổi danh là tiểu mỹ nhân ở trường của chúng ta, hiện tại lại ngày càng xinh đẹp mê người, không biết sau này ai có phúc cưới được em nhỉ. Phải rồi, Hân Bồi, em có bạn trai không?”

Tần Hàm Lạc nghe xong, thần sắc không khỏi cứng đờ. Giản Hân Bồi hơi choáng váng, khẽ lắc đầu nói: “Không. . không có.”

Tần Hàm Lạc miễn cưỡng cười nói: “Cậu ấy hơi say, để em đưa cậu ấy về phòng trước.”

“Ừ, hai đứa đi nghỉ đi. Có đủ chăn không?”

“Chăn trên giường em vừa to vừa ấm, thế là đủ rồi.”

Nói xong, Tần Hàm Lạc liền đưa Giản Hân Bồi lên lầu. Vào phòng, Giản Hân Bồi khẽ nói: “Hàm Lạc, hôm nay ngồi xe lâu quá, mình muốn đi tắm.”

“Ừ, cậu ngồi nghỉ đi, mình xuống dưới đun nước ấm.”

Giản Hân Bồi tựa lên bàn nghỉ ngơi một lát, thoáng cảm thấy thoải mái một chút, Tần Hàm Lạc đã chuẩn bị xong xuôi, hơn nữa bên cạnh bồn tắm còn đặt hai chậu than, để tránh lúc nàng tắm bị lạnh.

Giản Hân Bồi lấy trong ba lô đồ rửa mặt vào áo ngủ đặt bên cạnh, vừa cởi quần áo, vừa nhìn về phía Tần Hàm Lạc đang ngồi trước bàn đọc sách: “Mùa đông đến có chậu than như thế đặt bên cạnh thực sự rất ấm.”

“Ừ, đây là gỗ lấy trên núi, sau đó bỏ xuống dưới hầm, đốt thành than, không màu không mùi không khói, rất bảo vệ môi trường, trong thôn mọi người đều trải qua mùa đông như thế.” Tần Hàm Lạc mắt nhìn sách, nhẹ giọng nói.

Tắm nước nóng, lại gội sạch đầu, Giản Hân Bồi thay áo ngủ, cầm một chiếc khăn lau tóc, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Tần Hàm Lạc đem một chậu than chuyển qua bên giường, dặn dò: “Cậu ngồi đây đi, tóc sẽ khô nhanh.”

Giản Hân Bồi làm theo lời ngồi ở đó, không lâu sau, quả nhiên tóc dần khô, vì thế nàng xốc chăn lên, nằm lên giường.

Qua một lúc, Tần Hàm Lạc cũng tắm xong, nằm xuống cạnh nàng, bởi vì Giản Hân Bồi nằm trước, trong chăn rất ấm, trong mũi tràn ngập mùi hương

thơm ngát quen thuộc, là hương chanh.

Không biết thế nào, khi hai người lại một mình ở chung, bầu không khí ngược lại trở nên càng im lặng. Tần Hàm Lạc quay lưng về phía Giản Hân Bồi, như thể vẫn cố giữ một khoảng cách với nàng, giường không lớn lắm, nhưng giữa hai người lại gần như đủ để một người nữa nằm xuống.

Một lát sau, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên nói: “Bồi Bồi, mình tắt đèn nhé.”

“Ừ.”

Câu trả lời ngắn gọn lại tựa hồ pha ít giọng mỉa. Tần Hàm Lạc sừng sốt, chậm rãi xoay người lại, nương theo ánh đèn nhìn qua, chỉ thấy Giản Hân Bồi nằm thẳng đó, sớm đã lệ rơi đầy mặt, chỉ cắn chặt môi, không để mình khóc thành tiếng.

Tần Hàm Lạc lòng thương tiếc vô hạn, tới gần nàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng: “Sao bây giờ cậu lại thích khóc thế?”

“Còn... còn không phải tại cậu à, từ... từ sau khi yêu cậu, mình rơi nước mắt còn nhiều hơn tất cả những năm trước.” Giản Hân Bồi vừa thút thít khóc vừa nói.

Tình cảm sâu đậm của nàng, Tần Hàm Lạc hiểu rõ hơn bao giờ hết, mặt hơi rung động, lòng nóng lên, đã muốn ôm nàng vào lòng, nhưng bàn tay vừa duỗi ra, lại khựng lại.

Giản Hân Bồi cảm thấy đau xót, lấy tay che mắt, nức nở nói: “Mình thấy cậu căn bản không vui khi mình đến đây, cậu cũng không muốn mình ở lại chỗ này... Hàm Lạc, trên thế giới này, không ai yêu cậu nhiều hơn mình cả, nhưng mà, cũng sẽ không có ai làm mình tổn thương sâu sắc bằng cậu. Cậu... đối xử với mình rất tàn nhẫn... Giữa yêu và hận, thật sự mình không biết nên nghe theo cái nào...”

Trong mắt Tần Hàm Lạc loé lên vẻ thống khổ, thấp giọng thờ dài: “Nếu mình vui khi cậu tới, nguyện ý cậu ở lại đây, vậy... vậy Văn Bác phải làm sao bây giờ?”

Giản Hân Bồi bỗng buông tay, đôi mắt rung rung lệ trợn to, kinh ngạc nói: “Cậu... cậu vì Văn Bác nên mới thế sao?”

“Bồi Bồi, mình biết cậu yêu mình, nhưng dù thế nào đi nữa thì cậu cũng đã là vợ của Văn Bác rồi. Văn Bác là bạn học của mình, bạn tốt của mình, hấn... hấn là một người tốt như thế, chúng ta không có lý do gì để dùng danh nghĩa tình yêu làm tổn thương hấn. Đôi khi, trách nhiệm còn quan trọng hơn tình yêu.” Thần sắc Tần Hàm Lạc trở nên nặng nề, thanh âm cũng càng ngày càng trầm thấp.

Thì ra mình vẫn ngốc như thế, một lòng chỉ đặt lên người trước mặt, dĩ nhiên ngay cả chuyện đó cũng chưa kịp nói rõ ràng. Khuôn mặt vốn tràn đầy nước mắt của Giản Hân Bồi bỗng nhiên nở nụ cười ngọt ngào. Nàng nhìn chằm chằm Tần Hàm Lạc, nhẹ giọng nói: “Nếu mình nói với cậu, mình đã ly hôn với Văn Bác rồi, đã không còn là vợ của anh ta nữa thì sao? Cậu sẽ thế nào?”

“Cái gì... cái gì?” Tần Hàm Lạc há hốc miệng, không dám tin nhìn cô.

“Nếu, nếu mình lại nói cho cậu biết, từ sau khi kết hôn với Văn Bác, hai đứa chưa từng ngủ cùng giường, cậu sẽ nghĩ sao?” Giản Hân Bồi khản trương, nhìn cô không chớp mắt.

“Vì sao?” Lâu sau, Tần Hàm Lạc mới thu lại vẻ mặt đầy khiếp sợ, bật thốt lên câu hỏi tựa như tiếng thờ dài.

“Cậu biết mà, tất cả cũng chẳng qua vì mình yêu cậu.” Giản Hân Bồi còn chưa nói xong đã bị một vòng tay ấm áp ôm vào ngực. Nàng nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt trong suốt tràn ra từ khoé mí, gắt gao ôm chặt lấy Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc cảm giác được thân thể người trong lòng đang run rẩy, nhin không được càng ôm chặt nàng.

“Những lời cậu nói lúc chiều, có phải ý nói... không yêu ai cả không?” Nằm trong lòng cô, Giản Hân Bồi có chút không yên ổn.

“Đúng thế, nhưng mà... hiện tại mình quyết định cho bản thân một cơ hội để bắt đầu lại một lần nữa.”

“Bắt đầu lại một lần nữa với ai?” Giản Hân Bồi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sáng ngời của cô.

“Cùng với người mà mình đang hôn.” Lòng Tần Hàm Lạc nhu tình vô hạn, cũng chưa xót cực kỳ, cúi đầu dịu dàng liếm nước mắt trên mặt nàng, sau đó hơi dừng lại, hai người nhìn nhau thâm tình một lúc, bốn phiến môi liên dính vào nhau như nam châm. Giản Hân Bồi ôm cổ Tần Hàm Lạc, nỗi vui sướng bất thành linh khiến đầu óc nàng nơi mê muội. Nàng đã chờ giờ khắc này, như thể chờ suốt thiên trường địa cửu. Hai người bắt đầu từ cẩn thận dần trở nên kích động, các nàng ôm chặt thân thể đối phương, ôn nhu hôn môi nhau, không biết mệt mỏi. Qua một hồi lâu, Tần Hàm Lạc mới lưu luyến không rời khỏi đôi môi mềm mại của Giản Hân Bồi, thở hỗn hển ghé sát bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Bảo bối, mình vẫn nợ cậu một lời xin lỗi, thật sự mình đã sai.”

Đôi mắt Giản Hân Bồi sáng ngời, toả ra ý cười hạnh phúc, nàng hơi lắc lắc đầu.

“Mình từng nghĩ, bản thân không còn tư cách có được hạnh phúc nữa. Bồi Bồi, thật ra mình thật sự không đáng để cậu yêu đến thế, cậu khiến mình cảm thấy xấu hổ vô cùng, mình... mình...” Còn chưa nói xong, một bàn tay mềm mại đã đè lại môi cô.

Giản Hân Bồi cố nén nước mắt, nhìn thật sâu vào mắt cô: “Mình muốn nghe, không phải những lời này...”

“Bảo bối, mình hy vọng bắt đầu từ sáng mai, bắt đầu từ khoảnh khắc cậu mở mắt ra, mình sẽ không bao giờ khiến cậu đau lòng, không bao giờ khiến cậu khóc nữa.” Tần Hàm Lạc thì thầm: “Xin cậu cho mình một cơ hội, để mình lại yêu cậu một lần nữa, để mình dùng toàn bộ tình yêu của mình để bù đắp cho những tổn thương mà mình đã gây ra cho cậu, được không?”

“Được.” Giản Hân Bồi nghẹn ngào lên tiếng, Tần Hàm Lạc ôm nàng vào lòng, hôn lên dòng nước mắt trên mặt nàng, sau đó giờ tay tắt đèn đi, dịu dàng nói: “Bồi Bồi, cậu mệt rồi, chúng ta ngủ đi, được không?”

Ngày hôm nay, Giản Hân Bồi thật sự rất mệt, cả thể xác lẫn tinh thần. Nhưng qua thật lâu nàng lại thấp giọng hỏi: “Hàm Lạc, những lời cậu vừa nói, là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

“Vậy cậu không được đổi ý!”

“Vĩnh viễn không đổi.”

Giản Hân Bồi nghe được những lời này, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, thế này mới an tâm rúc vào lòng Tần Hàm Lạc, hai người ôm chặt lấy nhau chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chương 134

Đã lâu rồi không ngủ ngon như thế, Giản Hân Bồi chậm rãi mở mắt, lập tức cảm giác được một thân thể mềm mại đang áp chặt vào lưng mình, hơi ấm truyền đến từ lưng khiến thân thể nàng trong nháy mắt cũng tăng nhiệt độ. Tần Hàm Lạc một tay xuyên dưới cổ nàng, để nàng gối lên, một tay lại ôm chặt cái eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, ngủ say sưa.

Tuy đã sáng sớm, nhưng mùa đông ngày ngắn đêm dài, bên ngoài sắc trời vẫn mờ mịt. Trên mặt có thể cảm giác được bầu không khí lạnh lạnh, cùng từng luồng hít thở ấm áp yếu ớt truyền đến bên tai, hai thứ hình thành nên sự đối lập mãnh liệt. Giản Hân Bồi dạt dào hạnh phúc, lẳng lặng cảm thụ cảm giác được Tần Hàm Lạc ôm, từ tai rồi đến hai má dần dần bắt đầu nóng lên, bất tri bất giác khơi dậy một nụ cười vừa có chút ngượng ngùng lại tinh nghịch, nhưng căn phòng một mảnh tối đen lại gia tăng thêm dũng khí của nàng. Nàng cắn cắn môi, hít sâu một chút, sau đó cầm tay Tần Hàm Lạc đang đặt bên hông luồn vào dưới áo ngủ của mình, chậm rãi di chuyển lên trên, lúc đến chỗ mềm mại trên ngực thì dừng ở đó. Làm xong, khuôn mặt nàng đỏ bừng, mà thân thể cũng bắt đầu run rẩy. Nàng sâu sắc cảm giác được, thân thể của người kẻ sát mình rõ ràng cứng đờ, tiếng hít thở vốn đều đặn cũng trở nên hỗn loạn, tiếng tim đập vang như tiếng trống cũng có thể nghe rõ. Theo đó một tiếng cười hơi khàn khàn truyền vào tai: “Bồi Bồi, mới sáng sớm cậu đã dụ dỗ mình rồi à?”

“Dụ dỗ cậu? Có sao? Mình cứ tưởng đối với cậu thì mình chẳng còn sức hấp dẫn gì nữa chứ.” Giản Hân Bồi có chút đắc ý với phản ứng của cô, lại cố tình từ mũi hừ một tiếng, nhưng nói xong, lại nhớ tới đủ chuyện ngày hôm qua, lòng lại thật sự cảm thấy ỷ khuất.

Tần Hàm Lạc biết nàng lại bắt đầu nổi tính xấu, không khỏi hơi cười khỏ, cảm giác đầy đà mềm mại truyền đến trên tay lại khiến hô hấp của cô ngày càng nóng rực, không có ai quen thuộc thân thể xinh đẹp toát lên hương chanh đang nằm trong lòng như cô, giờ khắc này, tình cảnh thân thiết ngày xưa tự nhiên hiện lên trong đầu, lập tức không nói thêm, rút tay ra, kéo mái tóc đang phủ bên vai của Giản Hân Bồi qua một bên, bắt đầu cẩn thận hôn từ cổ đến cánh tay nàng, cũng bắt đầu nhẹ nhàng mon trón. Thân thể đã lâu không được kích thích mãnh liệt như thế, Giản Hân Bồi không kiềm được siết chặt chần, phát ra tiếng rên rỉ dồn dập. Tần Hàm Lạc ngậm lấy vành tai nàng, nhẹ giọng nói: “Bảo bối, để mình yêu cậu...” Cô thở hổn hển nhòe dãi, cởi áo ngủ của nàng ra, quăng qua một bên, sau đó lại nằm xuống cạnh Giản Hân Bồi, một tay từ phía trước tham lam quấy luyến âu yếm thân thể nàng, môi lại di chuyển một đường xuống dưới, áp lên lưng nàng, Giản Hân Bồi nhìn không được hít sâu một hơi.

Lưng Giản Hân Bồi là nơi rất nhạy cảm, đương nhiên Tần Hàm Lạc hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Thân thể Giản Hân Bồi phản ứng mãnh liệt khiến cô nở nụ cười vừa lòng. Cô nhắm mắt lại, hơi tạm dừng một chút, vừa trong bóng tối dựa vào cảm giác hôn môi liếm mút da thịt trên tấm lưng bóng loáng mịn màng của nàng, vừa ní non: “Bảo bối, xin lỗi, cậu yêu mình đến thế mà mình lại khiến cậu phải chịu nhiều thiệt thòi đến vậy.....Hôm qua nhìn thấy cậu xuất hiện ở đây, mình thực sự rất mừng, mình nghĩ mình vui đến sắp ngất, mình cứ ngỡ đang nằm mơ.....Nhưng mà, nhưng sau khi nổi vui mừng qua đi lại là mâu thuẫn và thống khổ sâu sắc. Mình không thể biểu hiện niềm vui sướng của bản thân ra ngoài, mình biết cậu rất đau lòng, nhưng mình...mình nghĩ đến thân phận của cậu vẫn là vợ của Văn Bác, mình không thể đối diện với cậu, cũng cảm thấy có lỗi với hắn. Qua hai năm, mình vẫn tin...so với mình, Văn Bác càng có thể đem đến cho cậu hạnh phúc. Mình cũng rất tin, Tiểu Nhân sẽ tìm được một người càng đáng giá để em ấy yêu hơn mình, cho nên mình cứ thế yên tâm thoải mái ở đây.....”

Cô một đường mon trón, lưu lại một loạt dấu hồng trên tấm lưng bóng loáng của nàng. Dưới những lời khiêu khích âu yếm, cảm giác hưng phấn tê dại như rót vào tứ chi bách hải của Giản Hân Bồi. Nàng thở dốc ngày càng dồn dập, cùng với từng tràng rên rỉ khiến người ta máu huyết sôi trào, nhưng lời Tần Hàm Lạc nói lại khiến lòng nàng bi thương, nước mắt lăn dài trên má, khiến gối đầu ướt một mảng, trong lòng vừa chua xót lại lo lắng, nghe đến đó, nàng rút cuộc nhìn không được xoay người lại, nghẹn ngào nói: “Không có ai khác, không có ai khác cả, cậu không thể tìm cơ để rời xa mình...Néu

không mình sẽ hận chết cậu...”

“Mình biết, mình biết! Cậu đừng khóc nữa, tối qua mình mới nói sẽ không khiến cậu đau lòng khóc nữa mà.” Tần Hàm Lạc luống cuống, vội vàng trấn an nàng, nàng vừa cảm thấy trần ngập cảm động và thương tiếc, Bồi Bồi phải thừa nhận biết bao tổn thương và thống khổ mới trở nên yếu ớt mẫn cảm đến thế. Cô dịch sát lại gần nàng, liếm lấy nước mắt của nàng, vị mặn chát nhàn nhạt lan tràn trên đầu lưỡi, thanh âm của cô trở nên dịu dàng lạ thường: “Lúc này mình hiểu rõ ràng hơn bao giờ hết, nếu người ở bên cậu không phải là mình thì cậu sẽ không thể vui vẻ như ngày trước, mà lúc này, mình cũng càng ý thức mãnh liệt được mình muốn che chở cậu cả đời. Mình tin tưởng có thể đảm đương được tương lai của cậu, hạnh phúc của cậu!”

Những lời này tuy không có ba chữ “mình yêu cậu”, nhưng Giản Hân Bồi nghe được lại hơn cả vạn câu “mình yêu cậu”, hoặc là nói những lời ấy càng khiến nàng cảm thấy niềm vui sướng và an tâm phát ra từ sâu trong lòng. Nàng lập tức nín khóc mỉm cười, nụ cười ấy rực rỡ như thế, mê người đến vậy, tiếc là trong bóng đêm, Tần Hàm Lạc không nhìn rõ. Cô cúi đầu, lại hôn lên nước mắt của nàng, thủ thi: “Bảo bối, vì sao cậu lại yêu mình đến vậy?”

“Mình không biết, mình chỉ biết mình vĩnh viễn không muốn rời xa cậu, vĩnh viễn không thể mất cậu.” Khoé mắt Giản Hân Bồi hơi cong lên, hai tay áp lên hai má Tần Hàm Lạc, bờ môi mềm dâng lên, sau đó thanh âm trở nên thật nhẹ thật nhẹ: “Vây... Tiểu Nhân thì sao?”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, trầm mặc một lúc mới thấp giọng nói: “Bồi Bồi, mình yêu cậu, chúng ta... chúng ta vĩnh viễn thuộc về nhau. Về phần Tiểu Nhân, mình vẫn rất tin, em ấy hẳn sẽ có được bầu trời càng rộng lớn, cũng sẽ gặp được người càng đáng giá để em ấy yêu hơn mình. Quá khứ đã qua rồi, em ấy cũng... vĩnh viễn là em gái mình.”

Nghe thế, trái tim Giản Hân Bồi trầm tĩnh lại, thì thào lặp đi lặp lại: “Chúng ta vĩnh viễn thuộc về nhau, vĩnh viễn thuộc về nhau...” Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, ghé sát bên tai Tần Hàm Lạc, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Hàm Lạc, muốn mình được không? Khiến cho mình... khiến mình tin tưởng đây không phải là ảo giác được không?”

Thế giới này còn có chuyện gì làm người ta động lòng hơn lời mời gọi này sao? Tần Hàm Lạc đầu tiên là sững sốt, dục vọng miến cưỡng mới kiềm chế được lại nhờ những lời mềm mại ngọt ngào này mãnh liệt bùng lên. Giản Hân Bồi đưa tay luôn vào áo Tần Hàm Lạc, nhẹ giọng nói: “Muốn mình, ngay lúc này.” Nói xong, môi nàng đã áp lấy đôi môi khô khốc của Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc ôm nàng, gần như vội vàng không kịp đợi ngậm lấy đầu lưỡi mềm dẻo ẩm ướt hương thơm mà nàng dâng lên, sau đó xoay người một cái, đè Giản Hân Bồi xuống dưới.

Giản Hân Bồi vừa cùng cô triển miên lưu luyến đến quên đi hết thấy, vừa dùng tay lần tới bên hông Tần Hàm Lạc, muốn cởi quần áo của cô. Tần Hàm Lạc phối hợp với nàng, thờ hồn hên nhồm nửa thân trên, khóa ngồi trên người nàng, tự mình cởi bỏ chướng ngại vật ném qua một bên, sau đó vội vàng nhào tới, lại hôn lên đôi môi mềm mại tắn ra hương thơm mê người của nàng. Cô thật sâu liếm mút mỗi một tác mềm mại trong khoang miệng nàng, tham lam mút vào chất lỏng ngọt lành mang theo hương chanh, hai tay thám hiểm trên thân thể mượt mà hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, đường cong cơ thể hoàn mỹ quen thuộc kia khiến cô điên cuồng. Trong không gian tối tăm mờ ảo ấy, dục vọng như ngọn lửa bốc lên, điên cuồng thiêu đốt, thổi quét qua mỗi một góc ngách của thân thể. Giản Hân Bồi từng chút một thả lỏng người, hai tay nàng chậm rãi bám chặt lấy người Tần Hàm Lạc, toàn tâm toàn ý cảm thụ những luồng kích thích mà cô mang đến cho thân thể mình. Khoái cảm như dòng điện hết lần này đến lần khác đánh sâu vào mỗi đầu dây thần kinh của nàng, khiến hô hấp của nàng ngày càng dồn dập, thân thể không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy.

Đôi môi nóng như lửa của Tần Hàm Lạc chiếm lấy mỗi một tác da thịt trên người nàng, kịch liệt mà cuồng dã, từng chỗ từng chỗ đều như nảy lên những đốm lửa, cảm giác thân thể ma sát với nhau lại tuyệt vời đến thế, độ ẩm trên da thịt không ngừng tăng cao. Giản Hân Bồi nhắm chặt mắt, chỉ cảm thấy từng thế bào toàn thân đều thức tỉnh dưới những nụ hôn của cô. Hưng phấn, nhảy nhót, khát vọng... Hai tay nàng không ngừng vuốt ve tấm lưng bóng lóng của Tần Hàm Lạc, hai má cô, mái tóc cô. Nàng nhập tâm chăm chú đáp lại cô, như thể muốn trong màn kịch tình triền miên này, giải tỏa hết nỗi tương tư khắc cốt hơn hai năm qua, khiến cho mọi nỗi thương tâm thống khổ, mọi yêu hận đan xen toàn toàn được giải thoát tối nay. Trần nàng lấm tấm mồ hôi, tiếng rên rỉ ngày càng lớn, lại ản ản mang theo tiếng nức nở, chất chứa đầy hương vị thúc giục: “Hàm Lạc...”

“Bồi Bồi, mình yêu cậu...” Tần Hàm Lạc nỉ non nói, rồi cúi đầu ngậm lấy điểm màu hồng ngẩng cao đầu trước ngực nàng, bàn tay lại ngừng chơi đùa, không chút do dự chiếm lấy trung tâm dục vọng của nàng. Khoảng cách giữa thân thể hai người ở khoảnh khắc này được kéo gần vô hạn.

“Ah.” Trong nháy mắt lúc Tần Hàm Lạc tiến vào, Giản Hân Bồi như cơn mây, nhịn không được kêu lên một tiếng, ôm chặt lấy vai cô.

Sự va chạm ngày càng mạnh mẽ trong cơ thể gây ra cho Giản Hân Bồi thứ khoái cảm ngày càng mãnh liệt. Da thịt nàng hơi chảy mồ hôi, cảm giác mê muội vây kín nàng, theo tiết tấu của Tần Hàm Lạc càng lúc càng nhanh, nàng càng ngày càng không khống chế nổi mà lớn tiếng rên rỉ. Thân thể của nàng giờ phút này như một bờ cát mềm mại, bị từng đợt từng đợt sóng biển đánh vào, lại giống như một mảnh đất khô cạn, dễ chịu như được tưới suối nguồn, càng như một nụ hoa chưa nở, dưới làn gió và cơn mưa phùn mùa xuân cọ rửa, chậm rãi hé mở, nở rộ rực rỡ. Cùng với một tiếng hét cao vút mang theo nức nở, Giản Hân Bồi cắn chặt môi dưới, hai tay ôm chặt Tần Hàm Lạc, thân thể liên tục co rút và run rẩy. Giờ khắc này, đoá hoa ấy đã hoàn toàn nở rộ, xinh đẹp kiều diễm không gì sánh kịp.

Trời đã dần sáng, sắc mặt Giản Hân Bồi ửng hồng, thân thể trong nháy mắt như rút từ trên cao xuống, cả người yếu ớt vô lực, có cảm giác thoải mẫn nhẹ nhàng vui sướng tuyệt vời khó nói nổi thành lời. Nàng khép hờ mắt, hưởng thụ dư vị tình triều, hai tay thả lỏng, ôm Tần Hàm Lạc, khẽ thì thầm: “Hàm Lạc...”

Tần Hàm Lạc liếm liếm đôi môi khô ráo, hai tay vẫn vuốt ve thân thể nàng, đặt xuống một loạt nụ hôn dịu dàng trên da thịt nàng. Nàng với tay ra sau bắt lấy tay cô, giờ cao qua đỉnh đầu, cùng cô mười ngón đan xen. Môi hôn tới nước mắt trên khoé mắt nàng, lại hôn lên đôi môi căng mọng mềm mại, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng, trao cho nàng một nụ hôn ngọt ngào nồng nhiệt dài lâu, sau đó chớp mũi nhẹ nhàng cọ cọ chớp mũi nàng, mang theo ý cười hơi thờ hồn hên khẽ nói: “Bảo bối, đây là ảo giác sao?”

Giản Hân Bồi chậm rãi mở ro mắt, trên khuôn mặt ngọt ngào điểm vài phần biếng nhác, đôi mắt sáng ngời vẫn mông lung mê ly, khoé môi nàng cong lên nụ cười ngượng ngùng, nhìn vào mắt Tần Hàm Lạc thật sâu, miệng phát ra tiếng thờ dài thoải mẫn: “Hàm Lạc, mình yêu cậu.”

“Vợ à, mình cũng yêu cậu.” Tần Hàm Lạc mỉm cười nhìn nàng, chỉ cảm thấy nàng lúc này có cảm giác quyến rũ khó nói nên lời, lại nhẹn không được ghé sát lại hôn môi nàng, đây đưa một lúc mới lưu luyến buông ra.

“Hàm Lạc, cậu...cậu vừa gọi mình là gì?” Giản Hân Bồi nhìn cô, đôi mi thật dài vì cười mà khẽ rung động.

“Gọi cậu là vợ.”

Giản Hân Bồi trầm mặc một lúc, cup mắt, nhỏ giọng khàn cầu hỏi: “Hàm Lạc, cậu...có thể còn gọi mình như thế không?”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, sau đó khẽ bên tai nàng, còn thật sự gọi: “Vợ à, vợ, vợ...” Cô một hơi kêu hơn mười lần, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Giản Hân Bồi, đang muốn hỏi nàng có đủ không, lại nghe Giản Hân Bồi thấp giọng hỏi: “Cậu vẫn gọi Tiểu Nhân như thế à?”

Tần Hàm Lạc nghe thế, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ.

“Mình không có ý gì, chỉ là...chỉ tùy tiện hỏi thôi.” Giản Hân Bồi nâng mí mắt, vội vàng bỏ sung.

“Mình vẫn gọi em ấy như thế.” Tần Hàm Lạc thờ dãi, thành thật nói.

Lòng Giản Hân Bồi trào dâng cảm giác ghen tị mãnh liệt, nàng liều mạng kiềm chế muốn khóc, cắn cắn môi, tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Vì sao? Vì sao trước giờ cậu chưa từng gọi mình như thế?”

“Có lẽ vì...trong tiềm thức của mình vẫn cho rằng cậu không hoàn toàn thuộc về mình.”

“Còn hiện tại thì sao?” Giản Hân Bồi gắt gao nhìn cô.

“Hiện tại, từ đáy lòng mình cảm thấy, cậu là của mình toàn bộ, mà mình cũng hoàn toàn thuộc về cậu.” Tần Hàm Lạc nhìn vào mắt nàng, thanh âm tràn ngập thâm tình.

“Ừ.” Giản Hân Bồi nghe được đáp án đó, lòng hơi dịu xuống, nhưng lại nhớ tới một chuyện, nụ cười hơi nổi lên lại rút đi, đầu hơi xoay qua một bên, muốn nói lại thôi hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Thế...thế cậu có từng thân thiết với em ấy giống vậy không?”

Câu này khiến Tần Hàm Lạc hoàn toàn cứng đờ, vấn đề này nên trả lời thế nào đây?

Giản Hân Bồi thấy cô nhú mày, có vẻ rất do dự, nghĩ cô và Mễ Tiểu Nhân cũng từng như thế, lòng đau xót, cổ họng như nghẹn lại, trong mắt nhanh chóng dâng tràn nước mắt. Nàng khẽ khịt khịt, thanh âm trở nên cực thấp: “Thật ra...thật ra mình biết, mình không có tư cách hỏi cậu chuyện này, cũng không có tư cách so đo, mình chỉ là...”

Tần Hàm Lạc nghe thế, không nói một lời, buông tay nàng ra, sau đó từ trên người nàng xoay người đi xuống. Giản Hân Bồi có chút mờ mịt nghiêng người, sợ hãi nhìn cô: “Hàm Lạc, cậu...giận à?”

“Cậu cố tình muốn mình khó chịu sao? Cậu có thể sau này đừng nhắc lại chuyện đó được không?” Trong mắt Tần Hàm Lạc loé lên vẻ kích động, đau khổ nói: “Bồi Bồi, từ đầu đến cuối, người gây cho cậu nhiều tổn thương như thế là mình, mình còn đáng giận hơn Cố Minh Kiệt, còn khổ nạn hơn, mọi chuyện đều do mình mà ra cả! Người đáng trách là mình, mình...mình rất khổ sở, cứ nghĩ tới việc từng hiểu lầm cậu là thấy khổ sở, vừa nghĩ đến việc chuyện đó gây cho cậu tổn thương đến thế lại càng khiến mình đau khổ.”

“Không!” Giản Hân Bồi lắc đầu, nhào vào lòng cô, nức nở: “Là mình tùy hứng, là mình dối cậu, Hàm Lạc, xin lỗi...”

“Vì sao cậu phải xin lỗi mình?” Tần Hàm Lạc lắc đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi lên tóc nàng.

“Bởi vì...bởi vì đó vẫn là chuyện cho đến giờ mình vẫn hối hận nhất, tiếc nuối nhất, cũng cảm thấy si nhục nhất.” Giản Hân Bồi nằm trong lòng cô, thất thanh khóc rống.

“Bồi Bồi, cậu hãy nghe mình nói.” Tần Hàm Lạc ôm nàng, an ủi: “Đừng như thế, được không? Không phải chính cậu đã nói sao? Ở bên mình mới thực sự là lần đầu tiên của cậu, mình cũng cho là thế thật đó! Tin mình, về chuyện đó, nỗi thống khổ của mình còn hơn cả cậu nhiều, nếu cậu yêu mình thì đừng nhắc lại nữa, đừng nghĩ về chuyện này nữa, được không? Bảo bối, đồng ý với mình, xin cậu đó, đừng vì chuyện đó mà vĩnh viễn để lại một bóng ma trong lòng, cầu xin cậu...Bồi Bồi, nếu cậu còn vì thế mà đau khổ, mình thật sự không có mặt mũi để bắt đầu một cuộc sống mới cùng cậu...”

Giọng nói của cô tràn ngập đau đớn, Giản Hân Bồi vội vàng ngừng khóc, hít một hơi thật sâu, lắc đầu nói: “Hàm Lạc, mình không nhắc lại nữa, cũng cố gắng không nghĩ về nó, cậu...cậu cũng đừng tự trách mình.”

“Ừ.” Tần Hàm Lạc ôm chặt nàng, nhẹ tay vỗ về lưng nàng, an ủi.

Giản Hân Bồi nhắm mắt lại, cố gắng nói: “Mình...mình biết Tiểu Nhân là cô gái tốt, cô bé không chỉ xinh đẹp hơn mình, tính tình cũng khiến người ta thích, lần này nếu không phải em ấy nói cho mình thì mình vốn chẳng thể tìm được cậu. Hơn nữa...hơn nữa trước kia mình đã từng quá phận, giữa hai người xảy ra chuyện gì vốn là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng mà...nhưng mình không kiềm chế được nỗi khổ sở, cứ nghĩ đến việc cậu gọi người con gái khác là ‘vợ’, cứ nghĩ đến việc cậu thân thiết với người khác như thế, trái tim mình liền âm ỉ nhức nhối...Hàm Lạc, mình như thế có phải rất đáng ghét không?”

“Không, đúng là Bồi Bồi của mình, lòng dạ vẫn hẹp hòi như trước kia.” Lòng Tần Hàm Lạc dạt dào ám áo, cười cười nói: “Mình thực sự thích nghe cậu nói thế, thích cậu ghen như vậy, bởi vì mình có thể hoàn toàn cảm giác được tình yêu và sự quan tâm của cậu, mình thậm chí... còn muốn nghe nhiều hơn nữa, nếu cậu sớm có thể nói với mình những lời này thì thật tốt. Có điều... Bồi Bồi, tuy mình và Tiểu Nhân, ừ, tuy cũng rất thân mật, nhưng cũng không đi đến bước cuối cùng.”

“Hà?” Giản Hân Bồi không tin nhìn cô: “Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy sau này không cho phép cậu gọi người con gái khác là ‘vợ’ nữa, cũng không cho thân thiết với người khác!” Giản Hân Bồi mím môi, lời nói thêm vài phần bá đạo.

“Không thành vấn đề.” Tần Hàm Lạc nhún mày, hừ nhẹ: “Chỉ cần cậu đáp ứng mình, về sau với chuyện tình cảm không được hơi tí lại xúc động làm mấy chuyện mà không suy nghĩ trước. Như lần này, cậu chạy tới kết hôn với Văn Bác, đó là do Văn Bác yêu cậu nên mới không ép buộc cậu, nếu đổi lại là người khác thì chẳng lẽ đến mức đó rồi còn có thể để cậu đến bên mình sao?”

Giản Hân Bồi không lên tiếng, cảm thấy cũng có chút nghĩ mà sợ, nếu... nếu thật sự không thể đến với Hàm Lạc lần nữa, đời này chỉ sợ cũng chẳng thể vui vẻ được bao nhiêu phải không? Nàng chu miệng, nhẹ giọng nói: “Mình biết mình sai rồi, đó còn không phải bị cậu kích thích sao, mình... mình đã nhận lâu như thế, nghĩ muốn gặp cậu, lòng tràn đầy vui mừng trở lại thành phố A, lại... lại thấy ngày ngày cậu và Tiểu Nhân dính với nhau, thân mật biết bao nhiêu, còn cả... còn cả cậu nói cậu không yêu mình...” Nghĩ đến đây liền thấy ứa nước mắt, nhìn không được cắn thật mạnh lên cổ Tần Hàm Lạc.

“Ah! Đừng cắn ở đó, để người khác thấy thì biết nói sao?” Tần Hàm Lạc vừa sốt ruột, lại ngạc nhiên: “Mỗi ngày? Khi đó cậu theo dõi mình?”

Giản Hân Bồi không nói gì, lại buông tay ra, nghiêng người quay lưng về phía cô, Tần Hàm Lạc sững sốt, sau đó bất đắc dĩ cười, vòng tay quanh eo nàng, trịnh trọng dùng giọng thề thốt nói: “Vợ, từ nay về sau, chúng ta phải tin tưởng nhau, thẳng thắn với nhau, không để cho bất kỳ hiểu lầm nào xảy ra giữa chúng ta, nhé?”

“Ừ.” Giản Hân Bồi đơn giản đáp, lòng lại ngọt ngào, đôi mắt đẹp sáng ngời lên lên toát lên ý cười.

Tần Hàm Lạc tới gần nàng, bàn tay lại lần lên, lại bắt đầu chạy trên ngực nàng. Cô cười hơi thờ bên tai nàng: “Vợ, cậu thật sự khiến mình yêu thích đến không muốn buông tay, mình lại muốn yêu cậu nữa, phải làm sao bây giờ? Cậu không biết đâu, tiếng rên rỉ vừa rồi của cậu còn tuyệt vời hơn bất kỳ bản nhạc êm tai nào trên thế gian này.”

“Sắc lang!” Hai má Giản Hân Bồi hơi ửng hồng, vội vàng đè lại bàn tay đang chạy loạn kia, bất đắc dĩ nói: “Trời sáng rồi, không phải cậu chuẩn bị dậy à?”

“À.” Tần Hàm Lạc vỗ vỗ đầu, cười xấu xa nói: “Cậu nhắc mới nhớ, chắc Hứa Tinh sẽ rất nhanh lên gọi chúng ta xuống ăn sáng, tha cho cậu trước.” Nói xong cô ghé sát bên tai Giản Hân Bồi, cực kỳ ái muội nói: “Vợ à, đợi cơm nước xong, chúng ta lại tiếp tục, để bù lại chỗ trống hai năm qua.” Nói xong liền vội vàng lui lại.

“Tần Hàm Lạc!” Giản Hân Bồi nghiêng răng nghiêng lợi kêu tên cô. Người này sao thay đổi nhanh quá vậy, đáng về hôm qua và hôm nay như thể hai người khác, quả thật có thể đi đóng kịch được.

“Aish.” Tần Hàm Lạc vừa mặc quần áo, vừa cười nói với nàng: “Vợ, cậu muốn mình giúp cậu mặc quần áo không?”

Còn chưa nói xong, một cái gối đã lao tới, Tần Hàm Lạc nhìn không được “ôi” một tiếng, trong phòng cũng vang lên một tràng cười thanh thúy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Chương 135

Qua đêm này, hai người thanh mai trúc mã yêu nhau đã hoàn toàn tháo gỡ mọi khúc mắc, không còn ngờ vực vô căn cứ, không còn bất an, hai trái tim với tư cách là người yêu, thân mật gần gũi trước nay chưa từng có.

Từ khoe mắt đến đuôi mày của Giản Hân Bồi đều thấp thoáng ý cười, đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng, tràn đầy vui sướng và ngượng ngùng, ngoan ngoãn để Tần Hàm Lạc mặc quần áo giúp mình. Ánh dương sáng sớm mùa đông xuyên qua cửa sổ, chiếu lên mặt nàng, làm nổi bật nét quyến rũ động lòng người. Tần Hàm Lạc kéo khóa chiếc áo khoác của nàng lên, sau đó ngẩng đầu, hai tay ôm lấy hai má nàng, lẳng lặng nhìn chăm chú một lát, nhẹ giọng khen: “Rất đẹp.”

“Cái gì đẹp?”

“Nụ cười của cậu rất đẹp, về sau đều phải cười như thế.” Giọng Tần Hàm Lạc nhẹ đến mức gần như không nghe thấy, khuôn mặt ngọt ngào tinh thuần trước mắt khiến cô thất thần vài giây, gần như không chút do dự, môi liền áp lên đôi môi kiều diễm ướt át đỏ mọng của nàng, bắt đầu nhẹ nhàng cọ sát, tiện đà biến thành bá đạo nghiền ép...

Đúng lúc đó, từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó thanh âm của Hứa Tinh vang lên: “Hàm Lạc, dẫn Hân Bồi xuống ăn sáng đi. Chị đặc biệt đến gọi em đó, ngủ say thật đấy.”

Giản Hân Bồi và Tần Hàm Lạc đều ngẩn ra, một người vội vàng buông tay, người kia lại vội vã lùi lại, nhưng nụ hôn mới được một nửa lại khiến trên mặt Tần Hàm Lạc tràn ngập vẻ ảo não và không cam lòng. Giản Hân Bồi tới gần cô, đưa tay vò rối mái tóc cô, khẽ cười nói: “Đi ăn sáng nào.”

“Được, ăn sáng xong lại có sức ăn cậu.” Tần Hàm Lạc bấu môi, tỏ vẻ bất đắc dĩ, còn chưa nói xong thì nắm tay của Giản Hân Bồi đã rơi xuống người cô.

Tiếng đập cửa vang lên liên tiếp, Tần Hàm Lạc vội nói: “Em ra liền, chị xuống trước đi, tụi em đánh răng rửa mặt xong sẽ xuống.”

“Nhanh lên nhé!”

Tiếng bước chân xa dần, Giản Hân Bồi mỉm cười: “Hứa Tinh đối xử với cậu rất tốt.”

“Ừ, đối xử với mình cũng gần như với đứa con nít ấy.” Tần Hàm Lạc vừa niễni cường đáp, vừa mở cửa ra, đột nhiên kêu lên một tiếng, Giản Hân Bồi ngạc nhiên, đi ra khỏi phòng, cũng nhìn ra bên ngoài, thì ra đêm qua trời đổ tuyết, giờ bên ngoài đã biến thành một thế giới được bao bọc trong sắc bạc, loá mắt khắp nơi nơi.

Giản Hân Bồi nhìn ngọn núi phủ đầy tuyết trắng ở xa xa, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng: “Trong phòng sáng như thế, mình còn nghĩ là trời trong chứ, thì ra là tuyết rơi, đẹp quá!”

“Lạnh không?” Tần Hàm Lạc nhìn luồng khói trắng thờ ra từ miệng nàng, liền kéo tay nàng qua đặt trong lòng bàn tay mình, cười hỏi.

“Không lạnh, mình rất vui, chúng ta ra ngoài đắp hai con người tuyết nhé?” Giản Hân Bồi cười đến mức khoé mắt cong cong thành hình trăng ngon xinh đẹp, nhỏ giọng đòi, như thể khôi phục lại vẻ hồn nhiên thời thiếu nữ, thoạt nhìn đáng yêu cực kỳ.

“Không, chiều hẩn tính.” Tần Hàm Lạc nhìn nàng, không có ý tốt cười từ chối.

Lúc ăn sáng, Hứa Tinh nhìn chằm chằm Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi, khiến Tần Hàm Lạc bị nhìn mà rụt rè, vài lần không hiểu ra sao sờ sờ mặt mình, rốt cục nhìn không được nói: “Làm sao thế? Trên mặt em có gì à?”

Hứa Tinh nheo nheo mắt, cẩn thận nhìn nhìn các nàng: “Hai người có chút không bình thường.”

“Kỳ quái ở chỗ nào?” Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi đều cảm thấy không yên, bất giác nghĩ tới chuyện đó, hẳn là không để lại dấu hôn trên cổ hay trên mặt chứ, rất cẩn thận mà, hơn nữa đang mùa đông, cổ áo cũng kéo cao như thế.

“Mắt hai người hồng hồng, hình như đã khóc, nhưng nhìn đáng vẻ hai người lại như rất vui vẻ.” Hứa Tinh kỳ quái nói: “Sao thế? Nói đến chuyện nhà? Nhớ nhà? Cho nên hai người ôm đầu khóc rống?”

“Không phải.” Mặt Giản Hân Bồi hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Chỉ là nói một số chuyện trước kia thôi.”

Hứa Tinh gạt mình gạt đầu, liền không nói tới chuyện đó nữa, cười: “Hân Bồi nghỉ ngơi một đêm rồi, hôm nay nhìn khí sắc tốt hơn nhiều nhi, tinh thần sáng láng lắm. Ngồi xe lâu như thế, quả thật mệt chết người.”

Tần Hàm Lạc hí hửng liếc Giản Hân Bồi, mỉm môi cười, cúi đầu ăn, trong lòng lại nói, không chỉ là hiệu quả của việc nghỉ ngơi thôi đâu.

Giản Hân Bồi đương nhiên biết ánh mắt đó của cô có nghĩa gì, mặt càng đỏ, cắn chặt răng, bàn tay lần xuống dưới bàn nhéo thật mạnh lên đùi Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc xem nhẹ con đau nhói truyền đến từ trên đùi, giả bộ như không có việc gì.

“Hàm Lạc, anh và Hứa Tinh đi nam thôn một chuyến, em ở nhà với Hân Bồi, cũng đừng để người ta buồn.” Cao Ngạn buông bát, ân cần dặn dò Tần Hàm Lạc.

Tần Hàm Lạc mỉm môi cười, đáp nhanh lạ thường: “Hai người yên tâm, hi hi, em nhất định sẽ không để cậu ấy buồn đâu!”

Tần Hàm Lạc nói rất giữ lời, quả nhiên không để Giản Hân Bồi buồn, cô không thêm đề ý đến yêu cầu muốn đi đắp người tuyết của Giản Hân Bồi, suốt buổi sáng, hai người đều ở trên giường trong phòng. Tần Hàm Lạc thật sự gần như muốn bù lại khoảng trống hai năm qua, quán quít lấy Giản Hân Bồi, không ngừng muốn nàng, hết lần này đến lần khác, tham lam không biết mệt. Giản Hân Bồi cũng rất hưởng thụ sự mê luyến của Tần Hàm Lạc với cơ thể mình, nàng yêu người này đến thế, yêu đến liều lĩnh, nàng cố gắng tích cực đáp lại cô, đón ý nói đùa, hoà cùng cô, tận tình giải phóng dục vọng. Thân thể các nàng kết hợp với nhau khít khao đến thế, hoàn mỹ gắn bó, mãi đến khi cả hai đều kiệt sức thì cách giải buồn này mới tạm dừng.

Hai thân thể tràn ngập sức sống thanh xuân vẫn dính chặt lấy nhau, tay chân quán quýt, dư vị của khoái cảm như dòng điện nhỏ vẫn còn len lỏi khắp toàn

thân. Mái tóc Giản Hân Bồi hơi rối, ánh mắt mê ly tan rã, sắc mặt ửng hồng, bàn tay vẫn nắm chặt tóc Tần Hàm Lạc cuối cùng cũng chậm rãi bình tĩnh lại. Tần Hàm Lạc vui mặt vào bầu ngực mềm mại của nàng, thờ dốc, mệt đến nỗi nói cũng không muốn. Qua một lúc, nhịp tim và hô hấp của hai người mới hồi phục lại nhịp độ bình thường, Tần Hàm Lạc dịch người qua một bên, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm yếu vô lực của Giản Hân Bồi, hữu khí vô lực nói: “Đúng thật là mệt mỏi quá độ mà, mệt chết mình mất.”

“Đều tại cậu, mình không còn sức gì cả!” Giản Hân Bồi nghĩ tới phản ứng của mình vừa rồi, hơi có chút thẹn quá hoá giận: “Mình đã nói muốn đắp người tuyết cơ mà.”

“Đắp người tuyết có thể khiến cậu vui nhanh thế sao?” Tần Hàm Lạc cúi đầu, thanh âm tràn đầy ý cười trêu chọc.

“.....”

“Bảo bối, mình yêu cậu.” Tần Hàm Lạc lại khôi phục về đứng đắn, thì thầm bên tai Giản Hân Bồi.

“Cậu bây giờ hư quá.” Giản Hân Bồi mắc cỡ đỏ mặt, ôm lấy cổ cô, vui hai má vào cổ cô, sau đó ôn nhu nói: “Hàm Lạc, mình cũng rất yêu cậu.”

Tần Hàm Lạc nở nụ cười nhuốm chút mệt mỏi lại tràn ngập hạnh phúc, chung quanh vương đầy hương chanh thơm ngát khiến cô say mê, cô nhắm mắt lại, ôm chặt nàng: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút, chờ ăn cơm trưa xong mình sẽ lại cùng cậu đi đắp người tuyết.”

Ôm người trong lòng, ngủ một giấc ngon rồi tỉnh lại, Tần Hàm Lạc cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần sung sướng, tinh thần phấn chấn. Ăn cơm trưa rồi, cũng bất chấp giá rét, quả nhiên hai người bắt đầu đắp người tuyết trong sân trường tiểu học. Cao Ngạn và Hứa Tinh là người suốt ngày chơi đùa với đám trẻ nhỏ, lúc này nhàn rồi không có việc gì, nhìn hai nàng chơi vui đến quên trời quên đất, cũng nổi lên tính trẻ con, vui vẻ chạy tới chơi cùng. Dưới bốn người đồng tâm hiệp lực, chẳng bao lâu sau, trên sân thể dục liền hiện ra một người tuyết thật to. Tần Hàm Lạc cảm hai cục than khảm lên trên, đó là mắt. Giản Hân Bồi và Hứa Tinh lấy cả rớt đắp lên làm mũi. Cao Ngạn gãi gãi đầu, nghĩ nửa ngày mới vào phòng tìm cái mũi lúc tập quân sự ra, đội lên đầu người tuyết. Trang bị một đồng đồ như thế, người tuyết kia có thêm vài phần sức sống, đẹp hơn nhiều.

Bốn người như con nít vây quanh người tuyết ngắm nhìn một phen, hi hi ha ha cười, trong lòng có cảm giác rất thành tựu. Sau đó, hình như là Cao Ngạn bắt đầu trước, cười trộm vo một quả cầu tuyết, gờ tay lên, “bốp” một cái ném trúng đầu Tần Hàm Lạc. Tần Hàm Lạc sững sốt, nhìn bộ mặt đắc ý vênh váo đến hơi méo của hắn, cũng không cam lòng yếu thế vo một quả, trả thù ném về phía cô vợ Hứa Tinh của hắn, thế là dẫn nổ một trận chiến cầu tuyết. Bốn người thi nhau người đuổi người chạy trong sân trường, tuyết bay lên, từ rất xa cũng có thể nghe được tiếng cười và tiếng hét chói tai.

Tối đến, Tần Hàm Lạc cời quần áo, chui vào chăn, cười hỏi Giản Hân Bồi: “Hôm nay chơi vui không?”

“Ừ, chơi cùng Cao Ngạn và Hứa Tinh cũng vui lắm.” Trong mắt Giản Hân Bồi tràn ngập ý cười. Tần Hàm Lạc nhích tới gần nàng, nhìn không được nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng.

Giản Hân Bồi hơi chu miệng, chần chừ nói: “Hàm Lạc, đêm nay, đêm nay đừng làm thế được không?”

Tần Hàm Lạc ngẩn ra, có ý hỏi: “Cái gì cơ?”

“Cậu biết mà.” Giản Hân Bồi bất mãn hừ nhẹ, lại ôn nhu nói: “Cậu ôm mình, đêm nay chúng ta trò chuyện một hôm, được không?”

“Chẳng lẽ cậu không thích thân thiết với mình sao?” Tần Hàm Lạc ra vẻ uỷ khuất, cọ cọ lên người nàng.

“Không phải thế! Mình cũng không có ý đó, mình...” Giản Hân Bồi đỏ mặt, Tần Hàm Lạc thấy nàng nóng nảy, cũng không trêu chọc nữa, vội vàng ôm nàng vào lòng, để nàng gối lên tay mình, dịu dàng dỗ dành: “Được rồi, giống với cậu thôi mà, mình cũng mệt chết được, đêm nay nhất định sẽ quy củ.”

“Ừ.” Giản Hân Bồi nhòm dậy, như trao thưởng hôn lên môi cô một cái, sau đó kề sát cô, đôi mắt khép hờ, khoe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào, ní non nói: “Mình thích cậu ôm mình như thế, lúc mình ở thành phố Z thường xuyên mơ mộng cảnh tượng thế này. Hàm Lạc, hiện tại mình cảm thấy đặc biệt hạnh phúc.”

“Mình cũng thế.” Tần Hàm Lạc tràn ngập cảm động, bàn tay nhẹ nhàng vuốt về mái tóc nàng, lắng lắng hưởng thụ quãng thời gian ôn nhu yên tĩnh này.

Cũng không biết qua bao lâu, Giản Hân Bồi như thờ dài, nhẹ nhàng mở miệng: “Hàm Lạc, vì sao từ hôm qua đến giờ cậu cũng không hỏi mình một câu về tình hình thành phố A?”

Một câu này tựa hồ phá vỡ bầu không khí vốn ấm áp lãng mạn, Tần Hàm Lạc chậm rãi mở mắt, bàn tay từ trên tóc nàng trượt xuống đôi vai gầy yếu của nàng, nửa ngày cũng chưa nói gì.

“Cậu không muốn biết hai năm qua, bên kia đã xảy ra chuyện gì sao? Bác Tần luôn tìm kiếm cậu, hai năm qua ông ấy có về già đi nhiều lắm, còn có, còn có di Mễ đã sinh cho cậu một đứa em trai, tên là Tần Hàm Lương, đáng yêu lắm, rất giống cậu trong ảnh trước kia...”

“Đủ rồi! Những chuyện này không liên quan gì đến mình cả, mình không muốn nghe!” Chút ảm áp trong mắt Tần Hàm Lạc dần biến mất, lạnh như băng ngắt lời nàng.

Giản Hân Bồi run lên, ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt Tần Hàm Lạc trong nháy mắt phủ kín sương lạnh, mày nhíu chặt. Nàng cắn môi, xoay người ở trên cô, cúi đầu nhìn cô, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve giữa trán cô, như muốn làm dịu lại cơn giận dữ của cô, để nó bớt đi, giọng nàng mềm nhẹ mà ngọt ngào: “Hàm Lạc, đừng như thế, đừng như vậy được không?”

Tần Hàm Lạc hơi nghiêng đầu, nước mắt không kiềm được trào dâng: “Mình hận ông ta! Ông ta hại chết mẹ mình! Ông ta khiến ông ngoại già cả đau lòng! Ông ta... ông ta đối xử với mình như thế, đôi khi mình rất hoài nghi không biết rốt cuộc mình có phải con gái của ông ta không nữa, mình thà là không phải... Chỉ vì mình yêu con gái mà chỉ vài ngày ngắn ngủi, tất cả mọi người lại trở nên đáng sợ như thế...”

“Hàm Lạc, mình hiểu... mình biết quãng thời gian đó cậu rất thương tâm, rất thống khổ, mình nghe được bác Tần đối xử với cậu như thế, mình khổ sở lắm, sau đó... sau đó mình luôn sống trong nỗi lo lắng, mình thật sự... hận không thể thay cậu gánh chịu tất cả.” Nét mặt Giản Hân Bồi tràn đầy đau lòng, giọng nói hơi run rẩy, nàng cúi đầu hôn lên nước mắt trên mặt Tần Hàm Lạc, nhẹ giọng nói: “Vì chuyện đó, ba mình đã mắng bác Tần mấy lần, bác Tần cũng rất hối hận, nhắc đến cậu thì sẽ rất đau lòng. Hàm Lạc, tính tình ba cậu hơi nóng nảy, nhưng tuyệt đối không phải không thương cậu. Về chuyện mẹ cậu qua đời, lúc trước ba mình có nói với mình, quả thật bác Tần có chỗ không đúng, nhưng vụ tai nạn xe lần đó thật sự là chuyện ngoài ý muốn, không ai ngờ chuyện như thế sẽ xảy ra cả. Hàm Lạc, dù sao ông ấy cũng là ba của cậu, cậu thử tha thứ cho ba mình, được không?”

Nước mắt và những lời tình cảm dịu dàng của Giản Hân Bồi như thể kỳ tích làm tan rã nỗi đau xót và lửa giận trong lòng Tần Hàm Lạc, sắc mặt cô dần trở nên nhu hoà, khịt khịt mũi, hai tay bám lấy eo Giản Hân Bồi, cụp mí mắt, lắc đầu thấp giọng nói: “Mình không thể, tạm thời mình không làm được...”

“Vậy cứ từ từ sẽ được.” Giản Hân Bồi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má ẩm ướt của cô, lòng bỗng nhiên ngập tràn hổ thẹn, từng giọt nước mắt rơi lên mặt cô, nàng khẽ nức nở: “Hàm Lạc, xin lỗi, mẹ mình đối xử với cậu như thế... mình cũng rất hận bà ấy, vẫn chưa hề nói chuyện với mẹ. Mình hận bà ấy tìm cách chia rẽ chúng ta, hận bà ấy tổn thương cậu... Hàm Lạc, cậu có thể nào nể mặt mình, tha thứ cho bà ấy được không?”

“Cậu vẫn không nói chuyện với mẹ sao?” Tần Hàm Lạc kinh ngạc nhìn nàng.

“Ừ, từ sau khi cậu bỏ đi, căn bản mình không muốn gặp mẹ, sau khi làm thủ tục ly hôn với Văn Bác rồi, mình không để ý đến lời khuyên của ba, ra ngoài thuê một căn phòng để sống một mình.”

Tần Hàm Lạc hơi nhũn nhũn: “Bồi Bồi, đừng vì mình mà đối xử với mẹ cậu như thế.”

“Nhưng bà ấy thật sự rất quá đáng, suýt nữa mình đã mất cậu.” Giản Hân Bồi kiềm nén nước mắt, kinh ngạc nói: “Sao lại đổi thành cậu khuyên mình rồi? Hàm Lạc, cậu không trách bà ấy sao?”

“Không trách.” Tần Hàm Lạc lắc đầu.

“Thật à? Cậu rộng lượng như thế?” Nước mắt trên mặt Giản Hân Bồi còn chưa khô, lại nở nụ cười ngọt ngào, bộ dáng lễ hoa đái vũ thoát nhìn đáng thương động lòng người.

“Thật, mình không trách bà ấy một chút nào, bởi vì bà ấy đã sinh ra một cô con gái xinh đẹp quyến rũ như thế này, bởi vì con gái của bà ấy là người mình yêu nhất trên đời, chỉ vì điểm này thì mặc kệ bà ấy làm gì mình cũng đều có thể tha thứ, hơn nữa còn cảm kích.” Tần Hàm Lạc cảm động đến khó nói thành lời, hai tay ôm chặt Giản Hân Bồi, mang theo giọng mũi nói: “Bồi Bồi, mình biết ơn vì cậu có mặt trên đời.”

“Hàm Lạc, Hàm Lạc...” Giản Hân Bồi nghẹn ngào, cảm thấy được an ủi vô vàn, nàng kích động không kiềm được, nín thở, mọi đau đớn chua xót trong quá khứ như thể lặng yên khép lại ở khoảnh khắc này, cho dù nước mắt còn rơi thì nước mắt cũng ngọt ngào. Nàng mất đi năng lực tự hỏi, mất khả năng nói chuyện, nàng rõ ràng biết thứ nàng quý trọng nhất là thật sự mất đi mà lại tìm lại trở về, nỗi vui sướng và cảm động mãnh liệt ập tới, nàng như trong mơ thấp giọng gọi tên Tần Hàm Lạc, dùng hết sức lực toàn thân ôm chặt cô, nước mắt vương đầy đôi môi hơi run rẩy, sau đó lại in lên đôi môi hồng nhuận của Tần Hàm Lạc.

Khi nước mắt của Giản Hân Bồi chạm lên môi, hương vị mặn đắng lan tràn trong miệng, Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, hai tay luồn vào mái tóc mềm mại như tơ của nàng, nhiệt liệt hôn nàng, mà lần đầu tiên khi hai người thân mật cô dĩ nhiên lại thất thần, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ, nếu ngay cả chính mình cũng có thể tha thứ thì có lẽ vì cô gái xinh đẹp cuồng dại này, vì tình yêu đắm say nồng cháy đầy đủ thăng trầm giữa hai người, cô có thể thấu hiểu và tha thứ cho nhiều người hơn nữa, thử phả nhẹ nhõm càng nhiều chuyện hơn... .

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Chương 136

“Hàm Lạc, cậu kể cho mình nghe về cuộc sống của cậu ở nơi này một chút được không? Nói về trường học, học sinh của cậu, tất cả mọi thứ về nơi này... Phải rồi, mình còn muốn nghe chuyện tình yêu của Hứa Tinh và Cao Ngan nữa, Hứa Tinh dĩ nhiên lại vì anh ấy mà kiên quyết với gia đình, toàn tâm toàn ý ở nơi nghèo khổ xa xôi hẻo lánh này, thật sự rất dũng cảm, mình rất khâm phục chị ấy.” Tâm tình của Giản Hân Bồi lúc này rất tốt, hứng thú ghé sát bên tai Tần Hàm Lạc hỏi cái này cái kia.

Tần Hàm Lạc mỉm cười, liền đơn giản kể lại chuyện xưa của Cao Ngan và Hứa Tinh cho nàng nghe. Cao Ngan là sinh viên duy nhất của thôn Thanh Tuyền trúng tuyển tới nơi khác học, vừa vận cùng trường với Hứa Tinh, cùng một khoa. Lúc anh ta học năm thứ tư, Hứa Tinh học năm nhất, nhưng trong

một lần hoạt động chung ở trường, bọn họ quen biết nhau, lúc đó chỉ hận vì gặp nhau quá trễ, sau phát triển thành yêu nhau sâu đậm. Nhưng Cao Ngạn là một người rất cố chấp, từ khoảnh khắc anh ta vào đại học đã thề sau này phải về lại quê cũ, mảnh đất đã sinh thành dưỡng dục anh ta, cho dù sau này gặp được Hứa Tĩnh, cho dù anh ta có cơ hội chọn lựa một công việc đàng hoàng có thể diện ở thành phố, anh ta cũng không chút do dự, vẫn kiên trì trở về thôn Thanh Tuyền, hơn nữa lặn lội khắp nơi, vận động tài chính để xây lên trường tiểu học Thanh Tuyền, giải quyết vấn đề khó khăn của thôn về việc tựu học phải đến trường ở xa, đi lại khó khăn. Nhưng điều anh ta không ngờ là Hứa Tĩnh cũng cố chấp giống mình, vừa tốt nghiệp xong cũng đi đến vùng núi non nghèo khó này, theo anh ta làm cô giáo, hơn nữa ở đó thoả thích đã mấy năm, tuy rằng trong lúc ấy gặp phải một số trở ngại từ cha mẹ của Hứa Tĩnh, cả sự do dự phức tạp trong lòng mình, nhưng cuối cùng bọn họ cũng vẫn kết hôn, hơn nữa hiện tại sống vẫn cực kỳ vui vẻ êm ấm.

Đây là một câu chuyện quen thuộc về những người có tình sẽ đến được với nhau, không hề oanh oanh liệt liệt, không có sự thay đổi nhanh chóng, rất bình thản, rất bình thường, nhưng lại đặc biệt chân thành tha thiết cảm động, Giản Hân Bồi nghe mà không khỏi rơm rớm nước mắt.

“Ôi, Bồi Bồi của mình lại dễ dàng cảm động đến thế.” Tần Hàm Lạc nắm cầm nàng, nhìn không được cười trừ ghẹo.

“Đâu có?” Giản Hân Bồi ngượng ngùng nhỏ giọng cãi, sau đó nói: “Bạn nói trường học đã xây lâu rồi, nhưng điều kiện vẫn rất kém nhỉ, không có tường bao, sân thể dục vẫn bằng bùn đất, phương tiện dạy học cũng thật sự quá kém.”

“Đúng thế, có điều cậu còn chưa nhìn lúc tẻ hơn nữa đâu.” Tần Hàm Lạc bắt đầu dĩ thử dài: “Có cách nào đâu, trường học nhiều lắm, không xin được tiền trợ cấp, hơn nữa nơi này muốn nhà nước hỗ trợ cũng khó. Vì ngôi trường này, Cao Ngạn và Hứa Tĩnh gặp biết bao gian khó.”

Giản Hân Bồi trầm mặc không nói, trong lòng cũng đã có tính toán.

“Bạn không biết đâu, rất nhiều học trò của mình đều mặc quần áo vá, càng khỏi nói đến cặp sách và đồ dùng học tập, so với bọn họ thì đám trẻ con trong thành phố hạnh phúc hơn nhiều lắm. Mùa đông năm đầu tiên, mình nhìn thấy có học trò chỉ đi một đôi xăng đan đến trường, khiến mình giật mình kinh ngạc, hôm sau mình liền đến thị trấn trên, mua một đôi giày cho nó. Từ đó về sau, chút tiền lương mà trường trả cho mình, mình đều dùng toàn bộ để giúp đỡ một vài học sinh, hoặc là mua một ít đồ dùng học tập, dù sao ở đây mình cũng không cần tiền. Ừ, cũng bắt đầu từ đó, nhớ tới những chuyện xảy ra với mình, mình liền không còn đau lòng như trước nữa.” Tần Hàm Lạc nói xong, mắt cũng hơi ướt: “Bạn không biết đâu, một mình mình dạy ngữ văn cho vài lớp, những người học trò ấy, thật sự rất đáng yêu, rất hồn nhiên, gần như sùng bái thầy cô như thần ấy, ánh mắt bọn họ nhìn mình luôn tràn ngập kính sợ và khát khao, tựu hồ tìm đủ cơ hội để thân cận với mình, nhưng chỉ luôn dám đứng cách xa mấy bước, nhìn mình ngượng ngùng cười. Đến tháng mà hoa quả sắp sửa chín, lúc mình đi vào lớp sẽ thường xuyên thấy trên bục giảng chất đống một ít đào, mận, hạt dẻ linh tinh gì đó, hỏi đám trẻ ai đưa tới, chúng liền không lên tiếng, chỉ cười, nói là mang đến cho cô giáo ăn, có một lần mình trả lại quả son trà mà một cô bé tặng cho, không ngờ cô bé đó cuống đến phát khóc...”

Giản Hân Bồi nằm trong lòng cô, lắng lắng nghe cô nói, cho dù trong bóng tối thì cũng như có thể tưởng tượng được đôi mắt sáng ngời rạng rỡ của cô, nàng không khỏi bị dòng cảm xúc của cô cuốn hút, trái tim tràn ngập ấm áp và cảm động, nàng khẽ nói: “Bạn có tình cảm rất sâu đậm với những người học trò của cậu nhỉ.”

“Đúng thế, đám trẻ khiến mình đau lòng thương tiếc từ tận sâu trong đáy lòng.”

“Bạn cũng rất yêu nơi này.”

“Ừ, tuy nơi này nghèo khó, nhưng núi xanh suối lành, hoàn cảnh tốt lắm, đến đây có cảm giác trở về với thiên nhiên. Không có di động, không có máy tính, không có ô tô, rời xa huyên náo, có cảm giác yên tĩnh diệu kỳ.” Tần Hàm Lạc nhắm mắt lại, thì thầm: “Ở đây, mình có thể cảm giác được rõ ràng bốn mùa hơn bên ngoài. Khi cảnh liễu đâm chồi, cỏ non xanh mướt, hoa đào hồng hoa mận trắng, hoa dại khắp núi đồi, nơi nơi tràn ngập hơi thở mùa xuân. Phải rồi, Bồi Bồi, cậu đã từng trông thấy cả một cánh đồng nở đầy hoa cải dầu chưa? Chỉ liếc mắt một cái thì ruộng đồng đã biến thành một vùng biển vàng rực loá mắt, không khí ngập tràn hương hoa thơm ngát... Sau đó, đào và mận thì nhau chín, còn cả dưa hấu nữa, dưa hấu ở đây đều là dưa hấu cát, hơn nữa không có thuốc tăng trưởng, chọn một trái, ngâm xuống giếng nước mát lạnh nửa ngày, lúc bỏ ra, ăn ngọt đến tận tim gan, giải khát cực kỳ.....”

Cô vốn xuất thân từ khoa tiếng Trung, lúc này dùng ngữ khí hưng phấn, miêu tả cảnh tượng bốn mùa ở đây, đem tình cảnh từng mùa kể rõ ràng trước mắt, ngay cả Giản Hân Bồi cũng nghe đến nhập tâm, hơn nữa nảy sinh vô hạn chờ mong.

“Còn nữa, tuy nơi này nghèo khó, nhưng thức ăn lại rất phong phú. Ở con sông bên đường có cá có tôm, có ốc đồng gì đó, trên núi có lợn rừng gà rừng, còn có hươu nữa, những món ăn thôn quê cũng không ít, trong thôn có mấy người thường xuyên lên núi đi săn, bắt mấy con rồi mang vào thành phố bán, đổi lấy ít tiền tiêu. Cao Ngạn cũng săn thú, mình ở đây lại được ăn nhiều. Phải rồi, mùa xuân có rất nhiều thứ có thể ăn, cải thìa xào với thịt là món mình thích ăn nhất, còn có, chồi non của cây hương thung ấy, Hứa Tĩnh bẻ xuống xào với trứng chim, thơm ngào ngạt. Bồi Bồi, cậu tuyệt đối chưa từng nếm thử đâu.....”

Cô nói thao thao bất tuyệt, Giản Hân Bồi chỉ lặng yên nghe, chờ cô nói xong mới thờ dài thật sâu: “Ừ, nơi này thật sự rất tốt, nghe cậu kể mình cũng muốn ở lại đây.”

“Bồi Bồi...” Tần Hàm Lạc mở to mắt, trầm ngâm một lúc lâu, nhẹ nhàng nói: “Mình nảy sinh cảm tình và cảm giác không muốn rời xa với mảnh đất này, mình... mình có phần không muốn trở về.”

“Vậy không cần về.” Giản Hân Bồi nắm tay cô, áp lên má mình nhẹ nhàng cọ, săn sóc nói.

Tần Hàm Lạc kinh ngạc, cười vui sướng: “Bồi Bồi, cậu...cậu đồng ý để mình ở lại đây?”

Cô dùng hai chữ “đồng ý” khiến Giản Hân Bồi cảm giác được rõ ràng tầm quan trọng của mình trong lòng cô, nàng đặc biệt vui vẻ, bất giác cười rộ lên:

“Đúng thế, mình cũng ở lại cùng cậu.”

“Cái gì?” Tần Hàm Lạc suýt chút nữa cắn phải lưỡi mình.

“Mình nói mình ở lại đây.”

“Không được! Vừa rồi những lời mình nói chỉ là một mặt tốt mà thôi, mình cũng không muốn cậu sống ở đây.” Tần Hàm Lạc gần như không hề suy nghĩ đã lập tức phủ định ý tưởng này của nàng.

“Vậy cậu muốn thế nào? Mình trở về thành phố A, hai chúng ta tiếp tục tương tư? Hay cậu lại chuẩn bị bỏ mặc mình?” Giản Hân Bồi hừ khê, cao giọng nói: “Mình nói cho cậu biết, mặc kệ thế nào, mình cũng đều kiên quyết sẽ không đồng ý! Cậu có thể sống ở đây, vì sao mình không thể?”

“Mình...” Tần Hàm Lạc do dự một lúc, lại nói không được.

“Cậu đừng coi thường mình, coi mình là thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé! Hơn nữa, Hứa Tinh có thể ở lại đây vì Cao Ngạn, chẳng nhẽ mình yêu cậu đến thế lại không làm được sao?”

Tần Hàm Lạc vội la lên: “Đây không phải vấn đề yêu hay không yêu...”

“Vậy cậu theo mình trở về thành phố A đi!”

Tần Hàm Lạc bị những lời này của nàng làm cho nghẹn họng, đi thì không nỡ, nhưng thực sự cô lại không muốn ở lại đây, đúng là khó xử mà. Giản Hân Bồi tới gần cô, mang theo ý cười dịu dàng nói: “Được rồi, trước đừng nói chuyện này nữa, giờ chắc hẳn đã qua giờ linh, hôm nay là ba mươi tết, không cho phép cãi nhau vì chuyện này.” Nàng hôn lên môi Tần Hàm Lạc, đem đầu lưỡi thơm tho mềm mại ẩm ướt đưa vào miệng cô, Tần Hàm Lạc hơi sững sốt, theo bản năng há miệng ngậm lấy, cẩn thận nhắm nháp, hô hấp không khỏi càng ngày càng nặng nề, hai tay theo bản năng từ sau lưng luồn vào áo ngủ của Giản Hân Bồi, không ngừng vuốt ve da thịt bóng loáng nhẵn nhụi trên lưng nàng, đầu lưỡi không ngừng quấy rối trong miệng nàng, như quên hết tất cả mà liếm đôi môi hàm răng của nàng, mút lấy chất lỏng ngọt ngào thoang thoảng hương chanh thơm ngát. Giản Hân Bồi nhắm mắt lại, chìm đắm trong nụ hôn ôn nhu mà bá đạo của cô, bất tri bất giác áo ngủ bị cởi xuống, chờ đến lúc nàng phản ứng lại nụ hôn và cái ôm của đơn thuần nhưng chưa đủ của Tần Hàm Lạc thì người đã bị lật lại đè phía dưới.

“Cậu...cậu đã nói đêm nay sẽ theo quy cũ mà.” Giản Hân Bồi lo lắng chất vấn.

“Là cậu khiêu khích mình trước.” Tần Hàm Lạc trả lời đúng lý hợp tình.

“Nói chuyện với cậu không có lý gì hết...”

“Mình không có cách nào khác hợp lý cả...”

“.....”

Trong phòng liền không còn thanh âm trò chuyện.

Hôm nay là ba mươi tết, lúc này Giản Hân Bồi nhờ Hứa Tinh đưa mình đến nhà thôn trưởng để gọi điện về nhà. Mà Cao Ngạn và Tần Hàm Lạc đều bận rộn cả ngày, chuẩn bị cho bữa cơm tất niên, Hứa Tinh về nhà rồi cũng lập tức giúp đỡ, Giản Hân Bồi bị nhận lệnh cường chế nhân rồi, huống chi nàng cũng không giúp được gì, chỉ đành ngồi một bên, hỏi đông một câu, tây một câu, còn thì thoảng bị Tần Hàm Lạc trêu chọc.

Tối đến, một tràng pháo nổ phá vỡ sự yên tĩnh của thôn làng, tiếng “bùm bùm” vang lên liên tiếp, náo nhiệt phi thường. Bữa cơm tất niên rất phong phú, gà vịt thịt bò cùng đủ loại rau dưa, cần gì đều có đấy, bày đầy một bàn, hiếm có là có thêm một đĩa thịt bò, một đĩa thịt lừ, hương đồ ăn thơm nức mũi.

Mọi người vẫn uống rượu nho mà Cao Ngạn và Hứa Tinh tự ủ, mọi người chạm ly, chúc tết nhau, ai nấy mặt mày hồng hào, ánh mắt đuôi mày tràn đầy không khí vui mừng.

“Nào, ăn thịt lừ đi, tươi lắm đó, thơm chết người, tay nghề nấu nướng của vợ anh càng ngày càng cao, hắc hắc.” Cao Ngạn vừa kêu mọi người dùng bữa uống rượu, vừa mở TV lên, cái TV này chỉ thu được một kênh địa phương duy nhất, nửa tiếng sau sẽ phát sóng trực tiếp bữa tiệc xuân Tết âm lịch. Đêm ba mươi xem chương trình chào xuân như thể bất tri bất giác đã biến thành tiết mục không thể thiếu.

Uống rượu vui vẻ, ăn nhiệt tình, dọn dẹp xong mọi người lại ngồi trước bàn gỗ, trên đó bày đầy hoa quả và hạt dưa cùng mứt, rồi quây quần bên bếp lửa, uống trà, cắn hạt dưa, xem TV, nói chuyện phiếm, không khí vui mừng tường hoà, trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa.

Mãi cho đến mười một giờ hơn, Tần Hàm Lạc chịu không nổi mới kéo Giản Hân Bồi lên lầu. Đứng ở hành lang tầng hai, Giản Hân Bồi dừng bước, xoay người nhìn phương xa, trong bóng tối vô tận vẫn mờ hồ loé lên vô số ánh đèn mờ nhạt, thừa thốt ít ỏi. Giản Hân Bồi nở nụ cười ngọt ngào, hít một hơi thật sâu bầu không khí mát mẻ của đêm tối. Tần Hàm Lạc mở cửa phòng, tới gần nàng, từ phía sau ôm eo nàng, nhẹ giọng cười: “Mình cảm giác như thể mình đang ôm một chú gấu nhỏ vậy.”

“Mình cảm giác như đang bị một con gấu Bắc Cực ôm đó.” Giản Hân Bồi rất tự nhiên áp lên tay cô, quay đầu lại, khoé miệng hơi cong lên.

Tần Hàm Lạc nhin không được ha ha cười, môi nhẹ nhàng hôn lên vành tai mềm mại của nàng: “Hình như tối nay cậu đặc biệt vui vẻ.”

“Cậu có biết vì sao không?”

Tần Hàm Lạc tự hỏi một chút, nheo nheo mắt nói: “Bởi vì hôm nay cậu càng yêu mình hơn hôm qua, vừa nhìn thấy mình liền không kiềm chế được lòng tràn ngập vui sướng.”

“Cậu quả thật... Quên đi, đêm nay là đêm tất niên, sắp qua năm mới rồi, mình không thêm mắng cậu.” Giản Hân Bồi rất bất lực với kiểu vô lại tùy hứng này của cô, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Từ... từ khi đi qua đời, cậu đều đến thành phố B đón tết với ông ngoại, một khi đi là hơn mười ngày, cho nên mỗi khi tất niên, mình liền cảm thấy mất mát, bởi vì sẽ rất lâu không được nhìn thấy cậu, ngày nào cũng nghĩ về cậu, hy vọng cậu có thể trở về, đôi khi mình thật sự rất hy vọng mình là người một nhà với cậu. Khi đó mẹ mình luôn cảm thấy kỳ lạ, không hiểu vì sao mỗi khi tết đến mình thường xuyên ngăn người, rầu rĩ không vui. Mình cũng thật ngốc, cứ luôn cảm thấy bản thân coi cậu là người bạn tốt nhất, cũng là người quan trọng nhất trong lòng, nghĩ mình chỉ là có cảm giác ý lại mãnh liệt với cậu, nhưng thật ra... thật ra mình đã sớm yêu cậu rồi...” Nói xong, nàng nhin không được ghen ngào: “Hàm Lạc, hôm nay mình đặc biệt vui vẻ, là vì... là vì rốt cục có thể cùng đón tất niên với cậu.”

“Đừng khóc, ngày này không được khóc.” Tần Hàm Lạc hơi cảm động, vội vàng thu lại bộ dáng cợt nhả, kéo bả vai nàng, mặt đối mặt với nàng, nương theo ánh đèn trong phòng, bồi rồi lau nước mắt cho nàng. Nghe những lời khiến cô cảm động này, cô lập tức nhớ tới tất niên năm đó, đúng mười hai giờ đêm, Giản Hân Bồi gọi tin nhắn nói nàng đang đứng dưới cửa sổ phòng cô nhin lên, cô không khỏi ngọt ngào, lại chua xót, ôm chặt lấy nàng, vừa động tình hôn lên tóc nàng, vừa thì thầm: “Ngoan, đừng khóc... Sau này tất niên nào chúng ta cũng sẽ cùng nhau đón, được không?”

“Hàm Lạc, đồng ý với mình, đừng bao giờ rời xa mình nữa.”

“Mình đồng ý, mình đồng ý!” Tần Hàm Lạc vừa nói xong, lại thờ dãi: “Mình sao có thể rời xa cậu được...”

Hai người ôm nhau thật lâu, đắm chìm trong sự nhu tình, chỉ hận khoảnh khắc này không thể dài đằng đẳng. Qua thật lâu thật lâu, Tần Hàm Lạc mới chậm rãi buông nàng ra, nhin vào mắt nàng, cắn cắn môi, như đã hạ quyết tâm nói: “Bồi Bồi, ngày này chúng ta trở về thành phố A nhé.”

“Hà?” Giản Hân Bồi kinh ngạc nhin cô, nghĩ mình nghe lầm.

“Không phải mừng chín cậu phải đi làm sao? Hai ngày nữa chúng ta cùng về thành phố A đi!”

Lòng Giản Hân Bồi trào dâng cảm giác mừng rỡ như điên, lại chần chừ nói: “Nhưng mà... nhưng cậu nói cậu thích nơi này, có tình cảm với nơi này mà.”

“Không, mình cũng có tình cảm với cậu.” Tần Hàm Lạc lắc đầu, nói tiếp một hơi: “Mình không muốn cậu vì mình mà ở lại nơi này, mình biết cậu phát triển rất thuận lợi ở Thái Vận, cậu thích công việc có tính khiêu chiến kia, đã quen với cuộc sống ở thành phố. Nơi này không có những bộ áo lông đẹp để đất tiên, không có phòng ốc rộng rãi thoải mái, cái gì cũng không có! Thậm chí muốn tắm rửa sạch sẽ một lần cũng không thể lập tức làm được! Mình có thể chịu đựng, nhưng mà, mình không muốn cậu phải chịu, cậu chịu khổ một chút thôi cũng đủ để mình đau lòng, mình không muốn cậu sống một cuộc sống như thế. Cậu xinh đẹp, ưu tú như thế, nên sống một cuộc sống thoải mái ngăn nắp của mình, mình thừa nhận mình không có tư tưởng như Cao Ngạn, mình... mình không muốn cậu ở nơi này!”

“Cậu thật sự theo mình về sao?” Trong mắt Giản Hân Bồi lấp lánh niềm vui sướng, run giọng hỏi. Quyết định ở lại đây, đương nhiên hoàn toàn là vì Tần Hàm Lạc, nàng tràn ngập tình cảm với thành phố A, nơi đó có cha mẹ nàng yêu, có công việc nàng nhiệt tình yêu thích, tất cả mọi thứ của nàng đều ở đó, nàng sao có thể không khát vọng được trở về?

“Ừ.” Tần Hàm Lạc dùng sức gật gật đầu: “Tuy trong lòng có chút áy náy, nhưng mà mình không thể để cậu ở chỗ này, cũng không muốn rời xa cậu.”

“Không cần áy náy, hôm nay mình đã gọi cho ba, ba nói ông ấy nguyện ý bỏ ra một số tiền lớn để giúp đỡ nơi này. Chú mình cũng là người có lòng hảo tâm, thường xuyên bỏ tiền ra làm từ thiện, đến lúc đó mình cũng sẽ nói với ông ấy vài câu, ông ấy cũng sẽ rất vui được giúp đỡ. Mình tin tưởng, sau này Cao Ngạn sẽ không bao giờ phải đau đầu vì vấn đề tiền bạc nữa,” Giản Hân Bồi vui vẻ nheo nheo mắt Tần Hàm Lạc, tươi cười động lòng người: “Sau này hai chúng ta kiếm tiền rồi cũng có thể để dành một ít để giúp đỡ những học sinh không có điều kiện, như thế trong lòng cậu có thấy khá hơn không?”

“Thật sao?” Tần Hàm Lạc mừng rỡ.

“Đương nhiên là thật.” Giản Hân Bồi ôm lấy cổ cô, hôn lên mắt cô. Tần Hàm Lạc ôm nàng, xoay hai vòng, hưng phấn hét lớn: “Tốt quá! Ngày mai mình sẽ nói cho Cao Ngạn biết tin tức tốt lành này!”

“Còn một tin nữa, cậu có muốn nghe không?” Ánh mắt Giản Hân Bồi hơi ánh lên vẻ ngượng ngùng, nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Tần Hàm Lạc buông nàng ra.

“Ba mình nói, bảo mình dẫn cậu về, còn nói ông ấy muốn tặng mình một căn nhà để làm quà cưới.” Giản Hân Bồi nâng đôi mắt sáng ngời, tràn ngập tình cảm nhin Tần Hàm Lạc, hơi chu miệng: “Mình khó xử lắm, thật ra mình cũng nghĩ giống ba, muốn đưa cậu về thành phố A, nhưng lại càng không muốn ép cậu, có điều... chẳng qua mình không ngờ tối nay cậu lại tự mình nói muốn về cùng mình, thật sự khiến mình ngạc nhiên vui mừng. Hàm Lạc, những lời cậu mới nói vừa rồi khiến mình rất cảm động.”

“Cậu là vợ của mình mà, chăm sóc cậu là việc đương nhiên, không cần cảm động.” Tần Hàm Lạc vuốt vuốt đầu nàng, cười nói: “Chẳng qua... cậu nói ba cậu chuẩn bị quà cưới cho cậu, cậu định gả cho ai thế?”

“Hừ, mình không nói!” Giản Hân Bồi trợn mắt lườm cô.

“Nếu cậu không nói mình sẽ không về.”

“.....”

Một lúc sau, Giản Hân Bồi mới nghiêng răng nghiêng lợi thoả hiệp: “Gả cho cậu!”

“Cũng không tệ lắm.” Tần Hàm Lạc dịu dàng hôn lên má nàng, sau đó nói: “Bất quá, không cần căn nhà của ba cậu tặng, chúng ta trước cứ ở căn hộ nhỏ của mình đã, đến lúc đó lại tự mình tiết kiệm tiền để mua, lần này trở về, nhất định mình phải cố gắng làm việc, cố gắng tiết kiệm tiền.”

Giản Hân Bồi biết lòng tự trọng của cô rất cao, nếu căn nhà đó cô không phải bỏ ra một đồng nào thì cô sẽ không ở, nàng do dự một chút đành nói: “Nhà là do ba mình mua, chẳng qua lúc bác Tần biết mình tìm được cậu, lại biết ba mình chuẩn bị tặng nhà cho hai chúng ta liền cố ý đưa cho ba mình một nửa tiền, căn nhà đó là hai người bọn họ cùng mua cho chúng ta.”

“Cái gì?” Lần này Tần Hàm Lạc thật sự bất ngờ, kinh ngạc nhìn Giản Hân Bồi.

Giản Hân Bồi vội vàng nói: “Nếu cậu không thích thì chúng ta cứ làm theo lời cậu nói, tạm thời ở nhà cậu trước, sau đó lại cùng nhau mua căn nhà lớn hơn một chút.”

Tần Hàm Lạc trừng mắt: “Sao mình lại không thích chứ! Ông ta chi tiền mua nhà cho mình là chuyện đương nhiên, ông ấy cũng nên chuẩn bị quà cưới cho mình mới phải! Trở về chúng ta nhất định phải lấy căn nhà đó!”

Giản Hân Bồi ngẩn ra, sau đó nhin không được nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Cười cái gì mà cười!” Tần Hàm Lạc có chút thẹn quá hoá giận, kéo nàng vào phòng, đóng cửa cái “rầm”. Bên trong nhất thời truyền ra tiếng hét chói tai: “Cậu làm gì thế?”

“Đầu làm gì chứ, ngủ đi, đúng là đầu óc không trong sáng mà.”

“.....”

Ở đây hết tết âm lịch, theo lời Tần Hàm Lạc nói thì chính là sống cuộc sống của một con heo, ngày ngày trừ ngủ ra thì ăn, đương nhiên, rất nhiều lúc không tránh được muốn làm chuyện đó, nhân nhả tự tại rất nhiều, lại thấy vui vẻ vô cùng, cuối cùng ngay cả Tần Hàm Lạc cũng cảm thấy mình hoang dã sa đoạ, cho nên ngày tháng trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến mừng sáu, đây là ngày mà Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi quyết định rời đi.

Cao Ngạn cùng Hứa Tình chuẩn bị một đồng đặc sản địa phương, nhất định bắt Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi mang đi, Tần Hàm Lạc bắt đắc dĩ, chỉ đành nhận.

Trước khi đi, mọi người lưu luyến chia tay, Hứa Tình nhin không được gạt nước mắt: “Tôi đã biết nơi này không giữ được em mà, nhưng em đừng không có lương tâm, trở về rồi liền quên anh chị nhé, khi nào được nghỉ thì cứ tới đây chơi.”

Tần Hàm Lạc nhớ tới sự chăm sóc của Hứa Tình dành cho mình hai năm qua, hốc mắt không khỏi uồn ướt, cô ôm nàng, miễn cưỡng cười nói: “Em là loại người đó sao! Yên tâm đi, nhất định sẽ trở lại!”

Giản Hân Bồi nhìn Cao Ngạn, mỉm cười: “Chuyện trường học anh cứ yên tâm, em nhất định sẽ giúp anh giải quyết vấn đề khó khăn.”

“Vậy cảm ơn em, anh chờ tin tốt của em!” Cao Ngạn nhìn ngời trường phía sau, tâm tình cũng kích động hẳn lên.

Mọi người nói mãi mấy lời bảo trọng hẹn gặp lại, Cao Ngạn giúp xách đồ này kia, đưa Tần Hàm Lạc đến trấn trên lên xe, lúc đi, Hứa Tình lấy pháo đã chuẩn bị sẵn ra đốt, trong tiếng pháo nổ “đi đùng”, Tần Hàm Lạc rời xa ngôi trường mà cô đã dạy hơn hai năm kia. Trên đường cô xuống núi, gần như liên tục ngoái lại nhìn, nhớ tới vô số ngày đã vượt qua ở nơi này, nước mắt rơi như mưa. Giản Hân Bồi ngồi bên cạnh, yên lặng nắm tay cô. Tần Hàm Lạc đầy nước mắt, cười với nàng, lúc này mới không quay đầu lại nhìn.

Ô tô chạy trên con đường núi uốn lượn, Giản Hân Bồi nhìn Tần Hàm Lạc, nhin không được cười nói: “Hôm nay cậu khóc suốt cả đường, như thể giống như ai đó muốn bắt cậu nhập ngũ đến biên cương ấy, này, thành phố A mới là quê của cậu mà!”

Tần Hàm Lạc đỏ mặt, nhún nhún vai đánh trống lảng: “Con người vốn là loài động vật giàu tình cảm thôi mà.”

Giản Hân Bồi đang muốn tiếp tục chọc ghẹo cô, ô tô lại xóc nảy một chút, nàng gần như ngồi không vững, Tần Hàm Lạc lạnh tay lẹ mắt, vội vàng một tay ôm nàng, sau đó không buông tay nàng nữa, dùng mũi cọ cọ tóc nàng, khẽ ngửi, có chút say mê nói: “Mình yêu hương chanh, yêu chết được mùi hương đặc biệt thuộc về riêng cậu.”

Khoé miệng Giản hân Bồi cong lên ngọt ngào, sau đó liền dựa vào lòng cô, hạnh phúc dạt dào, một lời đôi nghia nói: “Thật sao? Vậy sau này không cho phép thích mùi khác.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.” Đôi mắt sáng ngời của Tần Hàm Lạc ánh lên ý cười, ngữ khí còn đặc biệt chân thành.

Núi non và ruộng đồng ngoài cửa sổ dần dần lùi lại, bàn tay Tần Hàm Lạc và Giản Hân Bồi bắt tri bắt giác siết lấy nhau, tình cảnh này tựa hồ như đã từng gặp, Giản Hân Bồi bắt giác hơi nhướn mày, vẻ mặt chậm rãi có chút biến hoá vi diệu, nụ cười cũng chậm chậm trở nên cứng ngắc.

Có lẽ là hai người toàn tâm toàn ý yêu nhau, quả thật có thần giao cách cảm, Tần Hàm Lạc bỗng nhiên khẽ nói: “Bồi Bồi, không phải cậu đang nhớ tới hồi mình ngồi ô tô đến thành phố D đấy chứ?”

Giản Hân Bồi kinh ngạc, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Đừng sợ, mình ở bên cạnh cậu mà.” Tần Hàm Lạc ghé sát bên tai nàng, ôn nhu nói: “Mình sẽ không bao giờ là mình trong quá khứ nữa, sẽ không để cậu thất vọng. Không một ai có thể chia tách hai chúng ta.”

Ánh mắt của cô có sự kiên nghị mà Giản Hân Bồi chưa bao giờ thấy, mà những lời nói nhỏ nhẹ mà cô thì thầm bên tai nàng lại mang theo sức mạnh yên ổn ấm áp kỳ lạ, khiến chút lo sợ còn sót lại trong lòng nàng bị xua tan. Trái tim Giản Hân Bồi như có một dòng nước ấm chảy qua, đôi mày lại giãn ra, mà nụ cười trên mặt cũng nở rộ như đoá hoa mùa xuân, còn sáng lạn hơn ánh mặt trời. Tần Hàm Lạc nhìn mà ngây người, nhin không được hôn lên trán nàng, thở dài: “Bồi Bồi của mình, thật sự càng nhìn càng mê người...” Lại đưa tay kéo nàng vào lòng, cùng nàng ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Ô tô vẫn còn thông thả lăn bánh, xóc nảy, con đường trước mắt tựa hồ không có điểm cuối, mà hai cô gái đang ngồi trên ghế, rúc vào nhau kia, giờ phút này trong lòng tràn ngập chờ mong và khao khát với cuộc sống tương lai, các nàng chỉ thầm cầu nguyện tình yêu của họ có thể giống như con đường dưới chân, vĩnh viễn không có điểm cuối, các nàng vẫn có thể cùng nắm tay nhau đi tới, cho đến tận khi sông cạn đá mòn, địa lão thiên hoang.....

Bạn đang đọc truyện *Vị Chanh Bạc Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.